

Giới thiệu Càn Khôn Tuyệt Pháp

Truyện Càn Khôn Tuyệt Pháp của tác giả Trần Thanh Vân thuộc thể loại tiểu thuyết kiếm hiệp cổ trang. Truyện nói về tam kiếm đoạt hồn Vô Cát Vũ, người lập ra phái Vô Danh Kiếm, là người được võ lâm tôn là Thiên hạ đệ nhất kiếm, đã bị kẻ thù âm toán vùi thân dưới sóng nước Trường Giang. Vô Danh Kiếm phái bị đổi thành Vô Thần giáo. Gia Cát Nhục, con của Vô Cát Vũ thì bị người truy sát, phải lưu lạc giang hồ ...

Thật hư hư thật ...

Câu chuyện tiếp theo nói về con của Vô Cát Vũ sẽ diễn biến như thế nào, có lập nên đại sự, có trả thù được không, đó vẫn là bí ẩn vì chỉ có theo dõi hết bộ truyện này các bạn mới có thể vén bức màn bí ẩn đó ra mà thôi....Mời các bạn cùng theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiết thu Trường Giang dậy ba đào

Trường Giang..

Tiết trời đã vào thu, trên mặt sông vô cùng êm ả, chỉ có những lọn sóng lăn tăn như nhảy múa, tạo thành một không gian bình yên tĩnh lặng. Trong khoảng trời đất, sông nước bao la đó, ai cũng cảm thấy mình nhỏ bé trước thiên nhiên hùng vĩ.

Giữa cảnh trời cao xanh trong, trên sông có thể thấy những làn hơi nước nhẹ trôi bồng bềnh mà bất cứ một thi nhân nào cũng phải động tình thơ với cảnh trời Trường Giang.

Lúc này trên sông xuất hiện hai con thuyền từ hai hướng trôi gần lại với nhau. Con thuyền bên hướng Đông, trên đỉnh là ngọn đại kỳ màu trắng toát, nó đúng là một ngọn bạch kỳ không một dấu chấm phá trên cái nền trắng toát đó. Bên phía Tây, cũng trên nóc thuyền có một ngọn đại kỳ thêu rõ ba thanh kiếm gác chéo vào nhau.

Nhìn ngọn đại kỳ của con thuyền phía Tây, bất cứ ai đã từng bước ra ngoài giang hồ cũng đều biết đó là lệnh kỳ của Tam Kiếm Đoạt Hồn Vô Cát Vũ. Người đã sáng lập ra phái Vô Danh Kiếm mà khắp Trung Nguyên thiên hạ đều biết tiếng.

Tam Kiếm Đoạt Hồn Vô Cát Vũ không phải là võ lâm Minh chủ, nhưng cả hai đạo hắc bạch đều nể mặt, bởi lẽ duy nhất Cát Vũ là người đứng đầu trong thiên hạ về kiếm thuật. Vô Danh kiếm so với Võ Đang Thái Ất kiếm pháp có phần hơn và đã từng khẳng định trong đại hội kiếm đạo võ lâm tại đỉnh Long Vân Sơn. Có thể giờ đây trong giang hồ, ngoài Cát Vũ ra thì không một người nào xứng với cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm.

Danh bất hư truyền, Vô Cát Vũ lại được các Chưởng môn phái khác trọng vọng, bởi tính tình trung hậu, và một mực chỉ nghĩ đến đạo nghĩa giang hồ. Từ đó Vô Danh Kiếm trở thành nơi tụ nghĩa đàn của mọi người. Cái danh, cùng với kỳ tài, Cát Vũ trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân, mặc dù vậy chung quanh vẫn không thiếu những kẻ muốn chiếm lĩnh chỗ đứng của Vô Danh Kiếm trong giang hồ.

Hai con thuyền từ từ xích lại gần nhau, cho đến khi chúng chạm mũi mới chịu dừng lại.

Vô Cát Vũ đứng ngay trên mũi thuyền, thần thái uy nghi, vai mang trường kiếm, vận thanh y trường bào trông chẳng khác nào một vị tướng oai dũng trên sông nước Trường Giang.

Bên thuyền kia là một người vận huỳnh y, cặp mắt lim dim, toát ra cái nhìn âm độc chiếu vào Vô Cát Vũ.

Vô Cát Vũ ôm quyền nói :

- Tại hạ đã đến đúng hẹn.

Người kia ngửa mặt cười khanh khách, y cắt ngang tràng cười tiểu ngạo đó, mới cất tiếng ồn ồm nói :

- Quả đúng như thiên hạ nói Vô Danh Kiếm Vô Cát Vũ là một người thủ tín. Ta bội phục... rất bội phục!

- Đa tạ. Tại hạ được huynh đài hẹn đến đây để ấn chứng võ thuật kiếm pháp, thì cũng đừng khách sáo.

- Tất nhiên, ta không khi nào khách sáo với Vô Danh Kiếm chưởng môn.

Y chỉ lên ngọn bạch kỳ đang đủ gió phấp phật, nói :

- Ta đã treo ngọn bạch kỳ kia lên nóc thuyền, vậy Chưởng giáo Vô Danh Kiếm có biết ý của ta không?

Vô Cát Vũ nghiêm mặt :

- Tại hạ đoán có lẽ các hạ biểu thị oai lực của mình. Hoặc...

Cát Vũ bỏ lửng câu nói.

Người vận huyền y liếc xéo qua con thuyền của Vô Cát Vũ, nói tiếp :

- Trong thiên hạ có mấy ai được như Vô Cát Vũ. Vừa có tài, vừa có danh, lại được thiên hạ ái mộ. Vậy thì chỗ đứng của các hạ ai mà chẳng thêm.
- Các hạ quá lời.

Người vận huyền y bật cười sáng khoái vô cùng :

- Ta không quá lời đâu. Ý ta là muốn thể vào chỗ của các hạ, thiên hạ đệ nhất kiếm phái thuộc về ta. Vinh viễn thuộc về ta. Và trên đời này không có Vô Danh chương giáo Vô Cát Vũ.

Y chỉ lên ngọn cờ trắng, nói tiếp :

- Cuộc thách đấu hôm nay giữa ta và Chương giáo phải có một kẻ nằm yên dưới dòng Trường Giang. Trên thuyền của ta là ngọn bạch kỳ, Vô chương giáo cứ coi như đó là vành đai tang dành cho ta hoặc cho các hạ.

Cát Vũ nheo mắt :

- Tại hạ đến để ấn chứng kiếm thuật, không nghĩ trận đấu hôm nay phải có một người nằm xuống. Mặc dù thừa biết kiếm thuật luôn vô tình với các kiếm thủ.

Người vận huyền y lắc đầu :

- Nếu còn Vô Cát Vũ thì ta chỉ là kẻ thứ hai sau cái bóng của người mà thôi.

Vô Cát Vũ thờ dài một tiếng :

- Chữ danh đã khiến mọi người mờ mắt. Các hạ đã muốn thì Cát Vũ đành hậu tiếp.
- Được lắm!

Người vận huyền y rút xoạt thanh nhuyễn kiếm quán ngang thắt lưng. Thanh nhuyễn kiếm vừa rút ra, đã toát sát khí hùng hực.

Ánh mặt trời rơi vào thanh nhuyễn kiếm của người vận huyền y phản chiếu trở lại vàng quang sáng lấp lánh, ngỡ như những tia kiếm khí chực thọc vào thân ảnh Vô Danh Kiếm Vô Cát Vũ.

Người vận huyền y hét lớn :

- Mồi!

Sau tiếng hét đó, y vỗ luôn một chương thẳng về phía mũi thuyền của Vô Cát Vũ, thân ảnh đã vọt lên cao, đồng thời ngọn nhuyễn kiếm réo trong không khí những tiếng vi vu nghe lạnh cả tóc gáy.

Từ trên cao người vận huyền y thi triển luôn một chiêu kiếm “Loạn Kiếm Trùng Dương”, tạo thành một màn lưới bạch quang chụp xuống đỉnh đầu Cát Vũ.

Thấy đối phương đã động, nhưng Vô Cát Vũ vẫn đứng điềm nhiên nhìn người vận huyền y thi triển tuyệt chiêu kiếm pháp, chẳng hề tỏ ra xao động, mặc dù âm thanh do nhuyễn kiếm tạo ra nghe thật là lạnh lẽo tràn đầy sát khí.

Đối phương động, Cát Vũ tĩnh, chứng tỏ kiếm thuật Vô Danh Kiếm có sự ảo diệu khôn lường. Xem chừng họ Vô biết trước, người vận huyền y sẽ dụng kiếm công vào huyệt nào trên cơ thể mình.

Nhuyễn kiếm đã nhanh, nhưng so với Cát Vũ có lẽ còn chậm hơn nhiều lần. Vô Cát Vũ đã tĩnh trước cái động, thì phải biết bản lĩnh hơn hẳn đối phương bao nhiêu. Và quả thật như vậy, Cát Vũ không hô danh là thiên hạ đệ nhất kiếm.

Khi những đốm sáng dày đặc phủ xuống, chỉ phát ra những tiếng keng keng khô khốc, mà tuyệt nhiên hề nhích động.

Người vận huyền y lộn người trở lại mũi thuyền của mình. Y nhìn Cát Vũ trùng trùng. Vừa rồi y đã liệu thủ công ra một lúc năm chiêu Loạn Kiếm Trùng Dương mà tuyệt nhiên vẫn chưa bắt Cát Vũ phải động tay rút kiếm, rõ ràng kiếm thuật của y làm sao sánh bằng người này được.

Người vận huyền y nói :

- Kiếm thuật cao minh. Bội phục! Bội phục! Vô Danh Kiếm chương giáo vừa rồi đã dùng chiêu gì đỡ thức Loạn Kiếm Trùng Dương của ta?

Cát Vũ nhếch mép :

- Kiếm thuật cao minh không nhất thiết phải tạo hư chiêu nhiều. Nếu các hạ tạo hư chiêu nhiều thì tại hạ dễ nhận ra trong vầng tinh quang kiếm khí đâu là thực chiêu. Và chỉ cần đón những ánh tinh quang thực chiêu là đủ phá được thức Loạn Kiếm Trùng Dương.

- Ha ha ha.... Cao minh! Cao minh! Hào kiếm thuật! Hài kiếm thuật! Kiếm đạo có hư, có thực, vậy con người có thực, có hư hay không?

- Con người thực, con người giả, mới là con người.

- Đã có người giả, người thực, thì cũng có trận đấu giả, trận đấu thật. Có kẻ dùng kiếm đạo để phân định cao thấp, nhưng cũng có người dùng kiếm đạo để đưa kiếm thủ tài hoa đến cõi chết.

Vô Cát Vũ còn chưa minh bạch được ý nghĩa câu nói của người vận huyền y, thì đã nghe tiếng cười của y bật lên sang sảng.

Người vận huyền y chiếu hai luồng tinh quang sáng ngời vào mặt Cát Vũ, nói :

- Trong cõi giang hồ mênh mông, ai mà không biết Vô Danh Kiếm chương giáo là thiên hạ đệ nhất kiếm. Thế mà vẫn có người thách đấu, kẻ ấy có ngu mới đâu với Vô chương giáo, nhưng đã thách đấu, bởi họ đã nắm chắc phần thắng trong tay.

- Các hạ nói như vậy có ý gì?

- Kiếm thuật có hư, có thực. Người có chính có tà. Thế thì sao đấu pháp chẳng có tối có sáng? Dòng Trường Giang hôm nay là nơi cuối cùng lưu danh Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ.

Người vận huyền y vừa dứt câu, thân ảnh đã vụt lên băng xuống mặt sông. Vô Cát Vũ chỉ kịp nhìn thấy bóng vàng của y lướt trên mặt nước, thì đã nghe một tiếng nổ đĩnh tai chấn chũm.

Chiếc thuyền của người vận áo huyền y đã trở thành hóa diệm son bùng nổ và nhanh chóng tiêu hủy luôn chiếc thuyền của Vô Cát Vũ.

Sự kiện xảy ra nhanh chóng không thể nào tưởng được, chỉ trong chớp mắt, sau tiếng nổ, dòng Trường Giang cuộn sóng ầm ầm muốn nhấn chìm cả hai chiếc thuyền xuống đáy sông.

Trong vầng lửa đỏ không lồ, một chiếc bóng xanh thoát ra với thuật khinh công vô cùng linh diệu. Thuật khinh công quán tuyệt có một không hai đó thì chỉ có Vô Danh Kiếm chương giáo Vô Cát Vũ thì triển được mà thôi.

Sau tiếng nổ cùng với sức công phá chấn động cả không gian, đã hất Vô Cát Vũ bắn ngược về sau. Mặc dù kinh mạch xáo trộn dữ dội, nhưng Cát Vũ cũng kịp đề khí vận hóa chân nguyên vào đan điền, rút xoạt thanh trường kiếm. Lửa tứ phương tám hướng chụp xuống, nhưng kiếm quang đã lóe lên tạo thành một bức tường kim loại dày đặc che kín toàn thân.

Điểm mũi gươm xuống mặt ván đang rạn nứt. Cát Vũ băng mình ra ngoài khoảng không, kiếm ảnh không ngừng vũ lộng tạo ra một khoảng cách che chắn toàn thân khỏi ngớt, lửa độc từ thuyền đối phương phả xuống.

Vô Cát Vũ thi triển luôn thuật khinh công Lăng Ba Hư Bộ, đạp luôn trên đầu những ngọn sóng lẫn tăn, lướt đi. Nhưng vừa cách ly vùng lửa đỏ chưa đầy mười trượng, thì từ dưới đáy sông hai bóng người vụt trời lên, nhanh hơn cái chớp mắt, hai sợi xích thoát ra như đôi giao long quấn rít lấy chân Vô Danh Kiếm chương giáo.

Cát Vũ lộn người trên không, và ngọn trường kiếm biến hóa như một tia chớp sáng ngời chém sả xuống đôi xích sắt đó.

Keng!

Sau âm thanh khô khốc ấy phát ra, thì tiếp liền hai tiếng rú thảm thương. Mặt Trường Giang liền nhuộm một màu đỏ của máu tươi.

Mặc dù tiêu trừ được hai kẻ đánh lén mình, nhưng Cát Vũ vẫn không thể nào kịp thu hồi chân nguyên, để bằng mình tới trước, nên đành để thân rơi tòm xuống nước.

Sóng nước Trường Giang cuộn cuộn, phủ lên người Vô Cát Vũ. Vô Cát Vũ lấy một hơi chân khí chực đập nước bằng mình vào trong thì đã thấy một chớp bạc bắn xẹt về phía mình.

Định nhãn, Cát Vũ mới nhận ra đó là ngọn nhuyễn kiếm như con bạch xà sáng quắc lao xia vào yếu huyệt mình.

Có thể nói, đến lúc này, người vận huyền y mới trở hết tài nghệ võ thuật kiếm đạo bản thân. Chiêu kiếm của y tràn ngập sát khí và tiềm ẩn bên trong cả một sự biến hóa vi diệu vô song.

Xoạt!

Cát Vũ chỉ kịp lác đầu qua một bên, ngọn nhuyễn kiếm đã phốt một mảnh thịt bên bả vai trái. Cát Vũ chực tung mình lên khỏi mặt nước trả chiêu thì lại

bị kéo ghệt trở xuống. Vô Danh Kiếm chường giáo chơi với, và cũng kịp phát hiện ra sợi xích sắt quấn vào chân mình được nối với chiếc thuyền của người vận huyền y đang từ từ chìm xuống.

Không biết sợi xích kia làm bằng thứ kim loại gì mà Thanh Long kiếm chém nó chẳng hề hấn chút nào. Cát Vũ than thầm :

- “Hôm nay mình phải chết ở đây sao?”

Ngon nhuyển kiếm đã chém hụt một thức, vẫn tạo áp lực trên đầu Vô Danh Kiếm chường giáo. Trên là lưới hái tử thần, dưới là đáy sông Trường Giang gần như mọi sinh lộ hoàn toàn cắt đứt với họ Vô.

Một ngọn sóng bạc đầu nổi lên trùm qua đầu Cát Vũ, nhấn chìm người kiếm thủ kỳ danh của thiên hạ xuống đáy sông Trường Giang.

* * * * *

Con tuần mã không biết đã chạy bao nhiêu dặm, nhưng xem chừng đã hoàn toàn kiệt sức. Mặc cho tuần mã có còn sức hay không, thiếu phụ vẫn ra roi đen đét, cổ thúc nó lao nhanh về phía trước. Ngồi trước thiếu phụ là đứa bé gái, mở to cặp mắt đen lay láy sợ hãi.

Phía sau thiếu phụ có tiếng vó ngựa nổi lên dồn dập, mồ hôi tuôn ra nhiều nhai ướt đầm khuôn mặt hoa vón đã hốc hác tiểu tụy trên bước đường bôn tẩu.

Thiếu phụ ra roi thúc ngựa đến khi thấy trước mắt là tòa lầu lục giác, trên đỉnh có thanh kiếm vàng dưới ánh mặt trời tỏa sắc sáng ngời. Vừa đến cửa vào tòa lầu lục giác, tuần mã đột ngột dừng đứng hai vó trước hắt luôn thiếu phụ ngã xuống đất, có lẽ vì lo sợ cho tính mạng của đứa bé gái, thiếu phụ ôm nó và chồm hai tay chống xuống đất.

Nghiến răng nén cái đau thấu đến tận óc, thiếu phụ chồm dậy tiếp tục chạy vào cửa ngo môn.

Tiếng vó ngựa rộn lên phía sau, liền sau đó hai gã đại hán băng mình khỏi hắc ô, chặn ngang đường thiếu phụ. Lúc này thiếu phụ đã đặt chân đến bậc tam cấp dẫn lên lục giác lầu.

Một gã đại hán đưa ngang trường kiếm, quát lớn :

- Phụng Tiên! Đừng chống đối Chưởng giáo nữa. Hãy ngoan ngoãn quay về.

Thiếu phụ tên Phụng Tiên nhìn hai gã đại hán có khuôn mặt dài ngoằn nói :

- Các ngươi đã ép bức đến đường cùng, ta thề quyết liều mạng sống mái với các ngươi.

Gã đại hán ngửa mặt cười như điên dại :

- Phụng Tiên đâu thể chết được. Nếu phu nhân chết thì chúng ta ăn nói làm sao với Giáo chủ đây? Huống gì trong thiên hạ, phu nhân lại là mỹ nhân thiên kiều. Ai nỡ dập liễu vùi hoa bằng dao kiếm chứ?

Đôi cặp mắt hau háu như sói đói thấy mồi ngon, chiếu vào đứa bé gái Phụng Tiên đang ẵm trên tay, gã gần giọng phát ra từng tiếng một :

- Phu nhân không đoái hoài đến Tĩnh Bình sao?

- Các ngươi muốn gì? Vô Danh kiếm phái đã thuộc về các ngươi rồi, bộ còn muốn diệt tận gốc sao?

- Đó là ý của Giáo chủ!

- Nếu Giáo chủ các ngươi muốn nhổ tận gốc, thì trước hết phải bước qua xác chết của ta. Ta dù có phơi thây tại cục trường cũng quyết không để cho các ngươi chạm đến Vô Tĩnh Bình.

Gã đại hán bật cười sằng sặc, ngỡ như những lời của Phụng Tiên vừa rồi chỉ là lời hù dọa không đáng để cho y phải bận tâm.

- Giáo chủ không nghĩ đến việc phải hạ thủ đứa bé mà phu nhân đang mang đâu. Ngài nghĩ đến người đang ở trong tòa lục giác lầu này.

- Các ngươi muốn nói gì...

- Giáo chủ sợ phu nhân chạy trốn mà tự đâm đầu vào chỗ chết, nên mới lệnh cho chúng ta đuổi theo cản lại mà thôi.

Phụng Tiên quay mặt, thét lớn :

- Cát Nhược... Ngươi có ở trong đó không?

Gã đại hán ngửa mặt cười the thé, rồi nói :

- Tên tiểu tử hậu nhân của Vô Danh Kiếm chứ còn ở đâu nữa chứ?

Phụng Tiên quay lại gã đại hán :

- Cát Nhược ở trong lục giác lâu, các ngươi tính làm gì nó?
- Giáo chủ đã di huấn, chúng tôi chỉ làm theo lệnh của người mà thôi.
- Đường chủ Kha đại hiệp, Phụng Tiên xin người tha mạng cho Cát Nhược và Tĩnh Bình. Ta nguyện ngậm cỏ kết vành đèn on người.

Đường Môn chủ Kha Chấn Ác nheo mày :

- Phu nhân hãy quay về Tổng đàn, thế nào Giáo chủ cũng mở lượng hải hà mà tha thứ cho Vô công tử cùng Tĩnh Bình.

Phụng Tiên lưỡng lự :

- Ta sợ...
- Sống chết đều có số. Nếu phu nhân cãi lệnh Giáo chủ, thì đứa bé gái kia cũng khó chu toàn tính mạng.

Thiếu phụ gục đầu :

- Tất cả đều là ý trời.

Kha Chấn Ác dần tới một bộ, đối mặt với Phụng Tiên :

- Mời phu nhân quay lại Tổng đàn.

Phụng Tiên liếc tòa lầu lục giác lần nữa, rồi mới quay lưng.

Vừa quay lưng, Phụng Tiên đã nghe Đường chủ Đường Môn Kha Chấn Ác hạ mệnh lệnh :

- Phóng hỏa...

Hai bên hông tòa lầu lục giác liền xuất hiện hai mươi cao thủ, nai nịch gọn gàng, tất cả đều cầm sẵn cung tên.

Phụng Tiên quay phắt lại :

- Các ngươi tính làm gì vậy?

Mặc cho Phụng Tiên nói, hai mươi tên cung thủ đã mỗi lửa vào tên và bắn thẳng vào tòa lầu lục giác.

Phụng Tiên gào lên :

- Dừng lại... Không được hỏa thiêu tư thất Vô Danh Kiếm.

Mặc cho nàng hét, mặc cho nàng gào, những cung tên đã tẩm nhựa thông vẫn veo veo cắm phập vào tòa lầu càng lúc càng dày đặc.

Ngon lửa bùng lên dữ dội, trước mặt Phụng Tiên chỉ còn là khối lửa đỏ khổng lồ, nàng không còn nhận ra tòa lầu lục giác nữa.

Phụng Tiên thét lớn :

- Cát Nhược...

Phụng Tiên lịm đi, đứng bất động như pho tượng đá, hai mắt mở trừng trừng nhìn khối lửa đỏ đang reo réo, nổ lụp bụp.

Đường chủ Kha Chấn Ác lắc vai đã thộp được Tĩnh Bình trên tay Phụng Tiên, mà nàng cũng chẳng hề có phản ứng gì.

Mãi một lúc sau, Phụng Tiên mới bừng tỉnh, nhận ra Tĩnh Bình đang ở trên tay Kha Chấn Ác.

Phụng Tiên liền quì mọp xuống :

- Kha đại hiệp.... Đừng đừng quăng Tĩnh Bình vào trong lửa... Ta lạy người đừng giết đứa bé ngây thơ vô tội đó.

Tĩnh Bình thấy vậy liền khóc thét lên.

Kha Chấn Ác nắm gáy Tĩnh Bình :

- Nếu Kha mở không quăng đứa bé gái này vào trong khối lửa kia thì phu nhân nhất định phải tuân theo chỉ lệnh của Giáo chủ chứ?

Phụng Tiên đập đầu xuống :

- Ta tuân lệnh... Bất cứ lệnh gì ta cũng nhất nhất nghe theo.

- Tốt lắm! Phu nhân tưởng rằng Giáo chủ không biết phu nhân sẽ chạy đến tòa lâu này chứ gì? Giáo chủ dự đoán như thần, nên đã cho thuộc hạ mai phục xung quanh đây rồi. Nếu phu nhân còn chống lệnh thì nhỏ cỏ tận gốc họ Vô.

Phụng Tiên bặm môi, nước mắt ràn rụa, nhìn khối lửa đang réo tí tách. Nếu không có Tình Bình, có lẽ Phụng Tiên đã băng luôn vào vòm lửa kia để cùng chết với Vô Cát Nhục.

Phụng Tiên nuốt nước mắt nói :

- Các người tàn nhẫn quá!

Kha Chấn Ác vẫy tay, một gã thuộc hạ liền dẫn đến một con ngựa đen tuyền, nhét dây cương vào tay Phụng Tiên.

Kha Chấn Ác gần giọng :

- Phu nhân.. chúng ta lên đường.

- Hãy trao Tình Bình cho ta... Nó đang khóc thét kia kìa

Kha Chấn Ác phi thân chồm chệ ngồi trên mình ngựa, ra roi đến bên cạnh Phụng Tiên :

- Kha mỗ không thích giữ con nít đâu. Đây phu nhân hãy đón lấy.

Vừa nói Kha Chấn Ác vừa thấy Tình Bình qua tay Phụng Tiên. Như sợ mất đứa bé bởi bàn tay từ thần, Phụng Tiên ôm giữ nó vào lòng. Nàng vừa khóc vừa nói :

- Tình Bình ơi... Đại nạn đã giáng xuống đầu Cát Nhục rồi. Con giờ đây là kẻ mồ côi, không cha, không mẹ, không anh, không em... Nhũ mẫu bắt tài..... Nhũ mẫu vô dụng.

Phụng Tiên quay lại nhìn khối lửa đỏ, ngậm dại nói :

- Cát Nhục ơi..... Nhũ mẫu có tội với con. Nhũ mẫu có tội với mẫu thân con, có tội với họ Vô.

Trong lúc Phụng Tiên than vắn thở dài thì hai mươi tân cung thủ đã lên ngựa, cặp kè hai bên nàng.

Kha Chấn Ác giục Phụng Tiên :

- Mời phu nhân lên đường!

Những con tuấn mã hí vang khuấy động cả không gian, rồi rầm rập tung vó băng lướt đi, để lại phía sau ngọn lửa đang từ từ tàn dần.

Khi tiếng vó ngựa chìm hẳn vào màn sương chiều, thì từ trong đồng tro tàn còn nghi ngút khói, có âm thanh kéo kệt phát ra.

Âm thanh đó ngưng một lúc, tất cả trở lại sự im lặng nặng nề, rồi bất ngờ một cánh cửa từ đồng tro bật lên, một thiếu niên chui ra, đầu tóc cháy xém, mặt mày lem luốc.

Thiếu niên giống hệt một tên khát cái, đã từng lăn lóc trên bước đường du thực. Y nhìn quanh để tìm lối đi ra khỏi đồng tro tàn đang nghi ngút khói.

Dùng một thanh gỗ, thiếu niên khều tro mở một lối đi vừa đủ đặt bàn chân. Y ra khỏi đồng tro đó, quay mặt khẽ nhìn mình một cái làm nhảm :

- Nếu không có cái hầm do mình tự tạo, có lẽ Cát Nhục... Mi đã thành tro thật rồi. Kinh khủng quá.

Màn đêm từ từ buông xuống, Cát Nhục ngồi thõm xuống đất, rồi như không ngăn được nỗi lòng bi ai, cộng với không gian cô tịch, liền bật lên tiếng khóc thốn thức. Thở dài thườn thượt Cát Nhục muốn trút bỏ tất cả những gì mình đã trải qua, mới đứng lên, nhặt khúc cây còn bốc khói dăng ngang đỉnh đầu làm nhảm khấn :

- Cát Nhục vô dụng không học võ công, đến lúc đại nạn chỉ biết lấy mắt nhìn. Trời đã mở mắt cho Cát Nhục, lửa đã lột xác ta... Nhũ mẫu..... Tình Bình tha thứ cho Cát Nhục.

Nhìn quanh đảo đảo, Cát Nhục mới hướng về quan lộ, buông tiếng thở dài áo não, rồi ngậm ngùi nói :

- Nhũ mẫu.... Tình Bình... Ông trời có mắt phù độ Cát Nhục sẽ tìm lại hai người.

Cát Nhục xoa mái tóc cháy sạm của mình, lẳng lặng bước ra ngoài quang lộ.

Sáng hôm sau, Cát Nhựt đã đến thị trấn Ô Cầu với bộ dạng thốc thếch, mặt mày lem luot. Cát Nhựt đi vào trong thị trấn chẳng khác nào một tên tiểu cái đã dầm sương suốt đêm. Cát Nhựt đang thất thểu với bao nỗi suy tư khắc khoải, thì giật mình khi ai đó giật mạnh vai.

Cát Nhựt giật mình quay lại. Đối mặt với Cát Nhựt là một khuôn mặt nun núc, với cặp má chỉ muốn chảy xệ xuống.

Gã công tử nheo mắt nhìn Cát Nhựt :

- Ê tiểu cái... Ta xem chừng ngươi đói lắm rồi phải không?

Cát Nhựt ngơ ngác nhìn gã công tử có bộ dạng to như một con heo.

Gã công tử bóp cằm Cát Nhựt :

- Ta nói sao ngươi không trả lời. Bộ ngươi khinh ta hả?

Cát Nhựt lắc đầu :

- Không... Ta đâu dám khinh đại công tử.

Gã ngửa mặt cười khoái trá :

- Không khinh thì được rồi. Thế ngươi có biết ta là ai không?

Cát Nhựt lắc đầu.

Gã công tử nheo mày, bắt thần vung một thoi quyền nặng như chiếc búa tạ nện vào đỉnh đầu Vô Cát Nhựt.

- Bình...

Trúng thoi quyền đó, Cát Nhựt té khụy xuống đất, đầu óc choáng váng.

Gã công tử phun một bãi nước miếng vào mặt Cát Nhựt.

- Một quyền để ngươi nhớ đại công tử Trầm Lãi. Nếu sau này thấy mặt ta thì phải ba chân bốn cẳng mà chạy nhé. Để Trầm mỗ gặp một lần nữa thì cái mặt ăn mày của ngươi vỡ toan đó.

Quá uất ức bởi sự ngang tàng của gã công tử họ Trầm, Cát Nhựt gầm lên một tiếng lao đến thúc đầu vào bụng y :

- Bịch...

Gã công tử khụy người xuống, nước miếng trào luôn ra ngoài cửa miệng. Y la toáng lên :

- Tiểu cái... Ngươi dám đánh Trầm công tử.... Bậy đâu... Thằng tiểu ăn mày nó giết ta.

Cát Nhựt vừa đứng lên thì hai tên gia nhân của Trầm Lãi đã băng đến kẹp hai bên. Tên bên tả trợn mắt nện luôn một chưởng vào đan điền Cát Nhựt.

- Bình....

Cát Nhựt bị ngọn chưởng đó nhấc bổng hai chân lên khỏi mặt đất. Tên thứ hai liền đâm thẳng xuống lưng Cát Nhựt một thoi quyền.

- Bình....

Trúng hai đòn trừng phạt đó, Cát Nhựt nằm bẹp dưới đất.

Trầm Lãi đạp chân lên lưng Cát Nhựt :

- Tiểu cái... ngươi dám hỗn với ta à... Ta sẽ dạy ngươi một trận cho ngươi mờ mắt ra nhé!

Trầm Lãi vừa nói vừa chà gót giày lên lưng Cát Nhựt.

Tiếng quát vang lên sau lưng Trầm Lãi :

- Dừng lại!....

Nghe tiếng quát thanh tao như tiếng pha lê va vào nhau. Trầm Lãi liền thả chân xuống khỏi thân Cát Nhựt, bèn lên quay về sau. Y toét miệng cười hí hí rồi nói :

- Tà tiểu thư xuất hành đi sớm. Trầm Lãi ta không biết, nên không kịp nghinh đón.

Một thiếu nữ nhan sắc diễm lệ, trang phục đài các, chứng tỏ thuộc trong hàng phú gia đại tộc chẳng thua kém gì Trầm Lãi. Nàng bước thẳng tới đỡ Cát Nhượng đứng lên.

Nguyệt Trầm Lãi một cái :

- Sao Trầm công tử lại ức hiếp người giữa chốn thanh niên bạch nhật?

- Ý... Tại hạ ức hiếp người sao... Chẳng qua tên tiểu cái này đón đường tại hạ và tiểu thư. Thấy hắn dơ mắt quá tại hạ muốn dọn dẹp để tiểu thư du hành cho thỏa mắt đấy thôi.

Tạ Thu Nguyệt xì một tiếng :

- Tiện nữ này đầu đáng để công tử chăm chút đến độ đánh người giữa chốn đông người.

Nàng quay lại Vô Cát Nhượng :

- Tiểu cái, ngươi có sao không?

Cát Nhượng ngược lên nhìn nàng. Tạ Thu Nguyệt nhận ra đôi mắt tròn đen láy của Cát Nhượng phản phát sự oán hờn, cay nghiệt.

Cát Nhượng phui lấp bụi dính trên áo mình. Đột nhiên Cát Nhượng toét miệng cười, quay sang Trầm Lãi.

Tạ Thu Nguyệt nheo mày nhìn Cát Nhượng tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Tại sao tiểu cái lại cười? Bị người ta đánh còn cười được sao?

Vô Cát Nhượng nhún vai :

- Đại tiểu thư phá tiểu cái này thì đúng hơn.

Vừa nói Cát Nhượng vừa nhón gót như muốn thì thầm vào tai Tạ Thu Nguyệt. Tạ Thu Nguyệt không nghe rõ Cát Nhượng nói, liền hỏi lại :

- Tiểu cái muốn nói gì?

- Tiểu thư không nghe tôi nói à?

Tạ Thu Nguyệt lắc đầu.

Cát Nhượng thờ dài một tiếng, liếc xéo qua Trầm Lãi.

Tạ Thu Nguyệt hỏi luôn :

- Tại sao tiểu cái lại thờ dài?

- Hà... Mạng tôi có bị người ta đánh chết, cũng chỉ là cái mạng của một tên ăn mày. Còn vị công tử kia chết, đáng là oan uổng. Ý vốn sinh ra sống trong ngọc ngà, nhưng lựa, có người hầu, người phục, thế mà lại chết bất đắc kỳ tử. Nên tôi cảm thấy ân hận vô cùng

Trầm Lãi nghe Vô Cát Nhượng nói, mặt liền biến sắc :

- Tiểu cái.... ngươi vừa nói cái gì?

- Đại công tử sắp chết, nên tôi ân hận quá thôi.

- Ta sắp chết.... Ngươi có điên không mà nói như vậy?

- Thật sự lúc công tử đạp chân lên lưng tôi thì tôi lỡ phóng độc vào Đan Điền công tử rồi. Chỉ một chút xíu nữa thôi, ruột gan của công tử sẽ nôn nóng như lửa đốt, sau đó thì nhận một cái chết thảm thương.

Cát Nhượng lắc lắc đầu tiếp :

- Công tử có chết cũng đừng báo oán cho gã ăn mày nhỏ này.

Cát Nhượng nói xong liền ôm quyền hướng qua Tạ Thu Nguyệt :

- Đa tạ tiểu thư đã có lòng.

Cát Nhượng quay lưng dợm bước, thì Trầm Lãi hét lớn :

- Tiểu cái.... Đứng lại!

Trầm Lãi vừa hét vừa băng lên chắn ngang đường Cát Nhục :

- Ngươi đã hạ độc muốn đi dễ dàng như vậy sao? Ngươi muốn đi thì đưa thuốc giải đây.

Cát Nhục thò ra :

- Ta không mang theo thuốc giải.

- Không mang theo... Không mang theo... Thế ngươi để ta chết sao?

- Nếu công tử muốn sống, ắt phải đưa cho ta kim tiền để ta đến hiệu thuốc bốc thuốc giải giùm ngươi chứ.

Trầm Lãi nhìn hai gã gia nhân, rồi liếc sang Tạ Thu Nguyệt :

- Được... Ta sẽ đưa ngươi kim tiền. Bao nhiêu?

Cát Nhục trầm tư :

- Ít nhất công tử phải có một nén vàng mới đủ mua giải độc đơn.

- Được... Ta có.

Trầm Lãi liền thò tay vào thắt lưng lấy ra một túi gấm rồi trút nén vàng lên tay Cát Nhục.

Cát Nhục ngấm ngấm nén vàng của Trầm Lãi.

- Công tử và Tạ tiểu thư cảm phiền tìm một quán nước nào đó. Tiểu cái sẽ mang thuốc giải lại ngay. Phiền tiểu thư chăm sóc giùm Trầm công tử trong lúc tôi chưa kịp mang thuốc giải về.

Cát Nhục quay qua Trầm Lãi :

- Công tử phải uống thật nhiều nước mới hạ hỏa trong lúc độc đơn phát tác.

- Ngươi đi sớm đi.

Trầm Lãi vẫy hai gã gia nhân :

- Các ngươi hãy theo tiểu cái.

Vô Cát Nhục chỉ quán nước bên đường.

- Hai vị hãy vào trong kia đợi ta một chút.

Cát Nhục băng mình đi, hai gã gia nhân bám gót theo sau. Bất hai gã gia nhân đứng ngoài hiệu thuốc Cát Nhục xăm xăm bước vào trong.

Hai gã gia nhân đứng ngoài chỉ thấy lão đại phu hết bốc được thảo này đến được thảo khác. Có lẽ trên kệ có bao nhiêu thuốc, Cát Nhục đều mua hết.

Sau cùng lão mới đưa ra một chiếc tịnh bình màu xanh. Cát Nhục tủm tỉm gật đầu cười :

- Đa tạ... Lão bá.... Đa tạ lão bá.

Lão đại phu mới sáng sớm đã có người vào mua nhiều thuốc như vậy, cũng hí hửng đáp lời :

- Tiểu công tử đúng là bậc thần y. Lão phu bội phục, chế được giải độc vô ảnh công tử sánh ngang với Hoa Đà.

- Lão bá quá khen... Đó chỉ là nghề mọn.

Cát Nhục bước ra ngoài hiệu thuốc ngoắc hai gã gia nhân của Trầm Lãi :

- Chúng ta mau quay về, kéo không kịp.

Ba người hối hả quay lại quán nước. Vô Cát Nhục thấy trước mặt Trầm Lãi đã có trên năm tô nước chè xanh liền rồi nói :

- Công tử uống như vậy tốt lắm. Nhờ có chè xanh mà chất độc chưa phát hoa?.

Tạ Thu Nguyệt thở dài :

- Giữa đường lại gặp chuyện không đâu. Ta đi trước đây.

Thu Nguyệt vừa dợm đứng lên. Cát Nhục đã nắm tay nàng :

- Thư thư... khoan đi.... Có thư thư ở đây mình chứng cho tôi đã giải độc cho Trầm công tử. Kẻo sau này người bị trúng độc lần nữa lại hiểu lầm tôi.

Thu Nguyệt đành nén ngồi trở lại ghế.

Trầm Lãi nghe hai gã gia nhân rủ rì, mặt hớn hờ hướng sang Cát Nhục :

- Trầm mỗ có mắt như mù, không biết tiểu cái là đáng thần y tái thế, xúc phạm. Giải độc xong Trầm mỗ sẽ thết tiểu ca một đại yến.

Cát Nhục khoát tay :

- Ê.. Ý của ta chỉ muốn giải độc cho Trầm công tử mà thôi. Nhưng nếu công tử đã có ý như vậy thì sẵn đây hãy thết thư thư của ta.

Nghe Cát Nhục nói, Trầm Lãi càng hứng khởi :

- Được... Được.... Thết tiểu ca với Tạ Tiểu thư. Trầm mỗ có mắt vài trăm nén vàng cũng chẳng hề thờ dài một tiếng.

- Công tử thật là hào phóng, phong nhã. Nhất định sau này sẽ đăng thành phú gia đệ nhất trong thiên hạ.

Cát Nhục quay lại gã tiểu bảo :

- Tiểu bảo... Bao nhiêu thứ gì có trong quán người hãy mang ra hết. Cần thiết cứ qua bên tửu lầu nào đó bảo họ mang mọi thứ dọn ra bàn luôn.

Cát Nhục nói xong liền đứng lên bước ra khỏi cửa quán, thuận tay lấy luôn chiếc vung trong bếp gỗ như một thằng mỗ gỗ chiêng báo động.

Thấy sự lạ khiến ai nấy đều vây quanh Cát Nhục.

Trầm Lãi và Tạ Thu Nguyệt ngồi trong không biết Cát Nhục tính giờ trò gì, mà chỉ thấy người người, đại đa số là những kẻ khổ rách, mặc hạng, hoặc bọn ăn mày trong thị trấn lũ lượt kéo vào quán.

Bọn tiểu nhị tất tả chạy ngược chạy xuôi, tất nhiên bàn của Cát Nhục và Trầm Lãi được lo toàn chu tất.

Một lão Cái bang đứng lên, ôm quyền hướng về Trầm Lãi :

- Cái bang chúng tôi hôm nay mới chứng nghiệm sự phong lưu, hào phóng của đại công tử, không như bọn tiểu nhân truyền miệng.

Cát Nhục nheo mày :

- Bọn tiểu nhân truyền miệng gì?

- Chúng kháo đại công tử là kẻ keo kiệt nhất thành Giang Tô.

Cát Nhục cau mày :

- Tầm bậy.... Bấy giờ các ngươi đã thấy Trầm công tử là người như thế nào?

- Nghe không bằng thấy... Chúng tôi rất bội phục Trầm công tử.

- Đã bội phục thì cứ tự nhiên mà ăn mà uống.

Trầm Lãi nhìn Cát Nhục không chớp mắt. Ý của Trầm Lãi bây giờ chỉ muốn nện một thoi quyền vào mặt Cát Nhục, nhưng lỡ khiến Cát Nhục nổi giận thì không người giải độc, nên đành ngậm bồ hòn nhìn bọn Cái bang và Cát Nhục nhai ngấu, nhai nghiêng thức ăn để trên bàn.

Thấy người ăn, Trầm Lãi cũng đói, nhưng vừa đưa đũa đến con gà luộc thì Cát Nhục cản lại :

- Ấy... Trầm công tử không nên ăn lúc này, nên uống giải độc đơn trước. Nếu công tử ăn, giải độc đơn mất hiệu nghiệm, lúc đó không ai cứu được đại công tử đâu.

Cát Nhục quay sang Thu Nguyệt :

- Mời tiểu thư cứ tự nhiên.

Thu Nguyệt mỉm cười :

- Tiểu cái cứ ăn.

- Tất nhiên phải ăn chứ. Nếu tôi không ăn, đại công tử Trầm Lãi lại nghĩ mình khách khí.

Cát Nhục quay lại hai gã gia nhân :

- Cảm phiền hai vị hãy vào trong coi siêu thuốc đã cạn hết chưa?

Hai gã gia nhân răm rắp thực thi mệnh lệnh của Cát Nhục. Một lúc sau, gã tiểu bảo và hai gã gia nhân bưng ra một tô thuốc bốc mùi thơm phức.

Hai gã gia nhân đặt tô thuốc xuống trước mặt Trầm Lãi.

Trầm Lãi chực bưng tô thuốc thì Cát Nhục can lại :

- Ý... Để ta nếm trước coi.

Cát Nhục liền nếm qua bằng lưỡi, rồi chuyển tay qua hai gã gia nhân :

- Các ngươi là gia đình của đại công tử phải dùng trước để coi có độc vị gì không?

- Dạ dạ...

Hai gã gia nhân nếm chén thuốc, tấm tắc khen :

- Thuốc thơm quá... Nhưng hơi đắng. Tiểu nhân sợ công tử uống đắng không quen.

Cát Nhục bưng tô thuốc đưa đến trước mặt Trầm Lãi :

- Mời công tử... Nam nhi đại trượng phu chẳng lẽ sợ đắng. Vậy giữa chết với đắng, đại công tử phải chọn một.

Trầm Lãi đón tô thuốc của Cát Nhục :

- Trầm mỗ đâu thể để mình mất mặt trước Tạ tiểu thư đây.

Y nói xong nhắm mắt uống luôn một hơi hết tô thuốc rồi ềnh bụng ngồi thở dốc.

Cát Nhục quay lại đám người đang ăn chực lớn tiếng nói :

- Tất cả hãy tặng cho đại công tử một tràng pháo tay coi.

Theo lời Cát Nhục tất cả thực khách đều vỗ tay đôm đốp.

Trầm Lãi gật gù sau đó trừng mắt quay lại Cát Nhục :

- Trầm mỗ đã uống thuốc giải rồi, giờ đến lượt ta hành xử tên tiểu ăn mày ngươi.

Cát Nhục xì một tiếng móc luôn tịnh bình trong thắt lưng đưa đến trước mặt :

- Đại công tử lầm rồi, chén thuốc vừa rồi chỉ là thuốc thông thường mà thôi. Đây mới thật là giải độc nè. Tiểu cái ta đâu ngu dại gì trao cho Trầm công tử trong lúc này.

Trầm Lãi hừ một tiếng :

- Ngươi thật là quỷ quyết.

Gã vừa nói vừa chụp tay đoạt chiếc tịnh bình trên tay Cát Nhục.

Mất tịnh bình, Cát Nhục biến sắc, khoát tay :

- Đại công tử hãy trả cho ta... Đừng uống... Trả cho ta.

- Trả cho thằng ăn mày như ngươi à. Ta uống xong, giải độc đơn thì vắn gầy cổ tên tiểu quỷ ngươi.

Vừa nói Trầm Lãi vừa ngửa cổ trút tất cả thuốc vào trong bình rồi bưng tô nước chè uống ừng ực.

Gã quăng tô nước chè xuống đất, chiếc tô bể tan. Tất cả mọi người đồng loạt đứng bật dậy.

Cát Nhựt nhón miệng cười. Trong lúc đó Trầm Lãi sắc diện biến đổi qua màu tái mét.

Tạ Thu Nguyệt ửng mặt khi có mùi khó chịu xộc vào mũi mình.

Cát Nhựt nheo mày nắm tay nàng :

- Thư thư... chúng ta đi thôi. Thư thư ngồi đây Trầm công tử không được tự nhiên để xô chất độc ra ngoài.

Trầm Lãi từ từ ngồi xuống ghế, miệng bặm lại, mắt trợn ngược.

Tạ Thu Nguyệt quay sang Vô Cát Nhựt :

- Vừa rồi tiểu cái cho Trầm công tử uống giải độc gì?

- Tôi chỉ cho vị đại ca đây dùng chút ít thuốc xô, nhưng đại ca lại uống quá liều, uống nhiều cũng không sao. Công tử sẽ mau tống hết chất độc ra ngoài thôi, nhưng chỉ hơi bất tiện là giữa chốn đông người.

Cát Nhựt vừa nói vừa đứng lên bỏ đi. Đi hết bàn này đến bàn khác, rồi bước thẳng ra cổng.

Trầm Lãi ngồi trên mình nhìn Cát Nhựt mà không biết làm sao, bởi một lẽ nếu đứng lên thì y chẳng còn mặt mũi nào rảo bước khắp thị trấn Ô Đầu này.

Tạ Thu Nguyệt đi sau lưng Cát Nhựt.

- Tiểu cái... Ta biết vì sao lúc Trầm Lãi đánh người người lại cười. Người muốn trả thù gã công tử đó.

Cát Nhựt bật cười thành tiếng :

- Tôi muốn dạy gã công tử đó một bài học nhớ đời.

- Tiểu cái thật là ranh ma... quý quyết. Ta không ngờ người lại giáo hoạt như vậy.

- Đi với Phật vận áo cà sa... đi với ma vận áo giấy.

Đột nhiên một lão nhân từ phía sau lướt tới cấp ngang Vô Cát Nhựt, băng đi nhanh không thể tả.

Tạ Thu Nguyệt chỉ kịp nghe Cát Nhựt thét lớn :

- Buông ra....

Vị lão nhân đó đã mất hút cùng với Cát Nhựt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xảo ngôn đoạt kỳ duyên

Lão nhân cấp Cát Nhựt, đến lúc dừng bước thì đã đến hẻm vực Lạc Phụng.

Vô Cát Nhựt thở khi một tiếng, khi đã yên vị ngồi trên gò đá.

Cát Nhựt gãi đầu lẩm lét nhìn lão Cái bang, rồi buông một câu ra về thân nhiên :

- Tiểu ăn mày gặp ăn mày chúa.

Lão nhân đã không giận, mà còn bật cười khoái trá.

- Tiểu tử... Người thật là lém lỉnh đấy.

- Sao lão tiền bối cho tiểu cái này là hạng lém lỉnh chứ?

- Người qua mặt được ta à. Nếu người tự nhận là ăn mày sao ta lại không biết?

Cát Nhục gãi đầu, toét miệng cười hi hi :

- Lão tiền bối là ăn mày thứ thiệt, còn tiểu bối chỉ mới thọ giáo mà thôi.

Lão nhân khò đầu Cát Nhục :

- Miệng lưỡi... Miệng lưỡi. Cái bang kiểu như tiểu tử thì đúng là ăn mày quý tộc.

- Sao lại gọi là quý tộc?

- Ngươi còn nói nữa ư? Gã công tử Trầm Lãi, phú gia đại thương đứng nhất Giang Tô gặp một lũ ăn mày như ngươi e sản nghiệp của y chẳng mấy chốc tiêu ra mà.

- Tiền bối biết vì sao hần bị tiểu tử tặng một bài học không?

- Ta có mắt, có tai, chẳng lẽ lại không thấy không nghe?

- Đã thấy đã nghe, thì lão tiền bối còn hỏi gì nữa.

Cát Nhục đứng lên :

- Đa tạ tiền bối đã đưa tiểu bối đến đây. Giờ xin kiếu từ.

Cát Nhục vừa nói vừa dậm bước. Lão nhân đầu để chảnh đi dễ dàng như vậy được, và chỉ một cái chộp mắt như con ruồi, lão đã nắm cứng mạch môn Cát Nhục rồi.

- Ê... Tiểu cái gặp trưởng lão sao vội vã bỏ đi như vậy?

Cát Nhục quay lại cười hi hi :

- Tiểu bối ăn no tất phải đi chứ?

- Ngươi đi đâu?

- Nói ra kỳ lắm. Hồng đi thì chết quá, mà ở lại thì phạm tội với lão tiền bối.

Lão nhân vỗ đầu :

- A... ta biết ngươi đi đâu rồi. Đồ ôn dịch.

Lão nhân đứng gãi đầu nhìn dáo dác :

- Ê... ngươi đi ra sau gò Lạc Phược mà đi. Lão phu đứng đây chờ.

Cát Nhục nhăn mặt :

- Úi chà... Đi xú uế mà bắt lão tiền bối đứng canh chừng thật là bất nhâ úa. Lại khó đi lắm.

- Hừ.. ta chờ ngươi được. Bởi ta có việc cần bàn với ngươi.

- Lão tiền bối có chuyện gì?

- Ngươi đi xong ta sẽ nói. Chớ ta bàn xong sợ ngươi lại..

Cát Nhục lém lỉnh cười khi một tiếng :

- Tự nhiên bụng tiểu bối hết đòi hỏi đi rồi. Bây giờ lỗ tai lại ngứa, phải nghe chuyện của tiền bối thôi.

- Thì ra ngươi chỉ tính đường trốn mà thôi.

Cát Nhục lắc đầu nguầy nguậy :

- Lão tiền bối đừng hiểu lầm... Tiểu bối và tiền bối là đồng môn với nhau, có sao bỏ trốn chứ.

Cát Nhục vuốt nếp áo của lão nhân :

- Lão tiền bối đưa Cát Nhục đến đây, coi như đã cứu Cát Nhục khỏi tay bọn gia nhân của họ Trầm. Ôn này tiểu bối mang nặng suốt đời, thề chẳng

dám quên. Còn mong sớm có ngày báo đáp.

Lão nhân nhìn sững vào chàng nói :

- Miệng lưỡi của ngươi thật khó lường. Thôi được... Ta sẽ nói ngươi biết vì sao ta cấp ngươi đến đây.

Cát Nhục ngồi trở lại gò đá.

Lão nhân chỉ hai chữ khắc trên vách núi :

- Đây là gò Lạc Phụng, phía sau vách núi này có một hẻm vực, tên gọi là tuyệt địa.

- Tuyệt địa có gì lạ không?

- Ta sẽ nói hết với ngươi.

Cát Nhục vắt chân, nhìn trời lơ đãng. Lão Cái bang véo vào lỗ tai chàng :

- Ê... ngươi không muốn nghe nữa à?

- Tiểu bối rất muốn nghe... Rất muốn nghe.

- Thế sao ngươi lại lơ đãng nhìn trời?

- Ày... Nghe bằng lỗ tay chứ đâu nghe bằng hai con mắt. Đó là lẽ thường sao tiền bối lại thắc mắc.

Lão nhân trở mặt :

- Ngươi nói vậy cũng đúng... Thông minh... thông minh.

- Lão tiền bối không còn véo lỗ tai tiểu bối nữa chứ?

- Lão phu xin lỗi ngươi.

Lão Cái bang ngồi xuống cạnh bên Vô Cát Nhục :

- Ngươi có biết vì sao hẻm vực đó gọi là tuyệt địa không?

Cát Nhục lắc đầu :

- Tất nhiên là không biết rồi. Nếu biết tiểu bối đâu phải ngóng hai lỗ tai để nghe.

Lão Cái bang bật cười sang sảng :

- Ngươi không biết lão phu mới nói chứ. Hẻm vực đó có tên là tuyệt địa, bởi nơi đó chỉ có kẻ vào mà không có người ra.

Cát Nhục le lưỡi :

- Nguy hiểm thế đấy à?

- Nếu không nguy hiểm đến mất mạng thì đâu gọi là tuyệt địa. Nhưng lão phu nghĩ với kẻ thông minh như ngươi thì có thể vào và trở ra được.

Cát Nhục rùn mình :

- Ui da... lão tiền bối muốn tiểu bối vào tuyệt địa.

Cát Nhục vừa nói vừa đứng bật dậy, khoát tay như đang bị một bầy ong vò vẽ tấn công.

- Không được đâu... Đó là nơi nguy hiểm thì không thể nào vào được rồi. Nhất định tiểu bối sẽ không vào.

Cát Nhục ôm quyền :

- Tiểu bối xin cáo từ.

Một lần nữa lão nhân Cái bang lại thộp cứng mạch môn Cát Nhục :

- Ngươi nghe lão phu nói, ngươi không vào tuyệt địa không được.

- Có sao lại là tiểu bối?

- Lão phu cần cái miệng của ngươi. Và chỉ có ngươi mới vào được mà thôi.

Cát Nhục chau mày :

- Vào trong đó để làm gì? Mà tiền bối đã biết có vào không có ra, có sao lại bắt tiểu cái này chui vào hang tử thần chứ? Tiền bối không nhận ra tiểu bối cũng là đồng môn sao?

Lão nhân nheo mắt nhìn sững Cát Nhục :

- Tiểu tử... Ngươi là đồng môn của ta hồi nào? Nếu ngươi là đồng môn thì tất nhiên Bang chủ Cái bang Trương Khuất Sanh này phải biết.

- Tiểu cái mới nhập môn. Tiền bối không thấy bộ tạng tiểu cái giống người sao?

- Bộ tạng của ngươi còn hơn cả ăn mày chúa như ta. Nhưng lại không có chút gì là ăn mày. Nhưng bây giờ ta sẵn sàng nhận tiểu tử vào Cái bang. Ngươi đồng ý chứ?

Cát Nhục hí hửng :

- Nếu được Trương lão tiền bối ưu ái như vậy thì Cát Nhục vô cùng cảm kích.

Vừa nói Cát Nhục vừa ôm quyền :

- Tiểu cái Cát Nhục ra mắt lão Bang chủ.

- Tốt... tốt lắm. Ngươi có duyên với Cái bang nên mới được Trương mỗ đây chấp nhận đây.

Cát Nhục đồng dạng ưỡng ngực :

- Đa tạ Trương bang chủ.

Trương Khất Sanh mỉm cười :

- Đã gia nhập Cái bang thì nhất nhất tiểu tử phải nghe lệnh của Bang chủ. Giờ ta ra lệnh cho ngươi thâm nhập vào Tuyệt cốc.

Cát Nhục tròn tròn hai con mắt, muốn hỏi cả tròng đen to như hai hạt nhãn :

- Bang chủ lệnh cho tiểu bối thâm nhập tuyệt địa, chẳng khác nào đưa Cát Nhục này lên bệ chém đao phủ thủ.

Cát Nhục lùi về sau hai bộ, mặt sụ xuống, bùi ngùi nói tiếp :

- Tiểu bối ngỡ rằng gia nhập Cái bang sẽ được Bang chủ xem là kẻ đồng môn, cùng hội cùng thuyền, nhưng không ngờ mới vào đã bị Bang chủ ép bức thâm nhập tuyệt cốc. Cát Nhục xin rút lại lời nói, không vào Cái bang nữa đâu.

- Nói như vậy. Ngươi coi Cái bang là thứ gì chứ. Chẳng không người hay kỹ viện cho khách chơi, muốn vào thì vào muốn ra thì ra, ngươi đừng bắt lão phu nộ khí xung thiên thì mạng ngươi toi ngay tức thời đó.

Cát Nhục gãi đầu :

- Trương bang chủ bức ép Cát Nhục cũng vừa vừa thôi. Ít ra Bang chủ cũng vừa mới tộg một bữa tiệc của Cát Nhục thiết đãi ân cần kia mà.

- Chính nhờ bữa tiệc đó, lão phu mới phát hiện ra tài năng của ngươi. Tiểu tử... ngươi không đi không được.

- Tại sao cứ phải là tiểu bối chứ?

- Rồi lão phu sẽ nói rõ cho ngươi biết.

Kéo Cát Nhục bắt ngồi xuống gò “Lạc Phượng”, lão Bang chủ Cái bang Trương Khất Sanh, xuống giọng thật nhỏ nói :

- Trước đây lão tổ Cái bang là Thần Cái đã đi vào tuyệt cốc đó, và để lại hai người hộ vệ ngoài cửa vực là Song tà. Không biết Thần Cái có ân với Song tà thế nào mà suốt mười năm qua, họ chẳng hề rời hẻm vực đó, nên thiên hạ lót thêm hai chữ tuyệt cốc gán cho Song tà.

Cát Nhục cướp lời Trương Khất Sanh :

- Họ là người của Thần Cái, thế tiền bối đến gặp họ hợp tình, hợp lý hơn tiểu bối.

- Ấy... Nếu ta đến được thì đâu cần tới ngươi. Trước đây, Thần Cái vào hẻm vực tuyệt địa chắc chắn bên trong phải có bí ẩn gì đó, chỉ có ngươi vào

mới biết. Muốn vào hẻm vực tuyệt cốc, phải qua hai tên Song tà kia, cái miệng của nguoi có thể gạt họ mà vào.

- Tiền bối đánh giá cao tiểu bối quá. Sợ tiểu bối mới xuất hiện chưa nói câu nào đã bị toi mạng rồi. Với lại Cát Nhược chẳng hề biết một chút võ công, lỡ gặp rủi ro làm sao mà chống lại tìm một sinh lộ.

- Ấy... thế mới gọi là khó chứ. Nhưng ta nghĩ đầu óc thông minh của nguoi sẽ qua được Song tà. Thứ hai, muốn vào hẻm vực, đòi hỏi phải có công phu Tục Hoàn Cốt.

- Tục Hoàn Cốt là gì?

- Đó là thuật ép nguoi lại mềm như cọng bún, mới có thể len qua hẻm vực.

Cát Nhược nhảy dựng lên :

- Thế thì tốt rồi... Tiểu bối hồng biết thuật Tục Hoàn Cốt... Tiền bối hãy đi chọn kẻ biết thuật Tục Hoàn Cốt.

Cát Nhược lại ôm quyền :

- Xin kiếu từ.

Trương Khát Sanh lần này chộp gáy chàng, đặt trở lại gò Lạc Phụng.

- Nguoi không biết, lão phu sẽ dạy.

Cát Nhược nheo mày :

- Trương bang chủ biết thuật Tục Hoàn Cốt, lại là hậu duệ của Thần Cái, sao lại bắt Cát Nhược thay thế nguoi chui vào hẻm vực tuyệt cốc?

- Ta biết thuật Tục Hoàn Cốt, nhưng vì xương lại hóa lão cứng ngắt rồi, chỉ có những người như tiểu tử mới dùng thuật ấy chen qua hẻm vực được thôi.

- Nói đi, nói lại cũng không ngoài việc tiểu bối phải chui vào chỗ chết.

- Nếu nguoi không chết trở ra, Trương mỗ đây sẽ thưởng cho nguoi một chức vị hệ trọng trong Cái bang.

Cát Nhược lắc đầu :

- Đa tạ... Đa tạ... Cát Nhược chỉ có một mạng thôi, cái mạng quý hơn chức vị ản mây.

Trương Khát Sanh lắc đầu :

- Ta đã nói hết rồi... Nguoi không nghe không được. Nguoi chỉ có một cái mạng, không vào trong hẻm vực tuyệt cốc thì mạng nguoi cũng chẳng còn. Suy nghĩ cho kỹ đi.

Cát Nhược nhăn mày :

- Không biết Cát Nhược sinh ra nhằm giờ nào, khắc nào mà chỉ gặp toàn những việc xui xẻo. Thôi được rồi, đến hẻm vực tuyệt cốc tiểu bối sẽ tìm cách.

Trương Khát Sanh liếc Cát Nhược :

- Nguoi đừng giờ què bỏ trốn đó. Không được đâu.

Trương Khát Sanh vừa nói vừa rút luôn dây thắt lưng trói Cát Nhược vào tạ thủ của mình

- Thế này chắc ản hơn, bởi nguoi là kẻ giáo hoạt khó lường.

Cát Nhược thò ra một tiếng :

- Trương bang chủ cẩn thận quá, cẩn thận đến độ bụng tiểu bối lại quặn đau, đòi đi rồi.

- Nguoi...

Cát Nhược rùn mình :

- Đó là lẽ sống thường tình, có vô phải có ra, chẳng lẽ tới cái chuyện đại tiện, Trương bang chủ cũng cấm đoán tiểu bối nữa sao. Để lâu sợ bụng tiểu bối vỡ toang, thì ui cha chẳng còn ai chui vào con hẻm kia giúp Trương bang chủ đâu.

Cát Nhược lại xoa bụng :

- Ui cha... Đau quá... Đau thật rồi đấy. Không đi không được.

Cát Nhựt vừa nói vừa lần ra sau gò Lạc Phụng. Lỡ trời Cát Nhựt vào tạ thủ của mình để đề phòng, Trương Khát Sanh chẳng còn cách nào hơn là biến thành một kẻ trông nom cho Cát Nhựt, trong lúc đại tiện.

Lão ngoảnh mặt chỗ khác mà không ngừng hỏi thúc :

- Tiểu tử lẹ lên đi.

Cát Nhựt cười hì hì :

- Trương bang chủ cũng phải cho tiểu bối làm cái chuyện thường tình đó chứ. Hồi mãi thì tiểu bối chỉ còn nước ngồi lì ra đây mà thôi.

Trương Khát Sanh thở dài một tiếng :

- Thiên hạ mà biết được chuyện này e cười vỡ mặt lão phu.

- Lão tiền bối sợ người đời cười thì cứ tự nhiên lý khai, cứ để Cát Nhựt ở đây một mình. Tiểu bối sợ... đợt đại tiện này kéo dài phải ba năm mới xong.

Trương Khát Sanh quay phắt lại.

Khuôn mặt họ Trương đang lại, toát ra những vẻ sát khí hùng hực.

Thấy khuôn mặt đầy căm phẫn của Trương Khát Sanh, Cát Nhựt khoát tay rồi rít nói :

- Tiểu bối xong rồi.. Tiền bối bớt giận... Xong rồi.

Cát Nhựt đứng lên, toét miệng cười cầu tình.

Trương Khát Sanh gằn từng tiếng một :

- Nếu ngươi còn giờ chứng nừa thì đừng trách họ Trương này đó.

- Tiểu bối biết.

- Đi theo lão phu, ta sẽ truyền thụ thuật Tục Hoàn Cốt cho ngươi. Sau đó ngươi thâm nhập vào tuyệt cốc.

Cát Nhựt nhún vai thờ dài :

- Đến nước này thì chẳng còn cách nào khác hơn là chui vào chỗ chết. Mạng của tiểu bối đến lúc phải chầu Diêm phủ rồi. Nhưng học tuyệt Tục Hoàn Cốt mất độ bao nhiêu thời gian, khoảng mười năm không?

- Chỉ độ ba ngày thôi, ngươi sẽ sử dụng được.

- Thế thì tiểu bối chỉ còn sống trong ba ngày. Số phận của tiểu bối thật là hiu hắt.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Song Hùng Tuyệt Địa

Đúng như Trương Khuất Sanh nói, Vô Cát Nhựt đến hẻm vực đã thấy hai chiếc chòi chắn hai bên một khe núi vừa đủ nhét lọt hai bàn tay. Tất nhiên Cát Nhựt biết trên hai cái chòi kia chính là nơi cư trú của Song Hùng Tuyệt Địa. Hai cái chòi lá đó, có lẽ đã có ở đây rất lâu, và chưa một lần sửa chữa, nên ngờ như sắp đổ ngang nếu có một cơn trốc đi qua.

Cát Nhựt bước thẳng đến khe núi. Liền lập tức Song Hùng Tuyệt Địa từ trong chòi phi thân ra, trào công đã vung ra chục phát khí đoạt mạng Cát Nhựt.

Lúc Song Hùng Tuyệt Địa sắp phát khí công thì Cát Nhựt đã lăn ra đất la toáng lên :

- Thần cái nội tổ oi.. Cháu chắc ba đời, bảy kiếp chết vì thương, vì nhớ nội tổ.

Nghe câu ca thán của Cát Nhục, Song Hùng Tuyệt Địa liền thu ngay trào công, đứng chần trước mặt Vô Cát Nhục.

Một người trong Song hùng là Thân Quân Kim chỉ tay vào mặt Cát Nhục :

- Tiểu tử.... ngươi vừa nói gì?

Nước mắt lưng tròng, xối xả tuôn xuống hai bên má, Vô Cát Nhục vừa khóc vừa nói :

- Nhị vị lão trượng ơi... Tiểu đệ vì nhớ nội tổ Thân Cái..

Thân Quân Kim nheo mày :

- Cái gì? Ngươi mà là cháu của Thân Cái à?

Cát Nhục khịt khịt :

- Đúng như vậy!

Người thứ hai có tên là Lưu Chí Nhẫn quay sang Thân Quân Kim :

- Lão hữu... ngươi có tin không, chẳng lẽ đại hiệp Thân Cái chưa đầy tứ tuần mà đã có đứa tiểu đệ kêu bằng nội tổ?

Lưu Chí Nhẫn nhìn chằm chằm vào Cát Nhục :

- Tiểu tử... Ngươi dám nói lão với Song Hùng sao?

Cát Nhục giật thót ruột, tự trách thầm, và mắng Trương Khuất Sanh. Gã Bang chủ chết tiệt, hổng cho mình biết Thân Cái bao nhiêu tuổi, để mình lỡ miệng. Chuyện này chắc khó sống quá.

Cát Nhục khịt khịt ngẩn nhìn Song Hùng Tuyệt Địa :

- Nhị vị lão sư không tin nhưng đó là sự thật.

- Sự thật như thế nào?

Cát Nhục thút thít khóc :

- Vốn trước đây Thân Cái nội tổ có quan hệ xa xăm với tiểu cái này. Đến khi người nhập khe vực tuyệt địa, tiểu bối mới tròn năm tuổi, nay đã đứng mười năm, mới lật lại gia phả và biết được nội tổ đã ra đi. Theo di ngôn của Bang chủ Cái bang, tiểu bối phải đến nơi người ả tích bái ba lạy, mới đặt tròn chữ nghĩa.

- Ngươi nói ta nghe chẳng lọt lỗ tai.

Thân Quân Kim nắm gáy Cát Nhục :

- Ngươi chỉ nói đến đây xá ba cái rồi đi, hay có mục đích gì khác?

Cát Nhục bùi ngùi nói :

- Mục đích tiểu cái chỉ bao nhiêu đó thôi. Và chỉ mong sao nhị vị tiên sư cho tiểu đệ đặt trọn chữ nghĩa với lão tổ.

Lưu Chí Nhẫn thộp mạch môn Cát Nhục. Về mặt lão nghiêm lại, rồi quay sang Thân Quân Kim.

- Thằng nhỏ này không có võ công.

Lưu Chí Nhẫn buông mạch môn Vô Cát Nhục :

- Ngươi đến để trọn chữ nghĩa thì được, nhưng đến nhằm mục đích thâm nhập tuyệt địa thì nhị vị lão gia không để ngươi sống đâu.

Cát Nhục sụt sùi :

- Lễ phận làm cháu, làm chắc phải kính thọ đáng bề trên. Tiểu cái được kính bái lão tổ anh hùng, có chết cũng yên lòng, yên phận.

Thân Quân Kim quay sang Lưu Chí Nhẫn :

- Lão Lưu... Tiểu tử này còn nhỏ xem chừng lại rất hiếu lễ. Thôi thì ngươi phá lệ cho y bái ba lạy rồi ra tay cũng không muộn.

Lưu Chí Nhẫn nhìn xuống Vô Cát Nhược :

- Tiểu tử... người tên họ là gì?
- Tiểu bối họ Vô, tên Cát Nhược.

Lưu Chí Nhẫn hỏi gần lại chàng :

- Thần cái đại ca đâu có đứa cháu nào họ Vô như tiểu tử.

Cát Nhược nhăn mày nhăn mặt :

- Thì ra nhị vị là lão sư thúc của tiểu đệ. Tiểu cái ra mất nhị vị.

Lưu Chí Nhẫn hừ một tiếng :

- Ta nói Thần Cái đại ca đâu có đứa cháu họ Vô nào, và lại càng chưa lần nào nghe đại ca nhắc đến họ Vô.

Cát Nhược thờ dãi :

- Nếu nhị thúc không tin tiểu cái là người nhà của thần Cái lão tổ thì tiểu cái đành nhắm mắt chờ chết, mà không thể kính bái đáng tiền nhân ba lạy.

Cát Nhược bật khóc hu hu :

- Đau khổ cho tiểu cái này quá... Đau khổ biết chừng nào. Nhị vị đại thúc ơi, làm sao lão tổ có thể nói cho nhị thúc biết họ Vô có quan hệ mật thiết với mình, bởi ông trời đã bắt tiểu đệ phải mang họ Vô kia mà. Vô là không. Không là không có gì hết, chẳng lẽ lão tổ lại tự nhận mình là kẻ không không sao?

- Không... Không là cái gì?
- Không tài, không đức... là không không.

Thân Quân Kim nắm tay Lưu Chí Nhẫn :

- Tiểu tử này nói cũng có lý, thôi thì cho y bái ba lạy rồi lấy mạng cũng chẳng muộn. Đàng nào y cũng chết chúng ta phá lệ một chuyện vậy.

Lưu Chí Nhẫn gật đầu :

- Tiểu tử... lần đầu tiên Song Hùng Tuyệt Địa phá lệ cho người được sống thêm một thời gian nhỏ nhoi nữa khác. Vì người mạo muội thâm nhập vùng tuyệt địa này. Sau ba lạy kính Thần Cái đại ca, ta sẽ ra tay.

Cát Nhược rồi rút nói :

- Đa tạ nhị vị lão tổ gia ân... Tiểu đệ bái kính bậc tiền nhân xong, có chết cũng đáng. Không một tiếng than van oán trách nhị vị sư thúc.

Thân Quân Kim và Lưu Chí Nhẫn gật gù.

Lưu Chí Nhẫn nói :

- Người đã chịu như vậy rồi nhé, sau ba lạy chúng ta sẽ lấy mạng người. Người chết cũng đừng ân hận sao Song Hùng Tuyệt Địa lại nhẫn tâm với một kẻ hậu sinh như người.
- Sau ba lạy, Vô Cát Nhược này có chết cũng không ân hận. Chỉ sợ nhị vị sư thúc giết tiểu đệ trước ba lạy mà thôi.

Thân Quân Kim nheo mày :

- Tầm bậy... Song Hùng Tuyệt Địa đã nói ra là giữ chữ tín, dù có phải xông vào đầm rồng hang cọp, hoặc nhảy vào vực dầu sôi cũng chẳng bao giờ thất lời. Chúng ta đã chịu giam mình ở đây cũng bởi chữ tín đã hứa với Thần Cái đại ca khi nào thấy ngọc trượng mới ly khai khỏi đây mà thôi. Còn trong thời gian Thần Cái thu phục Độ Long đơn, thì không cho một ai đến trong khuôn vi ba trượng.

Lưu Chí Nhẫn cướp lời Thân Quân Kim :

- Người may mắn được Song Hùng gia ơn vì bản thân không có võ công. Nếu người có võ công thì lão phu đã hành xử khi người nhập vào tuyệt địa kia.

Lão vừa nói vừa giữ ống tay áo về phía vách đá. Hành động của Lưu Chí Nhẫn trông sợ như kẻ nhàn du, phẩy tay nhẹ nhàng như đuổi một con nhện, nhưng trên vách đá đã phát một tiếng nổ long trời vỡ đất.

Kinh khí khai thiên phá thạch của lão khiến Cát Nhược giật mình. Chàng nghĩ thầm :

- Ôi chào... Nếu vừa rồi lão đánh mình một chưởng, chắc mình không còn nguyên vẹn mà đã tan tành như vách đá kia rồi.

Bụng rối bời, nhưng Cát Nhựt vẫn giữ vẻ khỗ não, trên khuôn mặt anh tuấn, thông minh.

- Lưu lão thúc thật là thần công quân đại, hèn chi bọn tiểu nhân Trương Khuất Sanh không dám lộ mặt đến đây.

Cát Nhựt bắt tay lên miệng, oang oang nói như thét :

- Trương lão ăn mày, lão sợ Lưu đại thúc đánh cho một chưởng tan xác, nên không dám chui đầu vào đây phải không?

Thần Quân Kim ngạc nhiên hỏi Cát Nhựt :

- Tiểu tử.... Ngươi muốn nói đến ai. Trương lão ăn mày phải chăng chính là Trương Khất Sanh?

Vô Cát Nhựt hỏi hà gât đầu :

- Đúng vậy... chính là lão Cái bang đó.

Lưu Chí Nhẫn nghiêm giọng :

- Ngươi quan hệ như thế nào với Trương Khuất Sanh?

Cát Nhựt cười đau khổ :

- Nhị thúc ơi... tiểu diệt rất là khỗ, chính lão Trương Khuất Sanh đây dọa Cát Nhựt này sống đi, chết lại không biết cơ man nào nói cho hết cái khỗ. Ngay cả việc đi đại tiện lão cũng không cho, khỗ trăm bề, uất khí muốn....

- Tại sao lão họ Trương đó lại đây dọa ngươi dữ vậy?

- Vì tiểu diệt là cháu chít của Thần Cái lão tổ, y muốn tiểu diệt vào tuyệt địa, nhưng tiểu diệt không muốn khinh động đến nhị vị lão thúc mà chỉ mong bái ba lạy mà thôi.

Thần Quân Kim thở dài một tiếng :

- Tội nghiệp... Tên họ Trương thối tha kia, ngang nhiên chiếm chức vị Bang chủ Cái bang của đại ca, nhưng không hề có ngọn Đả Cầu bổng, nên không thể ra mặt giang hồ bằng oai danh Chưởng bang.

Cát Nhựt nghe Thần Quân Kim nói, lòng mừng như mở cờ :

- Lão họ Trương thật thối tha lắm, nếu tiểu diệt có võ công đã cho lão một chưởng chết tốt rồi... Tiếc thay....

Lưu Chí Nhẫn nhìn chăm chăm vào mặt Cát Nhựt :

- Lão phu rất tiếc.... Nếu như lão phu không có lời hứa với Thần Cái đại ca thì không bức ép ngươi làm gì. Nhưng ta và Thần Quân Kim đã hứa rồi, quân tử đã nói không thể nuốt lời, ngươi mặc dù có ý tốt chỉ đến bái lạy đại ca nhưng cũng phạm vào giao ước ngầm ngầm do ta và Thần Quân Kim đặt ra, không thể phá lệ được. Đây là số trời.

- Số tiểu diệt thật là khốn đốn.

- Sau khi thành toàn cho ngươi xong, ta hứa sẽ lấy mạng gã họ Trương báo thù cho ngươi.

- Cát Nhựt đã mạo muội đến đây, giờ xin nhị vị đại thúc tha mạng cũng không làm được. Làm như vậy, chẳng khác nào ép buộc nhị vị đại thúc thành những kẻ một mặt hai lời. Được bái lạy Thần Cái lão tổ, Cát Nhựt này có chết cũng cam lòng.

Thần Quân Kim nắm tay chàng :

- Cát Nhựt... lão phu rất tiếc một người như ngươi mà lại mang mạng chết yểu. Thôi... Ngươi hãy đến hẻm núi kia bái lạy đi.

Cát Nhựt liếc xéo qua Lưu Chí Nhẫn rồi mới từ từ cất bước lại bên hẻm núi. Nhìn khe núi nhỏ rộng độ hai gang tay, Cát Nhựt hồi hộp nghĩ thầm :

- “Nếu Tục Hoàn Cốt của lão họ Trương truyền thụ cho mình không đủ linh nghiệm chen vào trong khe núi này, thì coi như mình đã chết chắc rồi!”

Nghĩ như vậy Cát Nhựt than thầm và chửi, Trương Khuất Sanh là lão ăn mày thối tha, đã ăn đại yến của mình còn bắt mình chui vào chỗ chết. Bất giác, Cát Nhựt chửi luôn cả Thần Cái, tại sao lại chui vào khe núi này, ở lì trong đó để lão Trương bắt y phải đến đây nạp mạng cho hai lão Song Hùng ngang ngược này.

Thấy Cát Nhựt chần chừ, đứng mãi mà chưa chịu đi, Lưu Chí Nhẫn hỏi thúc :

- Tiểu tử... ngươi còn đợi gì nữa?

Hai bên tả hữu là Song Hùng Tuyệt Địa, những cao thủ đối với Cát Nhựt chỉ một cái phui tay cũng đủ lấy mạng, tính đến quần cả đầu mà Cát Nhựt vẫn chưa tìm được phương cách tự cứu lấy mình.

Vận bất đường cùng, Cát Nhựt muốn dùng lại bồn cũ là xin đi tắm rửa trước cho thân thể trong sạch, nhưng nghĩ lại sợ Song Hùng Tuyệt Địa nghi ngờ, thì càng khó có phương kế nào chu toàn hơn. Huống hồ có thoát khỏi Song Hùng Tuyệt Địa này thì cũng bị Trương Khuất Sanh truy tội.

Đối với Cát Nhựt, con đường sống duy nhất, chỉ còn cách chui vào khe núi, may ra mới giữ toàn mạng sống.

Cát Nhựt từ từ quỳ xuống, hướng mặt về phía khe vực núi, già tiếng thốn thức nói. Theo những tiếng thốn thức, nước mắt cứ tuôn dần xuống trông thật là xót xa.

- Thần cái lão tổ, tiểu đệ gần chết đến nơi rồi nhưng vẫn muốn bái lạy đấng anh hùng kỳ nhân.

Cát Nhựt liếc xéo qua Lưu Chí Nhẫn, khẩn thắm luôn :

- Nếu Thần Cái lão tiền bối có hiển linh thì hãy hiện thân là ma vương, bóp cổ hai gã Song hùng ngang ngược này cứu tiểu bối. Và tốt hơn nữa thì nhờ rặng lão họ Trương thối tha bắt Cát Nhựt bước vào chỗ chết.

Cát Nhựt khăn xong cúi lạy một lạy.

Sau cái lạy đó, y bắt đầu khóc. Tiếng khóc của Cát Nhựt vô cùng thảm thương, khiến cho Song Hùng Tuyệt Địa Lưu Chí Nhẫn và Thân Quân Kim phải cúi đầu. Cả hai lão cứ ngỡ Vô Cát Nhựt vì cảm kích Thần Cái mà nước nỡ như vậy, nhưng có biết đâu, Cát Nhựt bật khóc vì sợ chết, sợ cái chết đã gần tới bên cổ mà thôi. Y khóc cho cả con uẩn ức, khóc để hy vọng còn thời gian được sống lâu hơn. Nếu bây giờ Cát Nhựt khóc đến ba năm, y vẫn khóc, vì khóc mà được sống.

Nước mắt cũng phải cạn, đến lúc Cát Nhựt ngưng khóc thì ngay cả Thân Quân Kim và Lưu Chí Nhẫn nước mắt cũng nhiều ra ướt đầm vạt áo trường y bạc phếch.

Chùi nước mắt, Cát Nhựt thốn thức khẩn :

- Thần Cái đại lão tổ ơi. Đấng anh hùng ngày xưa ngang dọc, chí hải hồ khuyh đảo nhân gian, có lý đâu lại ở mãi trong khe vực, để kẻ hậu sinh mãi trong hoài nhớ. Cọp chết để da, người chết để tiếng, tiểu đệ vô phân không diện kiến được đấng anh hùng nội tổ. Ôi đau xót biết chừng nào.

Cát Nhựt liếc xéo nhìn lên, nhủ thầm :

- “Không biết hai lão cốt đột này có cúi lòng với lời nói của mình hay không?”

Cát Nhựt thấy khước mắt Thân Quân Kim và Lưu Chí Nhẫn đọng những giọt lệ thương cảm, bụng liền rửa thầm :

- “Mẹ tổ hai lão, thương thì thương giùm Cát Nhựt, có sao lại khóc cho gã Thần Cái mà lại đòi lấy mạng tiểu gia cơ chứ?”

Lưu Chí Nhẫn nhìn Cát Nhựt, trầm giọng nói :

- Tiểu tử bái lần thứ hai đi. Lão phu không thể đứng đây nghe những lời ai oán của ngươi nữa.

Cát Nhựt nấc lên một tiếng rồi cúi xuống lạy.

Lạy xong, Cát Nhựt vừa ngẩng lên thì bất ngờ ngã ra đất miệng thều thào nói :

- Nhị vị đại thúc ơi... Tiểu đệ chết mất.

Thấy sự biến kỳ lạ, Thân Quân Kim liền xốc Cát Nhựt lên. Lão nhận ra cơ thể của Cát Nhựt mềm nhũn như một sợi bún :

- Ngươi bị sao vậy?

Cát Nhựt thốn thức nói :

- Số tiểu đệ không chết bởi sự thành toàn của nhị vị đại thúc mà chết bởi lão họ Trương thối tha. Lão đã bí mật cho tiểu đệ uống độc dược, cơ thể sắp tan ra thành nước. Ôi... Nhị vị đại thúc ơi... Tiểu đệ chết mà không nhắm mắt vì tức lão họ Trương kia bức ép Cát Nhựt đưa đẩy nhị vị đại thúc thành kẻ một mặt hai lời.

Lưu Chí Nhẫn gầm lên :

- Trương Khuất Sanh.... Lão phu sẽ tróc nã ngươi tận cùng cõi trời Trung Nguyên này.

Lưu Chí Nhẫn cúi xuống bên Cát Nhược :

- Tiểu tử.... Lão họ Trương đó hiện đang ở đâu?

- Lão... Lão họ Trương đang có mặt tại đây...

Cánh tay Cát Nhược dịu nhiều, giọng chỉ lên vách núi :

- Lão họ Trương ở bên kia vách núi này. Chắc có lẽ lão đang cười hai vị đại thúc là những kẻ bội ước tệ nhất trên giang hồ. Lão sẽ kháo ra ngoài thiên hạ, Song Hùng Tuyệt Địa chỉ nhờ tay lão mới có thể giết được Cát Nhược mà thôi.

Thân Quân Kim gầm lên :

- Tức chết đi được. Lưu Chí Nhẫn... Ngươi hãy ở đây tìm cách giữ sinh mạng tiểu tử, ta đi thu nạp Trương Khuất San dẫn y về đây rồi thì thực thi giao ước của mình.

- Không... ngươi ở lại đây đi, để ta đi.

Cát Nhược cướp lời Lưu Chí Nhẫn :

- Nhị vị đại thúc cùng đi có sao đâu. Cát Nhược sẽ cố giữ mạng mình chờ nhị vị đại thúc bắt lão họ Trương về.

Lưu Chí Nhẫn nheo mắt :

- Không được!

Thân Quân Kim nói :

- Tiểu tử cốt xương rã rồi đâu còn thoát đi đâu được nữa. Cứ để y ở lại đây cũng không sao.

- Không có người ở lại đây cảnh giới sợ ai đó xâm nhập khe núi thì sao?

Thân Quân Kim gật gù :

- Ta quên, không nghĩ đến việc đó. Vậy để ta lo. Lưu huynh ở lại cảnh giới.

Cát Nhược lên tiếng nói :

- Nhị vị đại thúc.... Cát Nhược gần chết rồi, nhờ nhị vị đại thúc ẵm Cát Nhược đến khe núi lay lần cuối cùng trước khi biến thành vũng nước bầy nhầy.

Thân Quân Kim bế xốc luôn Cát Nhược đặt gần sát khe núi :

- Tiểu tử có cần lão phu giúp đỡ không?

Cát Nhược lắc đầu :

- Đại thúc hãy đứng ra xa... Chất độc trong cơ thể tiểu diệt có thể trở thành độc công giết chết người đó.

- Chất độc gì dữ vậy?

- Tiểu diệt không biết, nhưng chắc nó ghê gớm lắm.

Thân Quân Kim lùi về sau năm bộ, đứng cạnh Lưu Chí Nhẫn.

Lưu Chí Nhẫn lên tiếng :

- Tiểu tử... Ngươi không thể gượng sống chờ lão phu bắt tên họ Trương kia về à?

Cát Nhược uể oải lắc đầu :

- Không kịp nữa rồi. Nhị vị đại thúc có bắt được Trương lão bang chủ thì bẻ răng y giùm tiểu diệt.

Cát Nhược từ từ lê dần về phía khe núi. Thật ra Cát Nhược chẳng có bị chất độc gì cả, mà ngấm ngấm sử dụng thuật quy biến Tục Hoàn Cốt, ép thân thể mình mềm nhũn đánh lừa Song Hùng Tuyệt Địa.

Lê sát gần khe núi Cát Nhược nghĩ thầm :

- “Một liều ba bảy cũng liều. Không liều thì chết, Cát Nhược ơi, mi đừng có chết nghe... Tổ cha ba lão súc vật tệ nạn này.”

Cát Nhục chỉ thầm xong từ từ quay lại Song Hùng Tuyệt Địa :

- Vĩnh biệt hai lão già hộ pháp.

Nghe chàng nói, Song Hùng Tuyệt Địa hơi ngó người mà tự hỏi, tiểu tử kia đứng trước cái chết đâm ra khủng hoảng mà chỉ cần sao? Nghĩ như vậy, Song Hùng đứng yên ló mắt nhìn.

Cát Nhục lao luôn vào khe núi như người chán sống đi tìm cái chết để tự giải thoát mình.

Khe núi chỉ rộng độ hai gang tay, thì cái lao của Cát Nhục chắc chắn thân người y sẽ bết như. Nhưng không, bởi đã có thuật Tục Hoàn Cốt, cơ thể Cát Nhục mềm như bún, thoát cái đã len vào trong khe núi trước hai cặp mắt ngạc nhiên của Song Hùng Tuyệt Địa.

Lưu Chí Nhẫn ngạc nhiên thốt lên một tiếng :

- Ý....

Sau tiếng thốt đó, lão băng tới chực thộp Cát Nhục lại, nhưng ngọn trảo công của lão chỉ quấu vào vách đá.

Đá rào rào đổ xuống, Cát Nhục đã kịp len sâu vào trong khe núi năm trượng. Giữa cái sống và cái chết, Cát Nhục chỉ biết cố len sâu vào trong chừng nào tốt chừng nấy, và quả thật chàng cũng không thể tin tại sao mình có thể linh hoạt như vậy.

Thoáng cái Cát Nhục đã len vào đến mười trượng mà tưởng chừng không biết phải chen vào bao nhiêu nữa mới hết khe núi này.

Đá đổ ào ào bên ngoài, cùng với tiếng quát tháo lạnh lạnh của Lưu Chí Nhẫn và Thân Quân Kim ầm ầm dội vào tai Cát Nhục.

- Tiểu tử... Ngươi là quân giao hoạt.... Hãy mau trở ra.

Cát Nhục quay mặt trở lại nói :

- Hai lão ở ngoài đó chờ tiểu gia trở ra. Nếu có ai đến quấy rối cứ tự nhiên thành toàn giùm tiểu gia.

Lưu Chí Nhẫn phần uất quá, ghé miệng vào khe núi gào đến khản cổ :

- Tiểu tử... quay trở ra mau.

Cát Nhục len vào sâu hơn, nói quát lại :

- Tiểu gia chưa muốn chết đâu... Vào trong này được sống, còn hơn chui đầu ra cho các ngươi bẻ cổ à.

Lưu Chí Nhẫn xuống giọng :

- Ngươi trở ra đi.... Lão phu sẽ tha mạng cho ngươi.

Cát Nhục xì một tiếng :

- Cảm ơn lòng tốt thời tha của lão. Cát Nhục không hề đồ ngu si nghe mấy lời trên đầu môi chót lưỡi của Song Hùng Tuyệt Địa đâu. Tiểu gia chỉ có mỗi một mạng, quý lắm... quý lắm

Nói xong, mặc cho Song Hùng Tuyệt Địa gào khản cổ bên ngoài khe núi, Cát Nhục vẫn cố len sâu vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vô Hối chưởng giáo

Tại Hứa Đô... Từ lúc tầm đại Hoàng phi Vô Danh kiếm phái được hạ xuống, và thay bằng bức hoành sơn son thếp vàng với ba chữ “Vô Thần giáo”, giang hồ đều rùng đông. Tất nhiên sự thay đổi một sớm một chiều này khiến cho thiên hạ đều nghi ngờ bên trong có uẩn khúc. Nhưng nghi mà không dám nói, bởi vì từ khi Vô Thần giáo xuất hiện trên chốn giang hồ, thế lực của họ càng lớn càng bành trướng, mà các nhân vật thành danh bên Hắc đạo tự về, tạo thành một lực lượng hùng hậu, không ai dám đối mặt.

Huỳnh y giáo chủ, một nhân vật chưa từng nghe danh trên chốn võ lâm, bất ngờ hôm nay lại giữ chiếc ghế chủ tọa bình chọn Giáo chủ “Vô Thần giáo”. Mặc dù chỉ là lễ bình chọn chức vị Giáo chủ một môn phái mới khai sinh, nhưng đã có bao nhiêu cao thủ hắc đạo về dự hội. Trong ngày hội sôi động ấy, có lẽ những kỷ viện nổi tiếng tại Hứa Đô là nhộn nhịp nhất, bởi một lễ những cao thủ hắc đạo, có lối sinh hoạt không giống những người Bạch đạo.

Ngày mai mới đến lễ hội chính bình chọn người có võ công siêu quần trong hắc đạo đảm nhận chức vị Giáo chủ, nhưng ngay ngày hôm nay, cả kinh thành Hứa Đô rộn rịp hẳn lên, đèn treo khắp nơi; sáng rực một góc trời.

Trong khi đó tại một tiểu xá nằm chếch về phía đông Hứa Đô, một mỹ phụ ngồi bên khung cửa, đôi mắt nhìn khoảng không tịch mịch bên ngoài. Mỹ phụ ấy chính là Phụng Tiên, cạnh bên Phụng Tiên là Tĩnh Bình đang ngon giấc. Bao nhiêu sự biến xảy ra với Vô Danh kiếm phái đối với Tĩnh Bình ở vào lứa tuổi lên năm, đứa bé chẳng biết gì.

Phụng Tiên thờ dài một tiếng áo não.

Bỗng nhiên cánh cửa tiểu xá mở ra, Đường chủ Đường môn Kha Chấn Ác bước vào :

- Giáo chủ triệu hồi Phụng Tiên phu nhân.
- Hoàng Nhan Trở giờ này triệu hồi bốn nương có việc gì?
- Kha mỗ không biết, nhưng phu nhân không đi không được.
- Bốn cô nương biết các ngươi dụng Tĩnh Bình bức ép ta.

Kha Chấn Ác thờ ra :

- Hoàng giáo chủ có lệnh, phu nhân hãy thừa lệnh.
- Ta căm thù các ngươi. Một ngày nào đó Vô danh kiếm chủ Vô Cát Vũ trở về, các ngươi sẽ nói sao với người đây?
- Kha mỗ nghĩ rằng chẳng có ngày đó đâu.

Phụng Tiên đánh thức Tĩnh Bình. Tĩnh Bình dụi mắt.

Phụng Tiên nói :

- Tĩnh Bình... Hãy đi với nhũ mẫu.

Tĩnh Bình ngây ngô hỏi lại :

- Chúng ta đi đâu vậy nhũ mẫu?

Phụng Tiên vuốt tóc Tĩnh Bình :

- Con lúc nào cũng phải ở cạnh nhũ mẫu như bóng với hình Ta đi đâu con theo đó.

Kha Chấn Ác lắc đầu :

- Không biết phu nhân bảo vệ Tĩnh Bình đến bao giờ nữa.

Phụng Tiên phớt lờ câu hỏi của Kha Chấn Ác, nằng nạnh nói :

- Chúng ta đi!

Hai người rời tiểu xá, hướng về khu trang viên hậu viện phía sau.

Kha Chấn Ác dừng bước khi đến bậc tam cấp dẫn lên tòa lầu bát giác. Y đứng nép qua một bên.

- Hoàng giáo chủ đang chờ phu nhân bên trong nguyệt lầu.

Phụng Tiên nhếch mép :

- Hoàng Nhan Trở lại đòi hỏi bốn nương như lần trước, nhưng y chỉ thất bại lần nữa mà thôi.

Nói xong nằng bệ Tĩnh Bình bước lên bậc tam cấp rồi mở cửa đi thẳng vào trong tòa nguyệt lầu.

Phụng Tiên ngạc nhiên khi không thấy gã hồ mang Hoàng Nhan Trở mà thay vào đó một người ngồi chênh chếch trên chiếc ngai thường ngày họ Hoàng Nhan ngồi. Người đó lại trùm kín dung diện bằng một tấm lụa điều.

Phụng Tiên nhìn người đó hỏi :

- Các hạ là ai?

Người đó ngửa mặt cười sang sảng :

- Mồ sộ thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thấy chân diện mục hải hùng nên phải tạm thời che dung diện lại.
- Bồn nương chưa biết ngươi, xin kiêu từ.

Phụng Tiên vừa nói vừa quay lưng trở ra. Nàng dậm bước thì cảm thấy tay chân mình như có những luồng khí vô hình, vô thanh kéo lại.

- Giai nhân sao vội vã bỏ đi như vậy. Giai nhân không muốn thấy mặt ta à? Và dám cãi lệnh Hoàng giáo chủ sao?

Y quay mặt vào trong cửa hậu, nói như ban phát mệnh lệnh :

- Bách Tinh Vô Diện Hoàng đàn chủ hãy ra đây đi.

Hoàng Nhan Trổ trong bộ trường phục màu vàng ngêch từ cửa bên hông bước ra. Y khúm núm cúi đầu trước người che mặt :

- Chương giáo ban lệnh.

Không màn đến Hoàng Nhan Trổ, người che mặt quay lại đối diện với Phụng Tiên.

Đối diện với hai ánh mắt ròn rợn, chẳng khác hai đốm sáng ma trôi từ hai hốc mắt của một chiếc khô lâu rọi ra, khiến Phụng Tiên phải lạnh cả cột sống.

Người che mặt nói :

- Giai nhân biết người này chưa?

Phụng Tiên gật đầu :

- Biết... bồn cô nương đến đây vì tuân thủ theo lệnh của Hoàng giáo chủ.

Người che mặt bật tràng cười the thé, rồi mới nói :

- Ngày mai Hoàng Nhan Trổ mới chính thức là Giáo chủ Vô Thần giáo. Còn bây giờ y vẫn là một Hương chủ bình thường thôi. Mỹ nhân đã nghe lệnh Hoàng hương chủ tất không thể không nghe lệnh ta.
- Bồn nương vì bất buộc nên phải chiều theo lệnh của Hoàng Nhan Trổ.
- Hoàng hương chủ bức ép mỹ nhân điều gì?

Phụng Tiên liếc mắt qua Hoàng Nhan Trổ :

- Không vì Tình Bình, thì ta thà chết chứ không dễ cúi đầu trước họ Hoàng đâu.

Người che mặt liền chiếu ánh mắt vào Tình Bình đang đứng cạnh Phụng Tiên :

- Bồn tọa thấy chân mạo của cô bé đứng cạnh mỹ nhân tục cốt hơn người, có thể trở thành đóa kỳ hoa của thiên hạ. Nếu mỹ nhân không nệ hà, bồn tọa có thể gọi cô bé đó đến một kỳ nhân để hàm thụ võ học, sau này phát dương quang đại, làm chủ võ lâm thiên hạ.

Phụng Tiên nghiêm mặt.

- Đa tạ thành ý của các hạ, nhưng Tình Bình không thể rời khỏi ta nửa bước.
- Sao lại rời không được chứ! Chẳng lẽ mỹ nhân lại sợ bồn tọa hại cô bé đó à?

Người che mặt ngửa lên cười sang sảng tiếp :

- Ta không đụng đến cô bé của mỹ nhân đâu, và lại còn có ý tốt nữa kìa
- Phụng Tiên này chưa biết các hạ là ai, làm sao tin được.
- Phụng Tiên cô nương nói rất đúng, cô nương chưa biết ta, nhưng bồn tọa lại có quyền lực hơn hẳn mọi người. Được sự đỡ đần của bồn tọa thì không một ai dám đụng đến Phụng Tiên và cô bé kia đâu.

Người che mặt vừa nói vừa thò tay ra sau lưng lấy một chiếc chuông to cỡ bàn tay đưa lên phía trước hỏi :

- Phụng Tiên cô nương biết vật này chứ?

Phụng Tiên thấy chuông vàng trên tay người che mặt, trong lòng không khỏi khâm trọng vô cùng. Làm sao nàng không biết chiếc chuông kia chính là “Đoạt Hồn chung”, báu vật chấn lâm một trăm năm trước, giờ chỉ còn nghe trong truyền thuyết mà thôi. Có sao lại có trong tay nhân vật huyền bí này?

Phụng Tiên gật đầu :

- Ta biết chiếc chuông trên tay các hạ chính là “Đoạt Hồn chung”, oai lực có thể ví ngang với thiên binh vạn mã. Một tiếng chuông phát ra có thể lấy mạng trăm người.

Người che mặt gật gù :

- Kiến văn của Phụng Tiên cô nương thật uyên bác. Bồn tọa bội phục. Quả thật chiếc chuông vàng trên tay bồn tọa chính là Đoạt Hồn chung, báu vật chấn vũ thiên hạ, nhưng muốn sử dụng nó không phải là dễ, ngoại trừ bồn tọa mà thôi.

Người che mặt vừa nói vừa hướng chuông về phía cây tùng bên ngoài tòa lầu vọng nguyệt. Y lắc khẽ một cái, tiếng chuông vang nhanh, liền sau tiếng vang đó một đạo tử quang bắn xẹt về phía cây tùng. Đạo tử quang quán tròn cây tùng và chỉ trong chớp nhoáng, cây tùng đã bị tiện thành năm khúc ngọt lịm mà chẳng có tiếng động nào phát ra. Cây tùng ba người ôm đỡ sầm xuống, cát bụi tỏa lên mù mịt.

Người che mặt nói :

- Vừa rồi bồn tọa chỉ mới thi triển hai thành khí lực cho Phụng Tiên cô nương thấy oai lực của Đoạt Hồn chung.

Phụng Tiên nhìn ra cửa, lắc đầu :

- Thật là lợi hại.

Nàng quay trở lại đối mặt với người che dung mạo nói :

- Các hạ mời Phụng Tiên đến đây, biểu thị võ công nhằm mục đích gì?

- Phụng Tiên cô nương đã chứng nghiệm võ công của tại hạ, vậy thử đoán xem trên giang hồ có ai là đấu thủ của bồn tọa không?

Phụng Tiên lắc đầu :

- Có lẽ không.

Người che mặt bật ra tràng cười kiêu hãnh rồi nói tiếp :

- Bồn tọa bảo trợ cho Phụng Tiên cô nương thì ai dám đụng tới nàng chứ.

- Thật ra các hạ có ý gì?

Người che mặt chớp chớp mắt nhìn tròn ròn :

- Khi bồn tọa muốn, tất chiếm bằng được. Bồn tọa muốn Phụng Tiên cô nương giúp bồn tọa một việc trong ngày mai.

- Đó là việc của các hạ, Phụng Tiên này không mần tới.

Người che mặt bước xuống chiếc ngai, tiến thẳng về phía Phụng Tiên :

- Mấy ngày vừa qua, Hoàng Nhan Trử đối xử với Phụng Tiên cô nương rất mực trọng thị, cô nương biết vì sao không?

- Do lệnh của các hạ.

Người che mặt gật đầu :

- Đúng như vậy. Đã được đối xử như vậy, cô nương phải nghĩ đến bồn tọa chứ. Bồn tọa không thích ai làm phật ý mình. Nếu người nào chống lệnh bồn tọa, sẽ chịu rất nhiều đau khổ.

Nghe chất giọng oang oang của người che mặt, Phụng Tiên có thể đoán được con người này, nói là làm. Nàng ngờ ngợ trong lời nói kia tiềm ẩn sự khủng bố khó lường.

Người che mặt chiếu ác nhãn vào Tĩnh Bình.

- Nếu Phụng Tiên cô nương cứng đầu, bướng bỉnh, kẻ đầu tiên phải bị hành xử để cô nương sáng mắt ra chính là cô bé này. Bằng như nghe lời bồn tọa ạ, bồn tọa hứa sẽ thành toàn cho đứa hài tử này trở thành thiên hạ đệ nhất võ lâm.

- Nếu được như lời các hạ nói, Phụng Tiên sẵn sàng tuân phục những lời chỉ dụ do các hạ ban ra.

- Tốt lắm Một lời nói ra, bốn ngựa khó theo. Bốn tọa tìn Phụng Tiên cô nương.

Người che mặt quay lại nhìn Hoàng Nhan Trổ :

- Hoàng hương chủ, hãy chuẩn bị hành trang đưa cô bé này đến thọ học võ công của Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.

Phụng Tiên khoát tay :

- Hãy khoan... Ta muốn Tinh Bình ở bên cạnh mình một thời gian nữa.

Phụng Tiên vừa dứt lời thì có một người vận hắc y từ cửa hông bước ra thoăn thoắt.

Tiến ngay đến cạnh bên Tinh Bình nói :

- Cô bé này khí cốt hơn người, được lắm... Đại ca, muội muốn đào luyện nó sau này thành đạt võ học như muội.

Người che mặt ngửa mặt cười khanh khách :

- Đại ca cũng đang có ý đó, và còn chờ sự ưng thuận của người bảo mẫu.

Thì ra người mới đến chính là Ngọc Diện Thất Tinh La Sát, thị quay sang Phụng Tiên :

- Người chê ta không xứng là sư phụ của cô bé này sao?

Thấy vẻ mặt loè loẹt của Ngọc Diện Thất Tinh La Sát phảng phất những nét hung tợn, Phụng Tiên liền nhỏ giọng nói :

- Phụng Tiên không dám có ý đó, nhưng Tinh Bình từ trước đến nay nhất nhất đều ở cạnh ta. Sợ khi xa ta, nó sẽ không chịu.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nhếch mép :

- Với Ngọc Diện này, cô bé sẽ tuân phục mà thôi. Nó không nhận ta làm sư phụ thì thả huỷ diệt đi cho rồi.

Phụng Tiên nghe Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nói, lòng rối như tơ vò, vội vã kéo Tinh Bình vào sát mình. Nàng quay sang người che mặt :

- Ta đồng ý cho Tinh Bình theo Ngọc Diện Thất Tinh La Sát đây, nhưng phải có sự bảo chứng của các hạ. Tinh Bình phải được bình an vô sự, và mỗi tuần ta được thăm Tinh Bình một lần.

Người che mặt liếc mắt qua Ngọc Diện Thất Tinh La Sát :

- Ta nghĩ Phụng Tiên cô nương tình cảm rất gắn bó với Tinh Bình, sư muội chắc không nệ hà đối với nàng điều đó.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nheo mắt nhìn Phụng Tiên :

- Nể lời đại ca, bốn nương đồng ý cho Phụng Tiên thăm đồ đệ, nhưng chỉ đến thăm mà không được nói gì cả.

Người che mặt gật đầu :

- Phụng Tiên cô nương đồng ý chứ?

- Ta đồng ý. Và các hạ có đồng ý bảo chứng Tinh Bình sẽ được bình an đến khi trưởng thành không?

- Bốn tọa bảo chứng.

Phụng Tiên quay xuống Tinh Bình :

- Tinh Bình... con hãy lạy sư phụ, và đi theo người.

Tinh Bình hết nhìn nàng lại quay qua Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.

- Đồ đệ còn chưa qui xuống ra mắt ta?

Tinh Bình nhìn sang Phụng Tiên. Phụng Tiên vuốt đầu Tinh Bình bảo :

- Sư phụ của con là người tốt, con hãy lạy ra mắt người đi.

Phụng Tiên vừa nói vừa ấn Tĩnh Bình quì xuống. Tĩnh Bình bị bức ép đành phải quì lạy Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát ngửa mặt cười nắc nẻ rồi cấp Tĩnh Bình nói lớn :

- Được lắm... Ha... Ha.... Ha....

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát phi thân ra cửa tòa nguyệt lâu. Phụng Tiên nghe tiếng Tĩnh Bình thét lớn :

- Nhũ mẫu..

Tiếng kêu của Tĩnh Bình khiến Phụng Tiên không đành lòng được, nàng chực điểm hải băng mình rượt theo nhưng người che mặt nhanh hơn đã khổng chế mạch môn của nàng và nói :

- Phụng Tiên rượt theo làm gì, hãy để Ngọc Diện Thất Tinh La Sát mang đồ đệ đi chứ.

Phụng Tiên bị khổng chế kinh mạch, chẳng còn biết làm gì hơn chỉ đưa mắt nhìn theo Ngọc Diện Thất Tinh La Sát mà lòng quặn đau vô cùng.

Nàng quay lại đối mặt với người che mặt :

- Các hạ là ai?

Người che mặt từ từ lột bỏ chiếc vương lụa che chân diện của mình.

Phụng Tiên há hốc miệng, nếu không bị khổng chế kinh mạch có lẽ nàng đã vận khí phi thân thoát chạy rồi. Đứng chôn chân một chỗ, Phụng Tiên chỉ phát ra những tiếng ú ớ, rồi ngất lịm.

* * * * *

160 cung đăng treo thành từng chùm tỏa sáng rực rỡ, đúng với cái tên “Thiên Đăng kỹ viện” mà danh tiếng từ lâu đã có trên giang hồ. Khắp Trung Nguyên đâu đâu cũng đều nghe tiếng tòa kỹ viện này, từ những bậc đại phú gia ở Kim Lăng đến các trưởng lão Thiếu lâm, Võ Đang đều biết, và cho tới những tên mặt hạng Cái bang, cũng muốn ngấm ngấm bước vào.

Tất nhiên trong kỹ viện có kỹ nữ, mà kỹ nữ ở Thiên Đăng kỹ viện thì nổi tiếng là những bông hoa tuyệt đẹp trên trần giang. Đứng đầu là vị chủ nhân sắc nước hương trời Cát Thị Khả Diễm.

Mặc dù chỉ mới ngoài tam tuần, nhưng với danh tiếng của Thiên Đăng kỹ viện, Cát Thị Khả Diễm được giới hào sắc đặt cho cái danh là Cát Thị bà bà.

Cát Thị Khả Diễm nghe cái danh đó chẳng vui thích gì, nhưng cũng đành cười trừ khi ai đó xưng hô như vậy. Và để đối lại những kẻ có cách xưng hô đó, Cát Thị Khả Diễm không ngần ngại vết đến đồng xu cuối cùng trong hầu bao những tên hồ đồ đó, mặc dù thị tiếp đãi vẫn ân cần, tươi như hoa nở.

Cát Thị Khả Diễm ngồi trên trường kỷ trong tư thế nửa nằm nửa ngồi thì nghe hai tên hầu đứng ngoài cửa, lớn tiếng nói :

- Hứa Đô kim tài Lập Du công tử đến.

Cát Thị Khả Diễm mỉm cười, neho mắt với hai gã kỹ nữ đứng hầu hai bên mình, rồi bật ngồi lên sửa soạn lại xiêm y trắng muốt.

Lập Du công tử trong bộ trang phục phú gia đại tiệc, nội phản dây thắt lưng đính ngọc cũng chứng tỏ tài sản của y đứng nhất thành Hứa Đô rồi.

Tay phe phẩy quạt sau lưng có hai tên thuộc hạ đi đầu Hứa Đô kim tài Lập Du công tử thả bước vào kỹ viện Thiên Đăng như bước vào thư phòng của mình.

Hai ả kỹ nữ bước ra đón y tại cửa chính mỉm cười thi lễ :

- Công tử giá lâm.

Lập Du nhìn hai ả kỹ nữ, cười nửa mép tỏ thị là bậc đại gia, hào hoa phong nhã. Y phẩy quạt một cái rồi nói :

- Cát thị bà bà có ở đây không?

Một ả kỹ nữ lên tiếng :

- Phu nhân đang ở trong thư phòng, nếu công tử có chuyện cần, thị nữ sẽ bẩm báo với phu nhân.

Lập Du khoát tay :

- Không cần... Để ta đến gặp bà được rồi. Hai người tiếp hai hộ vệ của ta.

Lập Du nói xong, gấp quạt, đính đặt tiến thẳng vào trong tòa kỹ viện “Thiên Đăng”. Có lẽ y là khách thường xuyên ở đây, nên mọi đường đi ngõ ngách

trong kỹ viện này Lập Du mới rành rẽ như vậy. Lập Du xăm xăm theo hành lang và dừng lại trước một bức hoành phi bằng ổng trúc.

- Cát thị bà bà có thể tiếp Lập Du này không?

Cát Thị Khả Diễm tăng hắng, rồi mới lên tiếng :

- Thượng khách đến tìm bà bà, vinh hạnh cho Thiên Đăng kỹ viện lắm rồi. Mời vào... mời vào!

Lập Du vén rèm trúc bước vào. Hắn thoáng ngáy người khi thấy Cát Thị Khả Diễm nằm trên trường kỷ trong tư thế nửa nằm nửa ngồi. Với tư thế nằm đó, Lập Du cảm nhận Cát Thị Khả Diễm đã đẹp, nhan sắc càng đẹp hơn, khiến lần đầu tiên y bị lóa mắt trước sự khiêu khích của một giai nhân.

Ý niệm trong đầu của Lập Du không qua khỏi cặp mắt tinh tường của Cát Thị Khả Diễm. Nàng ngồi lên, chỉ tay về phía chiếc đôn bên cạnh :

- Mời công tử!

Lập Du mỉm cười, phe phẩy chiếc quạt xua đuổi những ý niệm vừa bước vào phòng đến ngồi bên cạnh Cát Thị Khả Diễm.

Y khen tặng một câu chiếu lệ :

- Phu nhân hôm nay trông thật xinh đẹp.

- Đa tạ công tử quá khen, nhưng có lẽ đó chỉ là lời khen khách sáo mà thôi.

Lập Du khoát tay :

- Không dám... không dám. Đối với phu nhân, Lập Du đâu còn khách sáo nữa.

Cát Thị Khả Diễm rót rượu ra chén rồi đặt trước mặt y :

- Mời công tử.

Lập Du được mời rượu, lòng mở cờ bụng cả chén uống cạn.

Cát Thị Khả Diễm chờ cho Lập Du đặt chén xuống bàn mới nói :

- Thiên Đăng kỹ viện không thiếu giai nhân, mà công tử không chọn đặt ai, lại đến diện kiến bà bà chắc phải có ngẫu hứng gì đó.

Lập Du cười nửa mép :

- Phu nhân quả thật hơn người, Lập Du này du hành đến kỹ viện không phải vì những này kỹ nữ xinh đẹp, mà đến vì một việc khác.

Cát Thị Khả Diễm ngấm Lập Du :

- Đến kỹ viện không vì những nàng kỹ nữ, chắc là có việc nhờ đến bà bà. Nếu không có việc nhờ đến Cát Thị Khả Diễm chẳng lẽ công tử có ý muốn bà bà hầu tiếp sao?

Cát Thị vừa nói vừa bật cười khanh khách.

Lập Du khoát tay :

- Phu nhân đừng nghĩ như vậy... Lập Du này không dám mạo muội đòi chủ nhân Thiên Đăng kỹ viện hầu tiếp mình.

- Vậy là phải có việc.

Lập Du phe phẩy quạt :

- Tất nhiên..

- Hôm nay Hứa Đô Kim Tài đại công tử đến Thiên Đăng nhờ việc, xem chừng tòa kỹ viện này oai danh quá đấy chứ.

- Việc tại hạ nhờ có lẽ chỉ mình phu nhân đảm đương được mà thôi.

Cát thị bà bà cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Có phải công tử muốn nhờ Khả Diễm tìm một danh xưng trong ngày mai?

Lập Du mở tròn hai mắt, rồi toét miệng cười :

- Tại hạ chưa nói mà phu nhân đã đọc được ý của mình. Phu nhân thật là tinh tường, thấy người đã đọc được ý. Bội phục... Bội phục...
- Công tử đừng khách sáo, chúng ta vào thẳng chuyện đi.

Lập Du tần ngần, tự rót rượu ra chén uống cạn rồi nói :

- Cả kinh thành Hứa Đô đều biết thanh thế họ Lập là một đại phú có tiếng trong thiên hạ, nhưng danh thì chưa có nên tại hạ muốn nhờ...

Cát Thị Khả Diễm tủm tỉm cười :

- Công tử muốn nhờ Khả Diễm này giúp đoạt ngay chức vị Chương giáo Vô Thần giáo chứ gì?

Lập Du bật cười dòn, tỏ ra vẻ cùng đắc chí :

- Nếu đăng chức danh Chương giáo Vô Thần giáo, Lập Du này có nằm mơ cũng không nghĩ tới, nhưng sợ...

Cát Thị Khả Diễm sửa lại tư thế ngồi nói :

- Ngày mai công tử cứ lên võ đài thi thử võ công, biết đâu người không kiếm được chức danh Chương giáo Vô Thần giáo.

Lập Du cau mày :

- Ày... nếu tại hạ thi vào võ công của mình, e rằng chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Lập Du thờ dài một tiếng tiếp :

- Chính vì tự biết mình không thể chiếm ngự võ đài bằng võ công nên mới đến nhờ phu nhân.
- Nhờ Khả Diễm này. Ta giúp gì được cho công tử chứ?
- Tại hạ nhờ phu nhân dùng kim tài mua giùm chức vị đó. Thật ra Vô Thần giáo phát dương quang đại từ Vô Danh kiếm phái, coi như tại hạ mua lại tòa Tổng đàn của Vô danh kiếm mà thôi.

Cát Thị Khả Diễm cau mày :

- Công tử nói chuyện như người lấy đồ trong túi của mình. Vô danh kiếm pháp trước đây đã lấy lừng trong thiên hạ, mà bất cứ cao thủ nào muốn đăng cái danh ấy quả thật không phải dễ. Vô Danh kiếm phái được thay thế bằng Vô Thần giáo, thì Vô Thần giáo đâu phải tầm thường. Huống chi ngày mai tại võ đài mình chứng võ công không thiếu cao thủ kỳ tài, và không biết chừng có cả những bậc kỳ nhân ẩn dật trong hắc đạo xuất hiện trở lại, việc dùng kim tài để mua danh, e rằng khó hơn việc mò kim đáy biển.
- Tại hạ biết khó khăn nên mới đến nhờ phu nhân.

Cát Thị Khả Diễm thờ dài một tiếng, rồi tủm tỉm cười :

- Công tử có bao nhiêu mà đòi mua chức danh, Chương giáo “Vô Thần giáo”?
- Mười nghìn lạng vàng.

Cát Thị Khả Diễm nheo mày :

- Số vàng ấy nhiều lắm, nhưng theo ta nó cũng chưa đủ mua chức Chương giáo Vô Thần giáo. Nếu tính to án kỹ lại công tử sẽ được lợi quá nhiều nếu đắc cử Chương giáo “Vô Thần giáo”. Mười vạn lạng vàng bỏ ra, công tử thu vào biết bao nhiêu.

Lập Du cúi mặt, nhìn chén rượu :

- Tại hạ có thể bỏ ra nhiều hơn số vàng ấy hai lần.
- Cũng quá ít.
- Thế bao nhiêu mới đủ?
- Một trăm ngàn lạng vàng, may ra Cát Thị Khả Diễm mới có thể sắp xếp được.
- Ai chà... nhiều như thế à?
- Số vàng đó không quá nhiều với công tử chứ?
- Tại hạ không đủ số đó đâu.

- Thế thì công tử có thể mua chức danh khác trong Vô Thần giáo cũng được. Thí dụ như Kim Tài hộ pháp. Với chức danh đó thôi, công tử cũng khiến thiên hạ phải nể mặt rồi.

Lập Du tàn nhẫn.

Cát Thị Khả Diễm nói tiếp :

- Công tử nổi tiếng Hứa Đô thành là đại gia vọng tộc, lại có thêm chức vị Tổng tài hộ pháp Vô Thần giáo thì tất nhiên có rất nhiều điều lợi.
- Phu nhân giải bày những cái lợi đó coi.
- Công tử không thấy ư? Có thật công tử không nhận biết không?
- Lập Du này không có đăng cặp mắt tình tường như phu nhân.

Cát Thị Khả Diễm nguyệt Lập Du :

- Với chức vị Tổng tài Vô Thần giáo cùng với thế lực phú gia, thì còn ai sánh bằng công tử chứ. Biết đâu không chừng sau này, công tử lại đăng luôn ước mơ chức Chương giáo của mình.

Cát Thị Khả Diễm xuống giọng :

- Muốn thành nghiệp lớn không thể một ngày một buổi, biết mình biết người lo gì không thành đạt sau này. Bước đầu Lập công tử là Tổng tài, rồi từ từ sẽ tìm cách lên thế vị Chương giáo.
- Phu nhân nói rất chí lý.
- Thế thì công tử hãy tiến hành gom đủ số kim ngân. Với chức vị Tổng tài, bốn nương nghĩ số vàng chỉ độ năm chục ngàn lạng là đủ rồi.
- Phu nhân giúp giùm, Lập Du sau này không dám quên.

Cát Thị Khả Diễm mỉm cười :

- Bốn nương chúc mừng cho công tử.

Ngoài cửa tiếng ả kỹ nữ đã thốt lên :

- Bẩm báo phu nhân có Giang Tô nhất phú Trầm Lãi công tử diện kiến.

Cát Thị Khả Diễm quay sang Lập Du :

- Hôm nay có lẽ ta phải đón rất nhiều khách, đều là những bậc đại phú trong giang hồ. Cảm phiền công tử.

Lập Du khoát tay :

- Không có chi... Phu nhân lo giùm cho tại hạ là tốt lắm rồi. Có thể cái gã Trầm Lãi này cũng cùng mục đích với tại hạ, mong phu nhân nghĩ đến tại hạ trước.
- Công tử không phải lo. Bốn nương đã hứa thì sẽ chu toàn.

Lập Du mỉm cười ầu tình, rồi đứng lên ôm quyền :

- Xin cáo từ..

Cát Thị Khả Diễm đưa Lập Du đến ngang cửa, nói với ả kỹ nữ :

- Người hãy đưa Lập công tử đến Ngũ Đẳng tụy lâu phục vụ ngài.

Ả kỹ nữ khom người :

- Xin tuân lệnh phu nhân.

Thị quay lại Lập Du :

- Mời công tử...

Lập Du quay lại Cát Thị Khả Diễm :

- Một lần nữa đa tạ phu nhân.

Cát Thị Khả Diễm gật đầu.

Khi Lập Du và kỹ nữ khuất dạng sau hành lang, Cát Thị Khả Diễm quay vào phòng. Ngồi trở lại trường kỷ trong tư thế cũ, Cát Thị Khả Diễm suy tư, rồi buông một câu lạnh nhạt :

- Đúng là một lũ có tiền háo danh.

Rót rượu ra chung nhỏ, Khả Diễm nhấp từng ngụm như muốn thưởng men nồng. Uống cạn chung rượu đó, nàng mới lắc chuông buông lệnh :

- Mời Giảng Tô đại phú công tử vào.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người chết trở về

Qua giờ tỵ, khi gã mõ phu gõ những tiếng mõ sau cùng, thì những ngọn Thiên Đăng trong kỹ viện vụt tắt, sự việc đó đã trở thành thông lệ ở tòa kỹ viện đệ nhất kinh thành Hứa Đô. Bóng tối bao trùm cả một khoảng không gian quanh tòa kỹ viện, nhưng đêm nay, chắc có lẽ chuẩn bị cho sự kiện tuyển chọn Chương giáo Vô Thần giáo, nên có một biệt lệ xảy ra tại tòa kỹ viện này.

Trong tư thất của Cát Thị Khả Diễm, ba chiếc đèn lồng vẫn còn thấp sáng. Đây có lẽ là một biệt lệ duy nhất mà từ trước đến nay mới xảy ra lần đầu tại Thiên Đăng kỹ viện.

Cát Thị Khả Diễm trang điểm lại dung nhan. Bây giờ thì chẳng một khách quan nào dám mở miệng thốt ra mấy tiếng bà bà. Giờ đây Cát Thị Khả Diễm đã lột xác biến thành một giai nhân diễm lệ, với những nét thu tình mà mọi nữ nhân đều ước mơ.

Nàng xem lại lần cuối cùng những nét điểm trang của mình, rồi mới nhẹ cất bước ra cửa. Khả Diễm cầm ngọn đèn lồng, thả bước sen, uyển chuyển đi về sau hậu viện. Nàng vừa ra thì ba ngọn Thiên Đăng treo trước cửa thư phòng cũng vụt tắt.

Khả Diễm dừng bước bên một hòn giả sơn, đưa cao ngọn đèn lồng lắc lư qua lại, như muốn truyền tín hiệu cho người nào đó.

Khi ngọn đèn lồng trên tay Khả Diễm vừa hạ xuống thì một người vận hắc y bước ra.

Khả Diễm mỉm cười :

- Ta tưởng hôm nay người bận lo đại sự, nên không đến chứ.

Người đó bước lại cạnh bên Khả Diễm :

- Dù ngày mai có là ngày bình chọn Minh chủ võ lâm. Ta cũng không thể không đến với nàng.

Y vừa nói vừa choàng tay qua vòng lưng nhỏ như lưng ong của Cát Thị Khả Diễm.

- Nàng chắc cũng không quên ta.

- Nếu quên thì ta đâu lặn lội ra tới ngoài này để đón tình lang.

Mặc dù nói những lời thăm thiết tình xuân, nhưng Khả Diễm lại gỡ tay tình nhân của mình.

Nhận biết cử chỉ của Cát Thị Khả Diễm, người đó liền lấy một túi gấm bên thắt lưng chìa đến trước.

- Bao nhiêu đây có đủ cho ta được gần gũi nàng một đêm không?

Cát Thị Khả Diễm đón túi gấm mở ra xem rồi từ từ lắc đầu.

Người kia trợn mắt.

- Với bao nhiêu kim ngân đáng giá ngàn lạng mà nàng vẫn chưa thỏa cho ta được một lần kề cận giai nhân sao?

Cát Thị Khả Diễm ngược cặp thu ba, óng ánh như hai vì sao đêm ngược nhìn tình lang của mình. Bất thần, nàng nhét trả lại túi gấm vào tay y.

- Hôm nay thiếp sẽ khoản đãi Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ, nhưng không cần những ngọc ngà châu báu chàng mang đến.

Hoàng Nhan Trổ nghe mà tưởng như mình nghe lầm liền hỏi lại :

- Khả Diễm... Nàng vừa nói gì vậy?

Khả Diễm mỉm cười :

- Thiếp sẽ khoản đãi chàng, mà chẳng đòi hỏi gì cả.

- Ta có nghe lầm không. Đã bao lâu nay, Bách Tinh nhân này đều mơ tưởng đến nàng, mặc dù ta chưa một lần thiếu nữ nhân, nhưng lại thiếu nàng. Khả Diễm... nàng cho ta kẻ cận mà chẳng đòi hỏi gì sao?

- Thế mới gọi là sự đòi có nghìn biến hóa, lúc tình quân dâng ngọc ngà châu báu thì chẳng được giai nhân, khi xuân tình chớm nở thì chẳng cần những thứ đó vẫn có trái tim nàng.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ ngửa mặt cười khùng khục.

- Cát Thị Khả Diễm. Nàng hành động thật bất ngờ. Ta chẳng hiểu được gì cả. Kim ngân là lẽ sống của nàng, cơ sao nàng lại thay đổi nhanh như vậy. Chẳng lẽ bao nhiêu năm làm chủ nhân Thiên Đăng kỹ viện, sự muội thay đổi hoàn toàn rồi à?

- Con người không biết thay đổi thì đâu phải là con người.

Cát Thị Khả Diễm cảm đèn lồng quay lưng :

- Tình lang hãy đi theo ta.

Không chờ xem Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ có đồng ý hay không. Cát Thị Khả Diễm đã thả gót sen thoăn thoát bước về hướng tòa hậu viện cung trang phía sau. Nàng đi mà không cần biết Hoàng Nhan Trổ có theo hay không nhưng nàng đã đọc được ý niệm của gã tình lang chưa một lần gần gũi.

Hoàng Nhan Trổ leo đèo theo sau Khả Diễm. Nàng đẩy cánh cửa gỗ sồi lên nước bóng đen kịt.

Bách Tinh nhân vừa thấy khung cảnh bên trong cánh cửa gỗ sồi đó đã đứng ngây người. Y hỏi Khả Diễm :

- Sự muội dẫn ta đến đây.... để....

- Tình lang không phải là Bách Tinh nhân sao?

- Ồ... Ồ....

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ chưa biết dùng câu gì để trả lời nàng thì Cát Thị Khả Diễm đã kéo tay y vào trong.

Trong tòa hậu viện liêu cung, độ hơn hai mươi kỹ nữ khóa thân xếp tượng hình như đóa hoa hồng sống động.

Khả Diễm vỗ tay.

Lập tức cung nhạc réo rất trỗi lên, và đóa hồng do những tám thân mỹ nữ tạo thành theo tiếng nhạc sống động hẳn lên. Hoàng Nhan Trổ đã từng qua biết bao nhiêu kỹ viện có trong thiên hạ, nhưng hôm nay có lẽ là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng điệu khúc mê hồn vậy. Y đứng chôn chân trở mắt nhìn và cảm thấy rằng đóa hồng sống động do những mỹ nhân kia tạo thành cuốn hút tất cả nhuệ khí nam nhi.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ nuốt nước miếng.

Tất nhiên cặp mắt thu ba óng ánh, và sắc sảo của Cát Thị Khả Diễm không bỏ qua sự thay đổi trên vẻ mặt của họ Hoàng.

Bách Tinh nhân, người đã từng chinh phục nữ nhân còn bị xao lòng, đoạt trí bởi vũ điệu mỹ nữ, thì nam nhân nào khả dĩ còn chịu được. Nam nhân chai sạn chừng nào càng dễ bị cảm dỗ chừng này, phải chăng đó là lẽ thường tình của một đáng mày râu Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Cát Thị Khả Diễm thỏ thẻ nói :

- Tình lang.... Trong đóa hồng kia cánh nào đẹp nhất?

Hoàng Nhan Trổ nói băng quơ :

- Tất cả đều đẹp, không ai hơn ai. Các nàng mỹ nữ này chỉ có trong kỹ viện Thiên Đăng mà thôi.

- Ta muốn hỏi lang quân ai đẹp nhất?

- Ta không phân biệt được.

Khả Diễm lắc đầu :

- Không phân biệt được, tất không nhận ra cái đẹp sâu xa nhất trong từng con người sinh động nhất.

Khả Diễm chỉ tay về một mỹ nữ đứng giữa làm đài hoa.

- Thế vị cô nương kia đẹp chỗ nào, tình lang có biết không?

Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ chăm chăm đôi ánh mắt sắc như dao chiều vào mỹ nhân đứng giữa. Y nhìn một lúc lâu tưởng chừng như đã bị đứng tròng hai con người, rồi cuối cùng cũng lắc đầu, miệng thì nói :

- Nàng đó đẹp lắm....

- Đẹp chỗ nào?

- Những mỹ nữ này không ai có vẻ đẹp hơn ai. Người tám cân, kẻ nửa lạng, mà bất cứ nam nhân nào cũng đều mất hồn mất trí.

Cát Thị Khả Diễm lắc đầu :

- Tình lang không tình mắt đầy thôi, nàng tọa hình đài sen, nhũ hoa bên trái có một chấm ruồi son. Chính cái nốt ruồi son đó bắt tất cả nam nhân phải quỵ dưới chân nàng, và chính là cái trũng hút chặt mọi nhân quang của người chiêm ngưỡng, che lấp những cái đẹp chung quanh.

Khả Diễm vừa nói dứt câu thì tất cả những cánh hoa hồng từ từ rũ xuống chỉ còn lại một đài hoa với vũ khúc thật linh động. Nàng kỹ nữ như biết được cái đẹp trời phú cho mình, nên cố tạo những động tác kêu gọi bằng chính nốt ruồi son ẩn hiện trên nhũ hoa bên trái của mình.

Đúng như Khả Diễm nói. Tất cả mọi ý nghĩ của Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ đều tập trung về nốt ruồi kỳ bí đó. Y cảm tưởng chính nốt ruồi kia, là chỗ bí hiểm nhất cần khám phá và chinh phục cho bằng được. Ý niệm ấy thoáng qua khiến cho Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ rạo rực hơn. Cảm giác ngây dại đôi tình càng lúc càng cuộn dâng ngập mọi tư duy của Bách Tĩnh nhân. Y sinh ra vốn là kẻ mang tâm của một người thích hái hoa và chinh phục hoa, nhưng giờ đây y lại có cảm tưởng mình đang bị những đóa hoa kia chinh phục trở lại.

Hai mươi lăm nàng mỹ nữ chợt nằm duỗi dài xuống khi cung nhạc ngưng bật. Thế nằm của họ ngỡ như một tấm thảm người đầy những sự khiêu gọi, mà chôn bồng lai không thể nào có được.

Trên nhân gian có bao nhiêu cửa ải để đầy dọa con người, ải sắc, ải danh, ải quyền, và ải tiền, nhưng đây chính là cửa kỳ bí bắt mọi người phải khuất phục, dù kẻ đó là đại đạo hái hoa Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ rạo rực bao nhiêu, Cát Thị Khả Diễm càng nhu mì, điềm đạm bấy nhiêu. Vô tình hay cố ý, Hoàng Nhan Trổ bóp khẽ bàn tay ngọc của Cát Thị Khả Diễm. Cái bóp nhẹ tênh ấy, Cát Thị Khả Diễm có thể đoán đã đến lúc tới lượt mình.

Nàng từ từ xoay mặt đối nhân với Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ, và như một con sâu chui ra khỏi vỏ kén, tâm thân mỹ nhân trong như ngọc, trắng như ngà chui tuột ra khỏi chiếc xiêm y lộng lẫy.

Cát Thị Khả Diễm đẹp hơn tất cả những mỹ nữ kia kết thành. Nàng là cái đẹp của sự kêu gọi, cái đẹp của nhục thể và cũng là cái đẹp mê hồn, huyền diệu.

Hoàng Nhan Trổ nín thở, chơi vơi. Y không thể dần được sự thỗn thức đang đòi hỏi quyết liệt, liền choàng tay chực ôm ghì lấy Cát Thị Khả Diễm.

Nhưng không, Cát Thị Khả Diễm như loài nhuyễn thể trơn tru lượn tránh vòng tay của Bách Tĩnh nhân một cách dễ dàng. Thoạt cái, nàng đã nhập vào toán mỹ nữ lộng lẫy, tất cả như một bầy tiên lượn lờ quay quanh Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ vừa mời mọc, vừa khiêu khích, nhưng lại muốn chạy trốn.

Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ như bị rơi tuột vào giấc mộng điệp mà y chưa từng tưởng tượng ra. Y đã từng đầy dọa nữ nhân, nhưng giờ đây chính y đang bị nữ nhân đầy dọa bằng chính sự thèm khát nhục thể bản thân. Hoàng Nhan Trổ như người mộng du, không định được đâu là cái đích của mình trong bầy tiên nữ. Y trời dạt, mục mắt hết người này đến người khác, khi không còn sức chịu nổi sự thèm muốn đang đốt cháy lục phủ ngũ tạng, liền thét lên những tiếng rên đòi hỏi :

- Hãy đến đây với ta... Ta không chịu nổi nữa rồi. Các nàng hãy đến với ta.

Tiếng rên của y vừa dứt thì bầy tiên nữ mê hồn chợt đứng sững lại. Và ngoài mọi tiên liệu của Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trổ, họ đồng loạt biến ngay vào những cánh cửa sắt chung quanh gian phòng.

Hoàng Nhan Trổ há hốc miệng, hồi hải chạy đến từng cánh cửa một, tay đập cửa liên tục :

- Mở ra đi... Nàng hãy mở cửa ra đi.

Cánh cửa vẫn im lìm vô tri, vô giác với những lời cầu khẩn của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ. Không ai có thể tưởng tượng một kẻ như Bách Tinh nhân lại có thể lụy vì nữ nhục. Hắn sinh ra và lớn lên trong nhục dục, giờ đây lại không thể gượng nổi bởi nhục thể.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ chạy hết cánh cửa này đến cánh cửa khác, nhưng tất cả mọi cánh cửa như thờ ơ với sự đòi hỏi của gã.

- Các nàng hãy mở cửa ra.

Cuối cùng tất cả mọi cánh cửa cũng đều mở ra, và mỹ nhân lại xuất hiện. Nhưng lần này, mọi nàng đều đã vận võ y bó chèn, vẻ mặt ai nấy đều đờ đàng sát khí, tưởng như sắp lấy mạng họ Hoàng.

Nhận ra những khuôn mặt dữ dằn, và kiên quyết đó. Thoáng chốc bao nhiêu cảm giác đòi hỏi nhục dục biến mất khỏi ý niệm Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Cát Thi Khả Diễm trong bộ trang phục mới đánh những hạt cườm lấp lánh bước đến cạnh bên Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Tay nàng bung một chung rượu dâng đến trước mặt Bách Tinh nhân :

- Thiếp mời chung rượu này.

Bách Tinh nhân đón chung rượu uống cạn rồi chăm chăm nhìn Cát Thi Khả Diễm :

- Cuộc vui đang đến lúc hay nhất sao nàng lại cắt đứt?

Cát Thi Khả Diễm mỉm cười :

- Tình lang không nghe cung nhạc đã hết rồi sao?

- Ta muốn nghe nữa.

- Thiếp chỉ khoản đãi chàng đến đây mà thôi. Còn tình lang muốn thưởng thức tiếp tất phải có...

Bách Tinh nhân cướp lời Khả Diễm :

- Ta phải có kim ngân?

Cát Thi Khả Diễm gật đầu :

- Đúng như vậy. Thiếp là chủ nhân Thiên Đăng kỹ viện, các nàng kia là kỹ nữ bậc nhất trong thiên hạ, đã là kỹ viện, và kỹ nữ tất phải cần kim ngân. Tình lang hiểu cho thiếp.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ móc túi găm khi nãy, trút xuống nền nhà.

Những nén vàng ròn roi xuống đất :

- Bao nhiêu đây.. Ta muốn thưởng thức đêm nay.

Cát Thi Khả Diễm lắc đầu :

- Bao nhiêu đây không đủ.

- Bao nhiêu mới đủ?

- Tình lang muốn làm chủ nhân tòa hậu điện kỹ viện này không?

- Nếu đức kim thượng có lọt vào trong tòa hậu điện ắt Thiên Đăng kỹ viện e rằng cũng có thể bán cả ngai vàng để dâng làm chủ chốn này, huống gì ta.

Cát Thi Khả Diễm mỉm cười :

- Đa tạ tình lang quá khen tặng. Tòa hậu điện này làm sao so sánh được với tam cung lục điện trong Hoàng thành, cảm cung.

- Ta không nói ngoa đâu

- Nếu tình lang đã có ý như vậy thì với tình lang ta không đòi kim ngân quá cao đâu.

- Nàng đòi bao nhiêu

- Hai trăm vạn lượng

Bách Tinh nhân ngăn người lập lại :

- Hai trăm vạn lạng? Cho dù ta có chiếm ngân khố của đức kim thượng chưa chắc đã có được số vàng đó.
- Thiếp có nghĩ đến giùm tình lạng
- Nàng nghĩ đến ta, sao lại đòi một số kim ngân lớn như vậy?

Cát Thi Khả Diễm tủm tỉm cười :

- Thiếp đã từng nghe tình lạng nói, sau này bình chọn Chương giáo “Vô Thần giáo”, chàng sẽ là Chương giáo kia mà. Mà chức Chương giáo đó, hai trăm vạn lạng vàng đâu có gì khó với chàng
- Ta... ta.. khó nói với nàng lắm.. Còn rất nhiều uẩn khúc.. Ta.... Ta không thể nói với nàng
- Thiếp không cần biết uẩn khúc của tình lạng, nhưng chẳng lẽ với số kim ngân đó, chàng bó tay sao?
- Nhất thời ta không thể tìm đâu ra số vàng nhiều như nàng đòi hỏi.
- Thiếp không cần vàng của tình lạng
- Nàng cần gì?

Cát Thi Khả Diễm tủm tỉm cười.

Bách Tinh nhân thở ra, lắc đầu chậm chậm :

- Ta không hiểu nàng cần số kim ngân khổng lồ đó để làm gì?
- Thiếp sinh ra đã cần đến kim ngân rồi. Sống không có kim ngân, thiếp thà chết còn hơn sống.
- Thế nàng cần ta điều gì?
- Thiếp chỉ thỉnh cầu tình lạng ban tặng ba chức danh Tổng tài Vô Thần giáo cho những người này.
- Ai?
- Nói ra sợ tình lạng chê cười.
- Nếu việc đó có lợi cho nàng, và ta đang có tòa hậu điện kỹ viện này thì mười chức danh ta cũng ban tặng.

Cát Thi Khả Diễm trầm tư, rồi nói :

- Thiếp chỉ cần ba chức danh cho ba đại phú đứng nhất nhì thiên hạ mà thôi. Một là công tử Lập Du, hai là công tử Trầm Lãi, ba là Kiêm Lăng thiên phú Tà Mã Tư.

Bách Tinh nhân ngửa mặt cười dòn dã.

- Ta hiểu nàng... sự muội của ta thật là giáo hoạt! Ha.... ha.... ha.. Nàng sẽ có số kim ngân từ những tên đại phú hám danh kia... Ha... Ha.. Ha... Ta hiểu nàng.
- Tình lạng đã hiểu thiếp thế có giúp cho thiếp được không?
- Được... Được... Ta sẽ giúp nàng.. Việc đó đâu có khó gì với Hoàng Nhan Trổ chứ. Ta sẽ tiến cử mấy gã đại phú kia với..

Hoàng Nhan Trổ bỏ ngang khi nói đến đó, hấn nắm tay Cát Thi Khả Diễm :

- Ngày mai ta sẽ giúp cho muội.
- Đa tạ tình lạng đã có lòng với thiếp.

Hoàng Nhan Trổ còn tàn nhẫn thì Khả Diễm đã kéo y ra ngoài.

- Đêm đã gần tàn, ngày mai lại là ngày hệ trọng, thiếp cáo biệt tình lạng. Chúng ta sẽ gặp lại trong đêm mai, hy vọng tòa hậu điện kỹ viện này sẽ đón chủ nhân mới.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ nán ná một lúc mới nhìn sang Cát Thi Khả Diễm :

- Nàng chờ ta.... và giữ lời. Hoàng mỗ sẽ quay lại ngay trong đêm mai. Ta muốn tận hưởng những thời khắc như vừa rồi.

- Thiếp rất mong mỏi như vậy.

Cát Thi Khả Diễm cùng song hàng với Bách Tinh nhân quay trở lại hòn giả sơn. Nàng ôm quyền, như một đứa nô tỳ, ngoan ngoãn sùng kính chủ nhân, vái chào Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

- Tinh lang bảo trọng!

Hoàng Nhan Trổ ngửa mặt cười dòn :

- Ta chỉ muốn thời khắc qua mau, để trở lại với nàng.

Hoàng Nhan Trổ nói xong, vuốt nhẹ vào mắt Cát Thi Khả Diễm mới quay lưng trở thuật khinh thân lần luôn vào bóng tối.

Cát Thi Khả Diễm đứng một lúc lâu mới mồi lửa vào đèn lồng quay trở về phòng. Đến trước cửa thư phòng, Cát Thi Khả Diễm ngờ ngợ có ai đó đã đột nhập vào phòng mình.

Nàng neho mảy tự hỏi ai cả gan dám vào thư phòng của chủ nhân Thiên Đăng kỹ viện khi chưa được phép của nàng. Cầm ngọn đèn lên giá đỡ, Cát Thi Khả Diễm tống một chường vào cánh cửa.

- Rầm

Cửa phòng bật mở, nàng thi triển thuật Lăng Không Hư Bộ len lỏi vào trong. Chỉ trong chớp mắt, Khả Diễm đã công ba chiêu trào thức liên hoàn biến hóa tấn công vào lưng người bất nhả.

Năm ngón tay bạch ngọc của Khả Diễm còn cách hậu tâm của kẻ lạ mặt đó một gang tay, thì bầu rượu đã lọt vào những ngón tay của nàng.

- Cạch!

Cát Thi Khả Diễm lật bàn tay hất luôn bầu rượu, tả thủ xuất kỳ bất ý vỗ luôn một ngọn âm hàn tử khí chực kết liễu đối phương.

Nhưng đạo khí âm hàn vừa chạm đến gáy kẻ đó, thì một ánh chớp bạc đã chặn đứng ngay luồng chường khí.

- Chát!

Công ba thức liên hoàn, Cát Thi Khả Diễm vẫn chưa bắt người kia quay mặt lại, lòng dạ bức bối, quát lớn :

- Đờ.

Lần này thì nàng vận đứng mười hai thành tu vi kỳ môn sử dụng đến ám khí độc môn. Thoạt một cái, có mười đóm bạc lấp lánh thoát ra từ mười đầu ngón tay của chủ nhân Thiên Đăng kỹ viện nhanh tợ mười ánh sao băng.

Trong một khoảng cách quá ngắn thì mười ngọn ám khí phát xuất từ mười ngón tay của Cát Thi Khả Diễm ví như mười ngọn lưỡi hái thần chết không cho một cao thủ nào sống được.

Chỉ cần một trong mười chiếc móng bạc ấy lướt qua da thịt thôi, thì kẻ kia dù có thiên tiên, thần thánh cũng không thể nào thoát chết bởi Độc công Tiêu Đoạt Cốt.

Cát Thi Khả Diễm ngó người khi kẻ đó xoay nửa vòng, và dùng chỉ đánh rơi đồm độp những chiếc móng chết chóc của nàng.

Y vừa phóng chỉ vừa ngâm một bài thơ :

“Trường Giang sóng nước trôi về đâu.

Đoạn chí anh hùng, danh vô thực

Giang hồ nhất đẳng hóa hư không

Lữ khách tầm xuân với tửu nồng”

Đối mặt với người đó, Cát Thi Khả Diễm ngần ngợ. Nàng phải dụi mắt mới tin được mình đang ở trong cõi thực, thực hoàn toàn với con người bằng xương bằng thịt.

Cát Thi Khả Diễm nhìn chăm chăm, ngỡ như người kia chỉ là một chiếc bóng không có trên cõi đời này.

- Người... người...

Cũng khuôn mặt đỏ, cũng ánh mắt sắc sảo đỏ, cũng chiếc miệng chỉ biết nhếch mà chẳng biết cười, và còn bao nhiêu nét giống nữa, nhưng lại rất xa lạ trong những nét giống như đúc khuôn ấy.

Y rất giống Vô Danh Kiếm Chương giáo Vô Cát Vũ, nhưng lại không giống vì trên bộ mặt kia như được lót một lớp sáp da người vô tâm, vô hồn.

* * * * *

Trở lại với Vô Cát Nhục...

Vì muốn tự cứu mình, Cát Nhục bắt kẻ phía trong là gì, ý niệm chỉ muốn thoát khỏi tay Song Hùng Tuyệt Địa, nên cứ theo khe núi lên vào sâu hơn. Dùng thuật Tự Hoàn Cốt lên được độ mười trượng chàng cảm thấy hẻm núi đã mở rộng ra.

Lòng mừng khắp khối, Cát Nhục thở khi một tiếng, cứ tưởng như vừa thoát khỏi cái chết trước mặt. Giải tỏa thuật Tự Hoàn Cốt. Cát Nhục quay mặt nhìn lại phía sau, rồi bắt tay lên miệng oan oan nói :

- Mấy lão già khủng, tiểu gia đã vào trong này được rồi, thì các ngươi có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng đụng đến sợi lông chân của tiểu gia.

Vừa thốt xong mấy lời đó, Cát Nhục giật mình nghĩ thầm :

- “Chết rồi! Nếu mấy lão già đó cứ đứng bên ngoài khe núi mình đâu có đường nào thoát khỏi đây. Một ngày, hai ngày còn chịu được. Lâu hơn, chắc chết đói, chết khát mất.”

Nghĩ vậy, Cát Nhục ân hận. Chàng gãi đầu, lớn tiếng nói tiếp :

- Nhị vị đại thúc ơi, tiểu đệ xuất thần bất ý nói năng lung tung, không biết kẻ trên người dưới. Các vị đại thúc nhân từ đôn hậu, quang đại anh minh, chẳng nên chấp nhứt làm gì.

Cát Nhục đứng chờ nghe Song Hùng Tuyệt Địa đáp trả lại, nhưng tất cả đều im lặng, ngoại trừ tiếng những viên cuội rơi lộp độp.

Cát Nhục nhún vai :

- Mặc kệ, tới số chết, mình cần gì phải van xin mấy người này nữa.

Cát Nhục đi tiếp vào trong hẻm núi, không bao lâu sau, bất gặp một cửa hang rộng chừng một gang tay. Đứng trước cửa hang, Cát Nhục nghĩ thầm :

- “Có lẽ đây là đường xuống Âm phủ.”

Ý nghĩ ấy khiến da thịt Cát Nhục nổi đầy gai ốc. Bên trong hang tối om, càng tạo cho Cát Nhục cảm giác rờn rợn.

Chàng tự động viên mình :

- “Ra thì chết, vào đây cũng chết, thà vào biết đâu chẳng có con đường bí mật nào đó thông qua vách núi bên kia, còn hơn nhận một chương tiêu đời bởi Song Hùng Tuyệt Địa”

Nghĩ xong Cát Nhục nhặt hai hòn đá thủ sẵn trên tay, rồi dò dẫm từng bước đi vào trong hang. Sau mỗi bước đi, Cát Nhục lại khấn thầm :

- “Quý thần thiên địa cùng với thần hoàng cư ngụ ở đây, hiển linh thì cứ ngồi yên để tiểu gia tìm đường thoát khỏi chỗ này. Nếu được sống, Cát Nhục này sẽ mang gà thịt, xôi chè và vàng mã đến cúng tế.”

Cát Nhục vừa mò mẫm vừa tiến dần vào trong, bất chợt dừng lại, ngồi thụp xuống hai tay bụng đầu.

- “Quý dữ thiệt rồi. Cát Nhục ơi, coi như mi tiêu rồi!”

Hai tay run cầm cập, nắm cứng hai hòn đá, mãi một lúc sau thấy không có gì xảy ra, Cát Nhục mới dám ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa rồi lúc bước qua một vách đá, thấy đốm sáng lóe lên trước mắt mình, hoảng quá, Cát Nhục mới sợ hãi như vậy.

Đứng bật dậy, vỗ hai cục đá vào nhau, Cát Nhục nói :

- Ê.. Ta là thiên sứ tiểu gia Cát Nhục, được Ngọc hoàng Thượng đế phái xuống đây kiểm tra sổ bộ của Phán quan. Các ngươi là quý dữ sao chưa chịu ra đón thiên sứ chứ?

Tim thì đập như trống trận, bụng thì chỉ muốn tháo chạy ra ngoài, nhưng Cát Nhục vẫn hùng hổ, vì muốn tự trấn an mình mà thôi.

Phía trước mặt, đốm sáng vẫn không nhúc nhích, ngỡ như con mắt tử thần rọi hung nhãn về phía Cát Nhục.

- Ê... Bộ mi không nghe thiên sứ nói sao mà cứ nhìn ta hoài vậy?

Cát Nhựt vừa nói vừa dưng hết sức quăng hòn đá về phía đốm sáng đó.

Hòn đá rơi xuống vang lên những tiếng lộp cộp, nghe những âm thanh đó, Cát Nhựt ngỡ là những bước chân của ai đó đang tiến về phía mình. Hoảng hốt, chàng chực quay lưng bỏ chạy, nhưng có lẽ quá lúng túng, liền vấp té xấp mặt tới trước.

Lồm cồm bò dậy, Cát Nhựt liếc mắt nhìn về phía sau. Tiếng lộp cộp đã không còn vang lên nữa, chàng liền thở khi một tiếng.

Cát Nhựt khum người xuống, bò lùn về phía đốm sáng. Thình thoảng Cát Nhựt lại dừng sững lại, hai tai dòng thẳng nghe ngóng. Im lặng như tờ, một sự im lặng hoàn toàn mà chỉ còn nghe tiếng trái tim của Cát Nhựt đập thình thịch trong lồng ngực.

Nghe tiếng tim đập của mình, Cát Nhựt cũng sợ, bất giác đồ quạo, y mắng khê :

- Mày im đi! Đập hoài làm tiểu gia hết hồn, hết vía!

Nói xong, y lại bật cười với ý nghĩ nếu nó hông đập thì mình chết queo rồi.

Rít một luồng chân khí thật sâu, Cát Nhựt nhắm mắt rồi thoăn thoát bò thật nhanh về phía đốm sáng.

Rầm!

Đầu Cát Nhựt đụng vào vật gì đó cứng ngắt tê buốt, nhưng vẫn không dám rên một tiếng. Nhắm mắt mãi một lúc lâu vẫn chưa thấy bọn quỷ dữ xốc mình lên, Cát Nhựt mới dám từ từ mở mắt ngàng đầu lên.

- A!

Cát Nhựt bật ngửa ra sau, tay chân giãy nảy, miệng thì không ngừng nói :

- Tha mạng cho ta... Tha mạng cho ta...

Vừa rồi Cát Nhựt liều mạng xông về phía đốm sáng, đến lúc mở mắt nhìn ra thấy đầu mình đụng vào một bộ xương khô trắng hếu. Ngờ đó là quỷ dữ dưới Âm ty, nên bật ngửa ra sau mà van xin rồi rít.

Định thần mới biết đó cũng chỉ là bộ xương, Cát Nhựt mới lấy lại bình tĩnh.

Nhìn kỹ, Cát Nhựt mới thấy bộ xương khô trắng kia đang với tay chực đoạt một cái bọc sần sùi, nhưng lại phát quang nằm trên một tảng đá. Chung quanh cái bọc phát quang đó đầy những khúc xương của một loài quái thú mà Cát Nhựt không thể nào biết được.

Cạnh bên chiếc bọc phát quang là chiếc gậy sắt sáng ngời ánh thép.

Cát Nhựt nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ bộ xương này chính là Thần Cái, còn những khúc xương rải rác kia là của con quái thú nào đó. Thần Cái vào đây tiêu diệt quái thú và cùng chết chung với nó.”

Nghĩ như vậy, Cát Nhựt nhặt cây gậy thép, nhưng y vội bỏ xuống, bởi cây gậy thép quá nặng so với sức của Cát Nhựt.

Nhìn qua chiếc túi sần sùi phát quang, Cát Nhựt thầm nghĩ :

- “Chắc trong chiếc túi kia có bảo vật đáng giá liên thành, nên lão Thần Cái mới chui vào khe núi này để chiếm đoạt.”

Nghĩ như vậy, Cát Nhựt liền cầm lấy chiếc túi sần sùi đó. Y quan sát vì chiếc túi lạ lùng quá, ngỡ như là cái bao tử thì đúng hơn.

Vừa chạm tay vào chiếc túi bao tử, liền cảm thấy một hơi ấm từ đó phát ra, Cát Nhựt vội rút tay lại.

- “Người chết thì hóa khô cốt, nhưng chiếc túi này vẫn giữ được hơi ấm, chắc chắn phải có công dụng gì rồi.”

Gõ tay vào trán, hắn nghĩ tiếp :

- “Không biết nó có công dụng gì đây. Có thể cũng vì chiếc túi này mà hai lão Song Hùng Tuyết Địa không hề rời khỏi khe núi chăng?”

Cát Nhựt nheo mày :

- “Mình có thể lấy nó để đổi một sinh lộ, hy vọng hai lão kia đồng ý.”

Nghĩ xong, Cát Nhựt liền thò chiếc túi bao tử sần sùi.

Bịch!

Mặc dù rất cẩn thận, nhưng khi tay Cát Nhựt vừa chạm lên thì nó lại vỡ ra. Một tia nước trong vắt tủa sắc óng ánh phun lên, và chiếc túi từ từ xẹp xuống.

Hoảng hốt, Cát Nhựt vội vã bịt lỗ thủng đó lại, nhưng tay vừa chạm vào, lỗ thủng lại rộng hơn. Sợ chất nước tuôn ra hết, không còn vật gì để trao đổi với Song Hùng tuyệt địa, Cát Nhựt vội vã áp miệng vào tia nước uống lấy uống để, Cát Nhựt uống đến độ bụng chướng lên, cho đến khi chiếc túi bao từ lép kẹp.

Ngã lăn ra đất, hai mắt tròn tròn, Cát Nhựt nghĩ thầm :

- “Cát Nhựt, sao mi điên quá vậy! Chắc mi chết mất, chết một cách lãng xẹt. Chết trên cạn mà lại no nước.”

Cát Nhựt vừa than xong, thì nghe bụng mình sôi sùng sục, những tiếng ồ ồ phát ra liên tục, rồi chẳng bao lâu chàng cảm thấy đói. Đói một cách dữ dội, đói ngỡ như đã bị nhịn ăn một trăm năm. Cát Nhựt đói đến độ hoa cả mắt, và tưởng tượng chung quanh mình đầy những thức ăn cao lương mỹ vị.

Cát Nhựt vỗ vào bụng mình :

- “Sao kỳ vậy nè. Bộ mình chết rồi và đã biến thành con ma chết đói?”

Trong hang không có gì khả dĩ ăn được, ngoài những viên đá và bộ xương của Thần Cái. Đã đói thì phải liều. Và như bị cái đói thôi thúc, Cát Nhựt nhặt luôn chiếc túi bao từ tọng vào miệng ngỡ như miếng thịt cừu nhai ngon lành.

Ăn hết chiếc túi bao từ, Cát Nhựt mới hết đói. Đến lúc này, Cát Nhựt mới nhảy đồng lên :

- “Chết mình rồi, cả cái túi mình tọng vào bao từ còn biết lấy gì để đổi sinh lộ đây?”

Vừa than hết câu, Cát Nhựt cảm thấy cơ thể có sự thay đổi kỳ lạ, tưởng chừng như mình vừa được ai đó truyền công lực tu vi không phát tác được.

Bản thân chẳng hề biết võ công, vận khí, ngay cả một thoi quyền, Cát Nhựt cũng chẳng biết thi triển, nhưng sự bức bối thúc ép, y nhặt luôn cây Đả Cầu bổng của Thần Cái.

Lần này ngoài sự tiện lợi, mới đây thôi muốn nhặt ngon thiết trượng Đả Cầu bổng, Cát Nhựt không làm nổi, nhưng sau khi ăn và uống chiếc bao từ kỳ lạ, y nhắc thật dễ dàng, ngỡ như cầm một sợi tơ trên tay.

Cát Nhựt hét lên một tiếng, nện luôn ngon Đả Cầu bổng vào vách đá.

Cả tòa hang rung chuyển ầm ầm sau cái nện như phũ ruồi của Cát Nhựt, còn chiếc gậy thép Đả Cầu bổng thì lại cong queo trông thật dị dạng.

Tường tòa thạch động sắp đổ xuống. Cát Nhựt quay lưng thoát chạy ra ngoài. Chàng không thể nào ngờ được hai mắt mình lại tinh tường đến độ thấy rõ những hòn sỏi nhỏ dưới chân.

Bước vào đến khe núi, không kịp vận hóa thuật Tự Hoàn Cốt, Cát Nhựt lao qua luôn. Hai bên người Cát Nhựt như lóe những tia lửa sáng ngời cùng với âm thanh phát ra ren rét.

Thoát ra ngoài khe núi, ngon Đả Cầu bổng chỉ còn là một khúc thép ngắn ngắn bởi sự va chạm vào hai bên vách đá.

Chàng vừa thoát khỏi khe núi, chưa kịp định thần thì Song Hùng Tuyệt Địa đã phi thân chắn ngang trước mặt :

- Tiểu tử, mi dám lừa gạt chúng ta.

Cát Nhựt phui tay, miệng thì nói :

- Chạy... chạy... núi sắp sụp rồi. Ở lại thì chết.

Vừa nói, Cát Nhựt vừa chực co giò bỏ chạy, nhưng hồ khẩu đã bị Lưu Chí Nhẫn bắt cứng rồi. Lão trầm giọng nghiêm lạnh nói :

- Tiểu tử, ngươi còn tính chạy nữa sao?

Cát Nhựt thở khi một tiếng, quay trở lại, thấy khung cảnh vẫn bình thường, còn tiếng động ầm ầm mất từ lâu rồi. Từ từ quay mặt nhìn Lưu Chí Nhẫn, Cát Nhựt than thầm :

- “Không bị đá đè, gờ lại gặp oan gia. Số mình thật là héo hắt, cứ gặp xúi quẩy mãi.”

Nhận ra vẻ mặt nghiêm lạnh của Lưu Chí Nhẫn cùng với ánh mắt ngời ngời sát khí, bất giác Cát Nhựt nắc lên một tiếng, lẹ nhỏ xuống hai bên má.

Lưu Chí Nhẫn lạ quá, dịu hẳn sắc diện hỏi :

- Tiểu tử, sao ngươi lại khóc?

- Tiểu diệt khóc cho nhị vị đại thúc.

- Khóc cho chúng ta? Tại sao?

Thân Quân Kim bước đến bên cạnh Cát Nhục hỏi :

- Tại sao ngươi lại nói khóc cho chúng ta?

Cát Nhục nắc lên một tiếng nữa :

- Lúc vào trong khe núi, tiểu diệt đã gặp Thần Cái lão tổ.

Cát Nhục vừa nói vừa đưa khúc thép cụt lẳng qua tay Thân Quân Kim.

- Đúng rồi, đây là vũ khí hộ thân của Thần Cái.

Lưu Chí Nhẫn xen vào :

- Gặp Thần Cái, thế ngươi có thấy cái gì nữa không?

- Lưu đại thúc muốn nói đến vật gì à?

Lưu Chí Nhẫn chần chừ quay qua Thân Quân Kim, rồi hướng mắt nhìn trở lại Cát Nhục, nói :

- Thần Cái dùng Tự Hoàn Cốt thâm nhập hẻm núi, vào thạch động nhằm lấy mật Giao long sắp hóa rồng. Thế ngươi có thấy túi mật đó không?

Vốn linh hoạt và minh mẫn, Cát Nhục biết ngay Song Hùng Tuyệt Địa nói đến chiếc túi mà chàng đã lỡ uống lỡ ăn, giờ chối không gặp chắc chắn những người này sẽ không tin, còn nói thấy thì lấy gì trả cho họ.

Cát Nhục thờ dài một tiếng :

Lưu Chí Nhẫn hỏi :

- Sao tiểu tử ngươi lại thờ dài?

Thật ra trong lúc thờ dài, Cát Nhục chỉ dụng ý kéo dài thời gian để tìm cách chống chế.

Cát Nhục thờ dài lần nữa, rồi mới nói :

- Tiểu diệt có bắt gặp một chiếc túi phát quang trong tay Thần Cái lão tổ.

Lưu Chí Nhẫn hỏi hử hử :

- Chiếc túi đó đâu? Ngươi để ở đâu? Trao ra đi, lão phu sẽ để ngươi đi khỏi nơi đây, và còn hứa truyền thụ một ít công phu để tiểu tử hộ thân. Với công phu của lão phu thì ngươi chẳng còn phải sợ ai trên giang hồ nữa.

Cát Nhục bùi ngùi nói :

- Nói ra sợ nhị vị đại thúc không tin.

- Ngươi cứ nói... Ta biết phân định cái gì ngươi nói thật, cái gì ngươi giả dối!

- Nếu đại thúc đã phân định thì tiểu diệt xin nói, nói bằng tất cả tấm lòng của mình.

Thân Quân Kim chen vào :

- Ngươi cứ nói thật đi. Chiếc túi đó bây giờ ở đâu?

Cát Nhục chỉ tay vào bụng mình :

- Tất cả nguyên cái túi mật Giao long sắp hóa rồng đều nằm trong bụng tiểu diệt.

Lưu Chí Nhẫn trợn mắt hét lớn :

- Trời ơi... Ngươi tọng nguyên cả cái mật ngàn năm ấy vào bụng mình à? Lão phu sẽ giết ngươi!

Cát Nhục thấy Lưu Chí Nhẫn quá nóng nảy, thất kinh khoát tay :

- Lưu nhĩ thức bớt nóng, tiểu diệt chưa trình bày hết mà!

- Ngươi đã tọng hết cả cái mật ngàn năm có một ấy vào bao tử mình, còn nói gì nữa? Bây giờ lão phu chỉ còn cách dùng máu và thịt ngươi để đoạt lấy lại vật báu mà thôi.

Cát Nhược khoát tay lia lịa :

- Lưu nhĩ thức đừng nóng nảy hãy để tiểu diệt nói hết.

Thân Quân Kim gật đầu :

- Lưu huynh. Hãy để cho tiểu tử nói hết coi.

Thân Quân Kim quay sang Cát Nhược :

- Tiểu tử, ngươi hãy nói tiếp đi.

Cát Nhược cúi gầm mặt, nói lí nhí :

- Lúc tiểu diệt diện kiến được Thần Cái lão tổ, người và quái vật chỉ còn là hai bộ xương, trên tay người là chiếc túi mật của quái thú.

Lưu Chí Nhẫn cắt ngang lời Cát Nhược :

- Sao ngươi không để túi mật ấy mà lại tọng hết vào bao tử ngươi chứ?

- Tiểu diệt đâu muốn ăn, nhưng vì nghĩ đến nhĩ vị đại thúc, nên đành phải ăn mà thôi.

Lưu Chí Nhẫn cau mày :

- Nghĩ đến chúng ta mà lại nuốt cả chiếc túi mật ngàn năm, còn Song Hùng Tuyệt Địa này phải giấu mặt nơi hẻm núi này suốt mười năm nay để canh giữ.

- Nói thì không thể nào tin được, nhưng lúc này tiểu diệt chỉ mong chị vị đại thúc phân minh, biết đâu là thực, đâu là hư.

Thân Quân Kim đặt tay lên vai Cát Nhược :

- Ngươi cứ trình bày tiếp đi, vì sao ngươi vì Song Hùng Tuyệt Địa này mà phải ăn chiếc túi mật ngàn năm đó. Nếu tiểu tử ngươi già ngon, thì đừng trách lão phu hiếp đáp kẻ hậu sinh.

- Chính vì lẽ đó mà tiểu diệt mong mời đến sự phân minh của nhĩ vị đại thúc.

Lưu Chí Nhẫn thở khì, lườm Cát Nhược nói :

- Ngươi nói tiếp đi, tại sao ngươi lại vì chúng ta mà ăn cả chiếc túi quý báu kia?

- Tiểu diệt thực hiện theo lời của Thần Cái lão tổ. Bởi muốn mang túi mật Giao long sắp hóa rồng, phải nuốt vào bao tử, trong bốn mươi chín ngày, mật sẽ được thải ra qua đường..

Lưu Chí Nhẫn hỏi hả hời :

- Đường gì?

- Tiểu diệt khó nói lắm.

Thân Quân Kim động viên Cát Nhược :

- Ngươi cứ nói đi, chúng ta sẵn sàng nghe kia mà.

Cát Nhược chân chừ :

- Trong bốn mươi chín ngày, mật rồng sẽ thải ra qua đường.. tiểu tiện. Nước dãi đó mới chính là thần thủy, vì đã kết hợp được với chân dương, hoặc chân âm, nếu dùng nhất thần thủy, sẽ tăng cường nội công thâm hậu, dễ dàng tu luyện võ công tới thượng đế đứng nhất trên giang hồ, không ai sánh bằng.

Lưu Chí Nhẫn nhìn chăm chăm vào Cát Nhược :

- Ngươi nói vậy thì...

- Tiểu diệt nói chân ngôn, và mong nhị vị đại thúc phân minh.

Lưu Chí Nhẫn gần giọng :

- Người nói thế thì trong bốn mươi chín ngày, nước tiểu của người chỉ là mật Giao long sắp hóa rồng hội nhập chân dương trở thành Thiên Nhất thần thủy?

- Đúng như vậy! Đó là tất cả những gì Thần Cái lão tổ đã di ngôn lại. Còn ai hồ đồ, lấy túi mật Giao long sắp hóa rồng thì tự nó sẽ tan ra và thấm vào đá. Lúc đó thì có muốn lấy cũng chẳng được. Tiểu diệu đã nói hết lời, giờ chỉ còn chờ sự phân minh của nhị vị đại thúc.

Lưu Chí Nhẫn quay sang Thân Quân Kim :

- Người nghĩ như thế nào về những lời vừa rồi của tiểu tử?

Thân Quân Kim suy nghĩ rồi nói :

- Tiểu tử nói cũng có lý. Ta cũng đã nghe sư phụ nói, mật Giao long sắp hóa rồng không phải dễ lấy đâu, phải có cách mới lấy được. Có lẽ những lời của tiểu tử nói là đúng?

Lưu Chí Nhẫn buông hồ khẩu Cát Nhược :

- Lão phu tạm thời tin người. Kể từ bây giờ người nhất nhất phải ở cạnh bên Song Hùng Tuyệt Địa trong bốn mươi chín ngày. Sau khi lấy mật Giao long sắp hóa rồng xong, chúng ta sẽ cho người đi tự do.

- Đa tạ nhị vị đại thúc đã phân minh.

Cát Nhược vừa nói xong, đã vội ôm bụng :

- Tiểu diệt vừa nói đã buồn tiểu rồi. Có lẽ do túi mật rồng đó muốn thoát ra ngoài.

Lưu Chí Nhẫn hồi hã nói :

- Người ráng chịu một chút đợi lão phu.

Lão dứt câu, lắc nhẹ vai, đã bằng mình phi thân về phía chiếc chòi bên phải, rồi nhanh chóng quay trở lại với cái chén cầm trên tay.

Lưu Chí Nhẫn tần ngần nhìn Cát Nhược :

- Người...

- Tiểu diệt hiểu.

Cát Nhược đón cái chén của Lưu Chí Nhẫn đi thẳng lại vách núi, một lúc sau trở ra trong chén đã sóng sánh nước.

Lưu Chí Nhẫn cầm chiếc chén đầy nước của Vô Cát Nhược lão tần ngần :

- Thật là kỳ quá!

Lão liếc Thân Quân Kim :

- Thân huynh... có đúng mật Giao long sắp hóa rồng chính là nước.... thứ nước này không?

Thân Quân Kim thở ra :

- Thân mẫu không thể khẳng định được. Nhưng ngày xưa Câu Tiễn đã từng nằm gai nếm mật, thử phân Ngô vương để mong trở về giang sơn, lập lại nghiệp đến. Việt vương Câu Tiễn đã thỏa được ước nguyện, chúng ta muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân cũng nên bắt chước tiên nhân.

Cát Nhược chen vào :

- Nếu nhị vị đại thúc còn e ngại thì hãy để tiểu diệt uống trước.

Lưu Chí Nhẫn trợn mắt :

- Đâu có được. Đây là mật Giao long quý ngàn năm, khi nào lão phu cho người uống được.

Dứt lời Lưu Chí Nhẫn ngửa cổ uống hết nửa chén nước của Vô Cát Nhược. Lưu Chí Nhẫn rồi trao qua Thân Quân Kim.

Thân Quân Kim uống cạn nước trong chén, khà một tiếng nói :

- Cũng không khó uống lắm.

Lưu Chí Nhẫn nhăn mặt.

Thân Quân Kim nói tiếp :

- Quý được, tiên thảo thường khó uống như vậy.

Thấy Song Hùng Tuyệt Địa uống nước đá của mình, Cát Nhược muốn bật cười, nhưng kịp nén tiếng cười vào trong, khiến cho hai má phồng lên như một con cóc thò phì ra.

Lưu Chí Nhẫn nhìn Cát Nhược nói :

- Ngươi phải ở cạnh Song Hùng Tuyệt Địa bốn mươi chín ngày. Nghe rõ chưa?

- Tiểu diệt tuân lệnh nhị thúc. Tiểu diệt sợ Trương Khuất Sanh mò đến bắt đi mà thôi.

- Hừ... Một trăm tên họ Trương kia cũng đừng hòng bắt được ngươi.

Lưu Chí Nhẫn quay sang Thân Quân Kim :

- Lão Thân, chúng ta ở đây lâu quá rồi, thôi quay trở lại Ô Đầu thị trấn tìm một khách điểm nào đó rồi từ từ thu nạp mật Giao long tiện lợi hơn.

Thân Quân Kim gật đầu.

Cát Nhược hí hửng nói :

- Lưu đại thúc nói rất đúng. Tại thị trấn Ô Đầu, tiểu diệt có quen một người. Người đó rất tốt với tiểu diệt.

Thân Quân Kim hỏi :

- Người đó là ai?

- Người tiểu diệt quen chính là Giang Nam Vạn Phú tiểu thư Tạ Thu Nguyệt.

Lưu Chí Nhẫn tròn mắt :

- Ngươi quen được với Giang Nam Vạn Phú tiểu thư à? Lão phu có nghe làm không?

Nhận ra vẻ mặt quá trọng vọng của Lưu Chí Nhẫn đối với Tạ Thu Nguyệt. Vô Cát Nhược mừng rỡ, đứng ưỡn ngực nói :

- Nhị vị đại thúc không biết đó thôi, chứ Tạ tiểu thư coi Cát Nhược này như bậc huynh trưởng, nhứt nhứt lời của tiểu diệt đối với Tạ tiểu thư còn đáng giá ngàn vàng.

Thân Quân Kim chen vào :

- Lão phu nghĩ ngươi quá bốc phét đấy.

- Nếu Thân đại thúc không tin, cứ đến thị trấn Ô Đầu hỏi tất cả những tên ăn mày thì biết, tất cả bọn họ đều được chính tiểu diệt và Tạ tiểu thư khoản đãi một bữa tiệc linh đình, trước khi tiểu diệt lên đường đến gò Lạc Phụng.

- Ngươi nói nghe chắc lắm. Vậy chúng ta hãy đến trấn Ô Đầu coi lời ngươi có thật vậy không?

- Tiểu diệt mời nhị vị đại thúc.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Võ quỷ đầy, móng tay nhọn

Cát Nhựt cùng Song Hùng Tuyệt Địa quay trở lại thị trấn Ô Đầu. Sự trở lại của Cát Nhựt lần này ngoài sự tiền liệu của chàng. Chàng vừa xuất hiện thì đã có người nhìn ngó, có người mon men đến gần.

Một tên ăn mày mon men hỏi :

- Tiểu ca, hôm nay có khoản đãi chúng tôi nữa không?

Thấy gã ăn mày, Cát Nhựt liền tưởng đến Trương Khuất Sanh, liền hăm hực khoát tay :

- Không! Nhất định không! Cái bang các ngươi chỉ là hạng ăn cháo đá bát. Đi chỗ khác, nếu có gặp lão Trương bang chủ thì nhắn gửi với lão rằng, Song Hùng Tuyệt Địa nhị vị đại thúc cùng tiểu gia Vô Cát Nhựt sẽ tìm đến y mà bẻ hai hàm răng xấu huyệt của lão.

Gã ăn mày thấy thái độ không mấy thiện cảm của Cát Nhựt, liền lăm lét chực bỏ đi, nhưng chưa kịp quay lưng, Cát Nhựt đã ghệt áo gã lại.

Soạt!

Chiếc áo khất cái rách toạt sau cái kéo tay nhẹ nhàng của Cát Nhựt, Song Hùng Tuyệt Địa nhìn ngờ chiếc áo gã Cái bang đã mục rửa theo năm tháng khất thực, nhưng gã Cái bang thì đỏ ửng mặt và ngạc nhiên vô cùng.

Thấy lớp áo trong như áo lót phụ nữ, Cát Nhựt khoát tay nói :

- Xin lỗi... xin lỗi... Ta không có ý đó.

Gã Cái bang nheo mày nhìn chăm chăm vào chàng nói bằng giọng bán tín bán ngờ :

- Kim tỵ giáp còn không chịu nổi cái phui tay của tiểu ca, chứng tỏ...

Cát Nhựt trợn trừng hai mắt :

- Ê.... không được nói bậy chứ. Ta cần hỏi ngươi một việc.

- Tiểu ca cần hỏi việc gì?

- Hôm ta khoản đãi các ngươi, bên cạnh ta có một vị tiểu thư tên Tạ Thu Nguyệt, Cái bang các ngươi có biết hiện giờ Tạ tiểu thư đang ở đâu không?

- Tiểu ca muốn hỏi vị cô nương... À, phải tiểu ca muốn hỏi Giang Nam vạn phú đại tiểu thư Tạ Thu Nguyệt?

Cát Nhựt gật đầu :

- Đúng như vậy. Ngươi biết nàng đang ở đâu không?

- Đại tiểu thư đang ở tại lữ điểm Ngự Uyển cung, nghe đâu nàng sắp lên đường đi Kim Lăng.

- Ngự Uyển cung ở đâu?

- Tiểu ca đi hết con đường này, quẹo trái độ mười dặm thì đến Ngự Uyển cung.

Gã Cái bang nhìn chàng từ đầu đến chân rồi quay qua nhìn Song Hùng Tuyệt Địa.

Lưu Chí Nhẫn thấy ánh mắt của gã khất cái có vẻ dò xét mình, liền hỏi :

- Ngươi nhìn cái gì?

- Với trang phục của các vị đây, tại hạ nghĩ những người ở Ngự Uyển cung sẽ không cho vào.

- Tầm bậy. Ai cản được Song Hùng tuyệt địa này chứ. Huống gì...

Lưu Chí Nhẫn muốn nói huống gì bên cạnh lão còn có Vô Cát Nhựt là bằng hữu chi giao với Giang Nam vạn phú đại tiểu thư Tạ Thu Nguyệt.

Cát Nhựt đã khoát tay cắt ngang lời lão :

- Gã Cái bang này nói rất chí lý.

Chàng ngấm nhìn Song Hùng Tuyệt Địa rồi bóp trán tỏ vẻ suy tư.

Thân Quân Kim liền hỏi :

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

- Với trang phục của nhị vị đại thúc và tiểu đệ thì còn tệ hơn lũ ăn mày của Trương Khuất Sanh. Chúng ta cần thay trang phục thôi.

Gã Cái bang liếc xéo qua Cát Nhục nói :

- Tiểu cái có thể dẫn thiếu ca và nhị vị trưởng lão đây mua trang phục.

Cát Nhục gật đầu :

- Tốt... tốt lắm Nhưng..

Gã Cái bang nheo mắt :

- Thiếu ca không có tiền chứ gì?

Cát Nhục gật đầu :

- Ủ... Tại hạ không có một xu trong túi, làm gì có tiền mua tới ba bộ trang phục.

Gã tiểu cái nhăn mặt cười. Tiếng cười của gã trong như pha lê, thánh hót như tiếng đàn tỳ bà.

Cát Nhục hỏi :

- Sao ngươi cười... Bộ không tiền thì ngộ lắm sao mà cười?

- Không tiền là không tiền, nhưng không có tiền mà mua được trang phục mới là kẻ đa mưu túc trí chứ. Tiểu đệ muốn trả nợ thiếu ca bữa đại yến hôm nào.

Vô Cát Nhục gật gù :

- Ổ... ngươi tự cho mình là kẻ đa mưu túc trí thì thử coi. Nếu ngươi thành công, Cát Nhục này sẽ tặng cho ngươi quý danh Ngoa Long tiên sinh đời thứ hai Gia Cát đấy.

- Gia Cát ấy là Gia Cát gì?

Lưu Chí Nhẫn cau mày :

- Hai ngươi đừng có tầm phào nữa. Có đi thì đi, còn như không đi thì tìm một cỗ miếu hoang nào đó, sau bốn mươi chín ngày...

Lão bỏ ngang câu nói ở đó, sợ lộ bí mật các nhân vật võ lâm hảo hớn trên giang hồ sẽ cướp mất Cát Nhục trước khi lão thu nhận lại mặt rồng.

Cát Nhục phũ tay :

- Ngươi tiến hành mưu kế của mình đi, chần chừ kéo Lưu đại thúc nổi cơn thịnh nộ, thì coi như ta và ngươi đi đứt đó.

Gã tiểu cái liếc trộm nhìn Lưu Chí Nhẫn, rồi quay lưng bắt tay lên miệng, nói như thét :

- Nghe đây... nghe đây. Giang hồ kim tài nứt đặng Vô Cát Nhục một lần nữa muốn bỏ thí kim ngân cho mọi người, mọi nhà. Ai khốn khó thì hãy tập trung lại đây.

Nghe gã tiểu cái nói, Cát Nhục chỉ muốn nhảy dựng lên. Chàng vỗ vai gã :

- Ê... mưu kế của ngươi gì kỳ lạ vậy? Ta không có tiền, ngươi còn gọi lũ ăn mày đến để gây thêm khó khăn cho thiếu gia à?

Gã tiểu cái dẫm lên chân Cát Nhục :

- Làm gì mà tiểu ca cuống lên như vậy. Để ta lo, thì ta lo mà.

Sau lời hiệu triệu của tiểu cái, thoáng chốc đã có mười người khác bầu lấy Cát Nhục. Và chỉ chưa ngội một bát chè nóng, chung quanh Cát Nhục đã có trên dưới năm mươi người.

Những tiếng xì xào từ đám đông phát ra :

- Chính vị thiếu gia đó là Giang hồ kim tài nứt đặng Cát Nhục.

- Sao y vận đồ trông không giống một đại phú chút nào, người đã khoản đãi mọi người một bữa đại yến linh đình đấy mà.

Gã tiểu cái đẩy mọi người tránh xa Cát Nhục. Bị bức ép đến mức này thì Cát Nhục dù muốn hay không muốn cũng đành tự nhận mình là giang hồ đại

phú kim tiền, kẻ giàu nhất trên thế gian này.

Gã tiểu cái sau khi ổn định mọi người xong, mới tăng hăng nói tiếp :

- Giang hồ kim tiền nhứt đẳng đại thiếu gia Cát Nhựt thấy dân tình trong thị trấn này quá khổn khổ, nên mới nhả ý với tiểu cái này, muốn tặng mỗi người một bộ y trang, tất cả mọi người đồng ý không?

Được người khác cho không, thì ai lại nỡ từ chối. Tất cả mọi người đều nhao nhao.

- Đồng ý... đồng ý... Đa tạ giang hồ kim tiền nhứt đẳng đại thiếu gia.

Cát Nhựt thở ra một tiếng liếc xéo gã tiểu cái, bụng chửi thầm :

- “Đúng là lũ ăn mày ăn cháo đá bát, nhìn không ưa, hết lão Trương Khuất Sanh đến thằng ăn mày con này. Nếu việc này mi lo không thành, thiếu gia sẽ nhờ Song Hùng Tuyệt Địa bẻ răng người không còn một cái húp cháo trắng.”

Gã ăn mày thấy bộ mặt hậm hực của Cát Nhựt, nhoen miệng cười giả lả :

- Đại thiếu gia nói mấy lời với những người khổn khổ này chứ.

Cát Nhựt tăng hăng :

- Được rồi... được rồi... Các vị cứ đến bất kỳ gian hàng gấm vóc, mỗi người tự chọn một bộ, thiếu gia đây sẽ trả kim ngân giùm cho các vị.

Được lời như mở cờ, ai nấy đều ôm quyền hướng về Cát Nhựt :

- Giang hồ kim tiền nhứt đẳng Cát Nhựt phúc thọ nam son.

Sau câu nói chiếu lệ đó, ai nấy đều lũ lượt kéo thành đoàn đi theo gã tiểu cái và Cát Nhựt. Đến các cửa hàng gấm vóc túa ra bao lấy. Cất vải xong, họ lại chỉ Cát Nhựt :

- Vị giang hồ kim tài nhứt đẳng thiếu gia đó...

Tất nhiên cái tiếng hào phóng mới hôm nào còn đọng trong trí người dân thị trấn Ô Đầu, nên mấy gã thương lái khi nhận ra Cát Nhựt liền chẳng nệ hà gì, cứ cất gấm vải xoắn xoạt, bởi nghĩ rằng hôm nay mình đang được số phát tài.

Đến cửa hàng sau cùng, gã tiểu cái mới dẫn Cát Nhựt và Song Hùng Tuyệt Địa bước vào.

Tên thương lái đã nghe người truyền tụng về Cát Nhựt, liền tất tả ra đón.

- Đại thiếu gia... Mời người vào.

Cát Nhựt liếc gã tiểu cái, thấy y vẫn thờ ơ, mặc nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, thậm chí thỉnh thoảng lại nhoen miệng cười thật tươi. Bụng liền chửi: Đồ yêu quái, tà ma, đồ quân cầu trên, lúc nào cũng làm phiền đến thiếu gia.

Mặc dù chửi thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt, Cát Nhựt vẫn giữ thái độ đường bộ của một thiếu gia đại phú. Tất nhiên bộ mặt tuấn tú của chàng càng nghiêm bao nhiêu càng trông ngộ nghĩnh bấy nhiêu, bởi mái tóc cháy xém quần tít.

Gã thương lái dẫn Cát Nhựt và gã tiểu cái cùng Song Hùng Tuyệt Địa vào trong.

Song Hùng Tuyệt Địa vừa thấy bộ trang phục dạ hành có tấm da hổ choàng ngang liền thích chí, chỉ tay và mắt không rời bộ trang phục đó.

Tất nhiên hai lão đã ở quá lâu trong gò Lạc Phụng mới bước trở lại giang hồ thấy cái gì cũng lạ, cái gì cũng đẹp, mắt hết nhìn cái này đến nhìn cái khác, tỏ ra vẻ thèm thuồng muốn lấy.

Chỉ đợi có thế gã tiểu cái lấy luôn mấy bộ nhét vào tay Song Hùng Tuyệt Địa.

- Nhị vị trưởng lão hãy thay đồ thử coi có vừa vặn không?

Gã thương nhân liền hướng dẫn Song Hùng Tuyệt Địa lại buồng thay trang phục.

Cát Nhựt nhìn theo xì một tiếng :

- Cần gì mà phải vào trong đó thay chứ. Ở đây đâu có nữ nhân, cứ thay đại, cái nào vừa thì bận luôn, cái nào không vừa thì trả lại.

Cát Nhựt vừa nói vừa rút bộ trường y nho sinh màu lam bằng vải gấm ngấm nhìn, rồi thản nhiên cởi y trang của mình.

Gã tiểu cái khoát tay :

- Ê... Thiếu ca không được làm vậy, vào trong buồng kia.

Cát Nhục đẩy tay gã ra :

- Ngươi biết gì... Chúng ta đâu có thời gian. Vận xong bộ trang phục này là ta sẽ dọt liền thôi. Ở lại mang hoạ vào thân à?

Cát Nhục vừa nói vừa trút bỏ y phục. Sợi dây thắt lưng của y vừa rút ra, thì gã tiểu cái quay mặt chỗ khác.

Cát Nhục vốn đã không ưa Cái bang sau khi bị Trương bang chủ bức ép vào khe núi đoạt Mật giao long sắp hoá rồng, lại tới tên tiểu ăn mày này tính dưng tên mình để lừa gạt các thương lái ở thị trấn Ô Đầu, giờ thấy tên tiểu cái có vẻ đạo mạo trưởng thượng, liền lấy luôn chiếc quần của mình quăng lên vai gã.

Gã tiểu cái giãy nẩy, nhưng tuyệt nhiên không quay lại :

- Ta... Ta... Ngươi là đồ cầu trệ.

Cát Nhục dí miệng sát vào tai gã :

- Hồn lão... Ngươi dám chửi thiếu gia à... Ngươi giống lão họ Trương thối tha, đúng là lũ ăn mày.

Vừa nói Cát Nhục vừa trùm luôn chiếc áo bám bụi đường lên đầu gã tiểu cái.

- Ngươi không muốn nhìn thiếu gia thay y phục thì trùm kín mặt lại đi.

Cát Nhục nghe gã tiểu cái nắc nhe một tiếng, hình như y đã bật khóc.

Cát Nhục tưởng y quá ám ức nên bật ra tiếng khóc như vậy, liền giờ càn hơn.

Sau khi thay xong trang phục, Cát Nhục ghé miệng vào tai gã tiểu cái :

- Ta đã thay xong rồi, giờ tới ngươi. Để thiếu gia thay đồ giùm ngươi vậy. Trang phục của ngươi cũng dơ bẩn quá, không vào Ngự Uyển cung được đâu.

Gã tiểu cái chưa nghe Cát Nhục nói hết câu, quay phắt lại vả một cái vào má chàng :

- Bốp...

Cát Nhục tròn mắt :

- Ê...

Tên tiểu cái nói lớn :

- Ta không cần ngươi thay đồ giùm, quân cầu trệ à.

Nói xong gã ăn mày với tay lấy luôn một bộ trang phục dạ hành, gọn gàng, lẩn vào buồng.

Cát Nhục nhún vai nói với theo :

- Tiểu cái... Ta coi bộ ngươi có khí chất giống nữ nhi hơn là mày râu. Bộ mặt non choẹt của ngươi cũng chẳng có cọng râu nào.

Nhìn qua nhìn lại thấy chẳng còn ai. Song Hùng Tuyệt Địa thì lo ngấm ngấm mình trong buồng thay đồ, gã tiểu cái có lẽ cũng vậy, Cát Nhục liền nghĩ, lúc này là lúc thuận tiện nhất để chạy trốn.

Nghĩ xong, Cát Nhục liền rảo bước ra cửa, nhưng vừa đến ngang ngưỡng cửa, lại thấy đáng Trương Khuất Sanh đứng ngay bên hè đường trong bộ lót tên ăn xin tiểu tụy.

Cửa ra coi như bị chặn, Cát Nhục muốn đi cũng không được.

Vừa lúc đó thì tiếng Song Hùng Tuyệt Địa đã oang oang sau lưng chàng :

- Cát Nhục... Cát Nhục... Ngươi tính đi đâu vậy?

Cát Nhục quay lại gã đã cười :

- Tiểu diệt tính đứng ngấm thiên hạ một chút đấy mà.

Lưu Chí Nhẫn chớp mắt nhìn chằm chằm Cát Nhục. Lão gằn từng tiếng :

- Nếu ngươi có ý bỏ chúng ta mà đi, thì đừng trách lão phu nhẫn tâm đó.

Cát Nhược xụ mặt xuống :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại thiếu gia Cát Nhược đường đường là một đấng nam nhi đầu đội trời, chân đạp đất chứ không phải hạng chuột nhắt lui trốn đâu, nhị vị đại thúc yên lòng.

Mặc dù nói cứng như vậy, nhưng trong bụng Cát Nhược lại chửi thầm :

- “Đồ hai lão già ôn dịch, bộ nước giải của thiếu gia là nước cam lồ hay sao mà các ngươi đòi ta ở cạnh mãi như vậy.”

Tiểu Cái từ buồng thay quần áo bước ra. Bây giờ trông y như lột xác, chẳng còn tí nào khả dĩ gọi là một tên khát cái du thủ du thực, mà thay vào đó là một vị công tử khôi ngô, mày ngài mắt phượng, hai cánh môi đỏ hồng tự nhiên như mỹ nữ.

Cát Nhược ngẩng đầu lên, ngắm nghía gã tiểu cái :

- Ê... ngươi xem chừng còn tuấn tú hơn cả Giang hồ kim tã nhứt đẳng thiếu gia nữa.

Gã tiểu cái chìa chiếc mũ quan thái sư cho Cát Nhược :

- Tiểu ca đội chiếc mũ này che mái tóc lờm chớm sẽ khác biệt ngay.

Cát Nhược vỗ tay :

- Hay... Ý kiến của ngươi rất hay. Nếu sau này ta trở thành Giang hồ kim tã nhứt đẳng thứ thiệt thì nhất định sẽ mang ngươi theo suốt bên mình để hầu hạ Cát Nhược này.

Gã tiểu cái đỏ ửng mặt :

- Tại hạ không dám... Không dám.

- Không dám gì?... Bộ dễ đi cùng với Giang Hồ Kim Tã Nhất Đẳng Vô Cát Nhược này lắm sao?

- Tại hạ chỉ nói không dám đi cùng với huynh mà thôi.

Cát Nhược khoát tay :

- Ngươi đừng khách sáo.

Gã tiểu cái nguyết Cát Nhược, rồi liếc trộm qua Song Hùng Tuyệt Địa.

- Nhị vị trưởng lão có ưng bộ trang phục đang vận không?

Song Hùng Tuyệt Địa gật đầu.

Thân Quân Kim nói :

- Thích... thích lắm... Lão phu rất vừa ý.

Y vừa dứt câu thì Lưu Chí Nhẫn đã hét lớn :

- Coi chừng!

Một đạo tinh quang từ ngoài cửa bắn xẹt vào nhanh tợ cánh sao băng, công thẳng vào tâm huyệt của Cát Nhược.

Mặc dù nghe tiếng cảnh báo của Lưu Chí Nhẫn, nhưng Cát Nhược cũng chẳng biết làm sao tránh được ngọn ám khí đó. Đứng chôn chân như bị trời trồng, hai mắt muốn lồi ra ngoài, Cát Nhược há hốc miệng, với ý nghĩ :

- Minh tiêu rồi.

Ngọn ám khí tà môn còn cách Cát Nhược một sải tay, thì gã tiểu cái lạng người dùng thân làm mộc che chắn cho chàng.

- Cách!

Ngọn ám khí chạm vào thân gã tiểu cái như chạm vào một khối thép, rơi xuống đất.

Khi ngọn ám khí rơi hẳn xuống đất rồi Cát Nhược mới hoàn hồn. Nhận ra Tiểu Cái dùng thân làm mộc đỡ cho mình, quá phần khích trước cử chỉ cao

thượng hy sinh đó, Cát Nhựt ôm choàng lấy y.

- Tiểu huynh đệ... Ngươi không sao chứ... Ngươi đừng chết nghe... Ngươi chết sẽ chẳng còn ai hộ vệ thiếu gia.

Tiểu Cái đẩy Cát Nhựt, vô tình tay Cát Nhựt chạm vào vùng thượng đẳng phía trước của y.

Tiểu cái đỏ ửng mặt :

- Ta đã cứu ngươi... Mà ngươi còn...

Cát Nhựt không biết tiểu cái định nói gì, thì đã thấy bàn tay gã đưa trước mặt.

Cát Nhựt cau mày :

- Ê... Ngươi cứu ta rồi, đâu phải muốn đánh thì đánh.

Cát Nhựt quay lại Song Hùng Tuyệt Địa :

- Hừ... Xem tí nữa là tiểu diệt đã toi mạng. Nếu tiểu diệt từ gĩa cõi đời này thì nhị vị đại thúc đừng hòng có dạng thiên nhất thần thủy để mà uống.

Song Hùng Tuyệt Địa ngưng ngẫm :

- Chúng ta có lỗi, bất kỳ xuất ý không phòng bị nên ngươi mới chịu một phen kinh hãi. Ngươi bỏ qua cho.

Về mặt đánh lại. Cát Nhựt gằn từng tiếng :

- Nhị vị đại thúc muốn có thiên nhất thần thủy để dùng nhất nhất phải bảo vệ cho tiểu diệt.

Lưu Chí Nhẫn gật đầu :

- Từ bây giờ chúng ta sẽ đề mắt đến ngươi.

Gã tiểu cái ngược nhìn Cát Nhựt :

- Thiên nhất thần thủy là nước gì vậy?

Cát Nhựt chỉ Song Hùng Tuyệt Địa :

- Ngươi hỏi hai vị lão trượng này sẽ rõ.

Gã tiểu cái tính hỏi thì Lưu Chí Nhẫn trừng mắt nhìn y. Lão gằn :

- Đó là việc riêng của chúng ta, ngươi đừng tọc mạch chen vào.

Gã tiểu cái tiu ngưu.

Cát Nhựt thấy vẻ mặt bí xị của y, liền mỉm cười :

- Có chuyện người ta không thể nói được, ngươi đừng bức ép người ta nói chứ.

Chàng nắm tay gã :

- Bây giờ ta chưa biết danh xưng của ngươi.

- Cứ gọi ta là Tiểu cái có sao đâu.

Cát Nhựt quay lại Song Hùng Tuyệt Địa :

- Bây giờ chúng ta đến Ngự Uyển cung chứ?

Song Hùng Tuyệt Địa gật đầu.

Cát Nhựt gãi tai, ghé miệng vào sát thái dương tiểu cái :

- Phiền ngươi dụng chút trí thông minh để ly khai khỏi chốn này.

Gã thương nhân bước đến bên Cát Nhựt :

- Đại thiếu gia... Đây là số kim ngân người cần trả, tổng cộng hết một trăm lạng vàng.

Cát Nhục tròn mắt tính nói thì tiểu cái đã chen vào :

- Tất cả bao nhiêu găm lượ cho chúng ta và những người ở Ô Đầu trấn này mà chỉ hết có trăm lạng thôi sao?

Gã thương nhân gật đầu rồi rít :

- Thừa vâng chỉ một trăm lạng vàng thôi à. Với ai thì chúng tôi tính giá khác, nhưng với Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại thiếu gia thì chúng tôi phải tính giá nói hơn.

Bởi người nghĩ đến mọi người hơn nghĩ đến mình.

Tiểu Cái gật gù :

- Người nói như vậy rất tốt.

Y quay sang Cát Nhục :

- Thiếu gia... Vị thương nhân này rất có lòng với người, tiểu nhân kính thỉnh người tặng thêm cho y mười lạng gọi là chút quà nhỏ trả công.

Cát Nhục gật đầu :

- Ồ... Người xuất kim ngân trả cho vị tiền bối này đi.

Câu nói đó chẳng khác nào Cát Nhục muốn đồ đòn tất cả qua tiểu cái. Bụng nghĩ thầm :

- “Phen này coi người tìm đâu ra số vàng kia trả cho người ta chứ?”

Tiểu cái nguyệt Cát Nhục rồi quay lại vị thương nhân :

- Hiện nay chúng tôi không mang theo kim ngân bên người mình, nhưng số vàng hiện tại đã có ở thị trấn Ô Đầu này rồi.

- Đại công tử để ở đâu, tôi sẽ sai người đến lấy?

- Được lắm. Lão cứ sai người mang bộ trang phục của đại thiếu gia đến Ngự Uyển cung, gặp Giang Nam vạn phú Tà tiểu thư, đưa bộ trang phục đó thì ắt tiểu thư sẽ lấy vàng cho người của lão.

Gã thương nhân chần chừ rồi hỏi lại tiểu cái :

- Ấy... đây là việc của Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử, mắc mớ gì đến Giang Nam vạn phú đại tiểu thư sao lại bắt người trả kim ngân giùm đại thiếu gia?

Tiểu cái cau mày :

- Ta thật thất vọng. Đại công tử đây là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng thì kim tài của Tà tiểu thư có thấm thía gì. Huống chi Đại công tử đây còn đã đính ước hôn phối với Tà tiểu thư rồi. Việc đó bộ người không biết sao?

- Lão có biết đại thiếu gia cùng đi với Tà tiểu thư...

- Thế thì còn ngại gì nữa, chẳng lẽ người muốn Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại thiếu gia đi đâu cũng kè trăm lạng vàng bên mình như cái của nợ à?

Tiểu cái hừ một tiếng quay lại Cát Nhục :

- Đại thiếu gia... Xin người miễn thứ cho lão trượng này.

Song Hùng Tuyệt Địa nghe gã Tiểu cái nói, cũng bậm môi tròn mắt.

Thần Quân Kim gần từng tiếng :

- Hừ... chính Song Hùng Tuyệt Địa còn hộ tống cho Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại thiếu gia, thì số kim ngân còn con kia có đáng gì để lão phải lo chứ.

Lão thương nhân vừa nghe bốn chữ Song Hùng Tuyệt Địa mặt đã biến sắc. Bốn chữ Song Hùng Tuyệt Địa do Thần Quân Kim nói ra chẳng khác nào bốn tia sét nện thẳng vào lỗ nhĩ lão.

Lão thương nhân lăm lét nhìn Song Hùng Tuyệt Địa.

- Nhị vị đây là Song Hùng Tuyệt Địa?

Lưu Chí Nhẫn gật đầu :

- Đúng vậy!

Lão vừa nói vừa vỗ một đạo phách không chuông ra ngoài cửa đề thị oai.

Kinh phong xoáy tròn như một con tróc từ tâm trung bản thủ của Lưu Chí Nhẫn, cuộn xoáy ra ngoài.

- Âm

Lưu Chí Nhẫn thối lui luôn ba bộ, bởi một phản chất hất ngược trở lại. Điều đó chứng tỏ ngọn khí chuông thị oai vừa rồi của lão vừa chạm vào một đạo âm kinh ngay ngoài ngưỡng cửa.

Thân Quân Kim quay nửa vòng chắn trước mặt Vô Cát Nhược, song thủ dang ngang ngực hùm sẵn, miệng thì quát :

- Ai..

Một thiếu nữ diễm lệ, nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn từ ngoài cửa bước vào...

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hoạt náo võ đài

Trắng lười liềm chênh chếch bên hướng Tây, những cơn gió đêm se lạnh, báo hiệu tiết trời đông giá đang đến, cách thành Hứa Đô hai mươi dặm, tại “Phong Nha bình”, vây quanh võ đài là những cao thủ đã thành danh. Mặc dù đây là cuộc tỷ thí bình chọn người chấp chương “Vô Thần giáo” nhưng vẫn có những vị Chương môn danh phái tề tựu, ngồi hai bên võ đài.

Việc tổ chức tỷ võ vào ban đêm, là lần đầu tiên xảy ra trong giang hồ, nhưng thời khắc không là điều quan trọng, họa chăng chỉ gọi lên một chút tò mò đối với mọi người.

Nét mặt ai cũng căng thẳng, người ta chờ đợi kẻ chính thức chấp chương đứng đầu Vô Thần giáo, kẻ đó là ai?

Nhất là những bậc Chương môn danh phái càng háo hức hơn, bởi người chấp chương Vô Thần giáo nhất định phải có dính líu đến sự việc Vô Danh kiếm phái tự động rút khỏi giang hồ trao toàn bộ Tổng đàn cho Hắc đạo.

Tiếng cồng gõ lên báo hiệu giờ tỷ thí đã đến. Trận đấu tỷ võ, bốn thiếu nữ vận hắc y, tay cầm đoản kiếm bước ra. Họ rào quanh một vòng võ đài, rồi chia nhau chiếm ngự bốn góc. Ánh sáng lập loè, khiến cho khung cảnh thật là huyền bí, và tăng thêm sự căng thẳng vốn có ở những lời đài.

- Keng... Keng... Keng...

Tiếng cồng vừa dứt, trên không xuất hiện ba cỗ kiệu phiêu phiêu lướt trên mặt đất và cuối cùng hạ xuống nhẹ nhàng trước mặt chính Đông. Khi ba chiếc kiệu đen, xanh, đỏ xuất hiện, các vị Chương môn danh phái đều đứng bật dậy. Điều đó chứng tỏ ba chiếc kiệu kia thuộc về những nhân vật hắc đạo không phải tầm thường.

Tất cả những cao thủ hắc đạo đều hướng mắt rọi vào ba cỗ kiệu, xì xào nói :

- U Linh môn cũng xuất hiện, xem chừng võ đài hôm nay thuộc về họ rồi.

Các Chương môn danh phái an vị trở lại. Họ ngấm ngấm nhìn nhau.

Trụ Trì Thiếu Lâm Thiên Nhất thiền sư quay sang Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nói :

- Hoàng thí chủ chắc không bận tâm chứ?

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh trầm tư, rồi gật đầu lão nhỏ nhẹ nói :

- Hôm nay là ngày hội của Hắc đạo, bình chọn người chấp chương Vô Thần giáo, chúng ta thuộc Bạch đạo, không cần đáng việc hôm nay. Lão phu nghĩ, mình chỉ là kẻ bàng quan nhìn ngắm các ma đạo đua tranh mà thôi.

- A di đà Phật!... Lão nạp cũng nghĩ như Thiên Sơn thí chủ.

Điểm Thương chương giáo Huỳnh Chí Văn truyền âm nhập mật nói vào tai Thiên Nhất thiền sư :

- Lão hòa thượng có để ý thấy ba người ngồi bên phải võ đài không?

Thiên Nhất thiền sư liếc ánh mắt chiếu về nơi đó. Lão hòa thượng đã nhận ra Giang Tô đại phú đại công tử Trầm Lãi, cùng Lập Du và Kim Lăng thiên phú Tạ Mã Từ, cả ba người ngồi gác chân chữ ngũ, mặt vênh váo, tỏ ra tự đắc vô cùng.

Lão hòa thượng liền truyền âm đáp lại :

- Họ đều là những bậc đại phú trên giang hồ, nhưng sao lại có mặt ở đây?

- Họ có mặt mà xem chừng như rất tự tin, ý như chức Chương giáo Vô Thần giáo ở trong tay họ. Ngay cả sự xuất hiện của U Linh môn, họ cũng không màng tới.

- Lão nạp e rằng những người đó là lũ cóc ngồi đáy giếng, không thấy được kỳ tài võ học Trung Nguyên.

Lúc đó trên lôi đài, Phụng Tiên trong bộ bạch y trắng muốt, trông ngỡ như một tiên nữ phảng phất trong màn đêm lấp loè bước uyển chuyển ra giữa “Lôi đài”. Nàng đảo mắt một lượt qua các cao thủ đã có mặt tại cục trường, rồi cất tiếng :

- Đêm nay là cuộc tỷ thí bình chọn Vô Thần chương giáo, tất cả các vị có mặt ở đây đều được tham gia, không phân biệt bạch đạo hay hắc đạo. Ai khẳng định được võ công cao nhất thì được vinh dự nhận chức Vô Thần chương giáo.

Nàng dừng lời, lấy hơi nhìn xuống chiếc kiệu đen, xanh và đỏ nói tiếp :

- Vô Thần giáo hôm nay mới chính thức ra mắt đồng đạo giang hồ, so với môn phái khác, Vô Thần giáo không dám tự nhận sánh bằng, nhưng thực lực thì chưa biết phải nào hơn phái nào. Vô Thần giáo ra đời, ngoài mục đích phát dương quang đại, còn mơ tưởng thống nhất võ lâm về một mối, mà “Vô Thần chương giáo” là Minh chủ.

Nói thẳng ra những mục đích của mình thì phải nói kẻ tổ chức lôi đài bình chọn Vô Thần chương giáo phải rất kiêu căng và tự thị vào võ công của mình.

Nghe Phụng Tiên nói, về mặt ai nấy đều bồi hồi, căng thẳng vô cùng, duy có ba nhà đại phú giang hồ thì phần khích tùm tùm cười.

Phụng Tiên nói tiếp :

- Cuộc tỷ võ hôm nay bình chọn Vô Thần chương giáo không có môn qui cụ thể.

Bất cứ ai cũng có thể lên đài để tranh giành chức vị Chương giáo. Ai mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết. Do vậy, người muốn lên đài phải tự tiên liệu sức của mình, kẻ nhận một cái chết oan uổng.

Phụng Tiên ra hiệu, lập tức bốn ả thị nữ đứng bốn bên góc lôi đài, ghim những bó đuốc lên cọc mốc. Phụng Tiên nói tiếp :

- Lôi đã cạn, giờ tỷ võ đã tới. Phụng Tiên nhường lôi đài lại cho các vị.

Sự xuất hiện bất ngờ của Phụng Tiên, khiến cho ai nấy đều muốn ngưng thở và không khỏi thắc mắc. Họ không phải chỉ vì nét ngài mỹ lệ của nàng, mà chính vì thân phận của Phụng Tiên. Trước đây, ai mà chẳng biết, Phụng Tiên là người của Vô Danh kiếm phái, nhưng hiện tại chính nàng lại là kẻ đứng ra tổ chức lôi đài này để bình chọn Vô Thần chương giáo, sự việc đó thật ngoài sự tiên đoán của mọi người.

Không dần được thắc mắc âm i trong lòng, Thái Ất chân nhân đứng lên, vung phất trần hỏi :

- Phụng Tiên cô nương có thể cho bản đạo hỏi một vài điều được không?

Phụng Tiên chiếu ánh mắt thu ba về phía Thái Ất chân nhân như muốn đọc ý nghĩ của người.

Nàng thờ ra nói :

- Phụng Tiên đã nói hết trên lôi đài rồi. Nếu Thái Ất lão tiên bối có thắc mắc gì, sau khi lôi đài mình chọn được Chương giáo Vô Thần thì lão tiên bối hỏi người đó.

Dứt lời, Phụng Tiên ngồi xuống ghế, bàng quan thờ ơ, chẳng màng đến ai.

Thái Ất chân nhân thờ dài, lão lạng lẽ ngồi trở lại.

Một chiếc bóng cắt đường cầu vồng, phiêu phiêu lướt lên lôi đài. Người đó tay ôm khư khư thanh đại đầu đao sáng ngời ánh chớp, ôm quyền nói :

- Tại hạ là Đại đao Giang Nam Sầm Nghi, muốn thỉnh giáo võ học các vị bằng hữu với thanh đao này.

Sầm Nghi vừa nói vừa múa luôn một đường đao pháp. Cương đao loang loáng phát ra những tiếng vi vu nghe rộn cả cột sống. Nhìn thanh đại đầu đao trên tay Sầm Nghi, nặng không dưới năm mươi cân, nhưng xem chừng họ Sầm múa đao như múa quạt.

Múa hết bài đại đao thị oai, Sầm Nghi chống đao, lớn tiếng nói :

- Thanh đại đao này chưa từng gặp đối thủ khắp Giang Nam thành. Nếu không ai lên lôi đài, Sầm Nghi thật...

Y thò ra :

- Thật là thất vọng cho võ học Trung Nguyên.

Sầm Nghi vừa dứt câu, một chiếc móng bạc ló lên nhanh hơn một ánh chớp.

Ánh bạc đó sụp tắt ngay trên yếu hầu đại đao Giang Nam Sầm Nghi.

Sầm Nghi đứng trợn mắt, hồn đã lìa khỏi xác mà chẳng hề biết được mặt đối thủ mình.

Hai ả thị nữ bước lên lôi đài xóc nách Giang Nam đại đao Sầm Nghi lôi xuống.

Lôi đài lại trống không, nhưng sự khủng bố thì đã tràn lấy tất cả.

Một ngọn đuốc bùng lên, vẫn chưa có người xuất hiện trên lôi đài.

Phụng Tiên đứng lên khỏi chỗ ngồi của mình, dõng dạc nói :

- Vị túc hạ cao minh nào vừa phóng ám khí hạ thủ Giang Nam đại đao Sầm Nghi, xin mời lên chiếm ngự lôi đài.

Không có ai dám trả lời nàng, cũng chẳng có ai lên lôi đài.

Phụng Tiên nói tiếp :

- Nếu không có ai, Phụng Tiên mời U Linh chương môn chiếm ngự Lôi đài hôm nay.

Nàng vừa dứt câu, thì chiếc kiệu đen khê rung lên một cái, ngọn hắc kỳ quay vun vút, rồi bắn vọt lên như mũi tên cắm vào giữa lôi đài.

Ngọn Hắc kỳ vừa chiếm giữ lôi đài, tất cả các cao thủ Hắc đạo đều căng mắt.

Một ngọn gió âm nhu thổi nhẹ qua.

- Xoạt!

Lá Hắc kỳ đã bị ngọn gió đó xé rách làm hai, lúc bấy giờ mới biết ngọn gió kia là một luồng khí vô thanh vô hình.

Lá Hắc kỳ bị chẻ làm hai mảnh, trông thật là kỳ dị.

Tín vật bị hủy hoại, chủ nhân Hắc kỳ đâu chịu được, rèm liền được vén lên, một người có nước da đen kịt, hai cặp mắt sáng ngời rùng rục, biểu lộ nội gia công khí vô cùng cao thâm khó lường.

Hắc Quỷ Vô Thường vương bước lên lôi đài, đảo cặp mắt ngời ngời sát khí, tưởng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả những người có mặt quanh võ đài. Hắc quỷ gằn giọng nói :

- Lũ chuột nhắt, dám cả gan xé tín kỳ của lão phu hãy ra mặt lên đây.

Hắc Quỷ Vô Thường vừa nói dứt lời thì có một chiếc bóng xanh nhá lên trong đám cao thủ hắc đạo. Liền theo chiếc bóng đó một đạo tinh quang sáng ngời bắn như tên bay thẳng vào yết hầu Hắc quỷ.

Với Giang Nam đại đao Sầm Nghi thì ngọn ám khí kia đúng là lưỡi hái tử thần, nhưng với Nhất Vương Hắc Quỷ Vô Thường thì đâu coi ra gì. Lão phui tay một cái, ngón trỏ và ngón giữa đã kẹp chặt ám khí tà môn có hình ngôi sao, rồi ngửa mặt cười lớn :

- Đồ trẻ con mà dám thi thố với lão phu sao?

Hắc Quỷ Vô Thường vừa dứt thì ngọn hắc kỳ sau lưng đã gãy làm ba khúc rơi xuống sàn lôi đài. Hắc Quỷ Vô Thường giật mình quay lại nhận ra cờ hiệu của mình chỉ còn mỗi một khúc non tắc ghim dưới sàn lôi đài trông thật là dị hoặc vô cùng.

Uất khí tràn lấp khuôn mặt vốn đã đen, giờ lại sẫm tối hơn, hắc quỷ gào lên :

- Lão phu giết hết chúng bây.

Tiếng quát của Hắc quỷ nghe tựa như tiếng sấm ầm ầm đổ xuống quần hào. Ai nấy đồng loạt thối lui về sau năm bộ vì sợ lão quỷ nộ khí xung thiên đánh bừa xuống võ đài.

Quả thật như vậy, Hắc quỷ bị mất ngọn hắc kỳ tín hiệu, chẳng khác nào bị trát tro vào mặt, không kèm đăng uất khí dâng trào chặn ngang cổ họng, liền vận chuyển chân nguyên, bỏ luôn một đạo kinh Hắc chương xuống võ đài.

Đạo hắc chương thoát ra ví như một lưỡi sét đen, phủ thẳng xuống đất.

- Ầm..

Cát bụi mù mịt, đến khi tan thì võ đài đã sập một góc.

Hắc quỷ quát lên the thé :

- Ai... đã hủy tín kỳ của lão phu hãy mau bước ra đây. Bằng không..

Mặc cho lão quát, lão hét, vẫn không có người đáp lại.

Chỉ với võ công của Hắc quỷ thôi mà tất cả mọi người phải ngán ngấm, huống chi thêm Thanh quỷ, và Xích quỷ hỗ trợ thì chắc chắn chức Chương giáo Vô Thần phải thuộc về tay của họ.

Không có ai trong cao thủ dám chương mặt lên võ đài đối đầu, khí uất dâng cao hơn. Hắc Quỷ Vô Thường chiếu nhãn về phía dãy ghế của các vị Chương môn danh phái.

Lão trở vào Thái Ất chân nhân :

- Lão đạo sĩ mũi trâu... lão đã đến đây dự lời đài tất có ý muốn đảm nhận chức Chương giáo Vô Thần. Hãy lên đây đấu với Hắc quỷ này.

Thái Ất chân nhân chau mày. Lão đạo sĩ không ngờ sự tình biến hóa như vậy.

Trong tâm Thái Ất chân nhân chỉ đến dự tuyệt nhiên không có ý tranh đoạt chức danh ma đầu.

Nhưng bây giờ bị Hắc Quỷ Vô Thường bức ép, không ra thì bề mặt Võ Đang phái, còn lên võ đài thì vô hình chung Võ Đang lại tranh đoạt chức Vô Thần giáo vậy chẳng khác nào coi Vô Thần giáo sánh ngang và có phần hơn Võ Đang danh phái.

Hắc quỷ hét lớn :

- Lão không dám lên vì sợ chết sao?

Thái Ất chân nhân cau mày, liếc mắt qua Thiên Nhất thiên sư. Chương môn Võ Đang vô cùng lúng túng.

Thiên Nhất thiên sư truyền âm nhập mật nói :

- Thái Ất đạo huynh hãy bình tĩnh. Chúng ta đừng nên can dự vào cuộc tranh đoạt hôm nay, có thể là âm mưu của hắc đạo muốn kéo những môn phái của chúng mình vào cuộc tranh giành vô nghĩa này.

Thái Ất chân nhân nghe nói, liền giữ phát trần hướng lên Hắc quỷ :

- Bàn đạo đến võ đài hôm nay để thị chứng, chứ tuyệt nhiên không có ý tranh giành với Hắc quỷ, nên không thể thượng đài được.

Hắc quỷ nghiêng răng ken két :

- Hắc quỷ này không đáng là đối thủ của Võ Đang phái sao?

- Bàn đạo tuyệt nhiên không nghĩ vậy. Bàn đạo không thượng đài, bởi hôm nay là ngày hội riêng của Hắc đạo, Võ Đang vốn thuộc Bạch đạo, không có lý do gì xen vào võ đài hôm nay.

Thái Ất nói xong thân nhiên vuốt râu nhìn trời chẳng màng đến vụ việc xảy ra nữa.

Hắc quỷ đã bị hủy tín cờ, lại khích đấu với Thái Ất chân nhân bị từ chối, khí uất càng dâng cao.

Lão nghiêng răng rồi gầm từng tiếng :

- Không ai dám lên đài thượng đấu với lão phu, vậy kể từ bây giờ lão phu là Chương giáo Vô Thần. Có ai dám chống không?

Hắc quỷ vừa hét dứt câu một chiếc bóng xanh lướt qua đầu y nhanh không thể tả, liền theo đó ba đóm sáng bạc lấp lánh chia thành hình chữ phẩm từ trên cao bắn xẹt xuống.

Hắc quỷ liền vùng hữu thủ thộp những ngọn ám khí tà môn, tà thủ liền hoàn tổng thẳng một đạo khí hắc chường đánh với theo đối phương.

Hắc quỷ vừa tổng Hắc chường, liền cảm thấy những đạo ám khí tà môn kia có dị biến khi hữu thủ chạm vào chúng. Lão thấy ba đạo khí kia như đang tỏa hơi ấm trong ống tay áo hắc y.

Hắc quỷ thét lớn :

- Nguy rồi.

Theo tiếng thét đó, lão dậm hai chân xuống đất tung mình lên cao như chim cất, ba đạo ám khí tà môn từ trong ống tay áo rơi ra rớt xuống sàn đài.

- Âm..

Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Hắc quỷ bị sức công phá của quả hỏa pháo cảm thấy da thịt mình rất bỏng. Mặc dù bị bất ngờ, nhưng lão quỷ vẫn kịp đề khí vận hóa chân ngươn, dùng thuật lẳng không hư bộ đạp lên cuồng phong thoát ra ngoài năm trượng.

Cát đá mù mịt, đến khi tan thì lôi đài chỉ còn là một đồng đồ nát.

Các Chường môn danh phái sau tiếng nổ do hỏa pháo tạo ra bị hất về sau hơn non hai trượng, may họ là những cao thủ thượng thừa nên không hề hấn gì. Hai chiếc kiệu đỏ và xanh vẫn trụ nguyên một chỗ, nhưng rèm đã bị hất lên trên, phía trong không thấy Thanh Quỷ Vô Ảnh và Xích Quỷ Gia Di Đầu đầu cả.

Đến ngay Phụng Tiên cũng biến mất từ lúc chiếc bóng thanh y xuất hiện.

Thiên sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh chỉ tay về phía con lộ :

- Thiên sư xem kia.

Theo hướng tay của Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, Thiên Nhất thiên sư thấy Thanh quỷ, Xích quỷ cùng với Phụng Tiên đang trở cước pháp theo chiếc bóng xanh phía trước.

Quần hào hắc đạo lộ nhỏ hấn lên, không ai tin được kỳ biến lạ lùng lại xảy ra như vậy. Chỉ tội cho Giang Nam đại đạo Sầm Nghi, vì quá háo hức với chức danh Vô Thần giáo chủ nên trở thành nạn nhân trước khi lôi đài bị hủy.

Hắc Quỷ Vô Thương y trang tả tơi do sức công phá của hỏa pháo cũng đã phi thân đuổi theo Thanh Quỷ Vô Ảnh và Xích Quỷ Gia Di Đầu.

Thế là tất cả quần hào Hắc đạo, đồng loạt bỏ lôi đài lũ lượt chạy theo chân Hắc quỷ. Quần hào hắc đạo chạy theo không vì chủ nhân U Linh môn, hay vì sự bức bách cần phải lập lại lôi đài mình chọn Chường giáo Vô Thần. Họ chạy theo Hắc quỷ bởi sự tò mò mà thôi.

Ai cũng đều tự hỏi: Người thanh y kia là ai mà lại hành động như vậy. Hành động của y càng khó hiểu hơn, bởi chỉ nhằm mục đích phá vỡ Lôi đài mình chọn Chường giáo Vô Thần.

* * * * *

Chiếc bóng thanh y với thuật pháp vô cùng linh diệu, có một không hai trên giang hồ, nhưng y như muốn chờ đợi những kẻ rượt theo mình, nên thỉnh thoảng lại giảm cước tốc giữ khoảng cách bốn trượng.

Phụng Tiên vừa rượt đuổi, vừa tự hỏi người kia là ai. Chẳng mấy chốc họ đã vào thành Hứa Đô.

Với võ công thâm hậu của mình, Xích Quỷ Gia Di Đầu và Thanh Quỷ Vô Ảnh vẫn không bắt kịp, cũng ngạc nhiên về thân phận người này.

Cả hai đột ngột nắm tay nhau, cùng hợp khí, và khi người vận thanh y vừa phi thân lướt qua tường vào thành thì Thanh quỷ và Xích quỷ đã thi triển thuật “Thiên Vân Phi Lộ” bám chặt sau lưng y.

Trụ trên thân bờ thành, người vận thanh y như có cặp mắt phía sau, hoặc đã đoán được kẻ bám sát sau lưng mình ngoại trừ Thanh quỷ và Xích quỷ tuyệt nhiên chẳng còn ai có thể làm được việc đó. Y xoay hai chân, móc vào gờ tường thành ngã người xuống, đồng thời thi triển một thể công bằng song trào bổ ngược về sau.

Lối xuất thủ bất ngờ và vô cùng tinh xảo của người vận thanh y, khiến Xích quỷ và Thanh quỷ đều là những bậc cao thủ thượng thừa trong hắc đạo cũng phải lúng túng.

Cả hai vừa phi thân tới lưng chừng bờ thành thì chập choạng, thấy đôi trào công như mười móng vuốt chim từ trên bổ quặp xuống nhanh không thể tả.

Bên dưới là khoảng không, chẳng có điểm tựa để hoành bộ, bên trên là trào thủ cứng như thép bổ xuống đỉnh đầu. Xích quỷ và Thanh quỷ may mắn đã liên kết với nhau để thi triển thuật “Thiên Vân Phi Lộ”, lợi dụng sự liên kết có sẵn, Xích quỷ đạp chân vào chân Thanh quỷ, dựng đứng hữu chường tổng

thăng ra một đạo Cửu Quỷ Lôi Công đón song trao đối phương.

- Âm...

Người vận thanh y lợi dụng luôn sức chấn động của chưởng khí, dựng đứng thân ảnh như một cánh cung, bạc thăng luôn vào trong thành.

Trong khi đó, Xích quỷ và Thanh quỷ rơi trở xuống đất, cả hai còn ớn lạnh cột sống bởi vừa thoát khỏi một cái chết trước mắt.

Nhưng Thanh quỷ và Xích quỷ vẫn đề khí một lần nữa trở thuật pháp “Thiên Vân Phi Lộ” băng mình lên bờ tường thành.

Bên trong vắng lặng như tờ, chẳng còn thấy bóng dáng thanh y đâu nữa. Xích quỷ và Thanh quỷ nhìn nhau.

Xích quỷ nói :

- Tên tiểu nhân đó đã thoát rồi.

- Võ công của gã không phải tầm thường.

- Đúng như vậy. Gã đã đỡ được một đạo khí Cửu Quỷ Lôi Công của tam đệ với tám thành công lực thì trên giang hồ này có mấy ai. Điềm lại những nhân vật có thể đỡ chưởng khí của tam đệ có lẽ ngoài các vị Chưởng môn Thiếu Lâm, Võ Đang, Thiên Sơn và Vô danh kiếm Vô Cát Vũ, chẳng còn người nào nữa.

Thanh quỷ phi thân vào trong thành. Xích quỷ bám ngay sau lưng Thanh quỷ.

Thanh quỷ nhìn quanh :

- Chẳng lẽ người vừa rồi chính là Vô Cát Vũ?

- Có thể là y. Thiên Nhất thiền sư, Thiên Sơn nhất lão và cả Thái Ất chân nhân đều có mặt tại lời đài, thì người còn lại đỡ được chưởng khí Cửu Quỷ Lôi Công của tam đệ nhất định là Vô danh kiếm Vô Cát Vũ chẳng sai.

- Tại sao y lại che dấu hành tung của mình?

- Hắn có ý đồ gì?

Xích quỷ và Thanh quỷ vừa nói đến đây, thì Phụng Tiên vừa đến.

Nàng hỏi hỏi Xích quỷ và Thanh quỷ :

- Nhị vị tiên bối thấy người vận thanh y đâu không?

Xích Quỷ Gia Di Đầu nhìn nàng :

- Cô nương còn hỏi nữa. Cô nương không biết thì sao chúng ta có thể biết y đang ở đâu? Hắn chính là Vô Danh kiếm pháp Vô Cát Vũ đó.

Phụng Tiên cau mày :

- Vô Cát Vũ... Không thể được... Chẳng lẽ Vô Cát Vũ còn sống sao?

Xích quỷ gằn giọng :

- Nếu không phải là y thì ai đỡ được ngọn Cửu Quỷ Lôi Công của Gia mẫu chứ?

Xích quỷ vừa nói đến đây thì xa xa xuất hiện tám chiếc đèn lồng do tám ả kỹ nữ vậy xiêm y trắng tinh đang băng mình về phía họ.

Thanh Quỷ Vô Ảnh nói :

- Bọn kia là ai?

Phụng Tiên nhìn những chiếc đèn lồng đó nói :

- Tám ả kỹ nữ kia là người của Thiên Đẳng kỹ viện.

Hắc quỷ từ trên gò thành phi thân xuống. Lão hỏi hỏi :

- Nhị đệ... Tam đệ, có bắt được tên cầu trệ đó không?

Xích quỷ lắc đầu :

- Chúng ta sẽ biết hần ả nào ở đâu thôi.

Tám ả kỹ nữ cầm đèn của Thiên Đăng kỹ viện dừng bước đối mặt với Xích quỷ, Thanh quỷ, Hắc quỷ và Phụng Tiên.

Một ả kỹ nữ lên tiếng :

- Cát Thị bà bà thỉnh mời bốn vị đến Thiên Đăng kỹ viện.

Xích quỷ nhìn tám ả kỹ nữ đó :

- Vô Cát Vũ đang có mặt tại đó phải không?

- Tiệp nữ chỉ thỉnh các vị theo ý bà bà.

Nói xong tám ả kỹ nữ cầm đèn đi trước, Xích quỷ, và Thanh quỷ cùng Hắc quỷ theo sau. Đi cuối cùng là Phụng Tiên. Nàng nghe tin Vô Cát Vũ xuất hiện đột ngột bất ngờ, vừa mừng vừa lo, không biết đây có phải là quý khách của Vô Thần chương giáo hay không.

Một ngọn cung đăng tỏa sáng lập lòe, trông kỹ viện Thiên Đăng thật huyền ảo.

Tám ả kỹ nữ xăm xăm bước vào trong, có lẽ hôm nay do cuộc tỷ thí lỗi đài nên không có khách quá vắng kỹ viện Thiên Đăng, khung cảnh có phần tẻ nhạt, êm ả.

Tiếng cung nhạc trỗi lên khi tất cả mọi người đặt bước chân đầu tiên vào tòa kỹ viện.

Xích Quỷ Gia Di Đầu quay sang Hắc Quỷ Vô Thường :

- Đại ca... Hình như những người ở đây đã chuẩn bị tiếp chúng mình từ lâu rồi.

Hắc quỷ bập bẹ nói :

- Tòa kỹ viện nào chả vậy. Ta chỉ muốn giáp mặt với tên cầu trệ đã dám tiêu hủy hắc kỳ rồi đi ngay.

Tám ả kỹ nữ đồng loạt dạt hai bên, nhường đường cho ba gã quỷ và Phụng Tiên bước vào tòa đại sảnh.

Hắc Quỷ Vô Thường ưỡn ngực thị oai, ra vẻ trưởng thượng bước luôn vào trong, theo sát sau lưng gã là Xích quỷ và Thanh quỷ cùng với Phụng Tiên.

Phụng Tiên lần đầu bước vào kỹ viện, mặc dù không có cái tâm ô trọc nhưng khung cảnh ở đây cũng khiến nàng ngượng ngùng.

Trên tràng kỷ đối mặt với mọi người là Cát Thị Khả Diễm trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, đúng là một ả tú bà lẳng lơ quá đáng khi tiếp khách.

Khả Diễm sửa lại thế ngồi, liếc mắt nhìn qua một lượt những người vừa mới đến tùm tùm cười nói :

- Các vị đây có phải là chủ nhân U Linh môn?

Hắc Quỷ Vô Thường gật đầu :

- Không sai!

Cát Thị Khả Diễm cau mày :

- Sao lại có quá nhiều chủ nhân U Linh môn đến thế cơ chứ?

Hắc quỷ neoh hần cặp lông mày rậm, tua tủa như hai chiếc chổi xệ :

- Cô nương nói như vậy có ý gì? Chẳng lẽ trên thế gian này còn có chủ nhân U Linh môn thứ hai sao?

- Nếu không có hiện tượng đó thì tiệp thiếp đâu dám thỉnh ba vị về tòa điểm cung này làm gì?

- Ngoa ngôn.

Ngược với Hắc Quỷ Vô Thường, Xích Quỷ Gia Di Đầu vẫn giữ thái độ ôn nhu, hướng về Cát Thị Khả Diễm hỏi :

- Nghe cô nương nói, Xích quỷ đây rất hứng thú. Nhưng lại bán tín bán ngờ. Làm gì trên thế gian này có chuyện người giống người như hai giọt nước không thể phân biệt dạng. Nếu sự thật có chuyện đó, cô nương có thể chứng nghiệm cho Xích quỷ này thấy được không?

Cát Thị Khả Diễm mỉm cười :

- Tất nhiên... Tien thiếp muốn thỉnh các vị đến đây cũng không ngoài việc muốn phân định thực hư thế nào thôi.

Cát Thị Khả Diễm rời tràng kỷ bước ra cửa hậu điện, lớn tiếng nói :

- Mời các vị lên hội ngộ cổ nhân.

Nói xong Cát Thị Khả Diễm đứng nép qua một bên. Từ phía sau ba người giống như tạc Hắc Quỷ Vô Thường, Thanh Quỷ Vô Ảnh và Xích Quỷ Gia Di Đầu bước lên.

Xích quỷ nhìn ba người đó không chớp mắt, cứ tưởng chừng hai con người sắp lọt thỏm ra ngoài.

Hắc quỷ gầm lên một tiếng :

- Hừ... các người dám giả dạng chủ nhân U Linh môn.

Hắc quỷ vừa dứt lời, lại thêm ba người nữa đi lên, họ cũng giống Hắc quỷ như khuôn đúc. Thêm ba người kế tiếp giống Thanh Quỷ Vô Ảnh, ba người nữa thì không thể nào phân biệt đâu là Xích quỷ thật, Xích quỷ giả.

Hắc quỷ quay phắt qua Cát Thị Khả Diễm :

- Người tính giờ trò ma quỷ gì đây?

Cát Thị Khả Diễm quay lại tràng kỷ rồi nói :

- Tien thiếp không có ý gì đâu, chỉ muốn cho các vị thấy sự biến hóa vi diệu của thuật dị dung mà thôi.

Nói xong Khả Diễm định nhìn chiếu vào Xích quỷ :

- Gia Di Đầu các hạ từ trước đến nay nổi tiếng về thuật dị dung, thế các hạ có cao kiến gì không?

Xích quỷ gật đầu :

- Thuật dị dung thật là cao minh. Muốn có những khuôn mặt da người, cô nương phải có tượng sáp của người thật.

- Gia các hạ rất rành về thuật dị dung. Quả đúng như lời các hạ nói, muốn có những chiếc mặt nạ da người có một không hai phải cần những tượng sáp của người đó.

Khả Diễm chiếu mắt vào Phụng Tiên :

- Phụng Tiên cô nương chắc cũng thích một người giống mình chứ?

- Cô nương có thể cho ta thấy người đó được không?

Cát Thị Khả Diễm kéo hộc bàn, thân nhiên đắp một chiếc mặt nạ lên mặt mình.

Khi ngẩng đầu lên, Phụng Tiên không thể tin vào đôi mắt trần tục của mình nữa, lúc này Cát Thị Khả Diễm đã mang khuôn mặt nàng :

- Ta có giống cô nương không?

- Rất giống... Rất giống....

Cát Thị Khả Diễm tháo chiếc mặt nạ đó xuống, tủm tỉm cười nói :

- Các vị đã thấy hư thực không rõ ràng, vậy tien thiếp có quyền hoài nghi các vị đây không phải là Thanh Quỷ Vô Ảnh, Hắc Quỷ Vô Thường, và Xích Quỷ Gia Di Đầu, ba nhân vật chủ nhân U Linh cung.

Hắc Quỷ Vô Thường bậm môi thét lên the thé :

- Cô mời chúng ta đến tòa kỹ viện này với mục đích gì?

Hắc Quỷ Vô Thường vừa nói vừa vận khí chuyển công, cơ thể của gã phát ra những tiếng cấn cắc, ngỡ như âm thanh đá tảng đang nứt nẻ.

Xích quỷ truyền âm nhập mật nói :

- Đại ca... hãy giữ bình tĩnh, coi ả muốn giờ những thủ đoạn gì nữa.

Cát Thị Khả Diễm mỉm cười :

- Xem chừng Gia Di Đầu các hạ thông tuệ và bản lĩnh hơn những người khác.

Xích Quỷ Gia Di Đầu giật mình. Gã nhìn Cát Thị chăm chăm bởi không ngờ rằng những lời truyền âm nhập mật của mình đã lọt vào tai Cát Thị Khả Diễm.

Mặc dù vậy, Xích Quỷ Gia Di Đầu vẫn giữ vẻ ôn như bên ngoài cất tiếng hỏi :

- Chẳng hay cô nương muốn triệu hồi Tam vương chủ nhân U Linh môn đến nhằm mục đích gì. Chẳng lẽ chỉ để cho chúng tôi thấy những khuôn mặt bằng sáp kia thôi sao?

- Các vị sẽ còn thấy nhiều điều ngạc nhiên nữa.

Cát Thị Khả Diễm tiến về phía Xích Quỷ Gia Di Đầu :

- Tiện thiếp mời các vị ghé thăm địa cung.

Phụng Tiên lập lại :

- Cô nương tính mời chúng tôi đến địa cung. Lần đầu tiên ta mới nghe cái tên này.

Cát Thị Khả Diễm hướng nhãn quang sang Phụng Tiên :

- Địa cung rất gần đây thôi.

Đối mặt với Cát Thị Khả Diễm, Phụng Tiên chiếu hai nhãn quang như muốn lột lớp da trên mặt người mỹ phụ này. Nàng tự hỏi :

- “Không biết thị có mang mặt nạ hay không?”

Như đọc được ý nghĩ của Phụng Tiên, Cát Thị Khả Diễm thản nhiên nói :

- Khuôn mặt Phụng Tiên cô nương đang thấy, không phải là mặt thật của tôi đâu.

Nói xong Khả Diễm hướng dẫn Tam vương của chủ nhân U Linh môn cùng với Phụng Tiên qua cửa hậu xuống hậu viện phía sau. Nàng dừng bước trước ngọn giả sơn, chỉ vào nói :

- Đây là con đường duy nhất xuống địa cung.

Phụng Tiên hỏi :

- Không lẽ dưới hòn giả sơn này có mật đạo?

- Đó là con đường xuống địa cung.

Cát Thị Khả Diễm xoay một hòn đá. Hòn giả sơn tách ra làm hai, lộ một mật đạo.

Cát Thị Khả Diễm chỉ mật đạo :

- Mời!

Hắc quỷ hừ một tiếng :

- Với ai khác thì có thể sợ chứ với Tam vương chủ nhân U Linh môn thì cô đừng hòng hù dọa.

Dứt lời Hắc quỷ phi thân luôn vào mật địa. Lần lượt từng người theo chân Hắc quỷ. Đi hết con đường độc đạo đó, họ đến một căn phòng hầm ếch, cấu trúc thật kiên cố. Căn phòng này đúng là một công trình đồ sộ ngầm dưới đất.

Cát Thị Khả Diễm vào trong căn phòng đó, xoay một phiến đá hình bầu dục.

Có tiếng rè rè phát ra, rồi vách phòng tách làm hai. Xích quỷ ngằm thán phục lối kiến tạo có một không hai này.

- Cách...

Cát Thị Khả Diễm chờ cho hai cánh cửa đá quay đúng chín mươi độ lộ một căn phòng khách phía sau, mới nói :

- Mời các vị chiêm ngưỡng.

Xích Quỷ Gia Di Đầu, Thanh Quỷ Vô Ảnh, Hắc Quỷ Vô Thường cùng với Phụng Tiên nhìn vào căn phòng đó. Họ không thể nào tưởng tượng được có một kỳ công như vậy trên thế gian này.

Trong căn phòng bí mật mà Cát Thị Khả Diễm vừa mở cửa là hai hàng tượng sáp của các nhân vật võ lâm trên giang hồ, từ Bắc đầu Thiếu Lâm, Thiên Nhất thiên sư, Diễm Thương chương giáo Huỳnh Chí Vân, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, Vô Đương Thái Ất chân nhân, Côn Luân Hòa Vân thánh chủ Thiết Bình, Tam vương U Linh môn, và cả Vô Danh kiếm phái Vô Cát Vũ, nhìn chung, tất cả những người thành danh trên giang hồ đều có mặt ở đây.

Phụng Tiên ngơ ngơ hỏi Cát Thị Khả Diễm :

- Những Chương môn danh phái dự lời đài mình chọn Vô Thần chương giáo đều là giả hết sao?

Cát Thị Khả Diễm tủm tỉm cười :

- Thật hư đều do người đối diện phân định.

Phụng Tiên quan sát thật lâu căn phòng bí mật này. Nàng ngơ ngơ thiết kế theo cách Khai Phong phủ. Tất cả mọi pho tượng sáp đứng hai bên như đám sai nha, còn người ngồi trên chính điện không rõ là ai.

Phụng Tiên liền hỏi :

- Cô nương có thể cho biết, người ngồi trên chính ngai kia là ai?

- Chủ nhân của căn phòng này. Một người của muôn người, và muôn người chỉ vì một người.

- Cô nương có thể cho ta diện kiến người đó chứ?

Cát Thị Khả Diễm gật đầu, nói khẽ :

- Muốn thấy mặt, cô nương hãy quỳ mà đi vào.

- Phải vậy sao?

- Tất cả những nhân vật thành danh, ngay cả Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ còn đứng hầu thì cô nương đâu thể thẳng lưng trước mặt Vô Thần giáo chủ.

Xích quỳ xen vào :

- Còn ta?

- Tam vương chủ nhân U Linh môn là thuộc hạ của Vô Thần giáo chủ, thì phải tuân thủ lệ diện kiến người.

Hắc quỳ nói :

- Lệ như thế nào?

- Các vị cũng phải quỳ, mới được diện kiến Vô Thần giáo chủ.

Hắc quỳ buông luôn một câu xác xược :

- Tầm bậy... Thúi quá... Hắc Quỳ Vô Thường ngang dọc trên giang hồ, kẻ như đứng đầu Hắc đạo, Thiên Nhất thiên sư, Vô Đương Thái Ất chân nhân, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh còn nể mặt, có gì cái gã Vô Thần giáo chủ bắt lão phu quỳ gối được chứ.

Nghe mấy lời của ả, máu của Hắc quỳ nay đã sôi tăm rồi.

Hắc quỳ vừa nói vừa vận chuyển khí công, cơ thể phát ra những tiếng cấn cắc.

Lão thét một tiếng :

- Để Hắc quỳ này phá vỡ hết mấy pho tượng sáp này coi gã Vô Thần chương giáo làm gì được ta chứ?

Cát Thị Khả Diễm mặc cho Hắc quỳ thét mắng, nàng chỉ đứng nép qua bên.

Hắc quỳ dựng đứng Hắc quỳ, phát tác luôn một đạo khí chương đen kịt bổ thẳng vào gian phòng bí mật. Xích quỳ vừa thấy đại ca mình thi triển Hắc chương vội trắng bộ chục hóa giải chương phong của Hắc quỳ, nhưng lão ra tay chậm hơn Hắc quỳ một nhịp.

Trong Tam vương U Linh môn, Xích quỳ là em út, nhưng võ công cao thâm nhất, trí mẫn lại hơn cả Hắc quỳ lẫn Thanh quỳ. Lão thấy vẻ mặt thờ ơ của Cát Thị Khả Diễm, biết ngay sự tình sẽ không ổn nếu Hắc quỳ phát công đánh vào những pho tượng sáp kia.

Nghĩ như vậy, Xích quỳ mới dùng trào công hóa giải hắc chương của Hắc quỳ, nhưng Hắc quỳ trong lúc bức bối muốn tỏ thị võ công của mình, ra tay chớp nhoáng, Xích quỳ không sao cản được.

Đạo Hắc chương như lưỡi tầm sét đen ngòm bổ thẳng vào pho tượng sáp Vô Thần chương giáo.

Không một tiếng nổ, hay âm thanh nào phát ra, ngoài sự im lặng rợn người. Sự im lặng đó thật là tĩnh mịch, ngỡ như đạo khí Hắc chương vừa rời của Hắc quỷ là một đúm muối nhỏ bỏ vào trong đại dương bao la, bát ngát...

Hắc quỷ ngạc nhiên thốt :

- Ý...

Tiếng ý còn động trên hai cánh môi của Hắc quỷ, y đã té ngựa về sau, nện đầu xuống sàn đá.

Xích quỷ và Thanh quỷ lác vai băng đến đỡ Xích quỷ. Thân thể Hắc quỷ cứng ngắt, hai mắt trợn trừng trông thật là sợ.

Xích quỷ nhìn Cát Thị Khả Diễm :

- Cô nương... Nếu Hắc quỷ đại ca có mệnh hệ nào, thì Tam vương U Linh môn quyết chết ở đây.

Cát Thị Khả Diễm mỉm cười :

- Tại lão quỷ đen dám vọng ngôn trước di thân Vô Thần chương giáo. Vừa rồi Vô Thần giáo chủ còn nương tình chỉ dùng vô ảnh chỉ điểm bế đại huyệt của y, nếu y còn vọng động ngôn ngữ xúc phạm thì chắc chắn sẽ biến thành pho tượng sáp bên trong căn phòng.

Xích quỷ không thể nào ngờ được di thể bằng sáp kia lại có thể phát vô ảnh chỉ bế công Hắc quỷ, một cao thủ thượng thừa trong giang hồ. Bán tín bán nghi, Xích quỷ vận hóa chân nguyên phóng chỉ giải tỏa bế huyệt trên người Hắc quỷ.

Nhưng Xích quỷ vô cùng ngạc nhiên bởi khí công của y vừa chạm vào bế huyệt, thì cảm thấy như mình chạm vào những đồng tiền thép không sao công phá được. Còn nếu gắng sức thì đã giải huyệt không được, mà tính mạng Hắc quỷ còn bị nguy hiểm hơn.

Cát Thị Khả Diễm bật cười khanh khách :

- Gia Di Đầu các hạ, nghĩ rằng với chân nguyên của mình có thể giải tỏa được bế huyệt của Vô Ảnh chỉ sao. Ta sợ rằng các hạ lại làm hại lão quỷ đen đó mà thôi.

- Không giải tỏa được bế huyệt, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Các hạ đã thấy căn phòng này rồi, sao còn chưa nhận ra thân phận của mình trước Vô Thần giáo chủ.

Thanh quỷ vốn là kẻ trầm lặng, nhưng lúc này phải lên tiếng :

- Vô Thần giáo chủ muốn thu phục Tam vương U Linh môn?

Cát Thị Khả Diễm mỉm cười :

- Căn phòng tượng sáp này, đã phân vị ngôi thứ giang hồ. Ta nói đã hết lời, các vị nhìn tấm gương của Hắc quỷ.

Thanh Quỷ Vô Ảnh nhìn Xích Quỷ Gia Di Đầu, lão Truyền âm nhập mật nói :

- Tam đệ ngươi tính sao?

Xích quỷ ôm xúc Hắc quỷ đen, hướng mắt nhìn vào trong bí phòng nói :

- Tam vương U Linh môn sẵn sàng gia nhập dưới quyền của Vô Thần giáo chủ, mong người miễn thứ, giải tỏa bế công cho Hắc quỷ đại ca.

Xích quỷ vừa dứt câu, thì Hắc quỷ nhếch mép, gầy này. Hắc Quỷ Vô Thường đã được giải tỏa bế huyệt, mà Xích quỷ chẳng hề nhận ra dư lực nào phát tán.

Y giật mình nhìn vào trong bí phòng không chớp mắt.

Cát Thị Khả Diễm quay phiên đá bầu dục. Cửa bí phòng khép lại.

Nàng nhìn Tam vương U Linh môn :

- Kể từ bây giờ các vị là người của Vô Thần giáo chủ chịu nhận mệnh lệnh của người. Ai không tuân lệnh, kẻ đó phạm tội phản tổ nghịch sư, và sẽ chịu hình phạt cao nhất.

Tam vương U Linh môn đứng bần thần như người nửa mê nửa tỉnh. Họ nghe Cát Thị Khả Diễm nói mà thần thức thì mù mẫm suy nghĩ mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mỹ diện tâm xà

Phụng Tiên không thể hiểu được Thiên Đăng kỹ viện là gì của Vô Thần giáo, và Cát Thị Khả Diễm là ai. Người đàn bà đó có thật là Cát Thị Khả Diễm chủ nhân Thiên Đăng kỹ viện hay một ai khác khoác khuôn mặt của Khả Diễm.

Tam vương U Linh môn được Cát Thị Khả Diễm tiễn ra cửa, Phụng Tiên tính dọm bước theo họ thì Cát Thị Khả Diễm chặn nàng lại :

- Phụng Tiên cô nương ở lại một chút. Ta còn có việc với cô nương.
- Phụng Tiên chẳng còn việc gì ở đây cả. Ta được lệnh của Giáo chủ đến giám đài mình chọn chứ không có lệnh đến đây.

Cát Thị Khả Diễm nhướn miệng cười. Nàng quay mặt chỗ khác, đưa tay vuốt khề một cái rồi quay trở lại.

Nhận ra chân diện mục của Cát Thị Khả Diễm, Phụng Tiên ngỡ ngàng thốt lên :

- Ngọc Diện Thất Tinh La Sát!
- Bây giờ Phụng Tiên mới nhận ra ta chứ gì?
- Thuật dị dung của bà không một ai bì kịp. Thật không ngờ Ngọc Diện Thất Tinh La Sát lại chính là Cát Thị Khả Diễm, chủ nhân Thiên Đăng kỹ viện.
- Người duy nhất biết được chân diện mục của ta là cô nương. Vậy cô nương đừng hờ chuyện này cho ai nhé. Bây giờ cô nương hãy theo ta, còn bao nhiêu điều thú vị nữa.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát hướng dẫn Phụng Tiên quay trở lại hòn giả sơn.

Phụng Tiên hỏi :

- Chúng ta quay trở lại bí phòng à?
- Một người đang chờ Phụng Tiên cô nương.
- Người đó là ai?
- Vô danh kiếm chủ Vô Cát Vũ.
- Vô Cát Vũ. Ta hỏi thật Ngọc Diện cô nương, Vô Cát Vũ đang chờ ta là người thật hay lại là kẻ giả trang đeo mặt người chết?
- Hư hư... thật thật... Tất cả do cô nương phân định mà thôi.
- Ta không thể nào hiểu.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát bật cười khanh khách :

- Cô nương cứ gặp Vô Cát Vũ rồi sẽ biết tất thôi mà.

Phụng Tiên và Ngọc Diện Thất Tinh La Sát mở cánh cửa đá bí mật, đi xuống bí phòng. Hai người đến căn phòng hăm ếch đã thấy người vận thanh y đứng sẵn trong phòng.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát mỉm cười với Phụng Tiên rồi tiến thẳng đến sau lưng Vô Cát Vũ lên tiếng nói :

- Vô Danh kiếm chủ, Phụng Tiên đã đến.
- Mời cô ấy vào.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát quay lại Phụng Tiên :

- Phụng Tiên cô nương hãy vào đi.

Phụng Tiên bước vào. Nàng nhìn người vận thanh y tự xưng là Vô Cát Vũ không chớp mắt. Người vận thanh y dù chưa quay mặt lại, nhưng Phụng Tiên vẫn nhận ra bộ tướng của Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ. Người ta có thể thay đổi khuôn mặt bằng thuật dị dung, nhưng không thể nào hóa trang cả bộ tướng của mình, huống gì Vô Cát Vũ và Phụng Tiên đã từng sống cạnh nhau.

Phụng Tiên hỏi hộp hỏi :

- Vô Cát Vũ đại ca phải không?

Vô Cát Vũ ra dấu cho Ngọc Diện Thất Tinh La Sát lui ra.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát lui gót trở ra, khiến cho Phụng Tiên ngỡ ngơ thân phận người vận thanh y tự nhận là Cát Vũ.

Khi cánh cửa phòng khép lại, Vô Cát Vũ mới từ từ quay lại. Khuôn mặt đúng là Vô Cát Vũ, cho đến từng cái nhếch mép cũng không khác chút nào, chỉ nghe Vô Cát Vũ lên tiếng :

- Phụng Tiên không nhận ra ta à?

Đã chứng nghiệm thuật dị dung vô tiền khoáng hậu, Phụng Tiên nhất thời vẫn hoài nghi người vận thanh y tự nhận là Vô Cát Vũ dùng thuật dị dung siêu phàm nhằm che mắt mình, liền hỏi gắt giọng :

- Các hạ là ai?

- Phụng Tiên còn hoài nghi ta không phải là Vô Cát Vũ ư?

Phụng Tiên đóng đinh nhãn quang vào mặt Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ nói :

- Hừ hừ, thật thật... không thể nào nhận định được, biết đâu các hạ không đeo một chiếc mặt nạ khác.

- Vô Cát Vũ là Vô Cát Vũ. Phụng Tiên hãy đến đây!

Phụng Tiên bán tín bán ngờ bước lại bên cạnh Vô Cát Vũ.

Nàng còn đang lưỡng nghi, thì Vô Cát Vũ đã nắm tay Phụng Tiên đặt lên mặt mình :

- Nàng xem ta có đeo chiếc mặt nạ nào không?

Được chính Vô Cát Vũ cho mình thăm định, Phụng Tiên không ngần ngại dùng luôn ngón út khều vào da mặt của Vô Cát Vũ. Nàng nhận ra đường sứt da do chính ngón út mình tạo ra trên chân diện của họ Vô.

Bây giờ sự thật đã rành rành trước mắt, Phụng Tiên hớn hờ kêu lên :

- Vô đại ca! Vô đại ca!

Nàng ôm choàng lấy Vô Cát Vũ, sụt sùi khóc :

- Phụng Tiên không ngờ đại ca còn sống. Đại ca còn sống.

Nàng vừa nói vừa khóc. Những giọt lệ anh thư xối xả tuôn xuống hai bên khóe mắt.

Vô Cát Vũ chùi những giọt lệ của Phụng Tiên rồi nói :

- Muội đừng khóc nữa. Đại ca còn sống là đủ rồi.

- Đại ca còn sống. Vậy người chết trong trận tỷ đấu trên sông Trường Giang là ai?

- Người đó đeo mặt nạ của đại ca!

- Vậy còn Vô Thần chương giáo?

- Chính là đại ca.

Phụng Tiên há hốc miệng, rồi lắp bắp nói :

- Vô Thần chương giáo chính là... là...

Vô Cát Vũ rút chiếc chuông vàng bé tí đưa lên trước mặt nàng :

- Muội thấy vật này rồi chứ?
- Đoạt Hồn chung!
- Nó chính là Đoạt Hồn chung, báu vật trấn giang hồ.
- Đại ca cũng chính là Vô Thần chương giáo?

Vô Cát Vũ gật đầu :

- Đúng như vậy!
- Tại sao đại ca lại tự hủy Vô Danh kiếm phái mà đội lốt khác để làm gì?

Vô Cát Vũ bật cười sang sảng, cắt ngang tràng cười kiêu hãnh, tự đắc ấy, mới nhìn Phụng Tiên nói :

- Đoạt Hồn chung ở trong tay Cát Vũ, võ lâm Trung Nguyên phải thuộc về ta chứ.
- Đại ca muốn...
- Ta có xứng đáng không? Không có Đoạt Hồn chung, Cát Vũ chỉ là Vô Danh kiếm chủ, so với Thiếu Lâm, Võ Đang, Thiên Sơn, Côn Luân, Nga Mi, ta chỉ sánh ngang với các bang tầm thường mà thôi. Nhưng có Đoạt Hồn chung, Cát Vũ sẽ trở thành Đoạt Hồn giáo chủ, đứng trên thiên hạ.

Phụng Tiên lắc đầu :

- Đại ca... chẳng lẽ...
- Có rất nhiều uẩn khúc ta chưa thể nói ra với nàng, nhưng khi thành đạt chí nguyện nàng sẽ rõ.

Phụng Tiên thờ ra cúi mặt nhìn mũi hài :

- Còn Tĩnh Bình và Vô Cát Nhục?

Cát Vũ mỉm cười :

- Nàng còn nhắc đến Cát Nhục nữa à? Nó đã chết rồi kia mà.

Phụng Tiên ngược lên nhìn Cát Vũ. Nàng ngờ ngợ và tự hỏi, phải chăng Đoạt Hồn chung đã biến Cát Vũ thành một con người khác, mất tất cả tình cảm của một người cha.

Phụng Tiên nói :

- Cát Nhục là đứa con trai duy nhất của đại ca, nó bị nạn mà đại ca không xúc động sao?

Cát Vũ nhìn Phụng Tiên :

- Nghe nàng nói, ta nghĩ Cát Nhục chưa chết?

Phụng Tiên gật đầu :

- Hy vọng Cát Nhục vẫn còn sống.

Phụng Tiên bước lùi về sau một bộ, nhìn Vô Cát Vũ.

Cát Vũ buông một câu lạnh nhạt :

- Ta ngỡ Cát Nhục đã chết rồi.
- Cũng có thể Cát Nhục đã chết rồi.
- Hừ... Ta không tin nàng nữa.
- Cát Nhục chưa chết, đại ca không mừng sao?

Vô Danh kiếm chủ nhếch mép :

- Đúng!

- Đại ca... Đoạt Hồn chung khiến cho đại ca mất hết nhân tính rồi sao? Hùm dữ còn không ăn thịt con, còn đại ca thì...

Cát Vũ bước xéo qua một bên, tà thủ chớp nhoáng tung ra, và ngay lập tức trên má trái Phụng Tiên in năm dấu tay của y.

Bốp!

Phụng Tiên chao nghiêng, rồi té xuống đất.

- Nếu không có Vô Cát Vũ này thì Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ đâu dễ yên cho nàng.

Cát Vũ ngửa mặt cười sảng sặc, nói tiếp :

- Ta thật thất vọng vô cùng!

Y quay mặt đối nhãn với Phụng Tiên :

- Đại trượng phu không lụy bởi nữ nhân, không có nàng, ta vẫn là Vô Cát Vũ, có nàng ta vẫn là ta.

Phụng Tiên đứng bật lên :

- Ngươi là ai?

- Nàng hỏi ta là ai à? Thế thì nghe cho rõ đây. Ta là Vô Thần chương giáo Đoạt Hồn chung.

Phụng Tiên nghiêng rặng :

- Phụng Tiên không ngờ ngươi lại có lòng man trá như vậy. Vô Cát Vũ... ngươi hãy nhớ lấy, tham vọng càng lớn bao nhiêu, hậu quả càng nặng bấy nhiêu.

Cát Vũ mặc cho Phụng Tiên chửi, hấn chấp tay sau lưng, thả bước ra ngoài.

Phụng Tiên nghiêng rặng, lắc vai, tổng luôn hai đạo kinh âm nhu với tất cả mười hai thành chân khí bổ thẳng vào lưng Vô Cát Vũ.

Khí chương âm hàn của nàng vô thanh, vô sắc nhưng tiềm ẩn bên trong sát khí ngợp trời.

Nhưng ngọc chương chưa chạm đến áo ngoài Cát Vũ, chỉ thấy y giữ ống tay áo trường bào về sau, một áp lực khủng khiếp thoát ra chìm luôn ngọn chương khí của Phụng Tiên, chẳng để lại dư lực gì.

Phụng Tiên lùi luôn ba bộ, các huyết trên người đã bị khống chế đứng bất động.

Cát Vũ cười sang sảng :

- Một chương nàng tặng ta coi như chẳng còn chút nghĩa tình gì. Bây giờ ta tặng nàng lại cho Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Phụng Tiên thét lên :

- Cát Vũ...

Phụng Tiên dứt câu, âm thanh còn lờng lờng vang trong thạch phòng thì y đã mất dạng và Hoàng Nhan Trổ lững thững bước vào.

Nhìn cặp mắt cú vọ của Hoàng Nhan Trổ, xương sống Phụng Tiên đã lạnh ngắt.

Phụng Tiên hỏi :

- Hoàng tặc... Ngươi vào đây làm gì?

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ xoa hai bàn tay, miệng toét ra cười hềnh hếch :

- Nàng đã bị Giáo chủ điểm huyết, không giải huyết thì làm sao cử động được.

Nếu không cử động được thì nàng sẽ chết khô trong bí phòng này.

- Ngươi ra đi... Đa tạ lòng tốt của ngươi... Ta không cần.

- Tại sao nàng lại không cần đến ta chứ? Hoàng mỗ có lòng ưu ái với nàng, có sao lại từ chối?

Bách Tinh nhân bước đến cạnh bên Phụng Tiên :

- Tội nghiệp! Một giai nhân như nàng mà bị điểm huyết biến thành pho tượng...

Tội biết chừng nào!

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ vuốt mái tóc đen mượt của Phụng Tiên.

Phụng Tiên thét lên :

- Hoàng tặc, tránh xa ta ra... Bằng không ta sẽ cắn lưỡi mà chết.

Vừa nghe Phụng Tiên nói, Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ vung trào thủ nhanh như cắt bóp chặt miệng nàng. Gã cười hi hi :

- Bây giờ thì ngươi không thể cắn lưỡi được nữa rồi.

Nước mắt chảy xuống ròng ròng, Phụng Tiên hận Vô Cát Vũ, hận Hoàng Nhan Trỏ, nếu lúc này nàng có thần công cái thể thì quyết một trận sống mái với Vô Thần giáo, dù có chết cũng được.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ nhét luôn tám vải lụa vào miệng Phụng Tiên. Y lui về sau nửa bộ nghiêng đầu nhìn nàng :

- Ui cha... không được đẹp lắm.. Phụng Tiên mỹ nữ không được đẹp lắm.

Phụng Tiên tròn mắt nhìn Hoàng Nhan Trỏ.

Hoàng Nhan Trỏ cười hi hi :

- Nàng tròn toét mắt, ta mới thấy nàng đẹp...

Y đưa tay rà từ từ khắp người Phụng Tiên. Bàn tay của Bách Tinh nhân rà tới đâu, xiêm y của Phụng Tiên tuột ra đến đấy. Y không hổ danh là Bách Tinh nhân, chỉ qua động tác coi bỏ y phục nữ nhân cũng đủ chứng minh điều đó.

Khi Hoàng Nhan Trỏ rút tay lại thì xiêm y của Phụng Tiên cũng tự động rơi xuống đất. Cơ thể trắng nõn của nàng lồ lộ trước mặt gã dâm tặc.

Bách Tinh nhân rào bước quanh Phụng Tiên, mắt hấn dán vào da thịt của nàng từ đầu đến chân, rồi chặc lưỡi :

- Đẹp lắm.. Không hổ danh là mỹ nữ trong thiên hạ... Đẹp lắm.

Sắc diện biến đổi qua màu tím ngắt, hai mắt Phụng Tiên như lóe ánh chớp muốn chém vào người Bách Tinh nhân xả y thành hai khúc, nhưng đó chỉ là ý niệm mà thôi.

Ngược lại Phụng Tiên, Bách Tinh nhân càng hứng khởi hơn khi thấy đôi thu ba uất hận của nàng.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ dí sát mặt vào người Phụng Tiên, hai cánh mũi phập phồng như một con chó đang ngửi mùi đánh hơi. Thỉnh thoảng y lại hít khinh khịch, miệng thì thốt ra những tiếng dâm loạn :

- Thịt mỹ nhân thơm lắm.. Thịt mỹ nhân thơm lắm..

Uất khí dâng tràn trong huyết quản, nhưng chẳng làm sao cử động được, Phụng Tiên chỉ còn biết thở dốc để nén uất khí vào trong, chiếu cặp tình quang ròn rọt sát khí, và ướt đầm lệ hận thù.

Nàng càng tức giận bao nhiêu, thì càng thở bấy nhiêu, chính hơi thở dồn dập đó làm đôi gò bông đào phập phồng, khiến cho Bách Tinh nhân càng thích thú.

Y áp sát mặt vào ngực Phụng Tiên, cười nham nhở :

- Ui cha... Nàng đẹp biết chừng nào.

Hoàng Nhan Trỏ đột ngột bế xốc Phụng Tiên đặt ngửa ra sàn đá.

Bí phòng lạnh tanh chỉ còn lại âm thanh của con thú hoang đang nhấm nháp miếng mồi ngon.

* * * * *

Lưu Chí Nhẫn vỗ một chương thị oai để cướp tình thần lão thương nhân thì bị hất ngược trở lại phải thối về sau một bộ bởi một đạo kinh ngăn đỡ chương khí của lão.

Thân Quân Kim chấn ngang làm mộc che cho Cát Nhược, đến lúc nhận ra người bước vào là một thiếu nữ nhan sắc diễm trần, thần thái như tiên đồng ngọc nữ, vẻ mặt thoáng ngẩn ngơ.

Thân Quân Kim ngạc nhiên cũng đứng thôi, bởi một thiếu nữ như vậy mà đỡ được chương của Lưu Chí Nhẫn, một trong hai vị Song Hùng thì quả là khó

tin thật.

Ngược lại với Thân Quân Kim, Cát Nhựt hí hửng ra mặt. Y thốt lên tiếng mừng rỡ :

- A... Có nhân... Có nhân.... Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Cát Nhựt không ngờ mình lại được gặp anh thư nơi cái trấn nhỏ bé này.

Cát Nhựt tiến thẳng lại bên thiếu nữ ôm quyền, trịnh trọng nói :

- Tại hạ là Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Vô Cát Nhựt.

Thiếu nữ cau mày :

- Ngươi là ai?

Cát Nhựt toét miệng cười hề hề :

- Tại hạ là Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Vô Cát Nhựt. Chắc hẳn tiểu thư chưa từng nghe danh tại hạ.

- Lần đầu tiên ta mới nghe danh các hạ, tên này chưa bao giờ nghe thiên hạ nhắc tới.

Cát Nhựt nhăn mày :

- Ấy... Tại tiểu thư ít du ngoạn giang hồ, nên không biết đấy thôi, nếu tiểu thư không tin thì thử hỏi Giang Nam vạn phú Tạ tiểu thư chắc hẳn sẽ biết tại hạ.

- Tạ Thu Nguyệt... Tỷ tỷ... là người quen của ngươi?

Cát Nhựt nghe thiếu nữ nhận Tạ Thu Nguyệt là tỷ tỷ, bụng dạ rối bời, tự rửa mình. Mi lại gặp xúi quẩy rồi, nếu nha đầu này biết được, mình càng nhận bừa e thì khó bỏ qua nhưng đã lỡ leo lên lưng cọp thì phải liều chứ biết sao.

Cát Nhựt cười hì hì nói :

- Đại tiểu thư với tại hạ đây đã biết nhau lâu lắm rồi. Và lại còn...

- Còn gì nữa...

- Chúng tôi từng đôi ả với nhau.

Cát Nhựt quay lại Tiểu Cái :

- Ê... Ngươi đứng đó nữa à... Thật là vô dụng... Mau bắt ghế mời tiểu thư.

Lưu Chí Nhẫn đã đổi một chương với thiếu nữ, nửa phần tin nửa phần ngờ. Với dung mạo và tướng pháp của nàng mà đổi một chương ngang ngửa với lão quả thật là hiếm có, nên lão cũng có phần hiềm tỵ.

Chí Nhẫn bước lên một bộ nhìn thiếu nữ nói :

- Tiểu nữ... Ngươi đã dùng tuyệt pháp võ công gì đón ngọn lôi công của lão phu?

Nghe mấy chữ lôi công, thiếu nữ chiếu ánh mắt vào mặt Lưu Chí Nhẫn nói :

- Lão trượng đây chính là Song Hùng Tuyệt Địa?

- Đúng như vậy!

- Tiểu nữ đã nghe danh lão trượng nhưng...

- Nhưng sao?

- Lão trượng trước đây sánh ngang với Thần Cái, nhưng xem ra võ công cũng không đáng như lời đồn đãi.

- Tiểu nữ... Ngươi dám hỗn láo với lão phu?

Lưu Chí Nhẫn vốn tính tình nóng nảy, nghe thiếu nữ nói chạm tự ái, xung khí tràn lên liền vận hóa khí công, cơ thể phát ra những tiếng rì rì.

- Tiểu nữ... Ngươi hãy ra ngoài kia cùng với lão phu đấu trăm hiệp xem sao. E rằng chỉ một cái vung tay của lão, ngươi đã tán mạng rồi.

Cát Nhựt chen vào giữa, khoát tay lia lịa :

- Ê... Người nhà cả mà...

Liếc xéo qua Lưu Chí Nhẫn rồi quay lại Thân Quản Kim :

- Thân nhị thúc nói với Lưu đại thúc một tiếng đi nào. Vị cô nương đây là người của chúng ta cả mà.

Cát Nhục quay lại thiếu nữ, nhovn miệng cười cầu tình :

- Cô nương không nhận ra tại hạ là người quen, nhưng nếu gặp đại tiểu thư, chắc chắn người sẽ nhận ra. Với lại tại hạ đang muốn gặp Tạ tiểu thư có chút việc.

Thiếu nữ xì một tiếng :

- Ta e các hạ giờ trò ma mãnh mà thôi.

- Ý... cô nương đừng coi khinh người quá chứ. Đâu phải Giang Nam vạn phú đứng nhất thiên hạ đâu.

Cát Nhục quay lại lão thương nhân :

- Tại lão đó, chỉ tí nữa thì người nhà hiểu lẫn nhau.

Miệng thì quát tháo, mắt liếc Tiểu Cái bằng cái nhìn hậm hực.

Cát Nhục quay lại thiếu nữ :

- Nhân tiện diện ngộ với cô nương, tại hạ mời cô nương đến Ngự Uyển Cung để gặp Tạ tiểu thư, và thết một bữa đại yến ra mắt.

- Được lắm... Ta cũng đang muốn chứng nghiệm xem các hạ có phải là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng hay không, hay là kẻ tiện nhân lưu manh.

Cát Nhục hừ một tiếng :

- Vô công thì Cát Nhục này không bằng ai, nhưng kim tài tại hạ có thể mua được bất cứ vật gì trên giang hồ.

Cát Nhục bật cười khanh khách rồi nói tiếp :

- Nam nhi đại trượng phu nói ra chẳng khác nào đao chém đá. Nếu ngoa ngôn...

Tại hạ sẵn sàng dâng cái đầu cho cô nương.

- Tốt lắm... khắp thị trấn Ô Đầu này đều nghe danh các hạ, thế thì chúng ta hãy đến Ngự Uyển cung đấu với nhau một ván cờ. Các hạ đồng ý chứ?

Cát Nhục vỗ tay :

- Được... Được lắm... Cát Nhục cũng đang thèm đánh cờ đây.

Mặc dù nói cứng, nhưng bụng của Cát Nhục lại rối bời. Trong túi không có một đồng, chàng không biết lấy gì đặt cược với vị cô nương này, nhưng đến nước này thì Cát Nhục cũng đành liều.

Thiếu nữ mỉm cười :

- Các hạ suy nghĩ kỹ rồi chứ? Ta nghĩ các hạ khó giữ được chiếc đầu trên cổ mình.

Cát Nhục nheo mày :

- Kẻ tự thị quá sinh ra kiêu căng, cô nương chó nên coi thường.

Thiếu nữ gật đầu :

- Hào khí phách.. Mời Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử.

Cát Nhục liếc xéo qua Tiểu Cái, nhếch mép hậm hè bước lại cạnh bên gã :

- Cũng tại người tất cả đấy nhé... Chuyến này đại tiểu gia không toi mạng thì sẽ gõ lũng đầu người.

Cát Nhục thủ thi xong đỉnh đặc bước ra ngoài cửa hiệu. Đứng ngay ngưỡng cửa, Cát Nhục quay vào nói với lão thương nhân :

- Lão trượng... Tại hạ đến Ngự Uyển cung cho người mang vàng bạc ngọc ngà châu báu đến trả tiền. Lão có sợ giật không?

Lão thương nhân sợ Song Hùng Tuyệt Địa, phần thấy thiếu nữ hào khí hơn người, và sau cùng là khí khái của Cát Nhựt, nên đã có lòng tin tưởng, liền hối hả gặt đầu :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử yên tâm... Bấy nhiêu đỉnh vàng đó thấm thía gì với người.

Cát Nhựt gặt đầu :

- Tốt lắm... lão tốt lắm... Ta sẽ đền bù cho lão thêm nhiều vàng nữa.

Cát Nhựt bước xuống bậc tam cấp, tất nhiên Song Hùng Tuyệt Địa và Tiểu Cái theo sát lưng chàng. Phía trước là thiếu nữ thoăn thoắt đi, chẳng hề quay mặt lại sau coi Cát Nhựt có theo mình không.

Đến ngã ba, Cát Nhựt dợm bước, nói nhỏ vào tai Tiểu Cái :

- Ê... Tiểu ăn mày... Chúng ta chạy chứ?

Tiểu Cái nhăn mặt :

- Làm sao chạy được... Đẳng nào công tử cũng đã tự nhận mình là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng, bây giờ chạy trốn ắt sẽ bị vị tiểu thư kia coi là hạng tiện nhân bá đạo, sau này gặp lại còn mặt mũi nào nữa. Huống gì chưa biết thị đánh cò ra sao. Biết đâu công tử sẽ thắng.

Cát Nhựt buông luôn một câu cụt lủn :

- Đồ ngốc...

- Tại sao công tử chửi tôi ngốc?

Cát Nhựt chìa mặt tới sát bên mặt Tiểu Cái :

- Ta nói ngươi đại ngốc nữa kia. Người ta thách mình đánh cò tất họ phải dựa vào khả năng của mình, huống gì hiện tại ta chẳng có một xu đặt cược, chẳng lẽ đặt cược cái đầu của mình. Ngươi muốn đưa ta vào chỗ chết à. Bây giờ không chạy thì lúc nào mới chạy chứ, huống chi ta cũng muốn chạy từ lâu rồi.

Tiểu Cái lắc đầu :

- Công tử đã được mọi người biết đến là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng thì làm sao chạy được nữa. Tiếng tăm đã có, mà chẳng thực lực thì e rằng mọi người sẽ sẵn lòng giết công tử mất thôi.

Cát Nhựt nghiêng răng :

- Ngươi...

Không sao nói hết lời bởi sự quá quắc của Tiểu Cái. Cát Nhựt bỏ đi thẳng rượt theo thiếu nữ. Chạy đến cạnh bên nàng, Cát Nhựt mới mở miệng nói :

- Cô nương...

- Các hạ muốn nói gì... Các hạ tính chạy phải không?

Cát Nhựt giật mình nghĩ thầm. Con nha đầu ôn dịch này cái gì mình nói ra à đều nghe hết. Tí chút nữa mình đã lộ tẩy rồi.

Nhoẻn miệng cười hì hì, Cát Nhựt nói :

- Chẳng lẽ vì một ván cò mà tại hạ chạy sao?

- Những kẻ gian ngoa thường nói cứng.

- Hừ... Cô nương thị vào mình quá. Tại hạ chưa hề biết chạy bao giờ. Tại hạ chỉ muốn hỏi cô nương tên họ là chi để dễ xưng hô mà thôi.

Thiếu nữ dừng bước :

- Các hạ cứ gọi ta là Bạch Hạc tiên cô.

- Tại hạ muốn hỏi tên thật kia.

Thiếu nữ trả lời cụt ngắn :

- Tuệ Nam...

Nàng liếc mắt qua Cát Nhựt nói tiếp :

- Nếu khi nầy công tử chạy thì không thoát khỏi tay ta đâu.

Tuệ Nam vừa nói vừa rút ống tiêu ngọc đặt lên miệng thổi một tấu khúc thánh thót. Nàng vừa thổi vừa đi.

Tấu khúc vừa dứt, cả bầu trời sục tối. Cát Nhựt sững sờ bởi hiện tượng đó, nhìn lên trời mới thấy một con chim hạc khổng lồ bay vút qua. Bóng của chim hạc tạo thành bóng râm vút qua đầu chàng.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Các hạ ngoa ngôn thì Bạch nhi sẽ lấy mạng các hạ đó.

Song Hùng Tuyết Địa và Tiểu Cái thấy bóng chim hạc bay vút qua, họ đứng lại nhìn lên trời.

Song Hùng lăm bằm :

- Tiên Hạc cô phụ...

Cả hai bắt gặp nhìn nhau, không thốt nửa lời. Sự xuất hiện của chim hạc khiến cho Song Hùng Tuyết Địa ngẩn ngơ, dư biết thân phận của Tuệ Nam không phải tầm thường.

Cát Nhựt cười giả lả :

- Cô nương cứ nghỉ ngơi tại hạ là tiện nhân. Nếu tiện nhân gian trá, tại hạ đâu bao giờ song hành cùng với cao nhân như cô nương đây.

Trong bụng Cát Nhựt nghĩ mình đã gặp phải một người khó qua mặt, nên dùng lời tăng bốc, hi vọng lấy cảm tình mà giữ tính mạng.

Tuệ Nam lắc đầu :

- Ta không thích nghe những lời khách sáo.

Nói xong, nàng thẳng bước, chẳng thèm quay mặt nhìn Vô Cát Nhựt.

Cát Nhựt thả bước chậm lại, chờ cho Song Hùng Tuyết Địa và Tiểu Cái kịp theo mình, mới quay sang Tiểu Cái :

- Chuyện này... Ta nghĩ mình hết đường sống rồi.

Chàng liếc sang Song Hùng Tuyết Địa :

- Tiểu gia mà chết thì nhị vị lão thúc đừng hòng tơ tưởng đến Thiên Nhất thần thủy. Hai người muốn có thứ nước thần diệu ấy, nhất định phải bảo vệ cho tiểu gia.

Thân Quân Kim thờ ra, nói nhỏ vào tai Cát Nhựt :

- Tiểu tử... Ngươi hãy cẩn thận. Tiểu nữ kia chán chán có quan hệ với Tiên Hạc cô phụ.

Cát Nhựt buông luôn một câu lạnh nhạt :

- Tiên Hạc cô phụ là cái thá gì. Tiểu gia còn không giữ được mạng mình, còn nói đến ai nữa.

Thân Quân Kim tiu nghỉu :

Cát Nhựt nói luôn :

- Nếu lần này ta bỏ mạng ắt biến thành oan hồn, thứ nhất bẻ cổ gã tiểu ăn mày này. Thứ hai sẽ theo hai lão bắt hồn luôn.

Cát Nhựt nói xong hậm hực bỏ đi một mình.

Họ đến Ngự Uyển cung.

Vừa đến trước cửa tam môn, bọn gia nô trong cung đã đứng nép hai bên nhường đường cho Tuệ Nam đi vào. Nhưng đến lượt Cát Nhựt và Song Hùng Tuyết Địa cùng Tiểu Cái thì chúng chặn lại.

Cát Nhựt chỉ tay Tuệ Nam :

- Ta là người nhà của vị cô nương đó.

Tên gia nô nheo mày :

- Chúng tôi không biết công tử... Muốn vào cung Ngự Uyển công tử phải có thẻ vàng.

Cát Nhựt đập luôn vào mặt gã gia nô :

- Thẻ vàng cái gì... Tiểu gia chẳng có thẻ vàng nào đâu. Muốn vào hay không cũng được, vào để chết chứ gì. Ngươi không cho ta vào, thì ta đi vậy.

Chàng xì một tiếng :

- Cám ơn... Cáo từ.

Được gã gia nô không cho qua Tam môn, Cát Nhựt mượn luôn cái cờ đỏ chực bỏ đi, nhưng Tuệ Nam đã quay trở lại, không biết nàng đã trở thuật khinh công gì, mà thoáng cái đã đứng chắn trước mặt Cát Nhựt.

Tuệ Nam nghiêm giọng nói với gã gia nô :

- Công tử đây là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng, người muốn đấu với ta một ván cờ tại Ngự Uyển cung. Các người cho y vào.

Hai gã gia nô rồi rít nói :

- Đã có tiếng nói của tiểu thư, gia nô không dám cản. Mời Đại công tử.

Cát Nhựt hăm hè nhìn hai gã gia nô :

- Các ngươi đúng là có mắt như mù.

Cát Nhựt vừa bước qua cửa Tam môn thì hai gã gia nô chặn Song Hùng Tuyệt Địa và Tiểu Cái lại.

Cát Nhựt đẩy chúng qua bên :

- Họ cũng là người nhà của ta đấy.

Tuệ Nam gật đầu.

Được sự đồng ý của Tuệ Nam, Song Hùng Tuyệt Địa và Tiểu Cái mới được bước vào cung Ngự Uyển.

Đúng với cái tên cung Ngự Uyển. Phải công nhận đây là một thắng cảnh độc nhất vô nhị ở Trung Nguyên, có thể sánh ngang với vườn thượng uyển của hoàng đế.

Bước vào cung Ngự Uyển như bước vào một cánh rừng hoa bạt ngàn, với trăm loài hoa đua sắc.

Giữa vườn hoa bạt ngàn đó là một tòa cung nguy nga tráng lệ, với tòa đại sảnh ghép cẩn thận những thoi bằng vàng lá óng ánh.

Cát Nhựt bước vào tòa cung mà mắt cứ lảo liên nhìn. Có lẽ chưa bao giờ Cát Nhựt được thấy tòa cung nào tráng lệ như vậy, mặc dù trước đây chàng là hài tử trong Vô Danh kiếm phái.

Cát Nhựt sờ tay lên một miếng vàng bọc khung cửa sổ, mà nghĩ trong đầu :

- Họ lấy vàng dát cửa, đúng là hoang phí. Nếu mình có đóng cánh cửa sổ này thì hay biết chừng nào. Có lẽ cung Ngự Uyển chỉ dùng tiếp những bậc đại phú, hoàng tộc trong giang hồ.

Tuệ Nam hướng dẫn Cát Nhựt và mọi người lên lầu. Tất nhiên dưới cầu thang, và ngay từng khung cửa đều có những tên gia nô, khoát vẻ mặt lạnh băng vô hồn trông như những pho tượng sáp chẳng hề biết rung động.

Tuệ Nam nói với Cát Nhựt :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng các hạ lỡ thua ta thì ráng mà chung cho đủ. Bằng như không thì gọi cái đầu lại đây, chứ tuyệt nhiên không thể nào chạy thoát khỏi tòa ngự cung này được đâu.

Bụng rói như tơ vò, tim đập như trống trận, Cát Nhựt vẫn làm cứng :

- Tại hạ chưa bao giờ biết chạy cả.

Cát Nhựt xuống giọng hỏi :

- Tuệ Nam tiểu thư chắc biết Tạ Thu Nguyệt đại tiểu thư ở đâu chứ?

Tuệ Nam buông một câu cụt lủn :

- Tạ đại thư đã rời đây đi được hai khắc rồi.

Cát Nhục đứng như trời trồng. Trên đường đến Ngự Uyển cung, mặc dù trong đầu toan tính đủ chuyện, nhưng Cát Nhục vẫn chưa tìm ra một phương kế khả thi nào đặc dụng nhất tránh đụng với Tuệ Nam, nên chỉ còn hy vọng vào Tạ Thu Nguyệt. Cát Nhục hy vọng gặp Tạ Thu Nguyệt ở Ngự Uyển cung, dùng xảo ngôn nhờ nàng can thiệp. Đến đây, Tạ Thu Nguyệt lại đi rồi, chàng không chết lặng sao được.

Vô Cát Nhục thở dài một tiếng :

- Tiếc thật...

- Các hạ tiếc cái gì? Ta với các hạ đánh cờ phân định cao thấp, xử bằng kim tài, không có Tạ đại thư cũng đâu có sao.

Cát Nhục khoát tay, thản nhiên nói :

- Ấy... Ta tiếc bởi không có Tạ tiểu thư ở đây làm chứng mà thôi.

- Với ta, Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng công tử yên tâm. Nếu Tuệ Nam gian trá với Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử thì cái danh Bạch Hạc tiên cô đâu còn khiến thiên hạ nể phục.

- Nhưng đánh cờ tất phải có người làm chứng để phân định cao thấp chứ.

Tuệ Nam gật đầu :

- Được... Nếu công tử đã muốn như vậy thì ta cũng xin đồng ý.

Tiểu cái quay sang Tuệ Nam :

- Đại thư tính chọn phòng nào để đấu cờ?

Tuệ Nam chỉ căn phòng chốt cửa sắt :

- Phòng đó.

Thấy căn phòng quét vôi đen kịt, Cát Nhục muốn rụng rời cả hai chân. Bụng chỉ muốn bỏ quách mà chạy, nên vô hình trung, chân trái đã bỏ về sau chực quay lại.

Tuệ Nam cười khẩy một tiếng :

- Tướng ra trận chưa xuất quân đã vội tìm đường tẩu, vị tướng đó chỉ đáng đem ra chặt đầu làm gương cho thiên hạ mà thôi.

Tuệ Nam nói xong, tìm Cát Nhục như muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực. Bụng chàng than thầm :

- Cát Nhục ơi, chuyện này thì ngươi đi dứt rồi.

Nàng nhìn trừng trừng vào mặt Cát Nhục :

- Ta đồng ý cho Đại công tử chọn người chủ khảo.

Cát Nhục chỉ ngay Tiểu Cái :

- Ta chọn gã tiểu quý này.

Tuệ Nam gật đầu :

- Được lắm.

Tuệ Nam quay lại Song Hùng Tuyết Địa :

- Nhị vị tiền bối ở ngoài này uống rượu. Chỉ độ hai chung rượu nóng ta sẽ mang đầu vị Đại công tử cho nhị vị nhấp nháp.

Nàng dứt lời bước thẳng lại bên căn hắc phòng :

- Mời Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử vào, người nào bước ra trước là người ấy thua cuộc Cát Nhục nhìn Song Hùng Tuyết Địa bằng ánh mắt cầu cứu, nhưng thấy lão cũng đang lăm lét nhìn Tuệ Nam, chàng tức quá liền quát toáng lên :

- Kể từ bây giờ các người đừng hòng có đặng một chén Thiên Nhất thần thủy.

Dứt lời hăm hực đó, Cát Nhựt đi luôn một mạch vào Hắc phòng.

Đi ngang Tuệ Nam, Cát Nhựt hăm hăm nói :

- Thịt của ta cứng lắm, người có nhai chắc phải rụng cả hai hàm răng, biến thành lão phụ, chẳng có nam nhân nào chịu để người nâng khăn sửa túi đâu.

Mặc cho Cát Nhựt chửi, vẻ mặt Tuệ Nam vẫn không lộ chút gì tỏ ra tức giận.

Nàng và tiểu cái bước vào rồi đóng cửa lại.

- Rầm

Tiếng cửa sắt va vào vách, khiến Cát Nhựt giật mình, lấp bắp :

- Chết thiệt rồi... Chết thiệt rồi.

Tuệ Nam bước đến cạnh Cát Nhựt :

- Chết thiệt là sao?

- Không chết sao được. Tại hạ cảm thấy trong căn phòng này đầy ám khí, tà ma.

Nơi có ám khí tà ma nhất định phải là chỗ chết.

Tuệ Nam gạt đầu :

- Công tử có lẽ nói đúng.

Giữa hắc phòng có thạch bàn khắc một bàn cờ. Quân cờ đen trắng đã bày sẵn theo thế khai cuộc. Nhìn bàn cờ, Cát Nhựt gãi đầu liên tục. Hồi ở Vô Danh phái, Cát Nhựt có bao giờ được Vô Cát Vũ truyền thụ cách đánh cờ, chứ đừng nói đến nghệ thuật đánh cờ. Vô công cũng thế, mặc dù mang tiếng là nam tử của Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ nhưng Cát Nhựt chỉ mỗi được cái việc là long nhong ngoài đường, giao du với những hạng khổ rách cùng đing. Chính vì thời gian lâu lóng đó mà Cát Nhựt mới có kiểu cách cùng ngôn phong kém linh như vậy.

Giờ đối mặt với bàn cờ, Cát Nhựt chả biết con nào là con tướng, con nào là con xe, con mã và cách thức vận hành chúng ra sao. Y chỉ còn biết thần thờ đứng nhìn.

Tuệ Nam đến bên Cát Nhựt :

- Mời Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử.

Cát Nhựt bặm mặt xuống, gằn từng tiếng :

- Xin mời!

Tuệ Nam và Cát Nhựt liền chiếm lĩnh hai chiếc đôn dát vàng, ngồi đối mặt với nhau. Cát Nhựt nhìn Tuệ Nam chăm chăm, bụng rủa thầm :

- “Tiểu tử thói tha... Đại gia đâu có oán có thù gì với người, sao người lại bức ép đại gia đến chỗ này chứ?”

Tuệ Nam ngược lên :

- Công tử sao nhìn ta như vậy?

Cát Nhựt cười khì một tiếng :

- Ấy chà... Nam nhân thấy nữ nhân đẹp tất phải nhìn. Nam nhân nào mà không nhìn nữ nhân đó là những kẻ khùng điên hoặc bị lọt trông hai con mắt. Trời sinh ra tại hạ đường đường là nam nhi, lại còn đủ hai cặp mắt, cô nương lại là nữ nhân thiên kiều mỹ nữ, không nhìn sao được.

Tuệ Nam thần nhiên gạt đầu :

- Đa tạ công tử đã có mấy lời khen, nếu Tuệ Nam này thắng chắc chắn sẽ xin cặp mắt hào hoa phong nhã của công tử.

Cát Nhựt bật đứng lên :

- Cô nương... Tính mồm mắt ta...

- Nếu như ta thắng kia.
- Ta đâu đánh cờ bằng hai con mắt của mình.
- Nhưng thế nào công tử cũng phải mang chúng ra thế chấp thôi.

Cát Nhược ngồi thờ xuống ghế, quay lại Tiểu Cái :

- Tiểu Cái... Ngươi tên gì?

Cát Nhược sắp vào cuộc lại quay qua hỏi tên Tiểu Cái, chẳng khác nào kẻ sắp chết lên con số sòng, khiến Tuệ Nam và Tiểu Cái muốn bật cười.

Tiểu Cái ôn tồn nói :

- Thừa đại gia, Tiểu Cái tên là Bá Ngôn. Bá Ngôn là người có ngôn phong lợi hại, khó lường.

Cát Nhược mắng luôn :

- Im cái miệng thói nguoi lại đi. Bá Ngôn... Bá Ngôn con khi khô gì. Ta muốn hỏi tên nguoi vì nhờ ta có biến thành quỷ đói, hễ gặp Bá Ngôn ở đâu là ta sẽ làm thịt hết.

Biết chưa.. Biết chưa...

Bá Ngôn gật đầu :

- Dạ thưa biết!

Thấy cái vẻ nhũn nhặn của Bá Ngôn, Cát Nhược càng phần nộ hơn. Lúc này nếu có thể đập nát mặt Bá Ngôn bẻ ra như quả dưa, chàng cũng sẽ làm chẳng một chút gì gọi là thương tiếc.

Bá Ngôn càng điềm đạm bao nhiêu, Cát Nhược càng phần nộ bấy nhiêu. Quá phần nộ, Cát Nhược chẳng còn phân biệt được sống chết nữa, nói luôn :

- Chết thì chết... Ta cũng chẳng sợ gì. Nào xin mời.

Nói xong, Cát Nhược mới hỏi hận than thầm :

- “Minh đâu muốn chết!”

Nhưng tất cả đã quá muộn rồi.

Tuệ Nam mỉm cười nhìn Cát Nhược :

- Chúng ta thi thố một ván quyết định thôi.
- Một ván ta cũng chết rồi, còn mấy ván nữa chứ? Ngươi đi trước đi.

Cát Nhược muốn cho Tuệ Nam đi trước, để bắt chước nàng. Y cho đó là cách xử sự thông minh nhất.

Tuệ Nam cười khúc khích :

- Trước khi khai cuộc cờ, ta muốn Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử đặt cuộc trước.

Tuệ Nam nhip năm ngón tay búp măng, ra vẻ một thương nhân đang tính toán.

Nàng liếc qua khuôn mặt Cát Nhược, hai cánh môi mấp máy, rồi nói :

- Ta đặt một vạn lạng vàng.

Nghe số kim ngân đó, Cát Nhược chỉ muốn nhảy thồm xuống sàn gạch. Trong túi y không có một chinh, một hào có đâu vạn lạng vàng đem ra khơi khơi để đánh cờ.

Nếu có số vàng đó, Cát Nhược chẳng dại gì đi cùng với Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam đến Ngự Uyển cung.

Cát Nhược gãi đầu, vô tình hất luôn chiếc mũ rơi xuống đất. Chiếc mũ rơi ra, lộ mái tóc cháy sém trông Cát Nhược thật là tức cười. y như kẻ ngây ngô, chẳng giống một Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng chút nào.

Tuệ Nam nói :

- Chắc công tử không tiện mang theo số kim tài lớn như vậy.

Được Tuệ Nam mở lối, Cát Nhựt nói luôn :

- Đúng... Đúng... Ai mà đem theo số kim ngân như vậy theo chứ.

- Thế thì như vậy. Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử có thể dùng cái đầu mình để thế số kim ngân đó. Nếu như công tử thắng sẽ có số vàng vạn lạng, bằng ngược lại, Tuệ Nam chỉ mượn cái đầu của công tử thôi.

Cát Nhựt hỏi luôn :

- Chiếc đầu của tại hạ đáng giá vạn lạng hả?

Tuệ Nam gật đầu :

- Còn hơn thế nữa. Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng, tài sản sánh ngang với thạch sùng, có cái đầu của người thì có tài sản của người.

Cát Nhựt buông một câu gọn lỏn :

- Tuệ Nam cô nương nghe gã Bá Ngôn kia nói chứ thật ra, Cát Nhựt này chỉ là một tên mạt hạng.

Tuệ Nam lắc đầu :

- Ta không tin, chẳng qua Giang Hồ Nhất Đẳng công tử khiêm tốn quá thôi. Nếu không có kim tài sao công tử dám mua quần áo cho tất cả những người khổ rách ở thị trấn Ô Đầu?

Cát Nhựt cứng họng, ngồi thừ ra.

Tuệ Nam nói tiếp :

- Đại công tử đồng ý với ta chứ?

Cát Nhựt gật đầu luôn :

- Ta đồng ý...

Cát Nhựt vừa nói về mặt đã thay đổi hớn hờ vô cùng, tưởng như chàng đã chắc chắn nắm phần thắng trong tay.

Thấy diện dung của Cát Nhựt, Tuệ Nam cũng ngờ ngợ Cát Nhựt đã có mưu mô gì đó rồi.

Nghĩ như vậy, nhưng nàng vẫn tự tin nói :

- Công tử chắc thắng ta phải không. Báo cho công tử biết, trên giang hồ ngoài sự phụ của ta đầu cò ngang với ta thì không còn ai khác.

Cát Nhựt khoát tay :

- Chưa chắc ta đã thua cô nương. Ta có yêu cầu thế này.

- Công tử yêu cầu gì?

- Bình thời cao thủ đánh cò ngồi đánh, trí tuệ tập trung mới đáng, nhưng chúng ta không ngồi mà đứng, cho nó khác biệt với những cao thủ bình thường kia.

- Ngồi hay đứng không thành vấn đề... Tuệ Nam đồng ý.

- Thứ hai... Người nào rời khỏi chiếc ghế đòn của mình, cũng coi như thua.

- Tất nhiên tàn cuộc cò mới rời khỏi ghế chứ.

- Vậy thì được... Cô nương hãy mang vàng ra đi.

Tuệ Nam gật đầu phẩy tay cho Bá Ngôn.

Bá Ngôn quay ra cửa, một lúc sau trở vào, cùng đi với Bá Ngôn có hai gã đại hán lực lưỡng khệ nệ khiêng vào chiếc hòm niêm chì.

Tuệ Nam nói :

- Mở ra!

Hai gã đại hán khui niêm chì, mở nắp rương. Vàng xếp chặt cứng rương, thoi nào cũng to bằng bàn tay, sáng bóng.

- Công tử đã thấy rồi?

Cát Nhược đóng đinh mắt vào rương vàng, nghĩ mình có số vàng này mới đúng là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng.

Cát Nhược gật đầu :

- Được rồi.

Tuệ Nam mỉm cười nói :

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng công tử cần kiểm tra lại không?

Cát Nhược khoát tay :

- Khỏi... khỏi...

Tuệ Nam chỉ hai gã đại hán :

- Hai vị có thể lui ra được rồi đó.

Hai gã đại hán lui ra ngoài hắc phòng, Bá Ngôn đóng sập cửa lại, cài chốt.

Cát Nhược nói nhỏ vào tai Tuệ Nam :

- Cô nương, nếu tại hạ thua có thể lấy đầu Bá Ngôn thế được không?

Tuệ Nam lắc đầu :

- Không được... Bá Ngôn là người nhà của ta, sao có thể lấy đầu thị thế đầu công tử.

Cát Nhược há hốc miệng :

- Bá Ngôn là người nhà của cô nương?

- Đúng như vậy!

Cát Nhược gõ tay vào trán mình :

- Cát Nhược ơi, sao mi ngu quá... sao mi ngu như vậy. Mi có mắt như mù không nhận ra lũ chuột nhắt chui vào tay áo mình.

Chàng quay lại Bá Ngôn :

- Ta thua ngươi phen này, nhưng ta cũng không chết để ngươi mừng đâu.

Tuệ Nam nhìn Cát Nhược :

- Chúng ta bắt đầu vào cuộc chứ?

- Tất nhiên rồi... Ta nói trước với cô nương, ai nhảy khỏi chiếc ghế đôn này coi như người đó thua.

Tuệ Nam gật đầu :

- Dù ngươi có giờ mưu ma chước quỷ cũng đừng hòng qua mắt ta.

Tuệ Nam khẽ lắc mình một cái, thân hình từ từ dâng lên cao và đứng thẳng trên chiếc ghế đôn. Ngược với Tuệ Nam, Cát Nhược chẳng hề biết phi thân như nàng, nên ngồi trên ghế từ từ đứng lên.

Tuệ Nam nói :

- Ta cho Đại công tử đi trước đó.

Cát Nhược lắc đầu :

- Đa tạ... Ta nhường cho cô nương đi trước. Kẻ đi tiên bao giờ cũng dễ chiếm tiện nghi hơn người đi hậu.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Đa tạ tính khí hào phóng của công tử.

Nàng dứt câu khách sáo đó, liền cách không phóng chỉ lực dẫn con pháo bình vào trung lộ.

Cát Nhượng không biết đánh cờ tướng, nhưng tủm tỉm cười thị oai :

- Ày chà... Một thế cờ tuyệt vời.

Tuệ Nam nói luôn :

- Ta ra quân bằng pháo, ta sẽ lấy công làm thủ và trong chớp nhoáng sẽ bắt quân tướng của công tử.

- Quân tướng là con nào?

Tuệ Nam thoáng sửng sốt :

- Đại công tử không biết quân tướng nữa à?

Biết mình vừa lỡ lời, Cát Nhượng xì một tiếng :

- Tầm bậy... Ta không biết quân tướng thì thả dăng đầu cho rồi để khỏi mất thời gian.

- Thế thì mời công tử ra quân.

Cát Nhượng đưa tay quạt mồ hôi trán, rồi cởi áo ngoài.

Tuệ Nam cau mày :

- Đại công tử sao lại cởi áo?

Cát Nhượng nghiêm mặt nhìn nàng :

- Thế cờ của cô nương tại hạ thấy ẩn chứa sự vi diệu khó giải thích được, nên đành cởi áo ngoài cho hạ bớt khí nóng trong người để đầu óc minh mẫn để xử trí.

Cởi áo xong Cát Nhượng lập lại nước cờ của Tuệ Nam rồi tấm tắc nói :

- Pháo nhập trung lộ, tất tại hạ cũng phải nhập trung lộ.

Vừa nói y vừa dùng ngón chân cái khẽ đẩy con pháo đen vào đúng vị trí trung lộ giống thế khai cuộc pháo đầu của Tuệ Nam.

Tuệ Nam bật cười khanh khách thấy Cát Nhượng sử dụng chân di chuyển con cờ.

Nàng nghĩ, đúng gã này chẳng hề biết đánh cờ. Y chờ mình đi con nào nhất định đi con này.

- Tới phiên ta.

- Xin mời.

Tuệ Nam lại dụng hạp lực thần công nhắc con pháo của mình gõ qua chốt đầu của Cát Nhượng, miệng nói :

- Chiêu bí...

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt, Cát Nhượng hoảng quá lắp bắp nói :

- Chết thiệt rồi. Sao lạ vậy.

Y vừa nói vừa hồi há còi đồ mình.

Tuệ Nam chưa biết Cát Nhượng giờ trò gì thì đã thấy y phục của y chớp mắt đã rơi xuống sàn phòng. Cát Nhượng trần như nhộng đứng bệ vệ trên ghế đôn.

Tuệ Nam ửng mặt, quát lớn :

- Ngươi... Ngươi...

Nàng nhắm mắt lại.

Cát Nhược hỏi hà nói :

- Thế cò tuyệt vời... Thế cò tuyệt vời khiến hỏa khí trong kinh mạch tại hạ sôi sục bắt buộc phải cỡi y phục để trí thần minh mẫn... Cô nương đừng khinh.

Y thở dài một tiếng, nhỏ nhẹ nói :

- Ông bà có câu, nam nữ thọ thọ bất thân. Tại hạ rành lễ giáo, nghi giáo, nhưng đành phải cỡi y phục vì hỏa khí. Cô nương lỡ có nhìn tại hạ, và thắng cuộc cũng coi như giết phu tướng của mình... tội nghiệp... tội nghiệp.

- Ngươi... Ngươi đề tiện.

Cát Nhược nhăn mày, dùng chân cạp con pháo của mình đập qua con chốt của Tuệ Nam.

- Tại hạ cũng chiều bí cô nương.

Nếu người nào biết đánh cò nghe Cát Nhược chiều tướng theo cách của y, e phải ôm bụng mà cười, hoặc nóng nảy thì nện gã một đao vào đầu.

Mở mắt không được, Tuệ Nam cứ đứng như trời trồng trên ghế đôn. Nàng lúng ta lúng túng, miệng cứ nói :

- Ngươi... Ngươi vận y phục lại.. Vận y phục.

- Không được... tại hạ không thể vận y trang được... Nóng lắm.

- Ta nói ngươi vận y trang lại.

- Cô nương có thể cỡi cao thâm khiến hỏa khí dâng trào trong kinh mạch Cát Nhược.... Cát Nhược không thể vận y trang được, chỉ có cách duy nhất... Cô nương hãy nhận thua mà thôi.

- Ta thua ngươi à... Không... Không bao giờ.

- Thế thì tại hạ đành đứng hoài như vậy mà thôi.

Tuệ Nam nghiêng răng :

- Nam nhân thoát y trước mặt nữ nhân là đồ đề tiện, ngươi là quân cầu trệ, kẻ lăng loạn, tên lưu manh.

Cát Nhược nhăn nhó :

- Khó quá... Tại hỏa khí... Tại hỏa khí.

Bất ngờ Cát Nhược ôm bụng mình thét lên một tiếng :

- Trời ơi...

Tiếng thét của Cát Nhược nghe như tiếng bò rống ồn ồn đập vào thính nhĩ Tuệ Nam. Đứng cạnh nhau lại đối mặt, nghe tiếng quát của Cát Nhược, Tuệ Nam phải gạt mình :

- Ngươi... Ngươi tính giờ trò gì?

Cát Nhược gằn từng tiếng :

- Ông trời hại tại hạ nữa rồi. Vừa mới thấy mấy thế cò của cô nương, hỏa khí bốc lên, giờ tới cái bụng.. Cái bụng của tại hạ có chuyện rồi.

- Ngươi bị gì... cái bụng của ngươi làm sao?

- Tự nhiên cái bụng của tại hạ nó kêu... Chắc chắn tại hạ phải... phải...

- Ngươi muốn nói ngươi phải...

Cát Nhược buông một câu ảo não :

- Làm xấu trước mặt cô nương. Đứng trần như nhộng trước mặt cô nương, hỏa khí thì muốn cháy khô kinh mạch, lại còn mắc xú uế nữa, còn gì là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng, chết tại hạ rồi... Chuyện này lan ra ngoài giang hồ, tại hạ thật là bị mặt... Bị mặt mình, bị mặt luôn Bạch Hạc tiên cô...

Cát Nhược lại thét lớn :

- Trời ơi... Tại hạ sắp rồi.

Tuệ Nam hốt hoảng quay lưng. Sự cuống quýt và hốt hoảng của nàng bởi những việc do Cát Nhựt gây ra, không còn phân định được hành động. Tuệ Nam liền điểm mũi hài phi thân thoát ra chỗ khác.

Nàng vừa trụ thân xuống đất, Cát Nhựt phấn chí reo lên :

- Ta đã thắng... Ta đã thắng..

Cũng với tiếng reo đó, Cát Nhựt nhảy đồng lên nên luôn đôi tay xuống mặt bàn đá.

- Âm..

Tay chàng vừa chạm vào mặt bàn, chẳng khác một quả buồm thiên cân từ trên cao vỗ xuống. Thạch bàn khắc bàn cờ tướng vỡ vụn thành bảy tám miếng.

Cát Nhựt đứng như trời trồng, không ngờ mình lại có nội khí khủng khiếp như vậy. Thật tình chàng chẳng hề biết trong nội thể đã tiềm ẩn nội khí bằng người tu luyện trăm năm do uống và ăn mật giao long sắp hóa rồng. Nhưng chàng lại không biết cách phát tán nội khí đó bằng võ công.

Nghe tiếng khí công vỗ vào mặt bàn, Tuệ Nam và Bá Ngôn quay phắt lại nhìn.

Cả hai há hốc miệng khi thấy chiếc bàn gãy vụn bởi đôi tay của Cát Nhựt, và cũng không khỏi thẹn đỏ mặt vì thân thể trần truồng của Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Vô Cát Nhựt.

Trong lúc Tuệ Nam và Bá Ngôn thẹn thườnng mắc cỡ thì Cát Nhựt lại phấn chí, quên cả vận y trang băng lại bên Tuệ Nam, miệng thì nói :

- Ta thắng cô nương rồi nhé... ta thắng cô nương rồi nhé.

Thấy Cát Nhựt trần truồng chạy về phía mình, Tuệ Nam càng hoảng hốt hơn, vỗ luôn một đạo kinh âm nhu bổ vào người Vô Cát Nhựt.

- Âm

Hứng trọn chương kinh âm nhu của Tuệ Nam vào ngực, Cát Nhựt bắn lộn ngược trở lại, nện lưng vào vách đá.

- Bình.

Chàng té phịch xuống đất, miệng học máu tươi, nhưng thật ngạc nhiên Cát Nhựt không chết vì đã có bộ khí mật giao long trong người.

Đến lúc này Cát Nhựt mới nhận biết mình đang trần như nhộng, liền hối hả bò đến bộ trang phục nho sinh vận lại. Vừa vận trang phục, miệng vừa thều thào nói :

- Ta đã thắng cô nương... rồi đấy nhé.

Cát Nhựt như người mê sảng sau khi nhận một chương khí năm thành lực đạo của Tuệ Nam. Máu cứ trào ra cửa miệng tay thì quờ quờ trên mặt đất trông tội nghiệp vô cùng.

Tuệ Nam không dùng được lòng thương cảm, liền băng mình tới, dụng công lực truyền qua huyết đạo của Cát Nhựt. Một lúc sau, Cát Nhựt mới lịm dần đi, trong giấc mơ, miệng vẫn còn lắp bắp.

- Ta thắng cô nương rồi nhé... Ta thắng cô nương rồi nhé....

Vận truyền công lực đúng ba mươi sáu vòng, bất ngờ có một nội khí vô hình, vô sắc từ các huyết đạo của Cát Nhựt dội trở lại chống trả âm khí Tu La chương của Tuệ Nam.

Luồng khí dương cương từ nội thể Cát Nhựt tiết ra thật dữ dội, khiến cho Tuệ Nam phải tiêu hồi chân nguyên, rút tay khỏi các huyết đạo chàng.

Nàng nheo mày :

- Không ngờ... trong người y có sức phản kháng dữ dội.

Bỏ mặc Cát Nhựt ngồi trên sàn phòng, Tuệ Nam đoán nửa khắc thôi, công lực Cát Nhựt sẽ hoàn toàn nguyên như lúc bình thường, nên đứng lên nói với Bá Ngôn :

- Bá Ngôn... tỷ tỷ đã thua sự man trá của y rồi. Chúng ta đi thôi

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình

Tuệ Nam và Bá Ngôn bước ra hắc phòng. Hai người nhìn thấy Song Hùng Tuyệt Địa Thân Quân Kim và Lưu Chí Nhẫn đang nóng lòng đi tới đi lui.

Vừa thấy Tuệ Nam, Thân Quân Kim đã bước lại hỏi :

- Vô Cát Nhược đâu rồi?

Tuệ Nam nhếch mép nói :

- Các người đã phát tài rồi đó.

Nàng cùng với Bá Ngôn bỏ đi thẳng ra ngoài lan can tòa Ngự Uyển cung. Tuệ Nam rút ngọc tiêu đưa lên miệng thổi, bạch hạc từ trên cao chúc xuống. Hai cánh chim rộng ba trượng vỗ phành phạch, tạo ra những cơn gió lốc muốn thổi tốc cả mái tòa Ngự Uyển cung.

Tuệ Nam và Bá Ngôn khẽ điểm mũi hài, cả hai nhẹ như cánh bướm cất lên cao rồi hạ xuống mình bạch hạc. Bạch hạc vỗ cánh, bay vút lên, chẳng mấy chốc đã khuất dạng cuối chân trời.

Chờ cho Tuệ Nam và Bá Ngôn lên mình hạc bỏ đi, Song Hùng Tuyệt Địa mới băng mình vào phòng. Vừa thấy Vô Cát Nhược tả tay ngồi dựa vào chiếc đôn, Thân Quân Kim đã băng đến chực choàng tay đỡ.

Cát Nhược thấy Thân Quân Kim tính giúp mình, đã phui tay, miệng lầu bầu :

- Không cần... Lúc này thì ta chẳng cần ai giúp đỡ hết.

Thân Quân Kim vỗ về chàng :

- Tiểu tử... người không sao chứ?

- Tất nhiên rồi, nếu có sao thì tiểu gia chỉ còn là cái xác không đầu.

Cát Nhược ọ ọ lưng :

- Ái chà... Con tiện tỳ thú tha đó đánh tiểu gia một chưởng, tẹo hết bốn đốt cột sống.

- Đề lão phu giúp cho người.

Cát Nhược khoát tay :

- Đa tạ... Đa tạ... Lão mà giúp tiểu gia, chắc tiểu gia chưa già mà phải chóng già quá. Lũ người vô lâm của các người ai cũng hung hăng, mạnh tay. Hồ một chút là thương căng chân, hạ căng tay.

Cát Nhược le lưỡi. Lưu Chí Nhẫn chen vào :

- Tiểu tử... Vừa rồi người đã đánh cờ thắng Bạch Hạc tiên cô à?

Cát Nhược đứng sòng lên, tay vỗ ngực, mặt vênh vào nói :

- Nếu tiểu gia không thắng thì cái đầu đã lia khỏi cổ rồi.

Chỉ chiếc rương chứa mười ngàn thoi vàng nén, Cát Nhược hí hửng nói :

- Cả một rương vàng kia thuộc về tiểu gia. Nhị vị lão bá giúp tiểu gia mang vàng trả cho lão thương nhân.

Lưu Chí Nhẫn chiêm ngưỡng nhìn chàng :

- Trong giang hồ, chưa một ai đánh cờ qua được Bạch Hạc tiên cô, thế mà tiểu tử lại thắng tiên cô. Lão phu hỏi thật người vừa rồi đã dùng thế cờ gì?

Cát Nhược xa xăm mặt xuống :

- Lưu đại thúc tham quá... Tham quá. Đã muốn uống nước tiểu tiện của ta...

Lưu Chí Nhẫn tròn mắt :

- Tiểu tử... Ngươi vừa nói gì?

Thấy vẻ mặt tràn đầy sát khí của Lưu Chí Nhẫn, Thân Quân Kim liền tràn bộ, cản ngăn :

- Lưu huynh đừng chấp nhất tiểu tử Cát Nhựt làm gì, y nghĩ sao nói vậy thôi mà.

Cát Nhựt thấy mặt Lưu Chí Nhẫn hùng hổ, cũng hoảng hốt khoát tay liên tục :

- Ấy.... ậy... Thân đại thúc nói đúng đấy mà... Ta chỉ muốn nói đến Thiên Nhất thần thủy mà thôi, nhưng không biết dùng từ văn hoa. Lưu đại thúc bỏ qua.

Lưu Chí Nhẫn giữ tay áo rồi quay lưng, tỏ vẻ giận hờn.

Thân Quân Kim vỗ vai Cát Nhựt :

- Vừa rồi tiểu tử đã dùng thế cờ gì hạ Bạch Hạc tiên cô? Lão phu nói cho tiểu tử biết, Bạch Hạc tiên cô là thiên hạ đệ nhất cờ, không có ai là đối thủ.

- Thế mà tiểu gia lại thắng à... Kể từ bây giờ tiểu gia có thể tự xưng là Thiên hạ đệ nhất cờ chứ?

- Tất nhiên... Tiểu tử đã thắng Bạch Hạc tiên cô thì đâu còn ai là đối thủ nữa. Chính vì lẽ đó mà Lưu đại thúc muốn học thế cờ đó của tiểu tử.

Cát Nhựt lắc đầu :

- Ấy... Làm sao ta truyền thụ được... Võ công có tuyệt thức, tuyệt chiêu thì cò cũng có cao có thấp, có biến hóa linh diệu, muốn học đâu phải dễ.

- Đúng đúng.... Thế thì lão phu có một đề nghị thế này nhé. Tiểu tử dạy chúng ta đánh cờ, chúng ta sẽ dạy lại ngươi võ công. Trong bốn mươi chín ngày, chắc chắn ngươi sẽ hàm thụ được một nửa võ học của Song Hùng Tuyệt Địa, có thể dùng võ học đó hộ thân mà chẳng sợ một ai cả.

Cát Nhựt cười khà một tiếng :

- Để ta suy nghĩ coi. Bây giờ thì sẵn kim tài đây, tiểu gia nhờ nhị vị đại thúc mang một số trà cho lão thương gia. Còn lại thì tìm một khách điểm nào đó, sang trọng bậc nhất để tiểu gia nghỉ ngơi. Từ bây giờ, Cát Nhựt mới chính thức là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử.

Thân Quân Kim gật đầu :

- Bốn mươi chín ngày, Song Hùng Tuyệt Địa sẽ bảo vệ cho tiểu tử.

Cát Nhựt sửa lại y trang, nhặt chiếc nón đội lên đầu :

- Chúng ta đi thôi.

Ba người rời khỏi Ngự Uyển cung, sau đó Cát Nhựt vung vãi hết một ngàn lạng vàng cho bọn gia nô bảo vệ tòa cung. Từ đó trở đi, tiếng tăm của chàng càng dội giăng hồ với cái danh Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử.

Cát Nhựt và Song Hùng Tuyệt Địa tậu luôn một cỗ xe song mã đẹp nhất. Có lẽ bởi cái tính ngông nghênh, Cát Nhựt chọn chiếc xe thuộc hạng đế vương, mà ngay cả hàng đại phú cũng chưa chắc bỏ ra một số kim ngân mua nổi.

Chênh chệ trên cỗ song mã cùng với Song Hùng Tuyệt Địa, Cát Nhựt rong ruổi trên quan lộ. Đến đâu, Cát Nhựt cũng vung vãi vàng nén mua sắm, cho người này cho người kia, và khi đến tới Trường An thì chỉ còn vốn vẹn không quá năm mươi lạng vàng.

Xe song mã vừa qua cổng thành, đã có lối nhỏ ba bốn chục người châu chực sẵn. Họ vừa thấy Cát Nhựt đã đồng loạt hô vang :

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử vạn an... Vạn... Vạn an...

Cát Nhựt ôm quyền, mặt vênh vào chào lại, rồi quay sang Song Hùng Tuyệt Địa :

- Tiểu gia nhờ nhị vị đại thúc xuất một trăm nén vàng ròng mua vải vóc tặng cho những người này.

Thân Quân Kim tròn mắt :

- Bộ người tưởng vàng còn nhiều lắm à?

Thân Quân Kim vừa mở rương vừa chỉ năm mươi nén vàng nằm rải rác dưới đáy rương.

Thân Quân Kim nhún vai :

- Chỉ còn khoảng năm mươi lạng là hết, ngươi đã thấy chưa?

Cát Nhựt cau mày :

- Mười ngàn lạng vàng làm gì lệ giữ vậy.

Cát Nhựt vừa nói vừa xoi mói nhìn Song Hùng Tuyệt Địa.

Lưu Chí Nhẫn sa sầm mặt xuống :

- Tiểu tử... Ngươi đừng phát ngôn hồ đồ nhé, không lão phu sẽ nổi xung khí cho ngươi một chương võ sọ đó.

Thân Quân Kim ôn hòa hơn, giải thích :

- Kiểu cách vung kim ngân của ngươi thì vàng núi cũng hết chứ đừng nói cái rương còn con này.

Cát Nhựt cười khi một tiếng :

- Ôi... Tiểu gia chẳng có gì phải lo. Hết rương vàng này có rương vàng khác. Tiểu gia có cái số là Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng đại công tử mà. Tạm thời xuất hai mươi nén cho những người này.

Song Hùng Tuyệt Địa không còn cách nào hơn là thực hiện theo lệnh của Vô Cát Nhựt. Mười nén vàng được trao người đứng gần nhất, Cát Nhựt thò đầu qua ô cửa xe song mã nói :

- Tiểu gia gởi tặng các vị mười nén mua vật dụng, khi nào ta ghé lại sẽ gởi thêm. Xin cáo từ.

Mười nén vàng rỗng đầu phải ít đối với những kẻ bản vị tại Trường An, thế là tất cả mọi người cùng nhau tung hô Vô Cát Nhựt :

- Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử vạn an... Vạn... Vạn an...

- Đa tạ... Đa tạ.

Chiếc xe song mã của Cát Nhựt đi đến đâu, ai cũng đứng lại nhìn. Họ nhìn bởi trong chiếc xe đó chính là vị Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng, xài kim ngân có một không hai trên giang hồ, nếu so sánh với bốn nhà đại phú nổi tiếng khắp Trung Nguyên có phần hơn nhiều lần.

Song Hùng Tuyệt Địa vừa dừng xe trước cửa một khách điếm có tên Nhất Dạ Đế Vương cung. Nhìn cấu trúc nguy nga tráng lệ của tòa kỹ viện, so sánh với Ngự Uyển cung, có lẽ hơn bội phần, Cát Nhựt gật gù :

- Được à... có lẽ tòa kỹ viện này mới xứng đáng để Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng đặt chân vào.

Lưu Chí Nhẫn liếc xéo Cát Nhựt :

- Lão phu sợ vào tòa kỹ viện này, ngươi trở ra chẳng còn một xu.

- Không cần Lưu đại thúc lo lắng... Đã mang danh là Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng thì đâu thể vào ngụ trong mấy cái khách điếm rẻ tiền kia được.

Cát Nhựt bước xuống xe, từ trong Nhất Dạ Đế Vương cung hơn hai mươi kỹ nữ, nàng nào cũng nhan sắc tuyệt trần tràn ra vây chặt lấy Cát Nhựt.

Bị mỹ nhân vây chặt chính giữa, Cát Nhựt đâm lúng túng khoát tay như đuổi bầy ruồi nhặng, ló nhố bầu vào mình, miệng thì thét lớn :

- Ấy... Ấy... Để tiểu gia từ từ, đình đặc chứ.

Toán kỹ nữ cười khúc khích khi Cát Nhựt nói dứt lời. Ắ đứng gần Cát Nhựt thò thẻ nói :

- Tướng công chọn thiệp nhé.

Cát Nhựt nuốt nước miếng :

- Lúc này tiểu gia chưa chọn được, mà muốn chọn một bữa tiệc ra trò thôi.

- Tướng công... Ở đây sẵn sàng phục vụ tướng công bất cứ món cao lương mỹ vị gì. Kể cả gân rồng cũng có.

- Tốt... Tốt lắm.

Cát Nhựt nắm tay ả kỹ nữ.

Mấy ả kia thấy vậy cố chồm lên ghệt tay Cát Nhựt :

- Tướng công... Thiếp muốn ở gần tướng công ả.

Cát Nhục trợn mắt :

- Úi cha... Cả một đám như thế này thì ta chỉ có nước chạy mà thôi.

Cát Nhục vừa nói vừa rảo bước tiến thẳng vào tòa đại sảnh. Lúc đi ngang qua hai gã đại hán chặn cửa, Cát Nhục dùng bước, thuận tay nhét vào tay chúng một nén vàng, xì xào mấy câu rồi đi thẳng vào trong.

Chàng đi vào trong tòa Nhất Dạ Đế Vương cung rồi, hai gã đại hán mới bỏ chỗ gác xăm xăm đi lại cỗ xe song mã.

Song Hùng Tuyệt địa vừa buột ngựa xong, ngẩng đầu lên thấy hai gã đại hán đứng cạnh mình.

Lưu Chí Nhẫn hỏi :

- Hai người muốn gì?

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đại công tử bảo chúng ta ra khỏi hòm vàng của người vào trong.

Nói xong hai gã mở cửa rèm ra, lôi hòm vàng nhẹ tênh thoăn thoắt đi thẳng vào tòa Nhất Dạ Đế Vương cung. Tất nhiên Song Hùng Tuyệt Địa cũng bước ngay sau lưng hai người đó. Lên hết bậc tam cấp, hai gã đại hán trao hòm vàng cho ả kỹ nữ, nói vài câu rồi quay trở lại, vừa lúc Song Hùng Tuyệt Địa bước đến.

Hai gã đại hán đưa tay ngăn Song Hùng Tuyệt Địa lại :

- Nhị vị hãy dừng bước.

Lưu Chí Nhẫn cau mày :

- Sao chúng ta lại không được vào?

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử lệnh cho chúng tôi không được để hai vị vào tòa Nhất Dạ Đế Vương cung nếu chưa có lệnh của người.

Lưu Chí Nhẫn gầm lên :

- Các người đui hay sao không thấy Song Hùng Tuyệt Địa đứng trước mặt mình, mà lại nghe lệnh tên tiểu tử đó.

- Chúng tôi không phân biệt các vị là ai, nhưng muốn vào thì phải có kim ngân.

Thân Quân Kim hằm hằm :

- Các người coi khinh ta quá, vậy chứ vừa rồi hai người đã khiến hòm gì vậy?

- Đó là kim ngân của Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử.

Lưu Chí Nhẫn không dần được :

- Tiểu tử thôi tha kia, muốn trốn Song Hùng Tuyệt Địa đây.

Lưu Chí Nhẫn chiếu hai luồng sát khí vào mặt hai gã đại hán gác cửa :

- Các người tưởng có thể chặn đường lão phu được sao?

Vừa nói Lưu Chí Nhẫn bắt thần xuất chưởng vỗ luôn một đạo kình với tám thành lực đạo tổng thẳng vào tâm huyệt hai gã đại hán đó.

Song Hùng Tuyệt Địa đâu phải hạng cao thủ tầm thường, Lưu Chí Nhẫn lại ra chưởng khí bất ngờ, và nhanh không thể tưởng được.

Hai gã đại hán đứng quá gần, mặc dù đã phòng bị từ trước, cũng không thể ngờ chưởng kình của Lưu Chí Nhẫn nhanh nhẹn như vậy. Cả hai chỉ kịp dang song thủ ngang ngực, thì tâm huyệt đã nhận một đạo khí chưởng nặng như thái sơn đập thẳng vào.

- Bình...

So với Song Hùng Tuyệt Địa thì hai gã đại hán đứng gác cửa Nhất Dạ Đế Vương cung nào đáng gì. Chỉ với tám thành công lực thôi mà hai gã đại hán đó như cánh diều bị con trời dừ cuốn trôi, nhấc bổng lên khỏi mặt đất, đưa đi va lưng vào cây cột bằng đá thạch cương.

- Rầm...

Họ nhanh chóng biến thành hai tảng thịt bết như, gãy vài cái, hồn lìa khỏi xác.

Một chưởng làm kinh động cả Nhất Dạ Đế Vương cung, tất cả kỹ nữ đứng gần đó ló nhỏ bỏ chạy vào trong. Song Hùng Tuyệt Địa được nước sắn

bước càn thẳng luôn vào trong tòa Nhất Dạ Đế Vương cung

Vừa đi Lưu Chí Nhân vừa quát :

- Cát Nhược tiểu tử... Ngươi đừng hòng trốn mặt, mau lộ mặt ra đây đi, bằng không đừng trách lão phu nhẫn tâm thẳng tay với ngươi.

Tiếng Lưu Chí Nhân ồm ồm, làm kinh động tất cả tòa Nhất Dạ Đế Vương cung, khiến nhưng khách quan trong tòa cung cũng nhón nháo vô cùng.

Đang xăm xăm bước vào chỗ không người, bất thần một dải lụa trắng tinh từ trong một căn phòng bắn chéo ra tựa như một mũi kiếm sắc bén.

Song Hùng Tuyệt Địa chớp thấy dải lụa trắng, liền lạng người thoát lui về sau hai bộ tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Dải lụa trắng đâm hụt đôi phương, đầu lụa chạm vào chậu sành bằng đá, dùng để chưng bông đặt ngay dưới gốc cột.

- Chát...

Chậu sành bể tan thành từng mảnh vụn. Dùng lụa làm vũ khí chứng tỏ người vừa xuất thủ đánh Song Hùng Tuyệt Địa phải có nội gia chân ngươn cao siêu khó lường.

- Khá lắm... Hai lão già quê lâu ngày xem ra tiến bộ vượt bậc đấy.

Nghe chất giọng nữ nhân thánh thót, Song Hùng Tuyệt Địa bất giác trụ bộ, ngưng thần, song thủ hườm hườm phòng vệ.

Một thiếu nữ vận bạch y, đáng thương tha từ trong phòng bước ra :

- Hai lão nhà quê hôm nay nhả hứng đến quấy rối Dạ Điện cung nữ à?

Thân Quân Kim nhìn chăm chăm thiếu phụ :

- Ma nữ Lâm Ý Tinh.

Lưu Chí Nhân gần giọng :

- Thì ra là đám nữ Lâm Ý Tinh... Lâu quá lão phu không gặp ngươi, không ngờ ngươi đã là chủ nhân Nhất Dạ Đế Vương cung.

Dạ Điện Cung Nữ Lâm Ý Tinh bật cười khanh khách rồi nói :

- Hai lão nhà quê lạ lắm sao. Rất tiếc mới gặp nhau mà hai lão đã vội phạm vào môn qui Nhất Dạ Đế Vương cung, bản nương không hành xử không được.

Thân Quân Kim xuống giọng ôn nhu :

- Song Hùng Tuyệt Địa không muốn quấy rối Lâm cô nương. Chỉ mong Lâm cô nương giao lại tiểu tử Cát Nhược chúng ta sẽ đi ngay.

- Ở đây chẳng hề có tiểu tử Cát Nhược. Chẳng lẽ tòa Nhất Dạ Đế Vương cung lập ra để đón con nít sao. Các ngươi thật là hồ đồ.

Lưu Chí Nhân quát lớn :

- Tiểu tử Cát Nhược chính là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử.

Lâm Ý Tinh lắc đầu :

- Nếu vậy thì lại càng không được. Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử là thượng khách của Nhất Dạ Đế Vương, làm sao ta giao cho hai vị đặng. Nếu Lâm Ý Tinh giao chàng cho Song Hùng Tuyệt Địa thì giang hồ còn ai đặt chân đến tòa Nhất Dạ Đế Vương này.

Cát Nhược từ trong phòng Dạ Điện cung nữ Lâm Ý Tinh lú đầu ra nói :

- Lâm cô nương giúp giùm ta tổng khứ hai lão nhà quê đó đi giùm đi. Ta không có hứng thú thấy mặt hai lão đó, chán chết đi mất. Họ cứ nằng nặc bắt ta tiểu tiện ra chén để họ uống vì nghĩ đó là Thiên Nhất thần thủy.

Nghe Cát Nhược nói, Lưu Chí Nhân như hỏa diệm sơn bùng cháy, sắc diện biến đổi xanh tái, rồi tím ngắt.

Lưu Chí Nhân quát lớn :

- Tiểu tử... chết này.

Cùng với tiếng quát đó, Lưu Chí Nhân tổng một đạo khí chưởng với tám thành công lực bỏ thẳng về phía Vô Cát Nhược.

Đầu thế dễ cho Lưú Chí Nhẫn tự nhiên xuất chiêu đánh thương khách của mình, Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình lắc vai đã chắn ngang ngọn khí chưởng của họ Lưú, đồng thời ngọc thủ dựng cao vỗ ngược trở lại một đạo kinh âm hàn lạnh buốt, đón chưởng khí của Lưú Chí Nhẫn.

- Âm..

Lưú Chí Nhẫn dụng dương cương hỏa chưởng, chạm vào luồng âm hàn băng giá của Lâm Ý Tình, hai ngọn chưởng xoáy chặt lấy nhau phát ra những tiếng xào xào, rồi hóa thành một tiếng nổ khủng khiếp.

Xoáy khí chấn động, hát luôn Cát Nhực vào trong phòng. Sau tiếng nổ dữ dội đó, Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình thối về sau nửa bộ, ngược lại Lưú Chí Nhẫn thối luôn một lúc năm bộ, chứng tỏ chân ngươn trui rèn của lão còn kém Lâm Ý Tình những hai bậc.

Ra chưởng đã thất thế trước Lâm Ý Tình, Lưú Chí Nhẫn tức tối hơn. Lão xoay nửa vòng, trên tay đã lấp lánh chiếc hoàn răng cưa tua tủa, óng ánh sắc kim loại xanh biếc.

Thấy Lưú Chí Nhẫn đã động thủ đầu với Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình, Thân Quan Kim đầu thế đứng ngoài thị trận, lão cũng rút ra một chiếc hoàn giống như tạc chiếc hoàn của Lưú Chí Nhẫn.

Lâm Ý Tình cười khẩy một tiếng :

- Hai lão nhà quê cùng động thủ một lúc đi.

Lưú Chí Nhẫn và Thân Quan Kim hét lớn, cả hai bắt ngờ nhập làm một, xoay tròn như chiếc bông vù, cuốn thẳng về phía Lâm Ý Tình. Đôi song hoàn loang loáng tợ những tia chớp sáng ngời tỏa ra chực cắt đôi thân ả Dạ Điệp cung nữ.

Đối phương đã xuất độc chiêu, Lâm Ý Tình cũng không xem thường, thân ảnh của Lâm nương như cánh bướm chập chờn, rồi nhanh như cắt điều khiển những dải lụa quay tròn.

Bây giờ thì chẳng còn thấy thân ảnh của Dạ Điệp cung nữ lẫn thân ảnh Song Hùng Tuyệt Địa. Hai bên ngỡ như hai con trót khi nhập khi tách. Mỗi lần nhập thì tiếng kim loại lại vang lên chan chát nghe đinh tai nhức óc.

Chỉ trong chớp mắt, hai con trót vùn vù đó đã nhập vào nhau đúng mười lần, mà tuyệt nhiên những đốm sáng kim loại chẳng hề xuyên thủng nổi vòng lụa của Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình.

Cuộc đấu giữa Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình và Song Hùng Tuyệt Địa càng lúc càng quyết liệt, không bên nào chiếm được thượng phong, nhưng Song Hùng Tuyệt Địa hai người đánh một thì rõ ràng Lâm Ý Tình võ công quá cao thâm.

Hai vòng trót chạm nhau lần nữa rồi dạt ra.

- Âm...

Liên theo tiếng sấm động do nội kinh dương cương hỏa khí và âm hàn băng chưởng khắc chọi phát ra, có một chớp sáng bạc từ trong vòng lụa trắng bắn xẹt nhanh tợ tia chớp trời.

Ánh chớp sáng ngời đó cắt một đường vòng cung chém xả vào con trót Song Hùng Tuyệt Địa.

Hàng trăm ngàn tia lửa tóe ra tứ phía.

- Keng..

Ánh chớp bạc nhanh chóng rút luôn vào trong vòng lụa trắng. Bên này hai đôi song hoàn sắc vàng óng ả của Song Hùng Tuyệt Địa gác chéo vào nhau, mỗi chiếc đều bị tiện gãy một chiếc răng cưa.

Trong thư phòng, Vô Cát Nhực bò lồm cồm dưới đất, miệng cứ lảm bảm :

- Ông trời có nghĩ đến tiểu gia thì hãy giúp cho Lâm cô nương đánh hai gã nhà quê kia chạy dài. Nếu không họ sẽ lóc thịt Cát Nhực này mất.

Vừa lâu bầu, Cát Nhực vừa tò mò, lút lút, lén lén thò đầu nhìn ra thị trận.

Y vừa thò đầu ra, đã thấy vòng lụa trắng như có khối tỏa ra mù mịt, ngỡ rằng bên trong cón trót lụa kia, Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình đang bốc cháy thành bó đuốc không sao dập tắt được.

Quýnh quán, lo lắng cho Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình Cát Nhực hô toáng lên :

- Cháy... cháy.. Chết rồi, chắc chết thành than. Các người ơi, mau cứu Lâm cô nương... Cháy.. cháy.. Cháy chết mất.

Trong lúc Cát Nhực rối bời, nhảy đống như một con rối thì Song Hùng Tuyệt Địa vừa chực phát tác tiếp một đòn công nữa. Đột nhiên, cả hai bắt thần nắm tay nhau thì triển luôn thuật pháp phi thân bắn ra ngoài cửa Nhất Dạ Đế Vương cung, bỏ chạy.

Thấy Song Hùng Tuyệt Địa bỏ chạy, Cát Nhựt nhảy xốc xỏ vào chực đập khối trên vòng lụa Lâm Ý Tĩnh, nhưng y chưa kịp nhích động thì đầu óc đã tối sầm lại. Cùng lúc đó, Lâm Ý Tĩnh thu hồi tuyệt thức hộ thể, nàng chẳng hề có chút gì tỏ ra nhọc mệt, hay bị cháy xém, mà chỉ có mùi thơm thoang thoang của loài bướm đêm từ cơ thể phảng phất thoát ra chung quanh.

Lâm Ý Tĩnh nhìn Vô Cát Nhựt lắc đầu, rồi đỡ y lên :

- Vừa rồi bốn cô nương không bị chết cháy đâu mà chỉ phóng Mê hồn hương, bức thúc hai gã nhà quê bỏ chạy mà thôi.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh vừa nói đến đây, ngửa mặt cười :

- Công tử cũng trúng phải Mê hồn hương của bốn nương nữa à?

Lâm Ý Tĩnh bế xốc Cát Nhựt mang vào thư phòng. Vừa đặt Cát Nhựt xuống ghế, Lâm Ý Tĩnh móc một hoàn thuốc nhét vào miệng chàng :

- Công tử hãy uống thuốc giải đi. Nếu không tâm thần sẽ tán loạn biến thành kẻ ngu si đần độn bởi Mê hồn hương của bốn nương.

Có lẽ Lâm Ý Tĩnh đứng quá gần cho Cát Nhựt uống thuốc giải, mà tâm thức của y thì đang bị Mê hồn hương khống chế chỉ còn biết hành động theo quán tính của chất độc.

Cát Nhựt vừa nuốt hoàn đơn, vừa ôm ghì lấy Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh vào lòng, bất chấp có sự đồng ý hay không đồng ý của nàng, tay Cát Nhựt cứ trượt lên trượt xuống khắp người Dạ Điệp, miệng thì thều thào :

- Hi... Hi... Đang nóng mà gặp băng tuyết... Hi... Hi... Băng tuyết lạnh quá... sướng quá. Mát quá...

Thật ra Cát Nhựt ôm Lâm Ý Tĩnh do vô tình hít phải Mê hồn hương, mà chất độc phần của Mê hồn hương có công dụng kích thích tà dục của nam nhân. Còn Lâm Ý Tĩnh lại có băng hàn âm chưởng nên cơ thể vốn lạnh như tuyết. Cơ thể Cát Nhựt đang nóng hừng hực do hòa dục Mê hồn hương lại ôm thân thể Lâm Ý Tĩnh, y ngỡ là băng tuyết hóa giải cái nóng trong người, nên thích thú thốt ra những lời như vậy.

Bởi cái nóng bức do hòa khí tà dục, Cát Nhựt ôm Lâm Ý Tĩnh cứng như con sam đực bám con sam cái. Miệng cứ lải nhải, phà ra những luồng hơi thở nóng hổi. Vô hình chung những luồng hơi thở đó lại phà đúng vào chiếc gáy của Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh. Không biết do những luồng thở nóng bức của Cát Nhựt phà ra hay do mười ngón tay đang chạy dọc chạy xuôi trên cơ thể Lâm nương mà mặt thị đã chuyển sắc qua màu hây hây đỏ, trông tợ cánh hoa đào đang khoe sắc, gọi tình với loài bướm săn hoa.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh tuổi tác hơn hẳn Cát Nhựt một con giáp, nhưng xem chừng khoảng cách ấy cũng không nệ hà với nàng. Nhìn Cát Nhựt bằng cặp thu thủy long lanh gọi tình, tưởng chừng chỉ nhìn qua ánh mắt của nàng đã biết được đáy lòng đang rung động dữ dội.

Lâm Ý Tĩnh từ từ nép đầu vào ngực Cát Nhựt :

- Tướng công...

Cát Nhựt chu hai cánh môi, lỗ mũi phồng to, hai con ngươi tròn tròn :

- Hi... Hi... băng tuyết lạnh quá... Băng tuyết lạnh quá... Tiểu gia thích biết chừng nào.

Lâm Ý Tĩnh ngước xéo lên Cát Nhựt :

- Tướng công không chê thiếp phải không?

Lâm Ý Tĩnh mỉm cười, khẽ giữ ống tay áo bạch y, một đạo khí vô hình, vô sắc xoáy ra cửa, kéo sập cánh cửa đóng sầm lại.

Dùng khí công nội thể trở hấp lực đóng cửa xong, Lâm Ý Tĩnh quay lại ngắm nhìn khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Vô Cát Nhựt. Bất thành linh nàng hất luôn chiếc mũ trên đầu Cát Nhựt rơi xuống đất. Thấy mái tóc cháy xém, lởm chởm

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh bật ra tràng cười khanh khách. Nàng không cười sao được khi Cát Nhựt tựa như một thằng ngố, quê mùa, kệch cỡm.

Lâm Ý Tĩnh vò đầu Cát Nhựt nói :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử có cái đầu như thế này đây.

Vừa nói nàng vừa ghì đầu Cát Nhựt áp vào ngực mình vừa nâng niu vừa trêu mến.

Đang bị Mê hồn hương kích thích, Cát Nhựt dúi luôn mặt mình vào vùng nhũ hoa của Lâm Ý Tĩnh, mũi cứ khìn khịt như con chó con đang hít khúc xương thơm. Và như chẳng còn tri thức Cát Nhựt hé miệng, cắn luôn một phát vào thịt Lâm Ý Tĩnh.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh kêu khẽ một tiếng :

- Ui cha... Tướng công làm đau thiếp.

Nàng kêu như vậy nhưng vẫn không hất Cát Nhựt ra, thậm chí còn ghì cứng chàng hơn. Động tác của Lâm Ý Tình cuồng nhiệt hẳn lên, và chính nàng ôm xóc Vô Cát Nhựt bẻ đến chiếc tràng kỷ.

Nằm duỗi dài trên chiếc tràng kỷ, Vô Cát Nhựt cứ như đứa bé vùi ăn, bầu lấy hai đầu vú người mẹ, miệng thì cười hi hi.

Lâm Ý Tình mỉm cười, mười ngón tay búp măng lần lượt tháo từng chiếc nút trường y của chàng.

Nàng vừa cúi mặt xuống để tháo chiếc nút sau cùng, bất chợt bị Vô Cát Nhựt đẩy bật lên.

Cát Nhựt ngồi xồm dậy, giãy nảy :

- Ấy... Ấy... Cháy... Cháy...

Vô Cát Nhựt đã uống giải độc Mê hồn hương, giờ được giải, nhất thời mới bình tĩnh, hình ảnh Lâm Ý Tình bốc cháy hiện ra ngay trong tiềm thức nên mới hoảng hốt như vậy.

Lâm Ý Tình càng xúc động hơn khi thấy động tác lo lắng của Cát Nhựt, liền trườn mền ôm chặt lấy chàng :

- Không ai hại được thiếp đâu... Tướng công đừng lo.

Cát Nhựt giật mình. Đến lúc này mới nhận ra vòng tay mỹ nữ đang trói cứng mình, và khuôn mặt giai nhân kề sát cạnh mang tai, quần áo thì xóc xếch sắp xô tung.

Hoảng hốt, Vô Cát Nhựt hất luôn Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tình. Chính lúc hoảng hốt đó, thần lực do được uống mật Giao long sắp hóa rồng phát tác, một phần Lâm Ý Tình không phòng bị, nên hứng luôn cái hất của Cát Nhựt.

- Bình...

Người nàng bị tung về sau, rơi luôn lên chiếc giường, nằm sóng soài.

Lâm Ý Tình trợn mắt, bởi quá ngạc nhiên không ngờ Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng công tử lại có thần công tiềm ẩn như vậy.

Lỡ tay hất Lâm Ý Tình, Cát Nhựt đâm ra bối rối, vội vã hỏi :

- Cô nương... Cô nương có sao không?

Lâm Ý Tình nhón miệng cười, ẹo lưng một cái :

- Không sao... thiếp không sao... tướng công xem tí nữa đánh chết thiếp.

Nàng giang hai cánh tay trắng nõn :

- Tướng công hãy đến đây với thiếp... Thiếp đang chờ tướng công mà.

Cát Nhựt trợn mắt :

- Nàng chờ ta... Còn hai lão Song Hùng Tuyệt Địa đâu?

- Thiếp đã tống cổ hai lão nhà quê đó đi rồi, tướng công đừng lo nữa.

Cát Nhựt vỗ tay đen đét :

- Tốt lắm... tốt lắm... Nàng tống khứ hai lão già đó giùm tiểu gia... Tốt lắm... Bây giờ đến lượt tiểu gia rời chỗ này.

Cát Nhựt vừa nói vừa dợm bước quay ra cửa. Nhưng Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tình đã chồm dậy, và sau một lần điểm mũi hài, thân ảnh đã bắn xẹt đi chắn ngang mặt Vô Cát Nhựt.

- Tướng công tính bỏ thiếp đi sao... Thiếp không xứng đáng với Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử à?

- Tiểu gia không nói như vậy....

Cát Nhựt xoa bụng mình tiếp :

- Lúc này ta đang bận.

- Tướng công bận gì?

- Bụng ta đang kêu rồn rột vì đói đây này. Tiểu gia chui vào Nhất Dạ Đế Vương cung để ăn và tìm cách tống khứ hai lão già nhà quê là ta chuồn ngay

thời. Chậm trễ, họ trở lại thì tiểu gia không còn đường thoát chạy nữa.

- Tướng công đừng sợ, có thiếp ở đây thì chẳng một ai dám đụng đến tướng công.

Cát Nhược nheo mày :

- Nàng chắc chứ?

Lâm Ý Tình gật đầu :

- Thiếp đoan chắc như vậy.

Lâm Ý Tình vừa nói vừa nắm tay Cát Nhược thò thè :

- Thiếp đã yêu tướng công rồi.

Nàng nhìn Cát Nhược bằng cặp mắt đắm đuối, thò thè nói :

- Tướng công hãy ôm thiếp đi.

Cát Nhược ngạc nhiên nhìn nàng :

- Cái gì?

Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tình sững sờ bởi câu hỏi của Cát Nhược :

- Cái gì là sao? Bộ tướng công lạ lắm à?

Cát Nhược gật đầu :

- Lạ lắm.. Nằm mơ cũng không thể tin được, không thể tưởng được.

- Tại sao tướng công lại nói nằm mơ cũng không tin, không tưởng?

- Nàng yêu tiểu gia, và muốn tiểu gia ôm nàng?

Lâm Ý Tình ửng mặt rồi gật đầu :

- Quả thật thiếp đã yêu tướng công.

Cát Nhược bất chợt ôm bụng khụp lưng xuống cười nắc nẻ.

Lâm Ý Tình liền hỏi :

- Tại sao tướng công lại cười?

- Hi... Hi... Tức cười quá... Ta cười chắc vỡ bụng mà chết mất. Nàng yêu ta, vậy kêu tiểu gia bằng gì?

- Thiếp gọi chàng bằng tướng công.

- Thì ra là thế... Nãy giờ nghe hai chữ tướng công, tiểu gia cứ ngỡ nàng vì quá sùng bái Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử mà thôi.

Cát Nhược lắc đầu rồi nói tiếp :

- Lâm nương khỏi gọi ta bằng hai chữ tướng công nữa... Mắc cỡ lắm.. Mắc cỡ lắm.

- Tại sao mắc cỡ?

Cát Nhược cười hi hi rồi nói :

- Năm nay tiểu gia mới tròn mười bảy xuân xanh, so với nàng...

Cát Nhược le lưỡi :

- Ta phải gọi Lâm tiểu thư bằng Lâm nương hay Lâm bà bà mới đúng lễ đạo. Chớ không dám gọi là Lâm muội muội. Muội mà lớn hơn huynh, thiên hạ cười tiểu gia vỡ mũi mất.

Nói xong Cát Nhược ôm quyền :

- Cáo tử !

Nghe Cát Nhực nói, Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình biến chuyển sắc diện từ màu trắng qua màu đỏ vì ngượng, từ màu đỏ qua màu tím tái vì thẹn. Nàng gần từng tiếng :

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Vô Cát Nhực, ngươi khinh khi Dạ Điệp cung nữ này quá... Chắc có lẽ số ngươi đã đến rồi.

Nghe giọng nói tràn ngập sát khí của Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình, da thịt Cát Nhực nổi đầy gai ốc. Chột bụng lo sợ Lâm Ý Tình thẳng tay đánh mình, Cát Nhực rớt rít nói :

- Ê... Đừng nóng.... Đừng nóng này... Lâm nương đừng đánh tiểu gia vì câu nói vừa này nhé... ta hay nói chơi thể thôi... Bỏ qua... Bỏ qua...

Lâm Ý Tình lắc đầu :

- Xuất ngôn như phá thạch mới là đáng trọng phu.

Cát Nhực thối lui một bộ, miệng lải nhải :

- Tiểu gia hồng phải là đáng trọng phu nên xuất ngôn rồi vẫn có thể rút lại, thậm chí nói ngược nữa kia.

- Đã vậy thì bồn nương càng phải giết ngươi để bịt miệng. Nhỡ ngươi đem chuyện phi báng ta ra trước mặt thiên hạ thì Dạ Điệp cung nữ còn mặt mũi nào nhìn người đời.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình tiến lên một bộ, ngọc thủ vận khí dâng ngang ngực.

Cát Nhực rớt quá, hét lớn :

- Dừng tay...

- Tại sao bồn nương lại dừng tay không hạ thủ kẻ khinh miệt mình chứ?

- Lâm nương nên nhớ Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng tiểu gia là thượng khách trong Nhất Dạ Đế Vương cung này. Lâm nương ra tay giết tiểu gia, sau này thiên hạ biết được còn ai dám đến đây vui chơi chứ.

Lâm Ý Tình tức giận Cát Nhực vì thẹn, vì yêu, nên buông một câu lạnh nhạt :

- Thượng khách ta cũng giết, hạ khách ta cũng giết mà ngươi ta muốn lấy mạng đầu tiên là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử Vô Cát Nhực. Sau này không ai đến Nhất Dạ Đế Vương cung ta sẽ đẹp quách nó cho rồi.

- Trời ơi... Tránh hai lão nhà quê, gặp mẹ bà La Sát... Cát Nhực ơi... Mi tiêu rồi.

Quá bức bách bởi vì Lâm Ý Tình dồn vào chân tường, Cát Nhực nộ khí đánh dư một chưởng về phía nàng.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình vốn đã chứng kiến thần lực của Cát Nhực, nên không dám xem thường liền lách người thoát về bên tả.

Trong lúc bức bối quả nhiên khí công thoát ra tâm trung ban thủ của Vô Cát Nhực, xoáy tròn đập thẳng vào cửa phòng.

- Rầm..

Cánh cửa phòng bẻ nát.

Vô Cát Nhực ngỡ có người đến cứu mình, chứ không phải do chính thần lực trong nội thể phát tác, bởi từ nhỏ đến lớn, Cát Nhực chưa hàm thụ môn công phu nào.

Lòng mừng khắp khối, Cát Nhực liền ôm quyền :

- Tiểu gia kính cẩn nghiêng mình vái cao nhân đã xuất hiện đúng lúc... Cứu nguy tính mạng của tiểu gia.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình nhất thời không phán đoán được đâu là thực đâu là hư, thấy thái độ quá cung kính của Cát Nhực, nàng cũng nghĩ có người đến, mà người đến chính là Song Hùng Tuyệt Địa, liền trụ bộ giờ khuôn mặt đoan chính, hai ngọc thủ ôm quyền hướng về cửa phòng chờ đợi.

Không thấy bóng người xuất hiện, Cát Nhực nghĩ thầm :

- “Quý tha ma bắt, sao không có cao nhân nào xuất hiện vậy. Đã thế thì chỉ còn cách chạy trốn chết mà thôi”

Ý nghĩ vừa lướt qua, Cát Nhực đã phóng vút bỏ chạy. Với chủ định chạy nên Cát Nhực nhanh tợ con sóc bay, thoát cái đã phóng vút qua cửa phòng.

Lâm Ý Tĩnh phát giác ra điều gì đó, cười khẩy một tiếng nói :

- Gian trá... Ngươi đừng hòng thoát khỏi tay bổn nương.

Nghe tiếng đay nghiến của Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh thốt sau lưng mình, bụng dạ Cát Nhượng càng rối rắm hơn, nên nhắm mắt, cầm đầu liềm mạng chỉ biết lao tới mà thôi.

- Rầm...

- Hự...

Đầu của Cát Nhượng đụng vào một cái bùn nhùn loạng choạng thối lui về sau, rồi té ngồi dưới đất. Cát Nhượng rên khê :

- Quỷ tha ma bắt... Tiểu gia hết đường rồi.

Cát Nhượng nghe có tiếng rên rất quen thuộc phía trước :

- Ui cha chắc lục phủ ngũ tạng của đại gia bề toạ ra rồi.

Cát Nhượng ngẩng lên, nhận ra người vừa rên đó chính là đại công tử Trầm Lãi, Cát Nhượng than thầm :

- “Tránh vô dưa gặp vô dưa... Oan gia, lại diện ngộ oan gia.”

Trầm Lãi cũng đã nhận ra Cát Nhượng, y gần giọng nói :

- Lại là ngươi... lần này đại gia sẽ băm thịt ngươi ra mới hả giận.

Trầm Lãi đứng xồng lên. Cùng lúc đó Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh cũng đã xuất hiện sau lưng Cát Nhượng.

P phía trước Trầm Lãi, gã đại công tử kêu căng mà Cát Nhượng đã tặng một bài học bằng thuốc sủ mua ở tiệm thuốc, phía sau là Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh khẳng khẳng đòi giết chàng bằng đũa. Cát Nhượng đâm ra bối rối, lúng túng vô cùng.

Trầm Lãi nhìn chằm chằm vào Cát Nhượng. Y bật cười sảng sặc :

- Đại gia may mắn... Đại gia may mắn, bắt gặp ngươi trước. Nhất định lần này Vô Thân giáo chủ sẽ phong tặng đại gia danh hiệu Kim Tài hộ pháp, có thể là Tổng hộ pháp nữa là khác.

Chỉ tay vào mặt Cát Nhượng, Trầm Lãi quát lớn :

- Tiểu tử hãy mau quỳ xuống dâng thủ cấp cho đại gia.

Trầm Lãi vừa quát vừa sấn xổ lao đến chực ôm xộc Cát Nhượng.

Thấy Trầm Lãi chực dùng thịt đè mình, Cát Nhượng nhanh lẹ lạng qua bên tả. Cả tấm thân mập ụt ịt của Trầm Lãi như con trâu nước mất đà, hùng hục lao thẳng vào Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh.

Lâm Ý Tĩnh cũng chỉ lắc vai, đã thoát qua bên, đồng thời tung vãi lụa chực trói Cát Nhượng.

Vô hự Cát Nhượng, Trầm Lãi như con trâu nước húc luôn vào vách tường :

- Bình!

Y té ngồi xuống sàn gạch, tay ôm đầu, nhưng miệng vẫn thét lớn :

- Bậy đầu... Tên tiểu quỷ đó trong này nè... Bắt lấy nó... Bắt lấy nó.

Trong lúc Trầm Lãi thét rồi, thét rít, la toán lên như con heo bị chọc tiết, thì Cát Nhượng đã ba chân bốn cẳng nhảy năm sáu bậc thang thoát chạy lên lầu Nhất Dạ Đế Vương cung.

Lâm Ý Tĩnh phóng hự vãi lụa, liền thu hồi tuyệt chiêu, miệng nói :

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Cát Nhượng, ngươi đừng hòng thoát khỏi tay Lâm nương này.

Vừa nói, Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh vừa phi thân rượt Cát Nhượng, miệng thì phát hiệu lệnh :

- Bắt gã Giang Hồ Kim Tài công tử cho bổn nương.

Hai tên thuộc hạ đứng gác tầng lầu thứ ba thoát thấy Cát Nhượng nhảy cầu thang chạy lên, lại nghe hiệu lệnh của Dạ Điệp cung nữ liền dang chân chắn

ngang đường thoát chạy trốn chết của chàng.

Quá hoảng hốt, Cát Nhựt bậm môi đánh một chuông theo cách của Song Hùng Tuyệt Địa. Trong tâm Cát Nhựt muốn dùng chiêu thức của Song Hùng Tuyệt Địa nộ hai gã kia, khiến chúng phải tránh đường cho chàng, nhưng không, chuông lực vừa vung tới trước, hai gã thuộc hạ Nhất Dạ Đế Vương cung đã chụp hồ khẩu mạch môn của chàng chẳng hề khó khăn gì.

- Ngươi đừng hòng chạy... Hãy đứng lại!

Hồn vĩa lên mây, Cát Nhựt vùng mạnh một cái, lần này bởi sự lo toang, trước sự tuyệt vọng không còn đường thoát thân, hóa thành thần lực phát tác ra ngoài.

Và chỉ một cái vung tay của Cát Nhựt, hai gã thuộc hạ Nhất Dạ Đế Vương cung như hai con diều, hay hai viên sỏi bị quăng đi bởi một lực điện có thần lực vô cùng khủng khiếp.

Hai gã thuộc hạ như hai chiếc hỏa pháo bay vụt lên, đầu chạm vào tầng lầu phía trên.

- Bình !

Đầu của hai gã đó thụt hẳn vào trong, trông thật là dị hình, dị dạng. Chúng rơi xuống, giấy đánh đập vài cái trước khi hồn lìa khỏi xác.

Cát Nhựt không khỏi ngó ngán bởi thần lực kỳ lạ của mình, nhưng lúc này, tâm trí chỉ biết chạy tháo thân mà thôi. Cát Nhựt băng ra ngoài lan can, nhắm mắt nhảy luôn xuống đất.

Từ độ cao trên dưới bốn trượng, Cát Nhựt nhảy liều vô tình lại rơi đúng lên cổ xe song mã của mình.

- Rầm...

Cát Nhựt nhắm mắt, nhưng đã nghe tiếng nhao nhao của đám người lạ hoắc :

- Hắn đã nhảy xuống xe ngựa kia... Hắn kia kia.

Mặt tái mét vì sợ, Cát Nhựt chồm lên, đánh luôn một phát thật mạnh vào mông ngựa.

- Chát!

Có lẽ quá hấp tấp vội vã, và quá lo lắng, một lần nữa thần lực nội khí lại phát tác thành khí chuông ngàn cân, nên sau cái vỗ của Cát Nhựt, con bạch mã đã khựng luôn hai chân sau, hí lên vang dội, lê lét bằng hai chân trước.

Con bạch mã sát bên thấy vậy cũng hoảng hốt, hí vang dội, nện vó lao về phía trước. Con bạch mã kéo cổ xe, và kéo luôn con ngựa đã gãy cột sống tạo ra một đám bụi mù mịt.

Trên xe Cát Nhựt quỳnh quáng hén lên :

- Dừng lại... Dừng lại !

Mặc cho Cát Nhựt hét muốn bẻ cả thanh quản, con bạch mã càng hoảng hốt hơn, càng nện vó cổ lồi xe đi.

Cát Nhựt nắm dây cương bạch mã, giật lấy giật để. Miệng thì quát :

- Đứng lại... Đứng lại.

Con bạch mã rướm cổ, mấy sợi thừng đứt ngang. Được tự do, bạch mã dựng đứng hai vó trước, rồi như một mũi tên trắng toát phi nước đại.

Đang nắm dây cương, cổ ghệt lại, Cát Nhựt bị bạch mã lôi phăng đi. Chàng chỉ kịp nhún mình nhảy thót qua lưng ngựa.

Gió rì rào thổi bên mang tai, Cát Nhựt biết tuần mã đang phi nước đại, không còn cách gì có thể kèm hãm nó dừng bước, nên phải cúi rạp xuống vòng tay ôm cứng cổ ngựa. Cát Nhựt sợ té, càng ôm cứng chừng nào, tuần mã càng hoảng sợ lao nhanh chừng nấy.

Cát Nhựt thều thào nói :

- Tiểu gia van ngươi, đứng lại đi mà... Chắc ta tiêu mất.

Đang than thở với bạch mã thì bên tai Cát Nhựt nghe có tiếng vó ngựa nện thùm thụp phía sau. Cát Nhựt liếc nhìn lại, giật thót ruột bởi nhận ra mười con tuần mã đang miết gió rượt theo mình. Dẫn đầu đoàn tuần mã là một hán tử trung niên, vai khoát áo choàng đen, tay cầm cờ lệnh cũng màu đen, rạp mình trên lưng ngựa, đang cố rút ngắn khoảng cách.

Nhìn lá tiêu kỳ màu đen, hồn vĩa Cát Nhựt đã lên mây, vì biết chủ nhân hắc kỳ nếu bắt được mình thì chắc chắn đừng hòng thoát khỏi cái chết trước mắt.

Nghĩ như vậy, Cát Nhựt vỗ luôn vào cổ ngựa, lần này sợ mình vỗ quá mạnh, con bạch mã sẽ gãy cổ, nên cái vỗ của Cát Nhựt ngờ như đuổi ruồi thì đúng hơn.

- Chạy nhanh lên... Nhanh lên nữa nào.. Ta van người chạy nhanh lên nào.

Bây giờ thì Cát Nhựt lại thấy bạch mã chạy quá chậm nên hối thúc cho nó lao nhanh nữa. Đột ngột bạch mã hí lên một tiếng, trời đang quang đãng, chợt tối sầm lại.

Sau tiếng hí hoảng hốt đó, bạch mã rướm đầu về phía trước lao như tên bắn. Cát Nhựt bắt ngờ nhóm lên hết lớn :

- Đứng lại... Đứng lại.. Chết...

Phía trước là miệng vực, Cát Nhựt không hoảng hốt sao được. Nhưng muốn dừng ngựa Cát Nhựt không có cách nào đành nhắm mắt ôm chặt cổ ngựa.

- Tiểu gia tiêu thật rồi.

Trong lúc Cát Nhựt than thì bạch mã không nhận biết phía trước là vực thẳm, nên lao luôn xuống dưới. Cả người lẫn ngựa ào ào rơi xuống trông thật khủng khiếp.

Đột nhiên hai vai Cát Nhựt đau nhói, rồi bị nhấc bổng khỏi lưng ngựa.

Ngước mắt nhìn lên, Cát Nhựt mới nhận ra con hạc khổng lồ quắp chân vào vai, trên mình hạc là Tuệ Nam đang nhìn mình.

Cát Nhựt mừng quá nói :

- Tuệ Nam cô nương.. cứu tiểu gia lên... đừng để tiểu gia rơi xuống vực.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Nếu bốn nương không cứu thì để mặc cho các hạ rơi tòm xuống đáy vực rồi.

Chỉ trong chớp mắt, Cát Nhựt đã được bạch hạc quắp bỏ qua bên kia miệng vực. Tuệ Nam trên lưng hạc phi thân xuống bước đến cạnh bên Cát Nhựt.

Tim còn đập như trống trận bởi vừa thoát khỏi cái chết tan xác dưới vực sâu, nhưng đối mặt với Tuệ Nam, Cát Nhựt vẫn làm tỉnh, hai tay ôm quyền :

- Đa tạ cô nương đã cứu sinh mạng tiểu gia... Một ngày nào đó, Cát Nhựt sẽ trả lại.

Tuệ Nam nheo mày :

- Tiểu gia cái khi mồi...

Cát Nhựt cười khi một tiếng :

- Thì không phải tiểu gia cũng được... Cô nương cứ gọi tại hạ là đại gia.

- Đại gia cũng không được luôn.

- Tiểu gia không được, đại gia cũng không thể, gọi tại hạ là gì. À... À.. Cô nương cứ gọi tại hạ là Giang Hồ Kim Tài công tử cũng chẳng sao.

- Trong túi của người chẳng có một xu sao xưng là Giang Hồ Kim Tài được chứ.

Cát Nhựt toét miệng cười cầu tình :

- Ấy... cô nương gọi tại hạ sao cũng được...

Cát Nhựt dáo dác nhìn quanh.

Tuệ Nam thấy vậy, liền hỏi :

- Người nhìn cái gì vậy?

- Hình như tại hạ và cô nương đang đứng trên một đỉnh núi nào đó thì phải.

Tuệ Nam cười khanh khách :

- Giờ các hạ mới nhận ra à. Các hạ và ta đang đứng trên đỉnh Vân Sơn, đầu của các hạ đã chạm tới đỉnh trời rồi đó. Muốn ly khai khỏi Vân Sơn, phải nhờ vào Bạch nhi mà thôi. Nếu không có Bạch nhi thì coi như chết chắc rồi.

Cát Nhược liền hỏi :

- Bạch nhi là ai?

Tuệ Nam chỉ chim hạc :

- Bạch nhi đó. Không có Bạch nhi các hạ dùng cách chi ly khai khỏi Vân Sơn này?

Cát Nhược nghe Tuệ Nam nói, tay chân muốn rụng rời. Quả thật như vậy, đứng là cái đỉnh có một không hai trên giang hồ, muốn lên cũng không được, và muốn xuống chỉ có cách nhảy xuống vực sinh mạng gói gắm cho số phận mà thôi.

Cát Nhược méo xệch :

- Tuệ Nam cô nương... tại hạ vốn không thù không oán với cô nương. Cô nương lại đã một lần ra ơn cứu mạng, chắc không nỡ để tại hạ chết trên đỉnh Vân Sơn này !

Tuệ Nam mỉm cười :

- Tất nhiên ta sẽ không để cho các hạ chết ở đây đâu.

Được lời như mở lòng, Cát Nhược chực quỳ xuống, thì Tuệ Nam đã khoát tay :

- Các hạ đừng vội mừng.

Cát Nhược ngẩn ngơ :

- Tại sao tại hạ không được mừng chứ?

- Ta có một yêu cầu, nếu các hạ chu toàn mới được Bạch nhi đưa xuống núi.

Cát Nhược mừng quá nói :

- Một yêu cầu của Tuệ Nam cô nương, chứ mười yêu cầu cũng được, miễn sao những yêu cầu đó không ngoài khả năng của tại hạ.

Tuệ Nam gật đầu :

- Chắc chắn là không ngoài khả năng của các hạ.

- Vậy cô nương hãy nói đi... Tại hạ sẵn sàng làm ngay, dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng.

Tuệ Nam xì một tiếng :

- Các hạ vừa nói có thể nhảy vào dầu sôi lửa bỏng à?

Cát Nhược ưỡn ngực :

- Nam nhi đại trượng phu đã nói là làm.

Tuệ Nam cười khúc khích.

Cát Nhược liền hỏi :

- Tại sao cô nương lại cười?

- Chỉ có những kẻ gian trá, mặt dày, chẳng có chút tự trọng như các hạ mới nói ra một câu như vậy.

Cát Nhược nheo mày :

- Sao cô nương lại cho tại hạ là kẻ gian trá, mặt dày?

- Các hạ có sợ chết không?

- Tất nhiên là phải sợ rồi.

- Đã sợ chết sao còn muốn nhảy vào dầu sôi lửa bỏng. Nhảy vào trong đó, các hạ sẽ chết biết chưa. Nếu bây giờ các hạ muốn chết thì khỏi cần nhảy

vào vạc dầu sôi làm gì, cứ nhắm mắt nhảy xuống vực, chắc chắn sẽ được chết ngay thôi.

Cát Nhược lắc đầu :

- Tại hạ chỉ muốn chết trong chảo dầu thôi, còn nhảy xuống vực thì tại hạ nhất lắm. Với lại...
- Với lại sao?

Cát Nhược cười hì hì :

- Tại hạ biết cô nương không muốn tại hạ chết bao giờ.
- Lý do nào các hạ khẳng định như vậy?

Cát Nhược chỉ miệng vực :

- Nếu cô nương muốn tại hạ chết, thì đâu cứu tại hạ làm gì.

Tuệ Nam gật đầu :

- Các hạ tự nhận mình là kẻ thông minh, thế được rồi. Vậy các hạ nghe cho rõ đây nhé, nếu các hạ thiếu thông minh, không biết phân xét lợi hại thì mãi mãi ở trên đỉnh Vân Sơn này đó.
- Tất nhiên... Lúc này Cát Nhược không bao giờ làm Tuệ Nam cô nương giận lấy rồi.
- Các hạ hiểu như vậy, đúng là một kẻ thông minh. Và cái điều Tuệ Nam yêu cầu các hạ cũng chẳng có gì khó khăn lắm đâu.
- Tuệ Nam cô nương cứ nói.
- Bỏ nương cần Thiên Nhất thần thủy.

Cát Nhược nhảy đồng lên :

- Cái gì... Cô nương... cô nương cần... cần Thiên Nhất thần thủy?

Tuệ Nam gật đầu :

- Ta rất cần Thiên Nhất thần thủy.

Cát Nhược lấp bắp :

- Cô nương tính uống Thiên Nhất thần thủy như hai lão nhà quê Song Hùng Tuyệt Địa sao... Vụ này...

Tuệ Nam lắc đầu :

- Ta cần Thiên Nhất thần thủy cho sư phụ uống.

Cát Nhược ngồi xổm xuống đất, miệng lẩm nhẩm.

- Chết tiết... Thiên Nhất thần thủy.

Tuệ Nam bước đến cạnh bên :

- Ta nghe công tử nói chuyện với Song Hùng Tuyệt Địa có nhắc đến Thiên Nhất thần thủy, lúc này ta rất cần thứ nước đó.

Cát Nhược ngước lên :

- Bộ... Bộ trên giang hồ có Thiên Nhất thần thủy à?

Tuệ Nam cau mày :

- Công tử muốn mãi mãi ngồi bó gối trên đỉnh Vân Sơn này hay sao mà hỏi ta câu đó. Nếu công tử không giao Thiên Nhất thần thủy, thì đừng trách bốn cô nương bỏ mặc người trên đỉnh núi này.

Tuệ Nam nói dứt lời quay lưng bỏ đi về phía chim hạc.

Thấy nàng bỏ đi, Cát Nhược quỳnh quáng đứng bật dậy đuổi theo.

- Tuệ Nam cô nương.. Hãy dừng bước... Dừng bước.

Tuệ Nam quay lại :

- Chính vì cần Thiên Nhất thần thủy, bồn nương mới cần các hạ. Các hạ bo bo giữ Thiên Nhất thần thủy thì mục xác trên đỉnh núi này, ngược lại sẽ được bồn nương trọng vọng đưa xuống đất, và còn tặng thêm muôn ngàn lạng vàng nữa.

Cát Nhục gãi đầu thờ dài, nhăn nhó nói :

- Quả thật tại hạ không tiếc gì cô nương. Nhưng có điều... Tại hạ rất khó giải bày.

Tuệ Nam nhìn thẳng vào mặt Cát Nhục :

- Khó hay không đều do công tử. Ở lại Vân Sơn hay rời khỏi đây cũng do công tử.

Cát Nhục gãi đầu sồn sột.

Tuệ Nam lườm chàng :

- Công tử khó lòng lắm à... Được.... Bồn nương sẽ rời Vân Sơn, công tử cứ ở lại đây mà giữ Thiên Nhất thần thủy.

Tuệ Nam vừa nói vừa dậm bước.

Cát Nhục hồi hả nắm tay nàng. Tuệ Nam phui một cái hất Cát Nhục ra.

Nàng buông từng tiếng lạnh như băng giá :

- Bồn nương đã hết lời. Một, công tử giao Thiên Nhất thần thủy, hai là chôn xác trên đỉnh núi này.

- Tuệ Nam cô nương.. Cát Nhục quả không tiếc cô nương gì cả... Nhưng vụ Thiên Nhất thần thủy.. khó nói lắm.. Tại ta... Ta....

- Bồn nương đã hết lời rồi, tùy công tử định đoạt.

Cát Nhục thờ dài, đột ngột về mặt thay đổi, chẳng còn chút sâu muộn nữa.

Chàng nắm tay Tuệ Nam, nàng lại hất ra.

Cát Nhục nói :

- Tuệ Nam cô nương.. Quả thật tại hạ có Thiên Nhất thần thủy, nhưng nhất thời chưa thể giao cho cô nương. Thứ hai tại hạ không mang theo nước thánh đó bên mình. Hay là cô nương đưa tại hạ đến diện kiến lệnh sư.

Tuệ Nam suy nghĩ :

- Bồn nương sẽ đưa công tử diện kiến lệnh sư, nhưng công tử phải hứa giao Thiên Nhất thần thủy ra đây nhé.

Cát Nhục rời rít :

- Tất nhiên rồi... Tại hạ sẽ cho hết... Để giống nước đó trong mình tổ nặng bụng mà thôi.

Tuệ Nam cau mày :

- Cái gì... Các hạ cất Thiên Nhất thần thủy trong bụng mình à?

Cát Nhục khoát tay :

- Không... Tại hạ không dấu Thiên Nhất thần thủy trong bụng mình đâu.

Cát Nhục vừa nói vừa chọc cời áo :

- Cô nương không tin cứ khám xét tại hạ.

Thấy chàng chuẩn bị cời áo, Tuệ Nam đã đỏ mặt quay đi chỗ khác :

- Không được cời áo cời quần, nghe chưa. Nếu người không nghe ta sẽ bỏ đi ngay và chẳng có ai đưa người rời khỏi Vân Sơn đâu.

- Vâng... vâng... tại hạ tuân lệnh cô nương. Tại hạ tính cho cô nương thấy lòng trung thực của mình mà thôi.

- Nếu ngươi là người trung thực thì đừng cỡi đồ ra.

- Tại hạ đã vận trang y lại rồi.

Tuệ Nam gật đầu :

- Công tử nói, ta tạm tin, nhưng nếu gian trá đừng trách ta nhẫn tâm với ngươi.

Cát Nhược cùng Tuệ Nam cỡi trên lưng Bạch nhi rời Vân Sơn. Lần đầu tiên cỡi trên mình hạc, lướt qua những tầng mây trôi bồng bềnh, dưới chân là khoảng không hun hút, ao, hồ, rừng cây, dưới mắt Cát Nhược chỉ còn là những đốm xanh nhỏ xíu. Gió thì ào ào vô hai bên mang tai, khiến Cát Nhược rung mình.

Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu bây giờ mà bị ả la sát này xô xuống mình hạc chắc chắn thịt da sẽ tan thành bụi mất.”

Ý nghĩ đó khiến Cát Nhược rung mình, liền ôm cứng cổ Bạch nhi. Có lẽ bởi Cát Nhược xiếc cổ quá cứng, nên Bạch nhi rít lên khe khẽ.

Cát Nhược đâu nghe tiếng kêu của chim hạc, mà chỉ sợ té mà thôi, nên mặc kệ, cứ xiếc cứng cổ Bạch nhi.

Cát Nhược thì không hiểu Bạch nhi nhưng Tuệ Nam thì khác. Tiếng rít của Bạch nhi bắt nàng nhìn xuống tay Cát Nhược.

Tuệ Nam buông một tiếng lạnh lùng :

- Ngươi buông ngay cổ Bạch nhi ra.

Cát Nhược lấp bắp :

- Tại hạ buông tay thì té xuống đất chết làm sao?

Tuệ Nam dịu giọng lại :

- Bạch nhi đang bị ghệt thở bởi công tử đó.

Cát Nhược lấp bắp :

- Làm sao bây giờ... nếu tại hạ buông ra, gió sẽ thổi tại hạ rơi tòm xuống dưới... Chết... Thì làm sao cô nương có Thiên Nhất thần thủy?

Tuệ Nam lắc đầu :

- Cái gan của công tử lúc thì lớn quá, lúc thì nhỏ quá.

Cát Nhược ngoảnh lại nhìn Tuệ Nam :

- Tại hạ sợ té lắm... Nếu buông tay cô nương giữ dùm tại hạ nhé.

Tuệ Nam gật đầu :

- Ta không để công tử té xuống đất đâu.

Được Tuệ Nam mở lời, Cát Nhược liền buông tay khỏi cổ chim hạc, mà dựa luôn vào người nàng.

Vô tình ngực nàng áp sát vào lưng chàng, Tuệ Nam thẹn thùng ửng mặt, đồng thời nhận một cảm giác ngây ngây từ Cát Nhược len lỏi qua mình.

Sợ Cát Nhược nhận biết tâm trạng mình, Tuệ Nam nói lảng :

- Được cỡi hạc, tung cánh giữa lưng trời, công tử có thích không?

Cát Nhược trong lòng sợ đến thất sắc, nhưng chẳng lẽ nói sợ thì mất nhuệ khí quá, nên bậm gan lắc đầu :

- Lần đầu được bay ngang với mây ngàn, tại hạ có nằm mơ cũng không tưởng mình được may mắn này. Hơn nữa vừa cỡi hạc vừa có mỹ nhân...

Tuệ Nam thẹn thùng cắt ngang lời Cát Nhược :

- Công tử đừng sàm ngôn... Bằng không...

Cát Nhược vội vã lắc đầu :

- Tuệ Nam cô nương đừng có nghĩ bậy... Tại hạ không có ý gì càn rỡ đâu... Cát Nhựt chỉ muốn nói, Tuệ Nam cười hặc như mỹ nhân trên thượng giới, trong thiên hạ đâu còn ai sánh bằng.

Tuệ Nam cười khê :

- Cát Nhựt công tử nói thật lòng, hay sợ rơi xuống đất mà gian ngôn, xảo trá, vuốt nịnh bợ nương?

- Ấy... Lúc nào Tuệ Nam cô nương cũng nghĩ ta là kẻ gian trá xảo quyết... Chứ thật lòng ta nói đấy mà. Cô nương nghĩ lại coi, trên giang hồ có ai bì kịp với cô nương chứ. Phong thái như tiên nữ, võ công lại siêu tuyệt, còn có Bạch nhi đi mây về gió, cô nương quả là thần nhân có một không hai trên giang hồ.

Cát Nhựt liếc mắt nhìn trộm Tuệ Nam, bụng nghĩ thầm :

- “Mụ La Sát chắc đang hí hửng trong bụng”

Cái liếc mắt nhìn trộm của Cát Nhựt không qua khỏi được đôi thu nhãn tinh tường của Tuệ Nam. Nàng khê hừ một tiếng trong cuống họng rồi nói :

- Xem chừng ngươi không có ý tốt như thế đâu.

Cát Nhựt giật thót bụng. Chàng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Tuệ Nam có thể đọc được ý nghĩ trong đầu mình?”

Nghĩ như vậy Cát Nhựt liền giả vờ nhìn xuống đất, nhấn nhó :

- Tuệ Nam cô nương thử đoán xem, từ trên cao này mà rơi xuống dưới kia, thân xác sẽ như thế nào?

- Dù các hạ có luyện thành kim cương bất hoại, nếu chẳng may rơi xuống chắc cũng tan thành tro bụi.

Cát Nhựt rùng mình, rút vai lại :

- Tuệ Nam cô nương đã biết như vậy, tất tại hạ cũng phải biết. Đã biết thân mình nằm trong tay cô nương, tại hạ đâu dại gì bôn cọt với thần nhân chứ.

Tuệ Nam mỉm cười rồi dịu giọng nói :

- Công tử nói như vậy hãy giữ lấy lời của mình đó.

Cát Nhựt nhìn trộm nàng lần nữa. Chàng chỉ tay xuống phía dưới :

- Cô nương xem trước mặt chúng ta phải trấn Hàm Dương không?

Tuệ Nam gật đầu :

- Đúng... Đó là trấn Hàm Dương.

Cát Nhựt vuốt ve chiếc cổ trắng nõn của Bạch nhi nói :

- Tại hạ nghĩ Bạch nhi chắc cũng mệt rồi, cô nương có thể lệnh cho nó đáp xuống nghỉ ngơi.

Tuệ Nam nguyền Cát Nhựt :

- Công tử có ý lo lắng cho Bạch nhi đấy à?

- Bạch nhi là một thần điều thông minh và hiếm có, thì ai chẳng lo.

Tuệ Nam liền nói với chim hạc :

- Bạch nhi... chúng ta đáp xuống đây nghỉ một chút nghe.

Như hiểu được lời nói của nàng, Bạch nhi chao nhẹ, lạng mình băng luôn xuống đất. Từ trên lưng chừng trời, Bạch nhi như tảng mây trắng khổng lồ là đã bay xuống.

Cát Nhựt khen một câu chiếu lệ :

- Bạch nhi quả là thần điều, hiểu được tiếng ngườì. Hiếm có... Hiếm có.

Cát Nhựt vừa khen dứt câu, bất ngờ Bạch nhi kêu lên một tiếng :

- Quốắc...

Bạch nhi chao hân qua một bên, Cát Nhực chói với chực rơi khỏi lưng chim hạc, nhưng Tuệ Nam đã kịp thời ôm chàng lại.

Bạch nhi kêu lên một tiếng nữa, rồi lao thẳng xuống như mũi tên đã hết đà vậy.

Tình huống xảy ra vô cùng bất ngờ, Tuệ Nam chỉ kịp ôm ngang lưng Cát Nhực phi thân rồi lưng chim hạc. Không có Tuệ Nam và Cát Nhực trên lưng mình, Bạch nhi lấy lại thăng bằng, cũng vừa lúc chân nó chạm xuống đất.

Tuệ Nam bỏ mặc Cát Nhực đứng sững sờ dưới đất, trở luôn khinh thuật tuyệt luân phi thân đến bên cạnh Bạch nhi.

- Bạch nhi... Người bị gì vậy?

Bạch nhi cúi mò vào tay Tuệ Nam, đồng thời giơ cánh bên phải.

Tuệ Nam nhận ra, khuỷu cánh của chim hạc máu bầm đen rỉ ra. Nàng hỏi hả nâng chiếc cánh của Bạch nhi. Trong vết thương của Bạch nhi là một con dơi bằng thép đen kịt, chứng tỏ con dơi sắt đã có tầm kích độc.

Tuệ Nam nheo mày lăm lăm nói :

- Thiết Bức... Chẳng lẽ Thiết Bức lại còn sống?

Tuệ Nam lấy giải độc trong thất lưng tán nhuyễn đắp lên cánh Bạch nhi rồi nói :

- Bạch nhi hãy về trước đi. Tuệ Nam sẽ tìm Thiết Bức lấy giải độc trị cho Bạch nhi.

Bạch nhi gục gặt, rồi vỗ cánh bay vút lên bầu trời xanh, chỉ trong chớp mắt chỉ còn một chấm nhỏ trong tầm mắt của Tuệ Nam và Cát Nhực.

Cát Nhực bước đến cạnh nàng :

- Tuệ Nam cô nương, Bạch nhi bị gì vậy?

Tuệ Nam chìa con dơi thép cho Cát Nhực xem và nói :

- Thiết Bức.

Cát Nhực lộ mặt hỏi lại nàng :

- Thiết Bức là ai?

Tuệ Nam nhìn lại con dơi thép trong tay mình :

- Trong giang hồ trước đây có ba đỉnh cao, chia thành thể chân vạc, mỗi người hùng cứ một phương đại diện cho một cánh. Một là Đoạt Hồn chung đại diện cho Bạch đạo, với chiếc chuông vàng, Bách Diện nhân xuất quỷ nhập thần, hành tung không phân định nhưng hắc đạo nghe tiếng phải sợ.

Tuệ Nam thờ ra :

- Người thứ hai là Tinh Thiên Thiết Bức, đại diện cho hắc đạo. Một ác ma thần công quái dị, hành tung cũng không lường được, và khi Thiết Bức xuất hiện ở đâu, máu chảy thành sông, xương chất thành núi. Tín vật của Thiết Bức chính là con dơi sắt này.

- Còn người thứ ba?

- Người thứ ba là Tiên Hạc cô phụ.

- Lệnh sư của Tuệ Nam cô nương?

- Đúng như vậy.

Cát Nhực nhìn quanh :

- Thế thì nguy quá rồi... Tinh Thiên Thiết Bức sánh ngang với lệnh sư Tiên Hạc cô phụ, giờ y lại xuất hiện ở đây... Chết, chúng ta mau chạy thôi.

Cát Nhực vừa nói, vừa nhìn dáo dác.

Tuệ Nam quắc mắt nhìn thẳng vào Cát Nhực :

- Chưa thấy đối phương, đã tính bỏ chạy, thế mà dám nhận à Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng.. Bỏn nương quá thất vọng về công tử đó.

Cát Nhược giấy này :

- Tại sao lại coi thường tại hạ chứ. Thiết Bức sánh ngang vai với lĩnh sư, tất võ công của tên ma đầu đó đâu phải tầm thường, cô nương đâu phải là đối thủ của y, không chạy thì chết. Tránh voi đâu xấu mắt. nào, giữ mạng sống trước, cô nương và tại hạ về báo cho lĩnh sư, lĩnh sư trừ khử tên ma đầu đó có phải là hữu sách không?

- Tuệ Nam lại có ý khác... Thiết Bức dù có lợi hại thế nào đi nữa bốn cung cũng phải tìm y để lấy giải dược cho Bạch nhi. Nếu trong ba ngày, không có giải dược, Bạch nhi sẽ chết.

- Vậy... vậy... Bạch nhi bị trúng độc khí của Thiết Bức à?

- Đúng như vậy.

- Độc dược tẩm trong con dơi sắt này.

Tuệ Nam gật đầu.

Cát Nhược nhìn cánh dơi sắt trên tay Tuệ Nam :

- Tại hạ có cách, chẳng cần tìm tên ma đầu Thiết Bức làm gì.

- Công tử có cách gì?

- Chúng ta mang con dơi sắt này đến đại phu. Chắc chắn đại phu sẽ tìm ra chất độc tẩm trong con dơi này mà chế giải dược.

Tuệ Nam hừ một tiếng :

- Ý của công tử chẳng qua muốn thoái thác không dám tìm tên ác ma ấy mà thôi. Bốn nương nói cho công tử biết, chất độc của Dơi tinh chỉ giải được bằng chính giải dược của Dơi Tinh. Vừa rồi bốn nương đã dùng thần dược của lĩnh sư, đắp cho Bạch nhi nhưng thần dược cũng chỉ kéo dài không cho độc chất phát tác trong vòng ba mươi ngày. Quá thời hạn đó Bạch nhi chắc chắn sẽ chết.

- Ồ... Ồ thế thì nguy thật.

Tuệ Nam liếc Cát Nhược :

- Công tử đã tận mắt chứng kiến Bạch nhi khôn ngoan như thế nào rồi, lỡ Bạch nhi có mệnh hệ nào, bốn nương ân hận suốt đời. Công tử yên tâm, gặp Tinh Thiên Thiết Bức, ta không để y hại đến công tử đâu. Nếu có chết thì Tuệ Nam này chết một mình. Tuệ Nam mong công tử thân hành đến ngay La Phù sơn diện kiến lĩnh sư báo với người thôi.

Cát Nhược khoát tay :

- Ấy... Cát Nhược dù bất tài, vô dụng cũng không bằng quang để Tuệ Nam cô nương một mình dẫn thân vào đầm rồng hang cọp.

- Thế thì chúng ta đi.

Nói xong, Tuệ Nam và Cát Nhược cùng đi thẳng một mạch đến Hàm Dương. Hai người vào trong thành thấy cảnh tượng vô cùng lạ lùng.

Cát Nhược nói ri vào tai nàng :

- Tuệ Nam cô nương thấy có gì lạ không?

- Công tử thấy gì?

- Tại hạ cảm thấy sát khí bao trùm hết thành này. Và người dân ở đây đi ra đường đều cúi mặt như sợ cái gì đó.

- Công tử thật là tinh mắt.

Cát Nhược nhấn nhó :

- Tại hạ cảm nhận ở đây dữ nhiều lành ít... Hay...

Tuệ Nam cắt ngang lời chàng :

- Đã đến đây thì không còn lùi nữa. Tuệ Nam quyết tìm bằng được Thiết Bức... để lấy giải dược cứu Bạch nhi.

Cát Nhược thờ dãi :

- Tại hạ sợ...

- Công tử sinh ra để sợ à?

Tuệ Nam nắm tay Cát Nhượng kéo đi. Chẳng bao lâu hai người đã đến dinh Tổng trấn Hàm Dương. Hai gã sai nha đứng gác như trời trồng, dinh Tổng trấn thật là vắng vẻ vô cùng. Thấy quang cảnh vắng ngắt, lạnh lẽo đó, ngỡ rằng cả kinh thành Hàm Dương suốt năm, suốt tháng chẳng có việc gì xảy ra để bận tay quan Tổng trấn.

Cát Nhượng hỏi Tuệ Nam :

- Chúng ta đến đây để làm gì?

- Việc ở Hàm Dương, chắc chắn quan Tổng trấn phải biết.

Cát Nhượng và Tuệ Nam tiến thẳng đến hai gã sai nha. Cát Nhượng tạo một nụ cười nửa miệng cầu tình, rồi lần la đến một trong hai gã sai nha đó.

Gã sai nha nhìn Cát Nhượng buông một câu lạnh lùng :

- Hôm nay Vương tổng trấn có chuyện, không tiếp khách... Các hạ hãy đi đi.

Cát Nhượng nheo mày :

- Huynh đệ không biết tại hạ à?

Gã sai nha lắc đầu :

- Hãy đi đi... Quan trấn phủ không tiếp người nào đâu.

Cát Nhượng cười hà hà :

- Huynh đệ cứ vào báo với quan nha có Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử nhả hứng ghé qua... Chắc chắn người sẽ tiếp tại hạ.

Gã sai nha nhìn sững Cát Nhượng :

- Các hạ là Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử.

Cát Nhượng gật đầu :

- Chắc huynh đệ đã nghe danh tiểu gia rồi.

- Ta có nghe danh Đại công tử.

- Thế thì tốt lắm.

Vừa nói Cát Nhượng vừa thò tay vào túi tính lấy một nén vàng cho gã, nhưng trong túi rỗng tuếch, mới ngỡ ngàng thốt :

- Tiếc thật...

Sực nghĩ đến Tuệ Nam đang đứng phía sau mình, Cát Nhượng liền quay lại nâng nói lớn :

- Gia nữ...

Nghe Cát Nhượng gọi mình là gia nữ, mặt Tuệ Nam đã tỏ ra bất nhẫn vô cùng.

Thấy vẻ mặt của nàng, Cát Nhượng cười hi hi, đưa tay ngoắc ngoắc :

- Gia nữ lấy mượn một nén vàng cho huynh đệ đây, đừng tiểu gia được vào diện kiến quan Tổng trấn.

Tuệ Nam bậm môi tiến thẳng đến bên Cát Nhượng, nhét vào tay chàng một nén vàng.

Cát Nhượng cầm nén vàng xia vào tay gã sai nha :

- Tiểu gia tặng cho huynh đệ một nén vàng đậm bạc.

Được vàng như mở lòng, gã sai nha rối rít :

- Đa tạ... Đa tạ Giang Hồ Kim Tái Đại công tử.

Cát Nhượng quay lại gã sai nha đứng bên :

- Chắc huynh đài đây cũng cần một vài vò rượu chứ?

Gã sai nha tùm tùm cười :

- Giang Hồ Kim Tài công tử đoái hoài, tiểu nhân thành kính vô cùng.

- Tốt... Đối với tiểu gia, kim ngân chẳng đáng gì. Tình bạn là trên hết thôi.

Vừa nói Cát Nhựt vừa xòe tay về phía Tuệ Nam. Tuệ Nam thấy kiểu cách phóng khoáng, coi kim ngân như đá như bùn của Cát Nhựt cũng phải lắc đầu. Nhưng nghĩ thì nghĩ, nàng vẫn nhét vào tay chàng nén vàng thứ hai.

Cát Nhựt xia luôn nén vàng đó vào tay tên sai nha :

- Các hạ dùng tạm nắm vàng này nhé. Khi nào uống hết rượu hết số kim ngân này tiểu gia sẽ tặng thêm.

- Đa tạ đại công tử.

- Huynh đài đừng khách sáo. Số kim ngân nhỏ nhoi đó có đáng gì.

Tuệ Nam nghe Cát Nhựt nói chỉ muốn tát vào mặt chàng rồi chửi :

- “Số kim ngân đó nhỏ nhoi, thế mà túi người lại rỗng tuếch... Người đúng là hạng người gian trá, ngoa ngôn, giang hồ không ai bì kịp.”

Cát Nhựt liếc Tuệ Nam rồi nhìn lại gã sai nha :

- Tiểu gia muốn hỏi huynh đài một chuyện được không?

- Công tử cứ hỏi... Tiểu nhân biết chuyện gì sẽ giải bày ngay với người.

- Tiểu gia chỉ muốn hỏi hôm nay trong Vương phủ có chuyện buồn gì vậy?

Gã sai nha thở ra một tiếng :

- Giang Hồ Kim Tài Đại công tử từ xa đến không biết thôi, chứ hôm nay đúng là ngày cống nạp tiểu thư Vương Quế cho quái thú, nên trong vương phủ rất đau buồn.

Cát Nhựt nheo mày :

- Cống nạp tiểu thư Vương Quế cho quái thú. Ờ... Bộ tiểu thư Vương Quế của các người thịt ngon lắm hay sao mà quái thú đòi ăn?

Tuệ Nam xen vào :

- Quái thú có phải là Tinh Thiên Thiết Bức không?

Gã sai nha lắc đầu :

- Việc này chúng tôi không được biết tường tận lắm. Chỉ có Vương tổng trấn biết rõ mà thôi.

Cát Nhựt vuốt mũi :

- Ái chà... Quái thú lộng hành, đòi ăn thịt cả Vương tiểu thư, mà Vương tổng trấn lại chẳng làm gì được. Chắc con quái thú đó ghê gớm lắm.

- Công tử đừng hiểu lầm Vương tổng trấn. Thật ra Vương đại nhân đã thân hành tiêu trừ quái thú, nhưng võ công của người không khổng chế được nó, ngược lại còn bị trúng độc.

Cát Nhựt quay lại Tuệ Nam :

- Đích thực quái thú chính là Thiết Bức rồi.

Nói đến đây đột nhiên Cát Nhựt rùng mình.

Cái rùng mình của Cát Nhựt không qua khỏi cặp mắt tinh xảo của Tuệ Nam.

Nàng liền nói với hai gã sai nha :

- Nhị vị có thể vào bẩm báo với Vương tổng trấn, có Giang Hồ Kim Tài Đại công tử Vô Cát Nhựt, từ lâu nghe tiếng tàn ác của quái thú Hàm Dương, nên thân hành đến đây, dụng võ công chế phục tà quái, cứu nguy bá tính, đại công tử đang đứng chờ ngoài ngõ môn.

Hai gã sai nha nhìn Cát Nhựt trong khi Cát Nhựt chỉ muốn nhảy đồng lên.

Hai gã sai nha vừa được thưởng vàng, giờ nghe Tuệ Nam nói, dưới mắt họ Cát Nhựt chẳng khác nào thần tiên, hoặc thần nhân trong giang hồ, liền quý thụp xuống :

- Hai tiểu nhân đã từng nghe danh Đại công tử, hôm nay diện kiến phước đức vô cùng. Công tử đã xuất hiện ở đây, chắc chắn nạn quái thú sẽ hết.

Cát Nhựt đứng ngẩn ngơ trong lúc hai gã sai nha lạy chàng như tế sao. Khi hai gã sai nha lui vào trong sảnh đường, Cát Nhựt mới hùng hổ quay lại Tuệ nư :

- Tuệ Nam cô nương vừa nói cái gì?

Tuệ Nam mỉm cười :

- Ta chỉ nói với họ công tử nghe bá tánh Hàm Dương bị đại nạn nên thân hành đến đây tiêu trừ quái thú, để giải trừ hậu họa cho bá tánh.

Cát Nhựt lấp bắp :

- Cô... Cô nương... biết quái thú chính là Tinh Thiên Thiết Bức sao... sao còn bắt ta dâng nạp sinh mạng cho hấn chứ... Tại hạ.. Ta....

Tuệ Nam lắc đầu :

- Nếu không nhận giải trừ hậu họa cho bá tánh Hàm Dương, sao công tử còn để hai tên sai nha bái lạy mình?

- Ô... Ô...

Cát Nhựt thét toán lên :

- Ta... không....

Vừa thét, Cát Nhựt vừa quay lưng chực bỏ chạy, nhưng có lẽ mọi suy nghĩ và hành động của Cát Nhựt không thể qua được Tuệ Nam. Chân Cát Nhựt vừa giở lên thì Tuệ Nam đã thộp vào gáy chàng rồi.

Cát Nhựt giãy nảy :

- Cô nương có muốn chết thì chết một mình, buông tiểu gia ra. Tiểu gia chưa muốn tiêu đời đâu.

Cát Nhựt vừa thét hết câu thì từ trong đại sảnh, một thiếu nữ độ mười bảy, mười tám cùng với hai thị nữ thoăn thoắt bước ra. Theo sau là hai gã sai nha.

Thiếu nữ tiến thẳng về phía Cát Nhựt, ôm quyền :

- Tiệp nữ Vương Quế bái kiến đại công tử.

Thấy nàng hành đại lễ, Cát Nhựt như đứng trên than hồng, lúng ta lúng túng, mãi một lúc sau mới giọng khách sáo nói :

- Tiểu thư đừng trọng thị tại hạ quá... Đừng.. Đừng.. Đừng...

Vương Quế vái chào xong liền nói :

- Nghe sai nha nói, công tử là bậc thần nhân muốn giải trừ kiếp nạn cho bá tánh Hàm Dương và....

Cát Nhựt chực khoát tay nhưng Tuệ Nam đã cản chàng lại nói :

- Tiểu thư.... Chúng ta vào đại sảnh đàm đạo tiện hơn. Tiểu thư cứ yên tâm, có Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đại công tử ở đây thì coi như kiếp nạn bá tánh Hàm Dương và cả tiểu thư sẽ được bảo toàn.

Vương Quế liền hướng dẫn Cát Nhựt và Tuệ Nam vào trong nội đình. Đi cạnh Tuệ Nam, Cát Nhựt cứ lầu bầu trong miệng :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng.... Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng.... Phen này ắt ta tiêu mất.

Tuệ Nam vừa đi vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Cát Nhựt mà tủm tỉm cười, bởi chỉ có mình nàng nghe được tiếng lầu bầu của chàng.

Chương 10: Tài mọn khí hùng

Nhìn bộ tướng của Vương Kỳ Lân, Tổng trấn Hàm Dương, Cát Nhựt và Tuệ Nam biết lão đã bị trúng phải một chất độc vô cùng lợi hại. Nước da xanh nhợt nhạt, cơ thể khô quắc, hai con ngươi muốn lồi ra ngoài, trông tựa một bộ xương khô đét lâu ngày.

Vương Kỳ Lân lấy chân khí, hỏn hỏn nói :

- Đại công tử... Lão phu bất tài... nên để cho bá tánh Hàm Dương bị rơi vào kiếp nạn này.

Cát Nhựt vỗ về Vương Kỳ Lân :

- Đại nhân đừng suy nghĩ quá mà bệnh tình nặng nề hơn. Thế nào tại hạ cũng có cách giải nạn cho đại nhân và bá tánh ở đây.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Đại nhân yên tâm, nhất định Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử sẽ hóa giải kiếp nạn giùm ngài. Có công tử ở đây thì chuyện gì cũng xong hết.

Cát Nhựt tăng háng, cắt ngang lời Tuệ Nam :

- Ấy... Đại nhân đừng tin lời gia nữ. Thị dù sao cũng chỉ là hạng người tiểu tốt không biết lợi hại là gì.

Tuệ Nam trợn mắt, nhưng cũng kịp nuốt những lời giận dữ vào trong. Nàng nguyền Cát Nhựt rồi quay lại Vương Kỳ Lân :

- Đại nhân cứ tự nhiên ở nhà, mở đại tiệc, Đại công tử của ta thân chinh trong một khắc sẽ hạ quái thủ trở về ngay.

Vương Kỳ Lân nhìn Cát Nhựt bằng ánh mắt tâm phục khẩu phục :

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử đã bắt được Bạch Hạc tiên cô, lão phu đây khâm phục vô cùng. Có công tử giúp sức chắc chắn bá tánh Hàm Dương sẽ thoát khỏi kiếp nạn này.

Vương tổng trấn gắng gượng ngồi lên. Vương Quế vội đỡ lấy lưng lão quan :

- Phụ thân ngài lên làm gì?

Tuệ Nam cùng nói theo :

- Đại nhân cứ nằm nghỉ.

Vương Kỳ Lân lắc đầu :

- Công tử sắp sửa thân chinh vào đầm rồng hang cọp, chưa biết thắng bại ra sao, lão phu cảm kích tấm lòng nhân hậu của Đại công tử, nên muốn qui bái người ba lạy gọi là tấm lòng thành với bậc anh hùng, hào kiệt.

Vừa nói Vương Kỳ Lân vừa tụt xuống nhưng Cát Nhựt đã vội vả đỡ lão quan lên :

- Người xưa nói : “Quan chi phụ mẫu”. Vương tổng trấn rất xứng là phụ mẫu của dân đen.

Nghĩ sao nói vậy, Cát Nhựt cảm thấy hào khí của mình bất giác bốc cao ngàn ngút, liền khảng khái hứa luôn :

- Cát Nhựt này dù vô tài, bất đức, cũng vì lão quan quyết xông xáo đầm quái thú một phen.

Chàng đỡ Vương Kỳ Lân ngồi trở lại giường.

Vương Kỳ Lân nhìn qua Vương Quế :

- Quế nhi... Con có cho Đại công tử biết tất cả mọi việc chưa?

Vương Quế gật đầu :

- Gia gia... con đã nói hết với Đại công tử rồi, nhưng người từ chối...

Vương Kỳ Lân quay lại Cát Nhựt :

- Đại công tử... người đừng từ chối mà, lão phu khó lòng nhắm mắt nếu chẳng may không có giải được.

Cát Nhục khoát tay :

- Ấy... Tại hạ đã nghe tiểu thư nói đến việc nâng khăn sửa túi cho bất kỳ ai giải trừ được kiếp nạn cho bá tánh Hàm Dương. Tại hạ từ chối bởi chưa làm được gì cả.

Vương Kỳ Lân gật đầu :

- Công tử... Lão phu kính trọng tấm lòng khảng khái anh hùng của công tử.

Tuệ Nam chen vào :

- Đại công tử của tiện nữ không phải chê Vương tiểu thư, nhưng chàng quả người còn khách sáo bởi chưa biết đại sự có thành công hay không.

- Lão phu tin có Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử nhất định quái thú kia phải bị tiêu trừ.

Tuệ Nam quay lại Cát Nhục :

- Như lời Vương tổng trấn vừa nói, gia nữ chúc mừng cho đại thiếu gia có được người vợ như Vương tiểu thư.

Cát Nhục buông một câu đốp chất :

- Đa tạ... Đa tạ lời khen của gia nữ... Tiểu gia đa tạ người nhiều lắm.. Rất là... là tâm đắc với những lời ngoa ngôn của người.

Trong lúc Cát Nhục nói thì Vương Quế then thùng cúi mặt nhìn xuống mũi hài của mình. Đôi thu nhãn thỉnh thoảng liếc trộm Cát Nhục.

Tuệ Nam nói với Vương Tổng trấn :

- Đại nhân. Ngay bây giờ chúng tôi sẽ khởi hành đến đầm quái thú.

Vương Kỳ Lân khoát tay :

- Nhị vị vừa mới đến, chắc còn nhọc mệt, thôi thì ở lại đây. Sáng sớm mai mới đúng thời khắc công nạp Vương Quế cho quái thú, nhân tiện có nhị vị cùng theo với đoàn luôn thể.

Cát Nhục vỗ tay :

- Đại nhân nói rất đúng... Một công hai việc, chúng ta vừa có thời gian nghỉ ngơi, ăn uống rồi bàn cách tiêu trừ quái thú, chứ đâu cần gấp gáp gì.

Cát Nhục gõ tay lên trán nhìn Tuệ Nam, rồi quay lại Vương Quế.

Vương Kỳ Lân nhìn Cát Nhục hỏi :

- Đại công tử vừa có ý gì hay?

- Tại hạ vừa có một kế

- Công tử cứ nói.

Cát Nhục gật gù, buông lời thật chậm :

- Vương tiểu thư đây vốn chẳng hề biết võ công, còn gia nữ của tại hạ đã luyện thành thần công tái thể, trong thiên hạ khó ai bì kịp, thế thì sao không thể gia nữ vào chỗ của tiểu thư, khi gặp quái thú, bất kỳ xuất thủ lấy mạng quái vật. Kế đó hay không nào.

Cát Nhục vừa dứt lời thì cảm thấy có một luồng kinh khí sắc như bảo kiếm đâm thẳng vào lòng của mình, chàng nhảy đồng lên :

- Oái!

Liền đó có tiếng vo ve như muỗi kêu đập vào thính nhĩ :

- Người đứng là tên gian trá, vô liêm sỉ. Người muốn ta chết thế cho hôn thê của người à?

Nghe giọng truyền âm gay gắt của Tuệ Nam, da thịt Cát Nhục nổi đầy gai ốc, rồi rung mình một cái. Cát Nhục gãi tai, giả là cười :

- Đó là kế mọn của tiểu gia. Nhưng tiểu gia lại sợ tên quái thú kia biết chân diện mục của Vương tiểu thư, thì sẽ bại lộ ngay. Hay cứ để Vương tiểu thư đó, còn tiểu gia và gia nữ hộ tống theo.

Chàng quay lại Tuệ Nam :

- Ý của tiểu gia như vậy đó, gia nữ đồng ý chứ?

Nàng nguyệt Cát Nhục :

- Tuệ Nam chỉ mong Đại công tử trong lúc nguy nan đừng bỏ rơi gia nữ mà thôi.

Cát Nhục xấu mặt xuống, nói :

- Hừ... người thật coi thường tiểu gia quá!

Cát Nhục chấp tay sau lưng, ngúng nguẩy bỏ ra đứng bên cửa.

Vương Quế bước theo chân Cát Nhục thò thè vào tai chàng :

- Đại công tử đừng bắt nạt.

Vương Kỳ Lân lên tiếng :

- Vương nhi. Con hãy mời nhị vị ân nhân về thư phòng nghỉ ngơi, và bảo sai nha lo toan chu tất.

- Vương nhi tuân lệnh!

Vương Quế liền hướng dẫn Cát Nhục và Tuệ Nam về thư phòng. Phòng Cát Nhục đối cửa với phòng Tuệ Nam, bên trong thật là sạch sẽ, và lộng lẫy. Đúng là những thư phòng của bậc đại gia vọng tộc.

Cát Nhục bước vào phòng vờn vai ngáp dài, chàng nói với Tuệ Nam :

- Ái chà, được ở trong căn phòng này, tiểu gia chẳng còn thiết đi đâu nữa.

Tuệ Nam liếc Cát Nhục.

Vương Quế chỉ cửa sổ nói :

- Đại công tử ban đêm đừng mở cánh cửa sổ đó.

Cát Nhục nheo mày, hỏi :

- Nàng lo lắng ta mở cửa sổ sẽ bị trúng gió độc à?

Vương Quế lắc đầu :

- Không phải đâu. Vì ban đêm ở Hàm Dương thường xuất hiện bầy doi tinh. Bọn chúng từ trong đầm quái thú bay ra. Bọn doi tinh này gặp bất cứ ai đều lao vào cắn cổ hút máu. Người bị cắn cổ hút máu chắc chắn sẽ chết nội trong ba ngày.

Cát Nhục rung mình :

- Ái chà, có chuyện đó nữa sao?

- Bởi vậy thiếp mới nói Đại công tử đóng cửa. Nhưng với võ công trác tuyệt của Đại công tử thì lũ doi tinh có đáng gì.

Cát Nhục nhăn mặt nhìn lên Tuệ Nam

Vương Quế ôm quyền nói :

- Đại công tử nghỉ ngơi. Tiệp nữ xin lui bước.

Cát Nhục trong lòng muốn kêu hai nàng ở lại, nhưng Tuệ Nam như đọc được ý nghĩ của chàng liền nắm tay Vương Quế bước ra ngoài luôn.

Cửa phòng vừa đóng sập lại. Cát Nhục đã trừng trừng nhìn về phía cửa sổ rồi rón rén bước lại, ghé mắt qua lỗ khóa. Bên ngoài trời bắt đầu sẫm tối, tiếng gió đùa vi vu khiến trí tưởng tượng của chàng hiện rõ những bóng doi ma chấp chờn bay quanh cửa sổ.

Cát Nhục ngồi xuống mép giường, ôm đầu rên rỉ :

- Chẳng lẽ mình lại có số chết yểu sao?

Cạch!

Cát Nhựt nhảy dựng lên, sau cú nhảy đó, Cát Nhựt đã đứng sững lưng trên giường, hai mắt mở trừng trừng hướng về phía cửa phòng.

Vương Quế mở cửa bước vào, thấy bộ dạng của Cát Nhựt đang đứng trên giường giống như những gã hát tuồng, liền nói :

- Đại công tử chưa nghỉ sao?

Cát Nhựt thấy trên tay Vương Quế là khay thức ăn cùng vò rượu thơm lừng, mà mình thì đang đứng ngơ ngơ trên giường, trông chẳng giống ai, liền chống chế :

- Tiểu gia đang hành công vận khí, điều hòa chân ngươn, chuẩn bị đối mặt với quái thú. Tiểu thư ra vào bất ý, tí chút nữa tiểu gia tẩu hỏa nhập ma, thật là tai hại.

Cát Nhựt vừa nói vừa nhảy xuống giường.

Vương Quế đặt khay thức ăn và vò rượu lên bàn, rồi quay lại Cát Nhựt :

- Vương Quế sợ ý, chút nữa đã hại đến công tử. Xin người bỏ qua cho.

- Tất nhiên rồi. Tiểu gia chẳng trách cứ gì nàng đâu, chỉ sợ ta vô tình phát chướng, nàng sẽ bị trọng thương hoặc chết. Cát Nhựt này ân hận lắm thôi.

Cát Nhựt xuống giọng nói nhỏ vào tai Vương Quế :

- Vương tiểu thư thấy gia nữ của tiểu gia đang làm gì vậy?

- Tiệp nữ không biết Tuệ Nam cô nương làm gì, nhưng gõ cửa mãi vẫn không có người ra, bên trong thì lại im lặng như tờ. Có lẽ Tuệ Nam cô nương đã ngủ.

Cát Nhựt gật đầu, thờ dài một tiếng, Vương Quế liền hỏi :

- Sao Đại công tử lại thờ dài?

- Tại hạ cảm thấy đêm nay tịch mịch quá, phải chỉ có gia nữ cùng đàm đạo thì hay biết mấy!

- Đại công tử đã muốn như vậy, thì Vương Quế sẽ qua bên đó bảo đảm với Tuệ Nam cô nương.

Cát Nhựt liền khoát tay :

- Khỏi. Vương tiểu thư khỏi bận công như vậy. Hãy để cho gia nữ nghỉ ngơi.

Cát Nhựt vừa nói xong, thì ngoài cửa sổ có tiếng vỗ cánh của doi tinh đập vào bành bạch.

Cát Nhựt muốn la hét lên và chỉ tính nước chui tọt vào gầm giường trốn, nhưng làm như vậy thì còn mặt mũi nào nhìn Vương Quế, nên đành bậm gan nói :

- Vương tiểu thư hãy lui về thư phòng, lũ doi tinh đã xuất hiện. Tại hạ sẽ dùng võ công tiêu trừ chúng. Tiểu thư ở đây rất bất tiện.

Vương Quế gật đầu :

- Đại công tử hãy cẩn thận.

Cát Nhựt ưỡn ngực nói :

- Nàng đừng lo, lũ chuột đêm đó chỉ một cái phát tay của ta là chúng rớt lộp độp.

Thấy bộ tướng oai phong của Cát Nhựt, bất ngờ Vương Quế chồm tới hôn phớt lên trán chàng, rồi thỏ thẻ nói :

- Thiếp lo cho tướng công!

Nhận nụ hôn bất ngờ của Vương Quế, Cát Nhựt đứng bần thần ngẩn ngơ. Đến khi tiếng còm cộp do bầy doi đâm thẳng vào cửa sổ mới giật mình, nắm tay Vương Quế, chàng nói :

- Tiểu thư về thư phòng ngay. Ở đây bất tiện... rất bất tiện!

Đưa Vương Quế ra khỏi phòng, Cát Nhựt đóng sầm cửa lại, và nhanh như cắt, chui luôn vào gầm giường. Khi đã chui vào gầm giường, Cát Nhựt vẫn nghe tiếng còm cộp vang lên ngoài cửa sổ, âm thanh đó càng lúc càng rộn hơn, khiến tim Cát Nhựt cứ nhảy tung tung, muốn rụng hẳn xuống bao tử.

Sợ quá đâm liều, Cát Nhược chui ra khỏi gầm giường, đứng dặng chân nhìn chăm chăm về phía cửa sổ, hai con ngươi tưởng như muốn lọt hẳn ra ngoài. Tay thì nắm lại thành hai quả đấm, gân cốt nổi lên có lẫn, nhưng tim thì đập thùm thụp như trống trận.

Cát Nhược tự động viên mình, chửi đồng :

- Lũ khốn khiếp, các ngươi đừng hòng hù dọa tiểu gia.

Cát Nhược vừa quát xong, cảm thấy có vật gì đó mềm mại đặt lên hai bả vai mình. Mồ hôi tuôn đầm cả thái dương, tim muốn nhảy thót ra ngoài bởi sự sợ hãi, Cát Nhược từ từ quay lại.

Sau gáy chàng là khuôn mặt của Tuệ Nam.

Cát Nhược hét lên :

- A...

Tuệ Nam bịt miệng chàng.

Cát Nhược ậm ừ.

Tuệ Nam nói :

- Công tử thật là oai phong!

- Nàng.. Nàng vào đây làm gì?

- Để xem Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại thiếu gia chống chọi với lũ doi tinh thế nào. Xem chừng sau nự hôn do Vương tiểu thư ban tặng, nhục khí của công tử bốc cao ngàn ngút.

Nghe Tuệ Nam nói, Cát Nhược không tỏ ra phách lối, còn mắng nàng :

- Con khi mồm! Nàng thừa biết ta chẳng biết chút gì võ công, còn bày vẽ để đến nông nổi này.

Tuệ Nam cười tủm tỉm :

- Không biết võ công, mà vẫn tự nguyện giải trừ hiểm họa cho bá tánh, công tử là kẻ chí khí vô cùng.

Cát Nhược nheo mày, mặt chia vè phía trước :

- Nàng đừng giả vờ nói nữa. Ý nàng muốn giết ta, thì cứ ra tay đi. Đừng bắt ta nạp mạng cho doi tinh.

- Công tử thử nghĩ lại coi, nếu may mắn Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng tiêu trừ được doi tinh, thì sẽ như thế nào. Ngoài Vương tiểu thư tự nguyện nâng khăn sửa túi, còn có kim ngân và danh tiếng lẫy lừng. Ai mà không ham chứ?

Cát Nhược khoát tay :

- Ai ham thì ham chứ ta không ham.

Cát Nhược thở dài nói tiếp :

- Nói thật với nàng, ta càng nổi danh chừng nào càng dễ chết chừng này. Huống gì hiện tại, gia trang đang gặp tai biến, thân phụ không biết sống chết ra sao. Nhũ mẫu Phụng Tiên thì bất vô tâm tích, kẻ thù thì lẫn quất bên mình, thân thì chẳng hề biết một chút mây may võ công để hộ thân, thế mà lại dây vào lắm chuyện thị phi.

Cát Nhược nhìn thẳng vào mặt Tuệ Nam, tiếp :

- Miệng lưỡi ta hàng ngày gian ngoan, xảo trá, cốt cũng chỉ muốn bảo toàn sinh mạng mình, để mưu tìm ân sư thụ giáo công phu võ học, phục hưng gia thế, chứ lòng nào muốn giả ngây, giả điên bao giờ.

Cát Nhược quay mặt ra cửa sổ, thở dài :

- Dù cho nàng có hạ thủ được doi tinh, ta nổi tiếng trên giang hồ có dạng mọi thứ như nàng nói, Cát Nhược này cũng chẳng màng. Ta nói bằng tất cả tấm lòng, để nàng hiểu ta.

- Đến lúc này Tuệ Nam mới hiểu công tử. Lấy được giải độc cho Bạch nhi và Vương tổng trấn, Tuệ Nam sẽ đưa công tử ra mắt lệnh sư. Biết đâu lệnh sư sẽ nhận công tử là đệ tử truyền thụ võ công, ra mặt với giang hồ.

Cát Nhựt quay mặt lại nhìn Tuệ Nam :

- Nếu được vậy ta vô cùng cảm kích và tạ ơn ghi lòng tạc chân tình của nàng.

Tuệ Nam bước đến cạnh Cát Nhựt, nàng nói :

- Tuệ Nam muốn cùng công tử ngay bây giờ đến đầm quái thú.

Cát Nhựt hỏi giật lại :

- Ngay bây giờ. Sao gấp quá vậy? Không chờ đến sáng mai được à?

- Tuệ Nam không muốn mọi người biết hành tung của mình.

- Nàng muốn giấu thân phận Bạch Hạc tiên cô?

Tuệ Nam gật đầu :

- Đó là ý của lệnh sư.

- Thế thì chúng ta đi. Đến đầm quái thú đối mặt với doi tình, ta nghĩ đỡ nhiều lạnh lẽo, nàng hãy cẩn thận!

- Công tử cũng nên cẩn thận

- Đối mặt với doi tình là nàng chứ không phải là Cát Nhựt. Nàng đừng bận tâm vì ta.

* * * * *

Cát Nhựt và Tuệ Nam âm thầm rời Vương phủ, hai người nhắm hướng đông đi ba mươi dặm thì đến đầm quái thú. Từ trong đầm, âm thanh rì rì phát ra, nghe rộn cả cột sống, sương đêm lại dày đặc, chẳng thấy gì.

Mặc dù có Tuệ Nam đi cạnh, nhưng Cát Nhựt cũng không kiềm chế được nỗi lo lắng sợ sệt của mình, chàng hồi tiếc trước đây không hàm thụ võ công của gia phụ mà nghĩ lại cũng lạ, Vô Danh kiếm chủ chẳng bao giờ nói đến việc truyền thụ võ công cho Cát Nhựt.

Cát Nhựt thở dài một tiếng nói với Tuệ Nam :

- Tuệ Nam cô nương. Trong đầm quái thú, tại hạ nhận thấy có quá nhiều sát khí bốc lên, kể cả mùi xú uế, hay chúng ta đừng xông vào mà về báo với lệnh sư. Có lệnh sư đi cùng, tại hạ an tâm hơn.

Tuệ Nam lắc đầu :

- Lệnh sư đã bề quan tịnh công rồi, ta và công tử không đòi được giải được thì không còn ai đâu.

Cát Nhựt bắt buộc phải thân hành theo Tuệ Nam, trong lòng không một chút gì an tâm, nhưng đã đến nước này cũng đành nhắm mắt bước liều theo nàng.

Cát Nhựt mỗi bó đuốc, quơ đến trước. Dưới ánh sáng héo hắt của ngọn đuốc, Cát Nhựt nhận ra những thân cây hình thù cổ quái, ngỡ như những con quái vật dị hình, dị dạng đang nhe nanh múa vuốt chực nhảy xổ vào hai người.

Thấy những thân cây đó, Cát Nhựt bắt giác nổi đầy gai ốc, đi sát hơn vào cạnh Tuệ Nam.

Tuệ Nam như đọc được ý nghĩ của Cát Nhựt, nàng nói :

- Công tử đừng quá sợ như vậy. Còn đâu là nhục khí của Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử!

Mặc cho Tuệ Nam nói, tay Cát Nhựt đã nắm cứng tay nàng, miệng thì thều thào :

- Tại hạ không sợ, nhưng sao cột sống cứ ớn lạnh. Có lẽ hơi sương đêm trong đầm này quá độc hại!

Tuệ Nam trút hai hoàn linh đơn nhét qua tay Cát Nhựt :

- Công tử uống hai hoàn linh đơn này, sẽ không còn sợ độc khí thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng nữa.

Cát Nhựt nhận hai hoàn linh đơn từ tay Tuệ Nam, rồi bỏ luôn vào miệng.

Hai người tiếp tục đi sâu vào trong đầm quái thú. Đang lần bước đi, đột nhiên có âm thanh quái gở ù ù phát ra nghe như tiếng nghiền răng của quỷ nhập tràng.

Cát Nhược dợm quay lưng trở lại, miệng thì nói :

- Chết thật rồi. Tại hạ và cô nương chui đầu vào hang quỷ chẳng sai.

Tuệ Nam ghệt Cát Nhược lại :

- Công tử tính bỏ chạy đấy à? Công tử đã từng nói muốn tìm ân sư võ công quán tuyệt hàm thụ, để phát dương quang đại, giờ nghe âm thanh lại quen ngay lời nói của mình sao?

- Trời đất ơi. Ở đây làm gì có dị nhân, dị sĩ, chỉ có lũ dơi tinh sắp biến thành quỷ nhập tràng.

- Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử không nghĩ đến thịnh tình của Vương đại nhân và Vương tiểu thư à?

- Tất nhiên tại hạ nghĩ đến họ chứ. Nhưng nghĩ cho cùng, mạng mình còn lo chưa nổi làm sao lo đến người khác.

Cát Nhược thờ ra, rồi nói tiếp :

- Tuệ Nam cô nương, hay là chúng ta quay về, đợi đến khi ta tìm được sư phụ luyện thành võ công cái thế sẽ tiêu trừ giải nạn cho bá tánh Hàm Dương.

- Công tử nói nghe tức cười quá. Đợi công tử tìm được sư phụ, lại còn luyện thành võ công tuyệt luân thì e rằng bá tánh Hàm Dương đã trở thành ma hết trơn rồi.

Tuệ Nam dứt câu, áp tay vào lưng Cát Nhược đẩy tới trước. Nàng vừa đẩy vừa nói :

- Nam nhi đại trượng phu, thấy nguy đi trước, thấy hiểm cũng không sòng lòng. Ta sẽ bọc hậu phía sau, còn công tử đi tiên phong phía trước, thấy quỷ diệt quỷ, thấy ma trừ ma. Đó mới là kẻ trượng phu đại nghĩa.

Cát Nhược tui ngầu quay lại :

- Nàng..

Thấy cặp mắt Tuệ Nam sắc như dao, lạnh lùng đâm vào tâm tình mình, Cát Nhược không dám nói, đành nghiêng răng quay lưng đi tiếp, nhưng trước khi dợm bước, gượng nói với Tuệ Nam :

- Nàng đi sau đừng bỏ ta nghe!

- Tất nhiên Tuệ Nam này chẳng bao giờ bỏ công tử đâu.

Lấy một hơi chân khí thật sâu. Cát Nhược giờ thẳng ngọn đuốc, xâm xâm tiến thẳng vào đầm quái thú. Đi mà tim vừa đập thùm thụp, miệng không ngừng lái nhai :

- Thổ địa thần linh ở chốn đầm rồng này linh thiêng thì đừng hại đến thiếu gia.

Đi mất một chập sau, Cát Nhược nhận ra chỉ còn mỗi một mình trong khoảng không gian tĩnh mịch và u ám này, liền dừng bước quay lại :

- Tuệ Nam cô nương..

Cát Nhược giật mình, bởi không thấy Tuệ Nam đâu nữa cả. Giật thót ruột vì sự biến mất của Tuệ Nam, Cát Nhược hoảng quá, quơ luôn cây đuốc, miệng thì hét lớn :

- Tuệ Nam... Tuệ Nam cô nương. Cô nương đi đâu rồi. Sao cô nương lại bỏ tiểu gia chứ? Tuệ Nam... Tuệ Nam...

Không có tiếng Tuệ Nam đáp trả lời lại, uất khí trong kinh mạch Cát Nhược tràn lên, bởi ý niệm nghĩ rằng Tuệ Nam đánh lừa mình vào chỗ chết rồi lẳng lặng bỏ đi. Cát Nhược liền chửi đồng :

- Tuệ Nam, con tiện tỳ thói tha. Ngươi tính dâng sinh mạng của tiểu gia cho quỷ nhập tràng phải không? Quân cầu trệ! Đồ khỉ... Ngươi tàn nhẫn... tiểu gia có chết cũng biến thành quỷ theo ngươi hoài luôn..

Vừa chửi đến đây, Cát Nhược đảo mắt nhìn quanh, định thần mới phát hiện hai đốm sáng xanh từ trong một khe đá chiếu về phía mình.

Cát Nhược thấy hai đốm sáng xanh rờn đỏ, tay chân đã rụng rời té ngồi xuống đất, miệng bật ra tiếng than :

- Ôi trời ơi... Tiểu gia phen này... Phen này chẳng còn cách gì cứu mình được nữa.

Hai đốm sáng xanh lẻ đó vụt tắt rồi lại hiện lên.

Cát Nhược chiếu nhãn lực, cố nhìn thấu màn sương đêm để nhận ra hai đốm sáng xanh đó là giống quái vật gì. Nhưng màn sương dày đặc che kín, dù Cát Nhược đã nường đến muốn tét cả hai mí mắt, vẫn không định hình được hai đốm sáng kia là thứ gì.

Sợ quá đành liều, Cát Nhựt xia ngọn đuốc tới trước rồi từ từ tiến lên từng bước một.

Cát Nhựt giật nảy mình khi nhận ra hai đốm sáng xanh rờn đỏ chính là cặp mắt của người nào đó bị nhốt trong khe đá.

Cát Nhựt chồm lên :

- Ê! Ngươi... ngươi là ma hay là quỷ?

- Ngươi đến sớm quá đấy. Vương tiểu thư chưa đến giờ cúng nạp.

Cát Nhựt nheo mày :

- Hình như ngươi đang chờ một người nào phải không?

Người bị nhốt trong khe đá chớp mắt :

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Người đó vừa nói, vừa chìa cánh tay khẳng khiu ra ngoài khe đá. Ngay lập tức một hấp lực mạnh tọ ba đào cuốn lấy Cát Nhựt nhấc bổng lên, kéo về phía khe đá. Chỉ trong chớp mắt, khi Cát Nhựt định thần được thì yết hầu đã lọt thỏm trong năm ngón trảo cứng cứng như thép của quái nhân rồi.

Đối mặt với một quái nhân có khuôn mặt choắt tọ như mặt dơi, hai hàm răng sâu sâu chìa ra bên ngoài, nước da tái tái như da xác chết, cặp mắt thì xanh lè như mắt mèo, hồn vía Cát Nhựt như muốn tan ra thành khói.

Quái nhân nghiêng răng nói :

- Tiểu tử ngươi là ai?

Cát Nhựt há họng, lắp ba lắp bắp :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng... không phải...

- Ngươi tên là cái gì? Ngươi không biết tên ngươi sao?

Cát Nhựt nhăn nhó :

- Lão tiên bói không biết tên tiểu bói chứ tiểu bói thì biết rành lão tiên bói.

- Tiểu tử biết ta?

- Tiểu bói được lệnh của người đó đến đây, nên phải biết tiên bói chứ.

- Vô Thần giáo sai ngươi đến à?

Cát Nhựt gật đầu lia lịa.

- Đúng... Đúng... Vô Thần giáo chủ sai tiểu bói đến chăm sóc cho lão tiên bói.

Quái nhân gằn từng tiếng :

- Tên ác nhân đó tốt như vậy sao? Tiểu tử, ngươi đừng gian ngôn với lão phu. Ngươi tưởng ta không biết sao, ác nhân sai ngươi đến với dụng ý gì? Nói mau, bằng không lão phu sẽ móc yết hầu ngươi.

Cát Nhựt la lớn lên :

- Khoan, khoan móc yết hầu tiểu bói...

Quái Nhân cười gằn, rồi nói :

- Phải ác nhân muốn dùng ngươi để lấy tám bản đồ Bách Linh động phải không?

Cát Nhựt lắc đầu :

- Làm gì có chuyện đó. Tiểu bói không có ý lấy bản đồ bản điếu gì đâu...

- Tại sao ngươi lại mò đến đây?

Tiếng ào ào quái lạ lại phát ra, Cát Nhực xuống giọng :

- Lão tiền bối có nghe tiếng gì không?
- Đó là âm thanh do những thân cây trụ khi gặp gió phát ra, nên vùng này mới có tên là đầm quái thú.
- Thì ra là vậy. Tiểu bối chẳng qua vì âm thanh dị hoặc đó mà mò đến đây.
- Ngươi nói sao?
- Quả thật như vậy đó. Tiểu bối vốn là người phương xa đi ngang qua đây, nghe tiếng kỳ lạ nên mạo muội đột nhập vào, may mắn gặp được tiền bối, kỳ nhân cái thế. Cát Nhực này có mắt không trông mong lão tiền bối bỏ qua cho.
- Có đúng như vậy không? Hay là lão phu moi tìm ngươi đằng rờ trắng đen?

Cát Nhực khoát tay :

- Tiền bối đừng làm như vậy. Mọi tìm vẫn bối thì Cát Nhực này đâu còn sống được nữa. Mà tìm vẫn bối nhất định không thể có màu trắng hay màu đen, mà nhất định là màu đỏ.
- Màu đỏ càng tốt.
- Trời đất ơi! Tìm vẫn bối không phải màu đỏ.
- Thế thì màu gì?

Cát Nhực nhăn nhó :

- Hình như màu xanh!
- Lần đầu tiên lão phu nghe nói có trái tim màu xanh, tim màu xanh nhất định là một thần vật, để lão phu nhìn qua xem!

Cát Nhực lắc đầu :

- Không phải màu xanh mà là màu tím.
- Màu tím... ngộ thật!

Cát Nhực xuống giọng, nói :

- Lão tiền bối ơi. Cát Nhực vô tình mò vào đầm quái thú này làm kinh động đến nơi tịnh sư của tiền bối, chết cũng được rồi. Nhưng có một điều là chết đi lòng vẫn không sao yên được.
- Tại sao ngươi chết mà lòng chưa yên, ngươi có tâm sự gì chăng?

Cát Nhực bật khóc thổn thức, rồi nói bằng giọng nghẹn ngào :

- Vốn vẫn bối nằm mơ, thấy mình đang được ân sư cái thế kỳ tài. Vị ân sư đó có tín vật là một con dơi sắt lên nước đen sì.

Quái vật hỏi giật giọng :

- Con dơi sắt ư! Vật đó đâu?

Cát Nhực liền thò tay vào túi lấy luôn con dơi sắt ám khí đã gây trọng thương cho Bạch nhi.

Quái nhân cầm ngay cánh dơi :

- Đây là ám khí của ta!

Cát Nhực mở tròn hai mắt, thốt luôn :

- Sư phụ...
- Lão phu mà là sư phụ của ngươi à?
- Sư phụ! Cát Nhực mong mỗi gặp sư phụ lâu lắm rồi vì đệ tử do thần mạch bảo sư phụ chính là người có ám khí cánh dơi này.

Quái nhân chớp cặp tinh nhãn xanh ròn.

Cát Nhục nói tiếp :

- Sư phụ ơi! Sau khi được thần nhân báo mộng. Cát Nhục liền khăn gói lên đường tìm ân sư, và chẳng may bị ma nữ truy đuổi quyết giết bằng được.
- Tại sao ma nữ lại muốn giết người?
- Vì ma nữ biết đệ tử có tín vật của sư phụ.
- Ma nữ đó là ai?

Cát Nhục ngáp ngừng.

Quái nhân hỏi gần luôn :

- Người nói đi. Ma nữ đó là ai?
- Ma nữ chính là Bạch Hạc tiên cô. Thị bức ép đệ tử vô cùng, và chỉ muốn đệ tử chết không toàn mạng mà thôi.

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong bụng Cát Nhục lại nghĩ thầm :

- Lão quái vật, thả tiểu gia ra, tiểu gia sẽ chuồn ngay. Lão đừng hòng bắt tiểu gia bái làm sư phụ. Nhìn bộ mặt của lão, tiểu gia đã không nguỉ được rồi.

Quái nhân nhìn thẳng vào mặt Cát Nhục :

- Ma nữ Bạch Hạc tiên cô khi nãy đi sau lưng người có phải không?

Cát Nhục giật thót ruột, bụng dạ rối bời. Chẳng không thể nào tin được, lão quái nhân này có thể nhìn xuyên qua màn sương dày đặc hơn hai dặm như vậy.

Nhưng nghe lão nói thì quả đúng như vậy thật, nếu lão không thấy sao lại khẳng định Tuệ Nam đi sau lưng chàng.

Cát Nhục bật khóc :

- Sư phụ. Đúng á đó chính là ma nữ Bạch Hạc tiên cô. Thị biết đệ tử có tín vật của sư phụ, liền bức ép đệ tử đi trước, đặt dùm đệ tử làm mộc đồ hứng sự trừng phạt của sư phụ.
- Ma nữ thật là quá quắc!

Quái nhân, bất ngờ nhấc bổng Cát Nhục lên, và chỉ một cái phất tay rất nhẹ của lão, thân ảnh của chàng như chiếc pháo thăng thiên bay vút lên bầu trời.

Vừa quãng Cát Nhục, quái nhân vừa cong năm ngón tay phát tác cách không bắn ra một lúc năm luồng chỉ tạo thành một chùm tia sáng xanh lè, phóng vút về phía cây đại cổ thụ gần đó.

Ầm!

Cây đại thụ bật cả gốc, đổ kènh ra đất bởi ngọn khí chỉ mạnh tựa ba đào do quái nhân phát tác. Từ cây đại thụ, Tuệ Nam phi thân ra, ngọn ngọc tiêu điểm về phía quái nhân, ngay lập tức có một đạo bạch quang lóe lên, ngoằn ngoèo như một tia sét nện thẳng vào chỗ khe đá.

Vừa phát tác khí chỉ đánh vào đại thụ, quái nhân vẫn có thể tụ trung khí lực, phóng tiếp theo một đạo chỉ công đón đạo bạch quang của Tuệ Nam.

Ầm!

Tường chừng như có hai luồng sét trời chạm thẳng vào nhau, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến cho hai tảng đá khổng lồ cũng phải lung lay.

Tuệ Nam chọi thẳng một đạo khí chưởng với quái nhân, thân ảnh lướt luôn về sau hai trượng, thân sắc biến đổi qua màu tái tái, chứng tỏ nội khí của nàng còn kém xa lão quái nhân.

Cùng lúc, thân ảnh Cát Nhục từ trên cao rơi xuống, và lão quái nhân chỉ đảo cổ tay lại bất cứng lấy yết hầu chàng.

Lão quái hỏi :

- Tiểu tử. Ma nữ chính là á phải không?

Cát Nhục cố quay đầu lại, mặc dù không thấy Tuệ Nam, nhưng cũng gật đầu đáp liều :

- Đúng như vậy đó sư phụ. Á ma nữ đó đã bức hiếp đệ tử.

- Người không biết à là đệ tử của Tiên Hạc cô phụ à?

Cát Nhục giả vờ lắc đầu :

- Đệ tử không biết.

Lão quái nhân lia luồng quái nhãn vào mặt Cát Nhục :

- Lão phu nghĩ à là đồng bọn với người.

- Sư phụ nghĩ vậy thì hãy giết đệ tử đi. Đệ tử nói lời thành thật.

- Được! Để lão phu dụng người làm vũ khí tiêu trừ à. Nếu người không chết, nhất định lão phu sẽ nhận người làm đệ tử.

Quái nhân vừa nói vừa nâng Cát Nhục lên, đồng thời từ tâm trung bản thủ của lão, xuất kỳ bất ý phát tác một đạo hấp công vô hình, vô thanh, nhưng quán chặt lấy thân ảnh chàng.

Quái nhân hét lớn một tiếng, thân người của Cát Nhục bắn xẹt đi như một hòn đá khổng lồ công thẳng vào Tuệ Nam.

Cát Nhục chói với sa sầm mặt mày, và chỉ nghe tiếng gió rì rì bên mang tai mình, tay chân thì cử động không được, Cát Nhục đành nhắm mắt với ý niệm :

“Chết ta rồi!”

Cát Nhục bất đắc dĩ trở thành vũ khí của quái nhân công thẳng vào Tuệ Nam. Nếu Tuệ Nam dụng ngọc tiêu chống trả lại, chắc chắn chàng sẽ khó toàn mạng.

Tuệ Nam nhắc thấy bóng Cát Nhục lao vào mình, liền điểm mũi hài trở luôn khinh thuật phiêu bồng lướt lên cao, đồng thời từ hai ống tay áo bạch y trắng nõn của chàng xuất hiện hai đường dây lụa, nhanh như lốc cuốn quán chặt lấy Cát Nhục.

Thế là chỉ trong tích tắc, Cát Nhục trở thành vật xâu xé giữa quái nhân và Bạch Hạc tiên cô.

Thật ra, nếu Cát Nhục không thọ nhận mật giao long sắp hóa rồng, mạch cốt đã thay đổi, có lẽ thân thể chàng bị xé làm hai bởi hai lực kinh đối kháng nhau.

Tuệ Nam ra sức kéo ghệt Cát Nhục về phía mình, quái nhân cũng trở thần khí dụng hấp lực kéo ngược trở lại... Ở giữa, Cát Nhục tưởng chừng cơ thể mình đang dần dần bị banh ra làm hai.

Chàng quá tức tưởi vì sự vô dụng của mình, nên vận tất cả sức mình hét lên một tiếng :

- A...

Cùng với tiếng hét khủng khiếp đó, Cát Nhục gãy giữa, chính lúc đó thần lực tiềm âm trong người chàng phát tác ra.

Ầm! Ầm! Ầm!...

Hấp lực của quái nhân bị cắt đứt tan vào hư vô, chẳng để lại giấu tích gì. Bên đây thì hai mảnh vải lụa trắng của Tuệ Nam cũng bị đứt từng đoạn.

Quái nhân thốt lên một tiếng ngạc nhiên :

- Ý...

Tuệ Nam cũng chẳng khác gì dơi tinh, thoái lui ba bộ.

Chỉ trong khoảng thời khắc tích tắc đó thôi, Cát Nhục rơi phịch xuống đất, chàng ọ người đứng lên, vẻ mặt hằm hằm chỉ tay vào mặt Tuệ Nam :

- Người muốn giết tiểu gia!

Chàng quay lại phía quái nhân :

- Cả lão quái vật cũng vậy. Tiểu gia không thù không oán, lão cũng muốn banh xác ta ra.

Đoạn chàng ngoe nguẩy đứng lên :

- Tiểu gia đi. Các người ở lại đánh nhau đến chết cũng mặc.

Cát Nhục vừa chửi và tính bỏ đi, nhưng Tuệ Nam đã tràn người qua cản chàng lại.

Bên kia quái nhân hét lên the thé :

- Tiểu tử, dừng bước, dừng bước.

Cát Nhược hậm hực nói luôn :

- Ta không biết gì hết!

Chàng hát vai đây Tuệ Nam :

- Tránh ra!

Nhưng Cát Nhược vừa dậm bước, thì cơ thể lại cứng ngắc không cử động được. Vốn Cát Nhược chỉ có thần lực tiềm ẩn trong người, còn võ công thì chẳng biết gì, nên bị Tuệ Nam cách không điểm chỉ cũng không hay, đến lúc tỉnh bỏ đi thì cử động không được.

Chàng hốt hải nói :

- Sao kỳ vậy nè. Sao tiểu gia không cử động được?

Tuệ Nam đặt tay lên vai Cát Nhược :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử đã bị ta điểm huyết rồi làm sao cử động được.

Cát Nhược xấu hổ nói :

- Tại sao nàng lại làm vậy. Mau giải huyết cho tiểu gia!

Tuệ Nam lắc đầu :

- Công tử quên mục đích rồi à? Chúng ta thâm nhập vào đầm quái thú đã chạm mặt lão quái nhân Phi Thiên Thiết Bức, nhưng chưa lấy được giải được kia mà?

- Cô nương có muốn lấy thì đến gặp mặt lão mà lấy, ta hết trách nhiệm rồi. Cô nương không thấy tí chút nữa Cát Nhược này đã bị xé làm hai bởi hai người sao?

Lão quái nhân xen vào cuộc nói chuyện của Tuệ Nam :

- Tiểu tử, lão phu không ngờ trong người ngươi tiềm ẩn một nội khí chân ngươn, không thể nào tưởng được, chắc chắn ngươi phải gặp một kỳ duyên gì đó.

Cát Nhược buông luôn một câu lạnh nhạt :

- Nếu gặp kỳ duyên thì tiểu gia chả phải đứng như trời trồng thế này.

- Ngươi không biết mà thôi. Giờ lão phu sẵn sàng nhận ngươi làm đệ tử, nhưng ngươi phải giúp lão phu một việc.

Tuệ Nam nhìn lão quái nhân nói :

- Ta biết lão quái đang bị cầm nhốt trong hai tảng đá khổng lồ, và muốn nhờ Cát Nhược Đại công tử cứu mình ra chứ gì?

Lão quái Thiết Bức nhìn sững vào Tuệ Nam, lão nói :

- Lão thì biết tông ngươi muốn đến chiếm bức bản đồ Bách Linh động phải không?

Cát Nhược cắt ngang :

- Không phải vì tấm bản đồ chết tiệt đó mà Tuệ Nam cô nương bắt tiểu gia đến đây đâu.

- Thế vì cái gì?

Cát Nhược xẵng giọng nói luôn :

- Vì giải được độc trong cánh dơi mà tiểu gia và vị cô nương này phải mò đến đây.

Lão quái bật cười the thé :

- Thế thì sao không nói sớm cho lão phu biết, chúng ta có thể trao đổi với nhau.

Tuệ Nam chen vào :

- Lão muốn trao đổi cái gì?
- Lão phu sẽ giao giải độc đơn, còn hai vị giúp ta lấy lại tự do. Có được không nào?

Tuệ Nam nhìn chăm chăm lão hỏi :

- Lão quái đã bị Bách Diện nhân nhốt trong hai tầng thiên băng phải không?
- Đúng như vậy. Lão phu đã bị nhốt ở đây gần mười năm rồi, và chỉ nhờ vào sự cung phụng của Vô Thần giáo chủ... mới sống sót mà thôi.

Tuệ Nam lặp lại :

- Vô Thần giáo chủ! Lần đầu tiên ta nghe cái danh này.

Tuệ Nam suy nghĩ chập lờ, rồi nói :

- Lão quái được tự do, chắc chắn bá tánh bị đại nạn.
- Nếu các người không giúp ta, thì đừng hòng có giải độc đơn.

Cát Nhục nói với Tuệ Nam :

- Muốn có giải độc đơn thì giúp cho lão quái đó đi. Không còn cách nào khác đâu.

Tuệ Nam lại dùng cách không khí chi giải huyết cho Cát Nhục. Chàng quay lại nhìn lão quái, rồi hỏi :

- Làm cách gì giúp lão tiền bối thoát khỏi hai tầng thiên băng đó?
- Ngươi muốn giúp lão phu?
- Tất nhiên vẫn bồi muốn giúp mới hỏi chứ. Nhưng trước khi giúp lão tiền bối, ngươi hãy giao giải độc trước cho Tuệ Nam cô nương đã.

Lão quái lắc đầu :

- Lão phu giao giải độc đơn thì lấy gì tin các người giúp lão thoát khỏi hai tầng thiên thạch này?

Cát Nhục vỗ ngực mình :

- Tiểu gia đã hứa thì nhất định phải làm, lão cứ tin vào Cát Nhục này.

Lão quái xì một tiếng nói :

- Tin ai chứ tin ngươi thì lão phu đi bằng đâu.

Cát Nhục nheo mày :

- Lão quái không tin tiểu gia, nhưng tiểu gia thì tin lão quý. Lão hãy chỉ cách đi.

Lão quái quan sát Cát Nhục từ đầu đến chân, rồi nói :

- Nếu phối hợp chân ngươn của lão và hai người thì chắc chắn sẽ phá vỡ được hai tầng thiên thạch này.

Cát Nhục chỉ tay vào ngực mình :

- Lão quý nói tiểu gia có chân ngươn hộ khí à?

Lão quái gật đầu :

- Chân ngươn trong kinh mạch tiểu tử có một không hai trên giang hồ. Nếu không có chân khí hộ thể tiềm ẩn bên trong thì khi này ngươi đã mất mạng rồi.
- Thế mà Cát Nhục này lại không biết. Tiểu gia có chân khí hộ thể, nhưng lại tuyệt nhiên không biết phát tác ra ngoài.
- Lão phu có cách. Lão sẽ dẫn truyền nội khí qua vị cô nương kia, lấy chân âm của thị rồi phối hợp với chân ngươn của ngươi hợp nhất âm dương khí chưởng, phát tác thành đạo kinh, phá vỡ hai tầng thiên băng.

Cát Nhược lắc đầu :

- Lão quý nói thiếu gia chả hiểu gì cả.
- Người không biết võ công nên không hiểu nhưng Tuệ Nam thì chắc chắn hiểu.

Tuệ Nam tiến lên nửa bộ, nàng nói :

- Bốn cô nương hiểu, nhưng khi lão tự do thì trở mặt, làm sao bốn cô nương tin lão được.
- Các người cần giải được độc đơn, lão phu có thể trao tám bản đồ dẫn đến Bách Linh động. Khi lão được tự do sẽ dùng giải độc đơn đổi tám bản đồ đó.

Tuệ Nam gật đầu :

- Bốn cô nương đồng ý.

Lão quái nhân liền thấy một chiếc túi da về phía Cát Nhược, lão nói :

- Tiểu tử! Đó là tám bản đồ dẫn đến Bách Linh động, nơi tinh tu của thiên hạ đệ nhất nhân, người duy nhất đứng trên thiên hạ.

Cát Nhược đón lấy túi gấm, rồi cúi luôn qua tay Tuệ Nam. Chàng nói :

- Tiểu gia chả cần mấy món này làm gì, chỉ mong lão sớm trao giải độc đơn để cứu Bạch nhi được rồi.

Chàng quay sang Tuệ Nam :

- Tuệ Nam. Ta và cô nương cùng phối hợp chân khí theo cách của lão quý để cứu lão.

Tuệ Nam nắm tay Cát Nhược bước thẳng về phía khe đá. Nàng đưa tả thủ cho lão quái bắt lấy mạch môn, còn hữu thủ thì áp vào lưng Cát Nhược.

Lão quái trầm giọng nói :

- Lão phu bắt đầu dẫn công khí đây.

Lão vừa dứt câu, Tuệ Nam đã cảm nhận một luồng khí hỏa dương nóng hổi cuộn cuộn thấm thấu vào mạch môn của mình. Nàng không ngờ lão quý lại có nội công cao thâm như vậy, nếu bây giờ chỉ một chút xao tâm không hợp nhất được hỏa dương chân khí của lão quý, thì lục phủ ngũ tạng của nàng sẽ cháy thành tro. Ngược lại, lão quý cũng không thể tránh được khỏi bị tẩu hỏa nhập ma.

Tuệ Nam vốn là đệ tử chân truyền của Tiên Hạc cô phụ, một trong ba đại kỳ tài võ lâm, nên đối với nàng việc hợp nhất hỏa dương chân khí chẳng khó khăn gì.

Tuệ Nam vừa dẫn luồng khí hỏa dương của lão quý vừa nói với Cát Nhược :

- Công tử hãy chuẩn bị tinh thần, tập trung vào hai tạng thiên băng, từ từ dâng song thủ lên ngang ngực, đẩy nhẹ đến khi hai tay áp vào thiên băng. Chân khí hợp nhất của ta sẽ dẫn truyền vào đan điền của công tử. Lúc bấy giờ công tử sẽ có cảm giác ấm ấm dưới vùng đan điền, nhận rõ cảm giác đó, công tử liền dụng tri thức dẫn luồng nội khí vào Linh Đài, qua Mạch Môn rồi biến thành kinh lực phá vỡ thiên băng.

Cát Nhược hỏi lại Tuệ Nam :

- Linh Đài huyệt ở đâu, và Mạch Môn là cái gì?

Lão quý Thiết Bức chen vào :

- Tiểu nữ có nói đến hết đêm nay, qua đến ngày mai, lão phu e già cũng chả hiểu gì. Tiểu nữ dùng hợp nhất chân nguyên của lão phu cùng với chân nguyên của tiểu nữ, hòa hợp cùng phần lực tiềm ẩn trong nội đan của già, mà phát thành kinh lực thông qua chưởng kinh của Cát Nhược.

- Ta biết, chỉ sợ nửa chừng Cát Nhược dùng thần lực cản trở luồng khí lưu thì sơ...

- Tiểu nữ ngại sợ tính mạng của già phải không?

- Đúng như vậy. Thần lực trong nội đan của Cát Nhược sẽ đối kháng với hợp nhất âm dương chân khí, y sẽ bị vỡ kinh mạch mà chết, ngược lại ta và lão cũng khó lòng giữ được khỏi bị tẩu hỏa nhập ma.

- Nếu gặp trường hợp đó, thì lão phu và tiểu nữ nhanh chóng thu hồi chân khí.

Lão quý nói với Cát Nhược :

- Tiểu tử, ngươi nghe rõ rồi chứ. Một chút sơ xảy của ngươi thôi, hậu quả sẽ khó lường. Ngươi bị chết, lão phu và vị cô nương đây cũng khó bảo toàn tính mạng.

Cát Nhựt khoát tay :

- Ấy! Hai người đừng có lo lắng quá như vậy. Tiểu gia không chết lãng nhách như vậy đâu.

Chàng cười khẩy một tiếng :

- Tuệ Nam, cô nương còn chờ gì nữa?

- Được lắm. Bắt đầu đây, công tử cẩn thận!

Tuệ Nam dứt lời liền truyền nội khí qua thiên đình Cát Nhựt. Đến lúc này, chính nàng cũng phải giật mình, bởi nàng thấy bên trong nội thể của chàng tiềm ẩn một nội khí vô tiền khoáng hậu. Những luồng khí vô hình ấy lưu chuyển hỗn loạn trong kinh mạch của Cát Nhựt, nếu để lâu, chắc chắn chính loạn khí đó sẽ khiến Cát Nhựt tẩu hỏa nhập ma, cơ thể sẽ nổ tung như quả bom nổ.

Nhận ra điều đó, tâm thần Tuệ Nam khẩn trương lo lắng vô cùng. Nếu bây giờ nàng không hợp nhất cùng nội khí loạn chuyển trong kinh mạch Cát Nhựt, thì chính mình sẽ bị những luồng nội lực loạn lưu ấy di hại.

Tuệ Nam truyền âm nhập mật nói với lão quỷ :

- Lão quỷ. Trong cơ thể Cát Nhựt tiềm ẩn loạn khí rất là mạnh. Nếu Cát Nhựt biết võ công qui tụ được loạn khí thì hai tầng thiên băng có đáng gì. Chỉ tiếc tiểu nữ sợ hợp nhất âm dương chân ngươn khó phối hợp với loạn khí trong nội thể của Cát Nhựt.

- Lão phu ở đây lâu lắm rồi, tất cả đều do số trời định đoạt thôi.

Cát Nhựt chờ lâu quá vẫn chưa thấy Tuệ Nam dẫn chân ngươn truyền qua mình liền quay lại nói :

- Tuệ Nam cô nương, sao chưa chịu hội nhập chân khí với tại hạ. Bộ cô nương chê chân khí của ta à?

- Ta bắt đầu đưa khí lực qua hội nhập cùng chân ngươn của công tử đây.

Tuệ Nam vừa dứt câu, vừa dẫn truyền hợp nhất khí công của mình và lão quái sang Cát Nhựt. Quả như nàng đã dự đoán, những luồng loạn khí trong nội thể Cát Nhựt như nhận ra có chân khí lạ xâm nhập liền nhanh chóng qui tập tạo thành một bức tường vô hình chặn ngang khí công hợp nhất của Tuệ Nam.

Nếu lúc này Cát Nhựt biết võ công, thì phối hợp chân khí bản thân với khí âm của nàng chẳng mấy khó khăn, nhưng khổ nỗi chàng lại chẳng may biết vận dụng võ công, nên để mặc loạn khí trong nội thể của mình ngăn cản chân khí của Tuệ Nam.

Tuệ Nam vội nói với Cát Nhựt :

- Công tử hãy nghe và thực hành theo ta bằng không chúng ta sẽ chết tất cả.

- Nàng nói đi. Ta sẵn sàng làm theo.

- Hãy dẹp bỏ mọi tạp niệm, để nội khí lưu thông vào đả phá nhâm Đốc mạch.

Nghe giọng khản khản của Tuệ Nam. Cát Nhựt mới vỡ lẽ tính mạng mình và cả Tuệ Nam đang bị nguy hiểm vô cùng. Nghĩ như vậy, chàng liền thả lỏng cơ thể, liền đó loạn khí hội nhập luôn vào chân khí do Tuệ Nam dẫn truyền qua, thẳng chuyển một mạch đến hai cửa đại huyệt Nhâm và Đốc.

Cát Nhựt nghe đầu óc mình tối sầm lại, kinh mạch căng hẳn ra, và từng cơn tê buốt lan tỏa khắp chân thân mình, bức rức đến độ muốn hét lên một tiếng.

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm hai bên thái dương, bất thần nhân quang của chàng sáng rực lên, hai đại huyệt nhâm đốc đã được đả thông. Loạn khí được chân âm của Tuệ Nam dẫn độ lưu chuyển thông suốt qua ba mươi sáu đại huyệt một cách dễ dàng, rồi quy tập vào Đan Điền...

Tuệ Nam dụng luôn chân ngươn vừa tụ thành của Cát Nhựt, hợp nhất cùng chân âm của nàng chuyển đến mạch môn.

Tuệ Nam nói :

- Công tử phát kinh đi.

Cát Nhựt gạt đầu từ từ dang song thủ lên ngang ngực, nhẹ nhẹ áp vào thiên thạch.

Giữa lúc chàng sắp phát tác nội khí kinh thiên thì có tiếng leng keng phát ra.

Cùng với tiếng leng keng như tiếng chuông đó là hai mươi bó đuốc đồng bừng cháy một lượt soi rõ từng viên cuội dưới đất.

Lão quý Thiết Bức trong khe đá hốt hoảng nói :

- Muộn quá rồi. Vô Thần chuông giáo đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khuynh đảo Thần Ma

Phập!

Một chiếc hiệu kỳ màu đen cắm phập xuống trước mặt Cát Nhược, khiến chàng giật nảy mình.

Đứng đối mặt với Cát Nhược là tất cả những nhân vật thành danh trong giang hồ, từ Thiên Nhất thiên sư trụ trì Thiếu Lâm, đến Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, Điểm Thương chuông giáo Huỳnh Chí Văn lão tổ, Thái Ất chân nhân cùng với Ngũ kiệt Vô Đang đại kỳ tài, và với Hoa Văn thánh chủ Thiết Bình.

Đứng cạnh những vị Đại trưởng lão, Chuông môn nhân các đại phái, là một đoàn hắc đạo lấy lừng, ai nghe tên cũng đều khiếp mặt, tan vía. Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ, Bát Lão Cốc Trà Hữu Vị, Tàn Hình Kiếm Bất Tâm Nhận, Khô Cốt lĩnh chủ Càng Phi Thiên, và có cả Dạ Điện cung chủ Lâm Y Tinh.

Tất cả mọi người cả bạch đạo lẫn hắc đạo đều chiếu ác nhãn hừng hực vào Tuệ Nam và Cát Nhược, tưởng chừng như ai cũng muốn ăn tươi nuốt sống chàng và Bạch Hạc tiên cô.

Cát Nhược còn đang ngạc nhiên, chẳng hiểu sao những người này lại xuất hiện đột ngột ở đây, thì một chiếc bóng xám từ trên không phiêu phiêu đáp xuống. Người đó đứng xoay lưng về phía Cát Nhược, nên chàng không nhận được chân diện mục. Mặc dù không thấy mặt nhưng Cát Nhược vẫn cảm thấy người vận trường y màu xám trông rất quen thuộc.

Người vận trường y màu xám chính là Vô Thần chuông giáo nói :

- Lão quái vật, lão nghe ta nói đây. Một là hãy giao bản đồ Bách Linh động cho ta ngay, nếu không thì lão sẽ chứng kiến cái chết thảm của Vô Cát Nhược, tên tiểu tử có hình con rồng xám bên ngực trái.

Lão quái mặt dù đang bận truyền công lực cho Tuệ Nam, khi nghe mấy lời của Vô Thần chuông giáo, cũng phải thốt lên :

- Ngươi vừa nói cái gì?

- Gã tiểu tử đang đứng cạnh bên lão chính là đứa nhỏ mười bảy năm về trước đó.

- Vô Thần chuông giáo...

Cát Nhược héch mặt lên nói :

- Vô Thần chuông giáo gì gì đó... Tiểu gia thấy bộ tướng của các hạ quen quen, và cũng đang thắc mắc vì sao các hạ biết tiểu gia có xâm hình nửa con rồng bên ngực trái của mình. Nếu các hạ biết rành như vậy, có thể cho tiểu gia nhìn sơ qua chân diện mục, biết đâu chúng ta chẳng phải là người nhà của nhau?

Vô Thần chuông giáo bật cười khanh khách :

- Ngươi đừng nằm mơ. Lão phu không phải là người nhà của ngươi đâu!

- Ê... bộ Chuông giáo nghĩ mình cao siêu lắm à? Tiểu gia đường đường là Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng đại công tử, không sánh ngang được với Vô Thần giáo chủ hay sao?

Vô Thần chuông giáo bật cười dữ dội hơn, bắt thần y quay phắt lại :

- Diện mục của lão phu đây này. Giang hồ công tử mắt nhắm chưa?

Cát Nhược vừa thấy mặt Vô Thần chuông giáo, tay chân đã muốn rụng rời. Chàng không tin trên đời này lại có người khoát bộ mặt không miệng, không

mũi, cũng chả có tóc, ngoài cặp mắt sáng như sao đêm.

Cát Nhược nhìn chăm chăm vào Vô Thần chường giáo, rồi nói :

- Thì ra các hạ tự xưng mình là Vô Thần cũng đúng. Các hạ không có mặt.

Chàng lại khoát tay nói tiếp :

- Tiểu gia chắc chắn không có họ hàng gì với Vô Thần chường giáo rồi.

Vô Thần chường giáo bật cười khanh khách, và y đưa tay vuốt sơ qua khuôn mặt dị dạng của mình.

Cát Nhược há hốc miệng thốt lên :

- Gia gia...

Bây giờ trước mặt Cát Nhược chính là bộ mặt của Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ.

Vô Thần lắc đầu :

- Ngươi nhận lão phu là gia gia của ngươi ư?

Vô Thần chường giáo lại vuốt mặt lần nữa, bây giờ thì bộ mặt của lão lại thay đổi một cách kỳ lạ. Trước mặt Cát Nhược là Cát Nhược thứ hai giống như tạc, không thể phân biệt.

Cát Nhược đưa tay dụi mắt, mà ngỡ như mình đang nằm mơ.

Vô Thần chường giáo vuốt mặt lần nữa, khuôn mặt kỳ dị không miệng, không mũi hiện trở lại. Y chiếu ác nhãn vào lão quái nhân Phi Thiên Thiết Bức :

- Một lần nữa ta khuyên ngươi hãy trao Bách Linh đồ, bằng không thì chớ trách ta nhẫn tâm với hậu nhân Cát Nhược.

Lão quái chân chờ, rồi truyền âm nhập mật nói với Tuệ Nam :

- Cô nương đưa những người trúng độc công của lão ra phơi nắng một ngày, chất độc sẽ tự thoát ra ngoài hết, không cần giải độc gì cả. Lão phu muốn cô nương đưa giùm Cát Nhược đi ngay khỏi nơi đây, và trao bản Bách Linh đồ cho y, bảo y cố gắng tìm ra được bí mật Bách Linh động, chắc chắn sẽ thấu rõ được thân phận của y.

Vô Thần chường giáo như nghe được tiếng truyền âm của lão quái, liền quát một tiếng :

- Ngươi tính để cho Bạch Hạc tiên cô mang Cát Nhược đi à? Không dễ đâu.

Vô Thần chường giáo vừa nói vừa móc chiếc chuông vàng đeo bên hông mình, đưa lên phía trước.

Y hướng đáy chuông về phía Cát Nhược và Tuệ Nam, gần giọng nói :

- Lão quái... chỉ cần lão phu lắc nhẹ một chút thôi thì Bạch Hạc tiên cô lẫn Cát Nhược sẽ về châu Diêm chúa. Lão biết vật gì trên tay ta chứ?

Lão quái nhìn chiếc chuông vàng không chớp mắt, miệng than thầm :

- Đoạt Hồn chung. Tuệ Nam chúng ta chết tất cả tại chốn này rồi.

Cát Nhược chớp mắt khi thấy chiếc chuông vàng bé tí đó, chàng nói :

- Chuông vàng ở đâu ngươi có, xem ra rất vừa mắt tiểu gia đó. Cho ta mượn coi!

Nãy giờ nghe Vô Thần chường giáo đối đáp với lão quái và Cát Nhược, Tuệ Nam vẫn đứng im lặng lẳng nghe. Đến lúc nhận ra chiếc chuông vàng trên tay Vô Thần chường giáo, nàng mới mở miệng lên tiếng :

- Đoạt Hồn chung trong tay các hạ, vậy đích thị các hạ chính là Bách Diện nhân. Ta thường nghe lệnh sư phụ nói, mười năm về trước, trên giang hồ xuất hiện ba đỉnh cao chia làm thể chân vạc, đại diện cho chánh nghĩa là Bách Diện nhân với Đoạt Hồn chung, còn lão quái Phi Thiên Thiết Bức thì thuộc về hắc đạo.

Vô Thần chường giáo cười khẩy một tiếng, rồi tiếp lời Tuệ Nam :

- Còn Tiên Hạc cô phụ thì chẳng phân biệt chánh hay tà.

- Đúng như vậy. Nhưng xem ra hôm nay Bách Diện nhân đã biến thành Vô Thần chường giáo, và nhất nhất hành động có phần tà đạo hơn chánh đạo. Chắc tiền bối thị vào Đoạt Hồn chung, muốn khống chế tất cả quần hào Trung Nguyên.

- Đệ tử của Tiên Hạc cô phụ quả thông minh hơn người. Tiểu nữ đã thấy tất cả các vị Chương môn nhân đều quy phục bốn tọa, thì sao ta không thực hiện ý định của mọi người hội nhập Trung Nguyên về một khối?

- Người đứng đầu chính là Bách Diện nhân. Tiền bối trở thành Minh chủ vô lâm, có quyền sinh sát với tất cả mọi người, kể cả những kẻ không đầu phục.

- Đúng vậy.

Tuệ Nam lắc đầu :

- Đó là tham vọng. Tham vọng đó e cách hạ chỉ nằm mơ mới hoàn thành được chí nguyện mà thôi.

Cát Nhục chen vào :

- Tuệ Nam nói rất đúng đó. Vô Thần chương giáo ham chi quyền to chức trọng, đến lúc chết có đáng mang theo gì đâu. Thay vì chạy theo tham vọng, Vô Thần chương giáo mở nhà từ thất, cứu giúp bá tánh, người người càng ngưỡng mộ hơn.

Vô Thần chương giáo gần giọng :

- Gian ngôn... tiểu tử... bốn tọa nói cho ngươi biết...

Vô Thần chương giáo trầm giọng, nói thật cay nghiệt, tràn đầy sát khí :

- Trên cõi đời này, kẻ mà ta mong mỏi được ra tay giết chết chính là ngươi. Chỉ duy nhất một mình ngươi thôi. Và bốn tọa cũng khẳng khái nói luôn, toàn bộ thân bằng quyến thuộc của tiểu tử cũng do chính tay ta đoạn trừ.

Cát Nhục trợn muốn lòi hai con mắt, chẳng hét :

- Ngươi tàn độc như vậy, hãy trả nợ máu cho ta!

Như một kẻ vô thức, bức bách bởi hận thù, song thủ của Cát Nhục đang áp vào hai phiến thiên thạch, bất thần quất chéo ngược trở lại, từ song thủ xuất hiện hai luồng khí ngũ sắc bắn xẹt về phía Vô Thần chương giáo.

Cát Nhục bất kỳ xuất chương, vừa nhanh vừa bất ngờ, ngay cả Tuệ Nam đang dẫn truyền chân khí qua kinh mạch Cát Nhục cũng chỉ thấy khí âm của mình như bị hút vào một cái vực không có đáy.

Hai ngọn khí chương của Cát Nhục thoát ra trong lúc bức xúc, chẳng cũng không ngờ được, chém xả vào Vô Thần chương giáo như một gọng kéo khổng lồ tạo bằng hai lưỡi tầm sét.

Vô Thần chương giáo hét lớn một tiếng, Đoạt Hồn chung giữ mạnh đến trước. Từ trong đáy chuông phát ra một đạo hồng quang đón hai luồng khí của Cát Nhục.

Ầm!

Vô Thần chương giáo thoái lui về sau ba bộ, trong khi Cát Nhục vẫn bình chân như vại, chẳng hề có chút gì biến đổi trên khuôn mặt mình.

Vô Thần chương giáo cũng phải ngạc nhiên thốt lên một tiếng :

- Ý...

Y không ngạc nhiên sao được, vì lần đầu tiên chứng nghiệm một người dám đỡ thẳng vào tứ khí Đoạt Hồn chung, mà vẫn không tỏ lộ một chút gì nao núng. Ngược lại, còn đẩy lão về sau ba bộ. Điều đó chứng tỏ nội gia chân khí của Cát Nhục quả thật không thể nào lường được.

Thật ra, Vô Thần chương giáo đâu thể nào ngờ được, một chương vừa rồi của Cát Nhục là chân ngươn hội tụ của ba người. Một là lão quái nhân Phi Thiên Thiết Bức, hai là của Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam, ba là thần lực mật giao long sắp hóa rồng tiềm ẩn trong nội đan của chàng, với lại Cát Nhục cũng vừa đã thông được hai đại huyết nhâm đốc, nên chân ngươn của Tuệ Nam và lão quái đã hội nhập cùng với thần lực trong Đan điền của chàng.

Cát Nhục sau khi tổng ra một chương giữ được thế cân bằng với Vô Thần chương giáo, lòng phần chấn vô cùng. Ngược lại Tuệ Nam và lão quái thì lộ hẳn sự lo lắng ra mặt. Bởi vừa rồi, khi Cát Nhục đẩy chương đỡ sát khí Đoạt Hồn chung, cả hai cảm thấy chân khí của mình gần như bị hút cạn kiệt.

Tuệ Nam dù muốn hay không muốn, để bảo toàn chân âm phải rút tay lại. Lão quái cũng thu hồi song thủ vào trong khe đá.

Cát Nhục chẳng hề hay biết điều đó, trong ý niệm vẫn cứ định ninh nội công chân khí của mình hơn hẳn Vô Thần chương giáo, nên ngang nhiên thách thức đối phương :

- Hừ... Lão quái vô diện, một chương của tiểu gia đã sáng mắt chưa? Nếu muốn sống thì mau mau lệnh cho lũ thuộc hạ của cút ngay lập tức và sau này có gặp mặt tiểu gia thì đừng có chương mặt ra.

Vô Thần chương giáo cùng tất cả những cao thủ có mặt tại hiện trường nhìn Cát Nhục như một hiện tượng kỳ lạ, mà trước đến nay chưa từng thấy.

Cát Nhục vênh vào tiến lên một bộ, lớn tiếng quát :

- Cút... cút ngay lập tức, các người không sợ tiểu gia đòi ý đại khai sát giới à?

Tiếng quát của chàng khiến tất cả các cao thủ vô hình trung lùi lại nửa bộ, vẻ mặt ai nấy đều ngưng thần trang trọng vô cùng.

Cát Nhục sau khi quát thét, không thấy đối phương bỏ đi, sa sầm mắt xuống, lập tức động tác đáng song thủ lên ngang ngực đẩy về phía quần ma.

Chương ảnh của chàng đưa từ từ đến trước ngực như để vận dụng tất cả chân khí nội đang trong kinh mạch. Thấy vậy, Vô Thần chương giáo cũng phải neho mày dựng đứng song chương chờ đợi.

Bàn thủ đã đẩy ra đến độ giới hạn sau cùng, mà tuyệt nhiên chẳng có chút khí lực nào phát tác hóa thành chương khí kinh thiên như chương đầu tiên, khiến Cát Nhục ngẩn ngơ rút tay lại, miệng thì cầu nhàu :

- Quỷ tha ma bắt gì thế này? Sao kỳ cục vậy. Mới đây khác, giờ lại khác.

Chàng nhìn vào đôi tay của mình mà chẳng biết tại sao vừa rồi có khí chương phát ra, giờ thì chẳng có chút linh diệu gì.

Thấy hành động kỳ lạ khó hiểu của Cát Nhục, Vô Thần chương giáo cũng không làm sao đoán được sự thật.

Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tinh thì bật ra tiếng cười khúc khích :

- Tướng công... phải tướng công tính phát động chân khí tổng chương kinh mà không được phải không?

Nghe Lâm Ý Tinh nói, Cát Nhục gật đầu luôn :

- Ồ... kỳ quá! Mới vừa rồi tiểu gia đánh một chương quỷ thần cũng phải khiếp mặt. Sao...

Cát Nhục giật mình tự gõ vào đầu mình :

- Ày chà. Tiểu gia ngu quá, tiểu gia không nói nữa đâu. Ngươi...

Lâm Ý Tinh nhoén miệng cười :

- Thiếp biết tướng công đâu biết võ công, chẳng qua gặp kỳ duyên nội thể tiềm ẩn thần lực mà thôi. Thiếp nói có đúng không?

Cát Nhục cắt ngang lời Lâm Ý Tinh :

- Nói bậy! Tiểu gia mà không biết võ công cái thế, thì còn ai biết chứ! Để tiểu gia tặng cho nàng một chương, xem coi nàng còn dám nói càn nữa không?

Dứt lời, Cát Nhục quát lên một tiếng :

- Đờ chương!

Cát Nhục vung song thủ về phía Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tinh. Tiếng quát cộng với hành động của chàng làm Dạ Diệp cung nữ cũng giật mình không dám đón đỡ, mặc dù chẳng hề thấy sức kinh phong nổi lên.

Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tinh dùng luôn bộ pháp Lăng Không Hư Bộ, bước chéo qua bên tả, lúc bấy giờ mới biết chẳng có kinh phong nội khí nào đánh tới mình.

Nàng bật ra tiếng cười khúc khích. Lâm Ý Tinh vừa cười vừa nói :

- Thiếp nói đúng phóc tìm đen tướng công. Tướng công đánh thiếp một chương nữa đi nào.

Cát Nhục khịt mũi, gật gù nói :

- Bộ pháp của nàng thật là linh diệu, nhưng chỉ tiếc không nhận ra hư chương của tiểu gia. Với lại tiểu gia đường đường là một đáng đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, không nỡ hạ độc thủ vùi hoa ép liễu.

Kiểu cách của Cát Nhục, dù Tuệ Nam có lo lắng cách mấy cũng không thể nén được tiếng cười thầm. Ai đòi đối mặt với một ma nữ như Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tinh, mà Cát Nhục còn bô bô nói không nỡ vùi hoa ép liễu, qua câu nói đó chàng quả là một kẻ ngây ngô có một không hai trên giang hồ.

Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tinh nguyền Cát Nhục một cái, rồi nói :

- Thiếp rất muốn được tướng công vùi hoa ép liễu nữa là khác.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình lần này tự tin chắc Cát Nhựt không biết võ công, nên vừa nói vừa lạng người trao công chực thộp vào hõ khẩu chàng.

Năm ngón trao cứng như thép nguội chòn vòn trước mặt Cát Nhựt, thì đầu ngọn tiêu của Tuệ Nam đã xuất hiện. Xét về võ công của Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình so với Tuệ Nam, làm sao mà nữ có thể sánh bằng Bạch Hạc tiên cô.

Ngọc tiêu vừa xuất hiện thì Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình kêu lên :

- Ôi...

Ả thu hồi trao công nhảy luôn về sau đứng cạnh Vô Thần chuông giáo, giữa lòng bàn tay xuất trao đã có dấu bầm bằng hạt đậu.

Vô Thần chuông giáo gần giọng :

- Ma nữ. Dám hý lộng qui thần trước mặt bổn tọa.

Vô Thần chuông giáo chỉ tay vào Tuệ Nam và Cát Nhựt :

- Thu phục lũ oắt con này cho bổn tọa.

Theo hiệu lệnh của Vô Thần chuông giáo, Thiên Nhất thiên sư, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, và cả Điểm Thương trưởng lão Huỳnh Chí Văn cùng một loạt phi thân lên, cả ba phát chuông khí công thẳng vào Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam.

Thấy chuông kinh của ba cao thủ đánh vào Tuệ Nam. Cát Nhựt quýnh quá hết toán lên :

- Ấy... lui trở ra!

Chàng vừa quát vừa vung song thủ quát bừa tới trước.

Bộ tạng của Cát Nhựt chả khác tên mục đồng quát roi đuổi nhện bu mông trâu.

Thế mà thật là bất ngờ, thần lực lại đột ngột phát tác ra tạo thành một trận lốc khổng lồ, thổi tung cát đá ào ào bắn vào đối phương.

Cũng khoảng thời gian chớp nhoáng ấy, Tuệ Nam cũng dựng chân âm thuần nhất của mình đẩy ngược trở ra một đạo âm nhu vô hình vô thanh.

- Âm... Âm... Âm...

Không biết do chuông âm của Tuệ Nam hay do thần lực giao long sắp hóa rồng, mà ba cao thủ thượng thừa đồng loạt bị đẩy lùi về sau tới năm bộ, mặt của họ chảy xệ xuống thần sắc biến đổi liên tục.

Tuệ Nam xoay nửa vòng trụ thân, hình tướng vẫn thong dong, bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ cho quần ma biết võ công của nàng đã đạt đến đỉnh cao tối thượng.

Bên này, Cát Nhựt té ngồi dưới đất, đang lồm cồm bò dậy, tay gối đầu, miệng thì nói :

- Các ngươi dám đánh tiểu gia... Tiểu gia không tha cho các ngươi nữa đâu.

Cát Nhựt vừa nói vừa trợn mắt, phùng mang, hai tay khoanh một vùng đầy về phía trước. Lần này thì chẳng có khí chuông nào thoát ra.

Vô thần chuông giáo bật cười khanh khách :

- Bổn tọa thử thần lực của ngươi.

Vừa nói Vô Thần chuông giáo vừa dứt, Đoạt Hồn chung rung lên một cái.

Từ trong đáy chuông, một đạo tử quang sáng ngời đột ngột xuất hiện trong đêm tối vờ trắng về phía Vô Cát Nhựt.

Tuệ Nam hoảng hốt lạng người qua che trước mặt Cát Nhựt, ngọc tiêu thọc ra đón thẳng luồng thanh quang chết chóc.

- Chát...

Tuệ Nam thối lui hai bộ, áp lưng vào người Cát Nhựt, thân bỗng run lập cập như người lên cơn sốt.

Cát Nhựt hốt hoảng nói :

- Cô nương...

Đầu của Tuệ Nam nghiêng hẳn xuống vai Cát Nhựt và chàng ngỡ ngàng thấy bên khóe miệng của nàng có vết máu đỏ đang rỉ ra ngoài.

Cát Nhược thất kinh hồn vía, cặp ngang eo ếch Bạch Hạc tiên cô, quát lên thật lớn.

Tiếng quát của chàng như sấm động, khiến cho chuông giáo cũng phải giật mình.

Cùng với tiếng quát thị oai đó, Cát Nhược đã ôm xốc Tuệ Nam bỏ chạy thực mạng.

Chỉ trong chớp mắt, Cát Nhược đã ôm Tuệ Nam chạy được mười trượng.

Thấy chàng bỏ chạy, Vô Thần chuông giáo bật cười khanh khách, thân nhiên nói :

- Tiểu tử... ngươi chạy đằng trời...

Vừa nói Vô Thần chuông giáo lắc vai trở khinh thuật rượt theo. Và chỉ một cái lắc vai nhẹ nhàng đó thôi, thân ảnh của lão đã cất lên như con chim cất vút lên không. Đồng lúc đó từ trong khe đá, vô số cánh doi đen thoát ra lao vào Vô Thần chuông giáo như bầy quạ đói.

Nhất thời bị tấn công bất ngờ, Vô Thần chuông giáo vẫn không một chút nao núng, y chỉ khề giữ hai ống tay áo trường y màu xám, thì những cánh doi đó lịch bạch rơi xuống đất như sung rụng.

Tuy hạ được bầy doi chẳng mấy khó khăn gì, nhưng Vô Thần chuông giáo cũng đành hạ thân xuống.

Lão quái Phi Thiên Thiết Bức từ trong khe đá lộ mặt ra :

- Lão quý... Ngươi hãy để cho hai tên tiểu tử đó thoát đi. Nếu ngươi giết chúng, lão phu sẽ hủy bản đồ Bách Linh động.

Vô Thần chuông giáo hừ một tiếng quay lại hai tảng thiên thạch :

- Lão quái... bị nhốt ở đây mười năm rồi mà vẫn chưa tỉnh ngộ về với ta à.

- Lão sẵn sàng đầu phục, nhưng với điều kiện.

- Không có điều kiện gì hết. Hôm nay lão không tâm phục khẩu phục trao bản đồ Bách Linh động thì bản tọa sẽ tàn sát toàn gia Tàn gia bảo.

- Lão quý... lão quá tàn nhẫn

- Không tàn nhẫn, lão phu không phải là bậc đại trượng phu.

- Lão quý hãy để yên cho Tàn gia bảo... Lão phu đầu phục ngươi.

Vô Thần chuông giáo gật đầu :

- Tốt lắm

Vô Thần chuông giáo lùi luôn năm bộ, Đoạt Hồn chung lại xuất trên tay lão, và chỉ một cái lắc nhẹ, đạo thanh quang sáng ngời đã thoát ra từ đáy chuông va thẳng vào hai tảng thiên thạch.

Aâm...

Hai tảng thiên thạch vỡ nát, lão quái Phi Thiên Thiết Bức phi thân vút lên cao tợ như chiếc móng cầu vòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Vô Thần chuông giáo.

Hai chân lão quái vẫn còn mang xích sắt lên nước đen kịt.

Vô Thần chuông giáo nhìn lão quái Thiết Bức chăm chăm :

- Bản đồ Bách Linh động đâu?

Lão quái gục đầu dưới đất :

- Bản đồ Bách Linh động lão đã lỡ trao cho Bạch Hạc tiên cô.

Vô Thần chuông giáo hừ một tiếng :

- Mười năm... Bản tọa mới tìm ra bí mật thu phục ngươi. Ngươi nên biết điều đó. Bản tọa hẹn cho ngươi trong ba ngày phải thu hồi Bách Linh bản đồ, bằng không thì hãy tự thân mang thủ cấp toàn gia Tàn gia bảo đến dâng nạp cho bản tọa.

Vô Thần chuông giáo giữ hai ống tay áo trường y :

- Hãy đi đi.

Lão quái đứng thờ người, và rồi dùng thuật pháp khinh thân thượng thừa chạy biến đi, nhanh như bóng ma quỷ dị vô thường.

Đoàn người còn lại cũng rời bước, lúc này nếu ai tinh ý mới nhận ra các Chương môn các phái là những nhân vật giả tạo.

* * * * *

Ôm Tuệ Nam ba chân bốn cẳng bỏ chạy, đến khi hai chân muốn rã ra từng khúc một, Cát Nhựt mới lăm bắm vừa thở vừa trách móc nàng :

- Tiểu gia đã nói với nàng rồi... Cứ không nghe lời ta, tí chút nữa thì toi mạng hết.

Tuệ Nam đã không trách Cát Nhựt, còn gượng nói vào tai chàng :

- Công tử... Tìm chỗ nấp đi... Có người đang rượt theo chúng ta.

Cát Nhựt giật thót ruột, đảo mắt nhìn quanh :

- Nấp đâu bây giờ... Nấp đâu bây giờ... Lũ chó đó đuổi kịp thì tiểu gia hết đường sống rồi.

Cát Nhựt vừa nói đến đó đã nghe tiếng lão quái Phi Thiên Thiết Bức từ phía sau gọi tới :

- Tiểu công tử... Tiểu công tử, chờ lão phu với.

Cát Nhựt nghe tiếng lão quái mừng rỡ, đáp lời :

- Thì ra là lão trượng... Lão thoát được hai tầng thiên thạch chạy theo chúng ta... Chúng ta có lão nhất định thoát chết rồi.

Cát Nhựt dừng bước, Tuệ Nam đã gượng nói tiếp :

- Ta sợ... Lão quái đó có ý khác trước rồi.

- Tầm bậy... Nàng và tiểu gia cùng với lão có chung hoạn nạn kia mà... Chẳng lẽ lão lại hại chúng ta sao?

Tuệ Nam lắc đầu.

Lão quái đã rượt kịp đến nơi. Vụt một cái lão như cánh chim đêm nhẹ đáp xuống trước mặt Cát Nhựt và Tuệ Nam.

Lão quái liền xòe tay đến trước :

- Hãy trao tấm bản đồ Bách Linh động cho lão phu.

Cát Nhựt nghếch mặt :

- Bản đồ nào... Bộ lão trượng rượt theo ta và Bạch Hạc tiên cô cũng vì tấm bản đồ đó à?

- Đúng như vậy... Bây giờ lão phu đã chính thức là người của Vô Thần chương giáo, hai người đừng ép lão phu phải dụng tới võ công để đoạt lại bản đồ Bách Linh.

Cát Nhựt khoát tay :

- Lão cần một tấm bản đồ Bách Linh gì gì đó, chứ cần một trăm tấm tiểu gia cũng giao hết, không thèm giữ làm gì. Nhưng trước tiên lão phải cho tiểu gia biết bản đồ đó ở đâu?

- Lão phu đã nhét vào tay vị tiểu cô nương này

- À... thì ra là miếng giẻ rách mà Tuệ Nam đã nhét vào tay tiểu gia đó à.

- Không sai... Chính miếng vải lụa đó.

Cát Nhựt thở ra rồi nói luôn :

- Chết thật... Chết thật...

Lão quái hời hả nói luôn :

- Cái gì chết... Tiểu tử nói xem.

Cát Nhựt lắc đầu :

- Tiểu gia trong lúc ôm Bạch Hạc tiên cô bỏ chạy, mồ hôi ra nhễ nhại, rút miếng vải rách đó lau mặt, rồi quăng luôn. Không biết giờ miếng giẻ rách đó ở đâu... Thế có chết không chứ.

Lão quái trợn mắt :

- Tiểu tử nguoi nói thật không?

- Chẳng lẽ tiểu gia lại nói dối lão làm gì. Sự thật như vậy đó. Tiểu gia đã từng vung nghìn nén vàng, thì miếng giẻ rách đó có gì mà chẳng đáng quăng đi.

- Tiểu tử... Nguoi không biết gì cả... Miếng giẻ đó là bản đồ Bách Linh động, chốn thánh địa võ lâm.

Lão quái Thiết Bức đi tới đi lui lăm nhăm :

- Không có bản đồ lão phu biết lấy gì dâng nộp cho Chương giáo. Nếu không có bản đồ toàn gia Tàn gia bảo không còn một ai...

- Ê... Sao tiểu gia đáng chết chứ. Nếu lão quái có cần miếng giẻ rách đó quá, thì quay trở lại tìm từ ất sẽ thấy nói thôi.

Cát Nhược đỡ Tuệ Nam, nhìn lão quái nói tiếp :

- Từ chỗ lão đến đây không ngoài ba dặm, lão cứ đi ngược trở lại, hai mắt mở thật to nhất định sẽ thấy được miếng giẻ đó, có gì mà la toán lên, đòi giết tiểu gia.

Lão quái Thiết Bức quan sát Cát Nhược :

- Tiểu tử có nói thật hay lại gian ngôn.

- Hừ... nếu lão đi khắp Ô Đầu đến Trường Giang, dọc về Hàm Dương, đâu đâu cũng biết đại danh Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng đại công tử Vô Cát Nhược, kẻ xài kim ngân như thế nào, biết rồi mới khẳng định tiểu gia nói thật hay gian ngôn. Miếng giẻ rách kia có đáng gì để tiểu gia phải bận tâm, bận lòng.

Lão quái gật đầu :

- Tạm thời lão phu tin tưởng tiểu tử.

Lão quái chột gục đầu xuống tiếp :

- Thật lòng lão phu không muốn giết nguoi. Tiểu tử hãy bảo trọng. Lão phu chỉ khuyên nguoi đừng bao giờ để Vô Thần chương giáo thấy mặt, ất khó bảo toàn được tính mạng.

Nói xong lão quái thò tay vào ngực áo lấy ra một cánh dơi ửng sắc vàng rực rỡ đưa cho chàng và nói :

- Đây là bửu vật dơi vàng... Lão tặng nguoi để nguoi dùng nó giải độc công của lão phu.

Cát Nhược hỏi lại :

- Ủa chứ không phải mang bệnh nhân của lão ra phơi nắng à?

- Tiểu tử là kẻ giáo hoạt mà không phân biệt được gian ngôn của lão sao?

Lão quái mỉm cười nhìn Cát Nhược, rồi hướng mắt qua Tuệ Nam.

Lão thò tay bắt mạch môn của nàng và nói :

- Bạch Hạc tiên cô bị sát khí Đoạt Hồn chung đoạn kinh mạch, sự sống của nàng chẳng còn bao lâu nữa đâu, nếu không có Đặng Thiên Nhất thần thủy.

- Lại Thiên Nhất thần thủy... Chẳng lẽ Thiên Nhất thần thủy là nước cam lồ sao.

Cát Nhược lắc đầu :

- Thứ nước giải đó mà để Tuệ Nam uống chắc nàng chết phăng cái đầu của tiểu gia.

- Nguoi biết Thiên Nhất thần thủy là nước gì không?

Cát Nhược lắc đầu :

- Thiên Nhất thần thủy là thứ nước ôn dịch do tiểu gia đặt ra trong lúc bức bách, bảo toàn mạng sống chứ gì.

- Tiểu tử nói cái gì ta chả hiểu.

Cát Nhục nhăn nhó :

- Khó nói lắm... Thật ra ta cũng bị bức ép mà thôi...

- Lão phu không hiểu gì cả. Mặc ngươi, nhưng nếu tiểu tử lấy được Thiên Nhất thần thủy may ra mới cứu được Bạch Hạc tiên cô.

- Thiên Nhất thần thủy ở đâu?

- Ngoài Đông Hải.

- Đông Hải bao la, mênh mông bạt ngàn, đâu đâu cũng thấy nước. Thiên Nhất thần thủy là thứ nước gì?

- Bao nhiêu năm qua ai ai cũng muốn có Thiên Nhất thần thủy, nhưng có kẻ đi mà không có người về. Nếu tiểu tử có phần, có số thì đến Long Hoa đảo, nhất định có Thiên Nhất thần thủy.

Cát Nhục nhăn mặt :

- Ui cha... Tiểu gia không ngu dại mà liều mạng đâu.

- Tùy tiểu tử... Hãy bảo trọng... Lão phu kiêu tử.

- Tiểu gia chúc lão tìm lại được miếng giẻ rách đó.

Lão quái quay trở lại lối cũ. Lão lần bước đi thật chậm, nhưng thoáng chốc cũng mất hút vào bóng tối của trời đêm.

Cát Nhục quay nhìn lại Tuệ Nam, thấy thần sắc của nàng thật là ủ rũ không chút sinh khí, liền gọi khẽ :

- Tuệ Nam cô nương... Tuệ Nam cô nương, cô nghe tại hạ nói không?

Tuệ Nam nhướng mắt gật đầu.

Cát Nhục nói tiếp :

- Cô nương đã bị Đoạt Hồn chung của tên vô diện không miệng, không mũi đoạn kinh mạch rồi, có biết không?

Tuệ Nam gật đầu.

Cát Nhục lại ôm xốc nàng :

- Muốn cứu cô nương thì phải có Thiên Nhất thần thủy mà thứ thuốc ôn dịch đó ở tận ngoài Đông Hải. Tiểu gia làm sao lấy được. Còn có cách gì khác không?

Tuệ Nam lắc đầu, thều thào nói :

- Lĩnh sự thái cũng bị sát khí Đoạt Hồn chung khiến kinh mạch ngưng trệ mười năm nay phải tĩnh tu trong mật cốc vẫn chưa giải tỏa được sát quang của Đoạt Hồn chung, nếu không có Thiên Nhất thần thủy, e rằng sẽ bỏ tay.

- Thế thì Bạch Hạc tiên cô giống hệt sự phụ là Tiên Hạc cô phụ rồi. Để tiểu gia tìm một mật cốc nào đó, cô nương vào trong, rồi cô nương cũng tĩnh tu như lĩnh sự thái được không?

Tuệ Nam bậm môi, nước mắt liền trào ra ngoài. Nàng gượng nói :

- Công tử hãy giết ta đi.

- Ê... Sao tiểu gia lại giết nàng chứ... Tiểu gia không cứu nàng thì có sao lại giết... Nàng đừng có nói gở... Tạm thời bây giờ tiểu gia sẽ đưa nàng quay về Vương phủ, rồi sẽ tìm cách sau.

Tuệ Nam tiếp tục khóc.

Cát Nhục vỗ về Tuệ Nam :

- Cô nương đừng khóc... Tiểu gia đau lòng lắm... tuy cô nương bị hại nhưng chí nguyện vẫn thành là có được cánh dơi vàng giải độc cho Bạch nhi và cả Vương đại nhân... Công đức đó đâu ai sánh bằng.

Tuệ Nam gượng nói :

- Nếu như ta chết, công tử hãy lấy bản đồ Bách Linh động ta cất trong thắt lưng mình.

Cát Nhược trợn mắt :

- Cái quái gì nữa... Bản đồ Bách Linh động tiểu gia đã quăng đi rồi mà.

- Lúc công tử quăng đi, tôi đã chop lại được và giắt vào thắt lưng, công tử không hay biết gì cả.

Cát Nhược thần thờ :

- Trời ơi... Cô nương lại sắp gây họa nữa rồi. Một gã vô diện tiểu gia còn ba chân bốn cẳng chạy thực mạng, lại chuốc thêm rắc rối với lão quái Phi Thiên Thiết Bức, nhất định lão sẽ quay trở lại.

- Nếu công tử sợ thì hãy để ta ở lại rồi nhanh chóng lấy Bách Linh đồ mà cao chạy xa bay. Ta dứt khoát trong Bách Linh động có tàng trữ võ công tối thượng chế ngự sát quang Đoạt Hồn chung.

Cát Nhược nheo mày :

- Bách Linh đồ... Bách Linh đồ... Tiểu gia chả cần miếng giẻ rách đó làm gì. Có chúng, chỉ tổ gây họa vào thân mà thôi.

- Công tử hãy nghe lời ta... Tuệ Nam này van xin công tử đó. Công tử đã thấy rồi, tất cả các đại môn phái đều qui thuận Vô Thần chương giáo, tất một ngày nào đó, không xa, Vô Thần chương giáo sẽ chiếm đóng chức vị Minh chủ vô lâm. Y sẽ là đại họa cho bá tánh.

Cát Nhược lắc đầu :

- Thôi... Thôi được rồi... Tiểu gia sẽ nghe lời cô nương, nhưng trước hết phải tìm cách thoát khỏi quái ma mới đáng. Bằng không thì toi mạng, còn đâu mà nói đến tám giẻ rách Bách Linh đồ chỉ chi đó nữa.

Cát Nhược vừa nói vừa bế xốc Tuệ Nam, ba chân bốn cẳng như bay chạy thực mạng. Có lẽ vì lần này quá sợ lão quái Thiết Bức sẽ quay trở lại, kéo theo Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tình, cùng với Vô Thần chương giáo, nên Cát Nhược chẳng hề biết mệt, mặc dù mồ hôi tuôn ra ướt đầm áo và thấm cả lưng.

Chạy suốt hai khắc, quên cả dừng lại để thở, cuối cùng Cát Nhược cũng đưaặng Tuệ Nam về đến Vương phủ. Cát Nhược bế xốc Tuệ Nam đến ngay thư phòng của Vương Quế, gõ cửa liên tục :

- Mở cửa... Mở cửa...

Vương Quế mở cửa phòng, thấy chàng bé Tuệ Nam tỏ ra ngạc nhiên hỏi :

- Đại công tử... Tuệ Nam cô nương bị sao vậy?

Cát Nhược bỗng luôn Tuệ Nam đặt lên giường. Lúc này Tuệ Nam đã bắt đầu hôn mê.

- Tại hạ và Tuệ Nam đã đấu một trận kinh thiên động địa với quái thú, và gia nữ đã bị thương.

Vương Quế tỏ ra lo lắng vô cùng :

- Hai vị đã đến thăm quái thú.

- Nếu không đến đó làm sao lấy được giải độc cho phụ thân tiểu thư.

- Công tử đã nhọc lòng vì ta quá

- Khỏi khách sáo... Tiểu gia gần chết đến nơi rồi nè.

- Công tử cũng bị thương à?

Cát Nhược khoát tay :

- Không bị thương, nhưng bị người ta săn đuổi.

- Ai săn đuổi công tử?

Cát Nhược liếc xéo ra ngoài :

- Tiểu thư mau ra ngoài lĩnh cho bọn sai nha canh phòng nghiêm ngặt, và tuyệt đối không để cho ai biết tại hạ và Tuệ Nam cô nương đang có mặt ở đây. Ai hỏi cũng đều nói không biết... Rồi nhanh chân tìm cho tiểu gia một chiếc xe song mã, với đầy đủ vật dụng... Chúng ta sẽ lên đường ngay.

Vương Quế gật đầu, hồi hả bước ra phòng. Cát Nhược quay lại ngồi bên Tuệ Nam vỗ nhẹ vào má nàng :

- Bạch hạc tiên cô... Tình đây đi nào... Tuệ Nam tình đây đi.

Có lẽ tiếng gọi khẩn thiết của chàng, khiến Tuệ Nam từ từ hé mắt. Nàng ngơ ngác hỏi Cát Nhược :

- Công tử... Chúng ta đang ở đâu?

- Đang ở trong Vương phủ... Cô nương thấy trong mình thế nào?

- Rất khó lưu chuyển khí huyết, các kinh mạch đều ngưng trệ, và cử động không đặng nữa rồi. Công tử hãy để ta ở đây rồi đi đi.

- Cô nương có cách gì gọi Bạch nhi đến được không?

Tuệ Nam gật đầu, nhưng hỏi ngược lại Cát Nhược :

- Gọi Bạch nhi đến để làm gì?

- Chữa thương cho Bạch nhi chứ gì nữa... Rồi tại hạ và cô nương lên đường đi Đông Hải.

Vương Quế quay trở lại, nàng bước đến cạnh Tuệ Nam và Cát Nhược.

Vương Quế hỏi Tuệ Nam :

- Cô nương thấy trong người ra sao?

Tuệ Nam mỉm cười :

- Ta không đến nỗi gì đâu.

Cát Nhược quay qua Vương Quế hỏi :

- Tiểu thư đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?

- Đã chuẩn bị xong hết rồi.

Cát Nhược liền trao cho Vương Quế cánh doi vàng của lão quái Phi Thiên Thiết Bức :

- Tiểu thư dùng cánh doi vàng này rút chất độc trong vết thương của đại nhân. Rồi chờ Bạch nhi đến, dùng cánh doi trị thương cho Bạch nhi. Sau đó tiểu thư nói với Bạch nhi là Tuệ Nam và tại hạ lên đường đi Đông Hải.

- Nhị vị đi Đông Hải ngay lúc này à?

- Tất nhiên rồi... Ở lại Vương phủ sẽ bất tiện cho đại nhân và cả tiểu thư nữa.

- Vậy ta có đến đầm quái thú sáng mai không?

- Đến làm gì nữa... Lũ quái thú đã bị tại hạ tiêu diệt hết rồi.

Vương Quế ngạc nhiên nhìn sững vào Cát Nhược :

- Cát Nhược công tử đã tiêu diệt hết quái thú, trừ họa cho bá tánh Hàm Dương sao còn hồi hả bỏ đi, không ở lại một ngày để cho mọi người đến cảm tạ đền ơn.

Cát Nhược lắc đầu :

- Ấy... Tiểu thư không biết đấy thôi, mặc dù tiểu gia đã hạ hết lũ quái thú trong đầm, nhưng vẫn để sót một con và trong lúc bất ngờ vô ý, thì Tuệ Nam cô nương bị chính con quái thú đó đã thương, phải đi Đông Hải tìm thuốc trị.

- Vậy à... Một con quái thú còn sót à..

- Ừ... Một con quái thú còn sót, và tại hạ xem chừng nó còn đồng bọn nữa... Nên phải cấp kíp lên đường ngay đêm nay.

Vương Quế nheo mày :

- Hình như công tử còn giấu tiện nữ một điều gì đó.

- Tại hạ nói gian với tiểu thư làm gì. Cánh doi vàng kia không phải là bằng chứng cho lời nói của tại hạ là gì.

Cát Nhược cúi đầu nhìn Vương Quế :

- Tiểu thư ở lại bảo trọng nhé!

Chàng bé Tuệ Nam dậm bước đi, thì Vương Quế cản lại :

- Công tử chưa nói cho tiện nữ biết Bạch nhi là ai.

- Bạch nhi là chim hạc, to lắm có thể cưỡi được.

- Chim hạc... Thế thì làm sao Vương Quế nói cho Bạch nhi hiểu.

Cát Nhược vờ lẽ, quay lại Tuệ Nam :

- Tuệ Nam cô nương hãy nói cho Vương tiểu thư biết cách nói chuyện với Bạch nhi.

Tuệ Nam hé mắt, định nhìn vào cây ngọc tiêu của mình. Nàng gượng nói :

- Tiểu thư cầm lấy ngọc tiêu... Bạch nhi nhận ra ngọc tiêu sẽ nhận ra ta.

Vương Quế nói :

- Bạch nhi hiểu được tiếng người à?

Tuệ Nam gật đầu :

- Bạch nhi là một linh vật, nên hiểu được tiếng người.

Cát Nhược cầm ngọc tiêu trao qua Vương Quế :

- Tiểu thư hãy bảo trọng... Nếu bất cứ ai hỏi tại hạ và Tuệ Nam cô nương thì tiểu thư cứ nói là không biết. Hai chúng ta đã ra đi từ sớm rồi, và chẳng biết đi đâu.

Vương Quế gật đầu :

- Công tử và Tuệ Nam cô nương bảo trọng.

Cát Nhược bé Tuệ Nam bước ra cửa. Chàng quay lại :

- Có một điều tại hạ rất khó nói.

Về mặt Vương Quế thoáng thẹn thẹn, nàng e lệ hỏi chàng :

- Chàng muốn nói...

Cát Nhược sa sầm mặt xuống :

- Tại hạ nói ra sợ tiểu thư phật lòng.

Nếu lúc này Cát Nhược nhìn xuống chắc đã nhận ra những giọt lệ đã đọng trên hai khóe mắt của Tuệ Nam.

Vương Quế cúi mặt nhỏ nhẹ nói :

- Công tử... Vương Quế hiểu công tử... Và... Vương Quế sẽ chờ...

Cát Nhược nhếch mép :

- Ày... Tại hạ muốn nói...

- Vương Quế hiểu...

- Tại hạ khó nói quá...

- Vương Quế sẽ tìm chàng...

- Tất nhiên nàng sẽ nhớ đến tiểu gia rồi... Nhưng lúc này tiểu gia đang cần kim ngân... Có thể nàng cho tiểu gia mượn tạm vài ngàn nén vàng... Sau này tại hạ sẽ trả lại.

Vương Quế thoáng sững sờ :

- Công tử chỉ muốn mượn kim ngân thôi sao?

- Vì tại hạ muốn mượn kim ngân nên mới khó mở lời. Thật ra tại hạ không muốn làm phiền tiểu thư, nhưng sự biến bất kỳ, không có kim ngân thì khó có thể đến Đông Hải... Tiểu thư hiểu cho Cát Nhựt này chứ.

Vương Quế như một cánh hoa đang phơi phới, thoáng chốc đã ù dột não nề :

- Kim ngân Vương Quế không tiếc, nhưng cứ ngỡ công tử nói chuyện khác.

- Có rất nhiều chuyện tại hạ sẽ nói với nàng, nhưng lúc này... chuyện kia quan trọng hơn. Nàng giúp cho tiểu gia chứ.

Vương Quế gật đầu.

Nàng bước ngay đến kệ chứa tư trang của mình, và lấy hết tất cả vòng vàng trang sức, ngọc ngà châu báu, kể cả những nén vàng ròng hộ thân cho vào túi nải.

- Bao nhiêu đây đáng giá nghìn lạng... Công tử hãy cầm lấy.

Cát Nhựt giả vờ thờ dài một tiếng :

- Tại hạ đường đường tự xưng là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng giàu sang bậc nhất trên giang hồ, thế mà cũng có lúc xòe tay mượn tiền nữ nhân, thật ái ngại vô cùng.

Mặc dù miệng nói nhưng tay Cát Nhựt lại thò ra đón lấy túi nải của Vương Quế. Chàng nói tiếp :

- Sự biến phải từng quyền... Tiểu thư đừng coi khinh ta... Nhất định ngày tái ngộ ta sẽ trả lại cho nàng gấp đôi số kim ngân này. Nếu tại hạ không trả thì nhất định Tuệ Nam sẽ thay tại hạ gọi lại tiểu thư.

Vương Quế mỉm cười :

- Công tử đừng bận tâm... Ôn của nhị vị tìm giải được cho phụ thân còn gấp trăm lần số kim ngân này nữa... Vương Quế chỉ mong có ngày gặp lại công tử mà thôi.

Vương Quế rút cành trầm cài tóc mình đưa cho Cát Nhựt và nói :

- Đây là cây trầm mà thân mẫu lúc lâm chung để lại cho Vương Quế... Vương Quế tặng công tử, mong rằng người sẽ gặp nhiều may mắn trên quang lộ, và đừng bao giờ quên Vương Quế.

Cát Nhựt tỏ ra bối rối.

- Thịnh tình của nàng tiểu gia sẽ nhớ mãi.

Vương Quế tiễn Cát Nhựt và Tuệ Nam ra đến xe. Nàng còn chần chừ chưa muốn quay vào. Cát Nhựt đặt Tuệ Nam lên thùng xe rồi quay mặt nhìn Vương Quế :

- Tiểu thư hãy bảo trọng... Tiểu gia cáo từ, hẹn ngày gặp lại.

- Công tử hãy bảo trọng. Giang hồ mệnh mông, không biết sau này muốn gặp Cát Nhựt công tử ở đâu.

Cát Nhựt cười khô một tiếng :

- Giang hồ mệnh mông, nhưng chỉ có một Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng mà thôi. Tiểu gia đi đây.

Cát Nhựt leo lên thùng xe ra roi quất vào mông tuấn mã.

- Đi nào.

Vương Quế chờ cho cỗ xe song mã lẫn vào màn đêm mới quay trở vào trong Vương phủ... Sự xuất hiện đột ngột của Cát Nhựt cùng với lối ra đi của chàng chẳng biết làm sao, lần đầu tiên Vương Quế cảm thấy mình khác khoải và trống vắng vô cùng.

Chương 12: Mưu thần chước quỷ

Hoàng hôn chập xuống, khi mặt trời chỉ còn là một nắm mộ vàng ửng dưới trời Tây, tiếng chuông chùa vang lên càng khiến cho không gian u tịch, thanh tịnh và vắng lặng.

Thiên Nhất thiên sư rời cốc phòng, chuẩn bị lên chánh điện để bái Phật, lão hòa thượng vừa dậm bước thì nghe văng vẳng bên tai mình tiếng ai đó truyền âm nhập mật :

- Lão hòa thượng... Thiếu Lâm hôm nay sẽ gặp đại nạn, hãy đến phía tây Tàng Kinh các gặp tại hạ.

Thiên Nhất thiên sư cau mày... Tự hỏi ai vừa mới truyền âm nhập mật nói vào tai mình... Mà người có thể đột nhập vào Thiếu Lâm dùng thuật truyền âm thông báo cho Thiên Nhất biết cái tin vừa rồi phải có võ công rất cao minh.

Thiên Nhất thiên sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... thí chủ là ai, sao không ra đối mặt với lão tăng.

- Tại hạ tránh mặt người đó, nên không tiện ra mặt thôi.

- Được... lão tăng sẽ đến gặp thí chủ.

Vốn là bậc cao tăng của Thiếu Lâm tự, Thiên Nhất thiên sư đã am tường tất cả võ học Phật môn từ Dịch Chân kinh, Thập Bát La Hán quyền, Giáng Long thần chương, Xuyên Tâm chỉ, Nhất Chỉ Thiên, và kể cả bộ pháp Lăng Không Hư Bộ danh bất hư truyền của Đạt Ma sư tổ trên giảng hồ, thiên sư đâu còn sợ hãi điều gì nữa.

Thiên Nhất thiên sư, khẽ giữ hai ống tăng y, bóng cựa sa vọt thoát đi nhanh như đóm hào quang xẹt trong buổi chiều tà, và chỉ trong chớp mắt đã có mặt ở phía Tây Tàng Kinh các.

Thiên Nhất thiên sư vừa xuất hiện đã kịp phát giác một bóng người vận dạ hành bó chến, bịt mặt, từ trong Tàng Kinh các thoát ra với thuật khinh công vô cùng cao siêu.

Thiên Nhất thiên sư quát :

- A di đà Phật... Trộm đạo hãy dừng lại.

Mặc cho Thiên Nhất thiên sư quát, người vận dạ hành đột nhập Tàng Kinh các vẫn không dừng bước, thậm chí y còn gia tăng cước lực bỏ chạy.

Dưới cặp mắt của vị lão tăng sáng như hai vì sao có thể nhìn thấu qua mọi vật đã thấy rõ trước ngực gã đạo chích đó phồng lên căng cứng, chứng tỏ y đã lấy cặp tàng kinh của Thiếu Lâm.

Đâu thể dễ tàng kinh Thiếu Lâm bị mất được. Thiên Nhất thiên sư liền vận hóa khí công, chuyển dụng chân nguyên thi triển luôn thuật Lăng Không Hư Bộ phiêu phiêu đuổi theo tên đạo tặc.

Bóng cựa sa vọt lên chỉ còn là chiếc bóng vàng ảo ảo, hư hư, còn gã đạo chích vẫn không hề giảm cước tốc cố chạy thực mạng. Có lẽ sau khi lấy được tàng kinh của Thiếu Lâm, tên trộm đạo chỉ muốn thoát thân nên khinh pháp của y thật là nhanh nhẹn.

Thấy thân pháp quá nhanh nhẹn của tên đạo chích. Thiên Nhất thiên sư cũng phải ngỡ ngàng. Bởi trong giảng hồ đâu có ai dặng được thuật pháp khinh công phi thường như vậy, ngoài những bậc trưởng thượng của các đại môn phái.

Rượt theo tên đạo tặc hết một khắc mà tuyệt nhiên vẫn chưa thu ngắn được khoảng cách. Thiên Nhất thiên sư mới giật mình dừng ngay cước tốc.

- Chết rồi... Ta đã bị kẻ địch dụng kế diệu hồ ly son.

Nhận ra điều đó, Thiên Nhất thiên sư thất sắc, chực trở bộ quay trở lại Thiếu Lâm, nhưng gã trộm đạo như đoán được ý niệm của Thiên Nhất, cũng dừng bước quay lại, ngửa mặt cười sẵn sặc.

Nhìn gã trộm đạo vận đồ dạ hành, Thiên Nhất thiên sư liền cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai sao dụng kế diệu hồ ly son dẫn dụ bản tăng ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Người vận dạ hành từ từ rút vuông lụa đen che mặt.

Thiên Nhất thiên sư thấy chân diện mục của người đó, hai con ngươi cứ muốn lọt thỏm ra ngoài. Đại sư không thể tin được trên đời lại có kẻ giống mình

như hai giọt nước. Giống đến độ Thiên Nhất thiên sư nhìn gã trộm đạo mà ngỡ đó là cái bóng của mình. Và nếu phân biệt giữa hai người có lẽ ngoài trang y ra, chẳng làm sao có thể biết được đâu là vị trụ trì Thiếu Lâm, còn đâu là tên đạo chích vừa mới thoát ra từ Tầng Kinh các.

Trong lúc Thiên Nhất thiên sư còn đang ngơ ngác thì tên đạo chích cũng đã cỡi bỏ bộ đồ dạ hành, bên trong bộ đồ bó chèn đó là bộ tăng bào chẳng khác gì với Thiên Nhất thiên sư.

Bây giờ thì không thể phân biệt được đâu là lão tăng trụ trì Thiếu Lâm thật, còn đâu là lão tăng trụ trì Thiếu Lâm giả.

Thiên Nhất thiên sư chấp tay trầm trọng hỏi :

- A di đà Phật... Thí chủ giả dạng bản tăng đột nhập Thiếu Lâm tự vào trộm kinh ở Tầng Kinh các, nhằm mục đích gì?

Thiên Nhất thiên sư giả, lấy râu chuôi đeo vào cổ mình :

- Lão hòa thượng lâu nay chắc đã nhọc mệt vì Phật sự tại Thiếu Lâm, nên bản đạo muốn thỉnh người về an trí tại cấm cung.

- An trí tại cấm cung?... Bản tăng không hiểu thí chủ muốn nói gì?

- Lão hòa thượng chưa hiểu thật à... Bản đạo giả trang hòa thượng, ý muốn thay thế người trụ trì Thiếu Lâm một thời gian, để người an trí tịnh dưỡng tại cấm cung thôi mà.

- A di đà Phật... Cửa thiền là nơi những kẻ đạo hạnh cao tăng tu niệm, chứ tuyệt nhiên không thể để các hạ lợi dụng tính chuyện bậy bạ.

- A di đà Phật... Bản đạo có giống với hòa thượng không. Nếu lão hòa thượng là bậc đạo hạnh thì bản đạo cũng là bậc chân tu có khác gì. Khi lão hòa thượng đã tính trí tại cấm cung, thì võ lâm Trung Nguyên sẽ nhập về một mối, lúc bấy giờ bá tánh sẽ được phúc đức của tổ sư Đạt Ma.

Thiên Nhất thiên sư quả thật cũng không tin được kẻ giả trang mình cũng có cùng giọng nói như mình, và cùng một động tác chẳng khác gì mình. Hai người bây giờ như bóng với hình, không thể phân định đâu là thật... đâu là giả.

Thiên Nhất thiên sư nghĩ thầm :

- “Nếu người này thực hiện được ý đồ xâm nhập vào Thiếu Lâm trong bộ lột của mình, dụng danh tiếng và uy tín của Thiếu Lâm, dứt khoát y không ngoài ý đồ bá chủ võ lâm Trung Nguyên.”

Nghĩ như vậy Thiên Nhất thiên sư liền nói :

- Phải chăng các hạ tính ôm mộng thực hiện tham vọng làm bá chủ võ lâm. Lấy quyền lợi của mình đặt trên đạo nghĩa giang hồ.

- A di đà Phật... Lão hòa thượng không nhận biết võ công bấy lâu nay chia năm xẻ bảy, trên có Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, Hằng Sơn và Thiên Sơn, dưới có các bang hội như Thiết Chuông bang, Kim Tiền bang... Tất cả các bang hội, môn phái đều muốn mình là võ lâm nhất phái, nhất bang, đâu đâu cũng đều nể mặt, và tuân phục, chính vì lẽ đó bản đạo mới nảy sinh ý niệm thu phục tất cả các bang, các phái, về một mối, đặt tránh cho giang hồ võ lâm khỏi những tai kiếp tranh đoạt đẫm máu.

- A di đà Phật... Lời của các hạ đúng là lời Phật môn, nhưng tâm địa thì của tà ma ngoại đạo. Từ khi võ lâm Trung Nguyên lập thành bảy đại môn phái, dưới có các bang hội, đâu đâu cũng có những bậc anh hùng trí giả. Võ lâm như một vườn hoa muôn sắc, bấy giờ ý các hạ thu gom về một mối, chẳng qua chỉ muốn mọi người phục tùng mình.

- Bản đạo quả có ý đó... Xét trong thiên hạ, dù lắm anh hùng, những ai là kẻ được mọi người trọng thị ngoài Thiếu Lâm Thiên Nhất thiên sư, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, Võ Đang Thái Ất chân nhân, còn Côn Luân Hóa Vân thánh chủ Thiết Bình... Những hào kiệt chỉ đếm trên đầu ngón tay. Các vị nay lại luống tuổi, sắp qui tịch hậu lai, võ lâm Trung Nguyên không biết như thế nào, nên mới có ý mời các vị về an trí tại cấm cung, còn hậu sự bản đạo sẽ liệu toan.

Thiên Nhất thiên sư cau mày :

- Các hạ ôm mộng quá lớn đấy. Môn phái, bang hội nào cũng có môn qui, điều ước, không nhất thiết phải bận tâm các hạ... Chẳng lẽ các hạ tự ý muốn giả trang thành bản tăng để phá vỡ những qui củ của Thiếu Lâm sao?

Thiên Nhất thiên sư giả cười khẩy một tiếng nói tiếp :

- Phái thì có môn qui, bang thì có hội ước. Tất cả môn qui, hội ước có ngấm ngầm đều đối kinh với nhau, tỷ như Võ Đang, Thiếu Lâm như nước với lửa. Bản đạo có ý muốn xóa những bang qui hội ước đó, để lập thành một giáo qui chung cho toàn cõi giang hồ, đặt bá tánh, đồng đạo khỏi phải lo toan tranh giành để gây ra những cảnh máu đổ thịt rơi.

- A di đà Phật... Các hạ tự trung cũng chỉ muốn tôn xưng mình là thánh chủ võ lâm.

Thiên Nhất thiên sư giả vẫn điềm đạm nói, chẳng hề tỏ ra có chút phần uất bởi mấy lời của Thiên Nhất thiên sư :

- Đại sư nói rất đúng với ý của bản đạo. Thánh chủ võ lâm... Đa tạ đại sư đã có ý tặng cho ta cái danh đó.

- Các hạ đừng hòng xảo ngôn che đậy tà tâm của mình. Bản tăng khuyên các hạ hãy sớm nhận ra lẽ thường tình của võ lâm đồng đạo mà bỏ đi ý niệm ngông cuồng của mình.

Thiên Nhất thiên sư già lắc đầu :

- Những lời của ta, thiên sư thấy không đúng chỗ nào mà cho ta có tà tâm, ý niệm ngông cuồng.

- Phá vỡ môn qui của môn phái và hội ước của các danh hội bằng thủ đoạn dị dung, dấu mặt, đầu phải hạ chính nhân quân tử.

- Lão hòa thượng nói rất đúng, nhưng không làm vậy thì bao giờ Trung Nguyên mới thu về một mối, bá tánh hưởng cảnh thái bình an nhàn. Lão hòa thượng không nhớ mới đây thôi, vì tranh đoạt ngai vị thiên hạ đệ nhất kiếm chủ mà Vô Danh kiếm phái phải nhà tan cửa nát. Nghĩ đến Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ, ta chẳng thể ngồi yên để giang hồ máu chảy thành sông, thấy chất thành núi.

Thiên Nhất thiên sư già tăng hán, rồi lần mấy ngón tay lên râu chuỗi hạt đen tuyền :

- Tại hạ đã hết lời, và nhất nhất muốn cung thỉnh hòa thượng về cấm cung.

Dứt lời Thiên Nhất thiên sư già vỗ tay ba cái. Ba cái vỗ tay đó trông thật là tầm thường nhưng âm thanh phát ra như sấm nổ ầm ầm.

Thiên Nhất thiên sư già sau ba lần vỗ tay, lớn giọng ra lệnh bắt cần Thiên Nhất thiên sư có đồng ý hay không :

- Cung nghinh đại hòa thượng về cung cấm.

Sau mệnh lệnh của Thiên Nhất thiên sư già, lập tức có bốn cung nữ xuất hiện, khiêng một chiếc kiệu son son thếp vàng. Cả bốn cung nữ đều vận trang phục bạch y bằng tơ trong suốt, dưới ánh nắng nhân nhật, vẫn thấy những đường nét khêu gợi của họ.

Cả bốn ả cung nữ di chuyển gót sen nhẹ nhàng tiến về phía Thiên Nhất thiên sư.

Thiên Nhất thiên sư lần chuỗi hạt :

- A di đà Phật... Các hạ đã bức ép bản tăng phải đại khai sát giới.

Dứt lời Thiên Nhất thiên sư lấy luôn một luồng chân khí, lồng ngực căng phồng, tướng chừng cả tấm áo cà sa của lão hòa thượng cũng đột ngột căng cứng ra. Lão tăng ngửa mặt, dùng thuật Sư Tử Hống tuyệt pháp khí âm của nhà Phật. Từ trong cuống họng của Thiên Nhất thiên sư, âm thanh ôn tồn phát ra, và lập tức hội tụ thành những tiếng sấm ùng ùng vỗ thẳng xuống Thiên Nhất thiên sư già.

Tuyệt pháp khí âm Sư Tử Hống là lối xuất khí tạo âm công, nếu ai công lực non kém sẽ bị khí âm đó công phá nội lực, mà mất cả thần trí.

Ngược lại, mỗi lần thi triển thuật phát khí âm Sư Tử Hống vị trụ trì Thiếu Lâm, Thiên Nhất thiên sư cũng bị hao tổn chân nguyên không ít.

Lần này biết mình đã đối mặt với một cao thủ rất lợi hại, và chưa hề biết dạng võ công nội khí của đối phương như thế nào, Thiên Nhất thiên sư đã dụng đến chín phần nội khí chân nguyên, quyết một lần xuất công tuyệt pháp Sư Tử Hống bắt gã Thiên Nhất thiên sư già phải cúi đầu trước oai lực tu vi võ học của Phật gia.

Tiếng âm thanh Sư Tử Hống ầm ầm như sấm động, nhưng Thiên Nhất thiên sư già vẫn thản nhiên lắc nhẹ chiếc chuông vàng trên tay mình :

- Bong... Bong... Bong...

Âm thanh từ chuông vàng ban đầu phát ra nhỏ nhẹ, nhưng càng về sau càng thánh thót và chẳng mấy chốc đã lấn áp hoàn toàn tiếng hống sư tử của Thiên Nhất thiên sư. Điều hoàn toàn không thể nào ngờ được là âm khí Đoạt Hồn chung vừa công phá tuyệt học Phật gia vừa bảo vệ cho Thiên Nhất thiên sư già và cả bốn ả cung nữ bình chân như vại.

Ngược lại, Thiên Nhất thiên sư sau khi thi triển tuyệt học Phật gia Sư Tử Hống, bị tiếng khánh chuông phá vỡ, thì cảm nhận đầu óc tối sầm lại. Bên tai vang lên những tiếng bong bong, và mỗi lần tiếng bong đó dội vào thính nhĩ thì chẳng khác nào một quả búa, không lồ nện vào đầu lão hòa thượng.

Thiên Nhất thiên sư già nhận ra sắc diện của lão hòa thượng thay đổi không ngừng, cười khẩy một tiếng nói :

- Lão hòa thượng hãy chiều theo ý của ta về an dưỡng tại cấm cung.

Vừa nói Thiên Nhất thiên sư già lắc nhẹ cổ tay, một đạo thanh quang sáng ngời phát xuất từ đáy chuông và bắn thẳng vào đại huyệt của lão hòa thượng.

- Cách

Trúng đạo sát quang của Đoạt Hồn chung, Thiên Nhất thiên sư thối lui luôn ba bộ. Ý lão hòa thượng tính tự đoạn kinh mạch mà chết, nhưng ý niệm đó chậm hơn đạo thanh quang một chớp mắt. Thiên Nhất thiên sư cảm thấy chân khí của mình nhanh chóng tan mát chẳng khác nào giọt nước tan trong biển cả mênh mông.

Lão hòa thượng thất sắc, ngồi luôn xuống đất vận dụng Dịch Chân kinh vận công chuyển hóa nội ngục, phục hồi chân khí nhưng bốn ả cung nữ đã thả gót bước đến cạnh.

Một trong bốn ả cung nữ đó, thoát cách không điểm chỉ vào huyết Linh Đài của Thiên Nhất thiền sư, rồi cùng với ba ả kia nhắc vị đại trụ trì Thiếu Lâm đưa vào trong kiệu.

* * * * *

Tại Thiên Sơn, tọa lạc trên quang độ trấn...

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh cùng với hai đại đồ đệ là Thi San Hào và Trần Nhụy Nhẫn đang rào bước ngắm những đóa hoa đào đang chớm nở.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đứng giữa vườn hoa anh đào, đảo mắt nhìn qua bốn phía, rồi quay lại nói với Thi San hào và Trần Nhụy Nhẫn :

- Hai người từ lâu đã hàm thụ võ công của ta, hôm nay ta muốn hai người dùng tuyệt học lật hết những đóa hoa sâu trên những cành đào này.

Thi San Hào cùng với sư muội Trần Nhụy Nhẫn liền ôm quyền cúi đầu :

- Đệ tử tuân lệnh sư phụ.

Cả hai nhanh như con cắt phối hợp với nhau kết thành một con lốc thấy bóng mà không thấy hình. Con lốc ấy vùn vụt lướt trên những ngọn đào và chỉ không đầy hai tách trà, họ đã trụ thân trở lại.

Dưới gốc những cây hoa anh đào là những đóa nụ bị sâu đục.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh gật đầu :

- Thân pháp của hai người đã tụ thành hỏa hầu, nếu sau này ra mặt giang hồ, ít ai bì kịp. Thiên Sơn phái về sau sẽ do hai người lãnh phần chủ đạo mà dụng võ, phát dương quang đại.

Trần Nhụy Nhẫn liếc mắt nhìn trộm Thi San Hào rồi mỉm cười.

Cái liếc mắt của nàng không qua được cặp mắt tinh tường của Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh. Hoàng lão mỉm cười :

- Sư phụ nghĩ, nếu hai người hợp nhất được tâm thức trở thành cặp uyên ương thì võ đạo thiên sơn với thân công vô ảnh chương sẽ vô cùng lợi hại.

Thi San Hào chớp mắt :

- Sư phụ đã tận tình chỉ dạy cho chúng con, nếu bước ra giang hồ nhất định chúng con sẽ phát dương quang đại để thiên hạ nhất đều tôn bái sư phụ là bậc cao tổ trong võ lâm.

Thi San Hào vừa dứt câu thì đã có tiếng niệm Phật vang lên :

- A di đà Phật...

Tiếng Phật hiệu đó lồng lộng dội đến tai Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, nhưng bóng cả sa thì còn cách ngoài hai mươi trượng.

Thấy bóng Thiên Nhất thiền sư, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh liền giữ hai ống tay áo trường bào rồi ôm quyền hướng về bóng cả sa :

- Lão hòa thượng quang lâm, Hoàng Kỳ Anh không biết nên thất kính... Thất kính.

Hoàng Kỳ Anh vừa khom mình, thì Thiên Nhất thiền sư đã hiện ra trước mặt, và cùng ôm quyền vái lạy :

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai.

- Lão hòa thượng hôm nay ngao du nhả hứng, ghé qua Thiên Sơn phái chắc muốn cùng Hoàng mỗ đánh qua vài ván cờ.

Thiên Nhất thiền sư quay sang nhìn Thi San Hào và Trần Nhụy Nhẫn :

- Hoàng thí chủ có hai đệ tử thật là khí cốt hơn người. Bản đạo đứng xa thấy hai người dụng công phu Vô Ảnh chương của Thiên Sơn tước hoa sâu mà lòng kính phục vô cùng.

Hoàng Kỳ Anh bật cười ha hả :

- Đại sư đừng khách sáo... Đừng khách sáo... Võ học thô thiển của Hoàng mỗ làm sao sánh bằng Phật học của Thiếu Lâm, chẳng qua hai đồ đệ chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Thiên Nhất thiền sư mỉm cười :

- Hoàng thí chủ cũng không bỏ được tính khách sáo năm nào. Bàn đạo đã chứng nghiệm võ công khó có ai bì kịp. Quả là dưới tay Hoàng thí chủ thì sắt đã biến thành thép, ngọc được đũa thành báu vật.

Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm nghe vị trụ trì Thiếu Lâm nói mà lòng hả dạ vô cùng. Thi San Hào liền ôm quyền chen vào câu chuyện giữa Thiên Nhất thiền sư và Hoàng Kỳ Anh :

- Đại sư quá khen... Tiêu diệt và sư muội hổ thẹn vô cùng.

- Khiêm tốn... Thiện tai... Thiện tai...

Thiên Nhất thiền sư quay lại Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh :

- Bàn tăng chúc mừng cho Hoàng thí chủ có hai đại đồ đệ vừa thông minh, vừa khí phách hơn người. Nhưng tuổi trẻ cũng còn nông nổi, bàn tăng tin rằng nhị vị sư đồ đây dưới sự giáo huấn của Hoàng thí chủ sẽ đứng thành ước nguyện khi ra ngoài giảng hồ.

Thiên Nhất thiền sư quay lại Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm :

- Vừa rồi bàn tăng thấy nhị vị sư đồ dụng tuyệt thức khinh công quả thật tâm phục vô cùng, tuy nhiên để hàm thụ hết võ công của Thiên Sơn Hoàng lão huynh, chắc còn phải khổ luyện thêm.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nhìn Thiên Nhất thiền sư :

- Lão hòa thượng chắc đã thấy chỗ khuyết của hai đại đồ đệ?

Thiên Nhất thiền sư chẳng nói mà đưa ngón trỏ chỉ cánh hoa gần bên Thiên Sơn nhất lão.

Một đạo khí chỉ từ ngón trỏ thoát ra như một lưỡi dao sắc nhọn cắt luôn đóa hoa đào đẹp nhất trong cành đào đó.

Cánh hoa đào rơi xuống, nhưng chưa chạm đất thì lại bị hút lên chẳng khác nào cánh bướm nhẹ bay là đà rồi đáp vào giữa lòng bàn tay Thiên Nhất thiền sư.

Thiên Nhất thiền sư ngắm đóa hoa anh đào :

- Đây có phải là đóa hoa sâu không?

Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm ngắm đóa hoa :

- Văn sinh và sư muội không thấy sâu trên cánh hoa đó.

Thiên Nhất thiền sư mỉm cười :

- Chính là chỗ khiếm khuyết của nhị vị sư đồ.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh bật cười khanh khách :

- Cao minh... Cao minh... Thiếu Lâm thiền sư danh bất hư truyền... Hoàng Kỳ Anh này khẩu phục tâm phục.

Thiên Sơn nhất lão đón đóa hoa đào, rồi ngắt luôn nhụy hoa, đưa qua Thi San Hào.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nói với Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm :

- Hậu sinh không thể nào qua được kẻ đắc đạo. Cả hai đồ đệ dù có khổ luyện cách mấy cũng không bằng thần công của đại sư.

Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm nhìn chăm chăm vào đài hoa anh đào vẫn không thấy có gì lạ.

Hoàng Kỳ Anh lắc đầu :

- Vừa rồi hai đệ tử chỉ dùng thị nhãn mà trở Vô Ảnh chương tước hoa sâu, nhưng có những đóa hoa sâu không thể thấy bằng mắt. Muốn tước nó, thì phải nghe. Đại sư ở xa nhưng vẫn nghe được tiếng con sâu trong đài hoa này.

Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm nghe sư phụ nói, bán tín bán nghi. Lần đầu tiên cả hai mới nghe sư phụ nói về lối dụng thính nhĩ tìm mục tiêu.

Thi San Hào liền dùng móng tay tách đài hoa, và quả đúng, bên trong cuốn đài hoa non, một con sâu nhỏ xíu loe ngoe bò lên móng tay của San Hào.

Thi San Hào và Trần Nhụy Nhắm quay nhìn Thiên Nhất thiền sư không chớp mắt. Dưới chân quang của họ. Thiên Nhất thiền sư chẳng khác nào thần nhân từ thượng giới vừa hạ xuống trần gian.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nói :

- Thần tăng Thiếu Lâm ví như sao bắc Đẩu trong giang hồ, thì các người đầu thế nào sánh kịp.

Thiên Nhất thiên sư hướng về Hoàng Kỳ Anh chấp tay niệm Phật :

- A di đà Phật... Thiếu Lâm cũng chỉ dám sánh ngang với Thiên Sơn phái của Hoàng thí chủ mà thôi. Nếu không nghĩ như vậy thì bản tăng tuyệt không dám đến chốn này.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh mỉm cười :

- Hoàng mỗ làm sao sánh ngang với đại sư đang. Trên giang hồ, ngoài Thiếu Lâm Bắc Đẩu ra thì Thiên Sơn mới được mọi người nghĩ đến.

Thiên Sơn thiên sư lắc đầu :

- Hoàng thí chủ đừng khách sáo... Quả bản tăng đến Thiên Sơn lần này có việc muốn nhờ Hoàng thí chủ.

- Thiếu Lâm phương trượng đại sư thân hành đến Thiên Sơn thì việc khó đến mấy, Hoàng mỗ cũng sẵn sàng giúp đại sư.

Thiên Nhất thiên sư thở dài một tiếng :

- Thiếu Lâm từ trước nay không muốn dính vào bụi giang hồ, nhưng lần này bản tăng phải thân hành, vì bá tánh mà cả sa nhuốm bụi trần đời.

- Đại sư nói như vậy, Hoàng mỗ nghĩ việc đại sư sắp làm rất quan trọng.

- A di đà Phật... Quả đúng như vậy, Hoàng thí chủ còn nhớ đêm dự đại hội mình chọn Vô Thần chương giáo không?

- Đó là việc của Hắc đạo... Chúng ta không can dự đến, nhưng đêm đó cũng không thành công kia mà.

- Không thành, nhưng bản tăng và Hoàng thí chủ vẫn không biết kẻ phá bình đêm mình chọn Vô Thần chương giáo kia là ai.

- Đại sư muốn ám chỉ người vận trường y màu lam, dùng ám khí đã bại Nhất Vương Hắc Quỷ Vô Thường.

Thiên sư gật đầu :

- Đúng như vậy... Mặc dù hôm đó không biết chân diện mục của y nhưng bản tăng đoán, y chính là Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ. Và hiện nay, Vô Thần chương giáo đã xuất hiện trên giang hồ, sau khi xuất hiện Tàng Kinh các của Thiếu Lâm đã bị kẻ gian đột nhập. Xét về thực lực, kẻ đột nhập được Tàng Kinh các phải có thể lực kinh hồn, mới dám làm điều đó. Bản tăng mới đến Thiên Sơn thỉnh nguyện Hoàng thí chủ cùng hạ sơn một phen, điều tra xem Vô Thần chương giáo là ai?

- Việc đó bận lòng đại sư, Hoàng mỗ đầu thế ngồi yên tọa lạc. Huống hồ Vô Thần giáo có thể là một ác ma tái xuất trên giang hồ, Thiên Sơn cũng phải vì chính nghĩa mà giữ giới uy cho giang hồ.

- A di đà Phật... Được Hoàng thí chủ mở lời, nhất định Thiếu Lâm có cơ may đoạt lại những quyền tàng kinh, và giúp bá tánh trừ khử Vô Thần chương giáo, điều tra được thân phận của Vô Thần chương giáo là ai nữa.

- Đại sư quá tin vào Hoàng mỗ... Hoàng mỗ thật áy náy vô cùng.

- A di đà Phật.. Hoàng thí chủ lại khách sáo nữa rồi. Việc hôm nay, bá tánh sẽ không quên công đức của Hoàng thí chủ.

Hoàng Kỳ Anh mỉm cười :

- Công đức đầu thuộc về Thiếu Lâm.

- A di đà Phật... Bản tăng chỉ vì thiên hạ mà thôi, chứ tuyệt nhiên chẳng màng đến danh vọng.

Thi San Hào nhìn Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nhỏ tiếng xen vào :

- Sư phụ và đại sư sắp hạ sơn vì bá tánh, đệ tử bất tài cũng xin sư phụ và đại sư cho theo góp một tay, và học hỏi thêm võ học và kinh nghiệm trên giang hồ.

Thiên Nhất thiên sư gật đầu :

- Hoàng thí chủ chắc chắn cho đệ tử theo chứ?

- Nếu được đại sư chỉ dẫn.

- Thi sư diệt đây đúng là đóa kỳ hoa trong giang hồ, nếu Hoàng thí chủ có nhã ý thì lão hòa thượng này cũng cố vun đắp cho Thi sư diệt trở thành người

văn võ song toàn.

Thi San Hào liền quì mọp xuống chân Thiên Nhất thiền sư và Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

- Đệ tử đa tạ tấm lòng của sư phụ và đại sư.

Trần Thụy Nhẫn cũng vội vã xin :

- Đại ca được sư phụ cho hạ sơn theo, đệ tử cũng xin theo.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh gật đầu luôn :

- Thi San Hào hạ sơn cùng sư phụ, thì tất nhiên con cũng được đi.

Trần Thụy Nhẫn mừng quá, hành động như một cô bé được cho ăn, vô tình nắm tay Thiên Nhất thiền sư :

- Đại sư cho Thụy Nhẫn xuống núi với nghe.

Thiên Nhất thiền sư gật đầu :

- Hoàng lão huynh có ý như vậy, bản tăng thật không biết dùng lời gì để tỏ lòng cảm kích Thiên Sơn Hoàng lão thí chủ.

Thụy Nhẫn quay sang Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh :

- Sư phụ... chúng ta xuống núi ngay bây giờ chứ?

- Việc xuống núi còn tùy vào đại sư.

- A di đà Phật... Bản tăng đã cho các đệ tử dò thám trước rồi. Chúng ta đi ngay lúc này cũng được. Có lẽ những bang chúng Cái bang đang chờ lão nạp và Hoàng thí chủ.

Hoàng Kỳ Anh gật đầu :

- Cái bang cũng tham gia nữa à?

- Trương bang chủ cũng đã hiệu triệu bang chúng tham gia vào công việc đại nghĩa.

- Không có đại sư thông báo, Thiên Sơn phái sau việc này chắc bị đồng đạo trách móc là kẻ bàng quang.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh quay lại Thi San Hào và Trần Thụy Nhẫn :

- Hai người vào chuẩn bị tư trang, chúng ta xuống núi cùng với đại sư.

Thi San Hào và Trần Thụy Nhẫn vội vã ôm quyền nói :

- Đệ tử tuân lệnh sư phụ.

Cả hai quay lưng vội vã quay trở lại tòa đại sảnh Thiên Sơn phái, khi họ quay lưng cũng vừa lúc Thiên Nhất thiền sư mỉm cười, một nụ cười vô cùng bí ẩn, không thể nào đoán được ý nghĩa.

* * * * *

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, cùng Thi San Hào và Trần Thụy Nhẫn đi cùng với Thiên Nhất thiền sư xuống núi Thiên Sơn. Họ vừa rời khỏi Thiên Sơn thì đã chạm mặt Bang chủ Cái bang Trương Khuất Sanh.

Trương Khuất Sanh vận trang y Bang chủ Cái bang có đính hai chiếc túi vàng trước ngực, tiến về phía Thiên Nhất thiền sư và Thiên Sơn nhất lão.

Trương Khuất Sanh ôm quyền :

- Trương mô bái kiến nhị vị Chương môn.

Hoàng Kỳ Anh thấy Trương Khuất Sanh chào mình bằng đại lễ cũng đáp lại.

Thiên Nhất thiền sư thì chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Trương bang chủ chắc đã có tin gì mới.

Trương Khuất Sanh gật đầu :

- Đại sư... Các bang chúng Cái bang vừa thông báo, hình như trong Nhất Dạ Đế Vương cung có bí mật liên quan đến Vô Thần chương giáo.

Thiên Nhất thiên sư quay sang Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh :

- Hoàng thí chủ... Bàn tăng cũng nghi ngờ trong Nhất Dạ Đế Vương cung có liên quan tới Vô Thần chương giáo. Và sự nghi ngờ của bàn tăng đúng là sự thật.

Hoàng Kỳ Anh hỏi Trương Khuất Sanh :

- Các bang chúng Cái bang đã báo cáo những gì với Trương bang chủ.

- Các bang chúng của Cái bang chỉ mới nghi ngờ thôi. Nhưng thấy những nhân vật có hành tung lạ thường ra vào Nhất Dạ Đế Vương cung. Trong những nhân vật đó có cả Tam vương U Linh cốc.

Hoàng Kỳ Anh nheo mày :

- Có Tam vương U Linh cốc vào Nhất Dạ Đế Vương cung, thì dứt khoát chỗ đó có liên quan với Vô Thần chương giáo rồi.

- Trương mỗ cũng nghĩ như vậy.

Thiên Nhất thiên sư hỏi Trương Khuất Sanh :

- Chủ nhân Nhất Dạ Đế Vương cung là ai?

- Đại sư tịnh tu trong Thiếu Lâm chắc không biết người này. Y thị là một ma nữ dâm tặc trước đây có tên là Cát Thi Khả Diễm.

Hoàng Kỳ Anh lăm nhăm nói lại :

- Cát Thi Khả Diễm... Ma nữ này, Hoàng mỗ có nghe tiếng. Thị chính là chủ nhân kỹ viện lâu Thiên Đăng.

- Đúng như vậy... Cát Thi Khả Diễm đã bỏ kỹ viện lâu Thiên Đăng, kết hợp với Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tình khếch trương Nhất Dạ Đế Vương cung. Nhất Dạ Đế Vương cung so sánh với Thiên Đăng kỹ viện lâu, nguy nga tráng lệ hơn gấp bội phần.

Thi San Hào chen vào :

- Sư phụ... Để con đột nhập vào Nhất Dạ Đế Vương cung xem bọn ma đầu giờ trò gì trong đó, sẽ quay trở ra báo với sư phụ và đại sư.

Trương Khuất Sanh ngấm nhìn Thi San Hào :

- Thiếu hiệp vào Nhất Dạ Đế Vương cung cũng tiện hơn đại sư và Chương môn Hoàng Kỳ Anh.

Thiên Nhất thiên sư gật đầu :

- Sư diệt hầy cẩn thận.

Trần Thụy Nhẫn xen vào nói với Hoàng lão :

- Sư phụ... cho con cùng đi với đại ca.

Thi San Hào nheo mày, lắc đầu :

- Không được đâu... vào trong Nhất Dạ Đế Vương cung rất bất tiện cho sư muội.

- Tại sao bất tiện chứ?

- Sư muội nên hiểu Nhất Dạ Đế Vương cung là một kỹ viện... Sư muội vào đó thật là khó.

Trần Thụy Nhẫn liếc xéo Thi San Hào :

- Kỹ viện đại ca được vào lập công đầu, còn muội thì đứng ngoài hă. Hay đại ca tính vào kỹ viện nhằm mục đích khác nữa.

- Không có đâu... Sư muội đừng hiểu lầm đại ca.

- Nếu đại ca không muốn sư muội hiểu lầm, thì vào kỹ viện nhất định phải có sư muội đi cùng.

Trương Khuất Sanh nhìn Thi San Hào và Trần Thụy Nhẫn rồi quay sang Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh :

- Hoàng trưởng lão quyết định thôi...

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh mỉm cười :

- Hoàng mẫu cho Nhậm nhi hạ sơn lần này cũng có ý cho Nhậm nhi cùng đi với San Hào để chúng hiểu nhau, sau này kết thành đôi uyên ương trong giang hồ. Nhậm nhi đi cùng với San Hào vào Nhất Dạ Đế Vương cung có bất lợi cho Nhậm nhi một chút, nhưng cũng không sao. Bởi bên cạnh Nhậm nhi có San Hào.

Trần Thụy Nhậm mừng quá, nói luôn :

- Sư phụ anh minh... Đại ca còn nói gì nữa không?

- Có lệnh của sư phụ, đại ca đâu có lời gì nữa, chẳng qua đại ca chỉ lo cho sư muội thôi.

- Xì... Đại ca lo cho sư muội hay chỉ muốn vào Nhất Dạ Đế Vương cung một mình để dễ bề...

- Sư muội đừng hiểu lầm đại ca

Thiên Nhất thiên sư nhìn Trần Thụy Nhậm :

- A di đà Phật... Cốt cách của San Hào, bản tăng nhìn bề ngoài cũng thấu hiểu bên trong là kẻ chính nhân quân tử. Bản tăng có thể bảo chứng cho cốt cách đó.

Trần Thụy Nhậm phụng phịu :

- Đại sư bình vực cho đại ca tiểu nữ. Nhưng có tiểu nữ đi cạnh, dù trong Nhất Dạ Đế Vương cung có gì đi nữa nhất định đại ca cũng không làm gì được đâu.

Hoàng Kỳ Anh lắc đầu :

- Thôi... Đừng cãi và nữa... Hai người hãy nhanh chóng lên đường rồi trở về ngay. Nhớ cẩn thận đừng quá tự thị bất cẩn. Sư phụ báo cho hai con biết Tam vương U Linh môn không phải hạng cao thủ tầm thường đâu.

Thi San Hào và Trần Thụy Nhậm ôm quyền hướng về Thiên Nhất thiên sư và Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh :

- Chúng con sẽ cẩn thận.

Trương Khuất Sanh chen vào một câu hài hước :

- San Hào và Thụy Nhậm đã thân tình với nhau, cách tốt nhất không để Tam vương U Linh môn nghi ngờ thì cứ đóng vai phụ phụ.

Thụy Nhậm liếc xéo San Hào rồi hướng về Trương Khuất Sanh :

- Đa tạ lời chỉ giáo của Trương bang chủ.

San Hào và Thụy Nhậm song hành phi thân đi. Hoàng Kỳ Anh và Thiên Nhất thiên sư nhìn theo cho đến khi bóng của họ khuất dạng.

Thiên Nhất thiên sư khen tặng Hoàng Kỳ Anh :

- Thiên Sơn lão huynh có hai đệ tử hơn người

Hoàng Kỳ Anh nghe lời khen tặng đó, mở lòng mở dạ, chực quay lại nói một câu khách sáo cảm tạ Thiên Nhất thiên sư. Nhưng vừa chực ôm quyền đã nghe huyết Linh Đài mình rất buốt.

Hoàng Kỳ Anh giật mình, chực vận khí hóa giải lối bế khí đạo thì nhận tiếp huyết thận du cũng rất bỏng, khí lực thoáng chốc tản mất, ngưng trệ không thể nào vận công được, đồng thời tay chân cũng bất động.

Hoàng Kỳ Anh trợn mắt :

- Lão hòa thượng sao lại điểm huyết Hoàng mẫu?

Thiên Nhất thiên sư bật cười khanh khách. Tiếng cười chất chứa, biểu lộ một nội khí vô cùng hùng hậu, khiến cho Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh phải nheo mắt, da ốc nổi lên khắp toàn thân.

Thiên Nhất thiên sư cắt ngang tràng cười đó, vuốt tay lên mặt.

Một bộ mặt chỉ có mắt mà không mũi, không miệng hiện ra trước mắt Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

Hoàng Kỳ Anh lẩm bẩm :

- Vô Thần chương giáo.
- Đúng là tại hạ... Thuật dị dung của tại hạ trên giang hồ chắc không ai bì kịp chứ.
- Vô Thần chương giáo người giờ thủ đoạn này nhằm mục đích gì.
- Tại hạ thính nguyện Thiên Sơn nhất lão Hoàng chương môn đến cấm cung hội ngộ cùng Thiên Nhất hòa thượng.

Vô Thần chương giáo vỗ tay ba tiếng rồi ra lệnh :

- Cung nghinh Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh về cấm cung.

Ngay lập tức bốn ả cung nữ khiêng kiệu lại xuất hiện, và họ chẳng phải nhọc công gì khi khiêng Hoàng Kỳ Anh bỏ lên kiệu. Và chỉ trong chớp mắt đã khuất dạng hẳn cùng với chiếc kiệu có Hoàng lão.

Vô Thần chương giáo nhìn lại Trương Khuất Sanh :

- Lão hành động khá lắm.
- Thuộc hạ chỉ hành động theo lệnh Chương giáo mà thôi. Không có Chương giáo thuộc hạ chẳng làm nên việc gì.
- Tốt... Tốt lắm... Thế bang chúng Cái bang đã tìm ra tông tích Cát Nhục và Bạch Hạc tiên cô chưa?

Trương Khuất Sanh quì mọp xuống đất :

- Chương giáo minh thứ... Chương giáo tha tội. Trương Khuất Sanh này thật vô dụng..
- Người hãy đứng lên đi. Nếu phát hiện được tung tích của Cát Nhục, nhất thiết phải báo ngay cho bản tọa, tuyệt đối không được giết y.
- Tuân lệnh Chương giáo... Nhất định thuộc hạ sẽ đốc thúc toàn thể bang chúng tìm ra tông tích tên tiểu tử đó.
- Tốt lắm!

Vô Thần chương giáo suy nghĩ một lúc rồi mới ra tiếp mệnh lệnh cho Trương Khuất Sanh.

- Trường hợp gặp được Cát Nhục mà không kịp thông báo cho bản tọa. Trương tổng quản phải dụng mưu lấy bằng được mật của y.
- Thuộc hạ hiểu

Vô Thần chương giáo gật đầu, tỏ ra hài lòng với sự tuân phục của Bang chủ Cái bang Trương Khuất Sanh.

- Mật của Cát Nhục chính là nội đơn nguyên khí của Giao long sắp hóa rồng. Có được nội đơn đó, bản tọa sẽ tự thành sở học, lúc đó Trương tổng quản sẽ có dạng tất cả mọi thứ trên giang hồ.
- Thuộc hạ chỉ mong muốn phục vụ Chương giáo mà thôi, tuyệt nhiên không đòi hỏi gì. Mong Chương giáo tự thành sở học, Cái bang sẽ nhờ công đức của người mà cao mặt với thiên hạ.
- Bản tọa không quên Trương tổng quản đã nhọc sức vì bản tọa đâu
- Đa tạ Chương giáo

Trương Khuất Sanh chực quì xuống lạy một lần nữa, nhưng Vô Thần chương giáo đã cản y lại :

- Người khỏi phải đa lễ... Bản tọa đi đây.
- Chương giáo vạn an... Phúc đức trên thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nhập thanh lâu rơi vào bẫy dục

Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm vào Nhất Dạ Đế Vương cung dễ dàng ngoài sức tưởng tượng của hai người. Tất nhiên ngoài cửa Nhất cung có mấy tên Cái bang mà Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm định ninh đó là những tay do thám của Trương bang chủ phải đến đây xem chừng động tĩnh.

Trần Thụy Nhắm đi cạnh Thi San Hào, thỉnh thoảng lại véo vào tay họ Thi khi phát hiện những cái liếc mắt đưa tình của những nàng kỳ nữ vận bạch y thật là kêu gọi.

Trần Thụy Nhắm nói nhỏ vào tai hôn phu :

- Chốn này như vườn hoa khoe sắc khiến nam nhân không thể không động tình, hèn chi đại ca đâu muốn cho muội theo cùng.
- Sư muội đừng hiểu lầm đại ca, chúng ta vào đây theo ý của sư phụ và đại sư Thiên Nhất, chứ không phải vào để hưởng lạc thú trên đời. Nếu không vì nhiệm vụ mà sư phụ và đại sư giao, đại ca nhất định không đặt chân vào chốn lầu xanh này.
- Đại ca chắc chứ?

Thi San Hào gật đầu :

- Đại ca tin chắc như vậy. Đại trưởng phu mà lui tới chốn này thì đâu còn là đại trưởng phu Huống chi đại ca đã trọn tâm trọn ý với sư muội.

Trần Thụy Nhắm e thẹn, liếc xéo qua Thi San Hào :

- Đại ca toàn tâm, toàn ý với sư muội, nhưng trong chốn này, bày yêu nhèn nhện có để đại ca yên đâu. Thiên hạ nói, anh hùng trên chiến trường, nhưng khó qua ải hồng nhan sắc dục.

Thi San Hào cười khẩy một tiếng :

- Để đại ca chứng minh cho muội thấy, nữ sắc có đáng gì để Thi San Hào phải bận tâm không?
- Đại ca nhớ đấy nhé Một tên tiểu nhị, có khuôn mặt dài ngoặt bước ra đón Thi San Hào và Trần Thụy Nhắm. Gã tiểu nhị có cặp mắt tim híp trông thật là gian xảo, dưới mắt Thụy Nhắm, tên tiểu nhị chẳng khác nào cái gai đâm xốn mắt khi y xum xoe hỏi :
- Nhị vị khách quan cần gia nô giúp đỡ gì không?

Nhìn bộ mặt khinh khỉnh của tên tiểu nhị, quả thật Trần Thụy Nhắm muốn vả cho hắn một chưởng, và bất ngờ tên tiểu nhị như đọc được ý nghĩ trong đầu Thụy Nhắm, y quay sang Thi Hào :

- Đại công tử có cần tiểu nhân kêu một kỳ nữ giúp vui cho ngài không?

Thụy Nhắm gằn giọng :

- Im cái miệng thúi của ngươi lại đi.

Gã tiểu nhị rụt vai, tỏ ra sợ hãi.

Thụy Nhắm nói tiếp :

- Ta và tướng công lỡ đường phải bước vào đây, chứ không phải vào trong Nhất Dạ Đế Vương cung này để làm vua một đêm. Hãy dọn cho bốn cô nương và tướng công một căn phòng yên tĩnh...

Tiểu nhị vâng dạ rồi rít :

- Gia nô sẽ phục tùng nhị vị, nhưng giá thuê phòng ở đây mắc lắm.

Thi San Hào mỉm cười :

- Bao nhiêu cũng được
- Công tử đây cốt cách rất phong lưu, chỉ thua có mỗi Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đại thiếu gia mà thôi.

Nghe nhắc đến cái tên Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đại thiếu gia. Thi San Hào cũng ngờ ngợ, bởi danh hiệu gì nói ra nghe hơi kỳ cục. Thi San Hào liền hỏi tên tiểu nhị :

- Tại hạ từ lâu quả thật chưa từng nghe cái tên Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng, chẳng hay người đó như thế nào?

Tên tiểu nhị gật gù :

- Công tử chưa nghe, chưa thấy nên chưa biết, chứ từ thị trấn Ô Đầu, đến Trường An, đâu đâu cũng đều nghe tiếng Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử. Đại công tử chỉ trong ba ngày đã chi tiêu hết vạn lạng vàng ròng.

Thị San Hào nheo mắt đôi mày liễu kiếm :

- Người nói sao... Người đó trong ba ngày tiêu pha vạn lạng vàng ròng.

- Sự thật là như vậy đó. Gia nô không ngoa ngôn bao giờ. Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng xuất hiện trên giang hồ ngay cả Kim Lăng nhứt phủ cũng nề mặt, và không biết tài sản của đại công tử có bao nhiêu.

Thụy Nhẫm nắm tay Thị San Hào :

- Đại ca để ý đến người ta làm gì?

Nàng lấy một nén bạc nhét vào tay gã tiểu nhị, rồi nói :

- Hãy tìm cho bốn cô nương và tướng công một thư phòng.

Nhìn nén bạc Thụy Nhẫm nhét vào tay mình, vẻ mặt của gã tiểu nhị chảy xệ xuống như mèo mắc mưa, khuôn mặt đó đã khiến Thụy Nhẫm phật ý :

- Tiểu nhị. Chúng ta không phải là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng đâu. Bốn cô nương và tướng công ngụ qua đêm tại đây, mai lên đường sớm.

Tên tiểu nhị gật đầu :

- Gia nô biết. Mời nhị vị khách quan theo gia nô.

Gã hướng dẫn Thị San Hào và Trần Thụy Nhẫm ra phía sau tòa Nhất Dạ Đế Vương cung. Hai người đi hết phòng này qua đến phòng khác mà tên tiểu nhị vẫn chưa đưa họ vào gian nào.

Thị San Hào liền hỏi :

- Gian phòng mà người tính sắp xếp cho ta và sư muội ngụ tận đâu, mà đi mãi vẫn chưa tới?

Gã tiểu nhị toét miệng cười :

- Vì đại tẩu đây muốn một căn phòng yên tĩnh, không người qua lại, tất phải ra phía sau hậu liêu. Chứ nếu gia nô xếp đặt hai vị trên kỳ vương cung, sợ đại tẩu phật ý.

Tên tiểu nhị dẫn Thị San Hào và Trần Thụy Nhẫm đi đến sau hậu liêu, đó là một khuôn viên đủ các loại hoa và trong buổi chiều tà, quả thật là lãng mạn vô cùng.

Tiểu nhị quay sang Thụy Nhẫm :

- Đại tẩu thích ngụ trong vườn hoa này chứ?

Thụy Nhẫm tỏ ra hài lòng vô cùng :

- Rất thích... rất thích...

Vừa nói nàng vừa móc thêm một nén bạc nhét vào tay tên tiểu nhị. Y thân nhiên đón nén bạc nhét vào thắt lưng mình, rồi tiếp tục hướng dẫn hai người đi.

Gã tiểu nhị dừng bước trước một túp lều tranh vừa mới dựng. So túp lều tranh đó với những thư phòng trên kỳ viện cung phải nói là một sự đối nghịch. Nơi là thiên đàng, còn đây là chốn bần hàn thuộc miền hạ giới.

Tiểu nhị chỉ vào túp lều tranh :

- Đây là phòng của nhị vị. Chốn này rất yên tĩnh, đại tẩu chẳng còn sợ ai quấy rầy.

Thị San Hào nhìn túp lều tranh, lắc đầu nói :

- Chủ nhân Nhất Dạ Đế Vương cung coi khinh Thị San Hào này quá.

Thụy Nhẫm nắm tay San Hào bóp khẽ, rồi nói với tiểu nhị :

- Túp lều này hợp với ý của bốn cô nương lắm. Được rồi, người hãy đi đi.

Gã tiểu nhị mỉm cười, một nụ cười mà Thụy Nhẫm cho là gian manh nhất trên cõi đời này. Nếu bình thường không vì mục đích thám sát Nhất Dạ Đế

Vương cung, có lẽ bất gặp nụ cười gian trá đó, Thụy Nhẫn đã tặng cho gã một bạt tai rồi.

Nếu Thụy Nhẫn biết được gã tiểu nhị kia không phải ai xa lạ mà chính là Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ thì nàng đã thấu hiểu nụ cười của y.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ nhìn Thụy Nhẫn và nói :

- Đại tẩu chắc rất thích túp lều này. Hai vị cứ tự nhiên. Ở đây không ai làm phiền đại ca và đại tẩu đâu.

Thi San Hào hiểu ngay ẩn ý trong câu nói của Hoàng Nhan Trổ, nên buông luôn một câu lạnh nhạt :

- Ta và sư muội không phải hạng ong bướm qua đường, người đừng nghĩ bậy.

Thụy Nhẫn khoát tay :

- Người hãy đi đi

- Nhưng khi nào cần đến gia nô, đại tẩu cứ gọi, gia nô sẽ đến ngay.

Hoàng Nhan Trổ quay lưng bỏ đi. Thụy Nhẫn nhìn theo với ánh mắt khinh khi. Nàng buông một lời dè bủ :

- Trong chốn nhơ nhuốc này, chỉ có những hạng người như gã tiểu nhị đó mà thôi.

- Muội đừng bận tâm với tên đó làm gì. Chúng ta dò thám xong rồi ly khai ngay khỏi chốn này.

Thụy Nhẫn mở cửa gian nhà tranh. Mùi thơm nồng nặc, đặc trưng của mùi phấn hoa mà các ả kỹ nữ thường sử dụng xộc thẳng vào khứu giác, khiến nàng phải neho mảy.

Nàng và Thi San Hào bước vào trong gian nhà tranh đó. Bên trong bày trí cũng chẳng khác những gian phòng của bọn kỹ nữ dùng để tiếp khách thập phương đi tìm thú vui thể xác.

Nhìn lướt qua một lượt các đồ vật dụng trong gian nhà này. Thụy Nhẫn then ửng mặt.

Nàng hừ một tiếng nói :

- Đúng là chốn lầu xanh.

- Muội để ý làm gì

Thi San Hào kéo ghế đôn ngồi đối mặt với Thụy Nhẫn, chàng nói :

- Chúng ta ngồi uống trà chờ đêm xuống.

- Trà ở đây muội cũng không thể dùng được. Nó tẩm lợm làm sao.

- Vậy thì vận công điều tức cũng được. Đêm xuống đại ca và muội dễ hành động hơn.

Thi San Hào thờ dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Đêm nay muội đi một ngã, đại ca đi một ngã, rồi hợp nhau ở đây.

Thụy Nhẫn gật đầu. Thế Là hai người ngồi đối mặt, vận công điều tức, chỉ trong khoảng khắc, tâm thần của họ đã nhập định vào cõi hư vô. Mùi nước hoa nồng nặc, không gian chung quanh đều bỏ mặc chẳng làm Thụy Nhẫn và Thi San Hào vướng tâm tư.

Thời khắc lặng lẽ trôi trong sự im lặng tĩnh mịch. Chốn hậu viên của Nhất Dạ Đế Vương cung quả khác hẳn với phía trên bởi sự im lặng tĩnh mịch này.

San Hào mở mắt cùng một lượt với sư muội mình.

San Hào nói :

- Giờ này đã quá nửa đêm, chúng ta hành động được rồi.

Thụy Nhẫn gật đầu.

Hai người cùng đứng lên đi ra ngoài gian nhà tranh.

Đêm tĩnh mịch của chốn hậu viên, Thụy Nhẫn và San Hào có thể nghe được những đóa hoa đang lung lay bởi cơn gió thu, ngỡ như chúng đang nói chuyện với nhau.

Thụy Nhâm quay lại Thi San Hào, nàng nói :

- Đại ca cẩn thận!

- Sur muội bảo trọng!

Hai người chia làm hai hướng, trở luôn thuật Thiên Vận bộ pháp, lẩn khuất vào màn đêm.

Chia tay với Thụy Nhâm, San Hào như một chiếc bóng vô thường vừa thoát đi được chừng hai trượng, thì bất ngờ chạm trán một nữ lang vận trang phục bạch y trong suốt. Thi San Hào lạ lùng vô cùng khi thấy nhân dạng của nữ lang phản phát ánh sáng mờ mờ qua bộ trang y đó.

Đêm đen ngờ như nữ lang kia không hề có trang y trên cơ thể mình. San Hào nín thở, trở luôn Thiên Vận Hư Bộ định tiến tới gần coi chân diện mục của nữ lang kia, nhưng thoát cái nàng đã biến mất.

Thấy sự lạ như ma hiện ra lờ mờ nhất mình, San Hào càng tò mò hơn. Lần từng bước cẩn thận tiến về phía chỗ nữ lang vừa đứng, đến lúc đó chàng mới thấy nữ lang xuất hiện bên trái mình cách ba trượng như cánh bướm phe phẩy đón gió đêm.

Nữ lang lại biến mất.

San Hào nghĩ thầm :

- “Chiếc bóng nữ nhân vừa rồi phải chăng chính là Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh?”

Chàng vừa nghĩ đến đây, đã nghe tiếng truyền âm nhập mật vo ve như tiếng muỗi kêu :

- Chàng sao còn đứng đó không đến đây với thiếp?

San Hào neho mảy, chẳng lẽ Dạ Diệp cung nữ đã phát hiện ra mình, hay thị đang nói chuyện với nhân vật nào đó.

San Hào chậm chậm tiếng về phía chỗ bóng nữ nhân vừa mất hút ấy. San Hào giật mình khi thấy trước mặt mình là gian nhà tranh giống như tạc gian nhà tranh mà mình vừa mới bước ra.

San Hào nghĩ thầm :

- “Trong hậu viên Nhất Dạ Đế Vương cung có nhiều gian nhà tranh giống nhau, chắc chắn Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh hò hẹn với người nào đó trong gian nhà này.”

Nghĩ như vậy, San Hào điềm nhẹ mũi giày, không để gây ra tiếng động nào, tiến về phía cửa gian nhà tranh đó.

Chàng tần ngần một lúc rồi áp tai vào vách nhà. Chẳng có động tĩnh gì bên trong, khiến San Hào ngờ ngợ có cái gì rất kỳ lạ.

San Hào nghĩ thầm :

- “Tại sao mình lại lắp ló đứng ngoài cửa, nếu có gặp ma nữ, cũng chẳng có gì phải sợ.”

Nghĩ vậy, San Hào đẩy cửa bước vào bên trong luôn. San Hào giật mình, trước mặt San Hào là giai nhân sắc nước hương trời, trên thân thể của giai nhân vận bộ trang phục trắng trong suốt, và từ thân thể nàng phát ra ánh sáng mờ mờ.

San Hào nhìn nữ nhân không chớp mắt. Đây là hiện tượng lạ lùng từ trước đến nay, San Hào mới chứng nghiệm, mà có trình tấu với Thiên Sơn sư phụ, người chưa chắc đã tin.

Nữ nhân đứng đối mặt với San Hào :

- Thiếp đã chờ chàng. Sợ rằng chàng không mở cửa bước vào.

San Hào hỏi :

- Nàng là ai?

- Là người hoài tưởng tống công, chàng không nhận ra thiếp à?

- Tại hạ chưa hề thấy nàng lần nào.

Nữ nhân bước thật chậm đến bên cạnh Thi San Hào. Mùi thơm từ người nàng phát ra xông lên mũi họ Thi, cùng với ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ thân thể, khiến Thi San Hào muốn ngộp thở, tim bất giác đập loạn nhịp, ngờ như tiếng thùm thụp của trống trận.

Thi San Hào muốn nói nhưng lại cất lên những tiếng lắp bắp, ngờ như tên mắc bệnh cà lăm :

- Nàng... Nàng... phải là... là...

San Hào thở dài, rồi hít luôn chân khí thật sâu, cố trấn định tâm thần để giữ phong độ trước sự kiêu diễm lạ lùng và đầy tính liêu trai từ giai nhân tỏa ra, khiến tâm thần mình chao đảo dữ dội.

Như đọc được tà ý trong đầu Thi San Hào, nữ nhân đứng đối mặt với San Hào run lên một cái như cành hoa lung lay bởi cơn gió lạ. Ngay lập tức bộ trang y trắng trong suốt trở nên khô cứng vai non mọng. Trang phục của nàng từ từ chảy xuống trông tựa làn nước trắng hư hư ảo ảo, và rồi thân thể giai nhân lồ lộ hiện ra trước cặp mắt giương to ngó ngán của Thi San Hào.

Dù San Hào có tâm niệm trước mặt mình là ma nữ, nhưng đó vẫn là tâm niệm, còn bản thân thì đứng bất động, ngay cả động tác muốn nhắm mắt lại cũng không thực hành nổi, còn chỉ nói đến hành động phản kháng.

Thân thể giai nhân mờ mờ ảo ảo, ngỡ như bóng ma liêu trai chỉ có trong giấc mơ của chàng Từ Thức, khiến cho San Hào như người mộng du, mở miệng hỏi :

- Nàng là ai?

Giai nhân đột ngột áp sát luôn vào người Thi San Hào, miệng thỏ thẻ :

- Thiếp là Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh.

Nàng vừa nói vừa vòng tay ôm lấy cổ Thi San Hào. Thân thể Lâm Ý Tĩnh êm như nhung, chà sát lên y phục của họ Thi.

Đến bây giờ thì dù có Trần Thụy Nhắm xuất hiện mắng vào tai San Hào, có lẽ họ Thi cũng như người điếc không nghe gì cả.

Trong gian nhà tranh, rộn lên tiếng thổn thức, háo hức của chính Thi San Hào. Nếu bây giờ y có nghiệm lại câu nói của Thụy Nhắm mới ngẫm nghĩ đó là lẽ thường tình của nam nhân. Anh hùng trên chiến trường vẫn có thể chết bởi ái nữ sắc.

* * * * *

Trở lại Trần Thụy Nhắm..

Rời gian nhà tranh với sự háo hức sẽ khám phá những điều bí mật trước Thi San Hào, nên dụng luôn bộ pháp Thiên Vận Hư Bộ nhắm thẳng qua vườn hoa lướt về phía tòa kỹ viện.

Vào trong vườn hoa rồi, nàng mới giật mình khi thấy chung quanh mình bát ngát đâu đâu cũng là hoa chẳng có lối nào ra.

Thụy Nhắm dừng bước định phương vị, và tự nhủ thầm :

- “Chẳng lẽ đã lọt vào trận đồ kỳ hình bát quái?”

Vốn thông minh, Thụy Nhắm biết ngay có chỗ ảo diệu trong vườn hoa này, nên định thần quan sát tứ phương tám hướng.

- “Có lẽ đây là trận đồ thật rồi. Minh quả thật là hồ đồ mất cân trọng.”

Thụy Nhắm chợt nghĩ đến Thi San Hào :

- “Có lẽ đại ca cũng rơi vào hoàn cảnh như mình.”

Thụy Nhắm nghĩ mong lung một hồi, quyết định lần bước quay lại đường cũ.

Phải mất hết hai khắc, nàng mới lần mò trở về nơi xuất phát là gian nhà tranh.

Thụy Nhắm đẩy cửa bước vào, nàng ngỡ ngàng khi thấy Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đang ngồi trên ghế đôn mỉm cười nhìn mình.

Thụy Nhắm mừng quá tiến đến cạnh Hoàng Kỳ Anh :

- Sư phụ..

Hoàng Kỳ Anh mỉm cười nhìn Thụy Nhắm :

- Con quay trở lại đây vì không thể qua được trận đồ “Vạn Hoa kỳ trận, Nhiếp Thần đại pháp” phải không?

- Sư phụ ở đây mà sao lại biết?

- Làm sao sư phụ không biết được. Khi hai con đi, sư phụ sợ kinh nghiệm giang hồ các con còn non nớt, dễ bị ma đầu di hại nên âm thầm theo sau và biết được tất cả.

Thụy Nhậm hí hửng nói :

- Có sư phụ xuất hiện ở đây, con không còn sợ gì nữa. Và thế nào bọn ma đầu cũng phải khiếp mặt.

- Thụy Nhậm con đừng chủ quan như vậy. Một trận đồ “Vạn Hoa kỳ trận Nhiếp Thần đại pháp” chưa đủ để con sáng mắt ra à? Trong Nhất Dạ Đế Vương cung này đều là cao thủ thượng thừa, con hãy cẩn thận. Ngay cả gã tiểu nhị hướng dẫn cho Thi San Hào và con vào trong gian nhà này cũng là một cao thủ, tại con và San Hào không biết thôi.

- Tên tiểu nhị đó là ai vậy sư phụ?

- Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ, võ công của gã rất cao thâm, lại thêm tính tình háo sắc, chuyên dập liễu vùi hoa, con phải tuyệt đối coi chừng.

- Có sư phụ ở đây, Thụy Nhậm chẳng còn gì phải sợ nữa.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh mỉm cười ngắm nhìn Trần Thụy Nhậm, rồi nói :

- Sư phụ nói để con đề phòng thôi.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh ngoắc Trần Thụy Nhậm :

- Con hãy đến đây, sư phụ chỉ cách hóa giải Vạn Hoa kỳ trận Nhiếp Thần đại pháp.

Thụy Nhậm hí hửng :

- Sư phụ chỉ cho con?

- Trận pháp đó chỉ là đồ trẻ con mà thôi.

- Thế mà con suýt nữa khốn đốn, không thể tìm được lối quay về.

Thụy Nhậm bước đến bên Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh. Thiên Sơn nhất lão kéo Thụy Nhậm ngồi xuống bên cạnh, vòng tay ra sau lưng nàng.

Từ trước đến nay, Thụy Nhậm đâu bao giờ thấy sư phụ hành động kéo mình ngồi xuống cạnh như vậy. Lúc nào Thiên Sơn nhất lão cũng nghiêm khắc từ cử chỉ đến lời nói, mặc dù rất thương yêu Thụy Nhậm và San Hào.

Dù nghĩ như vậy, nhưng Thụy Nhậm cũng không dám cưỡng lại. Nàng ngồi sát bên cạnh Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh chờ đợi sư phụ lý giải trận đồ.

Về mặt của Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh thoáng hiện những nét rất đặc dị mà Thụy Nhậm không thể nào phán quyết được.

Cánh tay của sư phụ vòng qua lưng nàng, thỉnh thoảng lại vuốt nhẹ một cái, khiến Thụy Nhậm phải rung mình vì cảm giác nhột nhột, khó chịu vô cùng.

Thụy Nhậm chờ mãi mà chưa nghe Thiên Sơn nhất lão nói, liền lên tiếng hỏi :

- Sư phụ, cách hóa giải Vạn Hoa kỳ trận đại pháp như thế nào?

Hoàng Kỳ Anh quay nhìn sang nàng khẽ mỉm cười rồi mới nói :

- Vạn Hoa kỳ trận Nhiếp Thần đại pháp chỉ có công năng với những nữ nhân còn đồng trinh, đối với nữ nhân đã mất sự trong trắng, thì trận pháp kia không còn công hiệu nữa. Thụy Nhậm hiểu ý của sư phụ chứ?

Thụy Nhậm giật mình, lắp bắp nói :

- Vậy... Vậy muốn phá Vạn Hoa kỳ trận Nhiếp Thần đại pháp, con... con phải mất sự trong trắng?

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh gật đầu :

- Phải như vậy thôi. Nếu con không mất sự trong trắng thì không làm sao thoát khỏi Vạn Hoa kỳ trận Nhiếp Thần đại pháp.

Thụy Nhậm chỉ muốn nhảy đồng lên, nàng lắc đầu liên tục :

- Không được đâu. Không được đâu. Không thể vì trận đồ mà quí đó mà Thụy Nhậm đánh mất sự trong trắng của mình.

Nàng vừa nói vừa đứng bật dậy, nhưng mắt đã hoa lên cùng với cảm giác tay chân bủn rủn, không có lực khí.

Thụy Nhậm thất kinh nói :

- Sư phụ. Sao đệ tử lại mất hẳn nội khí chân nguyên?

- Tại con đã thâm nhập vào Vạn Hoa kỳ trận và bị phản hoa nhập vào nội đan làm ngưng trệ chân ngươn.

Thụy Nhắm bậm môi liền vận hóa nhuễn khí, dùng nội công chực tổng độc ra ngoài, nhưng nàng thất sắc hơn khi phát hiện các huyết đạo của mình đã bị phong bế. Kẻ vừa bế tọa huyết đạo nàng, nhất định chỉ có Thiên Sơn nhất lão mà thôi.

Thụy Nhắm sực nghĩ đến những cái khâu rất nhẹ của sư phụ, tạo ra những cảm giác nhồn nhột sau lưng mình.

Nàng nhìn Hoàng Kỳ Anh không chớp mắt :

- Sư phụ sao lại điểm huyết đệ tử?

- Giờ con mới biết đó à?

- Sư phụ muốn gì?

- Hoàng mẫu muốn biến con thành đàn bà để khai phá Vạn Hoa kỳ trận Nhiếp Thần đại pháp.

Thụy Nhắm lắc đầu :

- Không được đâu. Sư phụ không được làm như vậy. Thi đại ca sẽ nghĩ sao... Sư phụ không được làm như vậy. Thiên hạ sẽ nghĩ sao khi sư phụ hành động..

Mặc cho Thụy Nhắm nói, Hoàng Kỳ Anh vẫn phớt lờ, giương cặp mắt sòng sọc nhìn vào thân thể nàng.

Thấy vẻ mặt của Thiên Sơn nhất lão quá háo hức, với ánh mắt sắc như dao, lia khắp thân thể mình, Thụy Nhắm bật khóc, van nài :

- Sư phụ ơi. Sư phụ làm như vậy còn gì danh tiếng của sư môn, và Thụy Nhắm cũng không thể nào nhìn mặt mọi người trong thiên hạ.

Xem chừng Thụy Nhắm càng van xin chừng nào, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh càng tỏ ra thích thú chừng nấy. Đến lúc nàng bật khóc thì lão sư phụ lại ngửa mặt cười khoái trá.

Trần Thụy Nhắm không thể nào tin được Hoàng sư phụ lại thay đổi một cách đột ngột như vậy, dưới mắt nàng Thiên Sơn nhất lão đã biến thành một người khác, hay đúng hơn là một đại đạo hải hoa có một không hai trong giang hồ.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh ghé mặt sát vào khoe mắt Thụy Nhắm rồi thè chiếc lưỡi nóng hổi của lão liếm những giọt nước mắt đang trào ra từ đôi thu nhân của Thụy Nhắm.

- Sư phụ ơi... Đừng mà... Vạn Hoa Nhiếp Hồn trận đồ đâu đáng gì để sư phụ phải hủy bỏ danh tiếng bản thân và vui luôn môn phái Thiên Sơn xuống vực thẳm

Bất kể đến những lời van xin thấm thiết của đồ đệ, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh bế xốc Thụy Nhắm lên, đem đặt lên giường.

Mùi nước hoa của kỹ viện, cùng với sự giày vò như một con thú điên của Hoàng sư phụ, Trần Thụy Nhắm rú lên một tiếng rồi bất tỉnh, chẳng còn biết gì nữa. Đối với nàng, sự phản kích hôm nào được hạ san, đã tan thành bọt biển, và chỉ còn là nỗi đau uất hận giày vò.

Trần Thụy Nhắm chỉ còn nghĩ tới một việc, trả hận Thiên Sơn phái.

* * * * *

Thi San Hào bất tỉnh, ngờ ngác khi nhận ra chung quanh mình chẳng có ai, ngoài gian nhà tranh cô tịch. Tự việc vừa xảy ra, San Hào tưởng chừng như là một giấc mơ liêu trai không thật.

Đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng giai nhân đã ban tặng cho mình những thời khắc mê hồn, San Hào vỗ vào đầu mình :

- “Ta nằm mơ chẳng hay...”

Vừa nghĩ đến đây, San Hào nghe tiếng Thụy Nhắm trong gian nhà tranh rì rì nói với ai đó, ngỡ rằng Thụy Nhắm đã quay trở lại, San Hào tự trách mình đã để Thụy Nhắm một mình đơn thân do thám, còn mình thì tận hưởng lạc thú nhục dục. Trách mình xong, San Hào lần bước về phía gian nhà tranh, chàng giật mình khi nghe những tiếng động kỳ lạ trong nhà phát ra, liền dùng Kim Cang Chi thọc qua vách, ghé mắt nhìn vào.

San Hào tròn tròn hai con ngươi, mắt muốn lọt hẳn ra ngoài. Trước mắt San Hào là một cảnh tượng có năm mơ, họ Thi vẫn không thể nào tin được.

Thụy Nhắm đang lỏa thể duỗi dài trên giường, và đau xót nhất là trên người Thụy Nhắm lại chính là Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, cũng đang làm cái việc chính San Hào đã thực hiện với bóng ma nữ sắc.

Há hốc miệng, lắc đầu, cố cho cảnh tượng đang xảy ra kia là ảo giác, San Hào tự bầu trảo công vào tay mình. Máu tóe ra dưới những đầu ngón tay của San Hào cùng với cảm giác đau nhói, nhức buốt, sự thật đang diễn ra trước mặt San Hào.

San Hào hét lên một tiếng :

- A...

Tiếng hét của San Hào tưởng chừng muốn hóa thành tiếng sấm, phá vỡ tất cả những hình ảnh trước mặt, rồi như một người điên, San Hào phi thân chạy đi.

Băng qua vườn hoa, chạy biến lên tòa kỹ viện Nhất Dạ Đế Vương cung, khuôn mặt ngơ ngơ, ngác ngác như mất hồn thần trí.

Chạy tới nhà đại sảnh của tòa kỹ viện, San Hào mới thấy thêm một việc kỳ lạ vô cùng. Hai bên hành lang, là hai hàng kỹ nữ, mặt hoa da phấn đang tùm tùm cười. San Hào tưởng chừng như những nụ cười kia là những con dao vô hình, chém xả vào thân thể mình.

San Hào gào lớn :

- Ta giết hết.

Cùng với tiếng quát như sấm động đó, Thi San Hào dựng cao song chương vỡ thẳng vào một ả kỹ nữ một đạo kinh mệnh tợ ba đào.

Ầm!

San Hào đứng chết lặng khi thấy ả kỹ nữ chẳng hề phản kháng hay tránh né, thân người của ả bị đạo khí chương nhấc bổng lên quăng qua lan can, gãy giữa vài cái nầm bất động, ngũ quan máu tuôn xối xả.

San Hào đứng thất thần, và tự trách mình, nàng kỹ nữ kia có tội tình gì mà mình lại hạ độc thủ không nương tay. Nghĩ như vậy, nhưng khí huyết cứ nhộn nhào bởi uất hận do chứng kiến thấy sự đồi bại của sư phụ và sư muội. San Hào gào lên :

- Tránh ra. Đừng để ta thấy mặt, bằng không chết hết... Tránh ra... Tránh ra.

San Hào múa tay múa chân, rồi cầm đầu thoát phi thân nhắm cửa đại sảnh chạy ra ngoài.

Rầm!

Cả thân thể San Hào đụng luôn vào một khúc cây, bật ngược trở lại.

Dụi mắt, San Hào mới nhận ra một cỗ áo quan đặt ngay trên đường đi của mình. Nhìn cỗ áo quan, San Hào đứng thờ đốc, không hiểu tại sao lại có cỗ áo quan chặn ngang đường.

Nắp áo quan từ từ dựng lên, chứng tỏ bên trong có người đang trở thần lực. Nắp áo quan dựng thẳng đứng, rồi một nữ nhân từ trong áo quan đứng lên và bước ra.

San Hào lắc đầu, không thể nào ngờ được, nữ nhân kia chính là bóng ma nữ sắc đã ban tặng cho mình những thời khắc mê hồn.

San Hào lắp bắp nói :

- Nàng là ma, hay là người?

Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tình tùm tùm cười :

- Chàng không nhận ra thiếp sao?

Vừa nói Lâm Ý Tình vừa bước đến cạnh bên San Hào. Nàng nắm lấy bàn tay đang run rẩy. Lâm Ý Tình xuống giọng nhu mì hỏi :

- Sao công tử có vẻ thất thần như vậy?

San Hào để mặc tay mình trong tay Lâm Ý Tình, lơ là như người mất thần trí nói :

- Tại sao như vậy được chứ?

Lâm Ý Tình quay mặt San Hào nhìn thẳng vào đáy mắt y, nói :

- Công tử đã thấy gì? Chẳng lẽ vừa rồi chàng đã nằm mơ sao?

San Hào dụi mắt, và nhìn lại vết thương do chính mình gây ra, chàng nói :

- Phải chăng ta đang nằm mơ?

- Chàng nằm mơ, vậy có nhận ra Lâm Ý Tình này không?

San Hào gật đầu nói :

- Ta nhận ra. Chính nàng đã dẫn dụ Thi San Hào này vào gian nhà tranh... Và...

Lâm Ý Tình e lệ cúi mặt nói :

- Chàng đã biết vậy, sao còn cho mình đang nằm mơ Lâm Ý Tình đâu phải là bóng ma bốn cột chàng.

San Hào bậm môi :

- Nếu tại hạ không nằm mơ thì đích thị sư muội và..

Lâm Ý Tình nheo mày hỏi :

- Chàng muốn nói gì?

- Tại hạ hỏi thật cô nương, Vừa rồi Thiên Sơn nhất lão có đến đây không?

Lâm Ý Tình nhìn sững vào mặt Thi San Hào, nàng nói :

- Chàng đã vào Nhất Dạ Đế Vương cung được, có sao Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh không vào đây được chứ?

Lâm Ý Tình mỉm cười nói tiếp :

- Chắc chàng đã thấy một sự việc rất lạ lùng xảy ra ở đây chứ gì?

San Hào gật đầu đáp :

- Tại hạ thấy sư phụ và sư muội mình...

Lâm Ý Tình lắc đầu :

- Chàng không nói được phải không? Thế thì thiếp hỏi Thi tướng công, sao tướng công gần gũi thiếp được mà lại không để Trần sư muội gần gũi sư phụ nàng.

- Không thể như vậy. Trái đạo nghĩa luân thường. Còn đâu giới qui Thiên Sơn phái và oai danh của Thiên Sơn nhất lão. Không thể như vậy được.

Lâm Ý Tình nâng bàn tay của Thi San Hào nói :

- Thi tướng công tự cho phép mình làm được tất cả mọi việc, còn người khác thì không. Vậy Thi tướng công có ích kỷ quá hay chẳng?

Thi San Hào đỏ mặt cúi gằm xuống.

Lâm Ý Tình nói tiếp :

- Giới qui, giới luật là ở ngoài giang hồ còn trong Nhất Dạ Đế Vương cung thì chẳng có môn qui giới luật nào cả. Thi tướng công bước vào dạ đế cung, xem như vị vua một đêm rồi, chàng muốn gì được nấy. Ngay cả Hoàng lão sư cũng đặt hưởng chẳng khác tướng công.

- Sư muội thì sao?

- Trần cô nương cũng là vua. Ở trong Dạ Vương cung, ai cũng có quyền làm vua, không ai cản ai được.

- Nhưng..

- Nếu Thi tướng công thấy chuyện bất bình trong Nhất Dạ Đế Vương cung do các cung nữ, mỹ phi thì cứ thẳng tay với họ, còn những người khác, xin Thi tướng công đừng đụng đến.

- Tại hạ có mắt như mù. Bấy lâu nay cứ ngỡ Thiên Sơn phái là môn phái quang minh chính đại, không ngờ... chỉ là lũ...

San Hào gào lên :

- Trời ơi...

- Tướng công quá phần uất, thiếp có cách giải sầu cho tướng công.

San Hào vội vã nói :

- Cách gì? Nàng hãy nói cho ta biết đi. Nếu đó là cách để Thi San Hào vui bớt nỗi hận sâu thì ta sẽ nguyện làm thân trâu chó cho nàng suốt đời.

Lâm Ý Tình gật đầu, chỉ luôn vào chiếc áo quan, đã mở nắp sẵn, nàng nói :

- Thi tướng công hãy trút tất cả uất hận của mình vào trong áo quan này mà chôn nó xuống cửu tuyền.

- Ý nàng muốn nói tại hạ...

- Tướng công hãy bắt những kẻ đã khiến tướng công bực dọc nhốt vào trong đây mà chôn sống. Thế là bao nhiêu uất hận sẽ biến tan ngay.

San Hào đứng sững sờ, một lúc lâu rồi nói :

- Đúng. Nàng nói đúng. Chúng không đáng mặt sống trên đời này. Chúng cần phải chế để Thi San Hào ngẩng mặt nhìn thiên hạ. Trần Thụy Nhẫn và kẻ cả lão tặc già Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

Dứt lời day nghiêng cay độc đó, San Hào xăm xăm đến bên áo quan, đóng sập chiếc nắp lại rồi ghé vai nhấc bổng lên.

Thi San Hào nhìn Lâm Ý Tình :

- Nàng có muốn thấy San Hào chôn dâm nữ và ma đạo không?

Lâm Ý Tình mỉm cười :

- Nếu tướng công cảm thấy thích thú.

- Nàng hãy theo ta

Thi San Hào vác áo quan trở lại ngôi nhà tranh, theo sau họ Thi là Lâm Ý Tình và đoàn kỹ nữ.

Đến trước gian nhà tranh, San Hào đặt áo quan xuống đất, mắt nhìn trùng trùng quát :

- Dâm nữ và lão tặc. Hãy ra đây chịu chết đi!

Cánh cửa bằng tranh đơn sơ hé mở, và Trần Thụy Nhẫn bước ra ngoài. Vẻ mặt của nàng thật là ê chề và ủ dột.

Thấy Thi San Hào đứng trước áo quan, Trần Thụy Nhẫn lên tiếng kêu :

- Thi đại ca..

Thi San Hào quát lên :

- Im đi, dâm nữ. Ngươi còn muốn nói gì nữa. Hãy vào bẩm báo với tên gian tặc Hoàng Kỳ Anh ra đây để San Hào đưa hai ngươi đi về dưới cửu tuyền mà gian dâm với nhau.

Nghe San Hào nói, Trần Thụy Nhẫn ngượng chín người. Nàng đã hiểu Thi San Hào muốn nói gì và lý do họ Thi gọi nàng là dâm nữ, còn Hoàng Kỳ Anh và lão tặc.

Thụy Nhẫn nghiêng răng, rồi bất ngờ ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe cay đắng, và oán hờn. Có thể vì như tiếng rúc của loài cú, hay loài quỷ đói ăn đêm quá khát khao được ăn gan, uống mật.

Nghe tiếng cười ma quỷ của Thụy Nhẫn, ngay cả San Hào và Lâm Ý Tình cũng sồn da, nổi ốc.

Thụy Nhẫn chiếu tình nhân hùng hực vào San Hào :

- Ngươi là Thi San Hào... Đại đồ đệ của Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh?

San Hào còn ngập ngừng, chưa trả lời thì chiếc bóng của Thụy Nhẫn đã nhập nhoạng áp sát vào họ Thi Hữu thủ của nàng vươn ra nhanh không thể thấy, liền lập tức trào công đã chôn vùi ngay yết hầu Thi San Hào.

Vốn chung một môn phái, lại là những hảo cao túc của Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, San Hào đã nhận ra ngay Thụy Nhẫn giờ sát thủ Quý Trảo Đoạt Hồn, một môn công phu sát tử đặc ý nhất của Thiên Sơn lão.

San Hào nhếch mép nói :

- Giới cho dâm nữ...

Cùng với tiếng quát đó, San Hào dùng luôn thức “Quý Trảo Đoạt Hồn” nhắm luôn trào công của Thụy Nhẫn vỗ tới.

Chát!

Hai ngọn trào công chạm thẳng vào nhau, với tất cả nội khí trong huyết quản. San Hào thoát lui một bộ. Thụy Nhẫn chẳng khác gì họ Thi.

Vừa tách ra, cả hai lại nhập vào, lần này vô hình trung họ cùng giở tất cả võ học kỳ môn mà Hoàng Kỳ Anh đã trui rèn truyền thụ.

Cả hai như bóng ma lúc nhập lúc tách, có khi xoáy tròn với nhau trong như một cơn lốc, thấy sức mà chẳng thấy hình. Chỉ trong khoảnh khắc, San Hào và Thụy Nhẫn đã đấu tròn ba mươi hiệp mà bất phân thắng bại.

Trong trận Thụy Nhẫn bất ngờ quát lên một tiếng :

- Trả lại cho ta!

Cùng với tiếng quát đó, Thụy Nhẫn dụng đến tất cả sinh khí chân nguyên vồ thẳng vào San hào một đạo khí chương Đoạt Hồn Tu La

Ầm!

San Hào cũng chẳng khác gì Thụy Nhẫn, cũng vung ra đạo “Đoạt Hồn Tu La” với tất cả nội gia nguyên khí của mình.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra từ cơn lốc hai người tạo thành. Trần Thụy Nhẫn như mũi tên thoát ra khỏi cung bắn vút lên cao, còn San Hào thì ngổl ngó xuống đất, miệng học máu tươi.

Bất ngờ từ phía sau gian nhà tranh, một bóng trắng thoát ra, phi thân cấp ngang hông Thụy Nhẫn như cánh điều quắp con gà con.

Bóng trắng ấy hạ thân một cách nhẹ nhàng, rồi bỏ chạy cấp theo Thụy Nhẫn.

Bên đây, San Hào ngồi thừ dưới đất, hai ả kỳ nữ xốc nách mới đứng lên được.

Lâm Ý Tinh nhìn theo chiếc bóng trắng đang mất hút vào màn đêm, mới quay lại Thi San Hào hỏi :

- Thi tướng công... Chiếc bóng kia là ai vậy.

San Hào cố gượng nói :

- Có lẽ chính là lão tặc Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh muốn cứu dân nữ.

Lâm Ý Tinh thở dài một tiếng nói :

- Võ công của lão tặc thật là lợi hại. Kể từ bây giờ, Thi tướng công là người của Nhất Dạ Đế Vương cung, chẳng hay Thi tướng công có đồng ý không?

San Hào gượng nói :

- Tại hạ không biết đi về đâu, và cũng chẳng biết phải làm gì?

Lâm Ý Tinh dìu San Hào đi vào trong gian nhà tranh. Vừa đi vừa nói :

- Trong Nhất Dạ Đế Vương cung có rất nhiều việc, và thiếp đang cần những người có thần công cái thể như Thi tướng công.

Đỡ Thi San Hào ngồi xuống tràng kỷ, Lâm Ý Tinh rót trà ra tách, mớm cho họ Thi từng ngụm nước.

Thi San Hào thấy Lâm Ý Tinh quá ân cần mới mình xúc động nói :

- Nàng đã vì tại hạ, nhưng chỉ sợ Thi San Hào này phụ lòng nàng mà thôi.

Lâm Ý Tinh nhìn Thi San Hào lắc đầu nói :

- Tướng công đừng nghĩ như vậy. Thi tướng công cốt cách hơn người, nhất định sau này sẽ thành nghiệp lớn. Thiếp chỉ mong Thi tướng công đừng hồ đồ không phân biệt đâu là chánh đâu là tà.

- Bao nhiêu năm qua tại hạ quá hồ đồ, nhất nhất đều nhắm mắt theo lời lão tặc Hoàng Kỳ Anh. Giờ được nàng mở mắt, on này chỉ làm thân trâu ngựa mới trừ được thôi.

Lâm Ý Tinh ngồi xuống bên cạnh Thi San Hào rồi nói :

- Người tướng công trọng vọng và thọ ơn không phải là thiếp mà là người khác cơ.

- Nàng muốn nói đến ai?

- Vô Thần chuông giáo!

San Hào sững sờ hỏi lại :

- Vô Thần chuông giáo. Sao lại có Vô Thần chuông giáo ở đây?

Lâm Ý Tình đứng lên bước ra, rồi từ từ quì xuống :

- Vô Thần chuông giáo quang lâm. Lâm Ý Tình cung nghinh Chuông giáo.

Thấy Lâm Ý Tình hành đại lễ, Thi San Hào dự đoán Vô Thần chuông giáo là người rất cao minh, nên cũng vội vã đứng lên chờ đợi.

Vô Thần chuông giáo từ ngoài bước vào. Thi San Hào nhìn khuôn mặt Vô Thần chuông giáo không chớp, ngỡ như mắt mình đã bị hoa.

Vô Thần chuông giáo cười khẩy một tiếng :

- Thi San Hào thiếu hiệp thấy ta lạ lắm lắm sao?

Thi San Hào lắc đầu, nhưng nghe chất giọng trầm trầm của Vô Thần chuông giáo, tự dung trong lòng hồi hộp vô cùng.

Sự hồi hộp đó càng lúc càng dâng lên cho đến khi nó biến thành sự khuất phục, vừa lúc Vô Thần chuông giáo chiếu hai luồng nhân quang sắc lạnh vào mặt họ Thi.

Vô Thần chuông giáo cất tiếng trầm trầm nói :

- Bồn tọa muốn Thi thiếu hiệp thay thế Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đến dự đại hội Long Hoa, đặng họp nhất võ lâm Trung Nguyên.

- Tại hạ không muốn là người của Thiên Sơn phái nữa.

Vô Thần chuông giáo cười khẩy một tiếng :

- Phải chăng thiếu hiệp vì chuyện của Hoàng sư phụ và sư muội Trần Thụy Nhẫn, nên không tự nhận mình là người thuộc Thiên Sơn phái?

- Đúng như vậy. Thà Thi San Hào làm kẻ phản sư nghịch tổ còn hơn tự nhận là người của Thiên Sơn.

Vô Thần chuông giáo lắc đầu nói :

- Thiếu hiệp còn trẻ tuổi, khí tiết lại hơn người. Bồn tọa rất thấu hiểu tâm trạng của thiếu hiệp lúc này, nhưng Thiên Sơn không thể không có người dự đại hội Long Hoa. Bồn tọa tha thiếu yêu cầu thiếu hiệp đại diện cho Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh. Lão Hoàng gian tặc đó, theo bồn tọa nghĩ sẽ không dám chường mặt chống đối thiếu hiệp đâu.

Vô Thần chuông giáo thở dài, nói tiếp :

- Bồn tọa hy vọng với tài trí và khí phách của thiếu hiệp. Thiên Sơn sẽ phục hồi danh oai, xóa vết nhơ này.

- Nếu Chuông giáo đã có lòng nghĩ đến Thiên Sơn phái. Thi San Hào cũng đành nghe theo mệnh lệnh của người.

Vô Thần chuông giáo gật đầu :

- Tốt lắm... tốt lắm...

Vô Thần chuông giáo quay lại Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình :

- Bồn tọa nhờ Lâm cô nương sắp xếp chỗ cho Thi thiếu hiệp nghỉ ngơi tịnh tọa, để sớm phục hồi công lực, quay trở lại Thiên Sơn phái đảm nhận chức vị chuông môn.

- Tuân lệnh Chuông giáo!

Vô Thần chuông giáo lấy ra một viên hoàn đơn tỏa mùi thơm dịu dịu, trao qua tay Thi San Hào, rồi nói :

- Bồn tọa thấy thiếu hiệp chắc không được khỏe, hãy dùng hoàn đơn này, nó sẽ giúp thiếu hiệp sớm phục hồi nội gia công lực.

Thi San Hào đón viên linh đan, ôm quyền kính cẩn nói :

- Tại hạ đa tạ thịnh tình của Chuông giáo.

Vô Thần chuông giáo nhìn Thi San Hào gật đầu, tỏ ra rất hài lòng :

- Bốn tọa kiêu từ...

Vô Thần chuông giáo vừa quay lưng thì Tam Vương U Linh môn đã xuất hiện quì ngay xuống dưới đất.

Thi San Hào thấy Tam vương U Linh môn, ba tên ác ma khét tiếng vô lâm còn khuất phục Vô Thần chuông giáo, chứng tỏ vị Chuông giáo dị dung này trí dũng phải thật song toàn lợi hại, mới khuất phục được những ma đầu kia.

Vô Thần chuông giáo đỡ Tam vương U Linh môn đứng lên hỏi :

- Ba vị Tổng quản tìm bốn tọa chắc có việc?

Nhứt Vương Hắc Quỷ Vô Thường vội vã nói :

- Khai bẩm Chuông giáo, chúng tôi đã tìm ra tông tích gã Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Vô Cát Nhực rồi.

- Hiện nay y đang ở đâu?

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Vô Cát Nhực cùng với Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam đang trên đường ra Đông Hải.

Vô Thần chuông giáo thoáng neho mày :

- Chúng đi Đông Hải!

- Họ đang trên đường đi. Nhưng không biết hiện giờ ở địa phương nào.

Vô Thần chuông giáo quay sang Lâm Ý Tinh :

- Lâm cô nương cùng Tam vương Tổng quản thống lĩnh bốn đạo Tứ đại Hộ pháp lên đường bắt ngay Vô Cát Nhực về Tổng đàn. Nếu như hấn khuất phục thì dẫn về, bằng không cứ như bốn tọa dạy cách mà lấy cho được chiếc mật của Vô Cát Nhực.

Tam vương U Linh môn và Lâm Ý Tinh liền ôm quyền đáp :

- Tuân lệnh Chuông giáo!

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tỳ Bà công chúa

Cát Nhực và Tuệ Nam rong ruổi suốt ba ngày, chiều thì đến được Vị Thủy. Suốt đường đi, Cát Nhực như con rối bởi vì sợ Tuệ Nam chết dọc đường, nên thỉnh thoảng lại chui vào khoang xe đặt tay lên trán nàng.

Xe vào thị trấn Vị Thủy, Cát Nhực thấy một nhóm người đang tùm tùm quanh bảng bố cáo. Tính tò mò, Cát Nhực liền xuống xe mon men đến gần.

Trên bảng bố cáo, hàng chữ triện đập vào mắt Cát Nhực “Nhật vạn kim ngân”. Thấy hàng chữ, mắt Cát Nhực như sáng hẳn lên, mặc dù chàng chẳng hề thiếu kim ngân.

Cát Nhực liền dụng luôn thuật Tục Hoàn Cốt mà Trương Khuất Sanh đã truyền thụ, len quá đám người đó. Đến gần, chàng mới giật mình, cúi gục mặt xuống.

Trên bảng bố cáo là chân dung của chàng, bên dưới là hàng chữ triện “Ai bắt được, hay biết tông tích của Giang Hồ Kim Tài Đại công tử, báo cho Vô Thần chuông giáo sẽ được tặng thưởng một vạn lạng bạc.”

Cát Nhực liếc xéo hai bên sợ rằng đã có người nhận ra nhân dạng mình, thấy hai gã đại hán chú tâm như cố thu chân dung của chàng vào mắt, liền dụng thuật Tục Hoàn Cốt lần ra.

Vừa tách ra khỏi đám đông, Cát Nhực ba chân bốn cẳng thoát chạy về song mã, nhưng chân vừa dậm bước, thì có ai đó đặt tay lên vai chàng.

Bụng giật thót một cái, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng Cát Nhực vẫn đôi giọng khàn khàn nói gần :

- Ai dám giỡn mặt lão phu?

Tiếng cười của nữ nhân phát ra ngay sau lưng chàng :

- Ý... ngộ quá... Đầu chưa bạc, lại chẳng có râu mà dám xưng là lão phu.

Cát Nhục không quay đầu lại :

- Lão phu năm nay vốn đã trên trăm tuổi nhưng may mắn luyện thành trường sinh bất lão, dung mạo mới trẻ như vậy. Các người đừng giỡn mặt mà đắc tội với kẻ trường thọ.

- Hi... hi... Lần đầu tiên tiểu nữ mới nghe đến thuật trường sinh bất lão. Vậy lão trượng có thể truyền thụ thuật đó cho tiểu nữ được không?

- Trường sinh bất tử rất khó luyện thành, nếu thật sự ngươi muốn luyện thì phải thành tâm nhìn xuống đất ba ngày ba đêm mới được.

- Hèn chi tiểu nữ thấy lão trượng nhìn xuống đất, không dám nhìn lên. Đầu lão trượng thử quay mặt lại cho tiểu nữ được diện kiến dung nhan.

Cát Nhục khoát tay :

- Lão phu không thể nhìn ngươi được.

- Tiểu nữ xấu lắm hay sao mà lão trượng không thể nhìn. Hay...

Cát Nhục vùng vằng, bỏ mặc cô gái đi thẳng một nước. Chàng vừa đi dạng mũi trượng, thiếu nữ đã đuổi kịp phía sau.

Nàng thò thẻ vào tai chàng :

- Xem chừng lão trượng trước đây là một mỹ nam tử, sau trăm năm cũng vẫn là một mỹ nam tử, và rất giống một người.

- Ngươi ăn nói tầm tã quá. Lão phu không muốn nói chuyện với ngươi nữa. Lão có chuyện gấp, ngươi đừng theo làm vướng bận chân ta.

Cát Nhục vừa nói vừa vùng tay.

Nữ nhân nhanh như cắt, tả thủ đã nắm chặt mạch môn chàng. Lối không chế của nàng thật là nhanh nhẹn phi thường, chỉ trong chớp mắt đã nắm gọn huyệt khẩu và những ngón tay đặt ngay đúng mạch môn Cát Nhục.

Nàng thò thẻ nói :

- Nếu lão trượng không truyền thụ thuật trường sinh bất lão, tiểu nữ sẽ bấm nát mạch môn lão trượng.

- Ngươi là thứ người gì nhỉ. Bức bách người lớn tuổi là có tội lắm đó.

Cát Nhục vừa nói vừa dụng luôn thuật Tục Hoàn Cốt rút tay lại. Nữ nhân đứng phía sau gối như bóp một khối đất nhão, và thoát chốc huyệt khẩu Cát Nhục đã thoát khỏi trảo công của nàng.

Nàng thẳng thốt kêu :

- Hảo công phu! Hảo công phu!

- Ngươi đã chứng kiến công phu của lão phu, còn không biến đi. Đến lúc lão đổi ý thì mạng ngươi không còn đó.

Nữ nhân cười khúc khích :

- Có hảo công phu, hèn chi Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử mới dám ra mặt đối đầu với Vô Thần chương giáo.

Nghe người ta gọi đúng tên mình, Cát Nhục giật nảy mình.

Thiếu nữ lắc mình, chớp nhoáng đã vượt lên đứng đối mặt với chàng :

- Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng công tử còn giấu diếm dụng làm gì nữa?

Cát Nhục từ từ ngẩng đầu lên, gỡ đầu, nhìn thiếu nữ. Nàng có khuôn mặt trái xoan, cặp mắt bồ câu đen láy, hai cánh môi như quả đào mọng đỏ chín, mái tóc đen tuyền óng mượt, nhan sắc của nàng khiến Cát Nhục thoáng một chút ngơ ngẩn.

Cát Nhục xuống giọng thân tình :

- Cô nương là ai?

- Ta tên là Tiểu Chi!

Cát Nhục nhoeo miệng cười hì hì :

- Tiểu Chi cô nương có cặp mắt tình tường hơn người, nhan sắc lại tuyệt đẹp. Tại hạ hâm mộ... hâm mộ..

Tiểu Chi nheo mày :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng công tử mới gặp Tiểu Chi đã ca tụng rồi, không biết lời vừa rồi có thật với lòng công tử không?

Cát Nhục bắt thần chớp lấy hồ khẩu Tiểu Chi Nàng giật mình chực phản kháng thì Cát Nhục đã nói :

- Đi theo tại hạ. Ta sẽ nói cho biết. Ở đây không tiện. Nhất định không tiện. Một ngàn lạng bạc đủ sức mạnh khiến lũ người kia bầu lấy tiểu gia.

Cát Nhục vừa nói vừa kéo Tiểu Chi đi, một lát sau thấy một ngôi miếu cổ ven đường. Cát Nhục kéo luôn Tiểu Chi vào bên trong.

Tiểu Chi hỏi :

- Công tử đưa Tiểu Chi đến đây tính nói gì?

- Tiểu gia nói nàng đẹp, nàng thông minh.

- Có bấy nhiêu đó thôi à?

Cát Nhục cau có :

- Thì chỉ có bấy nhiêu đó thôi chứ còn gì nữa. Tiểu gia phân tích cho nàng thấy, võ công của nàng không hơn tiểu gia, chỉ một cái phát tay nhẹ nhàng của ta thôi, mạng của nàng sẽ đi tong.

- Công tử phát tay thử coi

Cát Nhục lắc đầu nói :

- Ấy... Tiểu gia không muốn đụng đến thần công võ học, sợ yếu thọ mà thôi

Tiểu Chi nhếch mép cười ruồi :

- Tiểu công tử dám giờ trò vũ phu trước mặt Tiểu Chi chứ.

Nàng vừa nói vừa xĩa ngón tay trở về phía chiếc chuông đồng trên bên hông cổ miếu.

Không thấy một luồng khí lực nào phát ra, cũng chẳng có âm thanh hoặc dư lực gì, chứng tỏ Tiểu Chi vận hóa chân nguyên phát chỉ, nhưng chuông đã kêu một tiếng.

Coong!

Vô Cát Nhục giật mình kêu lên kinh ngạc.

Tiểu Chi mỉm cười nói tiếp :

- Vừa rồi Tiểu Chi đã vận dụng ba thành công lực phát tác Vô Hình chỉ. Chẳng hay cái phui ruồi phát tay của công tử có sánh bằng Vô Hình chỉ của Tiểu Chi không?

Cát Nhục đến bên chiếc khánh đồng, thấy có một chỗ bị lún vào, to bằng đầu ngón tay, chàng buột miệng thốt :

- Cao minh... Võ học cao minh!

Quay lại Tiểu Chi, chàng nói :

- Chắc chắn cô nương rất cần một vụn nén bạc phải không?

- Nếu cần thì sao? Và nếu không cần thì sao?

- Tiểu gia nói cô nương thông minh, mắt tình tường cũng có ý đó. Nếu cô nương cần một vụn nén bạc thì tiểu gia sẵn sàng đáp ứng cho, đó là sự thông minh của người biết thời cơ phát tài.

- Nếu như Tiểu Chi không cần?

- Không cần là sao? Chẳng lẽ cô nương đã thấy ta lại làm ngơ mà không nhân tiện kiểm soát một ít kim ngân à?

Tiểu Chi cười khúc khích :

- Một vạn nén bạc không sánh bằng thuật trường sinh bất tử của đại công tử.

Cát Nhục trợn mắt :

- Ấy... Lúc này tiểu gia bị nàng giết hại, nên nói cần thế thôi. Chứ đâu có thuật đó bao giờ.

- Thế thì công tử đã đắc tội với Tiểu Chi rồi.

- Tiểu gia đã làm gì đắc tội với nàng cơ chứ?

Cát Nhục sa sầm mặt xuống :

- Nói qua, nói lại, cuối cùng nàng cũng chỉ bức ép ta mà thôi. Thôi được rồi, tiểu gia sẽ trao cho nàng hai vạn lượng bạc, coi như nàng chẳng hề thấy Tiểu gia.

- Tiểu Chi không cần kim ngân, mà cần một món khác.

Cát Nhục gãi đầu :

- Nàng cần món gì? Cái đầu của Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử à? Ấy... không được đâu, không được đâu! Tiểu gia chưa muốn chết mà...

Tiểu Chi lắc đầu :

- Tiểu Chi không cần cái đầu của công tử, mà cần một người khác cơ.

- Ai?

- Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam Cát Nhục lặp lại :

- Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam... Nàng với Tuệ Nam cùng chung lệnh sư à?

Tiểu Chi lắc đầu :

- Tiểu Chi cần cái đầu của Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam.

Cát Nhục nhảy dựng lên :

- Cái đầu của Tuệ Nam. Nàng muốn giết Tuệ Nam?

- Không sai!

Cát Nhục khoát tay, lắc đầu nguầy nguậy :

- Tại sao lại giết Tuệ Nam chứ? Không được. Đầu thế nào tiểu gia để cô nương hạ độc thủ với Tuệ Nam.

Tiểu Chi nhìn Cát Nhục chằm chằm, trong đáy mắt của nàng ẩn chứa sát khí hùng hục, mà Cát Nhục khi nhận ra, da ốc đã nổi đầy mình.

Cát Nhục vội vã khoát tay nói :

- Tiểu gia chưa nói hết ý của mình. Cô nương đừng giận.

- Công tử muốn nói gì nữa?

- Nếu giữa hai người có ân oán với nhau, thì cô nương cứ tự tiện chặt đầu Bạch Hạc tiên cô... Tiểu gia đây nhất định không để mắt đến, nhưng...

- Nhưng sao?

- Tiểu gia muốn biết nguyên nhân nào hai người lại có thù hận với nhau như vậy?

- Đó là việc riêng, Tiểu Chi không thể nói được.

- Không nói cũng được, tiểu gia khỏi bận tâm. Nếu nàng cần chiếc đầu của Tuệ Nam, để tiểu gia đi lấy nó cho cô nương. Cô nương khỏi bận tâm, nhọc sức làm gì.

Tiểu Chi mỉm cười :

- Tiểu Chi tin vào lời của công tử. Ai cũng có một cái mạng nhỏ nhoi, nếu công tử sai lời thì ngọn chỉ vô hình của Tiểu Chi cũng vô tình lấm bẩn.

Cát Nhục xì một tiếng :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử nói ra như đinh đóng cột, nàng hãy tin tiểu gia đi.

- Ta sẽ đợi công tử ở đây.

- Tốt lắm!

Cát Nhục ôm quyền :

- Kiếu từ.

Tiểu Chi đáp lại chàng một lễ :

- Công tử nhớ giữ lời.

- Tất nhiên rồi. Chẳng lẽ tiểu gia bỏ sinh mạng mình vì sinh mạng của Bạch Hạc tiên cô sao?

Cát Nhục dứt lời, thoăn thoắt bước ra ngoài. Tiểu Chi nhếch mép vung nhẹ ngọc thủ, một mũi phi tiêu bé xíu từ lòng bàn tay nàng bắn xẹt ra và cắm luôn lên búi tóc của Cát Nhục mà chàng chẳng hề hay biết.

Rời khỏi cổ miếu, Cát Nhục lần luôn vào một bụi cây gần đó nhô lên nhìn ngược trở lại, chàng thấy Tiểu Chi đã ngồi xuống bậc tam cấp một cách thản nhiên, không có hành động gì khả nghi theo dấu chân mình.

Cát Nhục lăm bằm :

- Người thông minh, nhưng không gian trá. Ngươi... đại ngu! Tiểu gia chẳng lẽ lại chặt đầu Tuệ Nam sao? Lời tiểu gia nói cũng chỉ là chơi thôi. Nó sẽ tan vào không khí chẳng có gì làm vật chứng. Cáo biệt đại ngu! Vĩnh biệt đại ngu!

Cát Nhục nhìn lại một lần nữa đoán chắc Tiểu Chi ngồi đợi mình, liền đứng lên ba chân bốn cẳng chạy thực mạng quay trở lại cỗ xe song mã.

Nhảy thót lên ghế xà ích. Cát Nhục ra roi đánh vào mông ngựa.

- Chuẩn thôi!

Vừa vào Vị Thủy chàng lại hối hả đi luôn. Cát Nhục cũng tiếc hùi hụi vì chưa được xài đến những nắm vàng mà Vương Quế đã cho mượn.

Vén rèm nhìn vào trong khoang, Cát Nhục thấy Tuệ Nam vẫn nhắm mắt, hơi thở thật là mong manh, trông chừng như chỉ cần đụng nhẹ thôi, sẽ bức thờ ngay lập tức.

Cát Nhục nói :

- Nếu tiểu gia không vì tình cô nương, thì đã chặt đầu người dâng nộp cho người ta rồi.

Thoáng chốc, cỗ xe song mã đã chạy được mười dặm, đêm đã buông xuống. Cát Nhục quay lại phía sau, lăm bằm :

- Con nhỏ đại ngu đó không biết gì hết, cứ tưởng rằng mình sẽ mang đầu Tuệ Nam cho thị.

Nghĩ sao Cát Nhục ngửa mặt cười thầm, miệng thì cứ lăm nhảm :

- Thông minh ngu! Cao minh ngu! Đúng là một cô gái ngây thơ, nghe người ta nói trường sinh bất tử cũng tin, cái gì cũng tin hết. Có ngày tiểu gia bảo người lột y phục, dám thị cũng lột cả y phục luôn chắc.

Cát Nhục vung tay quất roi vào mông ngựa, nhưng tay chàng vừa nhắc lên chực quất xuống, thì như bị vướng víu không quất được.

- “Mình bị gì vậy nè”

Cát Nhục cúi nhìn tay.

Hồ khẩu của chàng đang bị nắm cứng. Một bàn tay búp măng trắng nõn chẹt hồ khẩu Cát Nhục, cánh tay từ trong khoang thọc ra.

Cát Nhục há hốc miệng, mồ hôi tuôn xuống ướt đầm mặt, mặc dù sương đêm đã rơi xuống lạnh lẽo vô cùng.

- “Tuệ Nam ơi, nàg có chết biến thành quỷ nhập tràng cũng đừng đụng đến tiểu gia. Nàg đã biết tâm tình của Cát Nhực rồi, tiểu gia mong muốn cứu nàg, chứ không nỡ hại nàg bao giờ. Nếu nàg có nghĩ đến chân tình đó thì đừng đụng đến Cát Nhực. Có muốn hút máu, ăn gan, lóc thịt thì nàg hãy tìm lão Vô Thần chương giáo. Còn tiểu gia là tri kỷ tri âm với nàg, chắc chắn tiểu gia sẽ lập bàn hương án thờ nàg suốt đời, ăn chay thêm ba năm để nàg sớm siêu thoát về miền cực lạc.”

Xe ngựa vẫn chạy, nhưng Cát Nhực quên hẳn sợi dây cương đang nắm trên tay, cứ ngẩn ngơ nhìn xuống hồ khẩu mình.

Đột ngột có vật gì đó nhọn hoắt thọt vào eo lưng Cát Nhực, khiến chàng giật nảy nhòem cả người. Nhận ra cái vật đó, Cát Nhực chực nhảy phắt khỏi xe, nhưng đã bị bàn tay búp măng kéo ghệt lại.

Cát Nhực rên lên :

- Trời ơi! Tuệ nam ơi, tiểu gia thề không bao giờ có ý hại nàg.

Lại một lần nữa có ai đó thọc ngón tay vào eo lưng chàng. Cát Nhực thốt lên :

- Ôi... chết ta rồi! Nàg đừng hành hạ ta, nàg muốn gì Cát Nhực này cũng chịu hết. Nếu nàg để ta toàn mạng, thì muốn tiểu gia làm gì cũng làm hết.

Cát Nhực vừa dứt câu trong khoang xe có tiếng rì rì phát ra :

- U... U... Cát Nhực nguoi hãy nói ba tiếng. Ta là quân cầu trệ, ta là đồ gian trá, ta là cóc thúi.

Cát Nhực vừa nghe xong, đã lớn tiếng nói :

- Ta là quân cầu trệ, ta là đồ gian trá, ta là con cóc thúi!

- U... U... tốt lắm lắm. Tốt lắm. Nhưng sao ta lại thêm uống máu nguoi quá. Máu nguoi ngon lắm.

- Oi... Oi... Đừng uống máu ta mà... Máu của tiểu gia tanh lắm, thúi lắm, lại chẳng ngon lành gì. Để ta đưa Tuệ Nam đến chỗ miếu uống máu Tiểu Chi, kẻ thù của cô nương đó.

- Ta chỉ thích uống máu của Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Vô Cát Nhực mà thôi. Nhưng vừa rồi nguoi đã nói đến Tiểu Chi Tiểu Chi là ai?

- Á là kẻ thù của cô nương. Á đòi lấy đầu cô nương và tiểu gia đã tương kế tựu kế bắt thị ngồi chờ ở chỗ miếu, phía đông Vị Thủy.

- Kẻ thù của ta mà nguoi dám đòi lột trần á ta.. Hừ.. hừ...

Cát Nhực run lập cập, nói lắp bắp :

- Ta vì Tuệ Nam mới có ý nghĩ đó.

- Hừ hừ... Kẻ thù của ta phải do chính ta uống máu. Cớ sao nguoi lại dám vọng ngôn với nàg. Ngoan ngoan thì hãy tát vào má mình ba cái thật mạnh.

- Tuân lệnh!

Cát Nhực liền tự vả vào mặt mình ba cái, nhưng có lẽ sợ đau, nên những cái tát đó ngờ như phui ruồi thì đúng hơn.

- Tiểu gia đã tát rồi. Ôi cha ơi đau quá, đã rụng mất tám cái răng hàm, chín cái răng cửa, lại thêm bốn cái răng chó. Đau quá! Nàg hãy buông tay ra và tha cho ta đi.

- Hừ... nguoi dám qua mặt quỷ vô thường sao. Vừa rồi nguoi chỉ phui bụi trên má thôi, đâu có rớt cái răng nào. Hãy tát lại đi!

Cát Nhực chửi thảm :

- “Chết thì chết cho rồi đi, cớ sao lại bắt ta tát vào má mình. Đồ quỷ!”

Mặc dù chửi như vậy, nhưng Cát Nhực vẫn đưa tay tự tát mình. Lần này thì quả thật gò má của Cát Nhực nhận đủ ba cái tát, mắt nẩy đom đóm.

Cát Nhực thều thào :

- Ta tát rồi đó. Ôi... Sao nàg đối xử với ta tệ bạc như vậy. Nếu tiểu gia không nghĩ lại tâm tình của nàg thì đã chặt đầu nàg dâng cho Tiểu Chi rồi.

- Nguoi lại nói bậy. Ta biết Tiểu Chi không bao giờ xuống tay khi thấy ta trong tình trạng hôn mê bất tỉnh đâu. Bây giờ nguoi lại có thêm tội, hãy thề lưỡi ra, liếm mép đúng một trăm lần rồi nói miện Cát Nhực thúi lắm... thúi lắm.

Cát Nhực nhăn nhó, nhưng cũng đành thực hiện theo yêu cầu của quỷ. Chàng vừa liếm vừa nói.

- Được rồi! Nguoi khỏi nói nữa. Đúng là miện nguoi thúi lắm rồi. Giờ thì hãy quay mặt lại nhìn coi quỷ nhập tràng giống ai?

Cát Nhược lắc đầu, le lưỡi nói :

- Tiểu gia không quay lại đâu. Nhất định tiểu gia biết nàng có nước da tái, cặp mắt đỏ hoe, hai răng nanh thò ra hai bên và chiếc lưỡi dài ngoằn.
- Ngươi khá lắm, không quay lại mà biết được dung mạo của ta Nhưng ta bắt buộc ngươi phải quay lại, bằng không ta sẽ hút cạn máu ngươi.
- Đừng hút... Tiểu gia quay nhìn đây mà.

Cát Nhược từ từ quay lại, nhưng hai mắt thì nhắm nghiền, miệng cứ thều thào :

- Tuệ Nam đừng hút máu ta!
- Mở mắt ra nhìn ta!

Tiếng quá the thé muốn cướp hồn Cát Nhược ra khỏi xác, và chàng như một kẻ mộng du mở choàng hai mắt.

Trước mặt Cát Nhược không phải Tuệ Nam, cũng chẳng có quỷ nhập tràng nào cả, mà chính là Tiểu Chi đang nhìn sững vào tam tinh mình.

Cát Nhược há hốc miệng kêu lên :

- Ồ..

Tiểu Chi cười khẩy một tiếng nói :

- Công tử sợ quá nói không được nữa à? Tiểu Chi có giống quỷ nhập tràng không?

Cát Nhược cười hì hì, cầu tình :

- Cô nương làm tại hạ hết hồn. Cứ tưởng bởi ý nghĩ tại hạ sẽ chặt đầu Tuệ Nam dâng nạp cho cô nương, khiến cô ấy sợ quá mà chết, biến thành quỷ hút máu tại hạ.
- Công tử đã nói cái miệng của ta thúi lắm. Cái miệng của công tử thúi thật. Mới nói đó lại giờ giọng nói khác.

Cát Nhược nhìn qua vai Tiểu Chi, thấy Tuệ Nam vẫn nhắm nghiền hai mắt thiem thiep.

Tiểu Chi bước ngang che mắt Cát Nhược :

- Công tử nhìn gì đó. Tuệ Nam Bạch Hạc tiên cô vẫn còn sống, chưa biến thành quỷ đâu.

Đôi mày liễu cong vút của Tiểu Chi nhếch lên, nàng nói tiếp :

- Hay công tử nghĩ Tiểu Chi đã chặt đầu Tuệ Nam?

Cát Nhược cười hì hì :

- Tại hạ biết cô nương tính tình trung hậu, lại cương cường, nhất quyết không bao giờ ra tay với người ngã ngựa.
- Tiểu Chi không ra tay chặt đầu Tuệ Nam, nhưng Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng chẳng lẽ cũng quên lời giao ước của mình sao? Nếu công tử không chặt đầu Tuệ Nam thì hãy thế đầu mình cho nàng đi.
- Đầu có được! Đầu có được! Đầu tiểu gia mà rời ra khỏi cổ, thì làm sao sống được!
- Có ai rớt đầu mà sống đâu?

Cát Nhược thờ dãi một tiếng :

- Tiểu Chi cô nương! Thật tình Cát Nhược chỉ lừa cô nương mà thôi, chứ tuyệt nhiên không có ý dâng đầu Tuệ Nam Bạch Hạc tiên cô Tiểu Chi đã thấy rồi, Tuệ Nam hiện đang hôn mê, đầu ai nở lỏng ra tay với nàng.
- Nếu công tử không chặt đầu Tuệ Nam hoặc thế đầu mình, thì Tiểu Chi sẽ là tên đại ngốc, đại ngu như công tử nói. Tiểu Chi không muốn là người có cái đầu đại ngốc đại ngu đâu.

Cát Nhược khoát tay :

- Tại hạ đâu có nói như vậy. Ai mà nói cô nương là kẻ đại ngốc, đại ngu người đó mới là ngốc là ngu!
- Ta nghe chính miệng công tử nói.

- Tại hạ đâu bao giờ nói như vậy!
- Thế người vừa mới nói câu đó là ai?

Cát Nhục nheo mày :

- À... đúng rồi. Tiểu gia có nói, nhưng không phải nói kẻ đại ngốc, đại ngu là cô nương.
- Vậy kẻ đại ngốc đại ngu là ai?
- O... Tiểu gia muốn ám chỉ lão Vô Thần chương giáo. Đích thị tên Vô Thần chương giáo là gã đại ngốc, đại ngu!
- Tại sao công tử nói Vô Thần chương giáo là gã ngốc, gã ngu?

Cát Nhục cười hi hi nói :

- Nếu Vô Thần chương giáo khôn ngoan một chút, nhất định không dám bố cáo khắp nơi để cho tiểu gia phát hiện y đã huy động tất cả cao thủ trong Vô Thần giáo truy bắt mình. Y cứ bí mật âm thầm, tiểu gia không phòng bị, nhất định bắt được tiểu gia dễ dàng. Đằng này, tiểu gia đã có chuẩn bị trước rồi coi như y không bao giờ thòp được Cát Nhục được đâu.
- Công tử nói chí lý, nhưng nếu Tiểu Chi vì một vạn lạng bạc, bắt công tử dâng nạp cho Vô Thần chương giáo thì sao? Và Tiểu Chi đã giao điều ước với công tử rồi.

Vừa nói Tiểu Chi vừa chồm lên chực không chế lại mạch môn của Cát Nhục. Vừa thấy ngọc thủ của Tiểu Chi nhích động, Cát Nhục đã sà ngang nép luôn vào vách xe.

Cát Nhục vừa lách tránh vừa nói :

- Tiểu gia không muốn bị bắt đâu. Tiểu Chi cô nương để tại hạ tự do, nhất định sau này sẽ có số kim ngân gấp mười lần số Vô Thần chương giáo đã thông báo.
- ta chỉ muốn bắt công tử giao cho y thôi
- Ày... Nàng muốn bắt tại hạ giao cho lão quý không mũi, không miệng đó. Trước hết xem coi nguyên nhân y truy nã ta chứ?
- Công tử không biết nguyên nhân đó à?
- Tất nhiên là ta biết.
- Vô Thần chương giáo truy nã công tử bởi nguyên nhân gì?

Cát Nhục nheo mày :

- Nhất định phải có nguyên nhân.
- Công tử nói như vậy chứng tỏ công tử cũng chẳng biết.
- Ê... Vô Thần chương giáo truy nã ta tại sao? Cát Nhục này không biết được. Có lẽ y ghen ghét với danh hiệu Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng mà mọi người ban tặng cho tiểu gia.
- Cái danh hiệu Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng chỉ là hư danh thôi, làm sao sánh bằng với Vô Thần chương giáo.
- Nếu không ghen ghét thì y truy nã tiểu gia vì nguyên cớ gì. Chẳng lẽ... chẳng lẽ...
- Công tử muốn nói gì, xem chừng rất hệ trọng.
- Chỉ có nguyên nhân duy nhất ấy thôi.
- Nguyên nhân gì?
- Vô Thần chương giáo chắc cũng giống như Song Hùng Tuyệt Địa, bắt ta để đòi uống Thiên Nhất Thần Thủy.

Tiểu Chi chồm hẳn người tới :

- Thiên Nhất thần thủy. Công tử có Thiên Nhất thần thủy sao?
- Ày chà... Nói thiệt với cô nương, tại hạ cũng chả biết. Thiên Nhất thần thủy là thứ nước ôn dịch gì nữa. Chẳng qua mở miệng nói càn, thế là bị hết

người này đuổi lại đến kẻ khác truy.

- Chẳng lẽ Vô Thần chương giáo lại hiểu lầm như vậy sao?
- Thì tiểu gia đã nói với cô nương gã là tên đại ngu đại ngốc kia mà.

Cát Nhục chợt vỗ tay một cái nói :

- À... Tiểu gia có cái này cũng quý chẳng khác gì Thiên Nhất thần thủy. Tiểu gia tặng cho cô nương.
- Công tử tính dụng tới kim tài để thế mạng mình chứ gì?
- Tiểu gia biết cô nương đâu cần kim ngân.

Cát Nhục mọi luôn tấm Bích Linh đồ chia qua tay Tiểu Chi :

- Người trong võ lâm, kể cả lão quý Vô Thần chương giáo đều rất quý tấm giẻ này. Tại hạ tặng cho cô nương đó.
- Công tử đưa miếng vải này, nó là cái gì?
- Thì tiểu gia chỉ nghe Vô Thần chương giáo gọi nó là Bích Linh đồ!

Tiểu Chi sửng sờ :

- Bích Linh đồ đây sao?

Nàng vừa nói vừa mở miếng lụa ra. Trên miếng lụa là một bức bản đồ vẽ bằng máu, nhưng rất là tỉ mỉ.

Tiểu Chi lẩm nhẩm nói :

- Thật rồi... Đây là Bích Linh đồ, tại sao công tử có Bích Linh đồ?

Cát Nhục buông luôn một câu nhạt nhẽo :

- Do lão quý Phi Thiên Thiết Bức chết tiết nhét vào tay tiểu gia. Cũng vì miếng giẻ này mà tiểu gia chạy thực mạng, chạy trời chết. Tiểu gia không thềm giữ nó nữa đâu.
- Công tử có biết đây là báu vật dẫn đến nơi tịnh cư của Linh Truyền thượng nhân không? Nếu vào được Bích Linh động, hàm thụ được võ công của Linh Truyền thượng nhân, thì người đó sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân, không một người nào bì kịp.
- Thế thì cô nương bây giờ giữ lấy mà dùng, tiểu gia không cần đâu. Tại hạ chỉ cần cô nương xem như không hề chuyện trò gì với tại hạ là được rồi.

Tiểu Chi lắc đầu, trả lại bức Bích Linh đồ cho Cát Nhục, nàng nói :

- Ta không nhận, mà chỉ muốn công tử thực hiện giao ước của mình
- Trời đất ơi. Nàng ác quá vậy! Ác vừa vừa thôi chứ. Chẳng lẽ chặt đầu Tuệ Nam trong lúc cô ấy đang hôn mê? Tiểu gia thế báu vật đổi mạng cho Tuệ Nam, cô nương còn đòi gì nữa?

Tiểu Chi nhìn sững vào đáy mắt Cát Nhục :

- Ta hỏi thật. Công tử với Tuệ Nam quan hệ như thế nào?
- Quan hệ gì?
- Công tử và Bạch Hạc tiên cô chắc có tình ý với nhau?
- Tầm bậy! Tiểu gia mà được Bạch Hạc tiên cô để mắt tới à? Cô nương nói như vậy chẳng khác nào nói phượng mà kết bạn với quạ.
- Tuệ Nam cao vọng như thế sao?
- Bạch Hạc tiên cô mà hết bệnh, gặp tiểu gia chỉ muốn tặng cho ta một chương mà thôi, chứ tình ý gì. Nàng cũng chẳng khác mấy cô nương, cứ khư khư đòi bằng được cái đầu của tiểu gia.
- Thế mà công tử lại cứu mạng nàng?
- Nhưng... Bạch Hạc tiên cô gặp hoạn nạn, chẳng lẽ tiểu gia lại làm ngo, không cứu?

- Thì ra là vậy. Được rồi, tạm thời ta cho công tử khát lại món nợ cái đầu. Sau này, nếu Tuệ Nam qua khỏi tai kiếp này, ta sẽ tìm đến công tử đó.
- Cô nương đã vị tình như vậy. Cát Nhựt đa tạ... đa tạ! Hy vọng sau này sẽ không bao giờ tái kiến nữa.
- Tại sao lại không gặp?
- Vì cái đầu của tiểu gia.

Tiểu Chi bật cười khúc khích :

- Công tử sợ rớt cái đầu, ta càng truy tìm công tử.

Nàng vừa nói vừa ôm quyền :

- Kiếu từ!
- Cô nương thượng lộ bình an!
- Nếu Bạch Hạc tiên cô có tình duyên, báo cho nàng biết có Tỷ Bà đến gặp.

Tiểu Chi dứt lời điểm mũi hài, thân ảnh đã phiêu phiêu thoát đi. Nàng vừa hạ chân chấm đất, thì đôi tuần mã chọt hí lên như gặp phải thú dữ.

Hai con tuần mã dựng hai vó trước, nên vô tình thích trông sợ hãi vô cùng.

Cát Nhựt còn chưa hiểu sự tình gì sắp diễn ra, thì bất thần trong bụi rậm, một cặp ưng khuyển lao ra, chỉ một cái vuron mình, nanh xỏ của chúng, hai hàm răng nhọn hoắt đã cắm phập vào cổ song mã.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vị tình nhi nữ truyền kinh pháp

Sau cái tấp khùng khiếp, cổ họng đôi tuần mã đã bị đứt lìa. Hai con ngựa đổ kênh ra đất giãy giụa vài cái, máu òng ọc tuôn ra xối xả, rồi chết hẳn.

Triệt hạ được cặp tuần mã kéo xe rồi, đôi ưng khuyển nghiêng đầu rọi ánh mắt đỏ rực về phía Cát Nhựt.

Hồn vía Cát Nhựt bay tuốt lên mây, nhưng cũng đứng bật dậy, dùng roi da đánh vào cặp ưng khuyển đó, miệng thì quát :

- Tránh ra... Đi... Đi...

Mặc cho Cát Nhựt quát, và quát the thé như người đập phải đồng than hồng, đôi ưng khuyển vẫn ló con mắt nhìn chàng. Bọn chúng chọt ngựa đầu tru lên những tiếng nghe rộn cả cột sống.

Sau tiếng tru đó, đôi ưng khuyển đập mạnh đuôi xuống đất, lao luôn về phía Cát Nhựt.

Cặp ưng khuyển tấn công, Cát Nhựt càng lúng túng hơn. Rõ ràng cặp ưng khuyển này đã được huấn luyện nhằm để tấn công con người nên thế phóng của chúng vô cùng lợi hại. Chỉ trong chớp mắt, hai hàm răng lỏm chồm của chúng chỉ còn cách yết hầu Cát Nhựt độ hai gang tay.

Cát Nhựt quát lên :

- Quân cầu trệ!

Miệng thì quát nhưng Cát Nhựt đã ngã ngồi xuống ghé xà ích, với ý nghĩ :

“Mình chắc đứt yết hầu chẳng khác gì mấy con ngựa.”

Bịch! Bịch!

Cặp ưng khuyển đổ kênh ra sàn xe, rồi lăn lông lốc rơi xuống đất. Cát Nhựt nhìn lại thấy giữa tam đỉnh của chúng có một hạt đậu đỏ au.

Tiểu Chi thì đứng cách đầu xe nửa trượng, thần thái nghiêm lạnh vô cùng.

Nhìn qua hiện trường, Cát Nhựt thừa biết vừa rồi nàng đã trở Vô Hình chỉ cứu mạng mình. Chàng tính cất lời tạ ơn, thì đã nghe Tiểu Chi nói :

- Còn đợi gì nữa mà chưa ra mặt?

Từ trong bụi rậm, Trương Khuất Sanh cùng bốn gã Cái bang lăm lăm vũ khí bước ra.

Thấy Trương Khuất Sanh, Cát Nhựt giật thót mình. Chàng nhủ thầm :

“Lão ăn già này nhất định cản đường mình.”

Trong lúc chàng nghĩ, thì Trương Khuất Sanh chiếu ánh mắt cú vọ vào Tỳ Bà Tiểu Chi, gã nói :

- Tiểu nữ đã dám giết cặp thần khuyển của Cái bang, ngươi tính như thế nào đây?

Tiểu Chi nheo mày, lắc đầu :

- Đáng ra lũ ăn mày của lão phải tính sao với Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử, bởi hai con chó điên đã giết chết ngựa của người ta, còn giờ giọng nói càn.

Cát Nhựt bước xuống xe đến bên Tiểu Chi, chàng nói :

- Tiểu Chi cô nương đừng nhiều lời với bọn ăn mày này. Nhất định lão ăn mày chúa Trương bang chủ là người xấu, không tốt rồi. Cô nương hãy tặng chúng một bài học.

Trương Khuất Sanh tăng hăng rồi nói :

- Tiểu tử Cát Nhựt! Lão phu đến đây theo lệnh của Vô Thần chưởng giáo để dẫn ngươi về cho Chưởng giáo phán quyết. Ngươi chưa chịu quỳ xuống tự trói hay muốn lão phu cho một gậy Đả Cầu bổng?

Cát Nhựt chìa mặt tới :

- Lão Trương, tiểu gia với lão không thù không oán, cứ sao cứ bám theo tiểu gia hoài vậy? Bộ lão hết muốn sống rồi à?

Trương Khuất Sanh bật cười sảng sặc, nói :

- Lão hết muốn sống hay chính ngươi đang cận kề với Diêm phủ. Tiểu tử, lão phu biết ngươi chẳng hề có chút võ công, chỉ may mắn dùng đặng mặt giao long hóa rồng ở trong khe Lạc Phụng. Nếu ngươi ngoan ngoãn tự trói, hoặc dâng nạp chiếc mặt của mình, nhất định Vô Thần chưởng giáo sẽ lập bàn thờ nhang khói cho ngươi.

Cát Nhựt phất tay như có bầy nhặng bu vào mặt mình, vừa phất Cát Nhựt vừa nói :

- Miệng lão thú lắm... Miệng lão thú lắm. Lão có mắt cũng như mù, đứng trước Tỳ Bà Tiểu Chi cô nương mà nghênh ngang, bô bô, chỉ có nước sớm về chầu diêm vương mà thôi.

Trương Khuất Sanh nghe Cát Nhựt nói càng cười lớn hơn, lão cắt ngang tràng cười khinh thị đó, dời mắt qua Tiểu Chi, lão nói :

- Nha đầu! Ngươi tính cứu mạng gã công tử lẻo sự này sao?

Cát Nhựt không để Tiểu Chi nói, liền lên tiếng với chất giọng gằn gằn :

- Lão ăn mày thú, dám nói Tỳ Bà cô nương là nha đầu. Số lão chắc đã tới rồi. Tỳ Bà cô nương đây đáng là bậc sư mẫu của lão. Lão chắc chết quá.

Nghe Cát Nhựt nói, Trương Khuất Sanh biến hẳn sắc mặt, nộ khí trong kinh mạch lão dâng lên cuộn cuộn.

Trương Khuất Sanh quát :

- Lão phu sẽ cắt lưỡi ngươi, rồi cắt trọc mái tóc của Tỳ Bà nha đầu đó.

Cát Nhựt sa sầm mặt xuống quay sang Tiểu Chi, chàng nói :

- Tiểu Chi cô nương, Lão ăn mày miệng thú đòi cắt trọc tóc cô nương. Lão thật quá quắc, không thể nào chịu đựng được nữa.

Tiểu Chi liếc xéo qua chàng :

- Công tử cũng có tài nói khích đấy chứ.

Trong khi Tiểu Chi nói với Cát Nhựt, thì Trương Khuất Sanh đã điều động bốn gã Cái bang vây bọc lấy hai người.

Trương Khuất Sanh gần giọng nói :

- Tiểu tử Cát Nhựt, mau qui xuống nộp mạng cho bốn Bang chủ.

Vừa nói, Trương Khuất Sanh vừa vung chiếc gậy sắt, kẻ một đường cầu vòng đập thẳng xuống đỉnh đầu Tiểu Chi, còn bốn gã Cái bang còn lại dụng luôn một thế “Tứ Trụ Xuyên Tâm” thọc vào chân Cát Nhựt.

Bốn tên Cái bang dụng thế liên hoàn Tứ Trụ Xuyên Tâm nhằm bắt sống Cát Nhựt chứ không có ý giết. Rõ ràng chúng đã được lệnh của Trương bang chủ.

Trương Khuất Sanh bỏ xuống gậy với chín thành nội lực, nhằm mục đích kết thúc trận đấu càng sớm càng tốt với Tiểu Chi, rồi sau đó sẽ lấy chiếc mạng của Cát Nhựt.

Chiếc gậy sắt còn đang lưng chừng thì một tiếng keng phát ra ngay đỉnh đầu gậy, hất luôn nó dội về sau.

Tiểu Chi vẫn đứng thong dong như chẳng có gì xảy ra với nàng, còn Trương Khuất Sanh thì thoái lui ba bộ. Ngọc thủ Tiểu Chi lộ ra khỏi ống tay áo hồng y, ngón trở và ngón giữa khép lại trông như mũi đoản đao.

Vừa thấy ngọc chỉ của Tiểu Chi, Trương Khuất Sanh biến sắc mặt, lắp bắp nói :

- Vô Hình chỉ... Vô Hình chỉ!

Trương bang chủ vừa nói, vừa sấn bộ chực quay lưng bỏ chạy. Lão vừa dậm bước, đã thấy Tiểu Chi lắc vai chặn ngang trước mặt, nàng nói :

- Trương bang chủ tính chạy đi đâu?

Trong khi đó, Cát Nhựt đã bị bốn ngọn Đả Cầu bổng xây thành thế “Tứ Trụ Xuyên Tâm” nhắc bổng lên khỏi mặt đất. Cát Nhựt la oai oái :

- Buông tiểu gia xuống. Buông tiểu gia xuống!

Vừa la, Cát Nhựt vừa vùng vẫy nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm sao thoát ra khỏi bốn chiếc gậy sắt của bốn gã Cái bang đó.

Cát Nhựt gọi Tiểu Chi :

- Cô nương cứu tại hạ với... Cứu ta với... Mạng ta rất quý. Tiểu gia tặng nốt luôn cho cô nương.

Tiểu Chi mỉm cười, khẽ xoay nửa vòng.

Chát! Chát! Chát...

Ngọn khí vô thanh, vô sắc của nàng chém gãy đôi cây gậy đánh chó, ngọt lịm như thanh đại đao cắt mấy khúc dồi trường.

Cát Nhựt bị khiêng ngược, nên rơi cắm đầu xuống đất.

Bịch!

Cát Nhựt ngồi phịch dưới đất, đưa tay xoa đầu, miệng thì lầu bầu :

- Đau quá! Bể sọ tiểu gia rồi...

Bốn gã Cái bang bị ngọn khí vô hình, vô sắc đánh gãy gãy, đứng ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Sau một lúc ngơ ngác, cả bốn tên mới lấy lại tinh thần cùng lao vào Cát Nhựt.

Thấy đối phương lao vào mình. Cát Nhựt bật đứng dậy chực bỏ chạy, nhưng bốn gã Cái bang đã té sập mặt xuống đất, gãy giữa vài cái thì bất động.

Thấy bốn gã Cái bang té lăn ra chết. Cát Nhựt biết ngay vừa rồi Tiểu Chi đã dụng thêm một ngọn chỉ Vô Hình nữa cứu mình, liền ưỡn ngực, quay mặt nhìn chăm chăm Trương Khuất Sanh :

- Trương lão tặc! Lão đã thấy oai lực siêu phàm của Tỷ Bà cô nương rồi đó. Còn chưa chịu qui xuống, hay đợi tiểu gia bẻ răng lão nữa à?

Đến bây giờ Trương Khuất Sanh mới hoàn hồn. Mặc dù nghe Cát Nhựt rửa mình nhưng họ Trương vẫn nhìn Tiểu Chi mà chẳng màng đến mấy lời nói của Cát Nhựt.

Cát Nhựt bước đến cạnh Tiểu Chi, chỉ tay vào mặt Trương Khuất Sanh nói :

- Trương lão tặc muốn sống hay muốn chết? Nói đi!

Trương Khuất Sanh nhìn Tiểu Chi chăm chăm rồi nói :

- Vừa rồi cô nương thi triển chiêu thức gì?

Cát Nhục trả lời luôn :

- Đúng là lão tặc có mắt không trông. Vừa rồi Tiểu Chi cô nương đây phát tác một thức Vô Hình chỉ. Chiêu thế oai chấn thiên hạ, mà ngay cả Vô Thần chương giáo của người cũng chưa chắc đỡ nổi để bảo toàn tính mạng.

Trương Khuất Sanh mặt mày xám tái lại :

- Đúng là Vô Hình chỉ!

Lão liền ôm quyền, nói tiếp :

- Lão phu không biết cô nương, mong cô nương niệm tình. Lão phu xin kiêu từ.

Trương Khuất Sanh chực bỏ đi, nhưng Cát Nhục đã quát lớn :

- Lão tặc, đứng lại!

Trương Khuất Sanh giật nẩy mình, dừng bước, lảo lết quay lại.

Cát Nhục nhìn Trương Khuất Sanh :

- Lão tặc chặn đường tiểu gia, chửi Tiểu Chi cô nương là nha đầu này, nha đầu nọ, còn đòi lấy mạng tiểu gia, đến lúc nhận ra sát tính của mình thì bỏ chạy. Lão bỏ đi đâu có dễ dàng như vậy được.

Trương Khuất Sanh thở ra, lảo lết nhìn Tiểu Chi rồi mới quay sang Cát Nhục, lão nói :

- Trương mỗ không biết Tỳ Bà cô nương, nhưng lại rất biết Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng tiểu tử. Lão phu đòi cái mạng của người đó cũng là sự công bằng mà thôi.

Cát Nhục hỏi gằn lại :

- Sao gọi là công bằng. Lão lấy mạng tiểu gia, thì Cát Nhục này sẽ toi mạng, thế nào là công bằng chứ?

- Không công bằng sao được, có phải Trương mỗ đã nhờ tiểu tử vào khe núi Lạc Phụng lấy mạng giao long sắp hóa rồng, nhưng tiểu tử lại tọng tất cả vào Đan Điền mình. Muốn lấy lại mạng giao long sắp hóa rồng, chỉ còn cách lấy mạng của người thôi.

- Miệng lão thú lắm. Tiểu gia bị lão bức ép vào hang núi chứ có muốn vào đâu. Tiểu gia không chết là may rồi, giờ bị lão đòi nợ, đúng là lão tặc hồ đồ.

- Cái gì của Trương mỗ... Trương mỗ lấy lại có gì là hồ đồ. Nếu như người không tọng hết cái mạng ấy thì lão đâu cần cái mạng người.

- Hừ... Nói vậy mà nghe được. Nhưng bỏ chuyện đó đi. Còn việc lão dám gọi Tỳ Bà cô nương đây là nha đầu, lại muốn hót trọc tóc của nàng thì tính sao. Theo tiểu gia đó cũng là cái nợ, mà muốn trả nợ, chỉ một cách duy nhất là lão phải dâng cái lưỡi của mình cho Tỳ Bà cô nương.

Cát Nhục dứt lời với Trương Khuất Sanh liền quay sang Tiểu Chi :

- Tiểu Chi cô nương, lão họ Trương này mở miệng ra là nói càn nói cuội, không biết phải quấy là gì, theo ý tại hạ. Tiểu Chi cô nương xin tạm lão chiếc lưỡi đủ rồi.

Tiểu Chi mỉm cười với Cát Nhục, rồi quay lại Trương Khuất Sanh, nàng nói :

- Trương bang chủ nghĩ sao? Cát Nhục công tử nói rất đúng ý bốn cô nương. Lão đã gọi ta là nha đầu, còn đòi hót trọc tóc nữa, muốn rút lại lời nói chỉ có cách cắt lưỡi lão mà thôi.

Trương Khuất Sanh mặt xanh như chàm đỏ, lão nói :

- Tỳ Bà cô nương đừng nghe những lời xảo ngôn của gã tiểu tử đó. Chính ra người bị cắt lưỡi phải là gã mới đúng.

Trương Khuất Sanh chỉ vào Cát Nhục :

- Tại thị trấn Ô Đầu, gã đã bắt Trầm Lăng công tử phải làm xấu trước mặt bao nhiêu người. Giờ thấy ai cũng không dám nhìn mặt, gã còn cho Song Hùng Tuyệt Địa uống nước giải của gã mà cứ ngỡ là Thiên Nhất thần thủy. Song Hùng Tuyệt Địa cũng ê chề, nên đã gia nhập Vô Thần giáo, quyết lấy bằng được cái mạng của người.

Trương Khuất Sanh xuống giọng nói với Tiểu Chi :

- Tỳ Bà cô nương. Gã tiểu tử này may mắn dùng được mật giao long sắp hóa rồng, nên trong Đan Điền tiềm ẩn chân khí ngàn năm. Nếu được thụ giáo võ học sẽ trở thành kẻ có võ công không ai đối địch nổi, nếu cô nương bắt gã dâng nạp cho Vô Thần chưởng giáo, chắc chắn Chưởng giáo sẽ thưởng vô cùng trọng hậu.

Cát Nhục vỗ tay đen đét :

- Lão tặc nói bậy. Nói vô cùng bậy bạ. Lão đòi hót trọc tóc Tỳ Bà cô nương đây, giờ còn dựa hơi Vô Thần chưởng giáo sai khiến người. Cái lưỡi của lão thật đáng bị cắt bỏ.

Cát Nhục quay sang Tiểu Chi :

- Tiểu Chi cô nương đừng có nghe mấy lời bậy bạ của lão. Cô nương để cho tiểu gia xử lão giùm cho.

Tiểu Chi cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Chiếc lưỡi của Trương bang chủ bỗng cô nương muốn cắt...

Cát Nhục vỗ tay :

- Đúng như vậy! Cắt lưỡi lão cho rồi.

Tiểu Chi quay lại chàng :

- Cái mật của công tử, Tiểu Chi cũng muốn dùng.

Cát Nhục nhìn nàng muốn lột tròng hai con mắt. Trong khi đó Trương Khuất Sanh đã thoái lui ba bộ, lão lí nhí nói :

- Lão phu không muốn bị mất lưỡi đâu.

Vừa nói, Trương Khuất Sanh, nhanh như cắt đã quay lưng trở thuật khinh công bỏ chạy.

Cát Nhục chỉ Trương Khuất Sanh kêu lên :

- Tiểu Chi, lão họ Trương bỏ chạy kìa.

Tiểu Chi vươn ngọc thủ xia về trước, không một âm thanh phát ra, hay có khí lực phát tán, nhưng Trương Khuất Sanh đã đổ kềnh ra đất, hai chân cùm lại như con gà rù, lê lét trông thật thảm nào.

Tiểu Chi nhìn Trương Khuất Sanh, nàng nói :

- Bỗng cô nương tạm để cái lưỡi của lão lại, nhưng buộc lão phải ngồi yên một chỗ.

Nàng quay lại Cát Nhục :

- Còn công tử tính sao?

Cát Nhục nhăn nhó :

- Nàng nói gì? Chẳng lẽ nàng tính ăn mật của tiểu gia thật sao?

Tiểu Chi gật đầu.

Cát Nhục khoát tay :

- Đừng ăn. Mật của tiểu gia đáng lắm. Nàng ăn không được đâu. Nữ nhân ăn mật nam nhân thì nàng có hai mật. Một cái giống đực, một cái giống cái, hai cái mật đó dứt khoát không thể nào sống chung với nhau được. Chúng sẽ đối kháng nhau, nhất định Tiểu Chi cô nương sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Cát Nhục vừa thờ dài vừa lắc đầu nói tiếp :

- Hối tiếc... hối tiếc...

- Công tử hối tiếc việc gì?

- Nàng chưa đòi lại món nợ của Bạch hạc tiên cô, lại bị tẩu hỏa nhập ma, không hối tiếc sao được?

Tiểu Chi nguyệt Cát Nhục :

- Thế muốn đừng hỏi tiếc thì sao?

- Việc gì làm trước thì làm, việc sau làm sau.

- Công tử nói vậy có ý muốn Tiểu Chi chờ Bạch Hạc tiên cô sống dậy, đấu với thị xong mới tính đến cái mặt và cái đầu của công tử chứ gì?

Cát Nhục mỉm cười cầu tình :

- Tiểu Chi cô nương thực thì như vậy. Cát Nhục này mới tâm phục khẩu phục. Chết xuống diêm phủ cũng chẳng mang lòng oán than, và biết đâu còn biến thành ma theo phủ hộ cho cô nương nữa.

- Biến thành ma theo ta?

Cát Nhục gật đầu :

- Tiểu gia đã phục ai, nhất định không bao giờ bỏ người đó.

- Công tử nói vậy, ta tạm thời tin công tử. Nhưng bây giờ, ngựa đã chết hết rồi, Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử thế chỗ đôi ngựa kéo chiếc xe kia.

Cát Nhục ngẩng mặt lên :

- Cái gì? Tiểu gia biến thành ngựa à?

- Công tử chết biến thành ma theo hầu Tiểu Chi, còn sống sao không là ngựa chứ? Huống chi bây giờ ngựa đã chết rồi, chẳng lẽ để mặc Bạch Hạc tiên cô nằm đấy chờ chết?

Cát Nhục gãi đầu :

- Bộ nàng tính bắt tiểu gia thế vào đôi ngựa kéo xe đó thật sao?

Tiểu Chi gật đầu.

Cát Nhục nhăn nhó :

- Làm sao tiểu gia kéo nổi, để tiểu gia vác quách Tuệ Nam cho rồi, khỏi lệ mệ với chiếc xe này nữa.

Tiểu Chi trề môi :

- Nam nữ thọ thọ bất thân, công tử không biết lễ nghĩa ư?

- Lúc này mà còn bất thân này bất thân nọ. Thôi được rồi, miễn sao nàng đừng ăn cái đầu, cái mặt của tiểu gia là đủ.

Nói xong, Cát Nhục thoăn thoắt bước về phía cỗ xe, chàng thắt lại mấy sợi dây da nài ngựa, khoát luôn lên vai mình, rồi nói :

- Chúng ta lên đường.

Cát Nhục vừa dứt câu đã thấy Tiểu Chi điểm mũi hài phiêu phiêu, chiếm ngay ghế xà ích.

Cát Nhục quay lên nhìn nàng :

- Xe đã nặng, sao cô nương còn leo lên ngồi chễm chệ trên đó. Bộ muốn tiểu gia biến thành ngựa thiệt sao?

Tiểu Chi phớt lờ lời nói của Cát Nhục, với tay chop luôn sợi roi da, nàng vút roi da đánh sát ngay bên hông Cát Nhục. Vừa đánh Tiểu Chi vừa quát :

- Tuần mã lên đường.

Một roi của nàng đánh ra mặc dù không trúng, nhưng âm thanh và khí lực tản mát cũng khiến cho da thịt Cát Nhục nổi gai ốc, rất bồng.

Quỳnh quang, Cát Nhục rụt đầu lại :

- Đừng đánh. Tiểu gia kéo... kéo đây. Đừng đánh.

Mặc cho Cát Nhục lải nhải. Tiểu Chi quát thêm một roi nữa đánh vào hông tả của chàng.

Bây giờ thì Cát Nhục không thể đứng yên được nữa, chàng rít lên :

- Trời ơi!

Theo tiếng kêu đó, thần lực mặt giao long lại phát tác, nhưng tập trung vào bộ cước của chàng. Cát Nhựt lao về phía trước kéo theo cả cỗ xe có Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi.

Ngồi trên ghế xà ích, Tiểu Chi ngâm nga đọc thật chậm khẩu quyết luyện bộ pháp Vô Hình tướng.

Cát Nhựt chạy mà cứ nghe Tiểu Chi đọc đi đọc lại mãi một câu, dạ bức tức, lẩm nhẩm rủa :

- Con mụ La Sát này chắc xuất thân trong ni cốc, quen tụng kinh niệm Phật.

Dù mắng thâm Tiểu Chi, nhưng vô hình chung chính Cát Nhựt lần hồi cũng thuộc lâu khẩu quyết Vô Hình bộ pháp. Đang làm thân ngựa kéo, sẵn trong người có thần lực giao long. Thoảng chốc, Cát Nhựt đã dụng luôn khẩu quyết đó luyện tập bộ pháp khinh thân thần kỳ của Tỳ Bà công chúa.

* * * * *

Đến cuối ngày thứ tư, Cát Nhựt cùng Tiểu Chi đã đưa Tuệ Nam đến Đông Hải. Khi đứng trước biển cả mênh mông, bát ngát. Cát Nhựt mới thấm mệt, ngồi phệt xuống đất.

Tiểu Chi chạy xuống nhìn chàng bằng cặp mắt thán phục, và bất ngờ rút luôn chiếc khăn lụa lau mặt Cát Nhựt.

Cát Nhựt dấy tay nàng ra, thờ khi khi nói :

- Mệt quá!

- Ta biết công tử mệt, nên mới tính lau mặt cho người đó.

Cát Nhựt vừa thở vừa nói :

- Nàng biết tiểu gia mệt, sao còn bắt tiểu gia làm thân ngựa kéo xe?

Tiểu Chi mỉm cười, chỉ những làn sóng biển cuộn cuộn, ầm ầm vỗ vào bờ cát trắng phau, rồi hỏi :

- Công tử muốn sống hay muốn chết?

Cát Nhựt tròn xoe mắt, ngược nhìn nàng :

- Nàng muốn gì nữa? Tiểu gia làm ngựa kéo xe chưa đủ thỏa mãn sự hả hê của nàng à?

Tiểu Chi lắc đầu :

- Chưa!

Cát Nhựt vừa hằm hè, vừa mở phanh vạt áo :

- Nếu chưa thì cô nương cứ dụng trảo công thọc vào ngực tiểu gia lấy chiếc mật cho rồi. Tiểu gia thà chết còn hơn sống, sống như thế này thì chịu sao nổi!

- Được... nếu công tử có nhã ý tặng mật cho ta, thì ta cũng không nệ hà gì không nhận.

Tiểu Chi vừa nói vừa cong năm ngón tay như vuốt đại bàng, từ trên cao bỏ thẳng xuống ngực Cát Nhựt.

Thấy trảo công của nàng quá khốc liệt, Cát Nhựt kinh hồn, hoảng vía hét lớn :

- Đứng!

Mặc cho Cát Nhựt hét, ngọn trảo của Tiểu Chi vẫn không có biểu lộ chút gì nương tay đối với chàng.

Đứng nguyên một chỗ dứt khoát ngọn trảo công của Tiểu Chi sẽ móc mật mình. Cát Nhựt thất kinh lắc mình sàn ngang tráng né.

Cái lắc mình của chàng rất đơn giản, nhưng ngọn trảo của Tiểu Chi đã bị vô hiệu hóa. Nhân đà đó, Cát Nhựt băng luôn ra ngoài bờ cát bỏ chạy.

Tiểu Chi rượt theo sau, lanh lảnh quát :

- Bỏ cô nương cần chiếc mật của công tử!

Mặc dù mệt bỏ hơi tai, nhưng quả thật Cát Nhựt chưa muốn chết chút nào, vô hình chung lại giờ Vô Hình bộ pháp mà cố chạy tháo thân.

Tiểu Chi nhất nhất cũng không để Cát Nhựt thoát chạy dễ dàng. Nàng cứ lanh lảnh gọi ngay sau lưng Cát Nhựt :

- Bỏ cô nương cần chiếc mặt của công tử.

Mặt mày tái mét, thần sắc xanh lè. Cát Nhục quýnh quáng băng luôn ra ngoài biển mà chẳng hề biết chân chàng cứ đạp lên sóng nước, tưởng như người biết đặng vùn lướt trên mặt sóng.

Tiểu Chi bật cười khúc khích nói :

- Công tử nhìn xuống chân coi!

Cát Nhục giật mình nhìn xuống, thấy dưới chân mình chỉ có sóng nước cuộn cuộn liên thốt lên :

- Ý...

Sau tiếng ý ngạc nhiên đó, chàng quên bằng mình đang vận khí trở kinh phát Vô Hình, nên rơi ùm xuống nước.

Tiểu Chi lướt ngang như cánh diều, chớp tay Cát Nhục, rồi băng vào trong bờ cát.

Cát Nhục ngồi phệt xuống đất, thở dốc miệng lải nhải :

- Tiểu gia gần chết rồi, nàng đừng lấy mặt của ta, ăn không ngon lành đâu.

Tiểu Chi nhìn Cát Nhục mỉm cười nói :

- Tiểu Chi không thèm ăn mặt của tiểu ca nữa, và còn chúc mừng cho công tử đã luyện thành Vô Hình bộ pháp.

Cát Nhục sững sờ hỏi :

- Nàng vừa nói gì?

- Công tử đã luyện thành Vô Hình bộ pháp. Một môn kinh công kỳ tuyệt trong giang hồ, không có bộ pháp nào sánh bằng.

- Thì ra... nàng...

Tiểu Chi nhìn Cát Nhục mỉm cười nói :

- Tiểu ca hãy cẩn thận. Tiểu Chi cáo từ. Có duyên thì gặp lại, vô duyên mong ngày hôm nay sẽ là kỷ niệm trong đời của tiểu ca.

Dứt lời, Tiểu Chi chỉ lắc nhẹ đôi vai, thân ảnh vụt thoát đi nhanh như một bóng ma quý dị vô thường. Chi trong chớp mắt, chiếc bóng hồng y của nàng đã biến mất.

Cát Nhục ngơ ngẩn nhìn theo lẩm bẩm :

- Tiểu Chi... thì ra nàng cố ý truyền thụ Vô Hình bộ pháp cho Cát Nhục. Tiểu Chi, ta mắc nợ nàng.

Cát Nhục quay lại cỗ xe, vén rèm nhìn vào thùng, thấy Tuệ Nam vẫn thờ ơ. Đã ba ngày qua, nàng như người hôn mê bất tỉnh chẳng nghe, chẳng thấy gì. Cát Nhục lắc đầu nói :

- Tội nghiệp cho Bạch Hạc tiên cô.

Cát Nhục nói đến đây, chợt thấy hai bên khóe mắt của Tuệ Nam rịn ra hai giọt lệ trong vắt như pha lê.

Chàng giật mình kêu lên :

- Ý... Tuệ Nam cô nương... cô nương tỉnh rồi à?

Hai giọt lệ trong vắt ấy lăn tròn theo hai bên thái dương, rồi nhanh chóng có hai hạt khác trào ra từ đôi thu thủy đang nhắm nghiền.

Cát Nhục khẽ lay nàng :

- Tuệ Nam, tại sao cô nương khóc?

Tuệ Nam từ từ mở mắt, nàng nói :

- Tỳ Bà công chúa đi rồi à?

- Tiểu Chi đã đi rồi

- Nàng đã truyền thụ cho công tử bộ pháp Vô Hình. Tuệ Nam chúc mừng cho công tử.

- Nàng đã biết tất cả?

Tuệ Nam chớp mắt :

- Ta biết và nghe tất cả. Công tử không biết, chứ ta thì biết.

- Nàng biết gì?

- Tỳ Bà công chúa đã để mất tới công tử rồi. Ta chúc mừng cho công tử.

Cát Nhục nhăn nhó :

- Nàng nói như vậy là có ý ám chỉ Tỳ Bà công chúa có cảm tình với tiểu gia?

- Công tử không để ý thấy à? Hay là giả vờ không biết?

Cát Nhục lắc đầu nguầy nguậy :

- Thôi... thôi. Tiểu gia không để ý đến đâu. Cái mạng nhỏ nhoi của Cát Nhục không biết sống chết giờ nào, giờ còn dây vào mấy chuyện tình cảm nhi nữ chắc chết yếu quá.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Mai mốt đây Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng công tử có thêm cái danh nữa.

- Danh gì nữa?

- Hào hoa công tử!

- Nàng bỏ quách ngoài tai mấy chuyện đó đi. Bây giờ thì hãy vận dụng trí óc thông minh coi nơi nào chứa Thiên Nhất thần thủy. Đông Hải mênh mông, tiểu gia chẳng biết thứ nước thổ tả đó nơi nào.

- Thiệt tình công tử không có Thiên Nhất thần thủy sao?

- Bộ nàng không nghe Trương lão tặc nói à? Chẳng qua ta bỏ bỏ cái mớ để được toàn mạng với hai lão nhà quê Song Hùng Tuyết Địa mà thôi.

Tuệ Nam bật cười khúc khích :

- Hai người kia dày dạn kinh nghiệm như vậy mà còn bị công tử lừa dễ dàng. Chứng tỏ trí thông minh của công tử rất lợi hại.

- Thì chính nàng đánh cờ còn thua tiểu gia mà!

Tuệ Nam đỏ ửng mặt.

Cát Nhục nói tiếp :

- Tuệ Nam cô nương biết Long Hoa đảo nằm ở hướng nào không?

- Long Hoa đảo nằm ngoài khơi biển đông, cứ theo hướng mặt trời sẽ tới. Dường như đường đến Long Hoa đảo thì có, nhưng sợ không có đường về.

- Ai cũng nói vậy hết, chỗ thì đầm rồng, nơi hang cọp, kia thì tuyệt địa chôn thây, lần này thì tới lượt Long Hoa đảo. Dù Long Hoa đảo có nguy hiểm cách mấy, tiểu gia cũng phải đưa Tuệ Nam cô nương đến lấy Thiên Nhất thần thủy.

Cát Nhục bế xốc Tuệ Nam đặt xuống đất, sự va chạm khiến Bạch Hạc tiên cô e thẹn nhắm mắt.

Đặt Tuệ Nam xuống cát xong, Cát Nhục tháo rời chiếc xe ngựa, chọn lấy bốn miếng ván kết thành một cái bè. Chàng đặt Tuệ Nam lên bè, kéo ra ngoài bờ biển.

Tuệ Nam hỏi :

- Công tử tính làm gì vậy?

- Đưa nàng đến Long Hoa đảo tìm Thiên Nhất thần thủy.

- Công tử tính dụng thuật Vô Hình bộ pháp đưa Tuệ Nam vượt Đông Hải sao?

Cát Nhựt gật đầu :

- Ở đây không thuyền, không bè... đâu còn cách gì khác. Nàng yên tâm, Cát Nhựt đã luyện thành Vô Hình bộ pháp rồi, chẳng sợ chết chìm đâu. Chúng ta đi.

Cát Nhựt vừa khoát dây da, chực vận khí chuyển hóa xuống đôi chân trở thuật Vô Hình bộ pháp vượt Đông Hải thì đã nghe tiếng quát :

- Tiểu tử dừng lại

Cùng với tiếng quát đó, Tam vương U Linh môn cùng Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh xuất hiện.

Từ lúc họ xuất hiện đến dần thành hàng ngang đối mặt với Cát Nhựt chỉ trong khoảnh khắc, chứng tỏ khinh công của bốn người rất cao siêu.

Dạ Điệp cung nữ nguyệt Cát Nhựt :

- Tướng công sao nữ tính đường tự vẫn để thiếp ở lại thế gian một mình.

Cát Nhựt ngắm nhìn Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh rồi nói :

- Phu nhân bỏ đi tìm ta, vậy Nhất Dạ Đế Vương cung cho ai xem chừng. Bỏ nhà đi như vậy lũ chuột nhắt vào chắc sập nhà quá.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh cười khúc khích :

- Thiếp nhớ tướng công nên mới lặn lội ba non mới gặp. Tướng công hãy theo thiếp trở về nhà.

Cát Nhựt gật đầu :

- Tất nhiên tiểu gia sẽ quay về với nàng rồi. Nhưng sao nàng đi tìm ta còn mang theo ba gã này để làm gì?

- Tướng công không biết đó thôi, ba vị này chính là Tam vương U Linh môn, những cao thủ khét tiếng trong làng hắc đạo. Thiếp nhờ họ đi theo, nếu nhờ tướng công ương ngạnh không về thì phải dùng đến vũ lực.

Dạ Điệp cung nữ nhìn qua Tuệ Nam :

- Vị cô nương nằm trên bè ván kia có phải là Bạch Hạc tiên cô không?

- Chính là nàng đó

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh bật cười the thé :

- Có lẽ thị đã bị tử quang Đoạt Hồn chung đoạt mạng nên nằm bất động phải không?

- Nói bậy... Bạch Hạc tiên cô nằm phơi nắng biển đấy thôi.

- Nằm phơi nắng biển... Ha ha... Nàng thấy Tam vương U Linh môn và Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh xuất hiện vẫn nhớn nhác nằm ườn ra đó. Tướng công nói chỉ có thể qua mặt đứa bé lên hai, lên ba.

- Tiểu gia qua mặt các người làm gì.

Cát Nhựt đột ngột nhón gót nhìn qua vai Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh.

Thấy hành động ngờ ngợ của chàng, Dạ Điệp cung nữ liền hỏi :

- Người nhìn gì vậy?

- Sao lâu quá không thấy người đến.

- Tướng công muốn nói ai?

Cát Nhựt đột nhiên ôm quyền :

- Lĩnh sư thái Tiên Hạc cô phụ quang lâm...

Chàng vừa dứt lời bất giác Tam vương U Linh môn và Dạ Điệp cung nữ giật thót một cái. Tiên Hạc cô phụ nếu xuất hiện ở đây thì rõ ràng lực lượng truy bắt của Vô Thần giáo đâu thể nào sánh bằng. Dạ Điệp cung nữ và Tam vương U Linh môn vô tình quay mặt nhìn lại phía sau.

Chớp lấy thời cơ đó, Cát Nhựt chuyển khí kéo thốc bè ván có Tuệ Nam nằm trên băng xuống biển. Giữa cái sống và cái chết, Cát Nhựt đã vận dụng khí lực đan điền được tụ thành bởi mặt giao long đến mười hai thành hỏa hầu, nên kéo phẳng bè ván lướt vun vút trên mặt nước.

Tam vương U Linh môn và Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh quay lại, chỉ thấy bóng Cát Nhựt phiêu phiêu trên sóng nước ba đảo, sau lưng là bè ván rẽ sóng như con kinh ngư.

Tam vương U Linh môn nhìn Cát Nhựt đang băng mình chạy trên sóng nước mà tưởng như họ đang bị hoa mắt.

Ngay cả Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh cũng ngỡ ngác như Tam vương U Linh môn. Nàng nhìn theo Cát Nhựt mà lắc đầu lẩm bẩm :

- Hào khinh công..

Xích Quỷ Gia Di Đầu chắc lười :

- Gã tiểu tử đó đã luyện thành Vô Hình tướng pháp của Vô Vi thượng nhân. Nếu y tụ thành võ công, e rằng chẳng có ai là đối thủ. Nhất định phải tiêu diệt gã càng sớm càng tốt, để tránh hậu họa sau này.

Hắc Quỷ Vô Thường lên tiếng :

- Chúng ta làm cách gì rượt theo bây giờ?
- Chắc chắn tiểu tử và Bạch Hạc tiên cô đến Long Hoa đảo lấy Thiên Nhất thần thủy.

Dạ Diệp cung nữ nheo mày :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng dám xâm nhập Long Hoa đảo sao.
- Y băng mình lướt ra ngoài Đông Hải nhằm mục đích đó thôi.
- Y ra Long Hoa đảo thì chẳng có ngày trở về rồi. Chúng ta khỏi bận tay, chỉ đáng tiếc thần lực ngàn năm của giao long đành hủy bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Xâm nhập Long Hoa đảo

Cát Nhựt kéo bừa Tuệ Nam băng ra ngoài biển Đông mà chẳng biết Long Hoa đảo nằm ở đâu. Ý niệm trong đầu chàng chỉ nhằm mục đích thoát chạy khỏi sự truy bắt của Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh. Mặc dù trong cơ thể đã có thần lực kỳ duyên, nhưng Cát Nhựt mới chỉ luyện qua bộ pháp Vô Hình nên cũng chưa biết cách hội tụ chân nguyên, quy tập đan điền chẳng bao lâu sau cước tốc của chàng đã giảm hẳn.

Nếu bây giờ, chàng ngưng trở bộ pháp để điều hòa chân khí thì rơi ngay xuống mặt nước. Biết như vậy, nhưng Cát Nhựt chẳng còn cách nào khác. Ráng thêm một đoạn nữa, Cát Nhựt rơi ùm xuống nước. May mắn có chiếc bè bằng ván. Cát Nhựt vịn tay vào chiếc bè đó.

Chàng nói với Tuệ Nam :

- Tuệ Nam cô nương... Cô nương còn sống không?
- Tất nhiên là còn sống
- Thế thì tốt rồi, tiểu gia và cô nương sẽ chết chung một xuồng.

Chàng ngêng mặt nhìn Tuệ Nam :

- Nghĩ cũng hay hay... Bạch Hạc tiên cô đi mây về gió giờ sắp biến thành cá lặn dưới thủy cung.

Một lượng sóng bạc đầu ập tới, nâng chiếc bè mong manh lên cao, rồi lại chìm xuống. Đang nói chuyện với Tuệ Nam không kịp phản ứng, Cát Nhựt hóp luôn một ngụm nước biển ho sặc sụa.

Nước mắt trào luôn ra ngoài, Cát Nhựt thở khì, hóm hỉnh nói :

- Chuyến này thì tại hạ và cô nương nhất định làm mối cho lũ thủy quái rồi. Trong biển nước mênh mông thì dù có võ công siêu phàm, tối thượng cũng đi tong. Phải chi bây giờ Bạch Nhi xuất hiện thì còn may ra.

Tuệ Nam nhắm mắt, thò thẻ nói :

- Sống chết đều có số phận. Nếu ta tới số chết, công tử cứ xô ta xuống nước, rồi dụng chiếc bè ván này mà quay trở vào.
- Ý kiến hay... rất hay... Tiểu gia xem chừng Bạch Hạc tiên cô cũng tới số chết rồi. Thôi thì để cái bè mong manh này cho tiểu gia vậy.

Tuệ Nam mở to hai mắt, tròn xoe như hai hạt nhãn. Nàng nghe câu nói vô tình, bạc nghĩa của Cát Nhựt, mà sững sờ vô cùng. Trái tim nàng bị ai đó bóp nghẹn, đau nhói trong lòng ngực.

Cát Nhựt cười hì hì :

- Hình như Tuệ Nam cô nương chưa muốn chết phải không?
- Muốn hay không muốn đều do công tử cả thôi. Chiếc bè ván này của công tử, người có thể quăng ta xuống lúc nào cũng được.
- Nàng biết như vậy là tốt rồi. Nàng đã thọ ơn tiểu gia thì nhất nhất sau này phải nghe theo lời tiểu gia, chịu không?
- Không..
- Nàng.. Nàng. Bộ nàng chỉ muốn cái đầu của ta thôi sao. Nếu vậy thì tiểu gia cho nàng xuống biển để khỏi vướng bận.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Công tử không bao giờ hành động hồ đồ như vậy đâu.
- Tại sao tiểu gia lại không dám làm chứ. Để nàng sống, biết đâu chừng nàng lại phui ơn, dẫn Tiểu gia lên đỉnh Vân sơn bỏ cho chết rục trên đó.
- Nếu như công tử nghĩ đến ta, thì ta nhất định không làm như vậy.
- Ta đâu có tin được nàng.
- Không tin sao lại cứu mạng Tuệ Nam. Công tử muốn giết Tuệ Nam sao không để cho Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh và Tam vương U Linh môn hành động, lại cố lôi Tuệ Nam ra ngoài biển.

Cát Nhựt thở khi một tiếng :

- Ôi... Tính tình của ta kỳ quặc lắm.. Nó thay đổi theo thời tiết và ngẫu hứng của mình.
- Miệng lưỡi công tử nói như vậy nhưng lòng lại nghĩ khác.

Tuệ Nam vừa dứt lời thì chiếc bè đột ngột nghiêng hẳn qua một bên.

Tuệ Nam hốt hoảng :

- Cát Nhựt.

Cát Nhựt cũng kinh hoàng thốt lên :

- Cái..

Một chiếc vây cá khổng lồ nhô lên khỏi mặt nước, ngay bên hông Cát Nhựt.

Nhìn chiếc vây cá trùng trùng. Cát Nhựt hốt hoảng nói :

- Tiểu gia và cô nương vào trong bụng cá hết. Số ta và cô nương chết trong bụng cá rồi.
- Công tử nhìn xem, trên vây cá có chữ kia.

Nghe Tuệ Nam nói, Cát Nhựt mới định thần, tập trung nhãn lực nhìn chiếc vây cá đang lượn lờ. Chàng thấy lơ mơ mấy chữ Long Hoa đảo.

- Ý.. Con thủy quái này của Long Hoa đảo. Trên vây cá có chữ, nhất định ở Long Hoa đảo có người.

Cát Nhựt buông tay khỏi chiếc bè ván, thoát chồm qua bên chiếc vây khổng lồ đó.

Tuệ Nam thấy hành động liều lĩnh của Cát Nhựt cũng phải thốt lên :

- Cát Nhựt... cẩn thận...

Nàng nói vừa dứt câu, chiếc bè ván bị kéo phăng trượt trên mặt nước. Phía trên Cát Nhựt đang ngồi chễm chệ trên lưng cá như người kỵ sĩ cỡi ngựa, hai tay ôm cứng cái vây khổng lồ, sợi dây kéo bè thắt ngang bụng.

Cát Nhựt quay lại cười hì hì :

- Cô nương nghĩ như thế nào... Thích lắm chứ... Lúc thì băng mình trên mây ngàn, khi thì vẫy vùng trong biển cả. Ha... ha... ha

- Công tử không nghĩ con thủy quái này sẽ chìm chúng ta xuống biển à.

- Tiểu gia biết giống cá này không bao giờ thích lặn nên mới đến bắt nó làm ngựa trên biển.

Con kinh ngư kéo chiếc bè ván cùng Cát Nhựt và Tuệ Nam lao đi nhanh không thể tả. Và chẳng bao lâu, trước mặt Cát Nhựt lơ mờ bóng dáng Long Hoa đảo.

Cát Nhựt chỉ tay về phía hòn đảo nói :

- Chắc kia là Long Hoa đảo.

Có lẽ con kinh ngư quá rành vùng hải phận này, nên chẳng hề giảm tốc độ. Cách Long Hoa đảo độ hai dặm, con kinh ngư bắt ngờ quẩy đuôi, chúc đầu xuống.

Vừa thấy kinh ngư có hành động kỳ lạ, như muốn lặn xuống đáy biển. Cát Nhựt liền băng ra khỏi lưng nó, trở luôn thuật pháp Vô Hình tính chạy vào bờ. Chẳng vừa đề khí thì chiếc đuôi khổng lồ đã quất mạnh xuống.

Ầm!

Sóng biển cuộn lên, nhận chìm chiếc bè ván trên có Tuệ Nam. Sự biến diễn ra quá đột ngột. Cát Nhựt thất kinh hồn vía, thì đã bị chiếc bè ván lôi xuống mặt nước.

Trong ánh sáng lơ mờ, Cát Nhựt kịp nhận ra thân người Tuệ Nam đang từ từ chìm dần xuống. Tháo vội sợi dây da nối liền mình với chiếc bè ván, Cát Nhựt quẩy chân thật mạnh băng nhanh về phía Tuệ Nam. Tay Cát Nhựt vừa ôm cứng eo ếch Tuệ Nam thì bất ngờ có một dòng xoáy nước khổng lồ hút lấy hai người.

- Chúng ta tới số thiệt rồi.

Cát Nhựt ôm cứng Tuệ Nam với ý niệm có chết thì chết chung.

Dòng xoáy nước khổng lồ nhồi Cát Nhựt và Tuệ Nam như hai chiếc lá khô trong cơn trốc dữ. Đến lúc bình lặng trở lại Cát Nhựt và Tuệ Nam đã bị cuốn đẩy lên gò đá tai mèo lởm chởm.

Cơ thể rất buốt, y phục tả toại, nhưng biết mình vẫn còn sống, Cát Nhựt đỡ đầu Tuệ Nam :

- Tuệ Nam... Tuệ Nam...

Hơi thở của nàng thật yếu ớt, trang phục bên ngoài rách bươm, lòi cả những đường sườn xay xác. Bất giác, trong lòng Cát Nhựt nổi lên sự thương cảm vô cùng.

- Tuệ Nam cô nương... Tuệ Nam cô nương tỉnh dậy đi.

Tương chừng như Tuệ Nam chỉ còn chút hơi thở yếu ớt sau cùng, sức chẳng đủ mở đôi thu nhãn. Cát Nhựt bế xốc nàng lên, trở luôn thuật Vô Hình bộ pháp băng vào trong Long Hoa đảo.

Cát Nhựt tin chắc, trong Long Hoa đảo có người và sẽ nhờ người đó giải cứu cho Tuệ Nam. Trước mặt Cát Nhựt là cả một vườn hoa kỳ lạ. Những đóa hoa trong tợ đầu rồng, ứng sắc hồng. Lần đầu tiên thấy giống hoa kỳ lạ này, Cát Nhựt đứng ngẩn nhìn.

Chàng tự hỏi :

- Đây là hoa gì nhỉ? Mặc... Mình hãy gắng tìm ra vị Đào chủ để nhờ y cứu Bạch Hạc tiên cô.

Với ý nghĩ dứt khoát đó, Cát Nhựt băng luôn vào trong rừng hoa quái dị. Thân ảnh chàng vừa chớp động, thì cả rừng hoa như sôi xào hấn lên, ngỡ như chúng có linh giác biết được có kẻ lạ đang xâm nhập.

Cát Nhựt không để ý thấy điều đó, nên cứ bế xốc Tuệ Nam băng qua khu rừng Long hoa. Chàng vừa đặt chân đến men cánh rừng, thì vô số những đóa hoa đầu rồng, như bầy ong vo ve, ào ào lao vào Cát Nhựt.

Thấy sự biến hóa quá lạ lùng, Cát Nhựt liền trở bộ pháp Vô Hình thối lui về sau.

- Chát... Chát... Chát...

Những đóa hoa đầu rồng găm chặt xuống đá. Đến bây giờ Cát Nhựt mới thấy sự lợi hại khủng khiếp của những đóa hoa đó. Đá tảng còn bị thủng lỗ chỗ bởi những cánh hoa kỳ lạ kia. Cát Nhựt sức nghĩ, nếu như không kịp thoát bộ về sau chắc đã tán mạng rồi.

Nghĩ như vậy, bắt giặc da thịt Cát Nhựt nổi đầy gai ốc, xương sống ớn lạnh. Chàng nhìn rừng hoa mênh mông bát ngát mà thất vọng vô cùng. Không một con đường nào, hay cách gì khả thi có thể vượt qua khu rừng hoa đầu rồng này, mà Tuệ Nam thì chỉ còn thoi thóp thở, khiến Cát Nhựt như đứng trên đồng than hồng.

- Ta biết làm sao bây giờ... Ta biết làm sao bây giờ.

Cát Nhựt nhặt một đóa hoa, quan sát, rồi quả bất nhẫn quăng luôn nó vào trong rừng hoa. Đóa hoa đầu rồng phiêu phiêu như cánh bướm nhẹ nhàng hòa vào rừng hoa bạt ngàn ấy.

Cát Nhựt đứng ngơ ngẩn một hồi, cặp mắt chợt sáng hẳn lên, chàng lẩm nhẩm nói :

- Tiểu gia có cách rồi... Lũ quý... Tiểu gia có cách rồi.

Cát Nhựt đặt Tuệ Nam nằm duỗi dài trên gò đá, dùng luôn bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt mà Tiểu Chi đã truyền thụ bằng về phía khu rừng hoa đầu rồng, rồi thoát cái thoát bộ về sau. Chỉ ba bốn lần Cát Nhựt trở khinh công tuyệt kỳ thì dưới chân chàng là một đệp hoa không lồ do chàng hái được.

Cát Nhựt thở một lúc, mới gom tất cả những đóa hoa. Chàng gấn hoa khắp cả người mình từ đầu tới chân như một tên bù nhìn kết bằng hoa.

Cát Nhựt tần ngần một lúc thật lâu, mới quyết định thả bước thật chậm về phía khu rừng ấy. Chàng mon men đến sát bên cánh rừng, đồng thời vận hóa chân ngươn chuẩn bị trở thuật khinh công thoát về sau.

Thật lạ lùng khi Cát Nhựt tiến đến những cây hoa đầu rồng mà chúng vẫn chẳng có động tĩnh gì. Cát Nhựt mỉm cười, bạo dạn thò tay ngắt một đóa hoa gần nhất. Cả khu rừng hoa vẫn chẳng có biểu hiện gì, chúng vẫn lầy lầy, chao qua chao lại đón gió biển.

Cát Nhựt quay trở lại bên Tuệ Nam. Chàng kết hoa lên người Tuệ Nam, vừa kết Cát Nhựt vừa nói :

- Tiểu gia đang trở thuật dị dung hóa trang cho Bạch Hạc tiên cô biến thành người rừng.

Kết xong lớp áo hoa lên người Tuệ Nam, Cát Nhựt mới bẻ xóc nạng, từ từ dần bước về phía khu rừng hoa kỳ dị đó.

Tìm đập như trống trận, Cát Nhựt nghĩ thầm :

- “Nếu cách này mà vẫn bị lũ hoa ôn dịch cản đường thì coi như hết đường sống.”

Cát Nhựt bẻ Tuệ Nam mon men đến rừng hoa, rồi hít luôn một luồng chân ngươn thật sau, tự trấn tĩnh mình, chàng xăm xăm tiến thẳng vào trong luôn.

Cát Nhựt thở khi một tiếng khi những cụm hoa vẫn thờ ơ với sự có mặt của chàng.

Cát Nhựt nói với những khóm hoa đỏ :

- Lũ bay làm sao thông minh bằng Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Vô Cát Nhựt chứ.

Mặc dù nói cứng như vậy, nhưng trong lòng Cát Nhựt cũng hồi hộp vô cùng. Nếu như chàng không kịp nghĩ đến phương sách dùng hoa kết lên người thì dù có võ công siêu quần tới thượng, mà xông liều chắc cũng sẽ bỏ mạng bởi những đóa hoa linh vật này.

Mất hai khắc, Cát Nhựt cùng với Tuệ Nam đi qua khỏi khu rừng hoa đầu rồng đó. Trước mặt chàng là một bãi phẳng lý, chính giữa có ngôi cỏ miếu, thời gian, cộng với mưa gió đã khoát một lớp rêu xanh trông thật hoang tàn, cô tịch.

Cát Nhựt nghĩ, có lẽ vị Đào chủ ngụ trong ngôi cỏ miếu này, liền bẻ Tuệ Nam đi luôn đến đó. Chàng đặt Tuệ Nam xuống bậc tam cấp, hướng mặt về phía cửa chính đông tay ôm quyền kính cẩn nói :

- Tại hạ là Vô Cát Nhựt, vì sự an nguy của sư muội là Tuệ Nam, đến thỉnh cầu Đào chủ gia ơn.

Nói dứt câu, Cát Nhựt lò mắt nhìn vào cửa chờ đợi. Cánh cửa gỗ vẫn im lìm chẳng chút biểu hiện bên trong có người.

Cát Nhựt nói lại lần nữa :

- Tại hạ là Vô Cát Nhựt... Đào chủ có nghe không?

Cũng không có động tĩnh gì.

Cát Nhựt lắng tai nghe. Chàng thấy hình như đây là một ngôi miếu hoang chẳng có người ngụ.

Cát Nhựt vỗ đầu mình :

- Ái chà... bộ ở đây thật không có người sao. Không có người sao lại có nhà.

Cát Nhựt đưa tay lên miệng, thét thật lớn :

- Có ai ở trong nhà không?

Bên trong hoàn toàn im lặng, Cát Nhựt thét lại lần nữa :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng công tử đến đây, sao không thấy ai ra đón vậy?

Vẫn sự im lặng cô tịch.

Cát Nhựt chờ thêm một chút nữa, mới bước lên bậc tam cấp. Chàng vừa đặt tay vào cánh cửa gỗ, nó đã bung ra.

Bên trong cổ miếu có hai chiếc áo quan bằng đá, chạm trổ hình Long Lân Quy Phụng rất tinh xảo. Phía trên hai cổ áo quan đó là bài vị nét chữ đã mờ rồi.

Cát Nhựt thấy hai cổ quan tài, tự dưng xương sống ớn lạnh. Chàng cảm nhận sự khủng bố đang tỏa ra khắp mọi nơi, và sự khủng bố đó phát xuất từ hai cổ quan tài này.

Cát Nhựt thò ra một tiếng, quay trở lại bên Tuệ Nam. Chàng hy vọng nàng đã tỉnh dậy. Lúc này nếu Tuệ Nam tỉnh dậy, Cát Nhựt cảm thấy đỡ trợ hơn.

Chàng khẽ gọi nàng :

- Tuệ Nam... Tỉnh dậy đi... Tuệ Nam tỉnh dậy đi mà. Ta van nàng đó.

Tuệ Nam vẫn nằm bất động. Cát Nhựt thò ra, sững sờ thét lớn :

- Tuệ Nam... Tỉnh dậy đi

Mặc cho Cát Nhựt la hét, Tuệ Nam vẫn nằm bất động.

Cát Nhựt hừ một tiếng bé xóc Tuệ Nam lên luôn, rồi xâm xâm đi thẳng vào trong tòa cổ miếu.

- Nàng không tỉnh thì coi như đã chết. Bên trong tòa nhà này có hai cổ quan tài. Tiểu gia sẽ đặt nàng vào luôn trong đó. Nếu có chết cũng còn chiếc áo quan che thân xác khỏi bị kiến bâu, ruồi đậu.

Mặc dù nói cứng, nhưng Cát Nhựt vẫn lo lắng vô cùng.

Chàng đặt Tuệ Nam xuống sàn đá rồi tiến thẳng lại bàn để chiếc bài vị. Thấy trên bàn sẵn nhang và đá lửa liền nghĩ :

- “Ồ trong nhà có sẵn nhang, mình cũng nên thắp một nén cho ấm cúng, coi như khấn nguyện những vị Đáo chủ đã qui tiên trong tòa nhà này.”

Cát Nhựt rút hai nén nhang, đánh đá lửa châm đèn, rồi đốt. Đứng trước bài vị chàng khấn :

- Các vị tiên bối sống ở đây, chết ở đây, linh thiên thì giúp cho tiểu bối lấy đặng Thiên Nhất thần thủy cứu sinh mạng Bạch hạc tiên cô.

Khấn xong, Cát Nhựt cắm nén nhang vào chĩnh bát để trước bài vị.

Nhang chàng cắm xuống, vừa buông tay ra, nó lại ngã xuống.

Cát Nhựt lăm bắm :

- Mình đúng là đồ vô dụng, cắm nhang cũng không xong.

Sau câu lăm bắm đó, Cát Nhựt ấn mạnh hai nén nhang xuống bát lư hương.

Nén nhang vừa đứng vững, Cát Nhựt ngờ như cái ấn tay quá mạnh của mình khiến bát lư hương trật xuống bàn.

Chàng lùi trở lại một bộ, thì nghe tiếng rì rì phát ra ngay sau lưng mình. Cát Nhựt quay phắt lại. Hai cổ quan tài bằng đá đang tự dần xuống nền tòa nhà.

Hồn vía như muốn tản mát, Cát Nhựt chỉ muốn trở luôn thuật khinh thân Vô Hình pháp tháo chạy mà thôi, nhưng sức nghĩ đến Tuệ Nam. Chàng băng mình đến bên cạnh nàng, ôm cứng Bạch Hạc tiên cô vào lòng, mắt không rời hai cổ quan tài đá đang từ từ chìm dần xuống nền nhà, miệng thì lẩm nhẩm :

- Ở đây có ma... Hết lũ hoa kỳ dị, lại đến hai cổ quan tài quái đản này.

Tiếng rì rì ngưng bật, đến lúc đó Cát Nhựt mới nhận thấy hai con đường hầm lộ ra dưới nền nhà. Chàng mon men đến cửa hầm bên phải. Dưới đường hầm như có hào quang phát sáng tỏa lên phía trên.

Cát Nhựt lại mon men đến cửa hầm bên tả. Bên dưới cũng vậy.

Chàng nghĩ thầm :

- “Chắc chắn dưới hai địa đạo này phải có cái gì đó. Hy vọng Thiên Nhất Thần Thủy cát đâu ở dưới.”

Nghĩ như vậy, Cát Nhựt bẻ xóc luôn Tuệ Nam lưỡng lự không biết chọn địa đạo nào, cuối cùng quyết định đi xuống địa đạo bên phải.

Đi xuống hết bậc tam cấp, tới một căn phòng bài trí đơn sơ, nhưng vô cùng sạch sẽ, chứng tỏ căn phòng này sau khi bẻ môn đã được dọn dẹp chu đáo. Đến bây giờ, Cát Nhựt mới nhận ra chiếc áo quan bằng đá đã chạy theo hai đường ray nằm chính giữa phòng.

Cách chiếc quan tài có một người đang ngồi xếp bằng trong ánh sáng mù mờ, Cát Nhựt không nhận ra chân diện mục của người đó.

Chàng bẻ Tuệ Nam đi lần từng bước và khi nhận rõ diện mục của di thể đó, chàng đứng chết lặng, miệng há hốc, tay chân lạnh ngắt, bất động.

Cát Nhựt không rơi vào tình trạng đó sao được, khi đối mặt với chàng là một người không có mặt. Dung diện của y đúng là Vô Thần chương giáo, chỉ có mặt, mà không có mũi, có miệng.

Cát Nhựt té phịch xuống đất ôm luôn Tuệ Nam vào lòng.

- Chúng ta tiêu thật rồi.

Chàng ngược lên nhìn di thể kỳ lạ hỏi :

- Chương giáo... Cát Nhựt không thù không oán với người...

Không có tiếng đáp lại. Cát Nhựt chờ đợi một khoảng khắc nữa, vẫn không thấy Vô Thần chương giáo động tịnh gì.

Lấy lại được bình tĩnh. Chàng liếc mắt quan sát di thể không mũi không miệng ấy, mới ngờ ngờ người đó đã chết từ lâu rồi.

Chàng mon men đến gần, khẽ gọi :

- Chương giáo... Chương giáo... Ngài có nghe Cát Nhựt nói gì không?

Cát Nhựt thở phào một tiếng, biết chắc người ngồi trước mặt mình chỉ còn là một cái xác vô hồn mà thôi.

Cát Nhựt nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Vô Thần chương giáo lại chết ở đây. Chương giáo ở đây, vậy kẻ kia là ai. Chẳng lẽ trên thế gian có hai người giống nhau như đúc”.

Cát Nhựt vỗ vào trán mình, quay trở lại bên Tuệ Nam :

- Tuệ Nam tỉnh dậy đi... Kỳ lạ lắm.

Cát Nhựt, vỗ nhẹ vào má nàng.

- Tuệ Nam... Ta van xin nàng tỉnh dậy đi mà. Chẳng lẽ chỉ có Thiên Nhất Thần Thủy nàng mới tỉnh dậy sao?

Cát Nhựt nhìn lên di thể của vị chủ nhân tòa cỗ miếu thờ dài thườn thượt, rồi bất giác lên tiếng van nài.

- Tiên bối có linh thiên thì chỉ chỗ dấu Thiên Nhất thần thủy cho tiểu bối cứu Bạch hạc tiên cô.

Cát Nhựt nói đến đây mới giật mình nghĩ. Trong cơ thể chàng vốn đã tiềm ẩn thần lực của giao long, sao không dùng máu của mình, biết đâu Tuệ Nam có thể hồi phục.

Nghĩ xong, chàng lại lắc đầu. Không thể được, mật giao long chỉ có công năng trong cơ thể mình, nếu dùng được cách truyền khí công thì may ra, chứ dùng máu thì e chẳng có công hiệu gì. Cát Nhựt thất vọng vô cùng, bởi không biết cách vận hóa truyền công trợ lực.

Cát Nhựt gãi đầu xồn xột :

- Ta vô dụng thật... Vô dụng thật.

Chàng đảo mắt nhìn quanh :

- Nhất định Thiên Nhất thần thủy phải để đầu đó trong ngôi cổ miếu này.

Quan sát từng góc ngách khắp địa phòng, Cát Nhựt vẫn không thấy một chỗ nào khả nghi có thể dấu Thiên Nhất thần thủy.

Chàng than vãn thở dài :

- Cả hòn đảo Long Hoa mệnh mông này, biết Thiên Nhất thần thủy ở đâu mà tìm. Không lẽ mình lại bó tay để mặc Bạch Hạc tiên cô chết lần chết mòn sao.

Nhìn lại Tuệ Nam, thấy sắc diện nàng héo hắt, lòng Cát Nhựt cũng đau xót vô cùng.

Cát Nhựt chợt thấy Tuệ Nam run khẽ một cái, ngỡ rằng nàng sắp tỉnh lại, mừng quá, vội gọi :

- Tuệ Nam cô nương... Tuệ Nam cô nương.

Tuệ Nam đã không tỉnh, còn thiếp sâu hơn, nhưng cơ thể nàng lại có những đợt run như người đang lên cơn cảm sốt.

Cát Nhựt đặt tay vào trán nàng, thấy khí lạnh thoát ra, ngỡ như băng hàn.

Cát Nhựt bế xốc Tuệ Nam lên, không biết đặt đầu để cho nàng bớt lạnh, nghĩ sao chàng lại đặt luôn Tuệ Nam vào chiếc quan tài đá.

Cát Nhựt đứng ngay cổ áo quan bằng đá, lẩm bẩm nói :

- Tuệ Nam cô nương... Cát Nhựt đã làm hết cách rồi và đã đưa cô nương đến Long Hoa đảo. Ngờ rằng ở trên đảo có Thiên Nhất thần thủy, nhưng chỉ có tòa cổ miếu này. Giờ chẳng còn làm gì hơn là liệm cô nương vào cổ quan tài này, nếu chẳng may Tuệ Nam có trở thành người thiên cổ, thì xin hiệu cho tấm lòng của Cát Nhựt.

Cát Nhựt vuốt tóc Tuệ Nam :

- Thấy cô nương như vậy, Cát Nhựt đau xót vô cùng.

Không biết do cảm xúc đang dâng tràn, hay do sự thương cảm Tuệ Nam, Cát Nhựt cúi xuống hôn lên trán nàng. Mũi chàng vừa đặt lên trán Tuệ Nam đã thốt lên một tiếng :

- Ý...

Cát Nhựt thốt lên, bởi chàng nhận ra cơ thể Tuệ Nam đã ấm lại. Sự ấm áp của một cơ thể sống, đang từ từ hồi phục. Chính cảm nhận đó, chàng mới để ý đến cổ áo quan.

Cát Nhựt gõ tay vào thành vách đá áo quan, nghe âm thanh trong vắt phát ra. Và sự đặc biệt là vách áo quan âm ấm khác hẳn sự lạnh lẽo của những tảng đá bình thường.

Cát Nhựt nhìn chăm chăm vào cổ quan tài bằng đá lẩm nhẩm :

- Chẳng lẽ cổ quan tài này lại chính là Thiên Nhất thần thủy?

Chàng lắc đầu :

- Không thể nào Thiên Nhất thần thủy lại là cổ áo quan này.

Chính vừa lúc chàng vừa dứt câu, từ trong áo quan một luồng khói trắng tỏa lên. Luồng khói trắng đó tỏa hơi ấm, khiến cả căn phòng như được sưởi ấm, tạo một cảm giác sáng khoái vô cùng.

Cát Nhựt chồm lên nhìn Tuệ Nam

Chung quanh người Tuệ Nam ngợp khói ấm nồng như nàng đang được xông. Cát Nhựt đặt tay vào mạch môn của Tuệ Nam.

Chàng lẩm nhẩm :

- Kỳ lạ... kỳ lạ.

Da thịt Tuệ Nam từ từ trở nên hồng hào, một lúc sau, Cát Nhựt nghe rõ mồn một tiếng tim đập rộn rịp trong lồng ngực của nàng.

Cát Nhựt gọi khẽ :

- Tuệ Nam... Tuệ Nam

Như nghe được tiếng gọi nhỏ nhẹ của Cát Nhựt, Tuệ Nam hé hai cánh mi cong vút.

Cát Nhực mừng quá thót lên :

- A.. Nàng đã sống dậy rồi. Tiểu gia tưởng nàng tiêu rồi chứ.

Vừa thấy khuôn mặt tuấn tú, khôi ngô của Cát Nhực.

Tuệ Nam đã thẹn đỏ mặt, đẩy luôn chàng ra, ngồi xồm dậy :

- Ngươi... ngươi đã làm gì ta?

Nhìn lại, thấy trang y của mình rách bươm, xóc xếch trông tệ hại vô cùng, lại thêm những đóa hoa đầu rồng như hoa dùng để tẩm liệm người chết. Tuệ Nam nhìn sững vào Cát Nhực.

Thấy nhãn quang của nàng, Cát Nhực vội vã khoát tay :

- Ê... Nàng đừng hiểu lầm tiểu gia nghe... Đừng hiểu lầm tiểu gia nghe. Ta lặn lội mang nàng đến đây tìm Thiên Nhất thần thủy chứ không có ý đồ gì khác. Trên có trời làm chứng, dưới có vị kỳ nhân ngồi kiết đả kia, Cát Nhực không hề đụng chạm gì đến nàng... nhá... Đừng có nghĩ bậy nghĩ bạ, mà đánh tiểu gia.

Tuệ Nam thẹn thùng bước ra khỏi quan tài đá, khói từ dưới đáy áo quan vẫn tiếp tục tỏa lên.

Nàng quay lại nhìn dị thể vị kỳ nhân có dung mạo giống Vô Thần chương giáo. Tuệ Nam lẩm nhẩm :

- Bách Diện nhân...

Nghe nàng nói, bất giác Cát Nhực cũng đưa mắt quan sát thi thể của Bách Diện nhân.

- Cô nương nói người chủ nhân tòa cỗ miếu này là Bách Diện nhân à?

Tuệ Nam gật đầu :

- Không ngờ chúng ta lại đến đúng nơi viên tịch của lão tiền bối Bách Diện nhân.

Cát Nhực bước đến cạnh bên nàng :

- Cô nương thấy trong người thế nào?

Tuệ Nam quay lại nhìn sững vào Cát Nhực :

- Ta đã hoàn toàn bình phục rồi.

- Thế thì cỗ quan tài đá này đúng là Thiên Nhất thần thủy. Nếu nó là Thiên Nhất thần thủy thì làm sao khiến về cho lệnh sư Tiên Hạc cô phụ?

Tuệ Nam quan sát áo thạch quan. Nàng lắng tai nghe, có lẽ nhờ vào võ công thông tuệ, Tuệ Nam nghe tiếng nước tí tách như đang sôi dưới đáy áo quan.

- Tuệ Nam hiểu rồi. Cỗ áo quan này được thiết kế trên dòng nước nóng, mà hơi nước có thể đã thông kinh mạch, dẫn truyền huyết lưu giải trừ tất cả những tử huyết khí bị tử quang Đoạt Hồn chung đánh trúng.

- Tiểu gia hiểu rồi... Hiểu rồi... Thì ra Thiên Nhất thần thủy là dòng địa thủy dưới chiếc áo quan này.

- Đúng như vậy

- Vậy còn cỗ áo quan bên cạnh địa phòng này chắc cũng có công năng như chiếc áo quan này.

- Công tử nói sao... còn có cỗ thạch quan nữa à?

Cát Nhực gật đầu :

- Hai cỗ áo quan ở trong tòa nhà này, có chung một cơ quan bí mật điều khiển. Tiểu gia và cô nương qua bên kia xem bên trong chiếc áo quan đó chứa đựng gì.

Tuệ Nam gật đầu.

Hai người trở lên cỗ miếu qua địa thạch phòng kế bên.

Tuệ Nam hỏi Cát Nhực :

- Do đâu công tử biết cách vận hành cơ quan vậy?

- Ày... Lúc Tuệ Nam gần chết, tiểu gia quýnh quá, liền thấp nén nhang cắm vào lư hương trên bàn để bài vị. Thế là cơ quan bí mật chuyển động.

Hai người xuống địa phòng, Cát Nhược ngạc nhiên vô cùng khi thấy nắp quan tài bằng đá nặng nghìn cân đã được nhấc lên bằng một sợi xích treo trên hai chiếc ròng rọc.

Hàng chữ được khắc tỉ mỉ, lớn bằng bàn tay đập vào mắt chàng và Tuệ Nam :

Kiến giả không được đặt tay lên thạch mô.

Đến lúc này, Cát Nhược mới giật mình, cả Tuệ Nam cũng vậy. Nếu như Cát Nhược không thấp nén nhang cắm lên lư hương khởi động các cơ quan bí mật mà tự ý mở nắp thạch mộ thì có lẽ mạng chàng đã tiêu tùng rồi.

Chàng và nàng bước đến quan sát cổ áo quan, nhận ra sắc đá đen kịt, chứng tỏ nó là một khối độc được vô cùng lợi hại, bất cứ kẻ nào chạm tay đến nhất định chẳng thể nào bảo toàn sinh mạng.

Nhìn vào trong áo quan, Cát Nhược giật nảy người bởi thấy cây thiết trượng, mà đầu đỉnh là chiếc sọ người đỏ hoe trông thật là khủng bố.

Đầu sọ phát ánh sáng hồng hồng, còn hai hốc mắt thì phát ra hai tia từ quang xanh biếc, ảm hiện. Chỉ mới nhìn qua bộ vũ khí kỳ quặc đó, da thịt Cát Nhược lẫn Tuệ Nam đều sồn gáy óc, bởi sự khủng bố từ nó phát ra.

Phía dưới Thiết trượng huyết lâu, có một quyển bí kíp da dê, bên cạnh quyển bí kíp là ba chiếc mặt nạ.

Một chiếc ghi hàng chữ Thiên Vương, kẻ là Địa vương và cái thứ ba có nét ôn nhu, hiền hậu tên là Nhân vương.

Tuệ Nam quay lại Cát Nhược :

- Thì ra trước đây, Bách Diện nhân xuất hiện dưới lót ba vị đại kỳ nhân Thiên, Địa, Nhân Vương.

- Thế tại sao còn có danh xưng Bách Diện nhân nữa?

- Hành tung của Bách Diện nhân xuất quỷ nhập thần, lúc dưới diện dung Nhân vương, lúc bởi diện dung Địa vương, nhưng nhất nhất lão tiền bối đều tự xưng là Bách Diện nhân, nên mới có cái danh đó.

Tuệ Nam nhìn lại Cát Nhược :

- Công tử đã thấp nhang, coi như gián tiếp nhận Bách Diện nhân là sư phụ, vậy hãy hàm thụ võ công của người. Kể từ bây giờ công tử là truyền nhân duy nhất của Bách Diện nhân. Chủ nhân cây Tàn Sát lệnh này.

Cát Nhược trợn mắt hỏi lại :

- Cái gì là Tàn Sát lệnh.

Tuệ Nam chỉ vào cây Thiết trượng huyết lâu :

- Đây là Tàn Sát lệnh, vũ khí cực kỳ lợi hại của Bách Diện nhân. Chính nó đã khiến các đại ma đầu phải kiên nhẫn rút cánh tay vấy máu lại.

Cát Nhược gật gù :

- Lợi hại thật... Nhưng kỳ duyên hôm nay còn có công của cô nương. Vậy chúng mình chia hai. Cát Nhược không muốn hưởng thụ một mình đâu.

Tuệ Nam lắc đầu :

- Không được... Tuệ Nam cảm kích tấm lòng ấy, nhưng không thể nhận sự ưu ái của công tử.

- Tại sao?

- Tuệ Nam đã có lệnh sư là Tiên Hạc cô phụ, còn công tử chưa có ai là sư phụ, lại là người đầu tiên bái Bách Diện nhân. Đó là cái duyên của công tử. Với lại, nếu không có công tử, Tuệ Nam cũng không giữ được mạng mình.

Cát Nhược thở dài một tiếng :

- Ày... Ai mà biết cô nương thọ giáo võ công của Bách Diện nhân chứ. Với lại tại hạ không muốn học một mình trên hòn đảo này.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Mặc dù không ai biết, nhưng có Cát Nhược biết. Và cái tâm của ta biết. Ta không muốn mang tiếng kẻ phản sư nghịch tổ.

Cát Nhựt cười hì hì :

- Nàng không học tất nàng sẽ bỏ đi, tiểu gia ở lại đây một mình. Ui cha... Ghê lắm... Thôi thì đóng cửa miếu lại, chẳng còn phiền ai nữa.

Cát Nhựt vừa nói dứt câu, Tuệ Nam đã vung tay thộp vào gáy chàng.

Nàng nghiêng răng ken két.

Cát Nhựt quỳnh quáng thét lên :

- Ê... Bộ nàng định giết ta sao? Ta đâu có làm gì nàng..

Tuệ Nam gằn giọng :

- Nếu công tử không chịu hàm thụ võ công của Bách Diện nhân, nhất định ta sẽ bẻ cổ ngươi.

Nàng vừa nói vừa vận công, ngọc thủ kêu cấn cấn.

Cát Nhựt hoảng quá, la rầm lên :

- Tiểu gia học... Nhất định học... Buông ta ra đi mà.

- Nếu công tử gian ngôn thì tính sao?

- Ta làm thân trâu chó phục vụ nàng.. Và thế sẽ...

Tuệ Nam buông Cát Nhựt ra, nhìn chằm chằm vào chàng, nàng nói nhấn mạnh từng chữ một :

- Ta sẽ ở đây với công tử, giúp công tử thành tựu võ học, nhưng với điều kiện...

Cát Nhựt gật đầu :

- Nàng ở lại thì điều kiện gì cũng được hết, chứ để tiểu gia ở lại hòn đảo một mình, rồi có gì thì chết quá.

- Ta sẽ bảo vệ công tử trong lúc luyện công, ngược lại công tử phải chăm chú không được sao lãng luyện võ công của Bách Diện nhân, nếu lơ là là rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng khi thành tựu, oai lực sẽ vô cùng lợi hại. Giang hồ không ai sánh bằng.

- Kể cả cái gã Vô Thần chương giáo Đoạt Hồn chung chứ?

Tuệ Nam gật đầu :

- Kể cả hắn cũng không thể sánh bằng.

Nàng thở ra, nhìn Cát Nhựt nói tiếp :

- Con điều kiện thứ hai

- Nàng nói đi

Tuệ Nam lưỡng lự :

- Ta nói ra sợ công tử khinh khi mình.

- Tầm bậy

Nàng nhìn thẳng vào đáy mắt của Cát Nhựt xuống giọng thật nhỏ nhẹ :

- Lễ giáo gia phong đã buộc Tuệ Nam..

- Nàng muốn nói... Nàng bắt buộc là... là... Là hôn thê của Cát Nhựt chứ gì?

Tuệ Nam bặm môi gật đầu.

Cát Nhựt nói :

- Ấy... Nàng đừng nệ hà... Vì nàng nghĩ tiểu gia đã có công cứu nàng phải không?

- Đúng như vậy, thứ hai Tuệ Nam đã thấy... Và Cát Nhựt cũng đã...

Cát Nhựt gãi đầu... Chàng bắt gặp nghiêm giọng :

- Hôn nhau là việc hệ trọng, nhờ như nàng có thấy thân thể ta, và ngược lại, nhưng nếu không có lòng với nhau cũng chỉ gượng ép mà thôi. Nàng đừng có bận tâm..

- Công tử không hiểu Tuệ Nam.. Thật là Tuệ Nam đã...

Cát Nhựt nheo mắt nhìn Tuệ Nam :

- Nàng đã yêu ta phải không?

Tuệ Nam gật đầu.

- Thế thì nàng có biết ta cũng đã để mất tới nàng nhưng..

- Nhưng sao?

- Cô nương cứ đòi cắt cái đầu của ta, thế thì sao ta dám ngo lời.

Tuệ Nam bật cười khúc khích :

- Tuệ Nam dừ lăm à? Bằng Tiểu Chi không? Chính Tiểu Chi cũng đòi cắt đầu Cát Nhựt nhưng cuối cùng lại truyền thụ bộ pháp Vô Hình cho chàng.

- Vậy là Tiểu Chi cũng yêu ta?

Tuệ Nam nheo mày :

- Chàng có thích lăm không?

- Ồ.. Thì Tuệ Nam đòi cắt đầu Cát Nhựt thì yêu Cát Nhựt. Tiểu Chi cũng vậy... Mai này nữ nhân nào đòi cắt đầu ta nhất định người đó yêu tiểu gia.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Thế còn Dạ Diệp cung nữ thì sao? À có đòi cắt đầu công tử không?

Cát Nhựt lắc đầu :

- Không... Dạ Diệp cung nữ thì không. À lúc nào cũng... À à... Có một lần ta bỏ chạy thực mạng và nhờ có nàng mới không tan xác dưới vực thẳm đó.

- Tuệ Nam đã nói hết rồi, công tử quyết định đi.

Cát Nhựt nhìn Tuệ Nam chăm chăm

- Cát Nhựt nhìn gì dừ vậy?

Cát Nhựt bất thần nhảy xổ tới ôm cứng Tuệ Nam

Tuệ Nam không kịp phản ứng, đã bị Cát Nhựt ôm cứng rồi. Và tất nhiên, một cảm giác ngây ngây từ chàng khóa lấp qua nàng.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tàn Sát lệnh

Mất trọn hết một năm, Cát Nhựt mới tụ thành võ học của Bách Diện nhân với sự trợ giúp của Tuệ Nam.

Một buổi sáng mùa đông, khi những chòm bông tuyết phủ xuống ngôi cổ miếu, Tuệ Nam mới đến bên Cát Nhựt :

- Đại ca... hôm nay đại ca thử sử dụng đến Tàn Sát lệnh cho muội nhìn xem.

Cát Nhược gật đầu :

- Muội hãy vào trong miếu quan sát coi đại ca tiến triển đến đâu.

Tuệ Nam quay trở vào miếu, Cát Nhược đứng giữa trời tay cầm cây Thiết trượng huyết lâu. Những bông tuyết trên trời là tả rơi xuống, chẳng mấy chốc bám đầy trên vai Cát Nhược.

Cát Nhược nhìn trời, hít chân khí, thét một tiếng thật lớn :

- Tàn Sát lệnh.

Cùng với tiếng thét khủng bố đó, cây Thiết trượng huyết lâu như biến hóa thành trăm ngàn chiếc bóng vùn vùn che kín thân ảnh chàng, rồi liền theo đó, từng tia tử quang xanh lè đan kín cả bầu trời.

Tuyết bốc thành hơi, và những tiếng nổ như sấm động, tưởng chừng cả hòn đảo Long Hoa sắp chìm xuống đáy biển.

Tuệ Nam đứng bên trong cổ miếu, mà ngỡ như mình đang đứng trên một con chấn động khủng khiếp không thể nào ngờ được. Cứ sau một tiếng nổ như sét trời đánh xuống vách núi, thân ảnh của nàng lại chao đảo.

- Âm... Âm... Âm..

Cát Nhược trụ thân, dưới chân chàng, bông tuyết đã hóa thành hơi bốc hết rồi, chung quanh Cát Nhược là những cái lỗ to nửa trượng, nám đen trông vô cùng nham nhở.

Tuệ Nam bước ra nhìn ngọn Thiết trượng huyết lâu mà chẳng biết nói gì. Lần đầu nàng chứng kiến oai lực vô cùng khủng khiếp của Tàn Sát lệnh nên không khỏi bấn loạn trong lòng.

- Đại ca..

- Muội thấy Tàn Sát lệnh như thế nào?

- Đại ca hãy hứa với muội chỉ khi nào cần kíp lắm mới sử dụng đến Tàn Sát lệnh.

Cát Nhược mỉm cười :

- Tuệ Nam.. ta không phải là kẻ háo sát, thích giết người. Tàn Sát lệnh chỉ sử dụng khi ta là Thiên Vương, Địa Vương, còn bản thân Cát Nhược chỉ muốn mang chiếc mặt nạ Nhân Vương mà thôi.

Tuệ Nam nép đầu vào ngực chàng :

- Tiểu muội cũng muốn như vậy. Bởi sử dụng đến Tàn Sát lệnh. Tiểu muội sợ...

Cát Nhược vuốt tóc nàng :

- Hay là mình để Thiết trượng huyết lâu trở vào cổ áo quan.

- Thiết trượng huyết lâu trong tay đại ca muội không còn sợ gì nữa. Để nó lại đây nếu ai đó lấy được, mà người đó lại có tà tâm, thì còn nguy biết chừng nào nữa. Miễn sao đại ca sử dụng Tàn Sát lệnh đúng vào những tình huống cho phép là tốt rồi.

- Muội yên tâm đi

Tuệ Nam ngước lên nhìn chàng :

- Vô công của đại ca đã tụ thành rồi đó. Giờ đã đến lúc...

Hai mắt Tuệ Nam rướm lệ nhỏ xuống, chẳng mấy chốc đã có tiếng nấc khe khẽ của nàng.

Cát Nhược áp đầu Tuệ Nam vào ngực mình :

- Muội... Muội tính...

Tuệ Nam ngước lên mỉm cười với Cát Nhược :

- Muội phải quay về La Phù sơn... Đại ca trở về Vô Danh Kiếm, tẩy thanh ác tặc, dựng lại cơ đồ của phụ thân.

Cát Nhược gật đầu :

- Đại ca sẽ tìm đến La Phù sơn để gặp muối sau khi phục hồi Vô Danh Kiếm.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Biết đâu chừng khi đại ca đến Hón Thành thì muối cũng kịp cỡi hạc đến.

- Một mình đại ca cũng đủ đối mặt với Vô Thần chương giáo rồi. Muối khỏi phải bận tâm. Với lại Cát Nhựt muốn tự mình giải quyết những ân oán với Vô Thần chương giáo.

- Nhưng muối muốn góp phần với đại ca.

Cát Nhựt lắc đầu :

- Muối không nên nhúng tay vào... Đây là việc riêng, với lại nhũ mẫu Phụng Tiên và Tĩnh Bình còn đang ở trong tay Vô Thần chương giáo, nếu khinh suất, tính mạng của những người đó khó bảo toàn.

Hai người trở vào trong tòa miếu. Dọn dẹp đầu đó tươm tất lại như cũ. Cát Nhựt cùng Tuệ Nam thấp hai nén nhang lên bàn thờ bài vị.

Cát Nhựt khăn :

- Sư phụ... Cát Nhựt may mắn trở thành truyền nhân của người, nhất định sẽ dùng võ công của người phục hồi chánh đạo.

Khăn xong, chàng và Tuệ Nam hành đại lễ rồi mới đứng lên, quay ra cửa.

Hai người trở ra ngoài bờ biển, bồi hồi nhìn nhau.

Tuệ Nam bậm môi một lúc mới nói :

- Đại ca hãy bảo trọng.

Cát Nhựt gật đầu. Thấy lệ ngọc của nàng bắt gác nhỏ xuống, Cát Nhựt không dẫn được, nắm tay Tuệ Nam :

- Muối bảo trọng.

Vừa nói dứt lời, Cát Nhựt đã thấy xa xa bóng trắng của Bạch nhĩ. Và thoáng chốc Bạch nhĩ đã vỗ cánh ngay trên đỉnh đầu chàng và Tuệ Nam.

Trên mình Bạch Nhĩ là Bá Ngôn nghiêng đầu đưa tay ngoắc Tuệ Nam :

- Tỷ tỷ... sư phụ đang chờ.

Tuệ Nam quay lại Cát Nhựt :

- Đại ca Muối kiếu từ.

Nàng dứt lời, điểm mũi hài, thân ảnh như cánh bướm bay vút lên ngồi trên thân mình Bạch nhĩ Tuệ Nam cúi xuống, vừa khóc vừa nói :

- Cát Nhựt bảo trọng..

Bạch nhĩ vỗ cánh mạnh một cái, như cánh tên bay vút đi về phía cuối trời tây. Chẳng mấy chốc, bóng chim chỉ còn là một chấm sáng trên mặt biển.

Cát Nhựt nhìn theo thở dài ảo não. Khi Tuệ Nam đi rồi thì trong lòng chàng trở lên cô tịch nặng nề.

Một vòi nước từ dưới đáy biển phun lên, liền sau đó là chiếc vây cá hôm nào đã đưa chàng và Tuệ Nam đến Long Hoa đảo.

Cát Nhựt mỉm cười :

- Kính ngư... Ngươi đến đón ta đây à?

Cát Nhựt dụng luôn bộ pháp di hình kỳ tuyệt băng mình ra, và chễm chệ ngồi trên lưng kính ngư.

Chàng vỗ vào vây cá :

- Chúng ta đi thôi.

* * * * *

Hứa Đô thành... Thiên Đẳng kỹ viện.

Cũng những ngọn thiên đăng như phủ lên tòa lầu nguy nga tráng lệ, khách thập phương lũ lượt kéo vào khi hoàng hôn chập xuống.

Cát Nhựt trong trang phục nho sinh thư thái thả bước lên bậc tam cấp. Có lẽ sau một năm trôi rên công phu võ công của Bách Diện nhân, chàng đã thay da đổi thịt, và cái danh Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng cũng trôi theo năm tháng, chẳng còn đọng lại trên giang hồ, nên sự xuất hiện của chàng ít ai để ý tới.

Cát Nhựt vừa lên hết bậc tam cấp, giật mình khi thấy phía trước mình là chiếc lưng eo quen thuộc của Tạ Thu Nguyệt. Tạ Thu Nguyệt trong bộ cánh trắng của các nàng kỹ nữ, mới khiến cho Cát Nhựt giật mình. Chàng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Giang Nam vạn phú sau một năm lại lụn bại như vậy sao?”

Cát Nhựt tính bước lại bên Tạ Thu Nguyệt, thì hai gã đại hán từ phía hậu cung đã tiến lại bên nàng. Hai tên đó xi xào mấy câu. Thu Nguyệt liền bỏ đi thẳng vào cửa hậu điện.

Thấy hành động có vẻ miễn cưỡng của nàng, Cát Nhựt ngò ngợ, Tạ Thu Nguyệt được ai đó triệu hồi. Nghĩ đến ngày nào, chàng bắt gặp xót xa cho nàng.

Cát Nhựt liền nổi gót theo sau Tạ Thu Nguyệt.

Chàng vừa bước đến cửa dẫn vào hậu điện thì bị gọi giật lại :

- Công tử...

Liền sau đó, hai gã đại hán đã xuất hiện ngay bên cạnh. Một tên đặt tay lên vai Cát Nhựt, cất tiếng thật ôn nhu nói :

- Công tử miễn thứ, cửa này không dành cho khách.

Cát Nhựt mỉm cười từ từ quay lại đối mặt với hai gã đại hán có hàm râu cá chốt, chàng nói :

- Tiểu gia thấy vị cô nương vừa rồi rất giống Giang Nam vạn phú Tạ tiểu thư. Xin hỏi hai vị có phải nàng không?

Hai gã đại hán cùng gật đầu một lượt. Gã đứng bên phải Cát Nhựt buông tay khỏi vai chàng :

- Chắc công tử mới đến đây lần đầu không biết, chứ vị cô nương vừa rồi cách đây một năm là thiên kim tiểu thư, nam nhân chỉ đứng nhìn mà tơ tưởng thôi. Nàng chính là Tạ tiểu thư đó.

Cát Nhựt nheo mày hỏi :

- Một đại gia, hào phú như Tạ tiểu thư sao lại vào làm kỹ nữ trong này?

Gã đại hán đứng bên trái cười hì hì nói :

- Sự đời mà... Chẳng qua công tử không biết, Tạ tiểu thư vì dám cãi lệnh tôn chương quan nên mới vào chốn...

Gã đại hán đang nói im bặt lại, rồi nói tiếp :

- Ý... chuyện đó công tử không nên biết làm gì.

Cát Nhựt ngây ngô, móc luôn một nén vàng nhét vào tay gã, chàng nói :

- Tiểu gia tặng nhị vị nén vàng này dùng rượu giải khuây.

Cả hai tên liền ôm quyền nói :

- Đa tạ công tử!

- Tiểu gia muốn hỏi hai vị một câu nữa, chẳng hay có được không?

- Nếu câu hỏi đó không ảnh hưởng gì đến chúng tôi.

- Tất nhiên rồi. Ta muốn hỏi nhị vị, Tổng quản Thiên Đăng kỹ viện là ai vậy?

Gã đại hán đứng bên trái nhìn sững chàng :

- Công tử không biết à?

Cát Nhựt lắc đầu.

- Đại tổng quản chính là Hoàng đại gia đó.
- Tiểu gia muốn biết danh hiệu của Đại tổng quản?
- Tổng quản có danh là Bách Tinh nhân Hoàng đại gia.

Cát Nhục lặp lại :

- Bách Tinh nhân Hoàng đại gia. Danh hiệu này chứng tỏ vị Tổng quản đó rất hào hoa phong nhã.
- Hoàng đại gia hào hoa nhất thành Hứa Đô.
- Vậy chắc Tạ tiểu thư đi gặp Bách Tinh nhân?

Hai gã đại hán bật cười khúc khích, tên đứng bên phải gật đầu nói :

- Đúng như công tử dự đoán đó. Tạ tiểu thư được Hoàng đại gia ưu ái hơn những ả kia, nên thỉnh thoảng triệu hồi nàng đến hầu tiếp.
- Tiểu gia muốn xem mặt vị Tổng quản đó quá.
- Không được đâu!

Gã đại hán chưa kịp nói dứt câu, đã nhận luôn một ngọn chỉ khí của Cát Nhục. Gã kia toan thoái lùi về sau nhưng cũng chỉ kịp nhúc nhích bàn chân, thì đã đứng ngậy ra rồi.

Cát Nhục mỉm cười nói :

- Nhị vị tạm thời đứng đây gác cửa, tiểu gia vào trong một chút rồi sẽ ra ngay thôi mà.

Nói dứt lời, chàng xăm xăm bước qua cửa hậu điện. Vừa qua khỏi cửa hậu điện, Cát Nhục trở luôn thuật Vô Hình bộ pháp. Thân ảnh của chàng như một cánh bướm chập chờn, lúc hiện lúc mất băng vào phía sau tòa kỹ viện Thiên Đăng.

Không mấy khó khăn, chỉ thoáng một chút, Cát Nhục đã bắt kịp Tạ Thu Nguyệt, cũng vừa lúc này đẩy cửa bước vào trong tòa nguyệt lâu.

Cát Nhục đề khí, và chỉ khẽ lắc đôi vai thư sinh, thân ảnh đã phiêu phiêu băng lên nóc tòa nguyệt lâu đó. Chàng hạ mình xuống mái hiên, tựa như chiếc lá khô êm êm đáp xuống.

Ngón tay trở của Cát Nhục vươn ra xoi luôn một lỗ xuyên qua mái ngói, rồi ghé mắt nhìn xuống.

Bên trong tòa nguyệt lâu, Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ chễm chệ ngồi trên tràng kỷ, trong khi đó Tạ Thu Nguyệt đứng hầu ngay bên khung cửa, cúi gằm mặt xuống. Nàng đứng là một ả nô tỳ an phận, chẳng dám nhìn vị chủ nhân.

Hoàng Nhan Trổ cầm quả táo, ngoạm một miếng rồi quăng về phía góc phòng. Hần cất tiếng hạ mệnh lệnh :

- Mang quả táo đó đến đây cho lão gia!

Tạ Thu Nguyệt liền quỳ mọp xuống chực bò đến quả táo, nhưng Hoàng Nhan Trổ đã quát lên :

- Không được

Tạ Thu Nguyệt ngẩng đầu nhìn gã.

Hoàng Nhan Trổ nói tiếp :

- Lão gia muốn thấy người trần trường kìa, như những lần trước đó.

Nước mắt trào ra hai bên khóe mắt. Tạ Thu Nguyệt bặm môi, toan cời bỏ y trang thì bất ngờ quả táo như có bóng ma vô hình bóc lên khỏi mặt đất.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ chỉ thoáng ngạc nhiên, thì quả táo bay xệt vào mặt gã nhanh không thể tưởng tượng.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ kịp nghiêng đầu qua bên, nên quả táo ấy bay sọt qua mang tai gã.

Véo!

Quả táo gần chạm đến vách tường thì dừng sững lại, rồi đảo một vòng từ từ lượn lờ đến trước mặt Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Quả táo cứ bay lên bay xuống như muốn bốn cọt gã.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ vương trào thủ ra chop, quả táo lác qua bên thoát đòn trào ấy trong gang tấc, rồi lại chòn vòn trước mặt Bách Tinh nhân.

Họ Hoàng nhìn quả táo chăm chăm, gãi lẩm bầm :

- Ma quỷ? Quả thật có ma quỷ sao?

Miệng gãi còn lẩm nhẩm thì đã nghe bên tai mình tiếng vo ve :

- Họ Hoàng kia, người đang đối mặt với phán quan nơi diêm phủ, sao còn chưa chịu quì xuống?

Hoàng Nhan Trỏ nheo mày :

- Phán quan nơi diêm phủ?

- Đích thị là tạ Hừ... người đã đắc tội với bản quan, trong lúc ta đang say giấc lại quăng táo vào mặt quan. Tội của người đáng đun trên chảo dầu sôi.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ lùi lại nửa bộ :

- Hoàng mồ lờ tay Hoàng mồ lờ tay!

- Lờ tay à...

Giọng vi vu gần mạnh khiến họ Hoàng giật thót ruột, gãi chưa kịp định thần thì quả táo nện thẳng vào miệng gãi.

Sức mạnh của quả táo thật là khủng khiếp, khi nó đập nát thì Hoàng Nhan Trỏ cũng rụng luôn hai chiếc răng.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ phun hai chiếc răng gãy xuống đất.

Vừa phun, gãi vừa dậm bộ chực phi thân thoát chạy ra ngoài, nhưng vừa dậm bước thì có một lực khí vô hình kéo chân gãi lại.

Hoàng Nhan Trỏ chói với, té ngã đến trước.

Bịch!

Y áo dác nhìn quanh, rồi nói :

- Phán quan. Miễn thứ cho Hoàng mồ. Hoàng mồ không muốn giỡn mặt với phán quan đâu.

- Ta tha cho người, nhưng nhất định người phải quì xuống liếm gót hài vị cô nương kia.

- Hoàng mồ...

- Có nghe lệnh bản quan hay không? Hay đợi ta xóa tên họ Hoàng người trong sổ tử mạng?

Hoàng Nhan Trỏ vội vã rồi rít nói :

- Phán quan đại nhân đừng xóa tên Hoàng Nhan Trỏ tiểu bối. Tiểu bối sẵn sàng thực thi mệnh lệnh của đại nhân.

- Tốt lắm! Hãy làm đi. Bản quan đang ở ngay cạnh bên người đó.

Hoàng Nhan Trỏ vâng dạ rồi rít, tiến thẳng lại bên Tạ Thu Nguyệt quì mọp xuống.

Tạ Thu Nguyệt vội vã lùi về sau, nàng chớp mắt khoát tay lác đầu :

- Hoàng tổng quản đừng làm như vậy. Tiệp nữ không muốn gia gia chết đâu.

Hoàng Nhan Trỏ ngược lên nói với Tạ Thu Nguyệt :

- Người hãy đứng yên để ta liếm gót hài người. Bằng không ta sẽ chết bởi phán quan đại nhân.

Tiếng truyền âm của Cát Nhục nói vào tai Hoàng Nhan Trỏ, Thu Nguyệt đâu có nghe, nhưng mệnh lệnh của họ Hoàng nàng không dám phản kháng.

Tạ Thu Nguyệt nhắm nghiền hai mắt, Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ bò tới thè lưỡi liếm hài nàng. Gãi liếm xong, liền đứng lên. Nhưng tiếng phán quan lại đập vào tai gãi :

- Chưa được. Bản quan thấy người giống con chó quá, chó đã liếm giày chủ thì phải kêu gâu gâu. Nào kêu cho bản quan nghe coi!

Hoàng Nhan Trỏ nhăn mặt nhăn mày, quì trở lại. Cát giọng sủa như chó.

Hành động của Bách Tinh nhân như một người điên sắp biến thành khuyển đại, khiến Thu Nguyệt bật cười.

Hoàng Nhan Trỏ nghiêm mặt nhìn lên, gãi gãi giọng nói :

- Tiện nữ dám cười ta à?

Tạ Thu Nguyệt bậm môi lại.

Hoàng Nhan Trỏ lại nghe tiếng truyền âm của phán quan :

- Ngươi phải sủa lên liên tục một trăm tiếng bản quan mới tha chết cho ngươi.

- Đại nhân!

- Ngươi không sủa, ta gạch tên ngươi ngay lập tức đó.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ lại sủa inh ỏi. Lão cứ gục mặt xuống sàn phòng sủa đúng một trăm tiếng, lúc ngẩng lên thì bật cong người đứng dậy.

Trước mặt Bách Tinh nhân là Vô Cát Nhược, còn Tạ Thu Nguyệt thì đang đứng ngay cửa lăm lét nhìn họ Hoàng.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ nhìn chăm chăm Vô Cát Nhược, nói :

- Ngươi... ngươi...

- Tiểu gia chính là bản phán quan đại nhân nơi diêm phủ.

Hoàng Nhan Trỏ nhìn Cát Nhược như muốn đóng đinh vào mặt chàng. Gã lắp bắp nói :

- Ngươi chính là tiểu tử Vô Cát Nhược!

Hoàng Nhan Trỏ vừa dứt câu đã bị Cát Nhược vỗ luôn một tay vào má trái, gò má của gã lập tức sưng tấy lên.

Cát Nhược gằn từng tiếng nói :

- Họ Hoàng kia. Ngươi dám hỗn láo với bốn đại nhân phán quan à?

Hoàng Nhan Trỏ bán tín bán ngờ, lùi lại nửa bộ nhìn xuống chân Cát Nhược. Gã nheo mày, tự nhủ thăm trong đầu rằng :

- “Gã tiểu tử này không thể là phán quan được, y đúng là người bình thường như mình thôi.”

Cát Nhược thấy vẻ mặt nhăn nhó của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ liền bật ra tiếng cười khúc khích.

Hoàng Nhan Trỏ nghe Cát Nhược cười, vừa thẹn vừa tức, liền chỉ tay vào mặt chàng :

- Tiểu tử, ngươi dám xảo ngôn trước mặt Hoàng mẫu.

- Hoàng mẫu cái con khi mốc. Ngươi chỉ đáng làm một con chó sủa gâu gâu mà thôi. Bản đại quan còn thương tình chưa biến ngươi thành cục gì gì đó rồi.

Nghe Cát Nhược nói mà mặt Bách Tinh nhân biến qua màu đỏ như trái gấc. Gã vừa thẹn, vừa giận. Giận quá đâm liều, quát lên một tiếng :

- Hoàng mẫu sẽ moi tim, móc ruột ngươi về dâng nạp cho Chương giáo, đặt cúng tế trong ngày đại hội Long Hoa.

Bách Tinh nhân vừa quát, vừa tràn bộ tới, vận mười hai thành chân khí, tổng ra một đạo chương công thẳng vào mình Cát Nhược.

Mặc cho Bách Tinh nhân hùng hổ trở chương ảnh, cát Nhược vẫn phớt lờ như không thấy.

Chương khí của Bách Tinh nhân vỗ thẳng vào thân chàng, như đánh vào mớ bùn nhùn kỳ lạ. Lão thất kinh vội rút chương lại, nhưng hồ khẩu đã bị Cát Nhược thọc lấy rồi.

Bốp!

Thêm một cái bạt tai bên má phải, mặt của Bách Tinh nhân dày hằn lên.

Sau cái bạt tay tàn nhẫn đó, Cát Nhược phóng luôn năm đạo chỉ công bắn vào năm đại huyệt kỳ môn gồm “Linh Đài, Châm Thủy, Vi Lư, Ngọc Hồi, Hạ Châm.”

Bách Tinh nhân rú lên một tiếng, gã có cảm giác toàn thân mình nhưng nhúc bầy kiến thì nhau đốt.

Bách Tinh nhân xỏ tung tất cả trang y, gãi lấy gãi để, miệng thì van xin :

- Phán quan đại nhân tha cho tiểu bối.
- Ngươi hãy ngoan ngoãn nghe bốn quan hỏi rồi trả lời. Thành thật thì bốn đại nhân còn niệm tình tha cho tội chết.

Bách Tinh nhân rồi rít nói :

- Tiểu nhân sẵn sàng. Sẵn sàng nghe lệnh phán quan đại nhân.

Hoàng Nhan Trổ gãi mãi mà vẫn chưa đã ngứa. Gãi gãi đến độ da thịt muốn tróc ra ngoài.

Cát Nhược lạng mình lại, dùng khí chỉ giải huyết cho họ Hoàng.

Chàng gần giọng hỏi :

- Bốn đại nhân tạm thời ngăn khí ma trong mạch ngươi. Nếu ngươi gian trá, chỉ một cái vỗ tay thật khê của bốn quan thôi, khí ma sẽ hành hạ ngươi.
- Tiểu nhân biết. Tiểu nhân biết...

Cát Nhược gật gù :

- Chương giáo Vô Thần hiện nay đang ở đâu?

Hoàng Nhan Trổ há hốc miệng :

- Đại nhân...
- Ngươi trả lời không?
- Tiểu nhân không biết, nhưng chắc chắn người sẽ có mặt vào ngày đại hội Long Hoa.
- Tại sao vị cô nương kia lại ở trong Thiên Đăng kỹ viện?
- Tiểu nhân đã bắt gia gia của ả...

Cát Nhược hừ một tiếng, rồi nói :

- Ngươi thật là đáng tội chết!

Cát Như hừ một tiếng cướp tinh thần Hoàng Nhan Trổ :

- Ngươi là người của Vô Thần giáo, vậy có biết Phụng Tiên và Tĩnh Bình đang ở đâu không?

Bách Tinh nhân mặt xanh như chàm đỏ lấp bắp :

- Tiểu nhân...

Cát Nhược nạt ngang :

- Ở đâu? Hay ngươi muốn khí ma tàn phá lục phủ ngũ tạng?
- Tiểu nhân nói... Phụng Tiên đang bị giam ở cấm cung.
- Còn Tĩnh Bình?
- Tĩnh Bình thì đã theo hầu Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.
- Ngọc Diện Thất Tinh La Sát đang ở đâu?
- Người đang luyện công ở U Linh môn.

Cát Nhược gật đầu :

- Ngươi rất là ngoan ngoãn. Bốn tiểu gia tạm thời tha cho cái mạng chó của ngươi. Nhưng với tòa kỹ viện này thì tiểu gia sẽ đốt quách nó đi. Ngươi về trả tự do cho Giang Nam đại phú cùng tất cả tài sản của lão. Bằng không thì chờ trách tạ đi đi...

Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trỏ vội vội ôm quyền :

- Tiểu nhân kiếu từ!

Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trỏ vừa dậm bước, thì Cát Nhựt đã gọi giật lại :

- Ngươi không được đi bằng hai chân, mà phải bò, vừa bò vừa sủa như chó vậy đó.

- Dạ... Tiểu nhân nghe lệnh.

Bách Tĩnh nhân quì xuống đất, rồi bò lẩn ra cửa. Gã vừa bò vừa sủa cho đến khi ra đến bên ngoài, bật dậy trở thuật khinh công lao biến đi nhanh không thể tả.

Cát Nhựt bật cười nhìn theo họ Hoàng. Chàng đâu biết rằng tha cho Hoàng Nhan Trỏ hôm nay, chàng sẽ gặp đại họa về sau này.

* * * * *

Ngon lửa bùng lên dữ dội, chẳng khác ngọn lửa hôm nào đã thiêu hủy tòa từ đường Vô Danh kiếm phái, chẳng mấy chốc, kỹ viện Thiên Đăng chỉ còn là đồng tro tàn ngùn ngụt khói.

Cát Nhựt nhìn Tạ Thu Nguyệt :

- Tiểu thư... Bây giờ tiểu thư hãy quay trở lại Giang Nam để gầy lại cơ đồ Tạ gia. Tại hạ kiếu từ.

Cát Nhựt chỉ cỗ xe song mã để sẵn bên đường, rồi nói :

- Trong cỗ xe này có mười vạn nén vàng ròng, mà Cát Nhựt đã lấy trong tòa Thiên Đăng kỹ viện này. Tiểu thư phân phát cho những kỹ nữ để họ làm lại cuộc đời, còn bao nhiêu thì tiểu thư hãy giữ lấy.

Tạ Thu Nguyệt lệ rơi lã chã, nói với Cát Nhựt :

- Không ngờ lúc hoạn nạn, Tạ Thu Nguyệt mới hiểu đáng tâm lòng vàng của công tử.

Cát Nhựt an ủi nàng :

- Tiểu thư đừng khách sáo, bận tâm. Coi như Cát Nhựt trả lại tiểu thư món nợ hôm nào ở Ô Đầu. Nếu hỏi đó không có tiểu thư, Cát Nhựt đã bị công tử Trầm Lãi hành hạ cỡ nào.

Cát Nhựt ôm quyền :

- Tiểu thư hãy保重, tại hạ kiếu từ! Hy vọng có ngày mình sẽ gặp lại.

Cát Nhựt quay lưng, Thu Nguyệt nhìn theo đếm những gót chân của chàng mà lòng nuối tiếc, xót xa vô cùng.

Cát Nhựt chỉ còn là chiếc bóng xa xa, Thu Nguyệt mới khẽ gọi :

- Vô đại ca... Cát Nhựt đại ân nhân. Đại ca... Tại sao Thu Nguyệt không tái ngộ với đại ca sớm hơn, giờ thì...

Nàng bậm môi nức lên những tiếng thốn thức.

Cát Nhựt đi rồi, Thu Nguyệt quay lại nhìn hai mươi người kỹ nữ đứng sau lưng mình, nàng nói :

- Các vị hãy chia nhau số kim ngân trên cỗ xe kia, rồi trở về quê lập lại cuộc đời

Thu Nguyệt thở dài, nàng cam nhận một sự trợ trợ trông vắng, tương chừng như cả thế gian này chỉ còn mỗi mình nàng sống trong nỗi cô độc.

Tất cả những kỹ nữ trong Thiên Đăng kỹ viện vừa chia xong số kim ngân, chợt đi thì đột ngột có hai mươi nhân vật Vô Thần giáo xuất hiện. Dẫn đầu nhóm cao thủ đó là Thi San Hào, Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trỏ và Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh.

Thấy những nhân vật cao thủ của Vô Thần giáo xuất hiện, tất cả những nàng kỹ nữ như thấy cộp dữ, túm tụm đứng quanh Tạ Thu Nguyệt. Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trỏ chỉ tay vào mặt Tạ Thu Nguyệt hỏi :

- Tiệp nữ.. Ngươi dám cả gan đốt Thiên Đăng kỹ viện, còn tính đoạt kim ngân của Chương giáo.

Bách Tĩnh nhân Hoàng Nhan Trỏ lắc vai, phi thân tới đứng trước mặt Tạ Thu Nguyệt lão hỏi :

- Tên tiểu tử Vô Cát Nhựt đâu rồi?

- Chàng đã đi rồi

Về mặt của Tạ Thu Nguyệt chẳng hề tỏ ra sợ hãi và có vẻ thờ ơ với quần ma.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ thờ hồng học, khoát tay một cái.

Một tên thuộc hạ Vô Thần giáo ôm chiếc bọc phủ vải điều quăng về phía Thu Nguyệt. Bọc vải điều rớt dưới chân nàng, lăn ra chiếc đầu của Giang Nam đại phú Tạ Ôn Hầu.

Thu Nguyệt sững sờ nhìn chiếc đầu cha mình, nàng thét lớn :

- Gia gia...

Ôm chiếc đầu Tạ Ôn Hầu vào lòng, Thu Nguyệt trừng mắt nhìn Hoàng Nhan Trỏ :

- Lũ ma đầu, các ngươi quá tàn bạo âm hiểm. Thấy kẻ cô thế thì bức hiếp, thấy người anh hùng thì rút cổ rút vai như bầy khuyển điên.

Hoàng Nhan Trỏ vươn tả thủ tát thật mạnh vào mặt nàng.

Bốp!

Cái tát của gã hất luôn Tạ Thu Nguyệt ngã ra đất, nhưng nàng vẫn ôm cứng chiếc đầu của gia phụ.

Bất thần Tạ Thu Nguyệt bật cười khanh khách, có lẽ nàng biết chắc chắn rằng, sự trở lại của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ là thời khắc lưỡi hái tử thần cướp đi cái mạng của nàng. Thật ra, Tạ Thu Nguyệt đâu còn nghĩ đến sự sống hay cái chết, với nàng thể xác đã chết từ lâu rồi, nếu không vì sinh mạng của đại phú Tạ Ôn Hầu.

Tạ Thu Nguyệt chỉ tay vào mặt Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ :

- Họ Hoàng kia, sẽ có một ngày Cát Nhục đến bắt ngươi chịu tội với trời đất.

Hoàng Nhan Trỏ nghe nhắc đến tên Cát Nhục, mặt biến sắc, không phải vì sợ, mà vì giận thì đúng hơn. Gã nghĩ đến Cát Nhục thì nhớ đến lúc mình bị biến thành loài chó cắn cắn.

Hoàng Nhan Trỏ rít lên :

- Hoàng mỗ sẽ bắt tên tiểu tử đó, cắt từng miếng da miếng thịt của y, ta mới hả giận. Còn bây giờ, Hoàng mỗ tính sổ với tiện nữ trước.

Hoàng Nhan Trỏ vừa nói vừa bước đến nắm tóc Tạ Thu Nguyệt ghệt lên. Cặp mắt của gã đỏ hoe, sòng sọc điểm vào mặt nàng :

- Hoàng mỗ nghĩ đến tên tiểu tử kia chắc có cảm tình với ngươi. Để ta hành hạ ngươi xong rồi treo lên cây bêu giữa chợ để tiểu tử đó chiêm ngưỡng.

- Tên ma đầu. Ngươi tính lẳng nhục ta nữa à? Không dễ có lần thứ hai đâu.

Tạ Thu Nguyệt vừa dứt câu, trào thủ của Bách Tinh nhân như năm chiếc vuốt đã thú chộp vào xiêm y nàng.

Xoạt!

Tạ Thu Nguyệt bị xé trang y, vẫn không tỏ ra sợ hãi hay thẹn thùng, nàng ôm đầu phụ thân đứng bật dậy, bật ra những tràng cười giòn như pha lê :

- Tạ Thu Nguyệt này đã chết từ lâu rồi.

Tạ Thu Nguyệt quay lại nhìn thẳng vào nhóm ma đầu Vô Thần chương giáo, nàng nói :

- Ta nói cho các người biết, gã Bách Tinh nhân Hoàng tổng quản của các người đã từng bị Cát Nhục đại ca ta biến thành chó điên và thậm chí còn liếm gót hài của ta nữa. Nếu gã không biến thành chó, và liếm gót hài của ta thì chẳng còn đứng đây được đâu.

Tạ Thu Nguyệt cười sáng sủa hơn nữa :

- Thân ta là một kỹ nữ, món hàng mua vui cho khách làng chơi. Thế mà Tổng quản Vô Thần vẫn phải liếm hài, Thu Nguyệt này đã thỏa mãn lắm rồi.

Nàng quay phắt lại Hoàng Nhan Trỏ :

- Tên cầu trệ, giết bốn cô nương đi...

Hoàng Nhan Trỏ khịt mũi một cái, nhếch hai cánh môi xâm xì, nói gần từng tiếng :

- Trước khi Hoàng mỗ giết tiện nhân như ngươi, ta sẽ dày dọạ thân xác ngươi như một miếng giẻ rách kia.

- Ngươi không làm được như vậy nữa đâu.

Tạ Thu Nguyệt nói dứt câu, nhắm mắt cắn luôn vào lưỡi mình. Máu tủa ra, chảy xuống hai bên mép, Tạ Thu Nguyệt trừng trừng nhìn Bách Tinh nhân với cặp mắt hận thù như muốn chém xả gã ra làm hai.

Nàng từ từ khụy xuống, nhưng vẫn ôm cứng chiếc đầu của cha mình.

Tạ Thu Nguyệt chết, mà quần ma vẫn còn sững sờ, mà có lẽ người sững sờ nhất chính là Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ. Gã không phải tiếc Tạ Thu Nguyệt, mà tiếc là chưa chính tay được hành hạ nàng để trả món hận nhỏ nhen với Cát Nhục.

Hoàng Nhan Trổ quay mặt nhìn đám kỹ nữ.

Thấy cặp mắt lạnh lẽo, chết chóc của họ Hoàng, đám kỹ nữ vội vã quì xuống, rồi rít nói :

- Lão gia tha mạng, Lão gia tha mạng.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ gầm lên một tiếng. Liền sau tiếng gầm đó, y đã tổng một đạo khí chưởng đánh thẳng vào toán kỹ nữ không một chút nương tay.

Hoàng Nhan Trổ vừa ra tay thì Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tinh đã vung dải lụa cắt ngang luồng chưởng phong đó.

Bình!

Dạ Điệp cung nữ lạng người đứng trước mặt họ Hoàng, nàng ta nói :

- Hoàng tổng quản sao phung phí như vậy được. Các nàng này đâu có tội gì. Kề có tội liên kết với người ngoại giáo đã chết rồi. Với lại, Nhứt Dạ Đế Vương cung đang cần những nàng này.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ thở dài một tiếng :

- Hoàng mỗ không muốn thấy mặt chúng nữa.

- Đa tạ Hoàng tổng quản đã nể mặt Lâm Ý Tinh.

- Lâm cô nương hãy đưa bọn chúng đi khuất khỏi mắt Hoàng mỗ.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tinh mỉm cười, quay lại Thi San Hào :

- Thi tướng công. Hãy dẫn những nàng này về Nhứt Dạ Đế Vương cung giùm thiếp.

Thi San Hào gật đầu, ra hiệu cho các nàng kỹ nữ đi theo gã.

Tất cả mọi người lũ lượt kéo nhau đi, rồi Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ mới quay lại nhìn xác Tạ Thu Nguyệt. Gã xé tung tất cả xiêm y nàng, rồi viết luôn mấy chữ :

“Hoàng mỗ thủ ác, tiểu tử có tài hãy đến gặp ta tại U Linh môn.”

Hoàng Nhan Trổ quay lại đám thuộc hạ, lão nói :

- Treo cái xác con tiện nữ này lên cho bọn già.

Bọn thuộc hạ Vô Thần giáo rầm rập thực hiện mệnh lệnh của họ Hoàng.

Hoàng Nhan Trổ nhìn lại cái xác của Tạ Thu Nguyệt lần nữa, lầm nhảm nói bằng giọng hậm hực :

- Tiểu tử, nếu ngươi đến U Linh môn sẽ nhận một cái chết tàn khốc nhất.

Nói xong, cả bọn kéo nhau đi, để lại hiện trường một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, vừa tàn nhẫn, vừa khủng bố và không thiếu không khí u tịch, nếu ai chứng kiến cột sống không thể không lạnh.

* * * * *

Cát Nhục chia tay với Tạ Thu Nguyệt, mới sực nhớ mình chưa truyền thụ cho nàng một chút võ công gì để hộ thân, trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng. Trước đây, chính bản thân chàng vì không biết võ công nên mới chịu bao sự bức ép của lũ người ti tiện.

Nghĩ như vậy, Cát Nhục liền quay bước trở lại. Trong đầu nghĩ thầm :

- “Tạ Thu Nguyệt gặp lại mình chắc mừng lắm. Hay mình cũng nên làm một chuyến du ngoạn đưa nàng về Giang Nam lập lại đại gia”

Với kinh công Vô Hình bộ pháp của Cát Nhựt, thì chỉ mất hai khắc, đã quay trở lại bãi tro tàn Thiên Đẳng kỹ viện.

Cát Nhựt đứng như trời trồng. Trước mặt chàng là cái xác của Tạ Thu Nguyệt bị lột trần truồng treo lủng lẳng trên một cây sào, tay nàng còn ôm khư khư chiếc đầu của Giang Nam đại phú Tạ Ôn Hầu.

Cát Nhựt cú trợn mắt nhìn. Hàng chữ “Hoàng mỗ thủ ác, tiểu tử có tài hãy đến U Linh môn”

Máu huyết trong kinh mạch Cát Nhựt sôi sùng sục, ngờ như sắp hóa thành lửa đỏ.

Cát Nhựt diêm mũi giầy, thân ảnh băng lên cấp ngang eo lưng xác Tạ Thu Nguyệt, đồng thời phát luôn một ngọn “Nhứt Chỉ Xung Thiên” cắt đứt dây thừng.

Cát Nhựt đặt Tạ Thu Nguyệt nằm dưới đất, chàng nói :

- Tạ cô nương. Tại ta đã tha chết cho tên cầu trệ đê tiện ấy, nên nàng mới ra nông nỗi này.

Cát Nhựt vỗ tay vào đầu mình :

- Tại ta... Thu Nguyệt đừng trách Cát Nhựt này. Ta sẽ đòi Hoàng tặc trả mỗi hận cho nàng.

Cát Nhựt gầm lên :

- Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ... Tiểu gia không bắt được người trả món nợ man rợ này, tiểu gia thề không đứng trong trời đất nữa.

Cát Nhựt thường ngày vốn chai sạn, hài hước. Đối với chàng tất cả mọi sự việc xảy ra trong đời đều bàng quang, nhưng đứng trước thảm cảnh thê thảm của Thu Nguyệt, lệ anh hùng cũng không dẫn được, nhỏ dài trong sự im lặng, uất hận.

Tìm một khoảng đất trống, Cát Nhựt rút Tàn Sát lệnh, về mặt chàng nghiêm khắc đến độ ngờ như là mặt phán quan dưới diêm đình.

Cát Nhựt trừng mắt nhìn chăm chăm vào khoảng đất trống, ngọn Tàn Sát lệnh vung lên, hai luồng tử quang xanh biếc như hai luồng sét trời từ hai hốc mắt chiếc huyết lâu xả ra, nện thẳng vào bãi đất đó.

Ầm!

Một lỗ huyết to lớn đã được đào xong, thu hồi Tàn Sát lệnh, Cát Nhựt bế xác Thu Nguyệt đặt xuống huyết mộ.

Chàng nhìn nàng lần nữa, mới dựng chướng phong bới đất lấp lại.

Đứng tần ngần một lúc lâu, Cát Nhựt mới bỏ đi. Tâm niệm của chàng lúc này chỉ muốn tìm Hoàng Nhan Trổ bắt y phải trả lại món nợ đã gây ra cái chết thảm của Thu Nguyệt mà thôi.

Rời bỏ chỗ thương tâm, Cát Nhựt dựng luôn bộ pháp Vô Hình bằng mình đi. Và chỉ mất bốn khắc, Cát Nhựt đã đứng trước cửa tổng đàn quân giáo Vô Thần giáo.

Đứng trước cửa ngõ môn, sắc diện chàng đánh lại như một pho tượng thép, vô hồn, vô cảm.

Cát Nhựt hít một hơi chân khí, song thủ dâng lên cao, và tổng thẳng về phía tám biển son son thép vàng khắc hàng chữ :

“Phân đàn Tổng quân Hoàng Nhan Trổ”

Hai đạo khí chuông Vạn Tượng Huyền Công như hai quả búa thiên cân nện vào giữa tám biển.

Ầm!

Cả tám biển tan tành tro bụi đổ xuống rầm rầm.

Liền sau tiếng nổ đó, hai mươi tên thuộc hạ phân đàn của Hoàng Nhan Trổ như bầy ruồi từ bên trong lao ra vây quanh Cát Nhựt.

Cát Nhựt gằn giọng :

- Các người muốn sống thì hãy vào báo tên Hoàng tặc ra đây cho tiểu gia phán xử.

Một tên thuộc hạ có khuôn mặt rõ chẳng rõ chịt, lên tiếng gằn gằn :

- Tiểu tử. Người là ai mà dám lộng ngôn đòi phán xử Hoàng tổng quân chứ?

Cái chết thảm của Thu Nguyệt khiến máu nóng trong cơ thể Cát Nhựt còn sôi sùng sục, giờ lại nghe giọng xác xược của gã thuộc hạ họ Hoàng, khiến càng sôi dữ dội hơn.

Chiếu hai luồng nhõn, vào mặt tên đó, Cát Nhựt buông luôn một câu lạnh như băng giá :

- Người đáng chết!

Cùng với tiếng nói lạnh băng, u uất đó, Cát Nhựt thi triển luôn Vô Hình bộ pháp, đồng thời tả thủ đã trở vào công bầu thẳng vào yết hầu gã thuộc hạ của Hoàng Nhan Trĩ.

Kinh thân và thủ pháp của chàng xuất quỷ nhập thần, nên ai chứng kiến chắc không khỏi hồn xiêu phách lạc.

Bụp!

Ạ!

Xác gã thuộc hạ Hoàng Nhan Trĩ đổ kền xuống đất, yết hầu bị trảo công bức tung, lòi gân ra ngoài.

Tất cả bọn thuộc hạ Hoàng Nhan Trĩ thấy cái chết của đồng bọn mà chỉ biết đứng chôn chân một chỗ. Đến lúc Cát Nhựt trụ thân cả bọn vô hình trung lùi luôn về sau một bộ, lăm lét nhìn chàng như nhìn hung thần khủng bố.

Cát Nhựt buông ra từng tiếng một :

- Hoàng Nhan Trĩ ở đâu?

Tất cả bọn thuộc hạ phân đàn Vô Thần giáo nhìn nhau, rồi đồng loạt lao vào Cát Nhựt. Người thì kiếm, kẻ thì chưởng. Tứ phương, tám hướng đều có ảo lực vỗ vào thân anh Cát Nhựt.

Bọn Vô Thần giáo như bầy thiêu thân chực bầu lấy Cát Nhựt.

Cát Nhựt không dẫn được nộ khí, ngọn Tàn Sát lệnh vụt lóe lên, cùng với tiếng thét của chàng :

- Tàn Sát lệnh!

Thiết trượng vùn vù như con giao long mà cái đầu là huyết lâu đồ rực, nhe hai hàm răng lởm chởm. Từng đạo tử quang xanh lè trở ra đầy đặc, xèn xẹt tạo ra màn lưới tử thần trùm lên đầu bọn thuộc hạ Hoàng Nhan Trĩ.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thây đua nhau ngã xuống, máu phun ra thành sông, và khi Cát Nhựt thu hồi Tàn Sát lệnh thì hiện trường là một bãi tha ma với những cái xác không toàn thây. Kẻ thì cụt đầu, người vỡ đan điền. Một sự khủng bố vô tiền khoáng hậu mà giang hồ từ trước tới nay mới xảy ra lần đầu.

Cát Nhựt băng mình vào trong phân đàn Vô Thần giáo. Mặt chàng bây giờ đúng là vẻ mặt của phán quan nơi diêm đình. Có lẽ máu hận, cùng với những cái chết khủng bố do chính Tàn Sát lệnh tạo ra, đã khiến tâm thần Cát Nhựt như bất định, chỉ biết có giết, và giết.

Bên trong vắng ngắt như chẳng còn ai nữa.

Cát Nhựt quát lớn :

- Hoàng tặc hãy ra đây đi...

Chàng trở thuật Vô Hình bộ pháp chạy khắp tổng đàn, nhưng tuyệt nhiên vẫn không thấy bóng Hoàng Nhan Trĩ đâu. Cát Nhựt quay trở ra.

Chàng hít chân khí thật sâu, dụng luôn Tàn Sát lệnh phóng ra những tia tử quang khủng bố. Và chỉ trong vòng ba lần trở oai lực Tàn Sát lệnh, tòa phân đàn Vô Thần giáo chỉ còn là đồng gạch đỏ nát, điêu tàn.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Quá khứ và hiện tại

Chỉ trong ba ngày, khi Cát Nhựt vừa đặt chân trở lại Trường An, cái tin chàng mở trận thám sát san bằng phân đàn Vô Thần giáo đã lan khắp giang hồ. Từ trận sát kiếp khủng bố đó, Cát Nhựt đã có thêm một cái danh mới là Huyết chủ Vô Cát Nhựt, mà bất cứ ai nghe đến tên đó, đều sòn cả tóc gáy.

Bị gán cho cái tên Huyết chủ Vô Cát Nhựt, chàng áy náy vô cùng, và tự trách mình trong lúc nóng giận đã tạo cảnh máu đổ thịt rơi.

Cát Nhựt vào trong một tửu điểm ngoại thành Trường An. Chàng lần vào góc tửu điểm kêu hai cân rượu, cùng thức ăn đậm bạc. Cát Nhựt muốn dùng rượu để khuây khỏa phần nào sau khi tay đã nhuộm máu giang hồ.

Tiểu nhị vừa dọn thức ăn và bung rượu ra, thì ngoài cửa tửu điểm độ mười gã Cái bang xuất hiện, đảo mắt nhìn vào trong, rồi như phát hiện ra Cát Nhựt, chúng xì xào :

- Đích thị là Huyết chủ Vô Cát Nhựt!

Tiếng bọn Cái bang vừa dứt, thì thực khách đồng loạt quay lại nhìn Cát Nhựt. Chẳng ai nói một lời, tất cả đều lũ lượt kéo hết ra ngoài bỏ đi.

Vừa nhấp cạn chén rượu, nghe bọn Cái bang nói, máu nóng trong người chàng đã sôi sục, nhưng nén giận phớt lờ.

Khi tất cả mọi người đã bỏ đi hết rồi, chỉ còn lại một mình, Cát Nhựt mới gọi tiểu nhị :

- Tiểu nhị...

Gã tiểu nhị khom lưng xuống, khúm núm bước đến cạnh chàng hỏi :

- Đại nhân sai bảo tiểu nhân.

Cát Nhựt chỉ chiếc ghế đối diện với mình, rồi nói :

- Tiểu nhị ngồi xuống đó đi.

Gã tiểu nhị lồm lét ngồi xuống ghế, mắt vẫn không dám ngước nhìn thẳng vào Cát Nhựt, gã lí nhí nói :

- Đại nhân cho phép

- Tiểu nhị ngồi xuống ghế đối ẩm với ta

Vừa nói Cát Nhựt vừa rót rượu ra chén đẩy qua tay gã tiểu nhị.

Chắc có lẽ ngồi trước mặt Huyết chủ, gã tiểu nhị chẳng còn hồn vía gì nữa, nên khi đón chén rượu, tay run lẩy bẩy, đổ cả rượu ra ngoài.

Cát Nhựt thờ dài một tiếng, nói :

- Ngươi đừng sợ tiểu gia được không?

- Dạ... dạ...

Gã tiểu nhị bung chén rượu, uống luôn một hơi hết số rượu trong chén, rồi nhẹ đặt xuống bàn. Động tác của gã thật là trịnh trọng, ngỡ như lỡ tay đặt mạnh chén rượu nhờ phát ra âm thanh sợ phạt ý vị Huyết chủ đang ngồi đối mặt với mình.

- Tại sao tiểu nhị lại sợ tiểu gia như vậy?

- Tiểu nhị không dám đối mặt với đại nhân.

Cát Nhựt lắc đầu :

- Tiểu nhị còn nhớ trước đây tiểu gia là ai không?

Gã tiểu nhị gật đầu muốn gãy cả cổ :

- Dạ biết... Đại nhân là Huyết chủ... Vị Huyết chủ...

Cát Nhựt cắt ngang lời của gã :

- Ngươi im đi!

Gã tiểu nhị giật thót ruột, liền van xin :

- Đại nhân tha chết... Đại nhân tha chết. Tiểu nhân lỡ lời mà thôi

Gã vừa van xin vừa toan tuột xuống ghế để lạy Cát Nhục.

Cát Nhục nắm lấy tay tiểu nhị. Cái nắm tay của chàng khiến cho tên tiểu nhị càng sợ cuống cuồng, gã nói :

- Tiểu nhân lạy đại nhân tha mạng cho... Tiểu nhân còn thê thiếp và tám đứa con ở nhà.

Cát Nhục lắc đầu :

- Tiểu gia không giết người đâu. Tiểu gia không muốn người hành đại lễ như vậy.

Cát Nhục xuống giọng ôn nhu, chàng nói tiếp :

- Tiểu nhị còn nhớ trước đây một năm trên giang hồ xuất hiện một thiếu niên tự xưng là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng không? Người mà ngay cả Kim Lăng đại phú cũng phải nể mặt đó.

Gã tiểu nhị nheo mày nói :

- Trước đây một năm, tiểu nhân có nghe mọi người nhắc đến vị đại công tử Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng. Ai nhắc đến đại công tử Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đều kính trọng vô cùng. Bởi công tử là bậc đại phú, nhưng hoàn toàn không giống những gã đại phú khác.

Cát Nhục mỉm cười.

Tiểu nhị thở dài một tiếng, rồi nói tiếp :

- Người tốt thì hay chết yểu. Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng đại công tử đã thọ nạn mà chết rồi. Từ đó không ai nghe tiếng người nữa. Nghe đâu sau khi người cùng với gia nữ trừ xong nạn quái thú ở Hàm Dương thì thọ tử luôn, không biết chết ở phương nào.

Cát Nhục nhìn gã tiểu nhị :

- Tiểu nhị thử ngước mặt lên nhìn thẳng vào tiểu gia coi.

Gã tiểu nhị lắc đầu :

- Tiểu nhân không dám... không dám

- Tiểu gia muốn người nhìn.

Gã tiểu nhị như ngồi trên đống lửa, nghe Cát Nhục nói chẳng khác nào mệnh lệnh của đức kim thượng, liền ngẩng mặt lên.

Cát Nhục nói :

- Ta có giống Huyết chủ không?

- Tiểu nhân không biết mặt Huyết chủ.

- Tiểu nhị chắc cũng không biết mặt Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng phải không?

- Vị đại công tử hào hoa, phóng khoáng chỉ ghé vào Trường An trong khoảnh khắc rồi đi ngay. Có lẽ những người ở Nhứt Dạ Đệ Vương cung biết mặt người.

- Dạ Đệ cung nữ Lâm Ý Tinh còn ở Nhứt Dạ Đệ Vương cung không?

- Tiểu nhân không biết. Vì tiểu nhân chưa bao giờ được đặt chân đến chốn cung trang đó.

Cát Nhục mỉm cười :

- Tiểu nhị biết đang ngồi với ai không?

Gã tiểu nhị lấm lét, nói như van nài :

- Đại nhân...

Cát Nhục lắc đầu :

- Tiểu nhị đang ngồi đối mặt với Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng năm xưa đó.

Gã tiểu nhị nhìn sững vào mặt Cát Nhục :

- Đại nhân... Đại nhân chính là...

- Tiểu gia chính là vị công tử với cái danh hao là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng.

Gã tiểu nhị lấp bắp :

- Ô... Ô đại công tử là Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng, sao bọn kia lại gọi công tử là...

- Sự đời... người giống người thôi. Bọn ma đầu ngờ ta là Huyết chủ, huyết chiếc gì đó thì mặc xác bọn chúng.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngăn ngui về mặt lạnh tanh vô cảm của chàng đã biến đổi thành vị công tử hào phóng hôm nào.

Cát Nhược rót rượu ra chén, đẩy qua gã tiểu nhị :

- Nào hôm nay tiểu gia với ngươi cùng say, rồi sau đó sẽ đến Nhứt Dạ Đế Vương cung một chuyến. Được chứ?

Gã tiểu nhị phấn khởi hẳn lên :

- Tiểu nhân có mắt không trông, đại công tử mà cứ ngỡ là Huyết chủ.

Cát Nhược bật cười giòn giã :

- Huyết chủ cũng được, có sao đâu. Cứ để cho bọn Cái bang nghĩ tiểu gia là Huyết chủ, chúng ta chẳng còn ai làm phiền nữa.

Chàng đưa chén rượu tới trước :

- Cạn chén

- Vâng

Cát Nhược và gã tiểu nhị uống hết chén rượu đó, cùng nhìn nhau.

Gã tiểu nhị giờ tự nhiên hơn :

- Một năm nay, tiểu nhân đột nhiên không nghe nhắc đến đại công tử, ngỡ rằng người đã chết đúng như lời đồn đãi.

- Ày... Thiên hạ có miệng tất phải nói. Nói nhăng nói cuội, ngươi nghe phải biết phân định, cái nào đúng cái nào sai chứ.

- Đại công tử nói đúng.

Cát Nhược sực nhớ đến chiếc trâm mà Vương Quế đã tặng mình, liền rút luôn ra :

- Đây là chiếc trâm đáng giá nghìn vàng, tiểu gia tặng cho ngươi, để ngươi mang về làm quà tặng cho nương tử.

Gã tiểu nhị thấy chiếc trâm nam ngọc, lắc đầu nguầy nguậy :

- Tiểu nhân không dám nhận... không dám nhận. Báu vật đáng giá như cành trâm này, quả thật tiểu nhân không dám tơ tưởng tới.

- Ày... Tiểu gia tặng cho ngươi mà. Có đáng gì đâu một cang trâm ngọc. Nhận đi... nhận đi...

Vừa nói Cát Nhược vừa chồm qua, nhét cây trâm ngọc vào tay gã tiểu nhị.

Gã tiểu nhị bị chàng bức ép, đành phải nhận cang trâm của Vương Quế, cẩn thận giắt luôn lên búi tóc, rồi lấy khăn trùm kín lại :

- Đa tạ đại công tử. Tiểu nhân hôm nay may mắn mới được diện kiến với người. Đa tạ đại công tử.

Gã tiểu nhị đứng lên kính cẩn ôm quyền :

- Tiểu nhân không biết lấy gì để biểu lộ lòng thành của mình với đại công tử.

Cát Nhược khoát tay :

- Ngươi đừng khách sáo làm tiểu gia áy náy.

Cát Nhược vừa dứt câu, bất thần đảo mình, tay vươn ra như tính thộp vào yết hầu gã tiểu nhị.

Thấy động tác của chàng, gã tiểu nhị thất kinh hồn vía, quì thụp xuống :

- Đại nhân tha mạng.

- Người đứng lên đi, và hãy vào trong.

Cát Nhựt nói mà gã tiểu nhị chẳng hiểu gì, đến lúc chàng thả bàn tay, một miếng kim loại hình ngôi sao sáu cánh, sắc đen tuyền rơi xuống sàn.

Cát Nhựt nói :

- Ngươi hãy vào trong đi.

Gã tiểu nhị vội vã bỏ luôn vào bên trong từ điểm.

Ngoài cửa, hai mươi cao thủ Vô Thần giáo xuất hiện. Phía sau những gã cao thủ Vô Thần giáo có thêm hai vị sư chùa Thiếu Lâm, cùng bốn cao thủ giết cờ lệnh Thiên Sơn phái. Mười tên Cái bang, dẫn đầu là Bang chủ Cái bang Trương Khuất Sanh.

Xẹt!

Từ ngoài cửa sổ băng vào hai bóng người và họ trụ thân trước mặt Cát Nhựt. Hai người đó chính là Song Hùng Tuyệt Địa Thân Quan Kim và Lưu Chí Nhẫn.

Thân Quan Kim và Lưu Chí Nhẫn chưa kịp lên tiếng thì Cát Nhựt đã mở lời trước :

- Nhị vị đại thúc mạnh giỏi chứ?

Lưu Chí Nhẫn hăm hè :

- Tiểu tử im đi...

- Mới gặp nhau, sao Lưu đại thúc lại giận dữ vậy?

- Hừ... Ngươi còn nói gì nữa... Ngươi đã cho Song Hùng Tuyệt Địa...

Cát Nhựt khoát tay :

- Lưu đại thúc nhắc đến việc uống Thiên Nhất thần thủy phải không?

Thân Quan Kim cau mày đôi mày rậm rịt :

- Chúng ta đã bị tiểu tử lừa gạt một lần, lần này không dễ đâu. Song Hùng Tuyệt Địa sẽ moi lấy chiếc mặt của ngươi, để lấy lại thần lực giao long.

Cát Nhựt bật cười khanh khách :

- Cát Nhựt cũng đang tính trả lại nhị vị đại thúc chân nguyên đã tụ thành bởi lực giao long, nhưng bằng cách khác cơ. Chứ nếu nhị vị đại thúc đòi móc gan tiểu gia, e rằng không được rồi.

Lưu Chí Nhẫn gằn giọng :

(mắt trang 177-178)

... chính lão đã dụng xảo ngôn chỉ cho Cát Nhựt đánh lừa nhị vị đại thúc. Còn lão thì biết tông thần lực giao long đã hòa nhập vào nội thể của Cát Nhựt.

Lưu Chí Nhẫn cầu nhàu :

- Vậy ngươi cho Song Hùng Tuyệt Địa dùng Thiên Nhất thần thủy giả là do Trương Khuất Sanh bày vẽ ra à?

- Đúng như vậy. Lúc bấy giờ Cát Nhựt bị lão ăn mày đó khống chế, đến khi biết chắc nhị vị đại thúc không còn bảo trợ cho Cát Nhựt mới xuất hiện, dùng đôi ung khuyến bức ép Cát Nhựt... May mà có Tỷ Bà công chúa, bằng không cái mặt của Cát Nhựt lão đã thọt được rồi.

Thân Quan Kim gào lên :

- Tiểu tử, ngươi nói có thật như vậy không?

- Nếu không thật nhị vị cứ để Cát Nhựt hỏi lão cho ra lẽ. Dù Cát Nhựt có nói thế nào chưa chắc Song Hùng Tuyệt Địa đã tin, thôi hãy để lão Trương bang chủ kia nói hay hơn. Nếu sự thật đúng như Cát Nhựt nói thì nhị vị nhất định phải theo Cát Nhựt. Ấu đó cũng là cái duyên và cái tình của chúng ta.

Thân Quan Kim thở ra một tiếng nói :

- Ta chỉ sợ...

Cát Nhục khoát tay, đứng lên tiến ra ngoài cửa. Chàng lớn tiếng nói :

- Trương bang chủ có nhớ tiểu gia không?

Trương Khuất Sanh hừ một tiếng, bước ra khỏi đám Cái bang :

- Lão phu làm sao quên được tiểu tử. Ngươi đã cướp mất giao long của Thần Cái sư tổ, còn giết cả đôi ưng khuyển hộ vệ bốn Bang chủ nữa.

Cát Nhục cười khẩy một tiếng nói :

- Trương Bang chủ có bức ép tiểu gia nhập khe núi không?

- Ta không phủ nhận.

- Trương bang chủ có biết mật giao long hòa vào nội đan của tiểu gia chứ?

- Lão phu biết

- Và Trương bang chủ đã chặn đường tiểu gia trong lúc bồn tẩu, đến khi đối mặt với Tỳ Bà công chúa thì bỏ lê bỏ lết đúng không?

- Tiểu tử...

Cát Nhục bật cười sảng sặc, quay lại Song Hùng Tuyệt Địa, nói :

- Nhị vị đã nghe hết rồi chứ?

Chàng hướng mặt nhìn lại Trương Khuất Sanh :

- Trương bang chủ đã bức ép tiểu gia, còn xảo ngôn để cho nhị vị đại thúc Song Hùng Tuyệt Địa hiểu lầm Thiên Nhất thần thủy là... là...

Cát Nhục lấp lửng câu nói ở đó, rồi chỉ tay vào đám môn hạ của Cái bang chàng nói tiếp :

- Lũ ăn mày nghe đây... Thật ra tiểu gia trong lúc nhập tuyệt vực, đã gặp Thần Cái sư tổ của các người. Thần Cái đã di ngôn lại, chỉ chấp nhận Song Hùng Thần đại thúc và Lưu đại thúc đây kế nhiệm chức vị Chương bang mà thôi.

Trương Khuất Sanh quát lên the thé :

- Ngoa ngôn, gian xảo.

Lão còn tính phun ra thêm một vài câu chửi bới nữa, nhưng mắt đã hoa lên, té ngã về sau.

Không ai thấy Cát Nhục xuất thủ lúc nào, mà chỉ thấy Trương Khuất Sanh té ngã mà thôi.

Trương Khuất Sanh trừng con mắt.

Cát Nhục tủm tỉm cười :

- Tiểu gia đã nói trước rồi, nếu gặp lão tiểu gia sẽ bẻ rụng hết hai hàm răng.

Chàng vừa dứt câu, thì Trương Khuất Sanh cũng phun luôn bảy tám chiếc răng gãy xuống đất.

Cát Nhục quay lưng bỏ vào trong quán ngồi lại chỗ cũ, thần nhiên rót rượu ra chén.

Song Hùng Tuyệt Địa thấy chàng dụng bộ pháp Vô Hình tặng cho Trương Khuất Sanh một chương vào mặt, mà ngẩn cả người. Quả là cả hai chỉ kịp nhắc thấy Cát Nhục nhaoáng một cái, thì lão họ Trương đã đổ kên, ra đất rồi.

Lưu Chí Nhẫn vẫn ngờ ngợ hỏi Cát Nhục :

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi ra tay tặng lão họ Trương một chương phải không?

- Trước đây tiểu gia đã nói với nhị vị là sẽ bẻ răng lão kia mà.

Chàng nheo mày, nhếch mép tỏ ra bất trưởng thượng :

- Nhị vị trưởng lão. Tiểu gia nghĩ đến hôm nào nhị vị đã từng bảo hộ tiểu gia, nên muốn đền lại chức chương môn Cái bang cho các vị. Coi như chúng ta

chẳng còn nợ nần gì nữa. Nhị vị đại thúc đồng ý chứ?

Cát Nhược vừa dứt lời với Song Hùng Tuyệt Địa, thì Trương Khuất sanh thét lớn :

- Tiểu tử nông cuồng.

Lão như con thú dữ, phi thân vào tửu quán, vỗ thẳng vào người Cát Nhược một đạo chưởng vô cùng mãnh liệt.

Mặc cho Trương Khuất Sanh hùng hổ, Cát Nhược vẫn thản nhiên như tờ, chẳng màng đến thế công của lão.

Chưởng khí vừa phát, Lưu Chí Nhẫn đã sấn bộ, tổng ngược trở ra một đạo chưởng với tám thành lực đạo.

Àm!

Trương Khuất Sanh thoái lui luôn ba bộ, đứng run bần bật, còn Lưu Chí Nhẫn trọn mắt hằm hè chiếu vào họ Trương.

Lưu Chí Nhẫn gần từng tiếng nói :

- Trương tặc, ngươi dám phát chưởng công trước mặt Lưu mỗ à?

Cát Nhược nheo mắt nhìn Trương Khuất Sanh tìm tìm cười, chàng nâng chén uống cạn, rồi mới nói với Song Hùng Tuyệt Địa :

- Di ngôn của Thần Cái hiện ở trong khe núi, giờ đây nhị vị đại thúc thanh toán nội bộ Cái Bang. Tiểu gia không phận sự ở đây. Kiếu từ!

Cát Nhược dứt lời, liền trở luôn thuật pháp Vô Hình lướt băng ra ngoài. Mặc dù bên ngoài tửu quán tất cả cao thủ Vô Thần giáo và Thiên Sơn đã chuẩn bị nghênh chiến với chàng, nhưng chúng chỉ nhắc thấy chiếc bóng trắng quý dị vô thường kèm luôn một đường vòng cung lướt qua đỉnh đầu, và chớp mắt đã mất hút rồi.

Kinh công quán tuyệt của Cát Nhược khiến cho bọn ma đầu chỉ ngó ngó, ngơ ngơ nhìn theo, mà chẳng có phản ứng gì.

Ly khai khỏi tửu điểm, ý niệm của Cát Nhược là không muốn máu những kẻ đó phải đổ xuống, thứ hai là bảo toàn cho gã tiểu nhị khỏi một phen dưng lại nhà cửa.

Chàng đang băng mình đi, chợt nghe tiếng chuông leng keng...

Tiếng chuông càng lúc càng rõ, và liền sau đó thấy xa xa xuất hiện một chiếc kiệu do bốn ả thị nữ khiên chạy thoăn thoắt hướng về phía mình.

Cát Nhược dừng bước chờ đợi.

Quả đúng như chàng dự đoán, chiếc kiệu do bốn ả thị nữ khiên dừng lại trước mặt Cát Nhược. Bốn ả thị nữ cung trang đứng bốn góc, vẻ mặt trang nghiêm vô cùng.

Cát Nhược chiếu nhãn quan vào rèm kiệu. Chàng thắc mắc người trong kiệu là ai, sao lại chặn đường mình.

Rèm kiệu vén lên, Cát Nhược trọn tròn nhãn quang, mà vẫn chưa tin.

Mãi một lúc lâu, chàng mới nở nụ cười tươi rồi chạy ào đến bên kiệu, chàng kêu lên :

- Phụng Tiên nhũ mẫu...

- Cát Nhược... Nhũ mẫu đa hôn ba khắp nơi tìm con..

Phụng Tiên bước xuống khỏi kiệu, nắm tay Cát Nhược nói :

- Gia đình ly tán đến hôm nay, nhũ mẫu mới gặp lại hậu nhân của Vô Danh kiếm phái.

Khóc mắt của Phụng Tiên đọng hai hạt ngọc long lanh, khiến lòng dạ Cát Nhược ngổn ngang vô cùng. Có bao nhiêu điều muốn nói, nhưng chàng vẫn không biết dùng ngôn từ nào để diễn tả.

Phụng Tiên nhìn chăm chăm Cát Nhược :

- Nhũ mẫu cứ ngỡ rằng con đã bị thiêu cháy trong nhà từ đường rồi.

Cát Nhược bật ra tiếng cười gượng :

- Trong lúc gia gia bắt Cát Nhược tịnh thân trong nhà từ thất, Cát Nhược đã đào một cái hầm tính thoát ra ngoài ngao du, chính căn hầm đó đã cứu Cát Nhược khỏi chết thiêu.

- Trời còn có mắt

Cát Nhựt bóp khế bàn tay nhỏ nhắn của nhũ mẫu, vồn vã hỏi :

- Nhũ mẫu... Sao người lại biết Cát Nhựt ở đây?

Phụng Tiên mỉm cười nói :

- Bây giờ trên giang hồ đâu đâu cũng nghe tiếng con. Phải chính tay con đã thiêu rụi tòa kỹ viện Thiên Đẳng, và phân đàn của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trử?

Cát Nhựt gật đầu đáp :

- Chính hài nhi đã làm chuyện đó, và còn đang tính tìm Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trử đòi lại món nợ đã nhục hình Tạ tiểu thư.

- Con và Tạ Thu Nguyệt quan hệ như thế nào?

Cát Nhựt lắc đầu :

- Hài nhi và nàng chẳng quan hệ gì cả, Cát Nhựt chỉ cảm cái tình của Thu Nguyệt lúc vừa thoát ra giang hồ đã bị người bức ép thôi.

- Con thật là khí khái trượng phu.

Phụng Tiên lui lại một bộ chiêm ngưỡng Cát Nhựt từ đầu đến chân rồi nói :

- Nhũ mẫu hỏi con một điều.

- Có điều gì, nhũ mẫu cứ hỏi

- Ta thắc mắc, sao chỉ trong một thời gian ngắn, con đã hàm thụ võ công của ai mà tiến bộ như vậy?

Cát Nhựt mỉm cười :

- Hài nhi gặp được kỳ duyên may mắn thôi. Vừa ra khỏi nhà từ đường, hài nhi may mắn ăn được mật giao long sắp hóa rồng trong khe núi tại gò Lạc Phụng.

- Chuyện đó nhũ mẫu đã biết. Còn võ học của Cát Nhựt phải chăng đã hàm thụ ngoài Long Hoa đảo?

Cát Nhựt chưa kịp trả lời, bất ngờ một chiếc bóng trắng lướt qua, nhanh không thể tưởng. Cùng với sự xuất hiện bất ngờ đó, tiếng đàn tỳ bà văng vẳng trôi lên.

Kèm theo tiếng đàn thì từng đạo tử quang từ trên không trung bủa thẳng xuống đỉnh đầu Phụng Tiên.

Phụng Tiên chớp thấy đạo tử quang bắn vào mình, nhanh như cắt trần bộ vượn ngọc thủ, lập tức năm đạo chỉ quang lấp lánh thoát ra đón thẳng vào những luồng tử quang của đối phương.

Àm! Âm! Âm!

Đón đỡ những đạo tử quang xanh biếc đó, Phụng Tiên điểm luôn mũi hài bằng mình thoát đi, đồng thời hét gọi Cát Nhựt :

- Nhựt nhi, hãy theo nhũ mẫu.

Cát Nhựt tần ngần, bởi chàng biết chắc người vừa phóng tử quang cùng với tiếng đàn chính là Tỳ Bà công chúa Tiểu Chi, nhưng không biết nguyên nhân gì nàng lại công kích nhũ mẫu mình.

Đi không đành, ở không đành, nhưng cuối cùng chàng cũng quyết định chạy theo nhũ mẫu. Chàng vừa trụ tán đề khí chuyển bộ giờ thuật pháp Vô Hình thì Tiểu Chi đã...

(mất trang 191-192)

... Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng đại công tử phải không?

Vô Thần chương giáo lắc đầu :

- Bồn tọa không có ý niệm đó. Hiện tại Cát Nhựt không phải như cách đây một năm. Y đã là Huyết chủ ma tôn.

Tiểu Chi tròn mắt ngạc nhiên :

- Ý... Cát Nhựt còn có thêm cái danh Huyết chủ ma tôn nữa à? Thế mà Tiểu Chi lại không biết chứ.

Nàng quay lại hỏi Cát Nhựt :

- Người có danh xưng Huyết chủ ma tôn từ lúc nào vậy?

Cát Nhựt nói luôn, chẳng cần che đậy :

- Từ lúc tiểu gia san bằng tòa kỹ viện lâu Thiên Đẳng và phân đàn Vô Thần giáo của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Chàng nhếch mép quay sang nhìn vào mặt Vô Thần chương giáo :

- Có lẽ ngài đến gặp ta nhằm đòi lại món nợ phân đàn Vô Thần giáo?

Vô Thần chương giáo lắc đầu :

- Bỏn tọa không đòi lại món nợ đó đâu, mà tìm gặp các hạ nhằm mục đích khác.

- Ngài có thể cho tại hạ biết mục đích đó không?

- Tất nhiên. Bỏn tọa đến báo cho người biết Vô Cát Vũ, chương môn Vô Danh kiếm phái chưa chết, mà hiện tại bị ta giam cầm tại ngọn Phong Ma Thiên Động. Thứ hai, bỏn tọa muốn mời người tham dự đại hội Long Hoa bình chọn Thánh chủ võ lâm.

Tiểu Chi nheo mày, lắc đầu nói :

- Cát Nhựt lại có vinh hạnh được Vô Thần chương giáo mời dự đại hội Long Hoa và chỉ chỗ giam cầm Vô Cát Vũ. Bỏn cô nương e rằng Chương giáo có mưu đồ ám muội gì đó, để lấy chiếc mặt thần lực của Cát Nhựt.

Vô Thần chương giáo bật cười khanh khách :

- Cát Nhựt bây giờ đã là Huyết chủ ma tôn, chẳng lẽ lại sợ một động Thiên Ma? Mà còn biết trong Ma Thiên động là nơi giam giữ gia gia của y. Bỏn tọa nghĩ rằng, thiên hạ ngoa ngôn... ngoa ngôn. Ha ha ha...

Tiểu Chi xì một tiếng, rồi nói :

- Vô Thần chương giáo tính dùng trò khích tướng trẻ con đấy à?

Nàng quay lại Cát Nhựt :

- Người ta khích tướng người, người có biết không?

- Tất nhiên Cát Nhựt biết Vô Thần chương giáo muốn tại hạ đến Ma Thiên sơn, và chắc chắn nơi đó là cạm bẫy để đón tiểu gia.

Vô Thần chương giáo lên tiếng :

- Đúng như vậy! Nếu người võ công siêu quần đoạt phách, thì chẳng có gì phải sợ Ma Thiên sơn. Còn như người chỉ có hư danh, bỏn tọa khuyên người đừng ló mặt đến đó.

Tiểu Chi xì một tiếng :

- Miệng lưỡi của người đúng là gian tặc, nói bóng nói gió, cuối cùng vẫn nhằm mục đích khích cho Cát Nhựt đến Ma Thiên sơn.

Vô Thần chương giáo bật cười sảng sặc, ngưng trảng cười đó, y xuống giọng nói thật chậm :

- Cát Nhựt đã là Huyết chủ ma tôn, chắc không sợ cạm bẫy ở Ma thiên sơn. Bỏn tọa đã hết lời, kiêu từ!

Vô Thần chương giáo nhìn Cát Nhựt lần nữa, rồi quay lưng. Y chỉ nhẹ điểm mũi giày, thanh ảnh đã băng đi nhanh như một ánh sao băng, chỉ trong chớp mắt đã khuất dạng.

Tiểu Chi chực lên tiếng gọi Vô Thần chương giáo dừng bước, thì Cát Nhựt đã can nằng :

- Cô nương đừng gọi y làm gì nữa. Gã không quay lại đâu.

- Sao công tử biết Vô Thần chương giáo không quay lại?

- Cô nương không biết, nhưng tiểu gia thì biết. Vô Thần chương giáo muốn kiểm chứng tiểu gia có đúng là Huyết chủ ma tôn hay không. Và tất nhiên y đã nhận định đúng. Với võ công của tiểu gia lúc này, Vô Thần chương giáo chẳng làm gì được, nên mới vịn vào hai lý do đến gặp ta.

- Công tử đọc được ý nghĩ của y sao?

- Tất cả ý nghĩ của gã lộ ra ngoài qua ánh mắt. Một mình tiểu gia y đã khó đối phó, huống chi còn Tỳ Bà công chúa nữa.

Tiểu Chi nheo mày :

- Công tử nói như vậy hàm ý ám chỉ nếu Vô Thần chuồng giáo ra tay với công tử, Tiểu Chi sẽ giúp đỡ người?

Cát Nhục nhếch mép :

- Chẳng lẽ thấy tiểu gia bị đánh, Tiểu Chi lại đứng im một chỗ mà nhìn sao?

Tiểu Chi gật đầu :

- Chắc chắn là như vậy rồi. Tiểu Chi không hơi sức đâu gánh vác việc thiên hạ.

Cát Nhục bật cười giòn :

- Ha ha ha... Tiểu gia không tin... Không tin... Nhất định không tin.

- Tại sao không tin chứ?

- Cô nương đã từng đòi cái đầu tiểu gia phải không?

- Đúng như vậy!

Cát Nhục nheo mày nhìn nàng :

- Tiểu gia đã đi xem tướng số rồi. Lão thấy tướng khăng khăng khẳng định, bất cứ một vị nữ nhân nào mở miệng đòi giết tiểu gia, nhất là những nữ nhân chỉ đòi chặt đầu, thì chắc chắn mười mươi, người đó đã có tình ý với Cát Nhục. Thậm chí còn mơ ước được nâng khăn sửa túi cho tiểu gia.

Tiểu Chi tròn tròn hai con mắt. Nàng lắc vai, trở luôn thuật pháp Vô Hình, nhón một cái thân ảnh đã áp sát Cát Nhục, tã thủ vung lên.

Cát Nhục vẫn đứng bất động, không phản ứng gì, còn toét miệng cười.

Ngọc thủ Tiểu Chi cách má trái chàng nửa đốt tay, thì ngừng lại. Nàng hằm hằm nói :

- Sao công tử không phản ứng? Bộ sợ hết hồn, hết vía quên cả bộ pháp Vô Hình mà ta đã dạy rồi à?

Tiểu Chi vừa dứt câu, thì Cát Nhục cũng vừa trở cảm nã thủ. Năm ngón tay của chàng quặp luôn vào mạch môn nàng.

Tiểu Chi thốt lên :

- Ý...

- Thì nàng nói tiểu gia phản ứng, tiểu gia phản ứng đây!

Vừa nói, Cát Nhục vừa ghệt tay, kéo Tiểu Chi áp vào mình, đồng thời hôn luôn lên trán nàng. Vừa hôn xong, chàng buông mạch môn của Tiểu Chi, điểm mũi giày, trở bộ pháp Vô Hình thoát ra xa hai trượng, toét miệng cười hì hì :

- Đại xá... đại xá... Phản ứng của tiểu gia chắc có lẽ không làm cho nàng bực mình!

Tiểu Chi ửng mặt vì thẹn, vì ngượng. Nàng gằn giọng nói :

- Ngươi... ngươi bì mặt ta quá!

Cát Nhục khoát tay nói :

- Cát Nhục đâu dám bì mặt Tiểu Chi, mà chỉ thực thi theo lời thầy tướng số thôi mà.

- Gã thầy tướng đó là ai?

Cát Nhục gãi đầu :

- Vị thầy tướng đó chính là Bạch hạc tiên cô!

Cát Nhục vừa nói hết câu, Tiểu Chi quát lên một tiếng, dụng luôn Vô Hình chỉ, ngọc thủ của nàng chỉ thẳng vào Cát Nhục.

Cát Nhục vốn biết oai lực của ngọn chỉ khí vô thanh, vô sắc, nên không dám xem thường. Chàng khẽ xoay nghiêng một chút, lợi dụng ngọn Tàn Sát lệnh giấu bên hông mình đỡ ngọn chỉ của Tiểu Chi.

Một âm thanh khô khốc phát ra ngay bên hông Cát Nhục, khi ngọn chỉ khí vô hình chạm vào Tàn Sát lệnh.

Cạch!

Cát Nhục lão đảo, rồi té huych xuống đất, tay chân giãy giụa như người sắp chết.

Tiểu Chi hoảng hốt, phi thân đến bên cạnh chàng. Nàng đỡ Cát Nhục lên :

- Tiểu ca... Tiểu ca người có sao không? Tiểu ca.. tiểu ca...

Cát Nhục thều thào :

- Tiểu gia gần chết... rồi... Ôi... Không ngờ Cát Nhục lại chết bởi ngọn Vô Hình Chi của Tiểu Chi. Tại sao vậy chứ?

Chàng ngẩng đầu ra sau.

Tiểu Chi nâng đầu Cát Nhục lên, và liền đó những giọt lệ long lanh trào ra hai bên khóe mắt :

- Tiểu ca... đừng chết... Tại Tiểu Chi nông nổi hồ đồ... Tại Tiểu Chi..

- Tại sao nàng lại muốn giết ta?

Tiểu Chi ôm nghịt lấy Cát Nhục :

- Tiểu Chi không muốn giết tiểu ca đâu, chẳng qua Tiểu Chi hồ đồ ngỡ rằng tiểu ca đã có thần công tái thể nên muốn thử mà thôi.

- Trời ơi!

- Tiểu ca... Tiểu ca có mệnh hệ nào, Tiểu Chi cũng tự sát theo người.

Cát Nhục nhướng mắt nhìn nàng hỏi :

- Tại sao nàng lại đòi tự sát theo Cát Nhục sau khi tặng Cát Nhục một chỉ thừa chết thiếu sống?

Cát Nhục xuống giọng trầm âm, nói tiếp :

- Trước khi tiểu gia chết... Tiểu gia muốn hỏi nàng một vài điều... Nàng có thể cho ta biết được không?

Tiểu Chi bặm môi gật đầu :

- Tiểu ca nói đi.

- Nàng có yêu thương Cát Nhục không?

Tiểu Chi thẹn ửng mặt, nhưng vẫn gật đầu nói :

- Tiểu Chi yêu tiểu ca từ lúc tiểu ca bệnh vực cho Tuệ Nam.

- Chẳng lẽ vì chuyện đó nàng lại yêu ta sao?

- Trên đời này có mấy ai là chính nhân quân tử. Ngoài mặt họ là quân tử, bên trong họ là ngụy quân tử, duy có tiểu ca...

Cát Nhục mỉm cười :

- Đa tạ nàng đã nghĩ tốt cho ta Cát Nhục có chết cũng chẳng oán hờn Tiểu Chi. Điều thứ hai ta muốn hỏi nàng vì sao nàng lại thù hận Tuệ Nam, đòi lấy mạng Tuệ Nam bằng được?

Tiểu Chi chớp mắt, hai hàng lệ ngọc lại nhỏ dài xuống. Nàng thổn thức nói :

- Lúc còn ấu thơ, Tiểu Chi và Tuệ Nam ở chung trong hoàng thành...

Cát Nhục thờ dãi lắc đầu, cắt lời Tiểu Chi :

- Bất cứ chuyện gì cũng đừng vì chữ hận mà tạo oan nghiệp!

Nàng nhìn trừng trừng vào Cát Nhục.

Chàng chột nhoeo miệng cười :

- Cát Nhục gần chết mới dám nói với nàng những lời như vậy.

Tiểu Chi bất ngờ đứng bật lên :

- Cát Nhục...

Nàng chưa kịp đứng thẳng lưng, thì Cát Nhục đã bật lên như chiếc lò xo, và thoát ra ngoài một trượng.

Tiểu Chi nhìn chàng ngơ ngác :

- Ngươi đã lừa gạt Tiểu Chi!

Cát Nhục cười hi hi :

- Cát Nhục may mắn nhờ nàng ôm vào lòng nên cóặng chút chân âm nguyên khí sớm phục hồi công lực bản thân.

- Làm gì có chuyện đó. Ta đâu có truyền công vào kinh mạch của ngươi?

- Ôi... thân thể của Cát Nhục kỳ lạ lắm. Nó có thể tự động hút chân âm nữ nhân, nhất là những nữ nhân có nội công cao thâm như Tiểu Chi.

- Ngươi đã lừa gạt ta. Lừa gạt ta.

- Nếu nhờ như Cát Nhục có lừa gạt thì chẳng lẽ nàng lại tính phóng chi giết ta nữa sao? Nếu vậy hãy để Cát Nhục đi tìm nhũ mẫu Phụng Tiên.

Cát Nhục vừa dợm bước.

Tiểu Chi đã hét lớn :

- Đứng lại... Cát Nhục không được đi.

Cát Nhục nghiêng đầu, nheo mắt, nhẩn nha nhìn nàng :

- Đi tìm nhũ mẫu thì nàng không cho, ở lại thì nàng lại đòi phóng Vô hình chi lấy mạng. Cát Nhục phải bỏ chạy thôi.

Cát Nhục vừa nói vừa dợm trở thuật Vô Hình bộ pháp thoát đi, nhưng nhanh như cắt. Tiểu Chi đã lạng người chắn trước mặt chàng.

- Cát Nhục, ngươi chưa đi được

- Tại sao nàng lại cản ta chứ?

- Nếu lúc này Tiểu Chi không kịp xuất hiện, thì ngươi đã bị Phụng Tiên khống chế rồi và biết đâu chừng giờ đây, ngươi chỉ còn là cái xác không hồn.

- Nàng nói vậy có ý gì?

- Ngươi đàn bà tự xưng là Phụng Tiên khi này, chưa chắc là Phụng Tiên nhũ mẫu của tiểu ca.

Cát Nhục ngạc nhiên vô cùng khi nghe Tiểu Chi nói, chàng hỏi :

- Đúng là Phụng Tiên nhũ mẫu, cớ sao nàng lại khẳng định là không phải?

Cát Nhục nheo mày.

Tiểu Chi bước đến cạnh bên chàng nói :

- Vô Thần giáo là một giáo phái lấy thuật dị dung làm đối sách hành động để đạt đến mục đích. Chính vì lý do đó mà Tiểu Chi mới khẳng định vị phụ nhân tự xưng là Phụng Tiên chưa hẳn là Phụng Tiên thật. Thậm chí Vô Thần chương giáo mới xuất hiện đây cũng không phải là thật.

Nghe Tiểu Chi nói, Cát Nhục giật mình. Đến lúc này chàng mới nhớ đến lời của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Tiểu Chi thấy Cát Nhục có vẻ suy tư căng thẳng, liền lên tiếng hỏi :

- Tiểu ca không tin lời Tiểu Chi à?

- Cát Nhục không phải không tin, mà Cát Nhục sức nhớ lại lời của Hoàng Nhan Trổ.

- Y nói gì?

- Y nói nhũ mẫu Phụng Tiên bị giam ở cấm cung. Cấm cung ở đâu?

Tiểu Chi lắc đầu đáp :

- Tiểu Chi không biết!

- Nếu đúng như lời của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ nói, thì nhất định người khi nãy tự xưng Phụng Tiên là Phụng Tiên giả. Nhưng sao lại giống như tặc vậy?

- Người có thể làm ra những tấm mặt nạ và thuật dị dung có một không hai trên giang hồ duy chỉ có nhà họ Tần.

- Tiểu Chi nói họ Tần nào?

- Tần gia bảo... Tần gia đã bế môn suốt mười năm nay, tuyệt nhiên không màng đến chuyện giang hồ.

- Tần gia ở đâu?

- Tiểu ca hỏi để làm chi?

- Nhất định Cát Nhựt sẽ điều tra cho ra sự kiện này. Nếu quả thật Tần gia là nơi phát sinh những chiếc mặt nạ tinh xảo đó, thì nhất định họ phải có quan hệ với Vô Thần chương giáo.

- Tiểu Chi cũng nghĩ như vậy.

Cát Nhựt thờ dài một tiếng, rồi nói :

- Đa tạ Tiểu Chi đã nói cho Cát Nhựt biết. Tiểu Chi hãy bảo trọng, Cát Nhựt kiếu từ Tiểu Chi chưa kịp hỏi Cát Nhựt tính đi đâu, thì chàng đã trở thuật khinh công Vô Hình bộ pháp, nhưng lần này Cát Nhựt đã vận dụng đến mười hai thành chân nguyên, kết hợp cùng thuật Lãng Không của Bách Diện nhân, nên chỉ vụt một cái, chàng đã đi mất hút trước cặp nhãn ngọc ngà của Tỳ Bà công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cung lâu vạn biến

Quý Đầu son lấp lừng xa xa, trông tựa chiếc sọ người bằng đá khổng lồ đang nhe nanh múa vuốt, tạo ra một không gian khủng bố, độc nhất vô nhị trong giang hồ.

Cát Nhựt chẳng hề dừng cước tốc, nhắm thẳng hướng ngọn Quý Đầu son băng mình lên. Chẳng mấy chốc, chàng đã đứng trước cổng tam quan có khắc ba chữ “U Linh môn”

Trước mặt Cát Nhựt là một kiến trúc quái gở, có lẽ đây là sự quái gở độc nhất vô nhị cũng giống như ngọn Quý Đầu son vậy.

Tòa thạch lâu xếp bằng những tảng đá to, kết cấu hình thể bên ngoài là một chiếc đầu lâu. Cửa vào đại sảnh chính là chiếc miệng đang há ra, tưởng như sắp nuốt chửng tất cả những ai dám xâm nhập U Linh môn.

Cát Nhựt nhìn tòa thạch lâu, mà cũng không thoát khỏi những cảm xúc bồi hồi, rờn rợn do chính nó gây ra. Chàng cảm nhận, đây đúng là con đường dẫn xuống chín tầng địa ngục, mà bất cứ ai đặt chân đến coi như đã được phán quan gạch tên trong sổ tử mạng.

Bước qua cổng tam quan, Cát Nhựt tiếng thẳng về phía cửa vào đại sảnh. Chàng đứng ngay cửa, lấy chân khí thét lớn :

- Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ, có bốn Huyết Chủ Ma Vương đến ghé thăm ngươi đây.

Cát Nhựt vừa nói vừa vận chuyển khí công đứng hai mươi vòng đại chu thiên, rồi nhắm thẳng vào cửa tòa đại sảnh vỗ thẳng ra hai đạo tử quang Vạn Tượng thần công. Hai đạo tử quang do chàng thi triển phát công với tám thành chân khí, ngỡ như đoàn voi nghìn con rầm rập đâm bổ vào tòa thạch lâu.

Ầm!

Cả tòa thạch lâu rung chuyển một lúc, tưởng như nó nằm ngay trên chấn tâm động đất. Mãi một lúc sau, nó mới yên tĩnh trở lại.

Khi tất cả đều trở lại bình thường. Cát Nhược gần từng tiếng nói :

- Hoàng tặc đề tiện, ngươi không dám xuất đầu lộ diện gặp tiểu gia à?

Cát Nhược vừa dứt lời khiêu khích ấy thì tiếng Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ từ bên trong tòa đại điện thạch lâu ồm ồm phát ra :

- Tiểu tử Cát Nhược... Lão gia đã chờ mi ở đây lâu lắm rồi. Hoàng mỗ sợ ngươi không dám đến tòa thạch lâu này thôi.

Cát Nhược nghe mặt :

- Lão gia con khi mỗ... Dưới mắt tiểu gia ngươi chỉ đáng là một con chó sủa gâu gâu mà thôi.

Cát Nhược cười hi hi rồi nói tiếp :

- Tiểu gia nghĩ cũng tức cười, Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ trên giang hồ tự xưng là Phân đàn chủ Vô Thần giáo, nói ra một tiếng bao nhiêu người phải vâng dạ, thế mà chỉ mỗi một lời nhỏ nhẹ của tiểu gia là ngươi biến thành chó. Thậm chí còn liếm cả gót hài Tạ Thu Nguyệt. Nếu bây giờ tiểu gia gặp ngươi, sẽ xích ngươi dẫn ra ngoài chợ, gặp nữ nhân nào, bắt ngươi liếm gót hài người đó. Thế mới đúng là một...

Hoàng Nhan Trổ từ trong đại điện thạch lâu gầm lên :

- Im ngay...

- Hi hi... Ngươi làm gì bắt tiểu gia im được chứ. Tiểu gia chỉ im khi nào ngươi biến thành loài khuyển thú mà thôi.

Tiếng của Hoàng Nhan Trổ trầm hẳn xuống :

- Tiểu tử... ngươi đừng hòng khích tướng Hoàng mỗ để dụ ta ra ngoài. Nếu ngươi còn một lần vọng ngôn nữa, Hoàng mỗ sẽ lột thịt Tinh Bình.

Nghe đến hai chữ Tinh Bình, Cát Nhược gào lên :

- Hoàng tặc... Ngươi dám. Nếu một miếng da của Tinh Bình ngươi đụng đến, thì tiểu gia sẽ san bằng toàn gia vì tộc của ngươi.

Hoàng Nhan Trổ được nước cười sáng sặc :

- Tiểu tử đứng ngoài huênh hoang lỗ miệng có gì mà Hoàng mỗ phải sợ chứ. Để ta thử hai lỗ tai của con bé dễ thương này coi ngươi làm gì được lão gia.

Cát Nhược gần từng tiếng :

- Hoàng tặc... Ngươi tưởng trốn vào trong cái sọ đá này rồi tiểu gia sợ mà không dám xông vào sao?

- Thế mà lão gia tưởng ngươi chỉ biết đứng ngoài khua môi múa mép chứ chẳng dám xông vào.

Cát Nhược bật cười giòn :

- Được rồi. Để tiểu gia coi bên trong cái sọ đá này là thứ gì mà Hoàng tặc tự thị như vậy.

Nói dứt câu, Cát Nhược vận chuyển chân ngươn nguyên khí ba mươi sáu vòng đại chu thiên, phong tỏa tất cả mọi huyết đạo phòng độc khí, đồng thời tạo một vàng thần công Vạn Tượng Hộ Thể toàn thân.

Chàng gần gần từng tiếng một :

- Hoàng tặc... Tiểu gia vào đây.

Dứt lời, Cát Nhược dụng luôn thuật Vô Hình tướng pháp băng thẳng vào trong đại điện thạch lâu. Chàng vừa qua khỏi hai hàm răng bằng đá tảng, thì miệng thạch lâu sập lại.

Rầm...

Khi chiếc miệng của tòa thạch lâu đóng lại, bên trong tối như hũ nút, chẳng còn nhìn thấy gì cả, dù đưa cánh tay ra ngay trước mặt. Căn phòng đại điện thạch lâu, đúng là một chiếc hộp đá kín như bưng, tối đen như mực, trong cảnh tối tăm đến độ tưởng như mình là một người mù, Cát Nhược cũng phải giật mình.

Chàng đứng trụ thân bất động.

Tiếng của Hoàng Nhan Trổ vang lên nghe chói cả màng nhĩ :

- Tiểu tử... Ngươi chết đến nơi rồi. Ha ha ha... Lũ dơi tinh hôm nay sẽ được một bữa no nê Nhưng trước khi đưa ngươi về châu diêm vương, Hoàng mỗ muốn ngươi phải la hét, da thịt tan nát tả tơi mới thôi.

Cát Nhục đứng bất động giữa tòa đại sảnh lắng nghe để tìm tiếng của Hoàng Nhan Trổ phát xuất ra từ hướng nào, nhưng chàng thật vọng vô cùng, bởi âm thanh như từ bốn phương tám hướng cùng phát ra, không thể nào nhận định được.

Cát Nhục than thầm :

- “Hoàng tặc đã dẫn dụ mình vào được thạch lâu này. Mình không ngờ U Linh môn lại lợi hại như vậy. Không biết Vạn Tượng thần công có phá vỡ tòa thạch lâu này không?”

Cùng với ý niệm đó, Cát Nhục vận chuyển chính thành công lực đạo tu vi bản thân, tổng ngược về phía trước một đạo khí dương cương Vạn Tượng thần công.

Àm!

Cả tòa thạch lâu lại rung chuyển lần nữa, nhưng cường khí của chàng vẫn không đủ làm sập tòa lâu sọ người bằng đá.

Tiếng của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ lại ồn ồn phát ra từ bốn chung quanh :

- Tiểu tử... Ngươi tha hồ mà tiêu hao nguyên khí nhưng chẳng làm gì được để thoát ra khỏi đây đâu. Giờ đến lượt Hoàng mỗ đây.

Hoàng Nhan Trổ vừa dứt lời. Cát Nhục cảm thấy sau lưng mình có một áp lực mạnh tựa ba đào ập tới. Mặc dù biết toàn thân đã có nguyên khí Vạn Tượng thần công hộ thể, Cát Nhục vẫn không dám xem thường, liền trở luôn bộ pháp Vô Hình lạng lách.

Ngọn kinh phong đó sạt ngay bên hông chàng, rồi tan vào màn đen dày đặc. Vừa lách qua bên tả, Cát Nhục lại nghe có sát khí ập thẳng vào mình. Chàng vội trụ bộ, vờn trào công đến trước, nhưng chớp mắt kịp thời rút tay lại.

Chàng trở mục quang sáng như hai vì tinh cầu, mới giật mình thấy lơ mơ trước mặt mình là cả một rừng chông tua tủa, với đầu chông đen kịt, chứng tỏ đã có tẩm độc chất vô cùng lợi hại.

Tiếng của Hoàng Nhan Trổ cười khùng khục :

- Tiểu tử... ngươi đã nhận sự lợi hại của thạch lâu U Linh môn chưa?

Cát Nhục đứng bất động, chung quanh chàng bốn vách đá được găm chông nhọn hoắt, đều có tẩm độc chất, chỉ cần sướt da đủ để táng mạng rồi.

Tiếng của Bách Tinh nhân lại ồn ồn dội vào tai chàng :

- Sao tiểu tử lại thất thần, không trả lời lão phụ Hay ngươi quá sợ hãi mà mất cả hồn vía.

Cát Nhục vẫn im lặng, đảo mắt một vòng cố tìm ra nơi phát xuất âm thanh tiếng nói của họ Hoàng.

Bách Tinh nhân bật cười khanh khách, tỏ ra đắc chí rồi cắt ngang tràng cười đó, gằn giọng nói như hăm dọa :

- Tiểu tử Cát Nhục, bất cứ một cao thủ nào đã lọt vào thạch lâu thì đừng hòng giữ được mạng sống. Nhưng với ngươi, dạ còn non trẻ, lão phu sẽ cho một sinh lộ, với điều kiện, ngươi hãy bắt chước ta khi còn ở kỹ viện Thiên Đẳng.

Cát Nhục đáng ra nghe mấy lời của Bách Tinh nhân phải nổi cơn thịnh nộ, nhưng bất ngờ chàng lại ngửa mặt cười giòn.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ nghe tiếng cười của Cát Nhục liền lên tiếng hỏi :

- Tiểu tử... Sao ngươi lại cười?

Cát Nhục vừa cười khúc khích vừa nói :

- Tiểu gia tức cười quá, thì phải cười chứ sao.

- Tại sao ngươi cười?

- Tiểu gia sức nhớ tới cảnh ngươi biến thành chó liếm hải Tà Thu Nguyệt mà cười. Rồi vô hình trung tiểu gia liền tưởng tới tòa thạch lâu này càng tức cười hơn.

- Ngươi liên tưởng cái gì.

- Bình nhật chắc Hoàng tặc luyện công trong căn đại sảnh đá này.

- Đúng như vậy. Bình thời Hoàng mỗ luyện công trong đó.
- À thì ra là vậy... Ngươi luyện công ở đây hèn gì Tam vương U Linh môn mới găm mấy cây chông này.
- Tại sao ngươi nói như vậy?
- Bởi tiểu gia biết ngươi mỗi lần luyện công nhất định sẽ biến thành... Khó nói quá

Hoàng Nhan Trổ gầm lên :

- Tiểu tử đáng chết... Ngươi dám nói ta là chó nữa à.
- A... Hoàng tặc thông minh... Biết mình là chó.. Ha ha ha...

Cát Nhục vừa dứt câu, thì có tiếng rè rè phát ra từ bốn vách tường, rồi liền sau đó cơ quan đã được Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ khởi động, những cây chông từ từ dài ra.

Hoàng Nhan Trổ gần gần từng tiếng :

- Tiểu tử sẽ bị ta găm như găm một miếng thịt thối.
- Thịt tiểu gia dai lắm.

Mặc dù nói cứng, nhưng trong lòng Cát Nhục vẫn hồi hộp lo lắng vô cùng. Những mũi chông đầu đen kịt càng lúc càng áp sát vào người của chàng.

Cát Nhục tăng hắng nói :

- Bách Tinh nhân Hoàng tặc ơi. Tiểu gia đã tạ ngươi, rất đa tạ ngươi
- Ngươi chết đến nơi còn đa tạ gì nữa...
- Trong căn đại sảnh chết tiệt này, tiểu gia nghĩ mình đã tiêu tùng rồi, nhưng ngươi lại cho tiểu gia chết sớm, quả thật rất đúng với ý của ta.
- Tại sao chết sớm lại đúng với ý của tiểu tử chứ?
- Hi hi... Ta chết xuống diêm vương sẽ đầu thai thành người. Tiếp tục ngao du giang hồ. Còn Hoàng tặc trên trần đã biến thành cầu, thì có chết sau ngươi cũng biến thành cầu mà thôi. Tiểu gia nhất định, nếu đầu thai trước sẽ truy tìm thầy tướng, thầy pháp xem ngày nào ngươi từ diêm phủ chui đầu lên sẽ bắt đem về mà ăn... ăn...

Cát Nhục lấp lửng không nói hết câu.

Tiếng rè rè ngưng bật, những cây chông dừng hẳn lại.

Cát Nhục nói tiếp :

- Tiểu gia xem chừng Hoàng tặc tức giận lắm rồi đó. Tiểu gia khuyên ngươi, có giận thì ráng mà nuốt vào để biến nó thành cái cục ăm ức, bằng không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, chẳng còn ai điều khiển mấy cơ quan bí mật nữa đây.

Hoàng Nhan Trổ gần giọng :

- Tiểu tử... Hoàng mỗ không biến ngươi thành chó, nhất định không sống trên thế gian này nữa.
- Ý... Hai điều ngươi vừa nói, tiểu gia e rằng ngươi chỉ nằm mơ mà thôi. Lúp lúp, ló ló như ngươi thì làm cách gì bắt tiểu gia làm cầu khuyên được chứ. Thôi, đừng vọng tưởng làm gì.
- Ngươi đúng là một tên giả hoạt, Hoàng mỗ sẽ bỏ đói ngươi trong thạch lâu thử xem ngươi có biến thành chó không nào.

Mặc dù nói chuyện với Hoàng Nhan Trổ, dụng lời khích gã, Cát Nhục vẫn đóng tai cố gắng định hướng tiếng của họ Hoàng phát ra từ đâu.

Chàng ngơ ngợ, tiếng nói của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ phát ra từ trên đỉnh căn phòng đại sảnh. Cát Nhục bí mật liếc xéo nhìn lên.

Mặc dù chàng cũng chẳng thấy gì ngoài màu đen, nhưng vẫn ngơ ngợ trên đỉnh nóc là con đường duy nhất thoát khỏi căn phòng hắc ám này.

Cát Nhục bật cười hi hi, nói tiếp :

- Hoàng tặc ơi... Lão lắm rồi, một cái lắm to vô cùng. Tiểu gia không ngờ ngươi lại ngu muội như vậy.
- Tại sao ngươi nói lão gia ngu chứ?

- Lão gia con khi mốc... Người mà lại xưng là lão gia à, cái đầu của người chỉ đáng sánh ngang với một đứa bé lên hai, lên ba mà thôi.
- Hừ... Tiểu tử chỉ giao ngôn, hay người sợ chết đói mà thốt ra những lời như vậy.
- Ha ha... Đúng là Hoàng tặc ngốc... Một tên đại ngốc, đại ngu! Lão đã biết tiểu gia may mắn đăng kỳ duyên nên trong người có mật giao long sắp hóa rồng, chân ngươn tràn trề, làm sao mà đói được chứ.
- Chẳng lẽ mật giao long có công năng không biết đói nữa sao?

Câu nói của Bách Tinh nhân lồng lộng từ phương tám hướng dội đến tai Cát Nhựt, nhưng đã có dụng tâm từ trước. Giờ đây, chàng đoán chắc họ Hoàng đang ở phía trên.

Cát Nhựt mím môi, thét lớn :

- Hoàng tặc... người tiêu rồi.

Cùng với tiếng quát thị Oai đó. Cát Nhựt giậm chân, dụng luôn thuật Vô Hình bộ pháp, phối hợp cùng với thần lực giao long, đồng thời xoay một cái, Thiết trượng huyết lâu Tàn Sát lệnh đã lấp ló trong song thủ của chàng.

Thân ảnh Cát Nhựt bắn xẹt lên như một ngọn pháo thăng thiên. Quả đúng như chàng nhận định. Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ kêu lên một tiếng hoảng hốt.

Được ánh sáng hồng quang từ Huyết lâu mập mờ tỏa ra, ngỡ như đốm hào quang xé toạc cả màn đen hun hút, Cát Nhựt vận dụng chín thành nguyên khí Vạn Tượng thần công phát tác luôn hai đạo từ quang xanh ròn từ hai hốc mắt huyết lâu, chẳng khác ngọn sấm sét từ diêm phủ đánh thốc lên.

Ầm!

Cả tòa thạch lâu ngỡ như bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, đá tảng ào ào đổ xuống, và ánh sáng mặt trời làm chói mắt Cát Nhựt.

Phát xuất một đạo từ quang khốc liệt, Cát Nhựt đã phá thủng cánh cửa tò vò phía trên. Trong ánh sáng chói mắt, chàng vẫn nhận ra Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ giương hai cặp mắt ngỡ ngàng như người vừa tỉnh giấc chiêm bao không tin vào cảnh thật trước mắt mình.

Cát Nhựt lắc vai, dụng luôn thuật Lãng Không Hư Bộ, đập vào vách đá, lộn người một vòng, đồng thời phát tác ngọn chỉ công tuyệt luân của Bách Điện nhân phóng thẳng vào họ Hoàng.

Ngọn Nhất Chi Xung Thiên như mũi bảo kiếm bén ngọt bắn xẹt về phía Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ.

Đã chứng kiến võ công thần kỳ, xuất quỷ nhập thần của Huyết Chủ Ma Tôn Vô Cát Nhựt, Hoàng Nhan Trổ hồn vía tan tã, khom lưng xuống, hoành thân thoát về sau.

Chính cái khập lưng thoát chạy của gã, mà ngọn Nhất Chi Xung Thiên chỉ cắt tiện búi tóc của họ Hoàng.

Họ Hoàng sững sờ, nhưng cũng kịp đặt tay lên phiên đá điều khiển cơ quan bí mật.

Âm thanh ào ào phát ra, tưởng như có con lốc mạnh luồn vào qua hai hốc mắt tòa thạch lâu, cùng với tiếng ào ào, Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ đã lún luôn vào cánh cửa đá vừa hé mở.

Trong lúc ấy, hàng ngàn con dơi dơi vừa được giải thoát khỏi cái hốc đá, tua tủa bay thẳng vào Cát Nhựt.

Bầy dơi dơi bay vào Cát Nhựt chẳng khác nào lũ thiêu thân thấy ánh đèn rực rỡ, những hàm răng nhọn hoắt cộng với vuốt sắc vươn ra bấu và cắn chàng.

Đã biết sự lợi hại của lũ dơi, lúc ở đầm quái thú Cát Nhựt không khỏi ớn lạnh xương sống. Chàng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ tòa thạch lâu man rợ này là sào huyệt của lão Phi Thiên Thiết Bức, thì đúng là lão đã đầu nhập Vô Thần giáo.”

Lũ dơi dơi ào ào tấn công Cát Nhựt, sẵn ngọn Tàn Sát lệnh Thiết trượng huyết lâu, Cát Nhựt phát tác luôn những đạo từ quang xanh ròn, xèn xẹt thoát ra từ hai hốc mắt huyết lâu, đan thành tấm lưới tám sét dày đặc.

Lũ dơi dơi đua nhau lao vào chàng bao nhiêu, thì gãy cánh, đứt đầu bấy nhiêu, và khi Cát Nhựt thu hồi chân khí trụ chân thì tất cả bầy dơi tinh chỉ còn là một đồng thịt bết nhừ, nhưng Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ cũng đã mất dạng rồi.

Cát Nhựt trách mình đã để cho tên đại đạo hái hoa, dâm ô thoát chạy, và điều lo lắng hơn, có lẽ Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ đã biết được chính chàng giữ cây Tàn Sát lệnh của Bách Điện nhân.

Cách không điểm chỉ, Cát Nhựt phóng khí điểm vào viên đá khởi động cánh cửa bí mật. Tiếng rè rè phát ra, cánh cửa mà Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ vừa lún vào lại hé mở. Cát Nhựt điểm mũi giày băng luôn vào trong, không một chút ngần ngại.

Vượt qua khỏi cánh cửa bí mật, Cát Nhựt rơi vào một căn phòng quái gở. Chung quanh chàng vây bọc bởi những pho tượng sáp mỹ nữ khỏa thân, trông thật là sống động.

Cát Nhựt ngạc nhiên quá thốt lên :

- Ý...

Chàng chưa hết ngạc nhiên đã nghe tiếng của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỗi từ trong một khe đá ồ ồ phát ra :

- Tiểu tử... Lần này thử coi võ công của ngươi cao siêu đến độ nào.

Bách Tinh nhân chẳng cần giấu hành tung của mình, chứng tỏ y rất tự tin Cát Nhựt sẽ khó qua được cạm bẫy trong căn phòng kỳ quái này.

Vừa nghe tiếng Hoàng Nhan Trỗi, Cát Nhựt lách mình băng về phía khe đá. Chàng vừa di thân, lập tức hai pho tượng mỹ nữ cùng thoát lốt theo thân ảnh chàng.

Hai pho tượng chắn ngang đường tiến của Cát Nhựt, từ lỗ rún của chúng phun ra hai luồng khói xám xịt, và mười móng vuốt đen xì đã chộp vào thiên đình chàng.

Cát Nhựt dụng luôn Vô Hình Bộ Pháp lách qua bên trái, thì ngay lập tức hai pho tượng khác đã áp sát vào chàng nhanh không thể tả.

Chỉ trong khoảng khắc chớp mắt, Cát Nhựt đã lọt thõm vào đám pho tượng vô hồn, vô cảm, ví như bảy quỷ nhập tràng đang vờn móng, phun độc cướp sinh mạng chàng Cát Nhựt hết lên một tiếng, vận dụng tám thành chân khí, bỏ ra một lúc bốn đạo chưởng kịch mạch tợ ba đào dậy sóng.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Chưởng khí Vạn Tượng thần công bổ thẳng vào đám tượng sáp vô hồn đó, hất chúng trượt về phía sau năm bộ, nhưng khi Cát Nhựt vừa thu hồi chân khí thì chúng lại nhanh chóng áp thẳng vào chàng.

Phản xạ tự nhiên, Cát Nhựt lại vận động nguyên khí tổng ra bốn đạo chưởng kinh đẩy những pho tượng quỷ dị đó trượt về sau bốn bộ. Và cứ liên tục như thế, ngỡ như Cát Nhựt không thể nào lơ tay đối với lũ mỹ nhân vô hồn vô cảm này.

Chưởng trước nối tiếp chưởng sau, càng lúc khí lực của chàng càng cạn kiệt, và khoảng cách các pho tượng cứ rút ngắn dần, cho đến khi chưởng ảnh của Cát Nhựt không thể đẩy chúng lui về sau quá nửa bộ.

Cùng lúc đó, khí độc từ rún những pho tượng sáp đó đã phủ trùm khắp cả gian phòng đá này. Đầu óc chàng tối sầm và hơi thở đã ngắt quãng, mệt nhọc. Vừa đánh, Cát Nhựt vừa suy nghĩ, không biết những pho tượng quỷ quái này, làm bằng chất liệu gì mà xem chừng chưởng khí của mình chẳng làm chúng hề hấn gì cả.

Cát Nhựt thét lớn một tiếng chực thi triển Tử quang Tàn Sát lệnh Thiết trượng huyết lâu, nhưng những tượng sáp đã ép cứng chàng vào giữa rồi.

Bách Tinh nhân từ trong khe đá lách mình bước ra nói :

- Tiểu tử... Bây giờ thì ngươi đã thấy sự lợi hại của trận pháp Âm Ma công rồi chứ?

Bị chẹn cứng trong tám pho tượng mỹ nữ, Cát Nhựt trừng trừng nhìn Hoàng Nhan Trỗi :

- Ngươi chỉ có thủ đoạn mà chẳng có bản lĩnh nào, tiểu gia thất vọng!

- Lão gia cần gì phải ra tay cho nhọc sức, chỉ mỗi trận pháp Âm Ma công của Dạ Điện cung nữ và Tam vương U Linh môn cũng đủ khống chế tiểu tử rồi.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỗi dời mắt qua ngọn Thiết trượng huyết lâu của Cát Nhựt :

- Vũ khí của tiểu tử thật là lợi hại. Để lão gia đưa ngươi về tuổi vàng rồi sẽ thu nạp ngọn thiết trượng kia làm vũ khí của mình.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỗi nghiêm sắc mặt, vận khí đến mười thành chân nguyên, nhắm thẳng đỉnh đầu Cát Nhựt chực bổ thẳng xuống một đạo chưởng kết liễu mạng sống chàng.

Gã trầm giọng nói :

- Vĩnh biệt tiểu tử.

Bách Tinh nhân vừa toan nhả kinh, thì tiếng của Dạ Điện cung nữ Lâm Ý Tinh vang lên sau lưng gã :

- Dừng tay!

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ thu hồi chân khí, quay mặt lại nói :

- Lâm cô nương xuất hiện rất đúng lúc.

Cát Nhục vừa thấy Lâm Ý Tinh, liền bật tràng cười khanh khách, nói :

- Hoàng tặc oi... Lão tiêu rồi.

Nghe Cát Nhục nói một lời như vậy, Hoàng Nhan Trỏ quay phắt lại về mặt lộ rõ sự ngạc nhiên. Gã hỏi chàng :

- Ngươi sắp chết đến nơi bởi tay Hoàng mỗ, còn dám ngoa ngôn nói lão sắp tiêu là sao?

Cát Nhục cười khúc khích, hướng mắt về phía Lâm Ý Tinh :

- Phu nhân của tiểu gia đã xuất hiện thì lão tiêu chắc rồi, còn gì nữa.

Hoàng Nhan Trỏ nheo mắt :

- Tiểu tử nói ai là phu nhân của ngươi?

- Còn ai vào đây nữa chứ. Lâm phu nhân, sao phu nhân còn chưa chịu ra tay bẻ hai hàm răng gã thất phu hồ đồ Hoàng tặc, mà lại đứng im như trời trồng vậy.

Hoàng Nhan Trỏ tưởng như mình nghe lầm, liền quay lại Lâm Ý Tinh nói :

- Lâm cô nương... chẳng lẽ...

Cát Nhục cắt ngang lời gã :

- Còn chẳng với lẽ gì nữa. Lâm cô nương chính là phu nhân của tiểu gia đó. Trận pháp Âm Ma công do nàng lập ra cốt cũng chỉ vì tiểu gia mà thôi.

Lâm Ý Tinh mỉm cười, rồi nói với Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ :

- Hoàng tổng quản có tin vào những lời của Cát Nhục không?

Bách Tinh nhân lắc đầu :

- Không thể nào tin được. Hắn sắp bị Hoàng mỗ sắp đưa về châu Diêm chúa, nên nói lời xằng bậy thôi.

Lâm Ý Tinh tiến đến bên cạnh Cát Nhục, nàng nói :

- Đến lúc này tướng công mới nhận Lâm Ý Tinh là phu nhân à? Sao không nhận sớm hơn một chút thì đâu đến nỗi lọt vào Âm Ma trận pháp.

Cát Nhục cười hì hì :

- Phu nhân nói như thế chẳng qua giận lấy tiểu gia mà thôi. Chứ phu nhân nghĩ lại xem, tiểu gia thương thâm nhớ trọng nàng biết chừng nào.

- Thương thâm nhớ trọng sao mỗi lần gặp Lâm Ý Tinh này, tướng công cứ bỏ chạy mãi vậy?

Cát Nhục sụ mắt xuống :

- Nàng nói ta bỏ chạy, hay tại vì nàng.

Giọng nói Cát Nhục buồn ngủi thương cảm vô cùng. Chính chất giọng đó khiến cho Lâm Ý Tinh cũng phải tự hỏi thăm với mình.

- “Phải chăng Cát Nhục đã có tình ý với nàng.”

Không dẫn được thắc mắc, Lâm Ý Tinh liền hỏi Cát Nhục :

- Cát Nhục nói tại ta... Thế tại có gì chứ. Cát Nhục có thể lý giải cho ta biết được không?

- Tất nhiên rồi... Tiểu gia đã nén nỗi bức dọc bấy lâu nay, giờ không nói không được.

- Cát Nhục nói đi... Ý Tinh đang muốn nghe mấy lời chân thành của Cát Nhục mà.

Cát Nhục thờ dài một tiếng, tỏ ra nuối tiếc vô cùng :

- Phu nhân cứ nghĩ coi, mỗi lần tiểu gia gặp phu nhân thì lại có lũ đầu trâu mặt ngựa theo sau, hỏi sao tiểu gia không tức chứ! Lần thứ nhất khi tiểu gia bị

trúng mê hồn hương, đang được phu nhân nâng niu chiều chuộng, thì hai lão nhà què phá đám. Lần thứ hai, thì gặp ba gã Tam vương U Linh môn, đang đẳng sát khí đòi lấy mặt. Lần thứ ba, tiểu gia thấy tên cầu trệ Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ lúc nào cũng kè kè bên phu nhân, nộ khí xung thiên ta đốt quách phân đàn của lão. Thế là y để tâm ti tiện, và biết đừng chỉ có trận pháp Ma công của phu nhân mới không chế được tiểu gia, mới giờ giọng lửa gạt tiểu gia vào đây.

Hoàng Nhan Trổ nghe Cát Nhựt nói, trợn mắt trừng hai con ngươi muốn lọt hẳn ra bên ngoài. Gã lớn tiếng quát :

- Tiểu tử ngoa ngôn!

- Ý... ngươi đừng lớn tiếng lần ắt lời tiểu gia chứ.

Cát Nhựt nheo mắt với Lâm Ý Tình :

- Phu nhân không biết đấy thôi, chứ tại kỹ viện Thiên Đẳng, tiểu gia vì cảm phần gã cầu trệ họ Hoàng này, đã xưng nói phu nhân đã từng quì dưới chân gã xin chút tình yêu khi mốt gì đó.

Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tình cau hẳn đôi mày lá liễu, quay lại Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ, nàng nói :

- Hoàng tổng quản... có đúng như vậy không?

- Lâm cô nương đừng nghe mấy lời giáo ngôn quý quyết của tên tiểu tử đó.

- Tiểu gia mà giáo ngôn làm gì! Nếu Tạ Thu Nguyệt không bị ngươi hành xử đã làm chứng cho ta rồi. Phải chính vì ngươi hồ đồ, bất nghĩa với phu nhân tiểu gia, khiến cho tiểu gia uất khí, bắt ngươi biến thành chó, liếm gót hài Tạ Thu Nguyệt, ngươi có chối nữa không?

Hoàng Nhan Trổ gầm lên :

- Tiểu tử, chết với lão phu...

Vừa quát, Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ vồ thẳng vào đỉnh đầu Cát Nhựt một đạo khí chừng mười hai thành chân nguyên. Trúng đạo chưởng của Hoàng Nhan Trổ, thì đầu Cát Nhựt có là đá cũng bể nát.

Nhưng đạo khí của họ Hoàng đã bị cắt ngang bởi miếng lụa trắng mềm mại của Dạ Diệp cung nữ.

Àm!

Bách Tinh nhân gằn giọng :

- Dạ Diệp cung nữ sao lại cứu gã tiểu tử đó. Nàng không biết y là đối thủ của Vô Thần giáo à?

Cát Nhựt cười hi hi, nói thật hùng hồn :

- Hoàng tặc thật là hồ đồ. Hiền phụ mà không cứu trọng phu thì cứu ai chứ? Nếu nàng không cứu tiểu gia, thì trời tru đất diệt ba đời nhà nàng rồi.

Lâm Ý Tình cười khúc khích, nhìn Cát Nhựt nói :

- Làm gì tướng công rủa ta dữ vậy?

- Ày... Tiểu gia chỉ nói vậy thôi mà

- Tướng công đã bị mê hồn hương từ tám pho tượng âm công tỏa ra, nhưng sao vẫn không thấy tác dụng nhỉ?

Cát Nhựt nhăn nhó :

- Nàng còn hỏi vậy nữa. Kinh mạch của ta sắp đứt đoạn thành từng khúc rồi, nhưng vì tên Hoàng tặc kia mà tiểu gia cố gắng. Chẳng lẽ lại để cho gã thấy ta thất bại sao?

Lâm Ý Tình mỉm cười, móc một hoàn linh được óng ánh sắc đen tuyền đưa đến trước mặt Cát Nhựt :

- Đây là Tịch Thần Dạ Thảo, ai uống vào thần trí sẽ mãi mãi hướng về Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tình. Nếu tướng công đoái hoài đến thiếp, chắc không ngại gì uống hoàn dược này.

Cát Nhựt nhếch mép nói :

- Ày... Miễn sao nàng chung thủy với tiểu gia, mãi mãi sống cạnh bên tiểu gia, lo toan, bảo hộ thì trăm viên Tịch Thần Dạ Thảo tiểu gia cũng nuốt trong một lúc.

Lâm Ý Tình chiêm ngưỡng khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Cát Nhựt, nàng nói :

- Thiếp sẵn sàng bảo vệ sinh mạng chàng, nhưng...
- Nhưng sao?
- Miễn tướng công đừng bao giờ bỏ chạy nữa là được rồi.
- Ấy... Đã uống Tịch Thần Dạ Thảo không có nàng bên cạnh, tiểu gia ngơ ngơ ngơ ngơ thì tên Hoàng tặc kia lấy mạng mình như chơi.
- Tướng công nói vậy thiếp tạm tin.

Vừa nói, Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình nhét luôn Tịch Thần Dạ Thảo vào miệng Cát Nhượng. Dù không uống cũng không được, Cát Nhượng hé miệng nuốt luôn viên hoàn đơn đó. Đan điền chàng liền nóng hổi như có lửa thiêu, biết ngay lời nói của Lâm Ý Tình không phải gian ngoa, Cát Nhượng liền huy động chân nguyên Vạn tượng trong cơ thể tổng hoàn đơn vào đan điền, khổng chế không cho độc chất lan tỏa ra ngoài. Nhưng khổng chế đặng Tịch Thần Dạ Thảo, chàng lại không thể thi thố võ công được.

Giả vờ như đã bị khổng chế bởi Mê Hồn Hương và Tịch Thần Dạ Thảo, Cát Nhượng thều thào nói :

- Phu nhân ơi... Hãy lại đây với tiểu gia nào.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình thấy trạng thái chàng đã thay đổi, liền quay lại Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ, nói :

- Đa tạ Hoàng tổng quản đã đưa Cát Nhượng đến đây. Kể từ bây giờ chàng đã là người nhà của ta, mong Tổng quản bỏ qua mọi điều.

Vừa nói, Lâm Ý Tình vừa đưa tay xoay chiếc đầu một pho tượng mỹ nữ. Ngay lập tức, tám pho tượng Âm Ma công di chuyển về vị trí cũ.

Cát Nhượng được tự do, vờn vai một cái.

Hoàng Nhan Trổ nhìn Cát Nhượng rồi quay lại nói với Lâm Ý Tình :

- Lâm cô nương hãy suy nghĩ lại. Tiểu tử này không phải là kẻ tầm thường đâu. Hướng chỉ y lại đối đầu với Chương giáo, và mang trong mình tuyệt học vô tiền khoáng hậu, nếu không tiêu trừ, hậu họa khó lường.

Lâm Ý Tình lắc đầu :

- Hoàng tổng quản không phải lo lắng như vậy. Cát Nhượng đã uống Tịch Thần Dạ Thảo, giờ đây nhất nhất đều nghe theo bốn cô nương.
- Tịch Thần Dạ Thảo có chắc khổng chế được tâm thần của gã không? Hay y chỉ giả vờ đóng kịch mà thoát thân. Hoàng mẫu nghĩ hãy dẫn gã về cho Chương giáo phán xử.

Lâm Ý Tình lắc đầu nói :

- Ta sẽ đưa Cát Nhượng đến ra mắt Chương giáo sau khi hàm thụ...

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ nhìn Cát Nhượng, rồi bật ngửa đầu cười khanh khách :

- Hoàng mẫu hiểu Lâm cô nương... Hoàng mẫu đã hiểu... Nhưng cô nương hãy cẩn thận với gã tiểu tử này.
- Cát Nhượng không thể qua mặt được Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình đâu.

Nàng vừa nói vừa quay lại Cát Nhượng :

- Tướng công hãy cho thiếp mượn ngọn thiết trượng quai lạ kia coi!

Không thể thi thố võ công lúc này, lại không thể để cho Lâm Ý Tình biết được sự nguy trá của mình, Cát Nhượng đành ngơ ngơ, trao ngọn Tàn Sát lệnh Thiết trượng huyết lâu qua tay nàng.

Đón cây Tàn Sát lệnh, Lâm Ý Tình quay lại Hoàng Nhan Trổ :

- Hoàng tổng quản đã thấy rồi đó... Cát Nhượng bây giờ chẳng có gì nguy hiểm, dù y là Huyết Chủ Ma Tôn.
- Hoàng mẫu một lần nữa bội phục tài năng của Lâm cô nương.

Gã ôm quyền nói :

- Chúc Lâm cô nương sớm tụ thành ước nguyện, Hoàng mẫu kiêu từ.

Lâm Ý Tình đáp lại bằng đại lễ :

- Hoàng tổng quản thượng lộ.

Bách Tinh nhân giữ hai ống tay áo trường y thiêu kim tuyến sắc sỡ, băng mình ra ngoài theo cửa hốc mắt tòa thạch lâu.

Còn lại Lâm Ý Tinh và Vô Cát Nhược trong tòa thạch lâu. Nàng đứng nhìn chàng từ đầu đến chân, tỏ ra đắc chí vô cùng.

Lâm Ý Tinh nói :

- Thiếp và tướng công ở đây cùng luyện võ công, khi nào tụ thành sẽ khuấy động giang hồ. Biết đâu, tướng công sẽ là thánh chủ, còn thiếp là thiên hạ đệ nhất nẫu nghi.

Nghe Dạ Điệp cung nữ nói, nhưng thần sắc của Cát Nhược vẫn ngơ ngơ, ngác ngác chẳng biểu lộ một cảm xúc gì. Điều đó chứng tỏ chàng đã bị Tịch Thần Dạ Thảo và Mê Hồn Hương khống chế tâm thức rồi.

Dạ Điệp cung nữ bước đến cạnh bên Cát Nhược nói :

- Tướng công hãy đến đây với thiếp.

Dạ Điệp cung nữ vừa nói vừa ôm lấy Cát Nhược.

Cát Nhược cũng giả ngơ, giả dại ôm lấy nàng. Lâm Ý Tinh nằm gọn trong vòng tay của Cát Nhược, vốn bản thân là một ma nữ khét tiếng trên giang hồ, nhưng vẫn có cảm xúc dâng tràn, một cảm giác êm dịu lần đầu tiên có được, mặc dù không thiếu nam nhân đã ngã dưới Ma Công của nàng.

Khoảnh khắc là sự im lặng để nàng tận hưởng một cách chậm chạp, và tự nhủ trong đầu Cát Nhược hay Huyết Chủ Ma Tôn đã là của nàng.

Xiêm y của Dạ Điệp cung nữ vừa thoát ra khỏi tấm thân ma nữ, để lộ những đường cong tuyệt mỹ mà tạo hóa kết thành. Cũng đúng lúc đó, hai ngón trỏ và giữa của Cát Nhược thọc nhẹ vào huyệt “Mệnh Môn” của ma nữ.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tinh đứng bật dậy, thốt lên :

- Ý...

Nàng lắc mình rời xa Cát Nhược, đồng thời cảm thấy toàn thân mình thoáng chốc đã tê rần với sự ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Cảm giác ấy càng lúc càng dồn dập, khiến Lâm Ý Tinh khó chịu vô cùng. Nàng bắt đầu gãi, trong khi đó, Cát Nhược vẫn giương hai con mắt thao láo nhìn Lâm Ý Tinh như người ngơ ngơ, chẳng biết gì.

Lâm Ý Tinh nheo mày hỏi Cát Nhược :

- Tướng công vừa điểm huyệt ta?

Cát Nhược gật đầu.

- Tại sao tướng công lại điểm huyệt ta? Mau giải huyệt cho bản cô nương mau.

Lâm Ý Tinh vừa gãi vừa bước thẳng lại bên Cát Nhược.

Cát Nhược thỏ thẻ nói :

- Nàng thấy trong người thế nào?

Lâm Ý Tinh ngơ ngơ, hỏi ngược lại Cát Nhược.

- Người chưa bị Tịch Thần Dạ Thảo khống chế tâm thức à?

Cát Nhược gãi đầu :

- Ta hỏi nàng trước

- Bản nương cảm thấy toàn thân tê rần, tưởng như có bầy kiến nhưng nhúc nhích lực phủ ngũ tạng, và kinh mạch của mình.

Nàng vừa dứt câu, vẻ mặt Cát Nhược đã biến đổi hoàn toàn, không còn những nét ngây ngô nữa :

- Thế thì tốt rồi. Thế thì tốt rồi. Tiểu gia thoát nạn.

Nghe Cát Nhược nói, Lâm Ý Tinh biến đổi sắc diện, giương thẳng ngọc thủ chực bỏ một đạo âm khí đánh thẳng vào chấn tâm chàng.

Thấy nàng sắp xuất chưởng đánh mình, Cát Nhựt khoát tay nói :

- Khoan... dừng tay! Đừng đánh tiểu gia vội như vậy. Nếu nàng ra tay giết tiểu gia thì không còn ai giải huyệt cho nàng. Tiểu gia chết, nàng cũng chết, mà chết đau đớn hơn tiểu gia nữa kia.

- Ngươi... ngươi Cát Nhựt nhếch mép nói tiếp :

- Với thủ pháp tuyệt môn bế huyệt của tiểu gia, thì nàng chỉ có nước gãi, gãi mãi cho đến khi lột da, lóc thịt, thậm chí thò cả tay vào đan điền móc lục phủ ngũ tạng ra ngoài. Ôi chào ôi! Tầm thân tuyệt mỹ của gia nhân bị chính gia nhân tàn phá khôn khổ biết chừng nào.

Lâm Ý Tình gãi sồn sột, gằn giọng nói :

- Cát Nhựt... Ngươi hãy giải huyệt ngay lập tức cho bản nương, nếu ngươi muốn sống.

- Tất nhiên tiểu gia rất muốn sống, nhưng sống không phải là kẻ ngờ ngợ, ngắc ngắc... Tiểu gia vốn thông minh, bị nàng biến thành kẻ ngu đần thì sống làm gì.

- Ngươi muốn gì?

Cát Nhựt cười hi hi, nháy mắt của Lâm Ý Tình chìa đến cho nàng, bắt ngờ chàng rút lại, rồi nói :

- Ái chà với tình cảnh của Lâm cô nương lúc này vận y phục càng bất tiện. Rất khó mà đụng đến mấy ngón tay cào da, quào thịt.

Lâm Ý Tình lạng người đến, thò vào mạch môn của Cát Nhựt.

Chàng vẫn phớt lờ để nàng không chế mạch môn mình.

Cát Nhựt cười hi hi :

- Phu nhân đoạt mạch tiểu gia thì nàng cũng chẳng còn cách chi giải tỏa huyệt công bế huyệt của ta.

Liếc mắt qua Lâm Ý Tình, Cát Nhựt tủm tỉm cười.

Quá giận nhưng chẳng biết làm gì, Lâm Ý Tình lại buông mạch môn Cát Nhựt, để gãi.

- Ngươi muốn gì?

- Lâm cô nương còn hỏi nữa. Tiểu gia muốn thuốc giải Tịch Thần Dạ Thảo và Mê Hồn Hương. Thú thiệt với phu nhân, khi ta uống được thảo độc chất, đã ngâm đụng đến chân khí bao bọc nó trong đan điền, rồi giả ngơ để chờ cơ hội này mà thôi.

- Tiểu tử, ngươi thật là...

Nàng không nói hết câu, mà tiếp tục cào mười ngón tay khắp thân thể mình.

Lâm Ý Tình bị cảm giác tê rần, ngứa ngáy lan tỏa khắp chân thân càng lúc càng nhiều, như chịu hết nổi, liền hét lớn :

- Giải huyệt cho ta Ta chịu hết nổi rồi.

- Ồ... Ồ.. tiểu gia sẽ giải huyệt cho nàng, nhưng trước nhất nàng phải cho ta uống giải được mới có nội công nguyên khí giải huyệt cho nàng được chứ.

Lâm Ý Tình nghiêng răng trêu trạo :

- Tiểu quý...

- Ê.. phu nhân sao gọi tướng công mình là tiểu quý chứ? Đắc tội... đắc tội! Tiểu gia không thèm để lòng đến Lâm phu nhân nữa đâu.

Lâm Ý Tình thờ dốc từng cơn một, da thịt nàng bắt đầu nổi những đường xước đỏ ửng.

Lâm Ý Tình nhăn nhó, chỉ sợi dây lưng của mình, rồi nói :

- Giải được trong sợi dây lưng đó đó. Hãy lấy ra uống rồi giải tỏa bế huyệt quý quái của ngươi.

Cát Nhựt thân nhiên lần sợi dây lưng của Lâm Ý Tình, và đúng như nàng nói bên trong sợi dây lưng có một chiếc hộp ngọc nhỏ cỡ hai ngón tay.

Cát Nhựt mở nắp hộp, thấy một lớp phấn hồng tỏa mùi thơm.

Chàng chìa tới trước mặt Lâm Ý Tình :

- Có đúng đây là giải dược Mê Hồn hương và Tịch Thần Dạ Thảo không?

- Bồn nương không phải là kẻ ngoa ngôn như người!

- Tiểu gia tin nàg...

Cát Nhực đưa chiếc hộp ngọc lên mũi, hít hết lớp phấn trong đó. Chàng liền cảm thấy có luồng khí lạnh lạnh lan tỏa trong đan điền mình.

Cát Nhực giải tỏa khí công bao bọc Tịch Thần Dạ Thảo. Chàng xây xẩm mặt mày, liền biến sắc chỉ tay vào mặt Lâm Ý Tình :

- Ma nữ... người gạt tiểu gia!

Cát Nhực vừa nói hết câu, lục phủ ngũ tạng như nhón nhào, rồi nôn thốc, nôn tháo. Hết trận nôn đó, chàng mới cảm thấy sáng khoái, thần trí minh mẫn trở lại bình thường.

Cát Nhực cười khà một tiếng, rồi nói :

- Tiểu gia hiểu lầm Lâm cô nương... Nàng đừng trách... Đừng trách... Để ta giải huyết cho nàng.

Cát Nhực vừa nói vừa trở luôn bộ pháp Vô Hình áp sát vào Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình, và chỉ trong chớp mắt, chàng đã phóng mười đạo Nhất Chi Xung Thiên lên khắp cơ thể Lâm Ý Tình.

Dạ Điệp cung nữ té huych xuống đất, bất tỉnh.

Nhìn Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình, Cát Nhực thở dài lắc đầu, rồi như thương cảm bởi chữ tình của nàng đã quá nặng với mình, Cát Nhực vận lại xiêm y cho Dạ Điệp cung nữ.

Chàng bế Lâm Ý Tình đặt vào khe đá mà Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ đã nấp để điều khiển Âm Ma trận.

Cát Nhực quay trở lại, suy nghĩ một lúc, chàng quyết định dụng Tàn Sát lệnh Thiết trượng huyết lâu phá hủy tám pho tượng Âm Ma công, nhưng vừa chọc ra tay thì nghe tiếng Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ reo réo ngoài cửa thạch lâu.

Cát Nhực cười khẩy một tiếng, lầm nhảm nói :

- Hoàng tặc... Tới lượt người thử nếm mùi mấy mụ mỹ nhân không hồn, vô tâm này.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ma Công trận pháp

Cát Nhực liền lần luôn vào khe đá điều khiển pháp trận Âm Ma, cũng vừa lúc Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ băng mình vào.

Hoàng Nhan Trổ đứng giữa trận pháp Âm Ma công, đảo mắt nhìn quanh rồi lên tiếng, lớn giọng gọi :

- Lâm cô nương... Lâm cô nương.

Gã vừa nói dứt câu, đã nghe Cát Nhực oang oang từ trong hộc đá điều khiển cơ quan phát động trận thế nói ra :

- Hoàng Nhan tặc người thật là to gan, dám đến khuấy động chỗ an nhàn của ta.

Hoàng Nhan Trổ lộ mặt ngờ ngác thì tám pho tượng khóa thân mỹ nữ ầm ầm vây bọc thân ảnh gã.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ hoảng quá, tổng luôn một đạo chuông kinh đánh thốc vào những pho tượng đó. Y rơi vào đúng tình huống Cát Nhực vừa mới trải qua, và chỉ trong chớp mắt họ Hoàng Nhan đã bị chẹn cứng trong Âm Ma công.

Y gào lớn :

- Lâm cô nương... Hoàng Nhan mỗ có chỉ dụ của Chương giáo dẫn tiểu tử Cát Nhực về cấm cung, sao còn vây ép ta trong Âm Ma trận pháp?

Gã vừa dứt công, Cát Nhực từ trong hộc đá điều khiển trận pháp Âm Ma công bước ra.

- Hoàng Nhan tặc tưởng bắt được tiểu gia dễ lắm sao?

Thấy thần thái của Cát Nhược vẫn không có chút gì biểu hiện đã bị Tịch Thần Dạ Thảo khổng chế, Hoàng Nhan Trở ngỡ ngỡ hỏi :

- Tiểu tử... ngươi không bị Tịch Thần Dạ Thảo khổng chế tâm định à?

Cát Nhược bước đến cạnh Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trở, khò luôn vào trán gã.

- Hoàng Nhan tặc ngươi thật là đại ngốc đại ngu Tiểu gia đường đường là một Huyết Chủ Ma Tôn sao lại có thể bị Tịch Thần Dạ Thảo khổng chế như vậy được.

- Tiểu tử...

Cát Nhược vung tay vãi vào má họ Hoàng Nhan :

- Bốp.

Chàng gần giọng nói :

- Cầm Hoàng Nhan tặc gọi tiểu gia là tiểu tử. Ngươi phải biết xưng hô, gọi tiểu gia là lão thái tổ, bằng không tiểu gia sẽ bẻ từng cái răng của lão đó.

Hoàng Nhan Trở nhăn nhó với cái má sưng tấy. Và thật trớ trêu làm sao, Hoàng Nhan Trở càng nhăn nhó chừng nào, Cát Nhược lại càng nghĩ đến cảnh Tạ Thu Nguyệt bị nhục hình đau khổ còn hơn gã nhiều.

Hoàng Nhan Trở hỏi :

- Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tinh giờ ở đâu?

Cát Nhược cười hì hì :

- Nàng đã quá vì chữ tình mà tặng cho lão thái tổ ngươi trận pháp Ma Công này để đón ngươi đó.

Hoàng Nhan Trở nghiêng răng :

- Ma nữ ngu muội.

- Bốp!

Thêm một cái tát nữa, lần này thì quả đúng Cát Nhược bẻ một lúc bốn cái răng của họ Hoàng Nhan.

Chàng gần giọng nói :

- Hoàng Nhan tặc dám chửi phu nhân của lão thái tổ à. Ngươi phải gọi Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tinh là bà lão thái mẫu nghe chưa?

Hoàng Nhan Trở gục mặt xuống, quá uất ức, khí huyết cuộn trào, phun luôn một vòi máu tươi ra cửa miệng.

Cát Nhược nhăn mày :

- Ý cha... Gã mặt dày như ngươi cũng biết thổ huyết nữa à?

Hoàng Nhan Trở nghiêng răng ken két :

- Ngươi có giết thì giết ta đi... Giết ngay lập tức.

Cát Nhược lắc đầu :

- Tiểu gia đâu thể để cho ngươi chết dễ dàng như vậy được. Tạ Thu Nguyệt chết đau đớn bao nhiêu thì ngươi chết đau đớn bấy nhiêu.

Hoàng Nhan Trở thờ dốt :

- Ta chết thì nhũ mẫu Phụng Tiên của ngươi cũng chết theo.

- Ngươi nói thật hay hù dọa lão thái tổ?

Cát Nhược lùi lại ba bộ, quan sát Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trở bị nêo đứng trong tám pho tượng Âm Ma công.

Chàng gần từng tiếng một :

- Bình nhật người tự xưng là Bách Tinh, tất rất thích mỹ nữ bầu lầy người. Thế ra hôm nay, Hoàng Nhan tặc được một lúc tám mỹ nữ lửa thể ôm vào giữa xem chừng khôn khổ quá. Thế người có muốn thoát khỏi những bàn tay mỹ nữ này không?

Hoàng Nhan Trỏ buông luôn một lời lạnh nhạt :

- Người muốn trao đổi với ta?
- Tiểu gia chẳng có gì trao đổi với người đâu.
- Thế thì người còn chờ gì nữa chưa giết ta?

Cát Nhược cười một tiếng, nói :

- Tiểu gia muốn giỡn với người một chút.

Chàng dứt lời, vươn hai ngón tay tính dục tới ngọn Nhất Chỉ Xung Thiên điểm vào kỳ huyệt Mệnh Môn của họ Hoàng Nhan.

Hoàng Nhan Trỏ vốn đã biết cực hình mà Cát Nhược đã hành hạ y tại kỹ viện Thiên Đăng liền hết toán lên :

- Dừng tay!
- Tại sao người lại bảo lão thái tổ dừng tay?
- Ta biết người tính giờ thủ đoạn cũ.

Cát Nhược nhếch mép cười hì hì :

- Người biết, và người sợ nên hỏi hả bảo tiểu gia dừng tay. Phải không nào?

Hoàng Nhan Trỏ gật đầu.

- Thế thì người không muốn để tiểu gia ra tay thì phải làm sao?
- Người muốn gì ta cũng chịu.

Cát Nhược gật đầu :

- Vậy nghe ta hỏi lần nữa đây. Nhũ mẫu Phụng Tiên và Tinh Bình đang ở đâu?

Giọng của chàng gần gần, đầy sát khí. Hoàng Nhan Trỏ nghe mà ngỡ như tiếng nói của phán quan hôm nào dội vào thính nhĩ mình.

Y lập bập nói :

- Hoàng Nhan mỗ nói ra, người phải giải thoát cho ta khỏi Âm Ma trận pháp.

Cát Nhược cau mày :

- Hoàng Nhan tặc... Người còn dám đặt điều kiện với tiểu gia nữa à? Muốn thả, hay muốn giết do tiểu gia mà thôi.

Cát Nhược xuống giọng :

- Thôi được... Nếu Hoàng Nhan tặc ngoan ngoãn tiểu gia sẽ thả lão. Nhưng...

Hoàng Nhan Trỏ cướp lời chàng :

- Được rồi... Chỉ cần người tha cho ta, điều kiện gì ta cũng chịu, kể cả việc phế võ công của mình.
- Tốt lắm... Hoàng Nhan tặc nói đi... Nhũ mẫu Phụng Tiên và Tinh Bình đang ở đâu?
- Phụng Tiên ở tại cấm cung, còn Tinh Bình...

Y chưa nói hết câu, hai mắt đã trợn ngược, rồi từ từ lòi ra ngoài.

Cát Nhược phát hiện ra chực trở bộ pháp Lăng Không Hư Bộ, bẻ gãy đầu một pho tượng giải tỏa ma trận. Nhưng chàng vừa nhích động thân ảnh thì tám pho tượng Âm Ma công đã rút về vị trí cũ.

Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trỏ đồ sập xuống. Thân thể của gã như bị lăng trì, bẹp lép, lục phủ ngũ tạng và xương cốt bét nhừ trông thê thảm vô cùng.

Nhìn thi thể của Hoàng Nhan Trổ, Cát Nhược cũng rùng mình, ớn lạnh.

Tiếng của Lâm Ý Tĩnh từ hốc đá điều khiển cơ quan trận vọng ra :

- Hoàng Nhan Trổ đã chết thảm bởi Âm Ma trận pháp giờ tới lượt kẻ ngoa ngôn, bạc tình Cát Nhược.

Cát Nhược quay lại kẻ đá :

- Phu nhân đừng nghĩ xấu tiểu gia...

- Ngươi lại tính giờ xảo ngôn nữa à?

Lâm Ý Tĩnh dứt lời, phát động ma trận. Một lần nữa Cát Nhược lại đối phó với tám pho tượng mỹ nữ lồ lộ mà chàng đã chứng nghiệm chúng vô cùng lợi hại.

Khi hai pho tượng Âm Ma ầm ầm áp vào thân ảnh chàng, Cát Nhược mới sực nhớ thuật Tục Hoàn Cốt mà lão Trương Khuất Sanh đã truyền thụ.

Khi tám pho tượng Âm Ma vừa kết thành thể tứ trụ, Cát Nhược la lớn :

- A... Chết ta rồi.

Cùng với tiếng la hoảng đó, chàng mới vận dụng tiểu xảo Tục Hoàn Cốt len nhanh qua khe hở, thoát ra ngoài. Rồi dụng luôn Vô Hình bộ pháp lần lần vào vách đá.

Lâm Ý Tĩnh trong hốc đá bước ra. Nàng nhìn tám pho tượng Âm Ma công, lắc đầu nói :

- Cát Nhược, đáng lý ra ngươi không bị chết thảm như Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ, nhưng tại vì ngươi lừa gạt bốn nương... Ta tiếc lắm... Ta tiếc lắm chứ!

Lâm Ý Tĩnh vừa dứt câu chợt nghe tiếng gió ngay sau lưng mình. Nàng quay ngoắt lại đã thấy Cát Nhược thoáng hiện sát bên cạnh mình, đồng lúc huyết Kiên Tinh đã bị chàng điểm trúng rồi.

Cát Nhược xuất hiện trước mặt nàng nhếch mép cười hì hì.

- Tiểu gia không dễ gì bị lần thứ hai đâu... Phu nhân đừng lo.

Lâm Ý Tĩnh bị điểm huyết Kiên Tinh không cử động được, đứng nhìn chàng chăm chăm, ngạc nhiên vô cùng. Nàng lắp bắp nói :

- Cát Nhược... Ngươi thoát khỏi trận pháp Âm Ma công à?

- Tám ả mỹ nữ vô hồn, vô cảm này thì chả làm gì được tiểu gia.

Cát Nhược nhìn lại cái xác be bét của Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ :

- Hắn chết cũng đáng đời lắm, cuối cùng Bách Tinh nhân Hoàng Nhan Trổ lại chết bởi tay Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh, và tám cô gái băng đá.

- Cát Nhược, rồi đây chính ngươi cũng chết như vậy thôi.

Cát Nhược tròn mắt, hỏi Lâm Ý Tĩnh :

- Tiểu gia phải chết như cái gã Hoàng Nhan tặc à?

Chàng khoát tay như đuổi ruồi :

- Không đâu... Tiểu gia đâu thể chết trong tay đám quý vô hồn này đặng.

Cát Nhược gõ tay lên trán mình, tỏ vẻ suy nghĩ mong lung. Bất chợt, chàng ngêng mặt, nhìn thẳng vào Lâm Ý Tĩnh :

- Nàng nói cũng có lý, nếu để tám ả mỹ nữ này còn tồn tại trên cõi đời này, biết đâu một ngày nào đó, tiểu gia sẽ chết bởi bọn chúng. Hay để ta phá hủy quách chúng cho rồi.

- Âm Ma công được luyện bằng kim sa, không có chuông kinh hay bảo kiếm, bảo đao nào phá hủy được đâu. Ngươi đừng mộng tưởng.

- Tiểu gia cứ thắc mắc mãi, tại sao cái lũ ngọc này không bị tan chảy bởi chuông kinh của tiểu gia.

Chàng cười hì hì :

- Nhưng tiểu gia vẫn có cách làm cho chúng biến khỏi cuộc sống này.

Cát Nhược nói dứt câu, lần luôn vào hốc đá điều khiển cơ quan phát trận.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình thấy chàng vào khe đá liền lên tiếng :

- Cát Nhược... Ngươi tính giờ trò gì nữa?

- Nàng sẽ thấy ngay thôi mà.

Âm thanh rì rì lại phát ra, và tám pho tượng mỹ nữ lửa thề bằng kim sa, ào ào lao thẳng vào nhau.

Ầm!...

Chúng lại tách ra, rồi lại lao vào lần nữa trong cặp mắt tròn xoe, hốt hoảng của Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình.

Lâm Ý Tình hét lớn :

- Cát Nhược dừng tay.

Bất kể đến lời nói của Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình, Cát Nhược vẫn phát động trận pháp cho tám pho tượng tự hủy với nhau. Và sau lần va chạm thứ ba, cả tám pho tượng chỉ còn là tám đồng đá nhăm nhở, chẳng còn hình thù gì cả.

Cát Nhược bước ra khỏi khe đá. Chàng đứng chôn chân một chỗ, và vô cùng ngạc nhiên, vì Dạ Điệp cung nữ đã thay đổi hẳn dung diện.

Từ một mỹ nhân sắc nước hương trời, có thể khiến nam nhân phải quì phục dưới chân nàng, mà giờ đây biến thành một con người vô cùng xấu xí.

Tóc biến thành bạc trắng, da dẻ nhăn nheo, hai mí mắt chảy xệ xuống gối như bà lão trên tám mươi tuổi.

Cát Nhược nhìn Lâm Ý Tình không chớp mắt. Quả đây là một sự lạ lùng quá sức đối với chàng. Cát Nhược có biết đâu, chàng phá hủy trận pháp Âm Ma công, đối với Lâm Ý Tình chẳng khác nào đã phế bỏ võ công của nàng.

Cát Nhược nhỏ nhẹ nói :

- Sao nàng lại đến nông nổi này?

Lâm Ý Tình như rồng đổi mây bạc phết, run giọng nói thật chậm :

- Ngươi hãy đi đi... Một ngày nào đó Lâm nương sẽ tìm lại ngươi.

Lâm Ý Tình cúi gục đầu xuống.

Cát Nhược nhún vai, buông một câu an ủi :

- Thế nào rồi Lâm cô nương cũng trở lại như xưa thôi. Tại hạ xin kiếu từ.

Cát Nhược bí mật phóng chỉ giải khai huyết đạo cho Dạ Điệp cung nữ, rồi trở luôn khinh thuật Vô Hình bộ pháp băng ra ngoài tòa thạch lâu.

* * * * *

Tiếng y phục giữ phía sau, liền ngay có một chiếc bóng trắng nhẹ tênh lướt qua mặt Cát Nhược, chắn ngang đường chàng. Nhìn sau lưng nữ nhân đó, Cát Nhược biết đó chính là Tỳ Bà công chúa Tiểu Chi.

Chàng mỉm cười, tiến lại quay sau lưng nàng :

- Tiểu Chi cô nương khinh công thật là cao tuyệt, tiểu gia khâm phục vô cùng.

Tiểu Chi buông một câu lạnh nhạt :

- Đa tạ... Tiểu Chi không biết đó là lời thật hay lời giả của Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Đại công tử.

Cát Nhược cười khúc khích, rồi nói :

- Tất nhiên là lời thành thật của tiểu gia rồi. Đối với Tiểu Chi, Cát Nhược chẳng bao giờ dám ngoa ngôn.

Tiểu Chi quay lại nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Còn Tiểu Chi lại nghĩ: lời nói của Cát Nhược tám phần giả dối, hai phần ngoa ngôn.

- Ý... Sao nàng lại đánh giá thấp tiểu gia như vậy?
- Dạ Điện cung nữ Lâm Ý Tình còn bị Cát Nhựt giáo ngôn qua mặt, thì còn ai mà công tử không qua mặt được chứ.
- Ày... Chẳng qua tiểu gia phải dụng tới xảo ngôn để cứu mạng mình thôi.
- Quý mạng sống, đánh mất khí phách anh hùng thì đâu phải trọng phu.

Cát Nhựt lắc đầu :

- Ê.. Anh hùng không biết tự lượng sức mình là kẻ thiên cặn. Cậy vào sức mà không biết dùng mưu là người hữu dũng. Tiểu gia chả bao giờ tự nhận mình là anh hùng. Tiểu Chi cô nương nói như vậy, chắc đã gặp Dạ Điện cung nữ Lâm Ý Tình.
- Chẳng những gặp mà còn chứng kiến Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng bỏ cái miệng, một xưng là phu nhân, hai xưng là tướng công. Xem chừng công tử với Lâm cô nương rất xứng đôi vừa lứa.

Nàng cười mỉm rồi nói tiếp :

- Đã là phu phụ với nhau, sao công tử nỡ đối xử với Dạ Điện cung nữ tệ bạc như vậy.

Cát Nhựt nheo mày, mặt ửng đỏ. Chàng ngượng ngịu nói :

- Ai nói với nàng tiểu gia và Dạ Điện cung nữ Lâm Ý Tình là phu phụ chứ. Nếu tiểu gia mà biết kẻ nào vu oan giá họa cho ta, thì Cát Nhựt chắc bẻ hai hàm răng tên đó, cho y húp cháo suốt đời.

Tiểu Chi cười khúc khích :

- Kẻ nói đang đứng trước mặt Tiểu Chi đây này.
- Nàng nói tiểu gia à?
- Còn ai nữa. Chẳng lẽ Tiểu Chi lại nghe lầm lời công tử lúc công tử lọt vào Âm Ma trận à.
- Thì ra nàng đã có mặt ở đó... Thế mà vẫn không xuất đầu lộ diện, cứu ta. Bây giờ còn bắt bề này nọ. Đa tạ chỉ giáo của cô nương. Cát Nhựt kiêu từ.

Cát Nhựt dứt lời liền quay lưng toan phi thân bỏ đi, nhưng Tiểu Chi đã lạng người chắn ngang chàng lại :

- Sao công tử vội vã bỏ đi như vậy. Bộ nhưng nhớ Lâm phu nhân nên muốn quay lại đó à.
- Hai lỗ tai tiểu gia thà bị điếc còn hơn phải nghe những lời nói của nàng.

Tiểu Chi thấy Cát Nhựt đã quá ngượng biến sắc mặt, liền dịu giọng trở lại :

- Tiểu Chi muốn đùa với công tử một chút thôi mà. Thật ra Tiểu Chi thừa biết, công tử có thể phá vỡ trận pháp Âm Ma nên không cần thiết phải xuất hiện, mà tranh thủ nhập Thạch lâu dò xét những bí mật trong đó.
- Vào Thạch lâu... Nàng biết những gì?
- Công tử hãy đi theo Tiểu Chi
- Chúng ta trở lại Thạch lâu à?

Tiểu Chi lắc đầu.

Cát Nhựt hỏi :

- Không quay trở lại Thạch lâu, thế thì đi đâu?
- Đến Tàn gia bảo.
- Tàn gia bảo.. Đến Tàn gia bảo để làm gì?
- Rồi công tử sẽ biết. Có rất nhiều điều ngoạn mục.

Hai người song hành cùng trở khinh thuật vô hình băng đi vun vút. Ngay khi mặt trời vừa sụp xuống trời tây, Cát Nhựt và Tiểu Chi đã đến phạm vi Tàn gia bảo.

Tần gia bảo là Bảo trang thuộc ngoại trấn Tiên Thủy lộ, phía Đông giáp Quỷ Môn quan, phía Tây là thị tứ Tiên Thủy lộ, phía Nam có dòng Trường Giang cuộn cuộn sóng. Còn phía Bắc chính là ngọn Kỳ Sơn, với địa hình vô cùng hiểm trở.

Dừng bước bên ngoài cổng tam quan, Tiểu Chi nói với Cát Nhựt :

- Vào trong đây, công tử hãy cẩn thận.
- Tần gia bảo là chốn gì, mà sao phải cẩn thận chứ?
- Bí mật của Vô Thần giáo.

Nghe Tiểu Chi nói, về mặt Cát Nhựt đã căng thẳng vô cùng. Chàng hỏi lại nàng :

- Nếu Tần gia bảo là hậu cứ của Vô Thần giáo thì chắc chắn Phụng Tiên nữ mẫu và Tĩnh Bình bị giam cầm ở đây rồi...
- Có thể như vậy
- Nếu sự thật Phụng Tiên nữ mẫu và Tĩnh Bình bị nhốt trong bảo trang này, nhất định Cát Nhựt phải xông vào. Dù cho đây là cạm bẫy chết người, hay rừng chông biển kiếm
- Tiểu Chi đoán vậy thôi, chứ chưa chắc Phụng Tiên và Tĩnh Bình đã có ở đây.

Cát Nhựt thở dài một tiếng :

- Chúng ta vào thôi.

Hai người thả bước vào trong bảo trang. Được sự cảnh báo của Tiểu Chi, Cát Nhựt đã ngấm ngầm vận động nguyên khí vận hành Vạn Tượng thần công bao bọc toàn cơ thể mình.

Bên trong bảo trang vắng lặng như tờ, tưởng như nơi đây đã bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Vừa vào đến bậc tam cấp dẫn lên tòa đại sảnh, thì cửa bảo trang ken két mở ra.

Hai tên gia nô, cầm chổi bước ra ngoài sân quét một cách thân nhiên như chẳng hề thấy Cát Nhựt và Tiểu Chi. Theo lẽ thường tình, gia nô dọn dẹp nhà cửa ban ngày nhưng chúng lại làm việc đó vào ban đêm và rất chăm chút.

Cát Nhựt thấy hai gã gia nô đó chẳng màng đến mình liền lên tiếng hỏi :

- Tiểu gia là Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng, muốn tham kiến nhị vị huynh đài.

Hai gã gia nô đó như chẳng hề nghe tiếng Cát Nhựt, vẫn chú tâm vào công việc của mình. Nhìn hai gã gia nô kia, Cát Nhựt ngỡ họ là hai pho tượng biết di động, chỉ chuyên tâm đến công việc của mình mà thôi.

Chàng lặp lại lời nói :

- Tại hạ là Huyết Chủ Ma Tôn, muốn hỏi thăm nhị vị huynh đài.

Hai người đó vẫn không chú ý đến Cát Nhựt, mà vẫn miệt mài với công việc. Thấy vậy, Cát Nhựt quá bức mình phi thân băng lên bậc tam cấp, đứng sừng trước mặt hai tên gia nô :

- Ê... Các ngươi không nghe tiếng tiểu gia à? Bộ bị điếc, bị câm rồi hay sao?

Chàng vừa nói thì đột nhiên thốt lên một tiếng ngạc nhiên vô cùng :

- Ý...

Tiểu Chi cũng đã đến sau lưng chàng.

Cát Nhựt nhìn chăm chăm vào hai tên gia nô, rồi quay lại Tiểu Chi :

- Tiểu Chi... Hai người này chính là Thiên Nhất thiên sư và Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

Tiểu Chi quan sát nhị vị trưởng lão võ lâm :

- Tiểu ca... Họ có lẽ như chẳng còn thần trí thì phải.

Cát Nhựt nheo mày :

- Không lẽ Thiên Nhất thiên sư và Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đã bị khống chế bằng “Tịch Thần Dạ Thảo” của Dạ Diệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh?

Vừa nói đến đây, thì bên trong nhà, năm chiếc bóng đạo sĩ lướt ra. Cả năm người đều đồng loạt ôm quyền nói :

- Võ Đang chương môn thỉnh mời nhị vị vào trong đại sảnh đường.

Một lần nữa, Cát Nhượng tỏ ra ngạc nhiên vô cùng. Vốn Võ Đang từ trước đến nay, nhất là từ khi Thái Ất chân nhân nắm quyền Chương môn, thì gần như Võ Đang bế môn không mặn đến chuyện giang hồ, chỉ ngoài một lần duy nhất Thái Ất chân nhân tham dự kỳ đại hội Hắc đạo mình chọn Vô Thần chương giáo. Thế mà hôm nay, tại bảo trang Tân gia, lại xuất hiện những đạo sĩ Võ Đang, mà xem chừng cả tòa bảo trang này cũng đã thuộc về họ.

Tiểu Chi nháy mắt với Cát Nhượng.

Cát Nhượng hiểu ngay cái nháy mắt của nàng, liền gật đầu, nói với năm vị đạo sĩ Võ Đang :

- Các vị đây chính là Võ Đang Ngũ Kiệt Kỳ Tài, mà thiên hạ đồn đại là năm con rồng, lúc ẩn lúc hiện.

Cả năm mỉm cười. Một người tiến lên nửa bộ tư khai danh tính bằng giọng khách sáo :

- Thiếu hiệp quá coi trọng thôi chớ, năm chúng tôi đâu thể sánh bằng Huyết Chủ Ma Tôn. Bàn đạo là Trụ Kinh Lạc, còn đây là Trụ Thiện, Trụ Gia. Đây là Khương Bất Dung, là Ngũ sư đệ tên Từ Duy Quang.

Cát Nhượng ôm quyền vái chào từng người :

- Cát Nhượng hân hạnh... hân hạnh được diện kiến Ngũ kiệt Võ Đang phái.

Trụ Kinh Lạc gật gù :

- Chương môn Thái Ất chương giáo đang chờ nhị vị.

- Tiểu gia phải vào bái kiến Thái Ất chân nhân mới được.

Cát Nhượng quay lại Tiểu Chi :

- Chúng ta vào chứ?

- Tất nhiên rồi.

Chàng và Tiểu Chi đi thẳng vào trong tòa đại sảnh bảo trang. Bước qua ngưỡng cửa bảo trang, Cát Nhượng và Tiểu Chi vô cùng sửng sốt.

Chàng không thể tin vào mắt mình được khi bên trong nhà đại sảnh đã tề tựu tất cả những nhân vật thành danh trong giang hồ.

Hàng bên phải gồm có tăng và đạo, đứng đầu là Thiên Nhất thiên sư, kế là Thái Ất chân nhân, Côn Luân Hóa Vân thánh chủ Thiết Bình, Ngũ Kiệt Kỳ Tài nhập luôn vào hàng cao thủ tăng và đạo đó.

Hàng bên trái là các vị Bang chủ lẫy lừng từ trước đến nay. Họ gồm có, đứng đầu hàng người đó là Đường chủ Đường môn Kha Chấn Ác, kế là Bang chủ Cái bang Trương Khuất Sanh, hộ tống hai bên là Song Hùng Tuyệt Địa Lưu Chí Nhẫn và Thân Quân Kim. Kế tiếp là Bang chủ Kim Tiền bang, bốn người đứng cuối hàng, có vẻ mặt khinh khỉnh chính là bốn đại gia, Giang Tô Đại Phú Trầm Lãi, Giang Nam Vạn Phú Tạ Ôn Hầu, Kim Lăng Thiên Phú Tạ Mã Từ, Hứa Đô Kim Tài Hoàng công tử Lập Du.

Đứng sát bên chiếc ngai trên cao còn để trống là Tam vương U Linh môn, Hắc Quỷ Vô Thường nhìn Cát Nhượng lăm lăm, Thanh Quỷ Vô Ảnh mặt nghiêm nghị, và Tam Quý Gia Di Đầu thì tỏ ra trầm tư mặc cảm.

Cát Nhượng gật đầu, truyền âm nhập mật nói vào tai Tiểu Chi :

- Ái chà... Cát Nhượng ngỡ như hôm nay là đại hội võ lâm hay sao mà tất cả mọi người đều có mặt đủ cả ở đây. Đúng là quỷ thần cũng không tin nổi.

Tiểu Chi đáp lại :

- Còn một người nữa chưa ra

- Tiểu Chi muốn nói người ngồi trên cao nhất chứ gì?

Tiểu Chi mỉm cười :

- Chiếc ghế đó để trống thì phải là người đó rồi, chẳng lẽ để dành cho công tử.

- Biết đâu chừng, họ để dành cho tiểu gia đấy.

- Công tử đang nằm mơ.

Cát Nhục tủm tỉm cười liếc xéo qua Giang Nam Vạn Phú Tạ Ôn Hầu. Chàng nghĩ thầm trong đầu :

- “Quái quỷ thật... Gã Giang Nam Vạn Phú họ Tạ này đã bị Bách Tinh nhân lia rớt đầu rồi, sao bây giờ sò sò đứng chính ỉnh chỗ này?”

Cát Nhục còn đang vẩn vơ thì có tiếng chuông leng keng vang lên phía sau hậu sảnh, rồi liền theo đó, tất cả quần hào hắc bạch đồng loạt tung hô :

- Thánh chủ quang lâm.

Cát Nhục và Tiểu Chi chiếu nhãn quang chăm chăm về phía hậu sảnh chờ đợi. Về mặt của chàng vừa căng thẳng vừa phớt lờ.

Tiểu Chi thỉnh thoảng lại liếc nhìn Cát Nhục.

Dẫn đầu đoàn người đó là lão quái Phi Thiên Thiết Bức, trong bộ trang phục xích y giống những gã thầy tế. Theo sau lưng lão quái là Ngọc Diện Thất Tinh La Sát, đi cạnh Ngọc Diện Thất Tinh La Sát là Tinh Bình.

Sự xuất hiện của Tinh Bình khiến trái tim Cát Nhục đập loạn xạ. Chàng chỉ muốn băng mình lên ôm choàng lấy cô bé, nhưng Tiểu Chi truyền âm nói vào tai chàng.

- Tiểu ca bình tĩnh... Tiểu Chi cảm nhận có rất nhiều kỳ dị ở đây, thật giả khó phân.

Nàng nhắc khéo Cát Nhục :

- Tiểu ca quên cái chết của Giang Nam Vạn Phú Tạ Ôn Hầu rồi à?

Cát Nhục thờ dài một tiếng, nén tất cả nỗi cảm xúc vào trong, mà chỉ giương mắt nhìn Tinh Bình.

Chàng còn chưa hết ngạc nhiên, thì Phụng Tiên lại xuất hiện, đi song song với Cát Thị Khả Diễm, và sau cùng Thánh chủ võ lâm bước ra.

Thánh chủ vừa ra khỏi cửa hậu viện, Cát Nhục muốn nhảy đồng lên, hoặc té bịch xuống đất. Bởi Thánh chủ võ lâm nhân vật cao trọng nhất lại có khuôn mặt, và vóc thể của Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ.

Vờ như chẳng hề thấy Cát Nhục đang đứng ngớ ngẩn bên dưới, Thánh chủ võ lâm Vô Cát Vũ bình thản chiếm ngự chiếc ngai bỏ trống. Phụng Tiên và Cát Thị Khả Diễm đứng hầu hai bên.

Vô Cát Vũ nhìn xuống Cát Nhục. Cát Nhục nhìn lên. Hai người chạm nhãn vào nhau mà chẳng ai thốt lên lời nào. Mãi một lúc lâu Cát Nhục mới bập bẹ nói như đứa trẻ lên hai, lên ba mới tập nói :

- Gia... Gia...

Vô Cát Vũ nhếch mép, đúng cái nhếch mép của gia phụ ngày xưa, không thể nào Cát Nhục quên được.

Cát Vũ bây giờ mới lên tiếng :

- Nhục nhi... Sao còn đứng tần ngần như vậy?

Cát Nhục như kẻ mộng du, chực băng mình quì dưới chân Cát Vũ, nhưng Tiểu Chi đã nhanh tay thộp vào Mạch Môn của chàng.

Nàng cười khẩy nói :

- Tiểu nữ e các hạ chỉ có khuôn mặt của Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ, còn thân phận lại chính là Vô Thần chương giáo.

Cát Vũ nhếch mép nhìn Tiểu Chi, rồi nói :

- Tỳ Bà công chúa nói rất đúng, bản tọa chính là Vô Thần chương giáo, đồng thời cũng chính là Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ.

Tiểu Chi lắc đầu :

- Ta không tin.

Nàng vừa nói vừa trở luôn thuật pháp Vô Hình, nhoáng cái đã biến mất, đồng thời từ chỗ Giang Nam Vạn Phú Tạ Ôn Hầu có tiếng thét lớn :

- Ôi!

Tiểu Chi xuất hiện ngay bên cạnh Cát Nhục, trên tay nàng là chiếc mặt nạ da người.

Tiểu Chi mỉm cười :

- Đây có phải là bộ mặt thật của Tạ Ôn Hầu không?

Nàng chìa chiếc mặt nạ da người đến trước.

Cát Vũ neho mảy, chiếu hai luồng ma nhãn cực hung nhìn tên thuộc hạ đang up mặt vào hai bàn tay, rồi buông những tiếng thật là lạnh lẽo :

- Bốn tọa không ngờ có người dám giả mạo Tạ tổng quản đột nhập vào giáo giới. Hành xử.

Liền theo mệnh lệnh đó, tên giả mạo Giang Nam Vạn Phú Tạ Ôn Hầu quì mọp xuống :

- Chươngó giáo tha tội.

Y chưa nói hết câu thì Hắc quý Vô Thường và Thanh Quý Vô Ảnh đã băng xuống, kẹp nách gã dựng đứng lên.

Phụng Tiên từ từ bước xuống đi đến trước mặt gã đó. Nàng thân nhiên rút ngọn trủy thủy găm phạp vào yết hầu tên đó, rồi kéo rọc xuống. Lực phủ ngũ tạng của gã tuột luôn ra ngoài. Y đã nhận một cái chết phanhy vô cùng khủng khiếp, đến ngay cả Cát Nhược và Tiểu Chi cũng phải rùng mình, nhưng xem ra Phụng Tiên thì rất thờ ơ thân nhiên mổ bụng tên thuộc hạ như mổ một con gà.

Tiểu Chi cau hăn đôi mảy lá liễu.

Cát Nhược thì rùng mình.

Chàng lắ đầu nói :

- Sao Chươngó giáo lại ra lệnh tàn nhẫn với thuộc hạ mình như vậy?

- Đó là môn qui của giáo giới. Nhược nhi... Ngươi không nhận ta là gia gia nữa à?

Tiểu Chi neho mảy lắ đầu :

- Chươngó giáo đâu phải là Vô Danh kiếm chủ mà bất tiểu ca nhận là gia gia. Ta thật thất vọng, thuộc hạ của Chươngó giáo rơi chiếc mặt nạ Tạ Ôn Hầu thì bị hành xử chết thê thảm, còn đến phiên Chươngó giáo rơi chiếc mặt nạ Vô Danh kiếm chủ, thì không biết ai hành xử Chươngó giáo đây?

Vô Thần chươngó giáo bật cười khanh khách, chẳng tỏ ra một chút gì giận dữ bởi câu nói của Tiểu Chi Y buông một câu nhạt nhèo :

- Tỷ Bà công chúa đa nghi quá.

Chươngó giáo vừa nói vừa đưa ngón tay chích vào mặt mình. Máu rịn liền ra trên má y.

- Khuôn mặt ta có thật không? Cát Nhược ta có thật không?

Cát Nhược ngờ ngàng vô cùng. Bây giờ thì chàng tin chắc mười mươi, Vô Thần chươngó giáo chẳng ai khác mà chính là gia gia của mình.

Cát Nhược thờ gắp, trái tim cứ như đập loạn trong lồng ngực.

Chàng quay lại Tiểu Chi :

- Tiểu Chi... Chính thực là phụ thân của Cát Nhược.

Tiểu Chi bặm môi, quay phắt qua chàng :

- Tiểu ca hãy bình tĩnh.

Tiểu Chi nhìn lên Vô Thần chươngó giáo :

- Tiểu Chi và Cát Nhược đến báo trạng Tàn gia chủ ý muốn gắp một người.

- Công chúa muốn gắp ai?

- Tàn gia chủ...

Về mặt của Cát Vũ sa sầm lại :

- Tàn gia đã quì tiên hết rồi.

Tiểu Chi lắ đầu :

- Tần gia qui tiên hay đã bị Chương giáo hành xử hết rồi?

Cát Vũ chỉ tay vào mặt Tiểu Chi :

- Bồn tọa nể tình Vô Vi trường lão nên chưa mạnh tay với công chúa, nhưng xem ra càng dễ với công chúa bao nhiêu, thì càng bị công chúa lòn mặt bồn giáo.

Vô Thần chương giáo Vô Cát Vũ hướng mắt nhìn lại Cát Nhục :

- Nhục nhi, nếu ngươi còn coi ta là gia gia thì hãy thu nạp Tỷ Bà công chúa cho ta.

Nghe mệnh lệnh của Cát Vũ, Cát Nhục đứng như trời trồng. Hai bên tai chàng lùng bùng những tiếng sấm, da mặt xám ngắt, trông thật thảm hại.

Cát Nhục quay lại Tiểu Chi :

- Tiểu Chi

- Tiểu ca phải bình tâm lại... Không thể vì một khuôn mặt, một lời nói mà hành động vô thức...

Nàng quay lại Vô Thần chương giáo :

- Nếu Chương giáo có thật sự là Vô Danh Kiếm Vô Cát Vũ thì Tiểu Chi vẫn có thể đặt vấn đề. Nếu Chương giáo không có uẩn khúc, thì sao lúc Cát Nhục bôn ba, lại ra lệnh cho thuộc hạ bắt Cát Nhục bằng được, thậm chí giết để lấy chiếc mặt của chàng. Chương giáo giải thích thử coi.

Nàng cười khẩy nói tiếp :

- Tiểu Chi nghĩ rằng, Chương giáo không phải là thân phụ của Cát Nhục. Mà còn một uẩn khúc gì đó, chính Chương giáo sợ lộ ra ngoài, và sau khi thỏa mãn điều gì rồi, thì muốn trừ luôn Cát Nhục để tránh hậu hoạn sau này.

Chương giáo Vô Thần Vô Cát Vũ nhìn chăm chăm vào Tiểu Chi :

- Tiệp nữ thật là hồ đồ.

- Chương giáo chỉ biết chửi, mà không giải thích được à?

Vô Thần chương giáo quay ngoắt lại Cát Nhục :

- Nhục nhi... Ngươi còn đứng đó à?

Cát Nhục lắc đầu :

- Nhục nhi cũng đang thắc mắc như Tiểu Chi Sao gia gia lại cố tâm giết con... Gia gia hãy giải thích đi. Phải chăng Cát Nhục là cái gai dưới mắt gia gia?

Vô Cát Vũ nhìn sững chàng :

- Ngươi tin lời ma nữ.

- Nhục nhi muốn biết sự thật mà thôi.

- Thế thì ngươi xuống Diêm phủ mà tìm.

Cùng với câu nói càn tình càn nghĩa ấy, Vô Thần chương giáo Vô Cát Vũ phát tay.

Ngay lập tức, Hắc Quỷ Vô Thường và Thanh Quỷ Vô Ảnh lắc mình áp thẳng vào Cát Nhục nhanh không thể tả. Bộ pháp của hai gã vô cùng linh diệu, quả là danh bất hư truyền về những ma đầu độc nhất vô nhị trong giang hồ.

Cát Nhục còn ngớ ngẩn, chưa phân định được thì đã thấy hắc chương và thanh chương bổ ập vào thân người chàng.

Tiểu Chi quát lớn :

- Lui lại!

Cùng với tiếng quát đó, nàng đã tống ngược, đánh thốc vào bóng chương dày đặc của Thanh Quỷ và Hắc Quỷ, hai đạo khí âm nhu, Vô Hình chương pháp.

Tiểu Chi xuất chương trông rất nhẹ nhàng, tưởng như chẳng có sức lực gì, nhưng Hắc Quỷ và Thanh Quỷ vừa chạm vào luồng âm công ấy, đã vội vã thâu hồi nội lực nhảy thót về sau.

Cả hai tên nhìn Tiểu Chi không chớp mắt, bởi vừa rồi khi va chạm với hai đạo âm công của nàng, cả Hắc Quỷ lẫn Thanh Quỷ cảm nhận chương kinh của mình đụng phải một mớ bùn nhùn, vô hình, vô sức, nhưng nội lực của họ thì bị luồng âm công quái gở ấy nhanh chóng hút chặt.

Biết có kỳ biến khó lường, Hắc Quỷ và Thanh Quỷ đồng loạt thu hồi chương công thoát về sau ba bộ.

Tiểu Chi quay qua Cát Nhựt :

- Tiểu ca.. Tạm thời chúng ta rút thôi.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Cát Nhựt toan băng ra ngoài thì từ trên trần đại sảnh, bột trắng phun xuống không còn thấy gì cả.

Đến lúc này Cát Nhựt mới giật mình. Chẳng như người ngờ ngợ, ngạc nhiên chẳng hiểu gì cả. Chẳng chỉ cảm thấy Tiểu Chi đang mềm lã trong tay mình.

Cát Nhựt liền vòng tay ôm eo Tiểu Chi. Liền đó đã thấy một đạo Tử quang xoáy tròn như trôn ốc từ trên bậc cao băng xuống thân người mình.

Biết ngay đó là Tử Quang Đoạt Hồn chung, Cát Nhựt liền thi triển bộ pháp Vô Hình lách tránh. Mặc dù võ công và nội lực của Cát Nhựt cao thâm biết chừng nào, nhưng vẫn không nhanh bằng đạo tử quang tàn khốc kia.

Cát Nhựt thốt lên lời vĩnh biệt.

- Chết ta rồi.

- Cách...

Đạo Tử Quang Đoạt Hồn chung bắn xả vào thân người Cát Nhựt, hất chàng cùng với Tiểu Chi bay ra cửa đại sảnh. Cát Nhựt ôm xốc Tiểu Chi bật đứng lên. Chàng toát mồ hôi lạnh và ngạc nhiên sao đạo tử quang kia không di hại đến thân thể mình.

Thì ra trong lúc chao người lách tránh, đạo Tử Quang Đoạt Hồn chung đã bắn vào đúng ngọn Tàn Sát Huyết Lâu thiết trượng mà Cát Nhựt đeo sau lưng, nên chàng mới không bị di hại đến nội thể.

Khí uất trào lên che mờ thần trí Cát Nhựt. Chàng không ngờ phụ thân mình lại nhẫn tâm cắt đứt cả tình thâm cốt nhục, mà lại ra tay hành xử mình không chút run tay. Càng nghĩ Cát Nhựt càng giận sôi gan tím mặt.

Chàng ngửa mặt cười điên dại, tiếng cười của chàng hóa thành tiếng khóc. Chàng vừa cười vừa khóc, nghe ai oán thê lương làm sao.

Trong lúc Cát Nhựt cười và khóc thì từ trong đại sảnh bảo trang Song Hùng Tuyết Địa, và Bang chủ Cái bang Trương Khuất Sanh cùng với Ngũ kiệt Võ Đang băng mình ra vây bọc Cát Nhựt vào giữa.

Cát Nhựt thấy những người đó lăm lăm trường kiếm chực phóng ra lấy mạng chàng liền gào thật lớn :

- Các ngươi muốn giết ta à?

Cùng với tiếng gào ai oán thôn thức, thì sự cuồng nộ cũng dâng tràn lên đỉnh đầu Cát Nhựt, đến nỗi bốc ra một làn khói trắng tỏa lên thẳng tắp.

Cát Nhựt gào lên lần nữa :

- Các ngươi muốn giết ta à?

Chàng vừa gào hết câu, thì năm ngọn trường kiếm của Võ Đang Ngũ Kiệt Kỳ Tài biến hóa thành cánh hoa mai nhoang nhoáng ánh thép bạc phủ xuống thân người Cát Nhựt.

Trước cái chết ngàn cân treo sợi tóc, tâm thần lại bất định, Cát Nhựt chỉ kịp né tránh bốn ngọn trường kiếm, còn thanh kiếm thứ năm thì chém dọc một đường dài trên má chàng.

Máu rỉ ra từ vết thương, nhều lùn vào hai cánh môi khô khốc của Cát Nhựt.

Cát Nhựt bật khóc, rồi bất thần đứng dang hai chân ngửa mặt cười sần sặc.

Cát Nhựt thét lên :

- Tàn Sát lệnh.

Ngọn Huyết Lâu thiết trượng Tàn Sát lệnh xuất hiện trên tay Cát Nhựt, tỏa ánh sáng khủng bố từ hai hốc mắt. Ngọn Huyết Lâu thiết trượng đã xuất hiện, thì máu phải đổ, đầu phải rơi cùng với những tiếng gào thét khủng bố, điên cuồng của Huyết Chủ Ma Tôn.

Từng đạo tử quang xanh biếc, phát xuất từ hai hốc mắt huyết lâu, vây kín cả không gian trên ba trượng vuông, ngỡ như từng tia sét trời ầm ầm dội xuống từ dưới đất thọc lên.

Cả không gian chấn động bởi những tia tử quang Tần Sát lệnh, ngỡ như cơn thịnh nộ của trời đất nổi lên ngay trong bảo trang Tần gia.

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

Người bị phanh thây đầu tiên bởi Huyết Lâu thiết trọng lại chính là Bang chủ Cái bang Trương Khuất Sanh. Thân người của lão Cái bang bị chém xả thành năm khúc, văng đi mỗi hướng một khúc, trông vô cùng ghê rợn.

Song Hùng Tuyệt Địa thì bị chém xả ngang Đạn Điền đứt đôi, phần trên còn gãy giữa cổ trốn chạy khỏi cái chết nhưng tử thần định tên họ rồi.

Còn lại Võ Đang Ngũ Kiệt Kỳ Tài thì cả năm người xuất kiếm đều bị tử quang chặt đứt những cánh tay kiếm thủ. Họ rú lên những tiếng kêu ối ối, chẳng khác nào bấy giờ con đang run rẩy trước con diều hâu hung tàn.

Tiếng sấm động ầm ầm, cùng với tiếng rú thảm, khiến cho tất cả quần hào có mặt tại bảo trang Tần gia sồn cả tóc gáy. Tất cả chết lặng trong tòa đại sảnh lộ mất nhìn ra.

Cát Nhục ôm Tiểu Chi, bật lên tiếng cười sần sặc nghe vừa chua chát, vừa khủng bố vô cùng. Thân thể chàng nhuộm đầy máu, vẻ mặt thì u uất, cùng với giọng cười phẫn nộ như ma quỷ, khiến bất cứ ai chứng kiến cũng đều cho Cát Nhục là Ma Tôn có một không hai trên giang hồ.

Chàng cắt đứt tràng cười điên dại và cay nghiệt ấy, rồi cất giọng băng giá nói :

- Ta là Huyết Chủ Ma Tôn, kẻ không phụ thân, mẫu thân, sống trong trời đất chỉ có hận thù.

Vô hình chung Cát Nhục rút tấm lụa Bách Linh đồ, lau máu trên mặt mình.

Cát Nhục, bóp tấm lụa Bách Linh đồ, vò nhàu nát, rồi từ từ quay mặt nhìn thẳng vào tòa đại sảnh Tần gia bảo.

Chàng nuốt nước miếng như nuốt một cục than rất bỏng, rồi mới lạnh nhạt nói :

- Gia... gia không phải là đối thủ của Nhục nhi đâu.

Cát Nhục liếm máu từ vết thương rịn tiếp ra, nói tiếp :

- Muốn giết Nhục nhi, gia gia phải cần tấm bản đồ Bách Linh này.

Đứt lời Cát Nhục vận hóa thần công, dùng khí lưu đẩy tấm lụa Bách Linh động vào trong tòa nhà đại sảnh.

Chàng ngửa mặt cười sần sặc ôm Tiểu Chi cất bước bỏ đi. Cát Nhục đã mất hút rồi, mà ai nấy cứ ngỡ Huyết Chủ Ma Tôn còn đứng đầu đó, cất tiếng cười ma quái.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lệ tình Trường Giang

Sóng nước Trường Giang vỗ vào be thuyền lách chách. Cát Nhục ngồi thù lù trong góc khoang nhìn Tiểu Chi thiêm thiếp. Chàng để mặc cho con thuyền lặng lẽ trôi theo dòng nước, chẳng biết định hướng một địa phương nào. Lúc này, nội tâm chàng thật là bất an, nỗi đau tương tàn như một tảng đá nặng nghìn cân đè trĩu tâm hồn Cát Nhục. Lúc này, Tiểu Chi lại bị trúng độc công trong bảo trang Tần gia, mà Cát Nhục lại chẳng biết là chất độc gì. Chàng chỉ tạm thời dùng nội khí chân nguyên bản thân dồn tụ độc chất không cho nó phát tác tạm thời cứu sinh mạng Tiểu Chi.

Nhìn Tiểu Chi, Cát Nhục thở dài thườn thượt. Chàng tự hỏi mãi với mình, tại sao mình lại có thể là một kẻ bạc mệnh như vậy, ngay cả với người thân yêu nhất cũng có thể đòi lấy mạng. Phải chăng mình chỉ là một ngôi sao xấu, cô đơn, trong vòm trời Trung Nguyên, đầy sóng to, gió lớn, mây mờ đen kịt.

Một lượn sóng bạc đầu, trời lên vỗ thẳng vào mạn thuyền. Con thuyền nhỏ bé chao nghiêng, Cát Nhục vội vã đỡ lấy tấm thân của Tiểu Chi.

Chính lúc chàng vừa chạm vào nàng, hai mi mắt Tỳ Bà công chúa hé mở. Đôi thu nhãn vô cảm, vô thức, ngây dại với những nét của kẻ lữ lẩn.

Cát Nhục gọi khẽ tên nàng :

- Tiểu Chi... Tỳ Bà công chúa.

Tiểu Chi ngây ngây nhìn Cát Nhựt.

Chàng nheo mày tự hỏi :

- “Không lẽ Tiểu Chi cũng trúng phải Tịch Thần Dạ Thảo. Nếu quả thật nàng mà trúng phải chất độc đó, thì tai hại biết chừng nào.”

Cát Nhựt gọi khẽ lần nữa :

- Công chúa...

Chàng vỗ nhẹ vào má nàng :

- Tiểu Chi

Tiểu Chi nhìn Cát Nhựt như một kẻ ngây ngô chẳng biết gì.

Cát Nhựt liền hỏi :

- Tiểu Chi có nhận ra Cát Nhựt không?

Nàng nghiêng đầu nhìn Cát Nhựt.

Cát Nhựt dí sát mặt mình vào mặt nàng :

- Nàng có nhận ra ta không?

Tiểu Chi chớp mắt nhìn sững vào Cát Nhựt. Nàng bất chợt nheo miệng cười, đúng là một nụ cười không phải lúc, một nụ cười của một kẻ không tự định được nhân cách của mình.

Tiểu Chi đưa tay vuốt má Cát Nhựt, rồi vô thức ôm choàng lấy cổ chàng kéo ghệt xuống, hôn lên trán.

Cát Nhựt trở mặt :

- Ý... Nàng không nhận ra ta, mà lại biết hôn tiểu gia.

Cát Nhựt nhăn nhó.

Tiểu Chi tủm tủm cười, rồi từ từ nép đầu vào ngực chàng.

- Xem chừng nàng giả ngây giả dại để khuyến dụ Cát Nhựt.

Cát Nhựt đẩy Tiểu Chi ra. Tay chàng vừa chạm vào bờ vai của Tiểu Chi, mới giật mình, bởi cảm giác nóng hổi của dục hỏa.

Cát Nhựt sững sờ. Chính bản thân Cát Nhựt cũng đã từng bị cảm giác nóng ran khiến tâm thần gần như bất định. Cát Nhựt sực nhớ lại hôm vào trong Nhất Dạ Đế Vương cung, chàng đã vô tình hít Mê Hồn hương của Dạ Điệp cung nữ và liền đó cơ thể gần như hằm hập nung như bởi hỏa dục.

Chàng ngờ ngợ, Tiểu Chi cũng đang rơi vào tình trạng chẳng khác gì mình ở Nhất Dạ Đế Vương cung, từ hành động đến thần thức, cũng như dục hỏa đang cuộn trào.

Cát Nhựt thối về sau nửa bộ.

Tiểu Chi háo hức kéo chàng lại.

Cát Nhựt lắc đầu :

- Tỳ Bà công chúa... Nàng hãy bình tĩnh lại nào... Hãy bình tĩnh lại nào.

Cát Nhựt toan áp song thủ vào tinh huyết của Tiểu Chi để dụng chân ngươn một lần nữa không chế độc chất.

Chàng vừa nhả chân khí, vẻ mặt Tiểu Chi càng căng thẳng hơn, và sức nóng càng bốc ra dữ dội, đến độ xuất hàn mồ hôi. Cát Nhựt vội vã thu hồi nguyên khí dương cương. Thật ra Cát Nhựt làm gì biết được, Mê Hồn Hương có một đặc tính rất dị hoặc, nếu nam trúng độc mà tiếp nhận chân khí âm thì hỏa dục sẽ càng phát ác dữ dội hơn, và ngược lại.

Tiểu Chi lúc này, nếu có thể tự mình dùng âm khí nội thể không chế chất độc, thì còn hy vọng ngăn được dục hỏa, nhưng khi đã nhận chân khí thuần dương của Cát Nhựt, Mê Hồn hương trong cơ thể nàng càng phát tác dữ dội. Huống chi, chân ngươn nguyên khí thuần dương của Vô Cát Nhựt lại tiềm ẩn thần lực của mật giao long sắp hóa rồng, thì hỏa dục trong nội đan của Tỳ Bà công chúa có thể đốt cháy cả lục phủ ngũ tạng nàng, thậm chí làm khô huyết lưu, đoạn mạch, chẳng khác nào cánh cây khô bị hun trong lửa đỏ.

Sức nóng của hỏa dục, bức rức đến độ, Tiểu Chi tự bức y trang mình. Nàng lỏa thể đứng trước Cát Nhựt với cặp mắt thu nhân cuồng si khiến Cát Nhựt cũng phải rùng mình.

Cát Nhựt gãi đầu, nói lái nhai :

- Ta làm sao bây giờ... ta làm sao bây giờ... Nàng chỉ cho cách nào giải Mê Hồn hương coi.

Cát Nhựt vừa nói dứt câu. Tiểu Chi đã băng đến ôm ghì lấy chàng. Nàng gần như muốn cầu xé Cát Nhựt với tất cả sự cuồng si không thể nào cưỡng nổi.

Sự va chạm đó, khiến Tiểu Chi như quả bóng đã căng phồng, sắp nổ tung thành xác pháo tá toi. Chàng lắc đầu nguầy nguậy.

- Tiểu Chi... Nàng...

Mặc cho Cát Nhựt nói, Tiểu Chi vẫn cứ ôm cứng chàng và ngược cặp mắt ngậy đại tưởng chừng sắp nổ con điên loạn.

Sức nóng hỏa dục tỏa ra khắp cơ thể Tiểu Chi, đến độ Cát Nhựt thấy hai cánh môi mọng đỏ của nàng cũng lần hồi khô cứng lại.

Cát Nhựt chưa biết xử lý như thế nào thì có tiếng truyền âm nhập mật như tiếng muỗi kêu ngay bên tai chàng :

- Cát Nhựt... Chẳng lẽ lại để Tiểu Chi tẩu hỏa nhập ma, hoặc cạn khô huyết lưu chết như cành cây khô sao. Nếu Cát Nhựt còn giữ lễ giáo thì chắc chắc nàng sẽ chết. Ông trời đã định đoạt như vậy rồi, Cát Nhựt đừng chống lại nữa.

Cát Nhựt đảo mắt nhìn quanh.

Tiếng truyền âm lại dội vào thính nhĩ của chàng.

- Cát Nhựt còn chờ gì nữa chứ. Đợi đến lúc Tỳ Bà công chúa bị hỏa dục đốt thành cây khô mới chịu ân ái với nàng sao? Người không nghĩ đến tình của Tiểu Chi, và những lần nàng đã cứu sinh mạng người à?

Trong vòng tay ôm ghì của Tiểu Chi, Cát Nhựt cảm nhận sức nóng của Mê Hồn hương còn lan tỏa qua cả chân thân mình.

Chàng thở dài một tiếng, rồi ôm xóc Tiểu Chi, miệng thì lầm nhảm :

- Tuệ Nam ơi... Cát Nhựt chỉ yêu mỗi mình nàng thôi, nhưng..

Được Cát Nhựt ôm, Tiểu Chi dụi đầu luôn vào ngực chàng, với sự cuồng nhiệt của người lữ hành đang khát khao cháy bỏng, may mắn gặp được ốc đảo trước mắt.

Con thuyền vẫn lập lòe trôi trên dòng Trường Giang không định hướng, trong khoang thuyền đôi nam nữ hòa nhập với nhau, với nỗi khát khao cháy bỏng của nàng.

Tỳ Bà công chúa Tiểu Chi chìm hẳn vào ốc đảo mát lạnh của Cát Nhựt mà vầy vùng. Nàng thả mình trong nỗi mê cho đến khi lịm đi với sự thỏa mãn, và cảm giác toàn thân thư thả không còn day dứt, gầy vò.

Hai mi mắt Tiểu Chi khép lại, và Cát Nhựt cảm thấy hỏa khí trong nội đan của nàng đã tan mát như vừa được dập tắt bởi cơn mưa bông tuyết.

Trước mắt Cát Nhựt, Tiểu Chi lộ lộ một tấm thân mỹ nữ, trinh nguyên, trong trắng, khiến thần trí Cát Nhựt càng rối bời hơn.

Chàng khẽ lắc gọng nói :

- Tiểu Chi đừng nghĩ Cát Nhựt là kẻ đang thấy sắc mà không thấy tình. Cát Nhựt vì sự sống của nàng mà thôi.

Tiếng truyền âm vo ve lại trở lên nói vào tai chàng :

- Cát Nhựt đừng tự trách mình, hay ân hận, đó là số phận mà ông tơ bà nguyệt đã se duyên.

Cát Nhựt vừa nghe câu truyền âm nhập mật đó, liền nhanh như cắt dựng luôn thuật Vô Hình bộ pháp băng ra ngoài khoang thuyền.

Chàng đứng sững sờ như pho tượng bị đóng chân xuống sàn thuyền. Cát Nhựt không sững sờ và bấn loạn sao được khi ngồi ngay trên đầu mũi thuyền là Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam.

Cát Nhựt bồi hồi nói :

- Tuệ Nam...

Tuệ Nam ngược mặt nhìn Cát Nhựt. Hai bên khóe mắt của nàng còn đọng dòng lệ thương cảm, bi ai.

Cát Nhựt đến bên cạnh Tuệ Nam :

- Tuệ Nam... Nàng hiểu cho Cát Nhựt.

Chùi nước mắt, Tuệ Nam mỉm cười :

- Tuệ Nam hiểu Cát Nhựt... Mong chàng đừng bao giờ đối xử tệ với Tỳ Bà công chúa.

Cát Nhựt lắc đầu :

- Tuệ Nam.. Cát Nhựt chỉ yêu mình nàng thôi. Ta không thể nào quên nàng, và càng không thể nào sống với Tiểu Chi mà không có Tuệ Nam.

- Tiểu ca... Ông trời đã định như vậy rồi. Chúng ta có duyên mà không nợ. Tuệ Nam chỉ mong Cát Nhựt được hạnh phúc là vui rồi.

Nàng đứng lên bậm môi nhìn Cát Nhựt bằng cặp mắt bi thương :

- Cát Nhựt hãy bảo trọng, Vô Thần chương giáo đã tìm ra bí mật bản đồ Bách Linh động. Thân phận của tiểu ca không rõ ràng đâu, chưa hẳn tiểu ca là con của Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ.

- Tuệ Nam... Nàng đừng đi.

Lệ thấm lại rịn ra hai bên khóe mắt Bạch hạc tiên cô :

- Tuệ Nam phải đi. Lúc này ở lại đây không tiện vì...

Cát Nhựt lắc đầu :

- Không... Tuệ Nam... Nàng đừng đi đâu hết. Cát Nhựt lúc này đang cần nàng.

Cát Nhựt nắm tay Tuệ Nam :

- Cát Nhựt đang cần nàng.

Tuệ Nam mỉm cười nhìn Cát Nhựt :

- Tiểu Chi thì lại đang cần chàng.

Tuệ Nam hạ giọng :

- Cát Nhựt... Trên ngực phải của chàng có xăm nửa con rồng. Có thể đó là dấu tích để chàng biết thân phận mình là ai.

- Tuệ Nam...

- Tiểu ca hãy bảo trọng... Khi nào Tỳ Bà công chúa tỉnh lại, bảo cho nàng biết Tuệ Nam sẵn sàng trả lại nàng những món nợ đã vay. Tuệ Nam có việc phải đi.

Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam không để Cát Nhựt mở lời can mình lại. Nàng khẽ điểm mũi hài, thân người đã băng vọt lên không trung, đồng thời có tiếng chim hạc kêu một tiếng.

Tuệ Nam đã ngồi trên lưng Bạch nhị Nàng nói vọng xuống :

- Tuệ Nam không bao giờ quên tiểu ca đâu.

Cát Nhựt thét lớn :

- Tuệ Nam...

Tiếng gọi của chàng vang lộng lộng trong không trung, nhưng Bạch hạc chỉ còn là dấu chấm nhọt nhạt cuối chân trời.

Cát Nhựt ủ rũ ngồi bệt xuống bè thuyền :

- Tuệ Nam... Cát Nhựt có lỗi với nàng.

Lúc Cát Nhựt ngẩng lên, Tiểu Chi đã đứng cạnh bên chàng.

Cát Nhựt nhìn nàng hỏi :

- Tiểu Chi... Nàng khỏe hẳn rồi à?

Tỳ Bà công chúa gật đầu :

- Tiểu Chi đã hết bệnh rồi.

Nàng cụp hai mí mắt, thôn thức nói :

- Tiểu ca đừng bận tâm vì việc vừa rồi. Tiểu Chi không làm bận lòng tiểu ca đâu. Hãy coi đó như một giấc mơ thoáng đến rồi tan biến, chẳng để lại dấu ấn.

- Tiểu Chi... Nàng nói thế có ý nghĩa gì?

- Tiểu Chi tạm biệt tiểu ca.

- Nàng cũng tính bỏ ta đi nữa à?

- Chúng ta có nợ mà không có duyên. Những gì đã xảy ra, tiểu ca đừng bận tâm. Tiểu Chi đã quên cũng như cơn gió thoảng nhẹ lướt qua khung cửa.

- Tiểu Chi...

- Tiểu ca hãy bảo trọng.

Chiếc thuyền trôi dạt vào bờ, Tiểu Chi bặm môi nhìn Cát Nhục.

Thấy vẻ mặt Tiểu Chi, Cát Nhục xúc động vô cùng. Với những nét ân hận, u oán, và đau xót, nàng thôn thức nói :

- Tiểu Chi không bao giờ quên tiểu ca.

Cát Nhục bồi hồi vô cùng.

Tiểu Chi nói :

- Cát Nhục hãy bảo trọng.

Nàng trở pháp khinh thân Vô Hình bằng mình ra khoang thuyền và đập trên sóng nước chạy thẳng vào bờ. Chiếc bóng của Tiểu Chi thoáng chốc đã mất hút, chỉ còn lại Cát Nhục trong sự cô quạnh, cùng với giòng Trường Giang.

* * * * *

Thiếu Lâm tự.

Đêm khuya tĩnh mịch, có hai chiếc bóng cạ sa từ trong đại diện trở thuật khinh pháp lướt ra ngoài. Trông hành tung của hai người đó, có vẻ rất vội vã. Cả hai bằng mình đi vun vút hướng về phía cốc liêu của vị trụ trì Thiên Nhất thiền sư. Họ đi vào trong thất vào thời khắc này, chứng tỏ trong Thiếu Lâm tự, họ phải có thân phận là bậc cao tăng trưởng trọng.

Hai người dừng bước khi cách gian cốc liêu khoảng mười trượng. Một người trong bọn lên tiếng :

- Vô Minh huynh... Chúng ta có nên mạo muội xâm nhập cốc liêu của Trụ trì trưởng lão không?

Vô Minh thân tăng thở ra một tiếng dài thường thợt :

- A di đà Phật. Vô Minh tăng và Hữu Minh tăng chúng ta là hai hộ pháp trụ trì tam bảo, thời gian gần đây, trụ trì có những hành vi thật khác trước, chắc chúng ta phải phá lệ một lần.

Hữu Minh tăng tay lần hạt chuỗi, đàm chiêu suy nghĩ rồi nói :

- Không vào trong cốc liêu của trụ trì thì không được. Lúc này là cơ hội tốt nhất để chúng ta có thể tìm hiểu nguyên nhân sự thay đổi của trụ trì trưởng lão. Thời gian vừa qua, gần như Thiên Nhất trưởng lão nhất nhất đều bức ép Thiếu Lâm theo về với Vô Thần giáo. Điều đó thật là quá lạ lùng với Thiếu Lâm tự.

- Đệ cũng thấy lạ... Nhưng...

- Nếu sư đệ cảm thấy ngại thì hãy quay trở về cốc liêu của mình, việc này để một mình huynh lo toan. Có chuyện gì xảy ra, Thiếu Lâm còn có đệ.

Vô Minh tăng vừa nói dứt câu, thì cánh cửa cốc liêu của Thiên Nhất thiền sư mở toang ra. Thiên Nhất thiền sư đứng ngay ngưỡng cửa, ngoắc hai vị hộ tăng :

- Hai người đã đến sao còn đứng ngoài đó, không vào trong tịnh thất của ta. Nếu đến đây, có thắc mắc gì cứ hỏi.

Vô Minh tăng và Hữu Minh tăng hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của Thiên Nhất thiền sư. Cả hai chần chờ một lúc mới ôm quyền thi đại lễ chào Thiên Nhất.

Hữu Minh tăng lên tiếng trước :

- Hữu Minh tăng và Vô Minh tăng muốn tham kiến Trưởng lão.

Thiên Nhất thiền sư gật đầu :

- Lão nạp biết hai vị đến đây là có vấn đề rồi. Hãy vào đây tỏ trình với lão nạp.

Vô Minh liếc xéo qua Hữu Minh tăng :

- A di đà Phật... Chương môn trụ trì cho phép.

- Tất nhiên... Lão nạp từ lâu biết các vị rất thắc mắc về lối hành xử của bản tăng, nên hôm nay ta sẽ giải đáp tất cả thôi. Hãy vào đi.

Hữu Minh tăng lần tay lên râu chuôi hạt :

- Chúng tôi đến cốc liệu làm phiền đến Chương môn, nhưng sự thật cứ ngỡ Chương môn trưởng lão đã xuất khỏi chùa rồi.

Thiên Nhất thiền sư mỉm cười :

- Lão nạp chưa đi hầu kiến Vô Thần chương giáo, bởi biết nhị vị Hộ pháp tăng sẽ đến diện kiến lão nạp.

Hữu Minh tăng nhìn qua Vô Minh tăng rồi quay lại Thiên Nhất thiền sư :

- Trưởng lão biết chúng tôi sẽ đến đây?

- Bản tăng có thể đọc được ý nghĩ của hai người lúc ta thuyết pháp Vô Vi trên chánh điện. Hãy vào trong cốc, chúng ta nói chuyện với nhau.

Hữu Minh tăng ôm quyền cúi đầu :

- Đa tạ Trưởng lão đã cho phép hộ tăng tham kiến

- Bản tăng vì sự nghiệp tam bảo, nhị vị hộ tăng đừng khách sáo. Hãy vào trong này, dùng một tách trà. Có gì các vị cứ hỏi, ta sẽ giải đáp.

Hữu Minh tăng và Vô Minh tăng đi thẳng về phía cốc liệu của Thiên Nhất thiền sư. Hai người vừa bước qua ngưỡng cửa cốc phòng thì giật mình một cái khi thấy nhấp nhòa trước mắt mình có bóng xiêm y trắng thoáng lướt qua. Đồng lúc huyệt Linh Đài rất bỗng, như có ngọn trùy thủ sắc bén thọc thẳng vào. Cả hai cùng kêu lên một tiếng :

- Ôi!...

Vô Minh tăng và Hữu Minh tăng đứng như hai pho tượng ngay giữa cốc phòng.

Vô Minh tăng quát mắt, lừ lừ chiếu nhãn quang vào mặt Thiên Nhất thiền sư :

- Trưởng lão... Người đã dụ chúng tôi vào cốc phòng để yêu nữ di hại.

Vô Minh tăng vừa dứt câu, đã bị một cái tát nảy lửa từ ngọc thủ của Ngọc Diện Thất Tinh La Sát :

- Hồn káo... Dám hồ đồ với bổn nương.

Hữu Minh tăng nhìn Ngọc Diện Thất Tinh La Sát :

- Ma nữ...

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát vừa nghe hai tiếng ma nữ thốt ra từ cửa miệng của Hữu Minh tăng quay lại nhìn sòng sọc vào mặt nhà sư.

Nhưng lần này thì Ngọc Diện Thất Tinh La Sát không tát, mà lại mỉm cười :

- Được lắm... Khí phách rất cương cường. Nếu các người đã gọi bổn nương là ma nữ, nhất định bổn nương sẽ đưa các người sớm về Tây Trúc...

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát quay lại Thiên Nhất thiền sư :

- Đại tổng quản hãy cho họ biết mặt thật của người đi.

Thiên Nhất thiên sư gật đầu, gỡ luôn chiếc mặt nạ da người rất tinh xảo. Chân diện mục của y hiện ra, khiến Vô Minh tăng và Hữu Minh tăng đứng ngẩn đứng ngơ. Trước mặt hai người không phải là vị chủ trì Thiếu Lâm tự, gã chính là Khô Cốt lệnh chủ Càng Phi Thiên một tên Hắc đạo lừng danh.

Hữu Minh tăng nhìn Khô Cốt lệnh chủ Càng Phi Thiên :

- Thì ra bấy lâu nay Khô Cốt lệnh chủ đội lốt Chương môn trưởng lão Thiên Nhất thiên sư.

Khô Cốt lệnh chủ Càng Phi Thiên bật cười khùng khục :

- Ta chỉ thừa lệnh của Vô Thần chương giáo tạm thời đóng vai trụ trì Thiếu Lâm, ăn chay niệm Phật, đến lúc người trở thành Thánh chủ võ lâm thì quay về nẻo đời thôi. Tại các ngươi quá tò mò, không đợi đến lúc Chương giáo đoạt ngai vị Thánh chủ nên mới có ngày hôm nay.

Vô Minh tăng hừ một tiếng :

- A di đà Phật... Nếu bản tăng không lột được mặt nạ của ngươi thì Thiếu Lâm còn như thế nào nữa.

Khô Cốt lệnh chủ Càng Phi Thiên lắc đầu :

- Các ngươi biết sớm thì chết sớm, có ích gì.

Khô Cốt lệnh chủ Càng Phi Thiên quay lại Ngọc Diện Thất Tinh La Sát :

- Hai tên sai hộ tăng này vốn vào Thiếu Lâm hàm thụ Phật học từ nhỏ đến lớn, nghiêm nhiên trở thành cao tăng hộ pháp, tất phải nguyên dương khí thuần nhất vô cùng. Nếu như nương nung dụng được nguyên khí thuần dương của họ, thì tốt biết chừng nào.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát gật đầu :

- Đại tông quản nói rất đúng ý của bản nương.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nhìn Vô Minh và Hữu Minh tăng :

- Bản nương đã bị các ngươi gọi là ma nữ, thì tạm thời hấp thụ nguyên khí thuần dương của nhà Phật để thoát khỏi chất ma. Các ngươi chắc không oán hận bản nương chứ?

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nói dứt lời, ngọc thủ đã hóa thành trảo bầu vào hai chiếc áo cà sa của hai vị hộ tăng Thiếu Lâm.

- Soạt.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát giật mạnh một cái đã xé toạc hai chiếc áo cà sa khỏi thân thể Vô Minh tăng và Hữu Minh tăng.

Sau khi lột trần hai vị hộ tăng Thiếu Lâm, Ngọc Diện Thất Tinh La Sát rút tay lại áp bàn thủ vào với nhau. Một màn hắc quang khóa lấp đôi tay thịt của họ, cho đến khi cả hai cánh tay biến hóa nhuộm màu đen kịt. Ngọc Diện Thất Tinh La Sát từ từ đưa dần song thủ chực đặt lên thiên đình Vô Tăng và Hữu tăng, nhằm hút nguyên khí thuần dương của hai người.

Hữu Minh tăng nhắm mắt nói :

- A di đà Phật... Ma nữ đừng hòng lấy được chân nguyên thuần dương của nhà Phật. Sư đệ... Chúng ta hãy về chầu dưới chân Phật tổ.

- Thiện tai... Thiện tai... Phật tổ đón đệ tử.

Vô Minh tăng dứt lời, cả hai người đồng loạt nhắm mắt lại. Hai vị hộ tăng Thiếu Lâm chỉ trong chớp mắt đã dụng nguyên khí trong nội đan của mình bứt kinh mạch, đoạn tử không để cho Ngọc Diện Thất Tinh La Sát kịp ra tay hút lấy nguyên khí thuần dương của hai người.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát vừa đặt đôi hắc thủ đen kịt lên đỉnh đầu Vô Minh tăng và Hữu Minh tăng, đã rút tay lại. Mụ lầu nhầu nói :

- Đồ chết tiệt.

Khô Cốt lệnh chủ Càng Phi Thiên đẩy hai vị cao tăng đồ sấm xuống đất.

Hắn quay lại Ngọc Diện Thất Tinh La Sát :

- Nương nung đừng lo... Sau khi Chương giáo tụ thành ước nguyện, ta sẽ dâng nạp lũ hòa thượng trong Thiếu Lâm tự này để nương nung luyện công.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nhìn Càng Phi Thiên :

- Nếu Tông quản đã vì bản nương, bản nương sẽ không bao giờ quên ngươi đâu. Hai gã trọc ngu xuẩn này chết, thế nào cũng khiến bọn Thiếu Lâm nhốn nháo, sẽ ảnh hưởng đến Chương giáo trong ngày đại hội Long Hoa, ta tạm thời phải rời khỏi đây. Tông quản hãy thành toàn hai cái xác này.

- Nương nương cứ yên tâm

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát gật đầu. Mụ lẩn ra ngoài cốc liêu trong lúc Khô Cốt lệnh chủ khoát lại chiếc mặt nạ da người để trở thành vị trụ trì Trường lão Thiếu Lâm tự.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát ly khai Thiếu Lâm tự chẳng chút nhọc công sức gì. Bởi Thiếu Lâm tự mụ đã thuộc đường, như trong lòng bàn tay. Ngọc Diện Thất Tinh La Sát trở thuật khinh công lướt đi như một bóng ma trong đêm tĩnh mịch.

Khi mụ vừa lướt qua khỏi cổng tam quan, băng mình ra quang lộ thì cũng vừa lúc Cát Nhục xuất hiện, phát hiện ra hành tung của Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.

Thấy Ngọc Diện Thất Tinh La Sát vừa ra khỏi chùa Thiếu Lâm băng mình đi một cách vội vã, Cát Nhục không khỏi thắc mắc.

Chàng liền trở luôn Vô Hình bộ pháp thoát rượt theo sau lưng như bóng với hình.

Vừa bám theo Ngọc Diện Thất Tinh La Sát, Cát Nhục vừa nghĩ thầm :

- “Mụ quý này sao lại từ Thiếu Lâm tự chạy ra? Mụ vào trong chốn tĩnh tu của mấy lão hòa thượng để làm gì?”

Với bộ pháp khinh công Vô Hình kỳ tuyệt, Cát Nhục bám theo sau lưng Ngọc Diện Thất Tinh La Sát mà mụ vẫn không hề phát hiện ra chàng.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát đang chạy trên quang lộ, bất ngờ rẽ vào con đường nhỏ dẫn vô cánh rừng thông. Chạy thêm bốn dặm nữa. Ngọc Diện Thất Tinh La Sát dừng bước trước một ngôi cổ mộ. Ngôi cổ mộ được kiến tạo rất kiên cố, sừng sững, ngờ như một ngọn đồi bằng đá tảng. Với sự kiến tạo đó, thì người được an táng trong cổ mộ phải là bậc thế gia vọng tộc trong giang hồ không ai sánh bằng.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát đi thẳng đến tấm bia cao sừng sững, nhấn tay vào phiến đá thạch anh lên nước xanh bóng trong đêm tối ngờ như nó phát ra ánh sáng nhòe nhọt, mờ mờ, ảo ảo.

Tấm bia đá tách làm hai, lộ ra một địa đạo dẫn xuống cổ mộ.

Cát Nhục thấy Ngọc Diện Thất Tinh La Sát bước luôn vào trong mật đạo đó. Tấm bia đá lại rề rề khép lại.

Chờ thêm một khoảnh khắc nữa. Cát Nhục mới băng mình đến. Chàng chẳng mấy khó khăn để phát hiện ra cơ quan mở cửa mật đạo.

Cát Nhục suy nghĩ một lúc, rồi dứt khoát đeo tấm mặt nạ Nhân Vương Bách Diện nhân, mới len qua cửa mật đạo. Chàng không thể nào ngờ được, bên trong cổ mộ lại trang trí như một tòa cấm cung, mà mình chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Cẩn thận từng bước, Cát Nhục đi lần xuống mật đạo. Chàng chỉ dừng lại khi thấy phía trước mình có bóng người.

Cát Nhục nép vào vách đá lạnh ngắt, khí lạnh thấm thấu qua trang phục, khiến chàng có cảm giác, đây là con đường duy nhất dẫn xuống địa phủ.

Hai ả thị tì đi qua trước mặt Cát Nhục, rẽ vào con đường bên trái. Chàng chờ cho hai ả thị nữ đó khuất dạng cuối đường, mới thả bước đi theo.

Đột nhập vào cổ mộ rồi, Cát Nhục mới lúng túng, vì ngõ ngách chằng chịt, khiến không biết chọn con đường nào. Trong cổ mộ như một mê hồn trận mà Cát Nhục chẳng thể định được phương vị, hay nơi cần tìm đến, hoặc dò ra tung tích của Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.

Chàng còn đang lưỡng lự, thì nghe sau lưng mình có tiếng rề rề do cơ quan mở cửa mật đạo vận thành. Cát Nhục nhanh như cắt, dụng luôn thuật Tục Hoàn Cốt, ép mình dán vào vách đá để dấu thân.

Từ ngoài cửa cổ mộ, Thi San Hào len qua, xăm xăm bước qua mặt Cát Nhục. Không bỏ lỡ cơ hội, Cát Nhục giải tỏa Tục Hoàn Cốt, trở luôn Vô Hình bộ pháp bám sát sau lưng Thi San Hào.

Chàng thấy Thi San Hào vận trang phục Thiên Sơn chương môn, trong đầu chàng thắc mắc vô cùng. Chàng nghĩ thầm :

- “Với tuổi tác như thế này mà chàng trang niên này đã được Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh trao quyền Chương môn, chứng tỏ y rất được Hoàng lão mến mộ.”

Thi San Hào rẽ về bên phải, đến cuối đường rẽ trái, gặp địa đạo thứ hai. Y thân nhiên vận hành cơ quan mở cửa đã bước qua.

San Hào vừa qua khỏi, Cát Nhục cũng kịp lòn thân lách qua khỏi thạch môn. Bên trong thạch môn là dãy hành lang, hai bên đều là ngục thất.

Thi San Hào xăm xăm bước thẳng đến ngục thất cuối hành lang đó. Bất ngờ Thi San Hào đứng sững lại, quay phắt về phía sau.

Hành động quay đầu lại của y quá bất ngờ và đột ngột. Cát Nhục chỉ kịp băng mình lên không, dụng trảo công bấu năm ngón tay vào vách đá như con thằn lằn.

Mặc dù chàng phản ứng nhanh nhẹn, chỉ trong chớp mắt đã ẩn mình vào nóc cổ mộ, nhưng xem chừng Thi San Hào vẫn ngờ ngợ nhận ra có người bám theo sau mình.

Gã áo dác nhìn khắp nơi, rồi lên giọng lớn tiếng nói :

- Ai đó? Hãy ra mặt đi.

Không có ai đáp lại lời San Hào. Chờ thêm một lúc lâu nữa. Thi San Hào dụi mắt.

Y lẩm nhẩm nói :

- Bộ mắt mình bị hoa sao?

Thi San Hào trở bước quay lại, rồi như đoán chắc chẳng có ai theo bám mình, liền quay lưng đi tiếp đến cửa ngục thất cuối cùng.

Thi San Hào đứng ngay ngưỡng cửa ngục thất nhìn vào bên trong :

- Hoàng lão tặc...

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh hé đầu lên khỏi cửa tò vò. Ánh mắt u buồn, Hoàng Kỳ Anh nhìn Thi San Hào rồi thở dài một tiếng.

Thi San Hào khịt mũi, nghiêm giọng nói :

- Hoàng lão tặc nghe ta nói đây nè... Đến ngày hội Long Hoa, Thiên Sơn phái sẽ mãi mãi xóa tên trên giang hồ, để nhập vào Vô Thần giáo.

- San nhi... Đừng đầu nhập vào Hắc đạo ma đầu.

Thi San Hào lừ mắt nhìn Hoàng Kỳ Anh :

- Hoàng tặc ngươi còn bỏ bộ cái miệng tự xưng mình là chính nhân quân tử, đại trượng phu ở trên đời này à. So sánh lão với Vô Thần như con đom đóm với vàng thái dương. Nói ra San Hào này cảm thấy bản miệng làm sao đó. Ở Nhất Dạ Đế Vương cung, chính mắt ta thấy lão cường đoạt trình tiết của sư muội. Hừ... Trên đời này sao tồn tại con quỷ như lão chứ?

- San nhi...

- Hừ... lão còn mở miệng gọi ta là San nhi thì đừng trách ta sẽ cắt lưỡi lão đó.

- San Hào... Lão phu một đời thọ nhận Chương môn Thiên Sơn phái đầu bao giờ dễ tiện như vậy. Ngươi đã bị bọn mê đầu mê hoặc mà đổ lên đầu người dạy dỗ ngươi những điều dễ tiện như vậy.

Thi San Hào phun ra một bãi nước bọt vào mặt Hoàng Kỳ Anh :

- Ta bây giờ đường đường là một Tổng quản của Chương giáo. Lão đừng mộng tưởng xưng hô là sư phụ ta. Trong tâm ta chỉ muốn lột da, xẻo thịt lão mà thôi.

- Vậy ngươi còn chờ gì nữa mà chưa lột da xẻo thịt lão phu.

- Khi nào Chương giáo thụ nhận chức vị Thánh chủ vô lâm, sẽ mang tội lỗi ngươi ra phán xét trước mặt quần hùng thiên hạ.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đột ngột bật cười sảng sặc. Hoàng lão cất tràng cười đầy nghiêng và cay độc ấy rồi nhướn đôi mày bạc phết nói với Thi San Hào :

- Thiên Sơn phái không ngờ có ngày diệt vong trong sự ô nhục như thế này. Ta có tội với tổ sư.

Thi San Hào đầy nghiêng nói với Hoàng Kỳ Anh :

- Một tên tiện nhân như lão nên phải nhận một cái chết như vậy. San Hào ân hận sao lại trở thành đệ tử của lão chứ?

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh từ từ thụt lún xuống cho đến lúc gục hẳn trên sàn đá. Trong ngục thất rộn lên tiếng khóc bi ai thốn thức của lão nhân một thời là Chương môn Thiên Sơn phái.

Thi San Hào quay lưng bước trở ra. Y vừa đến ngưỡng cửa thì chạm mặt Ngọc Diện Thất Tinh La Sát. Thi San Hào vội vã ôm quyền cúi mọp đầu.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát liếc xéo họ Thi :

- Ngươi vào đây làm gì?

- Bẩm nương nương, San Hào vào đây để thẩm tra những tên tù mà thôi.

- Ngươi hãy lui ra đi!

Thi San Hào khấp nép lên qua thạch môn. Trước mặt Ngọc Diện Thất Tinh La Sát, Thi San Hào quả là một tên thuộc hạ không hơn không kém.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát bước lại ngực thất Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh. Mụ gõ tay vào cửa tò vò.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh trong ngực thất nói vọng ra :

- Lão phu đã chịu đựng nỗi đau bên trong tàn khốc lắm rồi, ngươi đừng dằn vò ta thêm nữa.. Hãy đi đi.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát mỉm cười rồi nói :

- Gã đại đồ đệ yêu dấu của lão đã bị ta đuổi đi rồi.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh nhủ đầu lên cửa tò vò. Lão nhìn Ngọc Diện Thất Tinh La Sát, thở ra :

- Ngọc Diện Thất Tinh La Sát, sao ngươi lại gán cho lão cái tội kinh tởm đó.
- Lão nên tự trách mình, và trách bọn đồ đệ có mắt không trông. Lão thì tự thị, chủ quan còn lũ đồ đệ thì ngu ngốc.
- Lão phu đã nằm trong tay các ngươi rồi, các ngươi muốn nói sao chả được.
- Bỏ cô nương không gán tội cho lão đâu. Bỏ nương còn muốn giúp lão một con đường phục hồi lại danh dự, mà chường mặt ra với giang hồ kia.

Thiên Sơn nhất lão nhếch mép :

- Chắc chắn phải có điều kiện.
- Tất nhiên là phải có điều kiện.
- Lão phu đã biết điều kiện của ngươi
- Bỏ nương nghĩ lão biết.
- Thi San Hào đã là Chưởng môn, lão phu đã thành kẻ vô dụng, đâu còn gì có lợi cho các ngươi.
- Với điều kiện lão công khai quy phục bốn giáo
- Thì ra là vậy. Chính lý do đó mà Thiên Nhất thiên sư và Hoàng Kỳ Anh này còn sống đến ngày hôm nay.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát cười khẩy, rồi nói :

- Các ngươi đã ở trong cầm cung này một thời gian tĩnh thân để suy nghĩ về chí nguyện của Chưởng giáo. Ngoài ra, không còn con đường nào khác, chỉ đầu phục Chưởng giáo mà thôi.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát vừa dứt câu, thì chợt thấy huyết đạo Đồ Tể và Bách Hội rất bỗng.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát thù người, thốt lời ngạc nhiên :

- Ý... Lão.

Mụ ngỡ rằng Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, dụng nội đan chân nguyên, biến thành khí chi thổi vào hai đại huyệt mình. Kẻ dụng được khí chi bằng công phu qua đường hô hấp trên giang hồ nào có ai.

Nhưng sự ngỡ ngàng của Ngọc Diện Thất Tinh La Sát được giải tỏa ngay khi Cát Nhục từ trên nhẹ nhàng hạ thân xuống bên cạnh.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát trở hai con ngươi nhìn chàng sững sờ. Thị không ngạc nhiên sao được khi thấy Nhân Vương Bách Diện nhân đứng nhìn mình.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát buột miệng nói :

- Nhân Vương Bách Diện nhân, lão chưa chết à? Bỏ nương nghĩ ngươi đã tự hủy mình rồi chứ, không ngờ vẫn còn mặt dày đến gặp bỏ nương, và thậm chí còn đánh lên ta nữa.

Cát Nhục nghe Ngọc Diện nói mà ngờ ngợ giữa mụ mà đầu nhất định có mối quan hệ thế nào đó với Bách Diện nhân.

Trong bộ lột chân diện mục của Nhân Vương, Cát Nhục cất tiếng khàn khàn, thay đổi chất giọng bản thân mình.

Chàng hỏi ngược lại :

- Tại sao bồn nhân phải chết chứ... Bồn nhân đáng chết hay nguoi mới là người đáng chết.

- Thế thì nguoi còn chờ gì nữa mà chưa giết bồn nương?

- Nguoi cần bồn nhân giết nguoi lắm à?

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát chớp mắt :

- Trên đời này, người ta căm thù nhất chính là nguoi. Và bồn nương nghĩ nguoi đã tuyệt diệt rồi. Không ngờ sau mười năm, nguoi lại xuất hiện tái xuất trên giang hồ.

Cát Nhục suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thế tại sao nguoi nghĩ bồn nhân đã tự hủy mình?

- Nguoi trước đây vốn là kẻ thù tén, có sao chỉ chớp mắt lại quên hết rồi. Nguoi cần bồn nương nhắc lại không?

Cát Nhục bình thân, chậm chậm lắc đầu :

- Thời gian đã khiến bồn nhân quên tất cả quá khứ rồi.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát hừ một tiếng, rồi bật ra tràng cười cay nghiệt, nghe như tiếng khóc thì đúng hơn :

- Nguoi chẳng còn nhớ gì hết à. Tần Khai Siêu... Ta hỏi thật.. Nguoi chẳng còn nhớ gì hết sao?

Cát Nhục chợt lòng nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Ngọc Diện Thất Tinh La Sát biết rõ lai lịch Bách Diện nhân và thậm chí còn biết rõ tục danh của người nữa?”

Ngọc Diện thấy chàng suy nghĩ, bèn lên giọng hỏi :

- Sao nguoi không trả lời ta. Hay nguoi cũng quên cả sư muội Chu Cẩm Bằng này?

Cát Nhục vốn thông minh, nên nhanh chóng đoán ngay ra Chu Cẩm Bằng là ai. Chàng nghĩ trong đầu :

- “Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nhất định là Chu Cẩm Bằng, sư muội của Bách Diện nhân Tần Khai Siêu.”

- Bồn nhân không bao giờ quên Chu Cẩm Bằng.

- Nguoi không quên ta... Thế sao lại bỏ mặc cho sư muội mình ở trong cổ mộ, sống chết không thèm biết đến?

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát khẽ thôn thức rồi tiếp :

- Hai năm sau, bồn nương may mắn nhờ Tà Thần cứu mạng ra ngoài thì nguoi đã chễm chệ là chủ nhân Tần gia bảo, với tám bán đồ Bách Linh động. Lại cùng sum vầy bên mỹ phụ Lâm Tuyết Nhi.

- “Chắc chắn Bách Diện nhân còn oan trái gì đó, không thể nói ra, nên mới để mặc sư muội mình trong cổ mộ. Và chắc cũng chính vì mối hận Bách Diện nhân mà Chu Cẩm Bằng mới trở thành Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.”

Cát Nhục hỏi :

- Tà Thần mà Cẩm Bằng vừa nói phải chăng chính là...

Chu Cẩm Bằng cắt ngang lời Cát Nhục :

- Tà Thần chính là Vô Thần chương giáo Vô Cát Vũ.

- Có một việc bồn nhân không thể lý giải được, tại sao Tà Thần Vô Cát Vũ đang lấy lòng trong giang hồ với ngoại danh Vô Danh kiếm chủ, dùng một cái y từ bỏ ngoại danh đó, mà che đậy chân mạo của mình trong bộ lột Vô Thần chương giáo thứ hai.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nhìn sững vào mặt chàng :

- Vô Danh kiếm chủ đã bị chết trên dòng Trường Giang rồi.

- Vậy Vô Danh kiếm chủ bị thảm tử dưới đáy sông Trường Giang là ai?

- Một kẻ vô danh, được Kiếm chủ Vô Cát Vũ truyền thụ võ công và bắt y mang khuôn mặt mình.

- Để che giấu hành tung, Cát Vũ dựng một người chết thế cho mình.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát Chu Cẩm Bằng liếc xéo qua Cát Nhục :

- Ngươi hỏi nhiều quá, cứ như một kẻ ẩn sĩ đã từ bỏ giang hồ trên trăm năm.

Cát Nhục gật đầu :

- Có thể như vậy thật... Bốn nhân từ bỏ Trung Nguyên dấu thân ngoài Long Hoa đảo, biến cả mệnh mạng, cuộc đời cô tịch nên đã quên hết rồi.

Chàng điểm hai ánh mắt sáng ngời chiếu thẳng vào mặt Ngọc Diện Thất Tinh La Sát Chu Cẩm Bằng :

- Bốn nhân còn một điều nữa muốn hỏi ngươi.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát mỉm cười :

- Xem ra ngươi chỉ thích hỏi người khác mà thôi.

- Chỉ một lần này thôi.

- Ngươi hỏi đi.

- Vô Cát Nhục và Vô Cát Vũ vốn là phụ tử với nhau. Tại sao Vô Cát Vũ lại muốn hạ sát Cát Nhục. Hùm dữ còn không ăn thịt con, tại sao Cát Vũ lại làm được điều đó. Sự thật quan hệ giữa Cát Nhục và Cát Vũ như thế nào?

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nhìn trừng trừng Cát Nhục :

- Ngươi hỏi điều đó để làm gì? Chẳng nhẽ chuyện của người, ngươi cũng díp mũi vào?

Cát Nhục thờ dài một tiếng, rồi buông lời lạnh nhạt :

- Cát Nhục là đệ tử của bốn nhân. Bốn nhân không thể thấy đệ tử trần trọc trong nỗi thống khổ mà làm ngơ đặng.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát Chu Cẩm Bằng sững sốt :

- Cát Nhục là đệ tử của ngươi?

- Không sai... Cát Nhục trong một lần bị Vô Thần chương giáo truy sát đã chạy ra ngoài Long Hoa đảo, một sự tình cờ may mắn, ý đã diện kiến ta, và hàm thụ võ học bốn nhân, với ngọn thiết trượng Tàn Sát lệnh, Cát Nhục đã trở lại Trung Nguyên đối đầu với Vô Thần chương giáo, nên quân hào hắc bạch đã gán cho cái danh Huyết Chủ Ma Tôn.

- Điều đó khỏi nói... Ta cũng biết.

- Thế ngươi có thể cho bốn nhân một đặc ân sau cùng là biết sự thật mối quan hệ giữa Cát Vũ và Cát Nhục.

- Ngươi tha thiết muốn biết điều này lắm à?

- Ta rất muốn biết.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Không ngờ ngươi lại nặng tình sư môn như vậy chứ. Được rồi... Ta sẽ cho ngươi biết, nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Lấy chiếc đầu của Tiên Hạc cô phụ dâng nạp cho ta.

Cát Nhục lập lại :

- Chiếc đầu của Tiên Hạc cô phụ dâng nạp cho ngươi. Tại sao lại như vậy?

- Ngươi còn hỏi tại sao nữa à?

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát lắc đầu chậm chậm.

- Mười năm trước nếu không có Tiên Hạc cô phụ Lâm Tuyết Nhi, Chu Cẩm Bằng đầu biến thành Ngọc Diện Thất Tinh La Sát. Ngươi đã vì ả mỹ nữ Vương nương ấy mà xông vào rừng grom mũi kiếm của Mật Tông Kha Đa La cứu thị.

- Chuyện đó đâu liên quan đến Cát Nhựt.

- Người nhầm rồi... Sao không liên quan chứ. Cát Nhựt là ai người không biết nữa à. Thật ra, lai lịch của Cát Nhựt chính là thể tử trong nội thất.

Cát Nhựt giật thót ruột, chàng sức nghĩ đến mối quan hệ của mình với Tiểu Chi mà lắp bắp nói :

- Người nói như vậy... Thì Cát Nhựt với Tỳ Bà công chúa Tiểu Chi là hai huynh muội.

- Hừ... Người chẳng biết gì cả. Tiểu Chi không phải là công chúa.

- Vậy Tuệ Nam với Cát Nhựt là... là huynh muội đồng cốt nhựt.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát lắc đầu.

Cát Nhựt thở ra như trút hân gánh nặng trên vai mình.

Thấy Cát Nhựt thở ra khoan khoái, Ngọc Diện Thất Tinh La Sát liền hỏi :

- Sao người lại khoái khi nghe Tuệ Nam và Cát Nhựt không phải là huynh muội đồng cốt nhựt?

- Việc đó, bốn nhân tạm thời chưa thể thổ lộ được.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát bật ra tràng cười sáng khoái, rồi mới cất giọng nghiêm lạnh :

- Người tưởng ta không biết à. Phải người sợ đệ tử mình và Bạch Hạc tiên cô phạm đại tội loạn luân.

Cát Nhựt gật đầu luôn :

- Đúng, ta sợ... như vậy đó.

- Thế thì người yên tâm đi. Bạch Hạc tiên cô Điền Tuệ Nam là con nuôi của Tiên Hạc cô phụ mà thôi.

- Càng lúc bốn nhân càng rối bởi chẳng hiểu gì cả.

- Làm sao người không hiểu chứ... Chỉ khi nào người không phải là Bách Diện nhân Tần Khai Siêu, người mới không biết.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nhìn sững vào mặt Cát Nhựt :

- Tần Khai Siêu... Người còn làm bộ làm tịch gì nữa. Trong giang hồ chỉ có người và Mật Tông Kha Đa La biết Nam Vương Cung nhập lăng Cẩm Linh Vương, để lại tám Bách Linh động. Muốn vào được Bách Linh động phải có bản đồ, thứ hai là chiếc chìa khóa trên người thể tử. Từ đó người và Mật tông Kha Đa La tranh đoạt với nhau, cuối cùng mỗi người giữ một vật.

Cát Nhựt cắt ngang lời Ngọc Diện Thất Tinh La Sát :

- Cát Nhựt là chìa khóa mở Bách Linh động. Chuyện này lạ lùng thật.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát sững sờ nhìn chàng :

- Khi Cát Nhựt trưởng thành, bí mật chìa khóa mở Bách Linh động mới xuất hiện trên người y.

- Nếu vậy... Cát Nhựt là con của Nam Vương Cung.

- Không sai... Người cũng vì bí mật Bách Linh động mà mưu mang Vương cung, chiếm đoạt bản đồ Bách Linh về Tần gia bảo. Nhưng lại mắc sai lầm ngờ Tuệ Nam lại là chìa khóa mở Bách Linh động.

- Ta hiểu rồi... Cuối cùng tất cả cũng vì sự tranh giành vật báu trong Bách Linh động. Chắc chắn trong Bách Linh động chứa một vật báu gì đó.

Nghe chàng nói, cặp nhãn quang của Ngọc Diện Thất Tinh La Sát chớp liên tục. Trong đáy mắt của họ phản ánh sự nghi ngờ ẩn hiện.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát Chu Cẩm Bằng lắc đầu rồi lên tiếng gay gắt hỏi :

- Ngoài Long Hoa đảo có Tịch Thần Dạ Thảo hay sao mà xem ra người như kẻ rất xa lạ, ngay cả mình cũng chẳng nhận ra.

Cát Nhựt đưa tay lên mặt lột chiếc mặt nạ Nhân Vương Bách Diện nhân.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nhìn chàng trần trụi :

- Ngươi... Ngươi là tiểu tử Cát Nhục?

Cát Nhục gật đầu :

- Tiểu diệt cảm ơn bá mẫu đã cho tiểu diệt biết lai lịch mình. Tiểu diệt vẫn còn thắc mắc. Tà Thần nghĩa phụ biết Cát Nhục là chìa khóa giữ Bách Linh động, sao lại còn muốn tiêu diệt Cát Nhục?

- Ngươi tự đi mà tìm hiểu?

- Tiểu diệt muốn biết ngay bây giờ.

Ngọc Diện Thất Tinh La Sát cười khẩy rồi mới nói :

- Ngươi đi tìm Vô Cát Vũ mà hỏi. Nhưng theo suy nghĩ của ta, Cát Vũ đã biết được bí mật trên người ngươi rồi, nên mới tiêu trừ thôi.

- Mười năm nghĩa phụ nuôi dưỡng Cát Nhục đến lúc trưởng thành tự trung cũng vì bí mật chìa khóa mở Bách Linh động. Đến khi biết được bí mật đó rồi thì nhỏ cò.

Chàng thở ra náo nề, rồi bấm môi ôm quyền :

- Đa tạ Chu bá mẫu... Bá mẫu hãy bảo trọng. Sư phụ Bách Diện nhân Tàn Khái Siêu đã viên tịch ngoài Long Hoa đảo. Có lẽ sau khi người vượt rừng Long Hoa bị trọng thương nhưng cuối cùng vẫn tìm được bí mật Thiên Nhất thần thủy giữ mạng mình mà để lại những bí kiếp võ công cùng ngon Huyết Lâu thiết trượng Tàn Sát lệnh cho Cát Nhục.

- Tiểu tử đừng nhắc đến tên vô sỉ, đề tiện đó nữa.

- Sư phụ rất cô tịch. Có thể người đã nhận ra thể thái nhân tình nên mới nhập vào Long Hoa đảo.

- Mặc xác tên vô tâm ấy, không màng đến bổn nương.

Cát Nhục thở dài náo nề :

- Bá mẫu có thể cho Cát Nhục gặp Tĩnh Bình.

- Tiểu tử khỏi lo cho nó. Bởi Tĩnh Bình là con của ta với Vô Thần chương giáo Vô Cát Vũ.

Một lần nữa Cát Nhục ngạc nhiên vô cùng, nhưng đồng thời cũng vui đi tất cả nỗi lo toan cho Tĩnh Bình.

Chàng thành kính xá một đại lễ rồi nói :

- Cát Nhục kiếu từ bá mẫu... Mong bá mẫu bảo trọng.

Cát Nhục giải khai huyết đạo cho Ngọc Diện Thất Tinh La Sát, rồi trở luôn Vô Hình bộ pháp băng ra ngoài thạch môn nhanh không thể tả.

Chàng nghe tiếng Thiên Sơn nhất lão gọi giật sau lưng mình :

- Thiếu hiệp... cứu...

Cát Nhục thở dài một tiếng dừng bước ngay ngưỡng cửa. Chàng quay đầu lại, thấy Ngọc Diện Thất Tinh La Sát đứng thất thần rồi vẫy tay đuổi mình đi.

Bà lẳng lẳng nói :

- Nể tình Tàn Khái Siêu... Bổn nương sẽ thả lữ vô dụng này ra.

Cát Nhục cúi đầu lí nhí nói :

- Bá mẫu...

Chàng lần luôn ra bên ngoài, và chỉ trong khoảng khắc ly khai ngôi cổ mộ. Ý nghĩ nảy sinh trong suy nghĩ của chàng là phải đến ngay La Phù sơn yết kiến thân mẫu Tiên Hạc cô phụ Lâm Tuyết Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Loạn Thần, Cuồng Nhân

Tuyết rơi đầy trắng xóa trên đường, cùng với những cơn gió bắc se lạnh làm Cát Nhượng rùng mình. Có lẽ cái lạnh của tuyết trời cùng với cái lạnh trong tâm hồn khiến chàng phải rùng mình vì sự cô quạnh.

Đang rong ruổi trên đường phủ ngập bông tuyết trắng, Cát Nhượng chỉ muốn có căn khách điểm nào đó để trú ngụ chế ngự cái lạnh bên ngoài. Cát Nhượng cúi xuống hốt một nắm tuyết chà lên mặt.

Những đốm máu hiện ra trước mặt chàng. Những cục máu đã đông cứng thì đúng hơn. Chàng ngược lên nhìn về phía trước, xa xa trong màn trắng xóa của bông tuyết, ẩn hiện một căn nhà khá khang trang.

Nhìn lại những vết máu đọng trên mặt đường, Cát Nhượng nghĩ thầm :

- “Chắc hẳn tại căn nhà kia đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Cùng với ý nghĩ, Cát Nhượng trở luôn thuật pháp khinh công Vô Hình quán tuyệt. Thân ảnh của chàng thoáng chốc chỉ mờ hòa cùng màu trắng của tuyết rơi.

Cát Nhượng dừng bước ngay trước cửa căn nhà đó. Ba xác chết nằm ngang ngay cửa. Chàng bước lại quan sát, mới nhận ra những người đó thuộc Thiên Sơn phái, và họ chết trong một tình huống rất thảm thê.

Tất cả lục phủ ngũ tạng đều bị móc ra ngoài, và trái tim thì chẳng còn trong lòng ngực. Ba cặp mắt của những cái xác đó đều trợn trừng, với nỗi kinh hãi, vì chứng nhận sự khủng bố vô tiền khoáng hậu.

Cát Nhượng thả bước lên bậc tam cấp. Chứng kiến những cái chết của đệ tử Thiên Sơn phái, chính chàng cũng phải rùng mình, ngẫm nghĩ trong đầu :

- “Chẳng lẽ trong căn nhà này có quái vật sao?”

Cát Nhượng đẩy cửa, đồng thời vận chuyển chân nguyên Vạn Tượng thân công bao hộ toàn thân. Mùi tử khí từ trong căn nhà xộc ra, xông thẳng vào khứu giác Cát Nhượng. Da thịt chàng nổi đầy gai ốc, bởi sự khủng bố đầy chết chóc phát phát đâu đó trong căn nhà này.

Cát Nhượng mở toang cánh cửa. Một cảnh tượng không thể nào tưởng tượng được hiện ra trước mắt chàng. Tử khí dày đặc, tưởng như sắp hóa thành băng bởi tiết trời giá lạnh. Mười xác chết của đệ tử Thiên Sơn phái, nằm rải khắp nền nhà. Họ cùng chết bởi một kiểu cách là bị móc lục phủ ngũ tạng, và tìm ra ngoài.

Cát Nhượng đứng thất thần ngay ngưỡng cửa. Chàng không thể tin được, ai có đủ nhẫn tâm ra tay thảm sát một cách tàn độc như vậy.

Đảo mắt một vòng quan sát khắp căn phòng, Cát Nhượng nghĩ thầm trong đầu, với những cao thủ của Thiên Sơn, võ công đâu phải tầm thường, thế mà cũng bị chết bằng một cách giết thì người hạ độc công phải thật là lợi hại.

Cát Nhượng lần bước vào trong nhà. Chàng sờ tay vào xác chết, khí lạnh xuyên thấu qua bàn tay khiến chàng phải rút tay lại.

Chàng dời mắt nhìn lên cái trang đề ngay chính diện. Lần này, đối mặt với cái trang đó, Cát Nhượng chỉ còn muốn nhảy dựng lên và toan thoát chạy ra ngoài. Trên trang thờ xếp mười quả tim thối rữa như xếp trái cây để cúng tế trời đất.

Quan sát trang thờ chừng những quả tim đó, Cát Nhượng ngờ ngợ người hạ độc thủ thảm sát Thiên Sơn phái phải có mối thâm thù bất cộng đày thiên với phái này. Chàng tự hỏi thầm trong đầu mình :

- “Thiên Sơn phái sao lại gây oán thù với ai, để họ căm giận đến độ moi gan móc tim của những môn hạ Thiên Sơn?”

Tiếng gió lùa ra ngoài sau, và trong cảnh thây người ngổn ngang, âm thanh đó bắt chàng rùng mình lần thứ ba. Vốn đã từng đối mặt với tử thần, cũng từng vùng Huyết Lâu thiết trượng Tàn Sát lệnh, nhưng lúc này Cát Nhượng cũng rợn cả tóc gáy, cột sống ớn lạnh. Tiếng gió lùa ngoài sân càng tạo thêm một không khí tràn ngập cả không gian.

Cát Nhượng quyết định ly khai khỏi chốn này. Chàng quay ra cửa, và sững sờ khi thấy ngoài sân xuất hiện một ma nữ, vận trang y trắng toát, chít khăn tang, đứng sừng sững tự bao giờ.

Nữ nhân vận tang y, chít khăn trắng chính là Trần Thụy Nhẫn. Nữ ái đồ của Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh. Nhưng bây giờ vẻ mặt nàng không còn như xưa nữa, với những nét ngây thơ, hồn nhiên, đầy sự lạc quan với cuộc sống, mà thay vào đó là sự lạnh lẽo, vô hồn của một nhan sắc khủng bố.

Cát Nhượng đi thật chậm và dừng bước ngay bậc tam cấp, nhìn trừng trừng Trần Thụy Nhẫn. Chàng lên giọng nói :

- Cô nương là người ra tay hạ thủ các đệ tử Thiên Sơn phái?

Thụy Nhậm gât đầu, nhưng chẳng thốt một câu.

Cát Nhược hỏi tiếp :

- Sao cô nương lại ra tay tàn nhẫn như vậy? Những người đó dù có đắc tội với cô nương, cũng không đến nỗi chịu nhận những cái chết tàn khốc như thế này.

Trần Thụy Nhậm im lặng, từ từ ngẩng đầu lên chiếu ánh mắt ma quái vào khuôn mặt Cát Nhược.

Chạm thẳng vào hai luồng ma nhãn của Trần Thụy Nhậm, không biết nhãn lực nàng có oai lực như thế nào, mà ngay cả Huyết Chủ Ma Tôn cũng phải thối hẳn về sau một bộ. Chính lúc chạm vào ma nhãn của Trần Thụy Nhậm, Cát Nhược ngỡ như lưỡi hái tử thần đã đặt ngay vào lục phủ ngũ tạng chàng.

- Tại sao cô nương nhìn tại hạ như vậy?

Thụy Nhậm im lặng.

Cát Nhược nói tiếp :

- Tại hạ không phải là người của Thiên Sơn phái đâu.

Cát Nhược vừa dứt câu, Thụy Nhậm đã quay lưng.

Thấy nàng quay lưng chực bỏ đi, Cát Nhược liền lớn tiếng nói :

- Cô nương hãy dừng lại!

Thụy Nhậm không màng đến lời Cát Nhược, vẫn thả bước bỏ đi.

Cát Nhược vốn tò mò, liền băng mình theo. Vừa phi thân Cát Nhược vừa nói :

- Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đang..

Chàng chưa nói hết ý mình Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đang gặp đại họa thì Trần Thụy Nhậm đã quay ngoắt lại.

Có thể ngoại hiệu Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đã bắt Trần Thụy Nhậm quay lại đối mặt với Cát Nhược. Cát Nhược đối đầu với Trần Thụy Nhậm có biết đâu mối hận thù của nàng cao ngất như thế nào.

Thiên Sơn phái giờ đây đối với Thụy Nhậm chỉ có lửa hận chất ngất, huống gì bây giờ nàng lại còn là nữ ái đồ của Cuồng Nhân khách.

Cát Nhược vừa tràn tới đã dừng lại. Chàng cất ngang câu nói giữa chừng.

Trần Thụy Nhậm thét lớn một tiếng, thân ảnh vẫn vũ như rồng bay, phụng múa, đôi trảo công đã chồm vờn đập vào Đan điền Cát Nhược.

Nàng bất kỳ xuất thủ, nhanh như chớp, khiến Cát Nhược cũng phải lúng túng, mặc dù chàng đã phòng bị.

Cát Nhược lạng mình qua trái, trảo công của Thụy Nhậm vô hụt chàng, hóa thành khí trảo bỏ luôn xuống đất.

- Bình!...

Năm cái lỗ sâu hoắm do khí trảo tạo ra dưới chân Cát Nhược.

Vô hụt đối phương một trảo, Thụy Nhậm vẫn nhanh chóng hoành thân trụ bộ, rồi tiếp tục phát tác ngọn trảo công thứ hai, nhanh hơn và mạnh hơn, tuyệt nhiên cũng chỉ nhằm đan điền Cát Nhược bỏ tới.

Thấy lối động thủ tấn công của Trần Thụy Nhậm quá tàn nhẫn, vừa nhanh lại vừa mạnh, và vô cùng chính xác, Cát Nhược rung mình. Không dám xem thường trở luôn Vô Hình bộ pháp lạng tránh.

- Bình!...

Lần thứ hai vô hụt đối phương, Trần Thụy Nhậm lại nhanh chóng trụ bộ, và đánh tiếp ngọn trảo thứ ba. Lần này thì cặp mắt nàng đỏ ngầu giống như một người điên chẳng còn thần thức.

Và trong lần xuất thủ này, thân ảnh của Thụy Nhậm hòa nhập vào trảo thủ, tạo ra một thể liên hoàn, không để cho Cát Nhược có một kẽ hở lạng tránh.

Cát Nhược thấy mình không động thủ tất khó lòng giữ được mạng khỏi những ngón tay trảo của ả nữ ma này, liền nghiêng rãnh, đứng đứng song thủ, bẻ ngược trở lại một chuồng kinh Vạn Tượng thần công với tám thành nội khí chân nguyên.

- Bình!...

Trảo và chưởng chạm thẳng vào nhau phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Cát Nhục thối luôn hai bộ, mặc dù trong nội đan của chàng đã được kỳ duyên mật giao long sắp hóa rồng.

Bên kia Trần Thụy Nhẫn cũng thối luôn ba bộ, đứng với khoảng cách của Cát Nhục.

Dù nằm mơ Cát Nhục vẫn không thể nào tưởng được, với võ học kỳ môn của Bách Diện nhân mà cũng chỉ sánh ngang với nữ lang vận tang y này.

Chàng còn ngỡ ngàng thì thân ảnh của Trần Thụy Nhẫn đã chòn vòn trước mắt. Lần này Thụy Nhẫn không dụng trảo công, mà song thủ khép lại như hai lưỡi dao tay của con bọ ngựa, hữu thủ từ trên chém xả xuống, tả thủ phạt ngang tạo thành một gọng kéo, chập chòn muốn cắt thân Cát Nhục làm hai.

Ngọc thủ Thụy Nhẫn lấp lánh chẳng khác nào ánh sáng sắt thép của bảo đao bảo kiếm. Chỉ trong chớp mắt, đôi bàn thủ của nàng đã chụp xuống thân ảnh đối phương.

Cát Nhục lắc mình, trở luôn Vô Hình bộ pháp né tránh.

- Xoạt!...

Trường y thanh lam của chàng đã bị đôi dao tay bằng thịt của Trần Thụy Nhẫn chém rách một đường dài.

Cát Nhục thối luôn hai bộ, da thịt ớn lạnh. Chàng cảm giác vừa rồi mình chỉ thoát chết trong một khoảng khắc bằng sợi tóc mà thôi.

Cát Nhục vừa trụ bộ thì song thủ của Thụy Nhẫn đã tạo áp lực ngay trước mặt chàng.

Cát Nhục rùn tắn, quát lớn một tiếng :

- Nhất Chi Xung Thiên.

Khi đôi dao tay bọ ngựa, sắc như bảo đao bảo kiếm vừa xả xuống thân ảnh Cát Nhục, thì ngọn chỉ cứng như kim cương bất hoại thoát ra như mũi ngọn trùy thủ chích vào cạnh bàn tay bọ ngựa.

- Chát!...

Một lần nữa, Cát Nhục thối hẳn hai bộ, Thụy Nhẫn cũng phải thối đúng hai bộ, song thủ buông thẳng, cặp mắt rùng rục nhìn Cát Nhục.

Bấy giờ nhìn sắc diện của nàng chẳng khác nào những kẻ cuồng si, ngây dại. Da mặt nàng từ từ tái lại trông thật là thảm não.

Thấy dung diện của đối phương, Cát Nhục ngỡ như đang đối mặt với một xác chết. Chàng khoát tay nói :

- Cô nương hãy bình tĩnh... để tại hạ phân trần. Có đâu lại ra tay tàn độc với ta chứ.

Chàng vừa mới dứt câu nói trên hai cánh môi, Thụy Nhẫn rú lên một tiếng lanh lảnh, lao thẳng vào đồng thời vung đôi trảo thủ toan thọc vào Đan điền chàng.

Không thể để cho Thụy Nhẫn bức ép mình mãi được, Cát Nhục hít luôn một luồng chân nguyên chờ cho ngọc trảo công mà quái còn cách ba gang tay thì tổng ngược trở lại một đạo Vạn Tượng thân công với tám thành nguyên nguyên.

Ầm!...

Ngọn khí chưởng kinh thiên của chàng thoát đi đánh sượt qua hông Thụy Nhẫn vò thẳng xuống bậc tam cấp.

Cát Nhục giật mình, không ngờ đối phương có thể tránh thoát chưởng kinh của chàng nhanh chóng như vậy. Cũng vừa lúc đó, mười ngón tay trảo cứng như sắc của Thụy Nhẫn đã bầu vào Đan điền chàng.

- Ái chà!...

Cát Nhục nhảy về sau một bộ.

- Xoạt!...

Thêm một mảnh vải trường y bị rút ra. Trang y của Cát Nhục lúc này thật là toi tả.

Bức một mảnh vải trang y của Cát Nhục xong, Thụy Nhẫn không dừng lại ở đó, liên tục tấn công luôn một lúc ba sát chiêu, nhất nhất thọc vào Đan điền toan móc lục phủ ngũ tạng của Cát Nhục ra ngoài.

Đánh hụt một chưởng kinh vừa rồi, Cát Nhục rơi thõm vào tư thế hạ phong, nên chỉ còn biết né tránh mà thôi. Chỉ mỗi việc né tránh các đòn thế công

tàn khốc của Trần Thụy Nhẫn mà chàng đã một bờ hơi tai, thờ khò khè.

Cát Nhược vừa lách tránh, vừa nghĩ thầm :

- “Nếu không có bộ pháp Vô Hình mà Tiểu Chi đã truyền thụ, thì mình khó lòng thoát khỏi đôi tay sắt thủ của ả nữ lang điên khùng này.”

Cát Nhược vừa tràn mình lách qua trái...

(Thiếu trang 174, 175)

... khách nói mà tưởng như hai lỗ tai mình có tiếng lùm bùm. Chàng chớp mắt liên tục bởi không tin một cô gái như Trần Thụy Nhẫn lại có thể là phu nhân của lão quái này.

Cuồng Nhân khách nói tiếp :

- Hôm nay chúng ta có đủ số tim để dùng bữa rồi.

Cát Nhược nghe mà da ốc nổi cùng mình.

Cuồng Nhân khách co ngón trở cách không chỉ không chế các đại huyết của Cát Nhược rồi cấp chàng lên. Lão và Thụy Nhẫn quay trở lại căn nhà.

Cát Nhược lại một lần nữa ngạc nhiên, bởi không ngờ với vóc dáng như con nít, thế mà lão quái cấp chàng một cách gọn như chẳng bỏ một tí công sức nào.

Cuồng Nhân khách nhướng mắt nói với Thụy Nhẫn :

- Phu nhân để ta dọn dẹp lũ quỷ này cho.

Vừa nói lão quái Cuồng Nhân khách vừa khoát hữu thủ vuron đến trước rồi từ từ rút lại. Hữu thủ của lão phát ra một hấp lực mạnh tợ ba đào, rút lấy từng chiếc xác quăng ra ngoài sân.

Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi mà mười cái xác cao thủ Thiên Sơn phái đều bị lão quái Cuồng Nhân khách dọn dẹp sạch sẽ.

Lão và Thụy Nhẫn bước vào trong.

Cát Nhược liếc xéo qua Thụy Nhẫn. Từ lúc chàng đối mặt với nàng đến giờ chưa bao giờ nghe một tiếng nói nào của vị cô nương này.

Lão quái Cuồng Nhân khách đặt Cát Nhược xuống, ngấm nghĩa chàng.

Lão quay lại Thụy Nhẫn :

- Phu nhân, gã tiểu tử trông thật là khô ngô tuấn tú hay là mình ép y làm hài nhi, để phục vụ ta và nàng có được không?

Thụy Nhẫn điểm hai luồng tinh nhãn sáng ngời chiếu vào Cát Nhược, rồi đột ngột gạt đầu.

Cát Nhược tròn tròn hai con mắt, nhưng cũng toét miệng cười. Chàng nghĩ thầm trong đầu :

- “Đúng là một lũ điên khùng, so tiểu gia với ả tiện nữ la sát kia thì ả chỉ bằng tuổi tiểu gia mà thôi, vậy mà bắt Cát Nhược làm hài nhi cho thị. Nghe chẳng lọt lỗ tai chút nào.”

Thấy chàng cười, Cuồng Nhân khách nheo mày, gõ luôn một cái vào trán Cát Nhược :

- Hài nhi... Sao ngươi lại cười?

- Gia gia và mẫu thân xứng đôi vừa lứa, lại có võ công cái thế. Cát Nhược sức nghĩ đến tương lai sáng sủa của mình, mừng quá mà cười thôi.

Trần Thụy Nhẫn nghe câu nói của Cát Nhược, nhìn chàng không chớp mắt.

Thấy ánh mắt của nàng chiếu vào mặt mình, cột sống Cát Nhược gai hần lên. Chàng liền nheo mắt nói :

- Mẫu thân đẹp như tiên nga giáng trần, đi bên cạnh mẫu thân, nhất định Cát Nhược sẽ nở mày, nở mặt với thiên hạ.

Trần Thụy Nhẫn không màng đến câu nói khách sáo, nịnh hót của Cát Nhược mà cong ngón trở phát chỉ khí.

Cát Nhược mở tròn hai con mắt vì ngỡ rằng nàng ra chiêu sát tử mình, nên hét lớn :

- Ê... Đừng giết tiểu gia.

Chàng vừa hét dứt câu, huyết Linh Đài giả buốt, và ngay sau đó toàn bộ các huyết đạo trên người đã được khai thông.

Cát Nhựt ngồi xổng hẳn lên, toét miệng cười hề hề :

- Cát Nhựt cứ tưởng tiểu mẫu thân ra sát thủ lấy mạng Cát Nhựt chứ.

Chàng gãi đầu, xích lại cạnh bên Cuồng Nhân khách :

- Cát Nhựt hỏi gia gia nghe

- Tiểu tử hỏi đi

- Gia gia là kỳ quan, ẩn sĩ nào mà võ công quá cao thâm như vậy?

Cuồng Nhân khách ngửa mặt cười sằng sặc, rồi vỗ tay vào ngực mình :

- Gia gia là quái khách cuồng si thiên hạ đặt cho ngoại danh là Cuồng Nhân khách. Ha... Ha... Ha...

- Lần đầu tiên Cát Nhựt mới nghe ngoại danh của gia gia...

Cuồng Nhân khách sầm mặt xuống quay ngoắt qua Cát Nhựt :

- Lần đầu tiên tiểu tử mới nghe đại danh của lão gia à?

Thấy vẻ bất nhẫn của Cuồng Nhân khách. Cát Nhựt liền vuốt ve vỗ về lão.

- Gia gia đừng hiểu lầm Cát Nhựt... Chẳng qua tại hải nhi không diễn đạt rõ ý nghĩ của mình thôi, Cát Nhựt đã nghe danh gia gia từ lâu rồi. Khắp giang hồ, từ Nam chí Bắc đi đến đâu cũng nghe tiếng Cuồng Nhân khách, thiên hạ vô địch, nhưng hôm nay Cát Nhựt mới diện kiến lần đầu.

Cuồng Nhân khách cười khi một tiếng xoa đầu chàng :

- Hải nhi ngoan lắm.

Bị Cuồng Nhân khách xoa đầu, Cát Nhựt rất bức bối, nhưng lúc này chàng còn đang bị nội thương, biết mình khó thoát khỏi sự truy đuổi của lão quái nên đành ngậm bồ hòn, giả lả nói :

- Cát Nhựt lúc nào cũng ngoan ngoãn với gia gia.

Miệng thì nói ngon ngọt nhưng lòng Cát Nhựt lại bất nhẫn rửa thù :

- “Lão quý thể nào có ngày tiểu gia cũng nhỏ sạch tóc lão.”

Chàng tiến lại gần bên Trần Thụy Nhẫn, nhoen miệng cười cầu tình.

Thấy chàng xích lại gần Trần Thụy Nhẫn, Cuồng Nhân khách liền trợn mắt khoát tay :

- Tiểu tử... không được ngồi gần phu nhân của lão gia.

Cát Nhựt nghe Cuồng Nhân khách quát liền lách xa khỏi Trần Thụy Nhẫn. Chàng nghĩ thầm :

- “Lão quái này giữ khư khư à la sát, sợ ngay cả mình.”

Chàng cười thầm, thì ra lão mắc bệnh ghen bóng, ghen gió. Chàng rửa thù :

- “Lão quái ơi... Cũng có lúc tiểu gia sẽ cho lão rụng tim ra ngoài.”

Cát Nhựt nhìn Trần Thụy Nhẫn :

- Tiểu mẫu thân sao nghiêm như vậy?

Trần Thụy Nhẫn nghiêng đầu ngắm Cát Nhựt.

Cát Nhựt mỉm cười, nói vuốt ve nài nỉ :

- Tiểu mẫu thân đẹp quá, nhưng chỉ tiếc thiếu nụ cười, nếu tiểu mẫu thân mà có nụ cười nữa thì nhất định gia gia sẽ chết mê, chết mệt thôi.

Nghe chàng nói, Thụy Nhẫn mỉm cười. Cát Nhựt liền vỗ tay :

- Ôi chu chóa ơi... Tiểu mẫu thân cười đẹp mê hồn.

Cuồng Nhân khách cũng vỗ tay phụ họa theo chàng :

- Tiểu tử hay... Tiểu tử hay... Không biết người làm cách nào mà phu nhân lão lại nở một nụ cười... Hay... Hay...

Cuồng Nhân khách như đứa bé nhảy xổ vào Trần Thụy Nhẫn :

- Phu nhân cười lại cho ta thấy một lần nữa coi.

Về mặt Thụy Nhẫn nghiêm trở lại. Cuồng Nhân khách sa sầm mặt xuống, quay lại Cát Nhựt :

- Tiểu tử... Phu nhân của lão gia lại chẳng thêm cười nữa rồi.

Cát Nhựt nheo mắt với lão :

- Gia gia đừng lo... Cát Nhựt sẽ dùng trò khiến tiểu mẫu thân phải cười cho gia gia chiêm ngưỡng.

Cuồng Nhân khách hí hửng :

- Tiểu tử dụng trò cho tiểu mẫu thân cười đi... Lão gia sẽ ban thưởng cho tiểu tử một quả tim của bọn Thiên Sơn phái mà dùng bữa.

Cát Nhựt lắc đầu xoa bụng :

- Ái chà... Bụng của Cát Nhựt no lắm rồi, không thể tọng quả tim đó vào được đâu. Gia gia và tiểu mẫu thân cứ tự nhiên ăn.

Chàng ngoắt tay, ra hiệu cho Cuồng Nhân khách dí đầu vào miệng mình. Cát Nhựt thò thè nói :

- Nếu gia gia chịu đựng một chút nhất định tiểu mẫu thân sẽ cười... Mà cười tươi như hoa nở nữa kìa.

- Lão gia sẵn sàng... Tiểu tử cứ dụng cách thức khiến tiểu mẫu thân vui vẻ đi.

- Thế thì được rồi... Gia gia đợi một chút nghe.

Chàng nói xong đứng thẳng lên cời luôn dây thắt lưng của mình.

- Cát Nhựt cột gia gia lại nghe

- Tiểu tử dụng cách gì mà lại cột lão gia chứ?

- Thiên cơ bất khả lộ... Nếu gia gia không để cho Cát Nhựt cột thì đành chịu thua vậy. Cát Nhựt cột gia gia xong thì sẽ tự cột mình.

Cuồng Nhân khách nghi ngờ nhìn chàng :

- Thôi để lão gia cột tiểu tử trước vậy.

Cát Nhựt gật đầu :

- Cũng được.

Chàng đưa tay cho Cuồng Nhân khách. Lão liền cột cứng hai cánh tay Cát Nhựt.

Cát Nhựt quay lại Trần Thụy Nhẫn :

- Tiểu mẫu thân cột giùm gia gia cho Cát Nhựt được không?

Thụy Nhẫn gật đầu.

Nàng băng ra ngoài, rồi nhanh chóng quay trở vào trên tay đã có ba bốn sợi dây thắt lưng.

Cuồng Nhân khách đứng thẳng lưng để mặc cho Thụy Nhẫn cột cứng mình lại.

Chờ cho Thụy Nhẫn cột xong, Cát Nhựt liền hỏi :

- Gia gia đã bị cột cứng chưa?

Cuồng Nhân khách gật đầu :

- Lão gia chẳng nhúc nhích gì được nữa.

- Tốt lắm... Tốt lắm!

Cát Nhựt vừa nói vừa dụng thuật Tục Hoàn Cốt thu nhỏ người, và biến các khớp xương mềm nhũn ra. Rút tay ra khỏi dây trói, và nhanh như cắt trở luôn thuật Vô Hình, đồng thời cách không điểm chỉ vào ba đại huyệt trên người Trần Thụy Nhẫn.

Bị chàng tấn công bất ngờ, Trần Thụy Nhẫn không kịp phòng bị, liền té ngã ra đất nằm bất động. Nàng lộ mắt nhìn Cát Nhựt trừng trừng.

Cường Nhân khách giật nảy người, nhảy đứng lên :

- Tiểu tử... Ngươi lừa gạt lão gia.

Cát Nhựt cười hi hi :

- Chỉ có cách đó mới không chế được hai người mà thôi.

- Tiểu tử... ngươi dám hỗn láo với lão gia à?

Cát Nhựt nạt luôn Cường Nhân khách :

- Lão gia con khi mồi... Nếu lão còn bô bô xưng là lão gia của Cát Nhựt thì ta quyết nhổ hết mấy cọng tóc trên đầu lão đó.

Cát Nhựt dựng Thụy Nhẫn ngồi dựa vào vách nhà.

Cường Nhân khách thấy chàng chạm tay vào người Thụy Nhẫn đã hét toáng lên :

- Tiểu tử... không được đụng vào người phu nhân ta.

- Lão đã bị trói không cử động được mà còn khư khư giữ người đẹp làm gì.

Nghe Cát Nhựt nói, vẻ mặt Thụy Nhẫn xanh tái lại.

Chàng có biết đâu, câu nói vừa rồi của mình khiến Thụy Nhẫn nhớ lại cảnh ô nhục tại Nhất Dạ Đế Vương cung và trái tim chợt đau thốn trong lòng ngực.

Lệ liên trào ra hai bên khóe mắt, nàng thốn thức khóc.

Cát Nhựt không ngờ Thụy Nhẫn lại có thể khóc bởi lời nói của vừa rồi của mình. Một nữ ma đầu giết người không gớm tay, thế mà lại rơi lệ bởi một lời nói băng quơ của Cát Nhựt, khiến chàng xúc động, đứng hình lại :

- Ê... Tiểu gia nói như thế chứ... Tuyệt nhiên không làm trò đó với ngươi đâu mà ngươi khóc.

Chàng đứng trước mặt Trần Thụy Nhẫn :

- Ê... Nữ ma... Bộ tiểu gia xấu xí hơn cái lão quái khách cuồng si kia, nên ngươi chê tiểu gia phải không?

Trần Thụy Nhẫn cúi nhìn mũi hài của mình.

Cát Nhựt quay mặt nhìn Cường Nhân khách :

- Cường si lão quý... Nghe tiểu gia hỏi nè, rồi trả lời. Nếu lão bướng bỉnh nhất định tiểu gia sẽ cướp mất phu nhân của lão đó.

Cường Nhân khách hồi hả nói luôn :

- Ta hứa trả lời hết... Trả lời hết những điều tiểu tử hỏi.

Cát Nhựt tròn mắt, ngồi xổm xuống cạnh Thụy Nhẫn :

- Lão quý mà còn gọi ta là tiểu tử, thì nhất định ta sẽ ôm phu nhân lão đấy.

- Ngươi đừng làm vậy... Chắc chết lão phu quá...

Cát Nhựt cười hi hi :

- Kể từ bây giờ, lão phải nhất nhất gọi ta là phụ thân nghe chưa... Và xưng là hài nhi.

Cường Nhân khách đỏ ửng mặt, lắp bắp :

- Lão phu...

Cát Nhựt gồng gọng, và giang rộng hai tay như tính ôm Trần Thụy Nhẫn :

- Ê... Lão muốn ta làm bậy à.

Cuồng Nhân Khác bật khóc hu hu, rồi van nài :

- Phụ thân... đừng làm vậy... Phụ thân...

Cát Nhựt gạt đầu :

- Tốt lắm... Tốt lắm... Hải nhi rất ngoan ngoãn.

Chàng đứng lên bước đến cạnh Cuồng Nhân khác, dùng tay xoa đầu lão quái :

- Hải nhi rất ngoan.

Cuồng Nhân khác chỉ còn biết sụp mắt chấp nhận cái xoa đầu của Cát Nhựt. Tất nhiên, trong bụng lão lúc này, nếu thoát khỏi mấy sợi dây trói cứng mình, thì sẽ banh thây mổ bụng Cát Nhựt mà thôi.

Cát Nhựt nâng cằm lão quái lên :

- Phụ thân biết bây giờ hải nhi rất căm thù ta. Nhưng giữ ý nghĩ đó không tốt cho hải nhi đâu. Hãy ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của phụ thân, hải nhi sẽ giữ được hôn thê của người.

Cuồng Nhân Khác bậm môi.

Cát Nhựt hỏi :

- Tại sao hải nhi và... À mà hôn thê của hải nhi tên gì?

Cuồng Nhân khác trả lời lí nhí :

- Hôn thê của lão hải nhi ngoại danh là Loạn Thần Sĩ Nữ Trần Thụy Nhẫn.

- Tên hay lắm... Chắc ngoại danh đó do chính Thụy Nhẫn tự phong cho mình.

Cuồng Nhân khác gạt đầu.

Cát Nhựt hỏi tiếp :

- Sao hải nhi với Thụy Nhẫn lại căm thù Thiên Sơn phái đến độ moi gan, móc tim các cao thủ Thiên Sơn?

Cuồng Nhân khác lăm lét liếc về phía Thụy Nhẫn.

Cát Nhựt gồng gọng :

- Hải nhi dám không trả lời gia gia à?

Chàng vừa gồng gọng vừa toan quay lưng bước lại bên Thụy Nhẫn.

Cuồng Nhân khác thều thào vừa khóc vừa nói :

- Phụ thân đừng làm như vậy... Hải nhi nói.

- Hải nhi ngoan... Nào nói đi, bằng không gia gia sẽ đổi ý đó.

Cuồng Nhân khác chực nói thì Thụy Nhẫn quát lớn :

- Nếu người nói ra bí mật của ta... Ta sẽ đoạn mạch chết ngay lập tức.

Cát Nhựt sững sờ, lần đầu tiên Thụy Nhẫn thốt ra tiếng, nhưng lại là những lời nói như mũi kiếm nhọn thọc vào lỗ nhĩ chàng.

Cát Nhựt sa sầm mặt xuống quay ngoắt lại nhìn nàng :

- Được rồi... Cuồng Nhân khác sẽ không nói. Nhưng tiểu gia bắt Nhẫn cô nương nói. Nói huyệ toẹt ra hết.

Cuồng Nhân khách van nài chàng :

- Phụ thân đừng làm cho Thụy Nhẫn đau khổ.
- Hải nhi yên tâm đi... Nếu ngươi ngoan ngoãn thì phụ thân không hành hạ hôn thê của ngươi đâu.

Chàng dứt lời tiến thẳng lại bên Thụy Nhẫn, nhỏ nhẹ hỏi nàng :

- Cô nương không cho Cuồng Nhân khách nói, vậy cô nương muốn trình bày với tiểu gia chứ gì?
- Ta không có gì để nói... ngươi muốn giết thì cứ giết.
- Tiểu gia đâu phải là kẻ khát máu như Loạn Thần Sĩ Nữ Trần Thụy Nhẫn.

Cát Nhục bắt ngờ quay phắt ra cửa :

- Lũ chuột nào đó sao chưa chịu xuất đầu lộ diện.

Mười người với thuật khinh công vô cùng cao tuyệt phi thân vào nhà. Họ đang dàn thành hình cánh cung đối mặt với Cát Nhục.

Dẫn đầu mười cao thủ Thiên Sơn phái là Thi San Hào.

Một người chỉ tay vào Trần Thụy Nhẫn :

- Chương môn... chính thị là hung thủ giết hại các sư huynh đệ Thiên Sơn phái.

Thi San Hào nhìn trừng trừng Trần Thụy Nhẫn :

- Dâm nữ... Chính là ngươi... Đại chương môn hôm nay sẽ phanh thây ngươi ra để tế các sư huynh đệ Thiên Sơn phái.

Đối mặt với Thi San Hào, sắc diện Trần Thụy Nhẫn biến đổi liên tục, cuối cùng phủ bằng một màu xanh tái tái.

Thi San Hào nghiêng răng ken kết :

- Dâm nữ... Ngươi đừng hòng thoát khỏi tay Chương môn hôm nay.

Nhìn thái độ của họ Thi, ngỡ rằng y sắp ăn tươi nuốt sống Thụy Nhẫn.

Cát Nhục tràn bộ đứng trước mặt Thi San Hào. Chàng khoát tay như đuổi ruồi :

- Ê... Các hạ muốn giết vị cô nương này, cũng phải nể mặt tiểu gia một chút chứ.

Thi San Hào trừng trừng nhìn Cát Nhục :

- Đây là việc nội bộ của Thiên Sơn phái. Ngươi hãy tránh ra.

Cát Nhục chau mày :

- Ngươi biết ta là ai không? Chắc có lẽ ngươi đã nghe ngoại danh Huyết Chủ Ma Tôn?

San Hào thối lui một bộ, miệng lải nhải :

- Huyết Chủ Ma Tôn.
- Dạ Điện cung nữ, Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ và Vô Thần chương giáo không nói với ngươi sao?

Chàng khoát tay :

- Nên tránh mặt tiểu gia đi... Nếu ngươi cứ oang oang cái miệng, coi chừng tiểu gia giải huyết đạo cho Thụy Nhẫn và cỡi trối luôn lão quái Cuồng Nhân khách thì các ngươi sẽ biến thành những quả tim nằm trên trang thờ kia.

Nghe Cát Nhục nhắc đến bách Cuồng Nhân khách, Thi San Hào quay ngoắt qua nhìn lão quái.

Cuồng Nhân khách sa sầm mặt xuống, nói với Cát Nhục :

- Phụ thân... Thăng nhãi con này nhìn hải nhi bằng cặp mắt sòng sọc... Nó muốn hại hải nhi và phụ thân.

Cát Nhục lắc đầu :

- Hải nhi đừng lo, có mặt ta ở đây thì không ai dám đụng đến hải nhi và phu nhân của hải nhi đâu.

Cát Nhục cười hề hề, quay lại đối mặt với Thi San Hào :

- Các hạ là Chương môn Thiên Sơn phái, chấp chương thế cho Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh. Có sao các hạ thấy sư phụ mình bị giam trong ngục thất tại ngôi cổ mộ của Vô Thần giáo mà vẫn không ra tay giải cứu, còn hành hạ người nữa. Các hạ làm như vậy, còn gì là môn qui của giáo phái.

San Hào thở ra, liếc qua Trần Thụy Nhâm :

- Tại hạ nói ra sợ người đời chê cười Thiên Sơn phái.

Y nhìn Thụy Nhâm :

- Chính dân nữ kia đã dẫn dụ Hoàng sư phụ thông dâm với ả ở Nhất Dạ Đế Vương cung. Chính mắt tại hạ thấy. Chương giáo Vô thần quang minh chính đại, bắt Hoàng tặc giam xuống ngục lao cổ mộ, và tại hạ tạm thời chấp chương Thiên Sơn phái.

Cát Nhục nghe San Hào mà lắc đầu nguầy nguậy :

- Và người còn đầu phục cả Chương giáo Vô Thần, chờ đến đại hội Long Hoa thì nhập luôn Thiên Sơn phái vào Vô Thần giáo phải không?

- Đó là ý của San Hào này.

- Ý của người hay ý của Vô Thần chương giáo?

San Hào cúi mặt nhìn xuống đất.

Cát Nhục nói tiếp :

- Người có mắt như mù. Tiểu gia thất vọng vô cùng. Thật ra Vô Thần chương giáo đâu có ý tốt như người nói đâu. Khôn ngoan thì chống to hai con người mà nhìn cho rõ. Tiểu gia cho người biết, có thể cái người làm nhục Thụy Nhâm tại Nhất Dạ Đế Vương cung không phải là Hoàng trưởng lão, mà rùi chính là Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ cải trang bằng thuật dị dung thì sao?

Cát Nhục gõ tay vào trán mình :

- Trên giang hồ... Người thử điểm lại xem... Ai là người có thuật dị dung cao minh nhất.

San Hào ngơ ngợ nhìn Cát Nhục :

- Các hạ nói như vậy, ám chỉ ta đã bị lừa gạt phải không?

- Tại sao lại không chứ. Tiểu gia xem chừng người và vị cô nương này đã bị Chương giáo Vô Thần qua mặt rồi. Trong khi hai người khur khur, kẻ thì đòi tận diệt Thiên Sơn phái, người thì muốn giải tán đầu nhập vào ma giáo. Trong khi đó Thiên Sơn nhất lão thì bị cầm tù dưới mộ huyết. Thiên Sơn của các người đúng là tới ngày suy tàn, tiểu gia đau xót vô cùng.

Cát Nhục vừa mới dứt câu, năm gã cao thủ Thiên Sơn phái rú lên một tiếng, ngã lăn ra đất gãy gĩa vài cái đứt hơi. Da thịt họ xanh tái, xám ngắt trông thật là kinh khủng.

- Các Nhục... Người nói hay lắm... Trên đời này kẻ thông minh và ma mãnh nhất là người.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh từ ngoài cửa bước vào. Vẫn bộ trang y trắng muốt, đầu đội khăn hồng che mái tóc bạc khuôn mặt hốc hác, nhưng cặp mắt thì sáng ngời, toát ra sát khí hùng hực.

Vừa thấy Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh, Cuồng Nhân khách đã nhảy dựng lên.

- Phụ thân coi trời cho hải nhi mau... Coi trời nhanh lên.

Thấy Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh, trong bộ dạng già chẳng ra già, trẻ chẳng ra trẻ, ngoại trừ ánh mắt hồng học, sáng ngời sát khí, tìm Cát Nhục cũng đập loạn. Chàng rơi vào thế thật là lưỡng nan, giải huyết cho Trần Thụy Nhâm coi trời cho Cuồng Nhân khách, chưa chắc họ đã theo về với mình. Còn không giải huyết và coi trời cho hai người đó, thì một mình chàng rõ ràng không thể gọi là cân bằng lực lượng với Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh và Thi San Hào, bởi lúc này Cát Nhục vốn đã bị nội thương.

Mặc dù vậy, Cát Nhục vẫn mỉm cười chẳng tỏ ra có chút lo toan gì. Chàng nhìn Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh :

- Lâm cô nương xuất hiện thật đúng lúc... Tiểu gia đang muốn lý giải cho vị huynh đệ và cô nương đây biết phải trái với nhau.

Lâm Ý Tĩnh buông luôn một câu nhạt nhẽo :

- Người lý giải rất đúng.

Lâm Ý Tĩnh quay lại Thi San Hào :

- Ở Nhất Dạ Đế Vương cung, trong lúc Thi San Hào chạy theo cái bóng nữ sắc, thì sư muội của y là Trần Thụy Nhẫn cũng bị Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ chiêu cổ trong bộ lột Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

Cát Nhược vỗ tay một cái :

- Hay... Hay.. Lâm cô nương rất thẳng thắn. Tiểu gia bội phục... Tiểu gia bội phục.

- Bỏ cô nương đã nói xong, giờ tới lúc bỏ cô nương đòi nợ.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh nhìn trừng trừng Cát Nhược.

Chàng mỉm cười khoát tay nói với nàng :

- Lâm cô nương sao hấp tấp như vậy. Vừa gặp mặt đã đòi thượng cẳng tay hạ cẳng chân rồi. Làm sao nên tình phụ phự chứ.

Cát Nhược vừa nói, vừa đột ngột lách vai trở bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt băng lại bên Thụy Nhẫn. Nhanh như cắt, chàng cách không phóng chỉ giải huyết đạo cho nàng.

Vừa giải khai huyết đạo cho Thụy Nhẫn, Cát Nhược vừa rút ngọn Huyết Lâu thiết trượng Tàn Sát lệnh đưa thẳng tới trước.

Chàng gần giọng nói :

- Các người nên nhớ trong tay bốn thiếu gia là ngọn Tàn Sát lệnh của Bách Điện nhân Tàn Khải Siêu, có thể sánh ngang với Vô Thần chương giáo, ai muốn sống thì đừng vọng động, ai không muốn sống thì cứ động tay, động chân.

Chiếc huyết lâu lấp lánh ánh tử quang xanh biếc trên hai hốc mắt, cuốn lấy nhãn lực của tất cả mọi người mà tạo ra một sự khủng bố lạnh lùng. Ai cũng cảm nhận cột sống mình gay gay khó chịu vô cùng.

- Tiểu gia không còn gì ở đây nữa... Các người cứ ở lại giải quyết với nhau. Cát Nhược kiêu từ, vì không muốn mở thêm một trận đại sát giới.

Chàng nâng Huyết Lâu thiết trượng ngang ngực, từ từ dạo bước ra ngoài.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tĩnh nhìn Cát Nhược không chớp mắt. Quả thật trong tâm nàng chỉ muốn đập vào gáy Cát Nhược nhưng vẫn còn nghi ngại ngọn Tàn Sát lệnh hôm nào đã đẩy động giang hồ và bản thân Lâm Ý Tĩnh cũng đã biết công lực của Cát Nhược bây giờ khác xa lúc trước rồi.

Cát Nhược ra đến cửa.

Cuồng Nhân khách nói lớn :

- Phụ thân bỏ hài nhi à?

Cát Nhược quay mặt lại :

- Cái thân của tiểu gia cũng muốn chết đến nơi rồi.

Cát Nhược nói như vậy bởi huyết lưu trong kinh mạch chàng rất nhộn nhạo, và sau hai lần phát tác chỉ công điểm huyết và giải huyết cho Thụy Nhẫn, Đan điền cứ sôi ùng ục. Từ lúc Thi San Hào xuất hiện cho đến lúc Dạ Điệp cung nữ hăm hè, Cát Nhược phải nén lắm mới không ối máu để đối phương biết chàng bị nội thương.

Sự chịu đựng của chàng cũng đến giới hạn sau cùng, vừa gặp khí lạnh băng giá bên ngoài, sắc diện đã biến đổi tái mét. Cát Nhược ho sặc một tiếng, theo tiếng ho đó, một vòi máu phun ra từ cửa miệng.

Thế là tình thế hoàn toàn đổi ngược lại.

Dạ Điệp cung nữ lách mình băng đến, vung cầm nã thủ thộp vào ngực Cát Nhược. Vừa ra chiêu tấn công, Dạ Điệp vừa nói :

- Người đã bị nội thương?

Cát Nhược lúng túng, bây giờ chàng không đủ nội khí để phát huy những đạo tử quang Tàn Sát lệnh, quýnh quá dụng Huyết Lâu thiết trượng đập luôn vào cầm nã thủ pháp của Lâm Ý Tĩnh.

Lâm Ý Tĩnh cười khẩy một tiếng, năm ngón tay cầm nã thủ đã bắt gọn ngọn Huyết Lâu thiết trượng toan tước nó khỏi bàn tay run rẩy của Cát Nhược.

Cát Nhược rồi quá hết lớn :

- Tàn Sát lệnh.

Dạ Điệp cung nữ vừa nắm ngọn Huyết Lâu thiết trượng nghe tiếng quát của chàng giật mình, ngỡ là đã rơi vào mưu kế của Cát Nhược liền rút tay lại, thối luôn về sau. Lâm Ý Tình lạnh cả cột sống, nhưng chẳng hề thấy tử quang xuất hiện.

Cát Nhược gần giọng :

- Tiểu gia tạm thời nể tình người có lòng nên tha một lần đó.

Chàng nói mà tim trong lồng ngực cứ nhảy rộn lên. Cát Nhược nghĩ thầm :

- “Nếu lúc này Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình không thu hồi chiêu thức nhảy về sau bởi cái tính đa nghi thì mình đã bị ả tước mất Huyết Lâu thiết trượng rồi, thậm chí cũng khó bảo toàn sinh mạng.”

Nghĩ đến đây, Cát Nhược nghiêng răng cố gắng trở luôn thuật khinh công Vô Hình chực thoát chạy.

Nhưng ý nghĩ của chàng không thể qua được sự nhạy cảm của Lâm Ý Tình. Vừa thối về sau hai bộ, Lâm Ý Tình biết ngay một lần nữa lại bị cát Nhược qua mặt. Nên vừa thoáng thấy chân Cát Nhược nhích động liền phóng luôn một lúc đôi dải lụa trắng quấn chặt hai chân chàng, kéo ghệt một cái.

Sự phản công của Dạ Điệp cung nữ nhanh đến độ Cát Nhược không thể nào kịp trở bộ pháp Vô hình. Thân người của chàng vừa nhún lên đã ngã sập xuống.

Dạ Điệp cung nữ nói :

- Lần này coi tiểu tử còn trốn khỏi tay bốn nương nữa không?

Một chiếc bóng trắng lướt ngang qua, hai dải lụa trắng đã bị đứt ngót. Trần Thụy Nhẫn áp thẳng luôn vào Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình với đôi dao tay cứng như thép.

- Xoạt!...

Trong lúc bất ngờ, Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình bị mũi dao tay của Trần Thụy Nhẫn chém rách y trang một đường dài.

Lâm Ý Tình dù muốn, hay không muốn cũng phải nhảy thối về sau hai bộ.

Vô hình chung nàng áp người vào Cuồng Nhân khách. Cái mũi của Cuồng Nhân khách lại đâm trúng vào huyệt Hội Âm, khiến cho nguyên khí của Lâm Ý Tình tan mất nhanh chóng.

Dạ Điệp cung nữ Lâm Ý Tình ngã ngửa đè luôn Cuồng Nhân khách.

Cuồng Nhân khách đạp chân la oai oái :

- Lâm muội sao lại đè sư huynh...

- Người điểm huyệt ta còn nói gì nữa... Giải khai huyệt đạo ngay lập tức.

Trong khi đó, Trần Thụy Nhẫn đã đứng đối mặt với Thi San Hào.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Người vô tình, nhưng tình không quên người.

Nói dứt câu, Thụy Nhẫn quay lại cấp luôn Cát Nhược bằng mình đi. Thoáng chốc hai người đã nhập vào màn tuyết trắng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Rời bỏ giang hồ

Một khắc, hai khắc, ba khắc.

Đình đầu Cát Nhục toát lên một làn khói trắng, Thụy Nhắm mới rút song thủ về.

Cát Nhục hỏi nàng :

- Sao cô nương lại tổn hao nguyên khí cứu tại hạ?

Thụy Nhắm nhìn chàng :

- Ta cũng không biết nữa. Có lẽ ta chỉ ngỡ ngợ người là một người khác. Công tử vận công điều tức khoảng hai khắc nữa sẽ khỏe lại thôi.

- Đa tạ cô nương đã có lòng với tại hạ.

Cát Nhục đứng lên, vươn vai một cái. Chàng thử vận chuyển khí công, cảm thấy mình đã bình phục đáng bảy, tám thành nguyên khí.

Quay lại Trần Thụy Nhắm, Cát Nhục mỉm cười :

- Tiểu gia nghĩ cũng tức cười, ta đi đến đâu là nơi đó xảy ra chuyện.

- Nhờ có công tử mà Thụy Nhắm mới nhận ra lỗi lầm của mình. Trước đây, ta nghĩ...

Nàng bỏ lưng ngang câu nói ở đầu, băng quơ nhìn những bông tuyết tụ thành trên bãi cỏ.

Cát Nhục an ủi nàng :

- Cô nương đừng bi lụy quá... Trời có lúc sáng lúc tối, lúc nắng lúc mưa, hướng chi là con người. Thiên Sơn phải gặp đại nạn, rồi cũng có lúc phục hồi hại uy danh trên giang hồ.

- Không biết sư phụ bây giờ ở đâu?

- Tại hạ nghĩ cô nương hãy nhanh chóng quay trở lại Thiên Sơn. Nhất định giờ này Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đã quay về Thiên Sơn rồi. Chắc người đang đau khổ lắm, giờ có cô nương thì hay biết chừng nào.

- Thụy Nhắm đa tạ sự chỉ giáo của công tử, nhưng sợ đến Thiên Sơn, các chư huynh đệ...

- Trắng đen đã rõ rồi. Tất cả đều do...

Cát Nhục không muốn nhắc đến Vô Thần chương giáo. Bởi dù sao, Chương giáo Vô Thần chẳng ai khác chính là nghĩa phụ Vô Cát Vũ.

Chàng ôm quyền quay lại Thụy Nhắm :

- Tại hạ chúc cô nương sắp gặp lại sư phụ, Thiên Sơn phái dương quang đại.

- Công tử bảo trọng.

Hai người chưa kịp chia tay, thì vắng vắng trong bia rừng có tiếng nữ nhân kêu thét :

- Buông ta ra... Buông ta ra...

Tiếng la hoảng của người đó chứng tỏ đang bị cưỡng nhục. Nghe những tiếng la thất thanh đó, vẻ mặt Trần Thụy Nhắm xanh tái, tưởng chừng như một xác chết vừa hồi sinh, chưa lấy lại sắc diện của người sống nơi trần thế.

Nàng nhanh như con chim cắt, băng mình lướt đi. Cát Nhục cũng hồi hã trở khinh thuật bám sát theo gót chân của Thụy Nhắm.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã đứng trước bậc tam cấp dẫn lên đại sảnh một ngôi cổ miếu hoang phế. Ngay trên bậc tam cấp là trang phục của bậc đại gia phú tộc.

Cánh cửa bung ra, từ bên trong, thấy một lửa thể của một thôn nữ bắn ra ngoài. Nhìn thân thể lửa lò của xác chết thôn nữ đó, vẻ mặt Trần Thụy Nhắm thay đổi liên tục, từ đó hóa thành xanh cuối cùng phảng phất những nét tái tã trông như xác chết và cặp mắt trở nên ngây dại vô cùng.

Cát Nhục liếc trộm nhìn nàng, giật thót ruột bởi sự biến đổi dị dạng này, y như lần đầu tiên hai người chạm mặt nhau.

Từ trong cổ miếu ba gã Cái bang quần áo còn xốc xếch bước ra, phía sau ba gã đó là Giang Tô Đại Phú công tử Trầm Lãi. Y chẳng có manh vải nào trên người, ngoài một cái khó trắng, chảy trề xuống.

Cát Nhục vừa thấy những tên đó, buột miệng nói luôn :

- Các người tới số rồi.

Bên tai chàng nghe tiếng thở dài của Trần Thụy Nhẫn.

Trầm Lãi vừa thấy Cát Nhược đã trần tráo nói :

- Ê... Tiểu tử dẫn a hoàn đến dâng nạp cho đại gia đây à!

Trầm Lãi vừa nói vừa ngửa mặt cười. Hần cười kéo theo ba gã Cái bang kia cùng phát ra những tràng cười dâm dăng, nghe chói cả hai màn nhĩ.

Trầm Lãi và ba gã Cái bang kia có biết đâu đang đối mặt với tử thần khủng bố. Tiếng cười của chúng cùng với hiện trạng trước mắt đang bắt Thụy Nhẫn hồi tưởng lại cái ngày bị cưỡng nhục ở Nhất Dạ Đề Vương cung. Ý thức cuồng si, phần nộ trong tâm định nàng ví như ngọn hỏa diệm sơn đang chuyển mình để nổi trận lôi đình.

Nàng rú lên một tiếng như loài thú hoang điên dại, đồng thời trở luôn thuật khinh công huyền diệu, so với bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt chẳng thua kém gì. Thân ảnh của Thụy Nhẫn như một màn sương trắng phảng phất lao thẳng vào ba gã Cái bang.

Àm... Âm... Âm...

Những tiếng rú thảm thê thoát ra từ cửa miệng của ba gã Cái bang đó. Đôi ngọc thủ của Thụy Nhẫn nhuộm đỏ máu bởi nó đã thọc xuyên qua Đan điền những tên ngạo mạn không biết trời cao đất rộng. Cái chết thảm khốc của chúng cũng xứng với tội ác mà chúng đã gây ra trên cõi trần thế này.

Thụy Nhẫn dùng trảo công kéo luôn toàn bộ lực phủ ngũ tạng của những gã Cái bang đó ra ngoài. Rồi như chưa thỏa mãn với sự trừng phạt, nàng vuron trảo công bỏ luôn vào lồng ngực trái của chúng. Ba quả tim đỏ ối nằm gọn trong tay nàng.

Cát Nhược thấy Thụy Nhẫn hành xử, mà lạnh cả cột sống, da ốc nổi đầy người. Cách giết người của nàng quả trên đời này không có người thứ hai.

Trong lúc Cát Nhược suy nghĩ thì những quả tim kia đã bị bóp thành ba miếng thịt nhào nhẹt.

Thấy đồng bọn chết thảm thương, Trầm Lãi không còn hồn vía nữa. Tay chân của y cứ run lẩy bẩy, mặt cắt không còn một giọt máu. Y thối lùi liên tục đến khi áp lưng vào vách miếu.

Thụy Nhẫn từ từ quay lại nhìn thẳng vào hai mắt Giang Tô Đại Phú công tử Trầm Lãi. Ánh mắt của nàng như loài dã thú hung tợn, chiếu thẳng vào vùng Đan điền của Trầm Lãi.

Chạm vào ánh mắt hùng hực của Thụy Nhẫn, Trầm Lãi mới nhận ra mình đang đối mặt với hung thần. Hai chân của Trầm Lãi đột ngột khụy hẳn xuống. Sức trong người y đã bị hai luồng tinh nhân ma quang của Thụy Nhẫn hút cạn kiệt.

Trầm Lãi sụp lạy Thụy Nhẫn như té sao :

- Đại cô nương hãy tha cho ta... Hãy tha cho ta.

Mặc cho gã lạy, Thụy Nhẫn như một kẻ mộng du mơ hồ từ từ thả bước đến bên gã.

Mỗi bước chân của nàng như một quả búa ngàn cân nện thẳng vào đỉnh đầu vị công tử Kim Tài tổng quản Vô Thần giáo.

- Cô nương ơi tha cho Trầm Lãi đi mà... Hãy tha cho ta lần đầu tiên... Ta hứa không bao giờ phạm tội này nữa.

Trầm Lãi vừa van xin vừa lạy.

Thụy Nhẫn đã bước đến bên cạnh gã.

Trầm Lãi bật khóc như một đứa bé lên hai, lên ba. Tiếng khóc của gã nghe thảm thương làm sao, nước mắt cộng với mồ hôi nhiều cả xuống sàn đá, và trước cái chết khủng bố vị công tử kiêu ngạo kia đập đầu bùm bùm xuống đất, miệng thì cứ lải nhải :

- Đại cô nương xin tha mạng cho con.

Trước mặt Cát Nhược, Trầm Lãi là một nỗi sợ hãi kinh hoàng, bằng xương bằng thịt.

Cát Nhược thấy Trầm Lãi khốn đốn đến độ xón cả ra quần, cũng không đành lòng đứng yên chứng nhận cái chết của gã. Chàng thở dài một tiếng, dụng luôn Vô Hình bộ pháp băng lên.

Thụy Nhẫn như không nghe những lời van xin, khẩn cầu được sống của họ Trầm, trảo công xám ngắt của nàng từ từ giờ lên chực bỏ vào ngực công tử Trầm Lãi.

Cát Nhược nhanh như cắt trở cầm nã thủ thộp vào Mệnh môn của nàng.

Chàng vừa thộp vừa nói :

- Thụy Nhẫn cô nương... Dừng tay lại.

Mạch môn của Thụy Nhẫn nằm gọn trong tay của Cát Nhựt, Trầm Lãi cũng rú luôn một tiếng thảm thiết vô ngần.

Cát Nhựt giật thót người nhìn lại, thấy Trầm Lãi đã bật ngựa ra sau, đầu va vào vách miếu bê nát, lồng ngực thì bét nhầy, tả thủ của Thụy Nhẫn còn thọc vào trong chưa kịp rút ra.

Cát Nhựt nhả mặt, thoát về sau hai bộ :

- Cô nương không thể tha mạng cho gã công tử Trầm Lãi được à?

Thụy Nhẫn nghe tiếng Cát Nhựt liền quay mặt ra nhìn chàng bằng ánh mắt ngây ngô, điên dại.

Chàng nghe những âm thanh rì rì, lạ lùng như tiếng gió lửa. Thật ra đó chính là lối vận công mà Thụy Nhẫn đã hàm thụ võ học của Cuồng Nhân khách. Vừa rồi vì quá phẫn nộ, Thụy Nhẫn dụng võ công của Cuồng Nhân khách hành xử những tên đại đạo hái hoa, và cũng chính lối vận hành công pháp đó, mà thần trí của nàng ngây dại như lúc này.

Bây giờ Thụy Nhẫn đâu còn nhận ra Cát Nhựt, chỉ khi nào giải tỏa được nguyên nhân đang du hành trong nội đan, thần trí mới phục hồi trở lại.

Thụy Nhẫn rú lên lanh lảnh, lao thẳng vào Cát Nhựt.

Cát Nhựt không thể nào ngờ được, Thụy Nhẫn lại đột ngột thay đổi nhanh chóng như vậy. Mới đây nàng còn vận khí chuyển hóa chữa thương phục hồi công lực cho chàng, thế mà chỉ trong khoảnh khắc chớp mắt, sau khi hành xử mấy đại đạo hái hoa lại quay qua đánh mình.

Cát Nhựt đâu thể nào thắng tay đối đầu với Thụy Nhẫn nên nhất nhất chàng chỉ trở bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt tránh né. Cát Nhựt càng tránh càng né bao nhiêu, khí lưu cuồng nộ trong kinh mạch Thụy Nhẫn càng bức phá dữ dội.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Cát Nhựt đã phải tránh hai mươi chiêu thức, chiêu nào cũng tàn độc, đều muốn thọc vào Đan điền chàng. Càng ra chiêu tấn công Cát Nhựt, Thụy Nhẫn càng hung tợn như loài thú dại, chỉ biết nghiền nát con mồi, bất kể con mồi đó là ai.

Cát Nhựt tránh thêm được hai mươi chiêu công kế tiếp của Trần Thụy Nhẫn. Chàng vừa nhảy tránh vừa la hét :

- Dừng tay lại đi... Thụy Nhẫn cô nương dừng tay lại đi... Cô nương không nhận ra tại hạ sao... Bộ Thụy Nhẫn cô nương khùng điên tới nơi rồi hay sao vậy?

- Xoạt...

Ổng tay áo trang y của Cát Nhựt bị trào công của Thụy Nhẫn chộp trúng.

Ổng tay áo bị chàng ghệt đứt, trông chàng thật tội tã, tẽ hơn một tên khất cái hạ lưu trong Cái bang.

Thụy Nhẫn rú lên một tiếng, thân ảnh băng vọt lên không trung, rồi từ bên trên chúc hẳn xuống. Hai tay nàng vương về phía trước như đôi móng vuốt đại bàng. Từ mười đầu ngón tay những đạo khí chỉ bắn ra ran rạt, nghe ngờ như tiếng lụa xé, hay tiếng kiếm khí sát từ rít trong không khí.

Mười đạo chỉ khí chia làm ba đường, thượng trung và hạ võ thẳng vào người Cát Nhựt. Cát Nhựt không thể nào ngờ Thụy Nhẫn lại có thể dụng sát chiêu bức tử mình. Chàng hét lên một tiếng thật lớn, xoay nửa vòng vận chuyển Vạn Tượng thần công, che chắn toàn thân, đồng thời đạp chân bắn xẹt về phía sau.

Mặc dù Cát Nhựt phản xạ nhanh như vậy, nhưng tuyệt nhiên vẫn giữ ý niệm không đụng đến chân ngươn đối chưởng với Thụy Nhẫn, nên dù Vô Hình bộ pháp có cao siêu đến mấy, chàng vẫn bị trúng một đạo chỉ khí của Thụy Nhẫn.

Chát...

Cát Nhựt mặt dù có Vạn Tượng thần công phối hợp với thần lực giao long sắp hóa rồng, vẫn lão đảo té khụy xuống đất ngực chàng rất bồng, khó chịu vô cùng.

Trong khi đó, Thụy Nhẫn như con điều hầu từ trên không trung chút thẳng xuống lao vào Cát Nhựt, với tà ý quyết thọc cho được con mồi đang giẫy giụa dưới đất.

Cát Nhựt lạnh toát cả cột sống.

Giữa lúc sinh mạng chàng như ngàn cân treo sợi tóc, thì tiếng kêu của Bạch nhi rú lên bầu trời :

- Quát...

Cùng với tiếng quát đó, cả bầu trời như tối sập lại. Cát Nhựt chỉ kịp nhận ra một vòng lưới lấp lánh trước mặt mình và không biết bằng cách nào mà Thụy Nhẫn đã bị gói gọn trong vòng lưới đó rồi.

Cát Nhựt bật đứng dậy, Bạch nhi cũng đã đáp xuống đất. Từ trên lưng Bạch nhi, Bá Ngôn nhảy xuống, tiến về phía chàng.

Bá Ngôn liếc Thụy Nhẫn đang nằm co ro trong vòng lưới tơ tằm, rồi mới nhìn lại Cát Nhựt. Nàng tủm tỉm cười, nói :

- Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử xem tí nữa thì hết sống rồi.

Cát Nhựt chau mày :

- Không ngờ tiểu gia lại đối mặt với tiểu cô nương.
- Đại công tử không thể cho Bá Ngôn một lời cảm tạ vì ơn cứu mạng à?

Cát Nhựt xì một tiếng :

- Cái gì mà Bá Ngôn đòi tiểu gia cảm tạ chứ. Tiểu gia chưa bẻ răng, cắt lưỡi người vì cái tội lừa ta lúc còn ở thị trấn Ô Đầu.

Bá Ngôn giấy nẩy, dậm chân :

- Hừ... Công tử đòi bẻ răng cắt lưỡi Bá Ngôn... Sao lại ác với Bá Ngôn như vậy. Nếu chẳng có Bá Ngôn thì công tử còn sống để bẻ răng cắt lưỡi Bá Ngôn được không?
- Tại sao tiểu gia lại chết chứ... Ê.. Bá Ngôn tiểu nữ thử nói ta nghe coi.

Bá Ngôn nghiêm mặt, nhưng vẫn không giấu được những nét ngoài hóm hỉnh, ngây ngô, thơ dại :

- Tại sao công tử không chết chứ... Nếu Bá Ngôn không kịp ra tay, dụng lưới Kim Tiên bắt ả kia thì công tử có chết không?

Nàng bắt chợt vỗ tay một cái, bật cười khanh khách :

- Chết thật... Bá Ngôn vô ý... Xin lỗi công tử... Bá Ngôn vô ý.

Cát Nhựt ngơ ngác hỏi nàng :

- Ê... Người nói như vậy có ý gì?

Bá Ngôn chỉ Thụy Nhẫn :

- Vị cô nương kia nhất định là phu thê của Giang Hồ Kim Tà Nhất Đẳng Đại công tử Vô Cát Nhựt rồi.
- Tại sao người lại nói như vậy?
- Đại tỷ có tâm sự với Bá Ngôn, công tử giờ khác trước rất xa. Vừa thông minh, vừa có võ công quán tuyệt của Bách Diện nhân, chính vì lẽ đó mà bọn Vô Thần giáo mới gán cho ngoại danh Huyết Chủ Ma Tôn. Nhưng xem ra Huyết Chủ Ma Tôn không dám ra tay với vị cô nương này, thì rõ ràng không tình, không ý, cứ sao cứ để mặc cho người ra tay đánh mình.

Cát Nhựt khoát tay.

Bá Ngôn không để cho chàng phân minh, tiếp tục nói :

- Công tử đừng dụng xảo ngôn qua mặt Bá Ngôn, nhất định công tử có tình ý với cô nương này.

Bá Ngôn bật khóc hu hu. Nàng vừa khóc vừa nói :

- Tội nghiệp cho đại tỷ, lúc nào cũng thủy chung với công tử... Nhất nhất đều nghĩ đến công tử... Thậm chí, khóc biết bao nhiêu đêm, thế mà người ta lại cùng người khác sánh vai, kề bước. Những kẻ xem thường tình yêu của người khác, đúng là bọn đê tiện... Đồ cầu trệ.

Cát Nhựt đứng như trời trồng, lúng ta lúng túng, mặc cho Bá Ngôn chửi.

Bá Ngôn nói với Bạch nhi :

- Bạch nhi ơi... Mi là loài vật nhưng mi nào có bạc tình bạc nghĩa như lũ người...

Bạch nhi lắc đầu.

Bá Ngôn chẳng nghe Cát Nhựt đáp lời mình, liền hăm he nói với chàng :

- Bá Ngôn đã thấy tất cả... Bá Ngôn sẽ đi tìm đại tỷ nói với người... Để đại tỷ đừng sầu, đừng khổ với một người vô tình, vô nghĩa như Giang Hồ Kim

Tài Nhất Đẳng Vô Cát Nhược.

Nàng nói xong toan quay mình, trở lại Bạch nhi.

Cát Nhược thét lên :

- Bá Ngôn dừng lại.

Bá Ngôn quay lại nhìn chàng :

- Công tử gọi Bá Ngôn quay lại để làm gì. Công tử tính mua chuộc Bá Ngôn để không nói với đại tỷ chứ gì.

Cát Nhược lắc đầu :

- Ngươi không biết gì cả.

- Mất thấy rành rành ra đó mà công tử còn nói Bá Ngôn không biết gì cả. Chẳng lẽ Huyết Chủ Ma Tôn lại để cho ả kia muốn lấy mạng thì lấy sao?

Bá Ngôn tủm tủm cười nói tiếp :

- Trên giang hồ có mấy ai bằng Huyết Chủ Ma Tôn chứ. Hay công tử muốn một lúc vừa có đại tỷ, lại thêm Tỳ Bà công chúa, hai người chưa đủ, muốn thêm vị cô nương kia.

- Tầm bậy... Tầm bậy... Bá Ngôn ngươi không được nói nhăng.

- Thế thì sao công tử để mặc cho người ta muốn đánh mình thì đánh. Thậm chí họ dụng sát chiêu, công tử vẫn nhát nhát không phản công chỉ né tránh. Ờ... Đúng như vậy thì thật rồi. Công tử sợ người yêu của mình bị thương, còn đối với Bá Ngôn, sự muội của Bạch Hạc tiên cô thì công tử đòi bẻ răng cắt lưỡi.

- Tiểu gia nói bẻ răng và cắt lưỡi Bá Ngôn nhưng có làm chưa. Tiểu gia lỡ nói một câu, ngươi cứ dựa vào câu đó bức ép ta.

- Vậy là công tử không đòi bẻ răng cắt lưỡi Bá Ngôn nữa chứ gì?

- Ừ... Tiểu gia không thêm cắt lưỡi bẻ răng ngươi đâu.

- Thế công tử chắc muốn bẻ răng và cắt lưỡi vị cô nương kia. Để Bá Ngôn giúp công tử một tay nghe.

Bá Ngôn vừa nói vừa băng mình đến bên cạnh Thụy Nhẫn đang nằm gọn trong vòng lưới Kim Tiên. Bá Ngôn rút ngọn trùy thủ đeo bên hông mình.

Nàng nhìn Thụy Nhẫn :

- Mụ này chắc ác lắm.. Để ta thөө từng miếng thịt mụ trước.

Nàng vừa nói vừa toan thọc mũi trùy thủ qua khe lưới đâm vào gáy Thụy Nhẫn.

Cát Nhược quát lớn :

- Bá Ngôn dừng tay!

- Ý... Công tử bình cho ả này... Thế thì...

Thụy Nhẫn nằm một lúc trong vòng lưới Kim Tiên, chân khí cuồng loạn đã tụt vào Đan điền, thần trí đã hồi phục lại. Nàng nghe Bá nói mà đau xót vô cùng, và trong tâm can cảm mến Cát Nhược nhiều hơn trước.

Thụy Nhẫn ngược mắt nhìn Bá Ngôn nói :

- Cô nương hãy giết ta đi... Ta đang cần chết đây.

Bá Ngôn quay lại Cát Nhược :

- Công tử có nghe gì không. Vị cô nương này năn nỉ Bá Ngôn giết chết đó... Cô ấy nói rất đang cần chết.

Bá Ngôn nhìn xuống thấy Thụy Nhẫn đã nhắm mắt lại, hai giọt lệ long lanh đọng ngay trên khóe mắt.

Bá Ngôn cúi sát xuống :

- Sao cô nương lại khóc.. Bộ sợ chết rồi khóc sao?

Thụy Nhắm lắc đầu :

- Ta chỉ nghĩ sao mình bạc phận quá mà thôi. Hãy ra tay đi... Thụy Nhắm sống ngày nào, thiên hạ sẽ không bao giờ được yên ngày đó... Ta van xin cô nương.. Hãy giết ta đi.

Cát Nhược bước đến bên cạnh Thụy Nhắm. Chàng thờ dài một tiếng rồi mới hỏi nàng :

- Thụy Nhắm... sao nàng lại hành động kỳ quặc như vậy? Vừa rồi tại hạ cứ tưởng nàng và tại hạ là hai kẻ thù không đội trời chung.

Thụy Nhắm ngược lên nhìn chàng :

- Tien thiếp đã luyện võ công của Cuồng Nhân khách trở thành Cuồng Si Ma Nữ. Lúc vận dụng võ công của Cuồng Nhân, tâm thần đảo lộn, chỉ biết hành động theo bản năng của loài dã thú mà thôi.

- Thì ra là vậy.

Cát Nhược cúi luôn tấm lưới Kim Tiên đỡ Thụy Nhắm đứng lên.

Thụy Nhắm quay lại Bá Ngôn, nàng cúi người nói :

- Bá Ngôn cô nương... Ta không được may mắn như cô nương vừa nghĩ đâu... Cát Nhược không phản công bởi chữ nghĩa mà thôi.

Nàng quay lại Cát Nhược :

- Đa tạ công tử có lòng với tiện thiếp... Nhưng nếu ta sống ngày nào nhất định sẽ gây họa ngày ấy. Hãy để cho Bá Ngôn cô nương giết ta đi.

Nàng dứt lời đứng ưỡn người nhắm mắt :

- Bá Ngôn cô nương hãy đâm ngọn trùy thủ vào tim ta đi.

Bá Ngôn giấy nẩy :

- Đâu có được... Đâu có được... Bá Ngôn với tỷ tỷ đâu có thù oán gì... Hồi nãy Bá Ngôn chỉ nói khích Cát Nhược công tử mà thôi, chứ đâu bao giờ có tà ý giết tỷ tỷ.

Nàng dặt ngọn trùy thủ vào bao da đeo bên hông, khoát tay như đuổi ruồi :

- Không được đâu... Bá Ngôn không bao giờ giết người đâu... Tỷ tỷ nhờ Giang Hồ Kim Tài Nhất Đẳng Đại công tử đi.

Thụy Nhắm buông một câu thật là náo nê :

- Vậy cũng được... Cát Nhược tiểu ca giúp tiện thiếp rồi bỏ cuộc đời này đi.

Cát Nhược lắc đầu :

- Ày... Cát Nhược đâu thể giết nàng đáng... Tại hạ không đủ can đảm đâu... Chúng ta phải tìm một phương cách nào khác chứ... Chẳng lẽ dụng đến cách đó sao...

Thụy Nhắm lắc đầu :

- Chỉ có cách đó thôi... Nếu tiện thiếp không chết, thì mỗi mười hai khắc, nguyên khí cuồng mê lại phát tác, trở nên cuồng si rất là nguy hiểm.

Cát Nhược thờ dài một tiếng :

Thụy Nhắm nói tiếp :

- Còn nếu như tiện thiếp vô tình dụng đến võ công, càng nguy hiểm hơn nữa. Tâm thức của tiện thiếp lúc bấy giờ như loài dã thú chỉ biết cắn xé con mồi mà thôi. Trước đây, lúc truyền thụ võ công, Cuồng Nhân khách đều phải dụng nguyên ngươn của lão để khống chế tâm thức, tiện thiếp mới có tình tảo sống như người bình thường.

Cát Nhược quay qua Bá Ngôn :

- Bá Ngôn... Bình nhật rất thông minh, thậm chí lừa được cả ta... Đâu bây giờ thử vận dụng trí tuệ minh mẫn của Bá Ngôn giúp Thụy Nhắm cô nương được không?

- Xí... Công tử không phải là người thông minh sao?

- Cát Nhược không phải là kẻ không kiêu ngạo tự tin mình, nhưng so với Bá Ngôn... e rằng thua kém một bậc.

Bá Ngôn cười khúc khích :

- Thế thì tiểu muội có cách.

Cát Nhược hỏi bà nói :

- Cách gì?

Bá Ngôn rút ngọn trùy thủ đeo bên hông mình :

- Công tử cứ đâm cho Thụy Nhẫn cô nương một dao là xong ngay... Khỏi cần phải suy nghĩ gì cả...

Cát Nhược trợn mắt :

- Nói vậy mà cũng cho là cách... Hừ...

Bá Ngôn tra ngọn trùy thủ vào bao da. Nàng quan sát Thụy Nhẫn :

- Ê... Sao mình không phế bỏ võ công của Thụy Nhẫn tỷ tỷ... Phế bỏ võ công thì tỷ tỷ sẽ không cuồng si nữa... Có được không?

Thụy Nhẫn mỉm cười :

- Dù Cát Nhược và Bá Ngôn có phế bỏ võ công ta vẫn bị si mê, bởi nguyên khí lúc luyện võ của Cuồng Nhân khách đã khiến kinh mạch đảo ngược cả rồi.

- Vậy không còn cách gì sao?

Bá Ngôn đi tới đi lui đúng một vòng, rồi bất thần đứng sững trước mặt Trần Thụy Nhẫn :

- Tỷ tỷ... Bình thời cũng đã có ý tự quyền sinh để tránh những hành động điên cuồng gây họa cho bá tánh. Thế thì tạm thời phế bỏ võ công đi, nếu có cuồng si, cũng không thể làm hại được ai. Thế còn tốt hơn tỷ tỷ giữ võ công của Cuồng Nhân khách trong người.

- Ý của Bá Ngôn rất hay

Cát Nhược chen vào :

- Thụy Nhẫn phế bỏ võ công tạm thời... Tại hạ sẽ cố tìm cách khác chữa trị cho Thụy Nhẫn sau.

- Công tử đừng lo cho tiện thiếp.

Nàng chỉ tòa cổ miếu :

- Ta sẽ tĩnh tu ở trong tòa cổ miếu này vĩnh viễn.

Bá Ngôn nghe Thụy Nhẫn nói cũng xúc động bùi ngùi, nàng nắm tay Thụy Nhẫn nói :

- Tỷ tỷ tạm thời ở lại đây, Bá Ngôn sẽ đến tìm người sau.

- Nếu cô nương đã nhận ta là tỷ tỷ thì ông trời còn ban cho ta một niềm vui tràn trề.

Nàng quay lại Cát Nhược :

- Công tử hãy ra tay đi!

Cát Nhược gật đầu. Chàng vận chuyển Vạn Tượng thần công, cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt trên cơ thể Thụy Nhẫn.

Sau khi Cát Nhược điểm huyệt phế bỏ võ công, Thụy Nhẫn rung mình, máu học ra cửa miệng, nhưng thần sắc của nàng vẫn không lộ một chút gì u buồn.

Bá Ngôn đỡ lấy Thụy Nhẫn.

Thụy Nhẫn quay sang nhìn nàng, rồi nói :

- Tỷ tỷ lúc nào cũng mong chờ sự muội đến thăm.

Nàng quay lại Cát Nhược :

- Công tử hãy bảo trọng!

Thụy Nhắm nhìn Bá Ngôn mỉm cười, rồi lặng lẽ quay vào trong cổ miếu, đóng sập cửa lại. Tất cả như khép hắt lại sau lưng người thiếu nữ bạc mệnh đó.

* * * * *

Cát Nhược nheo mắt với Bá Ngôn rồi nói :

- Bá Ngôn, cô nương nói Tiểu Chi và Tuệ Nam hẹn nhau ở đây à?

Bá Ngôn gật đầu :

- Chính tai muội nghe mà. Nhưng sao đến lúc này không thấy họ xuất hiện chứ?
- Cô nương có nghe lầm không?
- Nhất định là không lầm rồi.

Cát Nhược gãi đầu :

- Ở đây thật là yên tĩnh...

Bá Ngôn chỉ tay ra ngoài sông Trường Giang, nàng nói :

- Công tử xem kia... có một chiếc thuyền đang trôi về phía hạ nguồn.

Cát Nhược nhìn theo tay chỉ của Bá Ngôn :

- Ở một chiếc thuyền đang trôi, nhưng chiếc thuyền đó đâu có ảnh hưởng gì đến cuộc hội ngộ giữa Tỳ Bà công chúa và Bạch Hạc tiên cô chứ?
- Ta nghĩ họ đang có mặt trên chiếc thuyền đó.
- Chiếc thuyền kia không có biểu hiện gì có một cuộc đấu sanh tử bên trên.
- Bạch hạc tiên cô và Tỳ Bà công chúa không phải là những hạng cao thủ tầm thường. Họ đấu với nhau cũng tất nhiên không phải giống những cao thủ khác trên giang hồ.
- Nếu Bá Ngôn nói như vậy, thì để tiểu gia ra ngoài đó xem có đúng vậy không?

Cát Nhược hít một hơi chân nưon, vận hóa khí công trở luôn bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt, đập lên sóng nước. Chỉ khoảng nửa thời khắc ngắn ngủi, chàng đã nhẹ nhàng bám tay vào be thuyền.

Trên khoang thuyền, Tuệ Nam đang ngồi kiết đà, Tiểu Chi đối mặt với nàng, chằm chằm ngồi trên đài, tay ôm đàn.

Tiểu Chi nghiêm mặt nói :

- Bạch Hạc tiên cô... Ngươi cảm thấy trong người thế nào?
- Trong người ta rất sung mãn.

Tiểu Chi gật đầu :

- Tốt lắm. Bồn Công chúa không muốn ra tay với người đang thọ thương, nhưng ngươi đã hoàn toàn bình phục, ta mới đòi lại món nợ xưa.
- Tuệ Nam đã sẵn sàng.

Hai mí mắt của Tuệ Nam từ từ khép lại, một bức màn sương nhàn nhạt phong tỏa khắp cơ thể nàng. Nhìn Tuệ Nam ngỡ như một đồng băng tuyết đang bốc hơi nghi ngút.

Tiểu Chi nghiêm giọng nói :

- Tuệ Nam, nếu ngươi chịu được giai khúc Tử vong thanh âm, coi như giữa bồn Công chúa và ngươi không còn nợ nần gì nhau nữa.

Tiểu Chi dứt câu, năm ngón tay từ từ khảy lên mấy sợi dây đàn, âm thanh lả lướt, du dương từ đàn tỳ bà phát ra nghe thật là êm tai. Âm vực lúc trầm, lúc bổng, tưởng như nàng đánh đàn cho Tuệ Nam thương thức.

Giai điệu càng lúc càng rộn rịp, rồi bất ngờ Tiểu Chi bùng mạnh một cái.

Âm thanh Tử vong đang du dương bất ngờ biến hóa thành những đạo khí công chuyên công phá nội gia nguyên khí, ào ào xoáy thẳng vào Tuệ Nam.

Những đạo khí âm thanh khi chạm vào màn sương trắng nhàn nhạt thì biến thành những con lốc dộng ngược trở lại.

Tiểu Chi đứng thẳng người, tay vẫn ôm đàn gảy liên tục những điệu khúc như bầy ngựa ngàn con phi rầm rập trên đồng hoang.

Cả bầu không gian tối sầm lại, Trường Giang dậy sóng vỗ ầm ầm vào be thuyền, ngay cả những tấm be cũng bị giai khúc Tử vong uốn cong lại, sùnn thuyền vận uốn nghe rặng rắc.

Tuyệt nhiên Tuệ Nam vẫn ngồi bất động, không hề dụng đến võ công, duy chỉ có màn sương trắng bao bọc cơ thể.

Những đạo khí Tử vong thanh âm bủa khắp chung quanh Tuệ Nam vang dội những tiếng nổ ầm ầm.

Tiểu Chi cau mày, nghiêng răng, quát lớn một tiếng :

- Vũ Trụ Triều Trung...

Một đạo xích quang đồ ổi phát xuất từ cây đàn xẹt ra, ngỡ như một lưỡi tầm sét vô biên, bổ thẳng vào thân ảnh Bạch Hạc tiên cô.

Ầm!...

Đạo khí Vũ Trụ Triều Trung chạm vào màn sương trắng nhàn nhạt phát ra một tiếng nổ khủng khiếp, đẩy luôn thân ảnh Tuệ Nam trượt trên sàn thuyền.

Cát Nhục nhìn muốn lòi hai con ngươi. Chẳng ngờ ngợ khoe miệng của Tuệ Nam có đường chỉ máu nhòe nhọt.

Tiểu Chi quát lên một tiếng nữa :

- Càn Khôn Thiên Địa...

Đạo xích quang thứ hai cuốn tròn như một luồng xoáy ốc, tạo thành những âm thanh ren rết, chỉ nghe thôi, tai Cát Nhục đã rất bỏng rồi.

Cát Nhục băng người trên không trung, phóng luôn ngọn Huyết Lâu thiết trượng Tàn Sát lệnh găm thẳng xuống be thuyền đỡ luồng xích quang xoáy ốc Thiên Địa Càn Khôn.

Ầm!

Cây Tàn Sát lệnh hứng trọn đạo khí càn khôn thiên địa, phát ra một âm thanh khô khốc.

Bộp!

Chiếc huyết lâu trên đỉnh thiết trượng đã vỡ nát, tan thành bụi phấn.

Huyết lâu còn bẽ thành bụi bởi luồng khí quang Thiên Địa Càn Khôn, thì nếu là Tuệ Nam, e rằng nàng khó giữ được sinh mạng mình.

Cát Nhục thét lớn :

- Dừng tay!

Chàng băng mình xuống như một con chim cất, đứng bên cạnh Tuệ Nam.

Cát Nhục nhìn Tiểu Chi không chớp mắt.

Tiểu Chi thấy Cát Nhục xuất hiện, cũng ngỡ ngàng vô cùng :

- Cát Nhục...

Cát Nhục tăng hăng :

- Tại sao hai nàng lại đấu với nhau như những kẻ thù không đội trời chung như vậy?

- Tiểu ca hãy tránh ra đi. Đây là chuyện của Tiểu Chi và Bạch Hạc tiên cô, không quan hệ đến tiểu ca.

Cát Nhục khoát tay, xì một tiếng, rồi nói :

- Sự đời không biết đâu mà lường, Cát Nhục ngẫm nghĩ mà nực cười. Nực cười thay nữ nhân cứ tỵ hiềm nhau.

Tuệ Nam đứng phắt lên, nói :

- Cát Nhục nói như thế có ý gì?

Cát Nhựt tùm tùm, chắp tay sau lưng, bước ra đứng chắn giữa Tuệ Nam và Tiểu Chi, chàng nói :

- Tiểu gia hỏi hai người... Tiểu gia có phải là một trang mỹ công tử không?

Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi thoáng một chút ngạc nhiên bởi câu hỏi chẳng đâu vào đâu của Cát Nhựt.

Tiểu Chi liền hỏi ngược lại Cát Nhựt :

- Tiểu ca hỏi như vậy để làm gì?

- Tiểu gia hỏi hai nàng, hai nàng chưa trả lời ta, làm sao tiểu gia nói rõ lý do cho hai nàng biết chứ?

Tuệ Nam nghiêm sắc mặt :

- Cát Nhựt là một mỹ nam tử.

Cát Nhựt quay lại hỏi Tiểu Chi :

- Tiểu Chi có đồng ý với Bạch Hạc tiên cô không?

Tiểu Chi thờ ra một tiếng, rồi gật đầu xác nhận :

- Ủ.. thì tiểu ca là mỹ nam tử đó. Xong rồi, tiểu ca hãy đi đi.

Cát Nhựt nheo mày, nhăn mặt, xì một tiếng, rồi mới lên tiếng :

- Hai nàng khẳng định tiểu gia là mỹ nam tử, thì ngược lại tiểu gia cũng thấy hai người là những trang quốc sắc thiên hương, có một không hai trong giang hồ.

Tuệ Nam và Tiểu Chi ửng hồng sắc diện, e thẹn. Bất giác cả hai cùng nhìn nhau, vừa đối nhãn với nhau, sắc mặt của họ lại tràn ngập sát khí, nhất là Tiểu Chi.

Cát Nhựt bật cười sảng sặc. Tiếng cười tiếu ngạo khiến Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi quay lại nhìn Cát Nhựt.

Cát Nhựt cười hóm hỉnh ấy, Cát Nhựt nghiêng đầu ngắm Tuệ Nam, rồi lại nghiêng qua nhìn Tiểu Chi. Chàng chậm chậm nói bằng giọng nửa đùa, nửa thật :

- Hai nàng đều là những trang quốc sắc thiên hương có một không hai trong giang hồ. Thế mà lại đánh nhau trời chết, kẻ thì dụng đến tuyệt học Thiên Địa Càn Khôn, người thì trổ Quy Nguyên tâm pháp để giết nhau dành một mỹ nam tử Vô Cát Nhựt.

Cát Nhựt ngửa mặt cười sảng sặc.

Nghe chàng nói, Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi sững sùng.

Tuệ Nam hít chân khí quát luôn :

- Cát Nhựt... Đừng hiểu lầm chúng ta...

Cát Nhựt khoát tay không cho Tuệ Nam nói :

- Ấy... Tiểu gia nói có sách, mách có chứng. Hai người thấy tiểu gia là một trang mỹ nam tử, giang hồ không có người thứ hai, nên ai cũng muốn chiếm tiểu gia làm của riêng... Sự đời thật là éo le phải không? Vì cái ý nghĩ ích kỷ đó Bạch Hạc tiên cô và Tỳ Bà công chúa thượng cẳng tay hạ cẳng chân...

Cát Nhựt thờ dài một tiếng, rồi nói tiếp :

- Phải chi trên giang hồ có người thứ ba đẹp hơn hai nàng, nhất định tiểu gia sẽ không ra mặt làm gì. Tiểu gia cứ để mặc hai nàng đánh nhau chí chóe cho đến chết, lúc đó tiểu gia sẽ lấy đệ tử nhân hủ hỉ, cười vào mũi hai trang quốc sắc thiên hương vừa ngu, vừa ngốc.

Cát Nhựt nói xong, chỉ tay vào mặt Tiểu Chi :

- Tiểu Chi là thiên hạ nữ sắc đại ngu!

Quay lại Tuệ Nam, Cát Nhựt cười hi hi nói luôn :

- Còn Bạch Hạc tiên cô là thiên hạ đệ nhất nữ sắc đại ngốc!

Chàng khịt mũi một cái :

- Trời hại tiểu gia thật rồi, quen biết chỉ hai con nha đầu vừa ngốc vừa ngu, cứ bo bo giành mình làm của riêng. Nếu chuyện này tới tai bàn dân thiên hạ trong giang hồ, tiểu gia chắc chỉ còn có cách đội chảo ra đường mà thôi.

Chàng buông luôn một câu lạnh lùng :

- Trời ơi là trời! Lũ nữ nhân ngu ngốc, giành giật tiểu gia đến nỗi Cát Nhục muốn ngủ, ngủ cũng không được.

Cát Nhục ưỡn ngực :

- Ông trời ơi... Sao ông ban cho Cát Nhục này dung mạo phương phi, khôi ngô tuấn tú, đến nỗi Tỳ Bà công chúa và Bạch Hạc tiên cô giành giật nhau dữ vậy?

Tuệ Nam gào lớn :

- Cát Nhục... Ngươi dám sỉ nhục ta!

Cát Nhục quay lại nhìn sừng sững nàng :

- Ta nói ngươi ngốc thì nhất định ngươi ngốc rồi. Không ngốc sao lại đánh với Tiểu Chi vì bốn tiểu gia?

- Cát Nhục...

Cát Nhục phớt lờ, quay lại Tiểu Chi :

- Cà Công chúa la sát này cũng vậy luôn.

Chàng phui tay một cái :

- Hai người cứ ở đây đánh nhau, để tiểu gia du ngoạn giang hồ, rỉ vào tai mỗi người một chút, hai nha đầu mà các vị tôn phong là Bạch Hạc tiên cô và Tỳ Bà công chúa đều chết bởi dung mạo của Giang Hồ Kim Tái Nhất Đẳng Vô Cát Nhục.

Tiểu Chi nhăn mặt :

- Cát Nhục... Ngươi sỉ nhục ta như thế là đủ rồi.

Tiểu Chi dứt lời lao thẳng vào Cát Nhục, phát tác luôn một ngọn Vô Hình chỉ công luôn vào ba huyệt “Linh Đài, Hội Âm và Chấn Tâm”.

Tuệ Nam cũng chẳng khác gì Tiểu Chi, trở luôn thuật Lăng Ba Hư Bộ, áp thẳng vào Cát Nhục, ngọc thủ của nàng vurun ra hóa thành cầm nã thủ bổ từ trên xuống.

Cát Nhục đã chuẩn bị từ trước rồi, nên vừa thấy Tiểu Chi và Tuệ Nam nhích động, thân ảnh đã băng lên cao, rồi đạp luôn chân vào be thuyền, trở thuật pháp Vô Hình bộ pháp thoát chạy.

Chàng vừa chạy vừa la :

- Lũ nha đầu... Tiểu gia nói tất cả đều là sự thật. Các ngươi muốn giấu nhem trò giành giật của mình, nên giết người diệt khẩu. Không dễ đâu!

Nghe Cát Nhục nói mà lửa uất hận sôi sùng sục trong kinh mạch Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi. Cả hai thoảng chốc mới là kẻ thù của nhau, giờ lại liên kết rượt đuổi Cát Nhục.

Tiểu Chi cũng dụng bộ pháp Vô Hình kỳ tuyệt nhưng nhất nhất cũng không thể thâm nhập được khoảng cách năm trượng dài. Tuệ Nam cũng như Tiểu Chi, dù đã vận dụng hết nguyên khí chân âm cũng chỉ sánh ngang với Tiểu Chi mà thôi.

Cát Nhục chạy đằng trước thình thoảng quay lại phía sau chửi :

- Hai con nha đầu... Sao cứ rượt tiểu gia chạy hoài mãi... Bộ trên đời này hết nam nhân rồi hay sao?

Bám phía sau Tuệ Nam và Tiểu Chi độ trên hai mươi trượng là Bá Ngôn. Bá Ngôn vừa chạy vừa suy nghĩ, chẳng hiểu Cát Nhục dùng cách gì mà ngăn được cuộc đấu giữa Tiểu Chi và Tuệ Nam, và còn biến hai người kia liên kết với nhau rượt đuổi chàng.

Bá Ngôn vừa nghĩ đến đây, thì thấy Cát Nhục chúi đầu tới trước loạn choạng.

Thì ra lúc Cát Nhục quay lại, khích Tuệ Nam và Tiểu Chi, vô ý vấp vào một khối đá lục giác, chàng loạn choạng chực té.

Tiểu Chi và Tuệ Nam thấy Cát Nhục chúi người, liền gia tăng cước tốc, cả hai đồng loạt nhảy bổ vào chàng, người thì chỉ, người thì trao vô luôn Cát Nhục.

Cũng khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, có tiếng rít lên từ mặt đất.

Cát Nhựt chói với, tưởng như mình lọt thỏm vào địa phủ. Chàng đã rơi xuống một con đường hầm. Chàng không kịp đề khí cho thân thể nhẹ bót, đến khi chạm đất nghe một tiếng bịch khô khốc.

Cát Nhựt thốt khẽ một tiếng :

- Ui cha...

Chàng ngước đầu nhìn lên, thấy Tuệ Nam và Tiểu Chi đang phiêu phiêu bằng mình xuống.

Hoảng quá, Cát Nhựt chui tọt vào một ngách địa đạo. Chàng bắt kẻ phía trước là gì, cứ bò đi mãi.

Nhưng sức nghĩ đến Tuệ Nam và Tiểu Chi, sợ họ lại quyết một trận sống mái với nhau liền chờ cho hai nàng hạ thân xuống đáy địa huyết, mới lớn giọng nghênh ngang nói :

- Hai ả đại ngu, đại ngốc kia... Các người đã lọt vào...

Cát Nhựt ngáp ngừng, bởi chàng không biết đây là chốn nào. Nhưng đã nói thì phải nói luôn và Cát Nhựt cũng chẳng mấy khó khăn gì để đặt cho hang động bí mật này một cái tên :

- Đại ngu, đại ngốc! Hai người đã lọt vào chỗnguyệt Địa Bách Linh rồi. Các người sẽ bị tiểu gia bẻ răng, cạo trọc hết thôi.

Cát Nhựt thấy Tuệ Nam và Tiểu Chi rút người vào ngách động, bò thoăn thoắt.

Chàng cười khẩy một tiếng, bởi trong chỗ chật hẹp khó xoay trở này thì rõ ràng Cát Nhựt có lợi thế hơn Tuệ Nam và Tiểu Chi rất nhiều, vì chàng có Tục Hoàn Cốt.

Chờ cho hai nàng bò gần đến, Cát Nhựt khịt mũi một cái, dục luôn Tục Hoàn Cốt lần nhanh luôn vào trong ngách. Chàng bò phía trước hai người bò phía sau... Bất ngờ Cát Nhựt sững sốt bởi phía trước mình là một vách ngăn không còn lối nào nữa.

Chàng rủa thầm :

- Không ngờ đây là một lối cụt.

Những chẳng lẽ dừng bước? Cát Nhựt cứ nhắm mắt bò liều về phía vách ngăn đó. Chàng mò tay lên vách đá ngăn, vô tình lại chạm vào cửa cơ quan bí mật. Vách ngăn liền được cơ quan khởi động mở ra. Cát Nhựt nhảy qua vách ngăn đó. Chàng lọt đứng vào căn phòng vách đất bằng những thối vàng ròng, và đỉnh những chùm dạ minh châu tỏa ánh sáng thật là huyền diệu.

Cát Nhựt kinh ngạc nói :

- Ý chà... Chuyến này thì mình phát tài thật rồi...

Cát Nhựt vừa nói đã nghe tiếng Tuệ Nam ngay trong ngách hầm :

- Cát Nhựt... giờ người còn chạy đi đâu... Có gan thì đứng lại bẻ răng, cạo trọc đầu Tuệ Nam nè

Tiểu Chi cũng chêm vào lời Tuệ Nam :

- Tiểu ca có giỏi thì đứng lại đi!

Cát Nhựt dí mặt ra cửa tò vò, nói xa xa :

- Hai mụ la sát tính rượt theo tiểu ca đến đường cùng à?

Cát Nhựt vừa nói vừa cố giương mắt tìm cơ quan bí mật đóng cửa ngách địa đạo nhưng chẳng thấy cơ quan đó đâu cả.

Tuệ Nam và Tiểu Chi đã bò đến bên cửa, Cát Nhựt quát lớn :

- Đờ chừng!

Chàng quát nhưng lại nhảy lùi về sau.

Do Cát Nhựt quát tiếng đờ chừng, Tuệ Nam và Tiểu Chi cũng giật mình. Tiểu Chi vô tình áp ngọc thủ vào huyết Hối Âm của Tuệ Nam chuyển công lực chân âm qua nội thể Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam đẩy ra hai đạo khí chừng đánh thẳng tới trước để đờ chừng kinh của Cát Nhựt.

Ngon khí chừng hết sức của Tỳ Bà công chúa và Bạch Hạc tiên cô không gặp một sức kinh nào cản phá, ào ào như dòng lũ chạy băng qua ngách đá, vỗ luôn vào vách đá đối diện.

Những tiếng rít ken két, một cánh cửa đá từ từ xoay tròn.

Cát Nhựt liền phóng nhanh qua cánh cửa đá đó. Chàng vừa khuất dạng thì Tuệ Nam và Tiểu Chi cũng xuất hiện. Thấy Cát Nhựt vừa lẩn qua cánh cửa đang khép lại, hai người liền dụng luôn khinh thuật nhanh như cắt băng qua cánh cửa đá đang khép dần lại.

Cạch!...

Hai người vừa lẩn qua cánh cửa, thì nó cũng đã đóng sầm lại.

Trong thạch phòng trống không, Tuệ Nam và Tiểu Chi đứng đối mặt với Cát Nhựt đang ép lưng vào vách đá lạnh ngắt.

Tuệ Nam gằn giọng :

- Vô Cát Nhựt còn đường nào chạy nữa không?

Cát Nhựt xuống giọng thiếu não :

- Nàng tính giết tiểu gia thật à?

- Tại sao ngươi lại sĩ nhục Tuệ Nam chẳng còn một chút gì là thể diện chứ?

Cát Nhựt liếc Tiểu Chi :

- Hai nàng giết tiểu gia được rồi, nhưng hỏi ai sẽ đưa hai nàng ra khỏi thạch phòng này.

Tuệ Nam và Tiểu Chi nghe Cát Nhựt nói, mới giật mình quay mặt nhìn lại... Cánh cửa đá đã khép lại từ lúc nào, giờ đây cả ba người như những tên tù bất đắc dĩ bị nhốt trong địa thạch phòng.

Tuệ Nam quay trở lại, đứng đứng song thủ vỗ luôn một đạo kinh đánh thẳng vào vách đá, nàng nghĩ là cánh cửa vừa khép lại.

Ầm!

Tuệ Nam thoái lui luôn hai bộ.

Tiểu Chi bước lại bên cạnh, nói :

- Đề ta phụ với ngươi.

Hai nàng cùng vận chuyển nguyên khí chân âm tổng thẳng vào vách đá hai đạo lôi kinh, với mười hai thành chân khí.

Ầm!

Cả Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi đều thoái lui luôn hai bộ, hổ khẩu rất buốt, ngỡ như bị toét ra.

Tuệ Nam quay mặt lại nhìn Cát Nhựt :

- Cát Nhựt... Cánh cửa này mở làm sao?

Cát Nhựt vẽ mặt khản trương vô cùng, chàng hốt hải nói :

- Cái gì? Không mở được cửa à?

Tuệ Nam bước lại cạnh bên chàng nói :

- Không mở được.

Cát Nhựt đến bên vách đá, chàng lăm bầm :

- Tại sao không mở được chứ? Nó vừa mới đóng lại đây mà.

Tiểu Chi nheo mày :

- Tiểu ca nói như chẳng hề biết chỗ này vậy.

Cát Nhựt sững cả người :

- Chết hết cả đám rồi. Chết hết cả đám rồi.

Tiểu Chi đến bên chàng, hỏi :

- Tiểu ca nói vậy hàm ý gì?
- Ta đâu có biết đây là chỗ khi gì. Chẳng qua ta chỉ nói bừa mà thôi...

Cát Nhược rờ tay lên vách đá :

- Tại sao nó mới vừa đóng lại, thế mà không mở ra được chứ? Nếu không mở được thì chúng ta bị nhốt trong cái phòng này rồi.

Tuệ Nam bước đến bên Cát Nhược... thoát một cái, ngọc thủ đã không chế mạch môn của chàng, nàng nói :

- Cát Nhược gian ma, quý quyết. Ta không tin Cát Nhược không mở được cánh cửa đá vừa khép lại!

Cát Nhược buông luôn một câu thẳng thừng :

- Bây giờ Tuệ Nam có giết chết, hay hành hạ tiểu gia đi nữa, thì cũng đành chịu thôi. Chúng ta vô tình lọt vào địa thạch phòng không có lối ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Dưới địa huyết Giao Long Hợp Nhất

Tiểu Chi đi tới đi lui trong địa thạch phòng, nàng dừng bước đối mặt với Cát Nhược :

- Tại tiểu ca hết... mới rơi vào chỗ này. Giờ thì không biết đường nào mà ra.

Cát Nhược nhẩn mặt :

- Tại sao nàng nói tại ta chứ? Đúng ta tại vì nàng và Tuệ Nam thôi. Hai người đánh nhau long trời lở đất. Cát Nhược mới khích bác, để ngăn các nàng lại. Đã không một lời cảm ơn còn hề nhau rượt ta chạy thực mạng.
- Có sao tiểu ca lại xen vào chuyện riêng của chúng ta?

Tiểu Chi liếc qua Tuệ Nam. Nàng thấy vẻ mặt Bạch Hạc tiên cô nghiêm khắc đang nhìn Cát Nhược.

Cát Nhược xem chừng giữa Tiểu Chi và Tuệ Nam như lửa và nước, liền bật lên tràng cười khanh khách, để giảm bớt không khí căng thẳng :

- Chẳng lẽ ta lại nhầm mắt làm ngơ để mặt các người đánh nhau sao?
- Tiểu ca không biết thì đừng xen vào.

Cát Nhược hừ một tiếng nói :

- Giờ thì tiểu ca không xen vào nữa. Ở đây quả là hí trường đắc dụng nhất trên giang hồ. Các người cứ đánh nhau, đánh cho tới khi nào hai người ngã ùng ra chết càng tốt.

Tuệ Nam nhướng mày, tỏ thái độ bất nhẫn :

- Lúc thì ngươi cản ta và Tiểu Chi đấu với nhau, khi thì lại khích tướng cho chúng ta đấu một mất, một còn. Ngươi có ẩn ý gì hả?

Cát Nhược mỉm cười, nheo mắt với Tuệ Nam :

- Bạch Hạc tiên cô không hiểu à? Thế mà trước đây tiểu gia cứ ngỡ nàng rất thông minh.
- Ta không bao giờ cho mình là kẻ thông minh, nhất là..
- Nhất là khi đối mặt với Cát Nhược chứ gì?

Cát Nhược bật cười hi hi, nháy mắt với Tuệ Nam.

Thái độ hóm hỉnh, khinh khỉnh của Cát Nhực khiến Tuệ Nam vừa thẹn vừa giận. Nàng giậm chân, áp thẳng luôn vào chàng, ngọc thủ vuron cầm nã thủ thộp cổ Cát Nhực.

Tiểu Chi đứng cạnh bên đình ninh Cát Nhực sẽ trở thuật pháp Vô Hình để né tránh, nhưng không, Cát Nhực vẫn đứng như pho tượng chôn chân, chẳng hề nhích động né tránh ngọn công cầm nã thủ pháp của Bạch Hạc tiên cô.

Tiểu Chi tròn mắt :

- Ồ..

Ngọn cầm nã thủ pháp linh diệu của Bạch hạc tiên cô thộp cứng cổ áo Cát Nhực.

Tuệ Nam thờ dài một tiếng, trong lúc Cát Nhực lại mỉm miệng cười :

- Chẳng lẽ nàng lại giết ta sao?

Tuệ Nam buông tay khỏi cổ áo chàng, nàng hỏi :

- Sao ngươi không tránh né?

- Bởi ta biết chắc nàng không bao giờ giết ta.

- Công tử biết Tuệ Nam không thể ra tay nên mới giấu cọt ta hoài chứ gì?

Cát Nhực khoát tay :

- Ta không hề giấu cọt nàng và Tiểu Chi đâu. Hai người thử nghĩ coi, chúng ta vô tình lọt thỏm vào căn phòng đá này, chưa biết đường ra ở đâu. Một ngày còn chịu được, nhưng thời gian lâu tất nhiên sẽ bị chết đói, chết khát. Vì cái sự sinh tồn, thì ai cũng muốn bảo tồn sự sống của mình, nên Cát Nhực mới xúi hai nàng đánh nhau.

Tiểu Chi cau mày, cắt ngang lời phân giải của Cát Nhực :

- Tiểu Chi và Bạch Hạc tiên cô đánh nhau để làm gì? Chẳng lẽ điều đó lại có thể khiến tiểu ca suy ra cách khai thông đường ra khỏi địa thạch phòng này à?

Cát Nhực lắc đầu :

- Lại thêm một người nữa thiếu thông minh. Ta nói đến đây rồi mà hai người vẫn chưa hiểu à?

Tiểu Chi lắc đầu :

- Chưa hiểu!

- Có gì là khó hiểu đâu. Hai người đánh nhau, bên tám lạng, bên nửa cân, nhất định kết cục, cả hai người sẽ chết.

Tuệ Nam gật đầu :

- Đúng như vậy. Tuệ Nam và Tiểu Chi sẽ chết... Tuệ Nam và Tiểu Chi chết, công tử thoát khỏi chốn này à?

Cát Nhực gật đầu :

- Có thể...

Tuệ Nam cau mày hỏi :

- Sao lại có thể?

Cát Nhực nhún vai, mỉm cười :

- Hai nàng chết. Cát Nhực tạm thời có chút ít lương thực, sống tạm qua ngày. Trong thời gian đó, biết đâu chừng lại suy nghĩ được cách mở cửa thạch phòng thoát ra.

Tiểu Chi cau hăn đôi mày lá liễu :

- Thì ra... ngươi muốn...

Nàng lấp bắp một lúc mới nói tiếp :

- Người muốn Tiểu Chi và Tuệ Nam đấu với nhau, cả hai cùng chết, để người ăn thịt chúng ta?

Tiểu Chi bật khóc, vừa khóc nằng vừa nói :

- Người... người tàn nhẫn và vô tâm đến độ đó sao?

Tuệ Nam khác Tiểu Chi, sắc mặt nàng xanh tái, biến đổi liên tục.

Thấy Tiểu Chi và Tuệ Nam có vẻ bất nhẫn, Cát Nhục liền khoát tay :

- Ấy... Ta nói để các nàng biết, chứ ta đâu muốn hai người căng thẳng với nhau mãi bao giờ. Thú thật, cả hai người Cát Nhục này đều mơ tưởng, yêu thương vô cùng, nhờ hai người có chết cùng một lúc. Cát Nhục vì tình yêu thương thấm thiết mới bộc bạch ý nghĩ đặt luôn xác cả hai vào bao tử, đáng nếu có thoát ra thì mạng theo suốt bên mình.

Nghe Cát Nhục lý giải, Tiểu Chi lẫn Tuệ Nam phải nghech mặt, cười không được, khóc không xong, và cũng chẳng có lý do gì giận lấy chàng.

Cát Nhục nói tiếp :

- Thế thì muốn Cát Nhục không ăn thịt Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi, hai người đừng căng thẳng, hãm hê nhau nữa.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Cuối cùng ân ý của công tử vẫn ngăn cản không để Tiểu Chi và Tuệ Nam so tài với nhau?

- Cát Nhục không muốn hai người đấu với nhau, mà còn muốn biết nguyên nhân nào giữa hai người lại coi nhau như kẻ thù vậy?

Tiểu Chi quay sang nhìn Tuệ Nam.

Tuệ Nam nhìn lại chàng.

Cát Nhục xen vào giữa hai người :

- Cát Nhục vừa mới nói xong, thì hai nàng lại trừng trừng nhìn nhau. Chẳng lẽ thù hận không thể hóa giải được à?

Tiểu Chi nghiêm mặt :

- Tiên Hạc cô phụ là kẻ thù của Tiểu Chi Tuệ Nam lại là con của bà ta.

Cát Nhục nhìn Tiểu Chi nói :

- Nàng nói rõ đi!

- Nam Cung Vương ngày xưa đã thách đấu với phụ thân của Tiểu Chi. Nếu không có trận đấu đó thì gia gia đã không chết. Và Tiểu Chi đã thề nguyện trước bài vị của người, sẽ đòi lại món nợ máu đó. Nam Cung Vương chết thì con của lão phải trả nợ.

- Tại sao có cuộc đấu giữa Nam Cung Vương và phụ thân của Tiểu Chi?

- Trước đây, vùng Tây Hạ có hai người đứng đầu võ lâm, đều xuất thân từ hoàng tộc. Một là Nam Cung Vương, hai là Bắc Cung Vương. Cả hai đều là những giao long lúc ẩn, lúc hiện. Bất ngờ, một hôm Nam Cung Vương đưa thách chiến thư, hẹn với gia gia tranh tài cao thấp. Trước trận đấu, Nam Cung Vương đã dụng mưu, để cho gia thê là Tiên Hạc cô phụ bỏ mê dược vào ly rượu, khiến cho gia gia của muội bị thất thế, thảm bại vào tay...

Tuệ Nam gằn giọng :

- Im đi... Người nói năng hồ đồ... Gia gia và gia mẫu không phải là hạng đề tiện đâu. Bắc Cung Vương thảm bại bởi do lão vô tài mà thôi.

- Người nói vô tài là sao... Gia gia Tiểu Chi và lão Nam Cung Vương đã đấu với nhau bao nhiêu trận rồi, đâu ai thắng ai. Và hai người còn kết tình huynh đệ.

Cát Nhục xen vào :

- Thế thì ai là người bỏ mê dược vào rượu? Tiên Hạc cô phụ chẳng?

Cát Nhục quay sang Tuệ Nam :

- Tuệ Nam hãy nói thật đi. Có đúng gia mẫu đã dụng mê dược hại Bắc Cung Vương không?

Tuệ Nam nhìn Cát Nhục, nàng thờ dài một tiếng, rồi gật đầu :

- Gia mẫu không dùng mê dược vào rượu, mà dùng mê dược rắc vào hoa cỏ, lợi dụng gió bắc để phóng độc.
- Nam Cung Vương không bị trúng độc sao?
- Gia mẫu đã cho gia gia uống thuốc giải trước rồi.
- Thì ra là vậy, nhưng sao gia mẫu lại giờ thủ đoạn đó?
- Bắc Cung Vương đã hại bá bá thành người tàn phế, mối hận đó gia mẫu phải trả. Nhưng sau đó, người mới phát hiện, độc phần mê dược chẳng làm gì hại được Bắc Cung Vương, mà...
- Mà sao?

Tuệ Nam nhìn Tiểu Chi :

- Tuệ Nam tuyệt đối không gian ngôn, nhưng nói ra sợ Tiểu Chi nghĩ lắm.

Cát Nhục hồi thúc Tuệ Nam :

- Nàng nói đi. Ta nghĩ gia mẫu không cố ý hại chết Bắc Cung Vương.
- Đúng như vậy! Bắc Cung Vương bị hại bởi Mật Tông Kha Đa La... Lão đã bí mật theo dõi trận đấu, rồi chờ khi Bắc Cung Vương thọ thương, thừa lúc Cung Nam Vương quay về, liền tấn công từ phía sau, khiến mọi người ngỡ là gia gia đánh lén. Bắc Cung Vương đã chết.

Cát Nhục hỏi Tiểu Chi :

- Gia ga của Tiểu Chi có để lại vật gì trước khi chết không?

Tiểu Chi gật đầu :

- Có!
- Bắc Cung Vương bá bá để lại vật gì?
- Tiểu ca hỏi làm gì?
- Nàng hãy nói đi. Rồi ta sẽ lý giải cho nàng biết.
- Khi nào giao long hợp nhất, Tiểu Chi mới quay về Tây Hạ...
- Giao long hợp nhất là sao?
- Tiểu Chi không biết ẩn ý câu nói đó, nhưng sư phụ thì bảo trên người Tiểu Chi mỗi lần vận công lại ẩn hiện đuôi rồng trông thật kỳ ảo.

Cát Nhục nhìn sững nàng, chàng nghiêm giọng nói :

- Tiểu Chi có tin Cát Nhục không?

Tiểu Chi lắng nghe chàng nói, bậm môi gật đầu.

Cát Nhục quay lại Tuệ Nam, chàng nói :

- Tuệ Nam không phải là con ruột của Tiên Hạc cô phụ!

Tuệ Nam ngỡ ngàng, dồn dập hỏi chàng :

- Người lại ngoa ngôn, nói ta không phải là con của gia mẫu à?

Cát Nhục gật đầu. Chàng kéo trẻ trang y của mình, rồi nói :

- Tuệ Nam đã biết trên người Cát Nhục có nửa con rồng, và Cát Nhục mới chính là hài tử của Nam Cung Vương và Tiên Hạc cô phụ.

Chàng quay lại Tiểu Chi :

- Tiểu Chi có muốn đòi lại nợ máu của phụ thân thì hãy giết tiểu ca nè. Tuệ Nam không can dự đến huyết án giữa Nam Cung Vương và Bắc Cung Vương.

Tuệ Nam cắt ngang lời chàng :

- Cái gì làm bằng chứng?

- Ngọc Diện Thất Tinh La Sát Chu Cẩm Bằng đã nói hết với tiểu ca. Ngày trước, Tà thần, Bách Diện Nhân Tàn Khai Siêu và Mật tông Kha Đa La liên kết với nhau để chiếm bản đồ Bách Linh động. Trong Bách Linh động nhất định phải có báu vật chấn động vũ lâm. Ba người đó âm mưu loại trừ dần Nam Cung Vương và Bắc Cung Vương và họ đã thành công.

Tiểu Chi hỏi Cát Nhục :

- Tại sao Ngọc Diện Thất Tinh La Sát lại nói với tiểu ca?

- Ngọc Diện Thất Tinh La Sát ngờ Cát Nhục là Bách Diện nhân Tàn Khai Siêu. Bởi tiểu ca xuất hiện trong cái lốt Bách Diện nhân sư phụ. Giữa sư phụ và Ngọc Diện Thất Tinh La Sát vốn đã có mâu thuẫn từ trước rồi.

Tuệ Nam chen vào :

- Ngọc Diện Thất Tinh La Sát đã mâu thuẫn với Bách Diện nhân sao lại bợ bách với tiểu ca?

- Bởi lẽ... Ngọc Diện Thất Tinh La Sát yêu Bách Diện nhân sư phụ nhưng không được đáp lại tình yêu đó, vì người chỉ một mực nghĩ đến Bách Linh đồ. Và không biết sao, Bách Linh đồ lại rơi vào tay của lão quái Phi Thiên Thiết Bức. Còn Bách Diện nhân thì viên tịch ngoài Long Hoa đảo.

- Lão quái Thiết Bức có quan hệ thế nào đối với Bách Diện nhân?

Cát Nhục quay sang Tuệ Nam :

- Lúc mẫu thân Tiên Hạc cô phụ lâm bồn sinh Cát Nhục, thì Ngọc Diện Thất Tinh La Sát đã tráo Tuệ Nam vào thay Cát Nhục.

- Tuệ Nam phải quay về hỏi gia mẫu...

Cát Nhục cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Muốn về thì ít ra phải thoát khỏi căn phòng địa thạch này mới được.

Tiểu Chi xen vào :

- Vậy hình nửa con rồng trên người tiểu ca do sai xâm? Chẳng lẽ lại là Bách Diện Nhân?

- Tiểu ca không biết. Nhưng cũng có thể do Bách Diện nhân Tàn Khai Siêu tạo ra. Ngọc Diện Thất Tinh La Sát phát hiện ra Bách Diện nhân không để tâm đến mình, mà lại đặt tình cảm với gia mẫu, liền đồ trút oan tình lên gia mẫu, bắt luôn Cát Nhục giao cho Tà Thần Vô Cát Vũ. Vô Cát Vũ nghĩa phụ nuôi dưỡng tiểu ca đến trưởng thành, cốt cũng vì hình xâm trên ngực Cát Nhục, bởi nó là chìa khóa để khai thông Bách Linh động.

Cát Nhục quay lại Tiểu Chi :

- Cát Nhục nói tất cả rồi. Tiểu Chi hãy trả hận cho bá bá đi.

Tiểu Chi lắc đầu :

- Không. Sự thật chưa rõ ràng. Tiểu Chi không thể... Huống chi...

Tuệ Nam bậm môi, nài nỉ nhìn Cát Nhục chằm chằm :

- Tạm thời gác lại tất cả. Chúng ta phải tìm cách rời khỏi chốn này.

Tiểu Chi nhìn Tuệ Nam gật đầu, rồi quay sang Cát Nhục :

- Tiểu ca... Tạm thời gác lại mọi chuyện, chúng ta phải tìm cách rời khỏi chốn này.

- Nếu đó là ý của Tiểu Chi

Ba người liền chia nhau, dò dẫm từng chút trên vách đá để tìm cơ quan mở thạch môn. Cả ba dò mãi mà vẫn không phát hiện ra chỗ nào khả nghi là cơ quan khởi động.

Cát Nhục thở dài, ngồi bệt xuống sàn đá. Chàng gãi đầu.

Tuệ Nam nguyền rủa Cát Nhục :

- Cát Nhục nản chí rồi phải không?

Cát Nhục lắc đầu :

- Còn biết tìm chỗ nào nữa bây giờ... Có lẽ chúng ta cùng chết chung trong ngôi mộ đá này.

Tiểu Chi hóm hỉnh nói :

- Được chết như vậy, tiểu ca còn đòi gì nữa. Chết chung với hai nữ nhân tuyệt sắc nhất trên giang hồ thì đâu có gì tiếc nuối.

Cát Nhục nghe Tiểu Chi nói, thích chí nhảy thót lên, miệng thì cười khàn khàn :

- Hay... một câu nói chí lý, chí tình... Cát Nhục có chết trong thạch phòng này cũng không trách ông trời, bởi tiểu ca chết mà có hai hũ thiếp cặp kẻ thành ma sống bên cạnh. Ôi chào ôi! Sung sướng biết chừng nào!

Chàng giậm chân xuống sàn đá.

Cách!

Cát Nhục đứng sững, nhìn xuống chân mình, chàng nghiêm mặt nói với Tiểu Chi và Tuệ Nam :

- Hai người nghe tiếng gì không?

Tiểu Chi và Tuệ Nam lắc đầu :

- Chẳng nghe gì cả...

Cát Nhục chỉ tay xuống chân nói :

- Hình như ta đang đứng trên một cái trống bằng đá. Vừa rồi Cát Nhục nghe âm thanh rất khác lạ khi giậm chân xuống chỗ này.

Cát Nhục nói xong, khụy hẳn người xuống, áp tai vào sàn đá.

Chàng ngước lên :

- Nhất định dưới sàn phòng này có cái gì đó.

Tiểu Chi bước lại cạnh bên Cát Nhục, nàng cũng áp tai xuống sàn đá.

Tiểu Chi nói với Tuệ Nam :

- Bạch Hạc cô nương... Hình như tiểu ca nói đúng đó.

Tuệ Nam cũng áp tai xuống, ngọc thủ gõ cồm cộp. Nàng nhìn Cát Nhục gật đầu nói :

- Có thể đây là đường ra. Để Tuệ Nam dụng công lực đập bể sàn đá này xem ở dưới là gì?

Cát Nhục nghe nàng nói chưa hết câu, đã thét lớn :

- Ấy... đừng hấp tấp như vậy...

Chàng nhìn dáo dác, rồi nói :

- Nếu bên dưới là đường hầm ly khai khỏi thạch phòng, tất phải có cơ quan mở cửa chứ? Nếu không có cơ quan thì coi đó là mộ huyết tẩn người chết. Tuệ Nam móc xác chết lên, làm sao chúng ta có thể ngửi được mùi thối rửa của xác chết trong căn phòng kín như bưng này?

Cát Nhục gãi đầu, nói tiếp :

- Có thể đây là táng mộ của bậc đế gia nào đó. Và bên dưới cái nền đá này là xác chết.

Tiểu Chi sa sầm mặt xuống :

- Không liệu thì biết đường nào mà ra. Cứ ngồi thừ chịu chết đói, chết khát sao?

Tuệ Nam nhìn Cát Nhục nói :

- Không đào lên thì không có đường nào. Đây là sự bắt buộc thôi. Nếu có xác chết bên dưới thì có Cát Nhục giải quyết rồi, không phải lo lắng nữa.

- Nàng nói sao? Ta làm cách gì nếu có xác chết bên dưới?

- Giang Hồ Kim Tài Nhứt Đẳng Đại công tử quên mục đích khích cho Tuệ Nam và Tiểu Chi đánh nhau, để cả hai chết để dùng chúng tôi làm lương thực à. Giờ đây dưới có xác chết, công tử có thể dùng làm lương thực thay cho Tiểu Chi và Tuệ Nam.

Cát Nhựt nhảy dựng lên :

- Không, không được. Tiểu gia không thể nào xoi cái xác chết dưới này được. Tìm đường khác thôi.

Cát Nhựt nhìn xuống chân, rồi ngược nhìn lên trần địa thạch phòng, chàng nói :

- Bên dưới là địa ngục, chắc trên là thiên đàng, để Cát Nhựt lên thiên đàng chắc ăn hơn.

Chàng vừa nói vừa giậm chân phi thân vọt lên cao, song thủ vươn lên trước, tổng thẳng hai đạo kinh vĩ thẳng vào nóc thạch phòng.

Chưởng kinh của Cát Nhựt không chạm vào vách đá, mà như chìm vào khoảng không chẳng để lại dư lực gì.

Cát Nhựt hạ thân xuống, ngược nhìn trần phòng chằm chằm, rồi nói :

- Đúng là thiên đàng rồi!

Cát Nhựt giậm chân xuống chực trở khinh pháp lần nữa, bấn vọt lên. Chân chàng vừa giẫm xuống nền đá, thì tiếng rè rè phát ra.

Cả nền căn địa thạch phòng từ từ chuyển động nâng dần lên.

Cát Nhựt vỗ tay :

- Kiến tạo ở văn phòng này hay thật... hay thật!

Chàng quay lại Tuệ Nam và Tiểu Chi :

- Cứ như kiểu cách của hai người, thì đã đập bể cái sàn đá rồi. Lúc bây giờ thì còn đường đâu mà thoát ly khỏi căn phòng thô tả này nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc, bệ đá đã đưa ba người lên cao, đến lúc này Tuệ Nam và Tiểu Chi mới nhận ra, trên đỉnh đầu họ chẳng có vách đá gì cả, mà nó được nguy tạo bởi lớp khói xanh ngờ như lam thạch.

Bệ đá dừng lại, Cát Nhựt và Tuệ Nam cùng với Tiểu Chi lọt vào một đại điện nguy nga, tráng lệ. Cách chỗ ba người đứng khoảng ba trượng, trên bô đoàn bằng bích ngọc có một bộ xương khô lâu ngày.

Cát Nhựt thở dài một tiếng :

- Chúng ta lọt đúng vào huyết mộ của vị ẩn sĩ này.

Cát Nhựt tiến lại bên bộ xương khô, bản tính của chàng vốn trung hậu, nên cử hành đại lễ ba xá, lẩm nhẩm nói :

- Văn búi là Vô Cát Nhựt, vô tình xâm nhập vào chôn viên tịch của tiền bối, mong người miễn thứ.

Nói xong, Cát Nhựt quỳ xuống hành đại lễ ba lần. Khi ngược lên, thấy bộ xương như sống động hẳn lên, chàng ngờ ngợ như bộ xương kia đang nhìn về một vật gì đó.

Cát Nhựt đứng lên quan sát khắp nơi, không thấy có gì lạ.

Chàng ngoác Tuệ Nam và Tiểu Chi :

- Hai người lại đây!

Tiểu Chi và Tuệ Nam bước đến cạnh Cát Nhựt.

Tiểu Chi hỏi :

- Tiểu ca muốn nói gì?

- Hai người cử hành lễ vị tiền bối này đi, sẽ thấy sự lạ ngay.

Tiểu Chi và Tuệ Nam nghe lời Cát Nhựt, quỳ xuống hành lễ, và khi họ ngược lên, cũng cùng một cảm giác với Cát Nhựt.

Cát Nhựt hỏi Tuệ Nam :

- Bạch Hạc tiên cô có nhận định gì không?

- Tuệ Nam nghĩ rằng vị tiền bối muốn chỉ cho chúng ta vật gì đó.

- Cát Nhựt cũng có cảm giác đó... Nhưng trong căn đại điện này trống không, chẳng thấy gì cả ngoài hai chiếc lư đồng.

Tuệ Nam quan sát bộ xương đó, nheo cặp lông mày lá liễu, suy nghĩ. Tuệ Nam đột ngột quay lại Cát Nhựt :

- Cát Nhựt... Có lẽ muốn thấy vật đó phải ngồi đúng vào chỗ vị tiền bối này.

Cát Nhựt vỗ trán mình :

- Có thể như vậy. Nhưng chẳng lẽ chúng ta lại di thân vị tiền nhân này hay sao? Làm như vậy, sợ chúng ta sẽ đắc tội với người chết.

Tiểu Chi xen vào :

- Nếu tiểu ca sợ đắc tội với lão tiền bối đã viên tịch này. Tiểu Chi có cách.

Cát Nhựt hỏi nàng :

- Công chúa có cách gì?

Tiểu Chi quay sang Tuệ Nam :

- Tiểu Chi và Bạch Hạc tiên cô dụng công lực nội khí nâng di thể lão tiền bối lên. Trong khi đó tiểu ca thế vào chỗ của người mà tìm bí mật.

Tuệ Nam gật đầu nói :

- Cách thức của Tiểu Chi vừa đưa ra có lẽ hoàn hảo nhất.

Thế là Tiểu Chi và Tuệ Nam chia ra ngồi xuống hai bên bộ khô cốt. Cả hai vận chuyển khí lưu tự trung chân ngươn vào đan điền, rồi từ từ dâng song thủ về phía trước.

Cả Tuệ Nam lẫn Tiểu Chi đều có nội gia chân nguyên cao thâm tuyệt đỉnh, bởi họ là những đại đồ đệ chân truyền của cao nhân, nên với chân ngươn nguyên khí của hai người hợp thành, chẳng khác nào một bệ đỡ bằng khí, từ từ nâng dần bộ cốt lên cao.

Cát Nhựt đã quan sát kỹ tư thế di thể vị tiền bối đó, liền nhanh chóng chiếm chỗ trên bờ đoàn bích thạch.

Vừa yên vị, về mặt chàng càng căng thẳng vô cùng. Đối diện với Cát Nhựt là phiến đá ngọc bích phẳng lì, và chỉ có chỗ tịnh thân của vị kỳ nhân kia mới đọc được những hàng chữ ẩn hiện trên phiến đá ngọc ấy.

“Kẻ hữu duyên vào được chốn tịch thân của bốn vương, tuyệt đối không được dò di thể của bốn vương, mà phải tìm cách đọc được bức di cáo này.

Bốn vương sinh thời là thiên hạ đệ nhất nhân, sáng lập ra Càn Khôn tâm pháp, để tạo an cho bá tánh. Bốn vương thu nhận bốn đệ tử, tất cả đều thành danh với ngoại xưng là Tứ Đại Thiên Vương. Một là Bắc Cung Vương, hai là Nam Cung Vương, ba là Thần Vương, bốn là Tục Vương. Tất cả những người đó bẩm sinh đều là những kẻ có căn cơ, dễ dàng thụ nạp Càn Khôn tâm pháp.

Nhưng cả bốn đại đồ đệ Tứ Đại Thiên Vương đều muốn độc tôn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, nên bốn vương mới dựng tạo Bách Linh động, đó là một trận pháp vô cùng kỳ diệu, ai phá được trận pháp đó mới đáng thành Càn Khôn tâm pháp.

Trong Bách Linh động có toàn bộ võ học của bốn đế vương, nên tất cả Tứ Đại Thiên Vương đều ước mơ làm chủ tòa động Bách Linh. Rất tiếc, vì họ quá háo hức mà không thể vào được Bách Linh, nếu như chưa hợp nhất được giao long.

Bốn đế vương qui tịch, để lại cho Tứ Đại Thiên Vương bí mật Bách Linh. Còn nơi đây, mới chính là chốn oai nghiêm của lệnh tổ sư. Kẻ hữu duyên vào đến chốn này, hãy cố công hợp nhất giao long. Lấy giao long làm chìa khóa, mở tầng cuối của võ học trong Bách Linh động, mới tụ thành Càn Khôn tâm pháp, còn nếu như chưa hợp nhất giao long, không thể nào tạo thành võ công tối thượng của bốn đế vương.”

Dưới bức di cáo là tâm pháp hợp nhất giao long. Cát Nhựt đọc tâm pháp hợp nhất giao long mới để ý đến hai chiếc lư bằng đá, mỗi cái chỉ có phân nửa, và chỉ nhập hai cái lư đó làm một thì mới luyện thành Hợp Nhất Giao Long.

Cuối tâm pháp Hợp Nhất Giao Long là ngoại hiệu của vị kỳ nhân.

Càn Khôn thượng nhân di bút.

Quan Di Phục.

Cát Nhựt rời bỏ đoàn, cũng vừa lúc Tuệ Nam và Tiểu Chi cũng vừa kiệt sức, thu hồi nguyên khí hạ bộ khô cốt đó trở lại nguyên vị trí cũ.

Tuệ Nam liền hỏi Cát Nhựt :

- Cát Nhựt đã thấy gì?

Cát Nhựt nhìn Tuệ Nam và Tiểu Chi rồi nói :

- Di thể kia chính là lệnh tổ sư Càn Khôn thượng nhân, sư phụ của gia phụ Nam Cung Vương, bá bá Bắc Cung Vương và sư phụ Bách Diện nhân.

Chàng thở dài một tiếng, rồi thuật lại tất cả những gì mình đã đọc cho Tuệ Nam và Tiểu Chi nghe.

Tiểu Chi nói :

- Không ngờ chúng ta lại vô tình vào đúng chốn viên tịch của lệnh lão tổ sư Càn Khôn thượng nhân. Bây giờ thì chẳng còn cách nào khác, tiểu ca phải hợp nhất giao long thôi.

Tuệ Nam mỉm cười :

- Muốn ra khỏi chốn này. Cát Nhựt cũng phải đổ mồ hôi chứ. Đầu thể đứng ỳ ra đó được.

Tuệ Nam và Tiểu Chi nắm tay Cát Nhựt kéo lại nửa chiếc lư đá bên trái. Ba người nhận ra nửa thân rồng chạm khắc vô cùng tinh xảo, miện rồng nhả ra ngọc châu, hai chân trước như vẩy vùng bay lượn trong không gian.

Thấy hình rồng quá tinh xảo, Cát Nhựt đưa tay sờ qua, chàng vội vã rút tay lại, kêu lên :

- Ý...

Tuệ Nam hỏi chàng :

- Chuyện gì vậy?

- Hai nàng thử đặt tay lên hình rồng coi.

Tuệ Nam và Tiểu Chi làm theo lời Cát Nhựt. Cả hai cũng vội vã rút tay lại, bởi họ cảm thấy vừa chạm vào một khối nhám thạch cháy đỏ của hỏa diệm sơn.

Tiểu Chi chỉ lư bên kia :

- Bên kia chắc cũng nóng như vậy?

Cát Nhựt gật đầu :

- Có lẽ nó cũng nóng.

Chàng đi thẳng lại nửa chiếc lư bên đây. Nửa chiếc thạch lư này khắc phần đuôi phía sau. Và khi đặt tay vào nó cũng hừng hực nóng như nửa chiếc lư bên kia.

Cát Nhựt rung mình nói :

- Hai nửa chiếc lư này nóng như than hồng, chúng ta làm cách nào khiến chúng nhập làm một bây giờ?

Tuệ Nam nghiêm mặt :

- Không hợp nhất giao long không được. Và việc hợp nhất đó là phần của Cát Nhựt.

Cát Nhựt khoát tay :

- Tiểu gia nhường phần cho hai nàng đó... Hợp nhất giao long các nàng sẽ luyện thành Càn Khôn tâm pháp trong Bách Linh động. Cát Nhựt chẳng cần đến võ công đó đâu.

Tuệ Nam sa sầm mặt xuống :

- Chẳng lẽ Cát Nhựt muốn chúng tôi coi bỏ y trang trần như nhộng trước mặt người để người nhìn à? Ngoại trừ Cát Nhựt ra không có ai đâu. Chỉ có mình công tử mà thôi.

Tuệ Nam vừa nói vừa nháy mắt với Tiểu Chi Nhanh như cắt, hai nàng áp vào Cát Nhựt nhanh không thể tả, và chỉ trong chớp mắt, họ đã khổng chế Mệnh Môn của chàng rồi.

Tuệ Nam nghiêng răng :

- Bây giờ ngươi có chịu hợp nhất giao long không? Nếu còn can rờ đừng trách Bạch Hạc tiên cô này ra tay càn tình càn nghĩa.

Cát Nhục nhăn nhó :

- Nàng đã biết rồi, hai nửa chiếc lư kia nóng như nham thạch hỏa diệm sơn, làm sao tiểu gia khiên động. Nàng muốn ta cháy thành than à, để nàng tìm gã nam nhân nào khác phải không?

- Ngươi nghĩ Tuệ Nam là hạng người như vậy à? Được rồi, nếu lỡ ngươi chết cháy thành than, nhất định Bạch Hạc tiên cô sẽ chết theo ngươi ngay lập tức, mà không một lời oán trách.

- Ta chỉ nói giỡn thôi... Chúng ta tìm cách khác đi.

Tiểu Chi chẳng nói một lời mà lột luôn trường y bên ngoài của Cát Nhục. Nàng véo vào vai chàng :

- Nếu Cát Nhục cháy thành than, Tiểu Chi cũng chết theo chàng. Tiểu Chi nghĩ Cát Nhục không chết đâu mà sợ. Đây có lẽ là lối luyện công phu Quy nguyên dương khí mà lệnh tổ sư muốn Cát Nhục luyện thành, đáng có thể hàm thụ Càn Khôn tâm pháp của người mà phát dương quang đại.

Cát Nhục nhăn mặt, nheo mày :

- Cát Nhục ơi, lần này thì mi tiêu tùng rồi. Không ngờ ngươi lại bị chết như một cục than đen sì.

Chàng liếc qua Tuệ Nam rồi nguyền lại Tiểu Chi :

- Hai mụ La Sát muốn tiểu gia chết, thì tiểu gia chết cháy cho các người thấy... Buông Mệnh Môn huyết của ta ra đi...

Tuệ Nam mỉm cười.

Tiểu Chi cũng phải bặm môi mới không phát ra tràng cười tiếu ngạo, bởi vẻ mặt khốn khổ của Cát Nhục.

Tuệ Nam nghiêm giọng nói :

- Công tử đã nói rồi đấy nhé. Nam tử hán một lời nói không thể rút lại được đâu. Ngươi nên nhớ rằng sau lưng ngươi là hai bà La Sát đó.

Cát Nhục trợn ngược đôi mày kiếm, chàng nói :

- Trời ơi! Sao tiểu gia lại vướng vào tay mấy mụ La Sát này. Được rồi, tiểu gia chết cho các nàng thấy.

Tuệ Nam buông Mệnh Môn Cát Nhục, lừ mắt nghiêm nghị nhìn chàng.

Nàng buông luôn một câu nhạt nhẽo vô cùng :

- Nếu Cát Nhục sợ chết cháy thành than, thì để ta thử trước. Nếu ta có chết cũng không ân hận đâu.

Tuệ Nam dứt câu thì Cát Nhục đã nắm ghệt hồ khẩu của nàng :

- Tiểu gia đâu thể để nữ nhân đi tìm cái chết trước chứ! Thiên hạ sẽ nhìn tiểu gia bằng cặp mắt gì, nếu biết rằng Giang Hồ Kim Tái Nhứt Đẳng sợ chết, ép nữ nhân chết thế mình. Nàng và Tiểu Chi có chết thành than, Cát Nhục cũng khó lòng lấy động hôn thê, bởi chẳng còn nữ nhân nào nghĩ đến tiểu gia nữa. Thôi thì... Cát Nhục đành liều vậy.

Tuệ Nam mỉm cười, nhưng Tiểu Chi thì sa sầm mặt xuống. Bởi vừa rồi, nàng thừa biết Cát Nhục không thể nào để Bạch Hạc tiên cô mạo hiểm cô thế nhận cái chết được, vì dù sao hai người cũng đã có tình, có ý với nhau từ trước rồi, lúc ở ngoài Long Hoa đảo.

Tiểu Chi nắm tay Cát Nhục :

- Nếu tiểu ca sợ Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam có mệnh hệ nào hay là để Tiểu Chi thế cho... Có chết thì Tiểu Chi chết cũng chẳng sao!

Cát Nhục trợn mắt :

- Nàng đùa với Cát Nhục đấy à. Nợ bá bá tiểu gia chưa trả, còn muốn gánh thêm cái nợ của nàng nữa hay sao?

Cát Nhục sầm mặt xuống :

- Thôi không được. Bản thân ta đã lỡ đọc di bút của Càn Khôn lệnh tổ sư, thì chỉ mình ta chết thôi. Nếu như Cát Nhục có chết thành than, thì hai nàng nhớ ngày này cúng cơm cho ta. Kéo dưới Âm phủ, Cát Nhục biến thành con ma đói sống vất vớ vương.

Cát Nhục dứt lời bước thẳng về phía nửa chiếc lư bích ngọc. Chàng đứng chân chờ mãi, chưa dám ôm lư ngọc. Tim đập như trống trận, mồ hôi tuôn ướt đầm mặt mày, Cát Nhục nhủ thầm :

- “Cát Nhược ơi... mi đừng có chết ghen.”

Tuệ Nam động viên chàng :

- Tiểu ca, mạnh dạn lên đi..

Tiểu Chi cũng nói khích chàng :

- Xem chừng tiểu ca chỉ nói mà không dám làm. Tránh ra đi, để Tiểu Chi hợp nhất giao long cho.

Bị Tiểu Chi nói khích, Cát Nhược nhắm mắt, thét lớn một tiếng.

Chàng vừa thét vừa vận Vạn Tượng thần công đến tầng mười hai, ôm choàng lấy ngọc lục.

- A!

Cát Nhược té ngã ra đất bất tỉnh. Tuệ Nam và Tiểu Chi thất kinh hồn vía, băng mình đến đỡ chàng lên. Hình nửa con rồng in trên ngực chàng khớp với những nét xâm hình rồng đã có sẵn.

Tuệ Nam vỗ vào má Cát Nhược gọi khẽ :

- Cát Nhược... Cát Nhược..

Cát Nhược từ từ mở mắt.

Tiểu Chi liền hỏi :

- Tiểu ca, chuyện gì đã xảy ra?

Cát Nhược thều thào nói :

- Tiểu ca còn sống à?

Tuệ Nam gật đầu đáp :

- Còn sống!

- Thế thì tốt rồi. Lúc nãy ta ngỡ như mình ôm cả ngọn núi hỏa diễm sơn đang bốc cháy dữ dội. Không đủ sức nhấc bổng nó lên, mặt dù đã vận công đến tầng thứ mười hai.

Tiểu Chi lắc đầu :

- Thế thì làm sao hợp nhất giao long bây giờ. Hay để muội thử lần nữa coi.

Tiểu Chi không cho Cát Nhược cản trở mà quay sang choàng tay ôm nửa chiếc lục. Nàng thấy hơi nóng chẳng còn nữa, mà lại có cảm giác lạnh mát của ngọc thạch.

Tiểu Chi quay lại :

- Tiểu ca.. hơi nóng đã mất rồi.

Tuệ Nam quay phắt lại nhìn nửa chiếc lục :

- Thì ra sức hỏa công khi nãy chính là nguyên dương mà lệnh lão tổ đã gửi vào nửa chiếc ngọc lục này. Cát Nhược thử vận công xem.

Cát Nhược gật đầu.

Chàng vận công thì hình xâm đầu rồng đỏ rực lên như thoát khỏi thân thể chàng mà bay ra ngoài. Tuệ Nam và Tiểu Chi ngó cả đầu rồng như muốn vấy vùng trên thân Cát Nhược.

Tuệ Nam lẩm nhẩm :

- Thiệt là kỳ ảo, nếu không chứng kiến tận mắt. Tuệ Nam không tin trên giang hồ có sự truyền thụ nguyên khí chân ngươn kỳ diệu như vậy.

Cát Nhược nhìn chiếc lục bên kia, rồi quay lại Tiểu Chi, chàng nói :

- Công chúa nói trên người công chúa có ẩn hiện phần đuôi rồng. Có lẽ chiếc lục kia nàng phải hấp thụ nguyên khí của lệnh sư tổ.

Tiểu Chi cúi mặt nhìn xuống chân.

Tuệ Nam như hiểu được ý nghĩ của nàng, bèn nắm tay Tiểu Chi :

- Tiểu Chi cô nương đừng ngại gì cả... Có lẽ đây là tơ duyên mà ông tạo đã định... Âu nếu như sự thật Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nói, thì cũng là cách tốt nhất để Tiểu Chi và Cát Nhược xóa hận thù.

Tuệ Nam nắm tay Tiểu Chi hướng về phía nửa chiếc lư ngọc thạch bên trái, nàng quay lại nhìn Cát Nhược :

- Cảm phiền tiểu huynh quay mặt chỗ khác được không?

Cát Nhược gật đầu, quay mặt ngồi diện bích.

Tuệ Nam coi bỏ xiêm y bên ngoài của Tiểu Chi rồi nói :

- Tiểu Chi hãy hàm thụ nguyên khí của lão tổ đi.

Tiểu Chi gật đầu, choàng tay ôm ghìt nửa chiếc lư đồng. Nàng cũng có cảm giác như Cát Nhược, cơ thể như cháy bùng bởi lọt thỏm vào một ngọn hỏa diệm sơn đang phun trào nham thạch. Hơi nóng như con sóng lũ cuộn cuộn khóa lấp cơ thể và nhanh chóng nhập luôn vào đan điền.

Tiểu Chi rú lên một tiếng, hình xăm nửa phần đuôi của con rồng hiện lên ngay giữa đan điền nàng. Đuôi rồng như uốn khúc, quẫy trong không gian.

Tuệ Nam chăm sóc cho Tiểu Chi đến lúc nàng tỉnh lại, Tiểu Chi nhìn Tuệ Nam bằng ánh mắt cảm kích, và xúc động đến bật ra tiếng khóc với lời thổn thức :

- Tỷ tỷ...

- Chi muội... Tỷ tỷ chúc cho muội tụ thành nguyên khí của lão tổ sư.

Nàng vận lại y trang cho Tiểu Chi, rồi dẫn nàng lại bên Cát Nhược, nàng nói :

- Tiểu huynh và Tiểu Chi đã thụ lãnh nguyên khí của Càn Khôn lão tổ. Bây giờ thì việc hợp giao long chẳng khó khăn nữa.

Tuệ Nam nhìn hai nửa chiếc lư, nói tiếp :

- Chi muội nhắc nửa phần lư bên trái, Cát Nhược nửa phần lư bên phải, hai người ráp chúng lại. Giao long sẽ hợp nhất.

Hiểu ý Tuệ Nam, Cát Nhược liền ôm nửa chiếc lư đầu rồng, Tiểu Chi nửa chiếc lư đuôi rồng, lần này cả hai nhắc bích thạch lư một cách nhẹ nhàng và ráp chúng lại thành nguyên con rồng đang vẫy vùng trên những tầng mây trời.

Hình rồng phản chiếu lên phiến đá khắc di bút của Càn Khôn thượng nhân, ngỡ như nó đang đập mây, bay vút trong không gian bao la xanh biếc.

Phiến lam thạch từ từ chuyển dịch, nứt ra làm hai lộ một con đường thông ra bên ngoài.

Tuệ Nam nhìn Tiểu Chi và Cát Nhược :

- Chúng ta rời đây được rồi.

Cả ba quì xuống lạy di thể Càn Khôn thượng nhân một lần nữa, mới theo cánh cửa lam thạch ly khai khỏi mộ huyết.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Càn Khôn tâm thức

Trên quang lộ dẫn đến thành Quan Đô, xuất hiện đám kỵ sĩ, độ trên ba mươi người. Dẫn đầu là Thi San Hào với ngọn đại kỳ thêu ba chữ Thiên Sơn phái. Thi San Hào hối thúc các cao thủ Thiên Sơn ra roi cho ngựa phi nhanh hơn.

Đoàn kỵ sĩ Thiên Sơn phi ngựa vút qua gian nhà tranh, trong nhà có ba người. Họ chính là Vô Cát Nhược, Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam và Tỳ Bà công chúa Tiểu Chi. Thấy nhóm cao thủ Thiên Sơn hối hả, Tuệ Nam không khỏi thắc mắc hé cánh cửa nhìn theo.

Nàng vừa quay vào thì nghe tiếng chim hạc kêu lạnh lạnh trên không trung. Tuệ Nam mừng rỡ, phi thân ra ngoài, đưa ngọc tiêu, thổi luôn một điệp khúc dồn dập.

Chỉ trong chớp mắt, Bạch nhi từ trên cao vỗ cánh từ từ đáp xuống. Bá Ngôn trên lưng hạc phi thân xuống. Nàng mừng rỡ nói :

- Tỷ tỷ...

Trong nhà Cát Nhượng và Tiểu Chi cũng bước ra. Cát Nhượng đến bên cạnh Bá Ngôn :

- Chúng ta lại có duyên gặp nhau nữa rồi.

Bá Ngôn liếc Cát Nhượng, rồi quay sang Tiểu Chi :

- Xem chừng ngôn phong của công tử rất là lợi hại.

Cát Nhượng cười hi hi :

- Tất nhiên là lợi hại rồi, nhưng so với Bá Ngôn chắc không sánh bằng.

Bá Ngôn lẩm nhẩm hai cánh môi, truyền âm nhập mật nói với Cát Nhượng :

- Công tử đã dụng xảo ngôn thế nào mà tỷ tỷ và Tỷ Bà công chúa hết hăm hè nhau vậy.

Cát Nhượng dụng thuật truyền âm nhập mật đáp lại :

- Họ không hận thù nhau nữa, và còn xem nhau như tỷ muội.

Bá Ngôn liếc qua Tuệ Nam, tiếp tục nói với Cát Nhượng :

- Cả tỷ tỷ lẫn công chúa đều hoan hỉ hả. Công tử thật là có số đào hoa... Chúc mừng.. Chúc mừng.

Bá Ngôn quay sang Tuệ Nam :

- Tỷ tỷ... Đáng lẽ ra Bá Ngôn đã theo các vị xuống địa huyệt, nhưng cuối cùng phải trở lên, bởi không thể mở cánh cửa đá.

- Bá Ngôn theo sau chân tỷ tỷ à.

Bá Ngôn gật đầu :

- Bá Ngôn ngỡ các người đã bị kẹt bên dưới đó rồi, liền quay về báo với sư phụ. Nhưng đến nhà thì mới biết, Bách Linh động đã bị kẻ lạ xâm nhập rồi.

Tuệ Nam hốt hoảng hỏi Bá Ngôn :

- Sư phụ có sao không?

- Sư phụ đã phục hồi được công lực, và xuất sơn đến đại hội Long Hoa... Người để lại di thư, nếu có chuyện gì xảy ra, nhất nhất Bá Ngôn liên lạc cho tất cả các môn phái trong giang hồ báo cho họ biết Thần Vương Kim Mao đã tái xuất giang hồ. Tất cả mọi người phải liên kết, may ra mới có thể khống chế y.

Tuệ Nam quay lại Cát Nhượng :

- Cát Nhượng... Thần Vương Kim Mao đã đột nhập Bách Linh động... Sư phụ Tiên Hạc cô phụ đã thân chinh xuất sơn rồi. Tuệ Nam phải đi giúp sư phụ một tay.

Nàng ôm quyền :

- Cát Nhượng và công chúa bảo trọng.

Tuệ Nam quay lại Bá Ngôn :

- Chúng ta đến đại hội Long Hoa.

Nàng và Bá Ngôn phi thân lên lưng hạc. Cát Nhượng vội vã nói với theo :

- Tuệ Nam.. Bá Ngôn... Để tiểu gia đi cùng với các người.

Tuệ Nam lắc đầu :

- Bạch nhi không thể chờ ba người một lúc. Bây giờ Cát Nhựt cùng với Tỳ Bà công chúa mau đến Bách Linh động, họp nhất giao long, luyện thành Càn Khôn tâm pháp, rồi hãy đến sau. Tuệ Nam và sư phụ cố gắng kéo dài thời gian để kiểm chế Thần Vương Kim Mao không thể độc chiếm võ lâm, chờ hai người đến.

Cát Nhựt khoát tay :

- Ta không thể để mẫu thân một mình mạo hiểm chống lại Thần Vương Kim Mao.

- Cát Nhựt và Tiểu Chi đến lúc này không tiện đâu. Nếu có chuyện gì xảy ra cho hai người, lúc chưa luyện thành Càn Khôn tâm pháp, thì ai sẽ khống chế Thần Vương Kim Mao sau này. Cát Nhựt hãy yên tâm đi... Trong một sớm một chiều, Thần Vương Kim Mao chưa thể làm gì được sư phụ và Tuệ Nam.

Nàng mỉm cười để động viên Cát Nhựt :

- Bách Linh động ở tại La Phù sơn. Nơi tĩnh tu của sư phụ... Thần Vương Kim Mao đã khai thông cửa động, hai người đến đó ngay, mà tìm Càn Khôn tâm pháp... Tuệ Nam chờ hai người ở Đại hội Long Hoa. Bảo trọng.

Tuệ Nam cúi xuống nói vào tai Bạch nhi :

- Bạch nhi... Chúng ta đi thôi!

Bạch nhi kêu một tiếng, vỗ cánh bay vút lên bầu trời xanh thẳm.

Cát Nhựt hét lớn, nói với theo :

- Tuệ Nam nói với gia mẫu bảo trọng. Cát Nhựt sẽ đến ngay với người.

Bạch nhi đảo một vòng, rồi mới bay vút đi.

Cát Nhựt nhìn lại Tiểu Chi Chàng nói :

- Từ Đại Thiên Vương đệ tử của Càn Khôn thượng nhân đã viên tịch hết ba, còn lại một Thần Vương. Không ngờ Thần Vương lại muốn làm bá chủ võ lâm. Chúng ta phải ngăn cản y lại thôi.

- Muội và tiểu ca mau đến Bách Linh động.

Cát Nhựt gật đầu. Hai người liền trở luôn tuyệt pháp Vô Hình kỳ tuyệt bằng mình đi vun vút. Trong lòng nóng như lửa đốt, nên suốt đoạn đường dài, Cát Nhựt và Tiểu Chi chẳng khi nào dừng bước.

Trời sắp tối, hai người đến được La Phù sơn. Trong buổi chiều hoàng hôn, La Phù sơn thật là thanh tịnh và vắng vẻ, đúng là một danh lam thắng cảnh có một không hai của Trung Nguyên.

Cát Nhựt và Tiểu Chi theo con đường độc đạo duy nhất tiến thẳng lên La Phù sơn. Trên La Phù sơn, ngoài hai căn nhà bằng gỗ, tuyệt nhiên chẳng có cung cấm nguy nga gì cả.

Cát Nhựt không ngờ Tiên Hạc cô phụ và Tuệ Nam với Bá Ngôn lại có cuộc sống thanh tịnh như vậy, mặc dù trước đây mẫu thân chàng từng là vương nương tại Tây Hạ.

Cát Nhựt và Tiểu Chi vào trong gian nhà cây thứ nhất thấy hai bài vị trên trang thờ. Một khắc ngoại danh Nam Cung Vương Tiêu Quân Bảo, một khắc ngoại danh Bắc Cung Vương Hà Trường Phong.

Cát Nhựt đứng trước trang thờ cùng với Tiểu Chi, mà lòng xúc động không ngăn được lệ chảy xuống hai khóe mắt. Nếu đúng như lời Ngọc Diện Thất Tinh La Sát nói thì chàng có họ Tiêu chứ không phải họ Võ.

Tiểu Chi cũng chẳng khác gì Cát Nhựt. Nàng cũng không ngờ thanh am của Tiên Hạc cô phụ lại có bài vị của phụ thân mình Hà Trường Phong.

Tiểu Chi bất giác nắm tay Cát Nhựt :

- Tiểu ca...

Cát Nhựt quay lại nhìn nàng :

- Chi muội...

Tiểu Chi bặm môi một lúc mới nói :

- Bá mẫu thờ cả hai bài vị của thân phụ.

- Chắc bá bá chết, gia mẫu ân hận lắm.

Cát Nhược và Tiểu Chi đốt hai nén nhang cắm lên bệ thờ. Cả hai hành đại lễ ba lần mới đứng lên. Cát Nhược nói :

- Bách Linh động có lẽ ở phía sau La Phù sơn.

Tiểu Chi gật đầu. Hai người liền đi vòng ra sau núi. Quả như họ đoán, phía sau núi là cửa hang khổng lồ, nhưng đã mở ra rồi. Ngay bên cạnh cửa hang là ngôi mộ đá to lớn. Tấm bia bằng thạch lam, chạm khắc tinh xảo. Trên tấm bia, khắc hàng chữ, nét như rồng bay phụng múa :

Nam Cung Vương Tiêu Quân Bảo chi mộ.

Cát Nhược đứng trước lăng mộ của Nam Cung Vương, mà lòng thổn thức vô cùng. Mười mấy năm dài dằng dặc, chàng mới đứng đối diện với người thân sinh thành ra mình. Mười mấy năm, chàng mới biết được thân phận của mình và thân phận đó thật là trở trêu, khi sự thật rõ ràng thì Cát Nhược lại là kẻ đối đầu với nghĩa phụ Vô Cát Vũ.

Cát Nhược đứng mãi một lúc lâu, đến, đến khi Tiểu Chi lên tiếng, chàng mới giật mình cắt dòng hồi tưởng miên man.

- Tiểu ca... chúng ta hãy vào Bách Linh động.

Cát Nhược gật đầu. Hai người liền băng luôn vào động. Vách đá hai bên trơn lì, thỉnh thoảng cả hai phải dừng bước quan sát những cánh cửa đá đã bị mở toang hoác. Họ vào sâu trong động, và chỉ dừng lại trước một căn thạch cốc bề bộn. Cát Nhược và Tiểu Chi bước vào căn thạch phòng ấy mới biết Thần Vương Kim Mao sau khi hãm thụ võ công trong thạch phòng này liền dụng công lực phá hủy tất cả những khẩu quyết khắc trên vách.

Hai người quan sát khắp phòng, đi qua gian thứ hai, ngoài cửa có khắc nửa phần trên con rồng. Bên trong cũng một sự hỗn loạn, những pho tượng bị phá nát, nằm ngổn ngang.

Cát Nhược nói với Tiểu Chi :

- Chi muội, có lẽ những pho tượng này là những chiêu thức của Linh tổ sư Càn Khôn thượng nhân để lại, chúng đã bị Thần Vương Kim Mao phá hủy hết rồi.

Tiểu Chi chỉ tay về phía vách đá lam thạch giống như vách đá dưới mộ huyết của Càn Khôn thượng nhân.

- Tiểu ca thấy vách đá này thế nào?

Cát Nhược quan sát vách đá đó.

Nó rất giống phiến đá lam thạch dưới mộ huyết linh tổ sư.

- Chúng ta mở thử nó ra coi.

Cát Nhược gật đầu. Chàng và Tiểu Chi liền vận công áp tay vào phiến đá Lam thạch. Hai người cố sức đẩy, nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm sao đẩy được phiến đá đó xê dịch.

Cát Nhược nói với Tiểu Chi :

- Chi muội hãy tránh ra một bên.

- Tiểu ca tính dụng công lực phá hủy phiến đá này à?

Cát Nhược gật đầu.

Tiểu Chi khoát tay.

- Chi muội nghĩ không được đâu... Nếu dụng công lực phá được nó, thì Thần Vương Kim Mao đã phá hủy rồi. Tiểu ca không nhớ chúng mình đã có Hợp nhất giao long. Sao không hợp nhất giao long.

Cát Nhược vỗ đầu mình :

- Chi muội thông minh... Tiểu ca tự dưng lại ngu tối quá.

Tiểu Chi chỉ lên phía trên phiến đá lam thạch :

- Tiểu ca xem kia.

Cát Nhược nhìn theo tay Tiểu Chi Chàng nhận ra hai bên phiến đá, một là đầu rồng, bên kia là đuôi rồng.

- Tiểu ca và Chi muội phải ráp con rồng lại. Phía sau phiến đá lam thạch này dút khoát là Càn khôn tâm thức rồi.

Chàng và Tiểu Chi chia ra hai phía, rồi vận công ráp đuôi rồng nhập vào đầu rồng, nhưng cả hai ngẩn ngơ, đứng thất thần.

Cát Nhược và Tiểu Chi không ngạc nhiên sao được, khi họ đã vận dụng đến tần thứ mười hai nguyên ngươn chân khí mà không thể đẩy hai khối đá đầu rồng và đuôi rồng nhúc nhích.

Cát Nhược nheo mày :

- Tại sao chúng ta không đẩy được... Với công lực của tiểu ca và Chi muội, vẫn không xê dịch đầu rồng và đuôi rồng ráp lại với nhau, thế thì chẳng còn cách gì có thể ráp con rồng này lại được.

Tiểu Chi thở dài. Nàng ngồi luôn bên cạnh chiếc đuôi rồng, mà suy nghĩ.

Cát Nhược đi tới đi lui :

- Chúng ta ở Bách Linh động trong khi gia mẫu và Tuệ Nam lại đang ngóng đợi chúng mình.

Cát Nhược dừng bước ngay bên Tiểu Chi :

- Hay chúng tay rời đây, mà đến đại hội Long Hoa giúp gia mẫu với Tuệ Nam.

Tiểu Chi thở dài thườn thượt nhìn Cát Nhược :

- Chưa luyện thành Càn Khôn tâm thức, Chi muội và tiểu ca sẽ làm họ thất vọng mà thôi. Theo di ngôn của lệnh tổ để lại dưới mộ huyết, không có Càn Khôn tâm thức thì không ai có thể chống đặng Thần Vương Kim Mao.

- Chẳng lẽ tiểu ca và muội đứng ở đây mà nhìn phiến đá này, để mặc cho gia mẫu sống chết ra sao thì ra à. Không... Tiểu ca không thể bỏ mặc người. Tiểu ca dù có chết cũng không bỏ mặc những người thân.

Cát Nhược nghiêm mặt :

- Tiểu ca đi đây. Chi muội hãy ở lại đây.

Cát Nhược quay lưng toan bước đi, Tiểu Chi gọi lại :

- Tiểu ca...

Cát Nhược dừng bước ngay lại.

Tiểu Chi liền nói :

- Muội vừa mới nghĩ ra cách hợp nhập giao long, nếu lần này không hợp nhất được, thì muội sẽ cùng đi với tiểu ca ly khai Bách Linh động.

- Muội vừa nghĩ ra cách gì?

- Dưới mộ huyết lệnh tổ sư, muội và tiểu ca đã hàm thụ nguyên khí của người. Chỉ còn cách duy nhất dụng nguyên khí đó thử một lần xem sao. Nếu không mở được phiến đá lam thạch này, chúng ta không còn cách gì khác.

- Được rồi... Chúng ta thử một lần coi.

Cát Nhược và Tiểu Chi liền cởi trang phục bên ngoài, cả hai cùng một lượt vận công. Hình xăm trên người họ hiện rõ.

Tiểu Chi nói :

- Chúng ta hợp nhất giao long.

Nàng vừa nói vừa vận khí phát luân hình nửa đuôi rồng ẩn hiện ngay vùng đan điền mình chiếu lên phiến đá lam thạch. Bên đây Cát Nhược cũng làm giống Tiểu Chi.

Trên phiến đá lam thạch, đầu rồng và đuôi rồng từ từ nhích lại với nhau, cho đến khi chúng ráp thành nguyên con rồng. Cũng vừa lúc có tiếng rè rè phát ra. Hai khối đá đầu và đuôi rồng, trượt ráp lại với nhau thành một con rồng đang nhe nanh múa vuốt vẫy vùng trên không trung.

- Âm...

Phiến đá lam thạch sau tiếng nổ khủng khiếp, tách làm hai. Gió lốc cuộn cuộn từ phía sau thổi vào, đẩy luôn Cát Nhược và Tiểu Chi thối về sau mười bộ.

Cả hai nghiêng răng gượng đứng, nhưng tưởng chừng như gió lốc muốn hốt họ nhắc bổng khỏi mặt đất để ném đi.

Cát Nhựt thét lên một tiếng, bỏ luôn trao công xuống mặt đá.

- Bốp.

Thủ pháp của chàng lún sâu vào đá, quán cứng để giữ cho thân thể khỏi bị lốc gió cuốn phăng về phía sau. Tả thủ còn lại, Cát Nhựt đưa về phía Tiểu Chi.

- Chi muội hãy nhìn về phía tiểu ca.

Tiểu Chi với qua nắm tay Cát Nhựt.

Lốc gió càng lúc càng dữ dội, đến nỗi thân ảnh của hai người cứ như bập bềnh trôi trên sức gió. Cát Nhựt cố bấu năm ngón tay xuống mặt đá, thân thể chàng phát ra những tiếng kêu rần rắc.

- Tiểu Chi... Cát Nhựt không thể nào chịu nổi nữa rồi.

Tiểu Chi nghiêm giọng nói :

- Tiểu ca... Chi muội vận chuyển chân nguyên truyền cho tiểu ca đây.

- Không được... Chi muội không được làm vậy.

- Nếu không hợp nhập công lực của Chi muội, tiểu ca khó giữ được mạng mình và mạng của Chi muội. Chúng ta phải hợp nhất nguyên khí như hợp nhất giao long.

Tiểu Chi thét lớn :

- Tiểu ca, hãy nhận chân nguyên của Chi muội.

Nàng vừa nói vừa vận chuyển khí công, theo ngõ mạch môn truyền qua Cát Nhựt. Gió lốc từ phía sau phiến đá càng lúc càng dữ dội, năm ngón tay trao công của Cát Nhựt bấu trên mặt đá rướm máu tuôn ra.

Nguyên khí chân nguyên của Tiểu Chi trút vào nội đan Cát Nhựt ào ào. Cát Nhựt thấy đan điền mình căng lên như quả bóng đã được bơm hơi phồng cứng. Sinh mạng chàng và Tiểu Chi như chỉ mảnh treo chuông. Cát Nhựt liền lấy luôn dòng nguyên khí đó nhập vào nội lực của mình.

Hai luồng nguyên khí hội nhập vào với nhau, Cát Nhựt thấy chẳng còn lốc gió nào xoáy cuộn đến mình nữa, mặc dù y trang chàng vẫn giữ phành phạch, hai chân Tiểu Chi vẫn hồng hồng khỏi mặt đất.

Cát Nhựt mới hiểu, nguyên khí của chàng và Tiểu Chi hợp lại mới chính là chân khí hợp nhất giao long của Linh tổ sư.

Cát Nhựt đứng sững người lên, và nhận thấy rằng những lốc gió kia không thể nào đủ sức thổi bay mình được.

Cát Nhựt ôm cứng Tiểu Chi trong vòng tay bước thẳng qua phiến lam thạch.

Qua khỏi phiến lam thạch. Cát Nhựt và Tiểu Chi ngạc nhiên khi chẳng còn chịu sức gió xoáy khủng khiếp như ở ngoài căn thạch phòng, mà chỉ thấy những luồng gió hiu hiu từ bốn xung quanh ve vuốt hai người mà thôi.

Ngay chính giữa căn phòng là một khối bích ngọc đỏ au, phát ra những luồng ánh sáng huyền ảo.

Trong khối bích ngọc, có hình con rồng đang lượn lờ uốn khúc. Hình rồng đó theo một chu trình lập đi lập lại không hề thay đổi.

Tiểu Chi thấy con rồng trong khối bích ngọc quá lạ mắt, tưởng như nó là con vật thật nên nhìn mãi mà không biết chán.

Cát Nhựt quan sát khắp chung quanh, không thấy ngôn tự nào để lại. Chàng thất vọng vô cùng :

- Chúng ta mạo hiểm, mở phiến đá vào trong này, cũng chỉ có mỗi tảng bích ngọc này mà thôi, chứ không thấy khẩu khuyết Càn Khôn tâm thức.

Cát Nhựt thở dài một tiếng :

- Tiểu ca và Chi muội làm chuyện vô ích.

Tiểu Chi nắm tay Cát Nhựt :

- Tiểu ca hãy nhìn con rồng trong khối bích ngọc này đi. Hình như nó đang dạy cho chúng ta một lối luyện công nào đó.

Nghe Tiểu Chi nói. Cát Nhựt chăm chăm chiếu ánh mắt nhìn mình rồng đang vẫy vùng, uốn lượn trong khối bích ngọc. Hình con rồng trong khối bích ngọc vươn thân, các móng vuốt bỏ xuống, rồi lại cất đầu lên tiếng thật là sống động. Sau mỗi lần vươn vuốt, quẫy đuôi, vận mình nó lại trở về tư thế ban

đầu.

Cát Nhựt quay lại nhìn Tiểu Chi :

- Đúng rồi... Có thể con rồng này đang biểu diễn chiêu thức, và công phu mà lệnh tổ sư đặt tên là Càn Khôn tâm pháp.
- Thế thì tiểu ca còn chờ gì nữa, không theo đó mà luyện công. Tiểu ca thành công càng sớm, thì chúng ta ly khai chỗ này sớm chừng này.

Cát Nhựt gật đầu.

Chàng liền theo những thế uốn lượn của hình rồng trong khối bích ngọc mà luyện thủ pháp lẫn thân pháp. Cát Nhựt càng luyện càng thấy hứng thú vô cùng, chàng có cảm tưởng mình đang hóa thân thành giao long vậy vùng trong vũ trụ.

Cát Nhựt nói với Tiểu Chi :

- Chi muội... Hãy nép vào vách đá... Tiểu ca thử phát công lực coi.

Tiểu Chi nhanh chóng nép sát vào vách đá.

Cát Nhựt từ dưới vịn mình đã vọt lên hai trượng. Thân người chàng duỗi dài trong khoảng không, song thủ vươn ra chẳng khác nào vuốt giao long. Từ mười đầu ngón tay của Cát Nhựt, xuất hiện mười đạo tử quang sáng ngời bổ thẳng xuống mặt đá, tưởng như vuốt rồng.

- Ầm!...

Cát Nhựt trụ thân xuống nhìn mười cái lỗ cháy đen in trên mặt đá. So mười chiếc lỗ cháy đen này với nội lực chàng phát tán bằng Tàn Sát lệnh thiết trượng huyết lâu tại Long Hoa đảo, thì Tàn Sát lệnh chả là gì cả.

Cát Nhựt quay lại Tiểu Chi :

- Chi muội... Tiểu ca đã luyện thành Càn Khôn tâm pháp của Lệnh sư tổ rồi.
- Muội chúc mừng đại ca
- Chúng ta rời khỏi chốn này thôi.

Tiểu Chi gật đầu.

Hai người ra ngoài thạch phòng. Lần này, Cát Nhựt chỉ khẽ dùng chân nguyên nội thể phát ra thành công lực, con rồng bằng đá đã bị kéo dạt về hai bên. Phiến đá lam thạch lại đóng sập xuống, che chắn như cũ.

Chàng quay lại Tiểu Chi :

- Chúng ta đi thôi.

Tiểu Chi nhìn Cát Nhựt mỉm cười nói :

- Tiểu ca đi trước đi... Bá mẫu và Tuệ Nam tỷ tỷ đang chờ.
- Chi muội không đi cùng với tiểu ca à.
- Chi muội đi theo sẽ vướng tay vướng chân tiểu ca, mà lúc này tiểu ca lại đang gấp.

Tiểu Chi thở dài một tiếng :

- Chi muội đã mệt hết võ công rồi, không thể chạy theo kịp tiểu ca.

Cát Nhựt lắc đầu. Bất thần, chàng choàng tay qua lưng của Tiểu Chi, kê miệng vào sát tai nàng :

- Tiểu ca lại không thể để muội ở đây một mình được.

Chàng vừa nói vừa nhấc bổng Tiểu Chi lên, trở luôn thân công hợp nhất giao long bằng mình đi. Tiểu Chi nghe hai bên tai mình gió thổi rì rì, mà chân thì không hề chạm đất.

Nàng ngỡ như mình đang được Cát Nhựt cắp bay bổng vào không trung.

Chương 26: Thần Vương Kim Mao

Lạc Dương thành.

Mười năm đã trôi qua, ai cũng chờ đợi đến cái ngày này, ngày mở đại hội Long Hoa. Mười năm về trước trên đỉnh Long Hoa, đại hội Long Hoa đã được tổ chức, và người chiếm ngự đỉnh cao võ lâm là Võ lâm Minh chủ Quang Di Phục, nhưng rồi sau ngày đại hội đó, Võ lâm Minh chủ đột nhiên bỏ tất cả những gì đã chiếm được, chu du khắp thiên hạ. Sau đó tất cả các Chương môn của các đại môn phái bang hội cùng thống nhất chờ mười năm sau mới tổ chức đại hội Long Hoa mình chọn lại Minh chủ võ lâm.

Mười năm chiếc ngai Võ lâm Minh chủ như không có người, nhưng bất cứ môn phái nào cũng ngấm ngấm tiềm toàn lực lượng để chờ đợi cái ngày này. Và thêm một điều nữa, khiến mọi người phải háo hức, là bí mật về sự mất tích của Minh chủ Quang Di Phục đã được tỏ bày. Bởi trước khi ra đi, Minh chủ võ lâm Quang Di Phục có để lại di thư mà chỉ duy nhất người kế nhiệm mình mới được mở mà thôi.

Lôi đài minh giám, được dựng bằng bốn trụ đá hình giao long nhe nanh múa vuốt, vừa muốn tung mình quấy khuấy bay lên không trung, vừa có nét cảnh tĩnh những người bắt tài vô đức chiếm ngự lôi đài.

Tất nhiên đã là ngày thi đấu thì giang hồ chia làm hai. Một là Hắc đạo, hai là Bạch đạo, và thêm những bậc cao thủ ẩn tích mai danh cũng ra mặt.

Lộ đại diện cho Bạch đạo gồm các phái Võ Đang, Côn Lôn, Thiếu Lâm, Thiên Sơn, Nga Mi, Hằng Sơn, và tất yếu phải có Cái bang. Nhưng Cái bang hôm nay lại đứng hẳn trong hàng ngũ Hắc đạo.

Lộ Hắc đạo gồm các phái Vô Thần giáo, Đường môn, Kim Tiền bang, Hỏa Vân hội...

Phía sau hai cánh Hắc Bạch đó là quần hào tự xưng mình chẳng thuộc môn phái nào. Họ là những cao thủ một thời ngang dọc mà ngay cả các vị Chương môn những đại phái lớn trong giang hồ nghe đến danh cũng phải nể mặt. Đứng đầu những người đó là Tam vương U Linh môn, Tàn Hình Kiếm Bất Tâm Nhân, Khô Cốt lệnh chủ Càng Phi Thiên...

Đứng chếch về cuối quần hào, một người đội nón rộng vành, có phù tám lưa đen, đứng lẳng lẳng như muốn cách ly với tất cả mọi người.

Ai cũng giương tròn hai con ngươi hướng về lôi đài minh giám.

Tiếng thanh la nổi lên từ phía hậu đài, cả không gian mấy dặm vuông im lặng như tờ. Sự im lặng ấy có thể nghe được cả hơi thở của người đứng cạnh.

Dứt tiếng cồng thanh la, hai vị thánh tăng thuộc Thiếu Lâm tự, sa y trắng nếp, vẻ mặt ôn nhu nghiêm nghị từ từ bước ra giữa Lôi đài minh giám.

Trên tay hai người đó là chiếc hộp ngọc lưu ly, tỏa ánh sáng huyền diệu. Cả hai cùng nâng chiếc hộp ngọc lưu ly một cách kính cẩn cho mọi người cùng thấy.

Một người nói :

- A di đà Phật... Mười năm trôi qua như bóng câu nên vó phi nhanh, Võ Lâm Thánh Tăng đã giữ báu vật mà Minh chủ Quan Di Phục để lại, trước khi người ra đi. Hôm nay chúng tôi xin trao lại cho quần hào, để người kế nhiệm đón nhận di vật này, đăng ban phúc lành cho bá tánh.

Hòa thượng thở dài một tiếng, rồi nâng hộp ngọc lưu ly qua khỏi đỉnh đầu đi một vòng, cho mọi người đều nhìn thấy, mới tiến về phía trang thờ đặt lên đó.

Hai vị thánh tăng quay trở lại chỗ ngồi của các vị Trưởng lão Thiếu Lâm tự. Sự xuất hiện của hai vị Thánh tăng khiến quần hùng Bạch đạo thờ ra một tiếng khoan khoái vô cùng, bởi ai cũng biết hai người kia là Võ Lâm Thánh Tăng, một trong Tam thần Hộ pháp, lúc nào cũng ở bên cạnh Minh chủ Quang Di Phục. Có họ ở đây thì quần ma đùng hòng chiếm ngự chiếc ngai Minh chủ đang bỏ trống.

Thái Ất chân nhân nghĩ đã tới lượt mình, liền giữ ngọn phát trần, nhẹ bước tiến ra lôi đài minh giám.

Lão đạo sĩ tăng hắng một tiếng rồi nói :

- Võ Lâm Thánh Tăng đã trao lại di vật của Minh chủ cho lôi đài Minh chủ giám, đăng người kế nhiệm Minh chủ thọ nhận di bảo của tiền nhân. Mười năm trước, bản đạo được may mắn chọn làm người minh giám lôi đài, nhưng hôm nay, bản đạo xin giao lôi đài lại cho một người khác.

Quần hào Bạch đạo nhâu nhâu hẳn lên.

Một người đứng lên ôm quyền nói :

- Thái Ất chân nhân đạo trưởng là Chương môn Vô Đương phái, đức cao, tài rộng, tại sao lại không giữ trọng trách mình giám lỗi đài cho vô lâm.

Thái Ất chân nhân mỉm cười :

- Đa tạ các hạ đã có lòng ưu ái Vô Đương, nhưng tre già thì măng phải mọc. Bản đạo đã chọn người kế nhiệm mình, tất người đó đức cao, tài rộng hơn bản đạo rất nhiều.

Thái Ất chân nhân hướng về phía ngon đại kỳ Vô Thần giáo :

- Mười năm trôi qua trên giang hồ, các vị chắc đều nghe đến danh của Chương giáo Vô Thần. Bản đạo kính thỉnh Chương giáo Vô Thần kế nhiệm bản đạo ngày hôm nay.

Quần hào Bạch đạo ồ lên một tiếng, tỏ ra ngạc nhiên vô cùng. Quả thật họ cũng không ngờ Thái Ất chân nhân lại có thể mở miệng thỉnh cầu Vô Thần chương giáo, một giáo phái vừa mới ra mặt giang hồ, có liên quan đến sự tuyệt tích của Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ ra đảm nhận chức Minh chủ lỗi đài trong ngày đại hội Long Hoa.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng từ cửa miệng của Thái Ất chân nhân thốt ra những lời đó, thì ai còn dám chống lại chứ. Mọi người chỉ còn biết thở dài một tiếng, tỏ ra thất vọng vô cùng.

Quần hào hắc đạo thì được một phen nở mặt nở mày. Nên tất cả đều hướng về Vô Thần chương giáo, đồng thanh lên tiếng :

- Chương giáo đức cao, tài rộng, anh minh xin bước lên mình giám lỗi đài Long Hoa.

Vô Thần chương giáo dung diện dị hoặc, có mắt mà chẳng có mũi có miệng, vận bộ trường y xám xịt đỉnh đặc bước lên lỗi đài Long Hoa.

Chương giáo ôm quyền xá Thái Ất chân nhân :

- Đa tạ đạo trưởng đã trọng vọng bản tọa... Nhưng bản tọa xét thấy mình tài cũng chưa thể sánh bằng Chương môn Vô Đương, danh bất hư truyền từ mấy năm nay, vậy trưởng lão hãy vì quần hào, và vì chí nguyện của Minh chủ Quang Di Phục mà giám định Lỗi đài hôm nay.

Thái Ất chân nhân khoát tay liên tục :

- Chương giáo đừng nệ hà... Đừng nệ hà... Bản đạo nghĩ mình giám Long Hoa lỗi đài hôm nay, ngoài Chương môn ra chẳng có ai xứng đáng đâu... Người đừng khách sáo mà quần hào lại thất vọng.

- Nếu đạo trưởng đã có sự tín cẩn bản tọa như vậy thì bản tọa đành nể mặt đạo trưởng mà nhận lỗi.

Thái Ất chân nhân ôm phát trần, tỏ ra hoan hỉ vô cùng :

- Đa tạ Chương môn đã nể mặt bản đạo, và vì vô lâm đồng đạo.

Thái Ất chân nhân xá một cái mới lui về chỗ ngồi của mình.

Lối hành xử của Vô Đương Thái Ất chân nhân, khiến quần hào bạch đạo đều xì xầm, không ngớt lời bàn tán.

Ngay cả Vô Lâm Thánh Tăng, cũng nhắm mắt niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Tiếng thanh la lại nổi lên, cắt đứt những tiếng xì xào của quần hào bên phía Bạch đạo.

Vô Thần chương môn đứng giữ lỗi đài, hai mắt sáng quắc, ngời ngời. Thần thái uy nghi vô lượng, trông chừng như y đã là Vô lâm Minh chủ của đại hội Long Hoa lần này.

Vô Thần chương giáo lớn tiếng nói :

- Bốn chương giáo được Thái Ất chân nhân đạo trưởng trọng vọng, đề bạt mình giám lỗi đài Long Hoa hôm nay, nên có một vài điều nói với các vị.

Quần hào hắc đạo nhao nhao nói :

- Chương giáo cứ nói... Chương giáo cứ nói.

Vô Thần chương giáo nhìn lướt qua một lượt, rồi mới cất tiếng :

- Cách đây mười năm, thiên hạ đệ nhất nhân Minh chủ Quan Di Phục được tất cả quần hào Hắc Bạch đạo tôn xưng là Minh chủ vô lâm, lấy công đạo làm tôn chỉ hành động. Lễ công bằng ngày hôm nay, ai là người đức rộng tài cao sẽ kế nhiệm, nhưng bản tọa lại nghĩ khác.

Quần hào Bạch đạo im phăng phắc. Họ ngờ ngợ đại hội Long Hoa hôm nay đã có sự sắp xếp từ trước.

Chương giáo Vô Thần chờ cho mọi người im lặng hoàn toàn mới cất tiếng nói tiếp :

- Mười năm về trước, Minh chủ Quan Di Phục chiếm ngự chiếc ngai Minh chủ võ lâm bằng võ công, tạo ra sát nghiệp dậy trời để chứng minh cho quần hào biết võ công của người là tối thượng chí tôn trong trời đất. Sau đó người tuyệt diệt, ẩn tích mai danh để lại báu vật di thư trong ngọc lưu ly cho người kế nhiệm chính tay mở ra.

Chương giáo Vô Thần thở dài một tiếng rồi tiếp :

- Minh chủ Quan Di Phục tuyệt tích rồi, nhưng đại truyền nhân của người thì vẫn tồn tại trên cõi đời này. Và để tránh sát nghiệp trong ngày đại hội, bốn chương giáo đề cử vị đại truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục kế nhiệm chức vị của người. Và nếu ai không phục thì mới bước lên lôi đài tỷ thí.

Quần hào Bạch đạo, trong đó có Tam Kiếm Đoạt Hồn Vương Khả bước ra khỏi hàng. Vương Khả ôm đốc kiếm, ôn tồn nói :

- Chương giáo đã nói đến vị đại truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục, vậy xin hỏi vị đó phải chăng là Chương giáo?

Vô Thần chương giáo lắc đầu :

- Bốn tọa không phải là người đó. Mặc dù trong tay bốn tọa có Đoạt Hồn chung, và chỉ một cái lắc tay, Từ Quang Tịch Hồn có thể lấy mạng người trong chớp mắt, nhưng so với đại truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục cũng không thể sánh bằng.

- Chương giáo đã khẳng khái nói vậy, thì cho mọi người thấy dung diện của vị đại truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục.

Vô Thần chương giáo chiếu hai luồng tinh quang điểm vào thái dương Tam Kiếm Đoạt Hồn Vương Khả :

- Thấy dung diện của vị đại truyền nhân kia, các hạ sẽ tâm phục khẩu phục.

Vô Thần chương giáo quay lại cánh lộ Vô Thần phái, đồng đặc lên tiếng ra lệnh :

- Cung nghinh đại truyền nhân Thần Vương Kim Mao.

Sau mệnh lệnh lạnh lùng đó, tất cả cao thủ Vô Thần giáo đồng loạt như những cầm vệ quân, rầm rập xếp thành hai hàng, tạo một con đường rộng giữa quần hào Hắc đạo.

Tất cả đồng thanh lên tiếng :

- Cung nghinh Thần Vương Kim Mao.

Từ xa xa xuất hiện một chiếc kiệu rồng, do bốn ả nữ khiêng, lướt trên mặt đất, phiêu phiêu hương về Long Hoa lôi đài. Nhìn bộ pháp của bốn ả cung nữ đó thôi cũng nhận biết họ là những cao thủ quán tuyệt trong giang hồ.

Chiếc kiệu rồng dừng ngay bên cạnh lôi đài Long Hoa. Vô Thần chương giáo thân chinh bước xuống, hai tay ôm quyền kính cẩn hướng về chiếc kiệu nói :

- Cung thỉnh Kim Vương quan lâm Long Hoa đại hội, thọ nhận chức vị Minh chủ võ lâm Trung Nguyên, thống nhất giang hồ.

Nghe Vô Thần chương giáo nói bằng giọng cung kính như vậy, khiến cho quần hào Bạch đạo cũng ngấm ngấm nhìn nhau, đồng hướng mắt nhìn rèm kiệu.

Một cung nữ đưa tay vén rèm. Từ trong rèm kiệu, một người thần thái uy nghi đỉnh đặc bước ra.

Mọi người cùng lộ mắt ra nhìn, bởi người đó chính là Vô Danh kiếm chủ Vô Cát Vũ.

Vô Cát Vũ từ từ bước lên Long Hoa lôi đài.

Vô Thần chương giáo xá Vô Cát Vũ một cái rồi mới lui về đứng sau lưng họ Vô.

Vô Cát Vũ quay lại Vô Thần chương giáo :

- Lão bộc hãy cho mọi người thấy mặt thật của mình đi.

Vô Thần chương giáo gật đầu, tiến lên đứng giữa Long Hoa lôi đài :

- Các vị từng mong được thấy dung diện thật của bốn tọa... Nhân đây có đại truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục, bốn tọa sẽ cho các vị thấy chân diện mục của mình.

Vô Thần chương giáo nói dứt câu đưa tay lên vuốt chiếc mặt nạ dị dung.

Chân diện mục của Vô Thần chương giáo hiện ra là một nhà sư Tây Vực. Vô Thần chương giáo nói :

- Ngoại danh của bản tăng là Kha Đa La. Kể từ bây giờ bản đạo không còn là Vô Thần chương giáo nữa, mà trở lại nguyên trạng là Tây Vực tăng bào Kha Đa La.

Kha Đa La quay lại Thiếu Lâm tự :

- Bản tăng Tây Vực, bái kiến Thiếu Lâm trưởng lão.

Nói xong Kha Đa La lui về đứng ngay sau lưng Vô Cát Vũ.

Vô Cát Vũ chiếm lĩnh lối đài Long Hoa, hướng mắt về phía Thiếu Lâm nói :

- Thiên Nhất thiên sư... Chắc không phản đối Cát Vũ kế nhiệm chức vị Minh chủ của sư tôn.

Thiên Nhất thiên sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Thiện tai.. Thiện tai... Nếu Vô Danh kiếm chủ là truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục, thì rất xứng đáng là Minh chủ đời thứ hai.

Thiên Nhất thiên sư quay lại các đệ tử Thiếu Lâm :

- A di đà Phật... Tất cả đệ tử Thiếu Lâm hãy quỳ xuống tôn vinh Vô minh chủ.

Thiên Nhất thiên sư vừa nói vừa toan quỳ xuống hành lễ Vô Cát Vũ.

Bất ngờ từ trong đám cao thủ mai anh ẩn tích, một bóng người nhỏ nhắn phi thân lên. Người ăn vận xốc xếch, mặt còn non choẹt, nhưng tóc thì bạc phết, miệng phát tràng cười hi hi. Y hạ thân xuống đối mặt với Vô Cát Vũ, khoát tay như đuổi ruồi.

- Ê... Ê... Khoan lạy hấn... Khoan lạy hấn.

Thiên Nhất thiên sư liếc trộm Vô Cát Vũ đỉnh đầu lần tràng hạt nhìn người đó nói :

- A di đà Phật... Cuồng Nhân khách cũng có nhả hứng thi tài với bản tăng sao?

Cuồng Nhân khách phụng phịu nói :

- Ủ... Lão phu muốn thi tài đó... lão phu đâu tin tên này là đại truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục. Nếu y là Minh chủ sao lão phu lại không là Minh chủ chứ?

Thiên Nhất thiên sư cau mày :

- Lão cuồng si, tâm thức không ổn làm sao tranh giành ngai vị Minh chủ được chứ. A di đà Phật... Bản tăng mời Cuồng Nhân lão huynh hãy quay về chỗ của mình.

Cuồng Nhân khách cắn ngón tay trở, rồi bất ngờ buông luôn một câu mắng Thiên Nhất thiên sư :

- Tầm bậy... Mờ miệng thói tha... Lão phu mà nguoi dám chê không xứng chiếm chiếc ngai kia à. Xi..

Lão đột ngột xuống giọng :

- À.. Mà lão phu sẵn sàng nhường cho gã này, nếu y tìm lại được phu nhân của lão phu.

Vô Cát Vũ tăng háng ra hiệu cho Thiên Nhất thiên sư lui về sau.

Y quay sang đối mặt với Cuồng Nhân khách :

- Bỏn vương nghe nói lão là kẻ tạo ra hung kiếp cho Thiên Sơn phái có phải vậy không?

Cuồng Nhân khách gật đầu :

- Chính là lão phu.

Vô Cát Vũ hướng mắt về phía Thi San Hào :

- Thiên Sơn phái đã có bao nhiêu người chết bởi Cuồng Nhân khách.

Thi San Hào ậm ừ, rồi lí nhí nói :

- Dạ khoảng ba mươi người.

Cuồng Nhân khách xụ mặt xuống :

- Không phải... Tới ba mươi mốt người... Ta nhớ mà... Ta nhớ mà.

- Ba mươi mốt người cũng được.

Vô Cát Vũ nghiêm giọng nói với quần hào :

- Bốn vương chiếm ngự lời đài hôm nay, các vị cũng chưa thể tin ta là truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục. Nhân tiện Cuồng Nhân khách lên đây, Cát Vũ sẽ cho các vị chứng nghiệm võ công của Minh chủ Quan Di Phục.

Cát Vũ quay lại Cuồng Nhân khách :

- Lão đã giết người quá nhiều rồi, bốn vương phải thể thiên hành đạo.

Cuồng Nhân khách chỉ tay vào ngực mình :

- Người muốn đánh với lão phu à? Được... Được... Được lắm... Xin mời.

Cuồng Nhân khách nói dứt câu, hùng hổ lao luôn vào Vô Cát Vũ. Võ công của lão Cuồng Nhân khách thì ai cũng đều phải sợ. Thứ nhất bởi võ công của lão quá cao cường, thứ hai là một khi lão đã vận công đánh ai thì tuyệt nhiên đánh đến khi nào chết mới thôi. Các chiêu thức của lão thì như một người điên chẳng biết sống biết chết là gì, nhưng lại vô cùng tàn độc, lợi hại.

Cuồng Nhân khách quát lớn :

- Ra tay đi.

Lão vừa nói vừa vận đứng mười hai thành chân nguyên bản thân, trang phục căng phồng lên như một quả bóng, hai cánh tay phát ra những tiếng răn rắc nghe mà lạnh cả cột sống. Cặp hung nhân đỏ au như hai hòn than.

Vô Cát Vũ thấy Cuồng Nhân khách vận công nhưng tuyệt nhiên chẳng tỏ ra một chút gì gọi là căng thẳng, mà thần thái xem rất ung dung tự tại.

Cuồng Nhân khách quát lớn một tiếng :

- Chết.

Lão lao thẳng vào Vô Cát Vũ, song thủ như đôi tay kim đao phạt ngang chém xả vào yết hầu đối phương. Song thủ chưa tới mà kinh khí sắc bén đã phát tác hóa thành hai gọng đao quang xả vào thân ảnh của Vô Cát Vũ.

Cánh tay cát Vũ khẽ nhấc lên, ngũ sắc ẩn hiện trên cánh tay của họ Vô.

- Âm..

Đôi dao tay kim quang của Cuồng Nhân khách chạm vào cánh tay ngũ sắc của Cát Vũ, phát ra một tiếng nổ khủng khiếp. Cuồng Nhân khách lui luôn về sau hai bộ, hai tay buông thõng trông chẳng khác nào con gà bị xẻ cánh.

Một chiêu đầu tiên sát công đối phương, và Vô Cát Vũ chỉ đáp lại bằng một cái phui tay nhẹ nhàng mà Cuồng Nhân khách chẳng khác nào gà bị chặt cánh, quả đúng là một công phu tối thượng từ cổ chí kim chưa có.

Cuồng Nhân khách lộ hai cặp mắt than hồng, ý niệm cuồng si của lão tỏa ra trên đỉnh đầu ngổ như khói trong siêu nước sôi bốc lên ngàn ngút.

Cuồng Nhân khách hú lên một tiếng vang dội cả không trung, song thủ chấp lại, dậm lên lao thẳng vào Vô Cát Vũ. Lần này tấn công họ Vô, Cuồng Nhân khách chỉ có một ý niệm, nếu đối phương không chết thì mình chết. Một ý niệm giản đơn, nhưng được Cuồng Nhân khách bộc lộ bằng chiêu thức thì trong giang hồ có mấy ai đỡ nổi, hay tránh né được.

Vô Cát Vũ thấy Cuồng Nhân khách dụng đến tứ chiêu hai bên cùng chết, khẽ nhếch mép, vừa lắc vai vừa nói :

- Đây là tuyệt thức Thiên Long Quá Hải của Minh chủ Quan Di Phục.

Vừa nói vừa trở bộ pháp, chân khí tất nhiên phải tán mạn, không tập trung được, nhưng với Vô Cát Vũ thì khác. Thân ảnh của y chỉ chờ cho sát chiêu của đối phương còn cách hai tấc, thì vụt lên không trung chỉ trong chớp mắt. Rồi từ trên cao, vận mình ngổ như con rồng uốn khúc, chúc đầu xuống chộp trảo công vào Thiên Linh Cái của Cuồng Nhân khách.

Bốp...

Thân người nhỏ nhắn của Cuồng Nhân khách bị kinh khí vô biên của tuyệt thức Thiên Long Quá Hải vỗ thẳng vào huyệt Thiên Linh Cái, và sau tiếng bốp khô khốc, huyết đạo của lão đã bể nát. Thân thể chỉ còn biết gãy gục, lạch đạch, với sự tuyệt vọng trước cái chết thảm, mà quỷ thần chứng kiến cũng

phải rùng mình, lạnh gáy.

Với võ công của Cuồng Nhân khách, thế mà chỉ một chiêu công “Thiên Long Quá Hải”, Vô Cát Vũ đã đánh gục đối phương bằng một cái chết thảm khốc, bấy nhiêu đó thôi, quần hào đều khiếp mật, tan hồn.

Vô Cát Vũ hướng mắt về phía Thi San Hào :

- Bỏn vương đã thay công đạo tiêu diệt kẻ vấy máu Thiên Sơn phái cho thiếu hiệp.

Thi San Hào tiến lên phía trước, rồi quì xuống dưới chân Vô Cát Vũ :

- Minh chủ anh minh... Thiên Sơn phái kể từ nay tâm phục khẩu phục.

Tò thái độ hài lòng trước sự cung kính của Thi San Hào, Vô Cát Vũ nói :

- Thiếu hiệp hãy đứng lên đi. Kể từ bây giờ bỏn vương phong tặng danh hiệu Tà đại hội pháp cho Thi thiếu hiệp, và người vẫn chấp chương chức Chương môn Thiên Sơn phái.

- Đa tạ Minh chủ?

Thi San Hào quay lại các môn hạ Thiên Sơn phái, đồng dục nói thật chậm, như cố tình muốn cho tất cả quần hào đều nghe lời nói của y.

- Thiên Sơn phái kể từ nay là một Phân đà của Minh chủ võ lâm. Nhất nhất, tất cả mọi người đều tuân theo dụ truyền của Minh chủ. Ai bất tuân coi như đã phạm vào môn qui phản sư, nghịch đồ, chiếu theo hình luật mà phân xử.

Dứt lời nói tán dương Vô Cát Vũ xong, Thi San Hào lệnh cho tất cả môn hạ Thiên Sơn :

- Tất cả hãy quì xuống hành đại lễ Minh chủ.

Cao thủ Thiên Sơn hơi ngớ ngẩn bởi lệnh truyền của Thi San Hào. Họ không thể ngờ được, trong ngày đại hội Long Hoa ngỡ rằng Thiên Sơn phái đã chiếm ngự đỉnh cao võ lâm, phát dương quang đại, nhưng trở trêu thay lại trở thành ngày Thiên Sơn di tịch trên giang hồ.

Những lời nói của vị thiếu Chương môn, chẳng khác những lời cáo chung của Thiên Sơn phái, khi đại hội Long Hoa vừa bắt đầu.

Thiên Sơn phái như một bầy dê mất đầu, nhón nháo hẩn lên. Kẻ thì muốn giữ uy danh sư môn, người thì chấp nhận đứng về phía Thi San Hào chương môn. Thế là tự nhiên Thiên Sơn phái chia làm hai cánh, một thì đứng hẳn về bên quần hào Bạch đạo, một thì đã nhanh chóng nhập vào toán cao thủ Vô Thần giáo.

Thi San Hào neho mảy phóng hung nhãn vào nhóm người đứng tách ra, nhập vào quần hào Bạch đạo.

San Hào quát lớn :

- Các ngươi đã phạm tội phản sư, nghịch tổ, dám cãi nghiêm lệnh của ta. Thật đáng chết.

San Hào rú lên một tiếng, thân ảnh như ánh sao băng xẹt luôn vào đám cao thủ Thiên Sơn ly khai.

Song thủ khoa tròn một vòng, bỏ ra hai đạo cuồng phong mạnh tựa phong ba bão táp, đánh thẳng vào chân tâm hai cao thủ Thiên Sơn đứng gần nhất.

Thi San Hào bất thần xuất thủ, chiêu pháp lại vô cùng tàn độc, nên hai người kia không thể nào đón đỡ kịp, hoặc có thể né tránh sát chiêu của vị thiếu hiệp Chương môn Thiên Sơn.

Ầm..

Hai thân người văng bổng lên cao rơi bịch xuống đất, gãy gục vài cái, miệng hộc máu tươi, hồn lìa khỏi xác không kịp trối một lời.

Ra một chiêu đầu tiên, Thi San Hào đã tiêu diệt hai môn hạ Thiên Sơn trong nháy mắt, nên tỏ ra tự đắc vô cùng. Y chỉ tay vào mặt những kẻ còn lại.

- Bỏn Chương môn nề tình huynh đệ bấy lâu nay, cho các ngươi một cơ hội sau cùng, một là chết như hai tên nghịch tặc này, hai là phải đầu phục Minh chủ võ lâm.

Những người còn lại nhìn nhau. Họ cảm thấy như mình đang đứng giữa bầy sói mà chẳng một ai khả dĩ có thể cứu họ được. Ngay cả quần hào Bạch đạo, dù có trên trăm người nhưng xem chừng cũng chẳng khác gì môn phái Thiên Sơn.

Một người bức bách quá, tiến ra đứng đối mặt với Thi San Hào :

- Thi chương môn... Xin người hãy nghĩ lại công lao vun đắp của sư phụ và sư tổ mà rút lại thiên lệnh. Đến đại hội Long Hoa, ai cũng đều mong muốn phát dương quang đại Thiên Sơn, nhưng không ngờ... Chương môn hãy nghĩ lại.

- Nghịch tặc... Ngươi dám cãi lệnh Chương môn à?

Thi San hào vừa nói vừa vận công, song thủ đẩy luôn đạo lốc kinh công thẳng vào vị môn hạ đồng môn của mình.

Người này có lẽ đã chuẩn bị từ trước, nên Thi San Hào vừa phát tác kinh lực, thì y cũng dâng cao song thủ bỏ ngược trở lại hai đạo kinh đón chương công của Thiệu chương môn.

Àm..

Vị cao thủ Thiên Sơn đó, thối lùi luôn mười bộ. Rõ ràng võ công và nội lực của y không thể nào sánh bằng Thi San Hào đại đồ đệ của Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

Đánh cho môn hạ mình một chương không chút nương tay, Thi San Hào còn găm lớn :

- Ngươi thật đáng chết!

Cùng với lời nói thị oai đó, Thi San Hào dụng luôn bộ pháp Thiên Sơn dị bộ lao thẳng vào gã môn hộ đồng thời xuất trào công bỏ xuống thiên đình người đó.

- Chết.

Trào công của Thi San Hào xuất ra, ai cũng ngỡ chắc rằng cái đầu của người kia nhất định sẽ bể tan như quả dưa hấu.

Àm..

Thi San Hào lộn luôn ba vòng, té xuống đất. Người vừa đỡ ngón trào truy hồn đoạt sát của Thi San Hào là một mỹ phụ, nhan sắc tuyệt trần, nhưng nước da vẫn còn có vẻ bệnh hoạn lâu ngày.

Thi San Hào thấy có người cản trở trào công của mình, giận quá đứng bật dậy. Dung diện của y thèn thẹn nhìn đám môn hạ Thiên Sơn phái nói :

- Thì ra các ngươi mời cao nhân để phản lại di lệnh của Chương môn.

Quay lại mỹ phụ, San Hào nói :

- Mụ dám cản trở ta... Mụ phải chết.

Thiên Sơn Hào vừa nói vừa trở Thiên Sơn bộ pháp. Những bước chân của y nên thành thạch xuống đất ngỡ như có bảy voi đang tiến đến gần mỹ phụ. Sau mỗi bước chân của Thi San Hào, những dấu giày hiện ra rõ mồn một tiến đến cách mỹ phụ ba bộ, San Hào quát lớn :

- Đờ chương!

Cùng với tiếng quát như cộp găm đó, San Hào tổng thẳng vào đối phương một đạo kinh xoáy tròn, trông ngờ ngợ như một quả núi do y quăng ra.

Mỹ phụ chẳng nói một tiếng nào, chỉ xoay nhẹ cổ tay, đầu thì lắc nhẹ một cái.

Thiên Sơn lôi chương của Thi San Hào như chạm phải một đồng bần nhùn, rồi chìm luôn vào trong đó.

Thi San hào hốt hoảng, liền thu hồi chân khí tới về sau ba bộ. Y vừa trụ thân thì mắt đã nổ đom đóm.

- Bốp... Bốp... Bốp...

Trúng liền một lúc ba cái tát tai nẩy lửa, Thi San Hào ngồi bật luôn xuống đất, ngơ ngác nhìn mỹ phụ. Nếu như vừa rồi mỹ phụ muốn lấy mạng Thi San Hào quả chẳng một chút khó khăn gì, có thể nói còn dễ hơn lấy đồ vật trong túi, nhưng mỹ phụ không ra sát chiêu mà chỉ tát tai San Hào mà thôi.

Mỹ phụ nghiêm giọng :

- Ta tạm tha cái mạng của ngươi. Nhưng phải cảnh cáo ngươi vì tội sát thương đồng môn của mình.

Vô Cát Vũ từ lời đài Long Hoa gặt đầu tiến thẳng về phía San Hào và mỹ phụ.

Gã cúi xuống nhìn San Hào lắc đầu :

- Tà vệ hộ pháp không phải là đối thủ của Tiên Hạc cô phụ đâu.

Vô Cát Vũ dứt câu, phật nhẹ ống tay áo trường y màu xám tro. Một đạo khí nhấc bổng San Hào lên, quăng luôn vào đám môn hạ Vô Thần.

Bọn môn hạ Vô Thần giáo đỡ lấy San Hào đặt đứng luôn vào hàng cấm vệ cung nghinh.

Vô Cát Vũ mỉm cười nhìn Tiên Hạc cô phụ :

- Vương nương đã hết bệnh rồi à?

- Đa tạ... Bỏn nương đã may mắn hết bệnh.

- Vừa hết bệnh Vương nương đã xông pha rồi. Hay Vương nương muốn chiếm chiếc ngai Minh chủ võ lâm?

- Nếu ngươi là Minh chủ, thì nhất định ta phải tranh giành với ngươi. Tâm của bỏn nương đến đây không phải vì chức vị Minh chủ võ lâm đâu, mà muốn ngươi trả nợ thôi.

Vô Cát Vũ bật cười sần sặc :

- E rằng Vương nương không đòi nợ được rồi. Bỏn vương đã hàm thụ tất cả tuyệt học trong Bách Linh động, thế Vương nương có võ công gì mà dám đòi nợ bỏn vương chứ?

- Ta biết ngươi đã học hết tuyệt học của Minh chủ Quan Di Phục, nhưng dù ngươi có võ công cao thâm đến đâu ta cũng không nhắm mắt làm ngơ để ngươi làm mưa, làm gió trên giang hồ.

- Vương nương đã nói vậy thì bỏn tọa thử võ công của Vương nương coi đã đạt đến canh giới nào.

- Ta rất sẵn sàng.

Vô Cát Vũ nghiêm mặt :

- Nếu trong ba chiêu bỏn tọa không bật miệng được Vương nương thì thế ly khai khỏi lời đài Long Hoa này.

Tiên Hạc cô phụ lắc đầu :

- Xem ra ngươi tự thị quá.

Vô Cát Vũ sa sầm mặt lại, quát lớn một tiếng :

- Thiên Long chi.

Y vươn mình tới trước, hai tay xĩa về phía Tiên Hạc cô phụ, lập tức có một đạo tử quang từ hai ngón tay trở và giữa bắn xẹt tấn công ngay vào yết hầu đối phương.

Tiên Hạc cô phụ đâu phải tầm thường, nếu võ công tầm thường thì đâu có thể đào luyện ra được Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam.

Ngon tử quang vừa thoát ra khỏi hai ngón tay Vô Cát Vũ, Tiên Hạc cô phụ liền trở bộ pháp khinh thân vô cùng kỳ ảo thoát về sau.

- Âm..

Mặt đất cháy nám đen, nhưng ngọn Thiên Long chi vẫn không thu hồi lại. Ngon tử quang đó như một lưỡi kiếm dài ngoằn, nhấc mũi lên khỏi mặt đất tiếp tục tấn công Tiên Hạc cô phụ.

Phát khí thành kiếm thuật thì trên giang hồ ngoài Minh chủ Quan Di Phục mười năm về trước. Vô Cát Vũ là người thứ hai. Chỉ với ngọn chi khí Thiên Long như con rồng xanh quẫy khúc, uốn lượn, đã bắt Tiên Hạc cô phụ phải vất vả né tránh, không còn đâu thời gian vận chuyển chân ngươn phản công.

Mặc dù bộ pháp khinh thân của Tiên Hạc cô phụ vô cùng huyền ảo, cao minh, nhưng xem ra cũng khó thoát khỏi vùng chi khí tử quang Thiên Long chi.

Quần hào đứng lò măt ra nhìn bởi sự linh diệu không thể nào lường nổi của Thiên Long chi pháp. Họ ngỡ như trong chu vi tám trượng, tất cả mọi con đường thoát thân của Tiên Hạc cô phụ đều bị phong tỏa.

Một bóng người từ trong nhóm ẩn sĩ kỳ quan bắn xẹt vào cục trường, khi ngọn Thiên Long chi quạt xéo ngang một đường chực cắt đôi thân người Tiên Hạc cô phụ.

Âm..

Thiên Long chi đã được Vô Cát Vũ thu hồi, Tiên Hạc cô phụ trụ thân, thần sắc xám ngắt như con bạo bệnh lại tái phát.

Đứng chắn trước mặt Tiên Hạc cô phụ là lão quái Phi Thiên Thiết Bức. Một đại cao thủ Hắc đạo lấy lưng khắp cõi Trung Nguyên.

Vô Cát Vũ nghiêm mặt :

- Quái lão... Ngươi dám ra mặt cản bỏn vương à?

Lão quái Thiết Bức bậm môi :

- Lão phu không thể để ngươi giết Vương nương.
- Lão muốn chết thay cho Tiên Hạc cô phụ?

Quái lão bắt thần gật đầu :

- Thần vương đã thu nạp võ công trong Bách Linh động, chiếc ngai Vô lâm Minh chủ cũng đã thuộc về ngươi, nhưng lão phu đâu thể nào nhắm mắt để ngươi hạ thủ Vương nương.

Vô Cát Vũ nhếch mép khinh thị :

- Thế lão không sợ Vô Cát Vũ này bộc bạch bí mật ra à?
- Dù có tỏ lộ bí mật ở đây, lão phu cũng chẳng màng tới nữa.

Vô Cát Vũ hừ một tiếng :

- Nghĩ ra người như lão cũng chẳng nên sống làm gì?
- Vô Cát Vũ... Lão phu cũng đã nghĩ như ngươi. Ta chẳng nên sống làm gì?

Vô Cát Vũ nhếch mép. Lần nhếch mép này của y quả thật là nham hiểm. Cát Vũ ngửa mặt cười khanh khách. Nghe Vô Cát Vũ cười, ai cũng nổi da ốc đầy người. Cắt đứt tràng cười đó, Cát Vũ mới nhìn quái lão Thiết Bức nói :

- Được... Ngươi muốn chết... Bỏn vương sẽ cho ngươi được chết.

Vô Cát Vũ hú lên một tiếng vang dội, thân ảnh vọt lên cao như con giao long bay lên không trung. Y vận mình một cái, đạp chân, chúc người xuống, mười ngón tay vươn ra chop thẳng vào đỉnh đầu lão quái Thiết Bức.

Lão quái Thiết Bức trụ bộ, tổng ngược trở lên hai đạo kinh đón mười đạo từ quang từ mười ngón tay của Cát Vũ. Trong kinh khí của lão quái thấp thoáng hai bóng đen kịt.

Àm..

Hai cánh doi bị hai luồng chỉ Thiên Long chém rụng rơi trở lại xuống đất, còn kinh khí của lão quái Thiết Bức thì bị những luồng Thiên Long chỉ xuyên qua, cắt thành những luồng gió hiu hiu sau tiếng nổ.

Thiên Long chỉ vẫn ào ào bắn xuống lão quái.

- Rét!...

- A...

Thiết Bức lão quái đứng chôn chân một chỗ, hai tay của lão đã bị tiện lia rơi xuống bên cạnh. Hai vòi máu phun ra, phun luôn vào cả trang y của Tiên Hạc cô phụ.

Thiết Bức lão quái ngồi bệt xuống đất sắc diện biến đổi xám ngoét như xác chết.

Tiên Hạc cô phụ nhanh chóng phát tác chỉ công điểm vào các huyệt đạo trên hai cánh tay của lão để cầm máu.

Vô Cát Vũ neho mày chiếu hung nhãn vào Thiết Bức lão quái và Tiên Hạc cô phụ, gằn giọng nói :

- Bỏn vương không cần bận tay với các ngươi.

Cát Vũ khoát tay ra lệnh :

- Tam vương Hộ pháp... Thu nạp họ cho bỏn vương.

Tam vương U Linh môn, Hắc Quỷ Vô Thường, Thanh Quỷ Vô Ảnh và Tam Quỷ Gia Di Đầu từ trong nhóm cao thủ ẩn sĩ thoát lướt ra.

Cả ba chia làm ba hướng, cùng một lượt vỗ những đạo chuông kinh đánh thẳng vào Tiên Hạc cô phụ và lão quái Thiết Bức.

Tiên Hạc cô phụ vừa mới vận công phóng chỉ bế huyệt cầm máu cho lão quái, vừa chống đỡ với Tam vương U Linh môn, nên chẳng khác nào kẻ bị trói mà phải chống đỡ với ba cao thủ Hắc đạo kỳ tuyệt trên giang hồ.

- Âm... Âm... Âm..

Mặc dù phải chống đỡ một lúc với Hắc Quỷ Vô Thường, Thanh Quỷ Vô Ảnh và Tam Quỷ Gia Di Đầu, nhưng Tiên Hạc cô phụ vẫn không mất bình tĩnh, mà chỉ phong vân phong bế đại huyết cảm máu cho Thiết Bức lão quái.

Mười chiêu từ Tam vương U Linh môn phát tác chớp mắt đã trôi qua, nhưng họ vẫn chưa ép được Tiên Hạc cô phụ rơi vào thế hạ phong.

Lão quái Thiết Bức gượng nói :

- Vương nương hãy để mặc lão phu mà đi đi. Chúng ta không phải là đối thủ của đại ma đầu. Vương nương thoát đi rồi, cho lão phu nhắn một lời tạ tội với Chu Cẩm Băng. Nói với Cẩm Băng rằng, ta có tội với nàng, còn sư đệ Tần Khải Siêu chẳng có tội gì cả, và Tĩnh Bình... chính là con của ta.

Tiên Hạc cô phụ vừa đánh vừa hỏi Thiết Bức :

- Ngươi nói ta chẳng hiểu gì cả?

- Ta đã nhờ Vô Cát Vũ chế tác một khuôn mặt của Tần Khải Siêu để dẫn dụ nàng vào cớ mộ động thỏa mãn dục vọng của mình. Và cũng chính ta đã khoát khuôn mặt của Vô Thần chương giáo, động...

- Ta hiểu rồi..

- Vương nương hãy đi đi.

- Ta không thể để ngươi chết ở đây được. Ngươi đã cứu Tiên Hạc cô phụ này.

- Vương nương cạn kiệt chân nguyên mà cùng chết với ta thôi. Ta đáng chết lắm. Ta có tội nặng, vì ta mà Tần sư đệ với Chu sư muội không được sắc duyên tơ tình.

- Ngươi có nói gì đi nữa cũng không chuộc được lỗi lầm.

- Tần sư đệ chắc hận ta lắm. Vì ta đã giả trang người làm nhục Chu sư muội, còn tuyên thệ, đã có hoa thì không bao giờ cần hoa. Vương nương... ta chết không nhắm mắt.

- Ngươi đừng nói nữa. Máu ra nhiều hơn. Bây giờ ngươi hãy vận công bế tỏa huyết đạo của mình. Một mình ta có thể cản ngăn ba tên ác ma này được.

- Nhưng Vương nương không phải là đối thủ của Cát Vũ.

Tiên Hạc cô phụ lắc đầu :

- Ta không thể nhắm mắt làm ngơ để y đạt thành khát vọng, bá chủ võ lâm.

Vừa nói đến đây, Tiên Hạc cô phụ chớp thấy bóng chưởng đen kịt từ trên cao bổ xuống đầu mình, liền đưa ngọc thủ phát ra một đạo âm kinh đầy hắc chưởng ngược trở lại.

Tiên Hạc cô phụ vừa thu hồi chân nguyên, thì trước mặt nhập nhoạng một tấm lưới tỏa kim quang óng ánh.

Tiên Hạc cô phụ nheo mày nhận định, Tam vương U Linh môn đã giở trò, dùng lưới kim quang chụp xuống mình.

Tiên Hạc cô phụ thộp luôn vào gáy quái lão Thiết Bức, tung mình phi thân lên cao.

Tam Quỷ Gia Di Đầu bật cười khanh khách. Tiếng cười của y khiến Tiên Hạc cô phụ chột dạ, quay nhìn lại thấy dưới chân mình, Tam vương U Linh môn kết thành hình chữ phẩm, một người giữ một đầu lưới đón dưới chân bà.

Không thể đề khí phi thân phiêu phiêu mãi, đến giới hạn nào đó, phải giải tỏa hạ thân xuống, nhưng bên dưới thì đúng là một cái bẫy. Tiên Hạc cô phụ khó lòng thoát ra khỏi mảnh lưới đó.

Quắc!

Tiếng Bạch nhi vút lên lạnh lạnh, rồi đôi chân đã quặp hai bờ vai của Tiên Hạc cô phụ lướt ra ngoài tám trượng, nhẹ nhàng đặt bà xuống trước quần hào Bạch đạo.

Tuệ Nam và Bá Ngôn từ trên lưng hạc phi thân xuống. Cả hai đồng loạt quì xuống trước mặt Tiên Hạc cô phụ :

- Sư mẫu... Tội con đến trễ.

Tiên Hạc cô phụ mỉm cười :

- Các con đến rất đúng lúc.

Thấy Bạch Hạc tiên cô xuất hiện, quần hào Bạch đạo ai nấy đều rạng rỡ vô cùng. Họ như được tăng thêm sức mạnh, đồng loạt kết nhau đứng hẳn về phía Bạch Hạc tiên cô, Tiên Hạc cô phụ, Bá Ngôn.

Lực lượng tham dự Long Hoa đại hội nhanh chóng chia làm hai cánh. Một bên là Vô Cát Vũ với những đại ma đầu khét tiếng vô lâm, thêm vào đó là những môn phái lớn gồm Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái bang, Thiên Sơn.

Vô Cát Vũ nhìn quần hào Bạch đạo nhếch mép cười :

- Có lẽ hôm nay giang hồ chỉ còn lại mỗi một môn phái mà thôi.

Năm sáu bóng người từ dưới chân núi Long sơn chạy lên nhanh không thể tả. Khi họ xuất hiện, ai nấy đều ngỡ ngàng ngỡ ngác. Những người đó không ai khác chính là Thiên Nhất thiên sư, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, Thái Ất chân nhân, Côn Luân chưởng giáo và cả Ngọc Diện Thất Tinh La Sát.

Trên giang hồ lần đầu tiên xuất hiện một chuyện kỳ như thế này. Bởi một lúc có tới hai vị Chưởng môn Thiếu Lâm, hai Võ Đang chân nhân, hai Côn Luân trưởng lão, và những người giống nhau đến độ không thể phân biệt được.

Những người đó đứng ngay vào bên Tiên Hạc cô phụ.

Thiên Nhất thiên sư nói :

- Vương nương... Chúng tôi may mắn được Ngọc Diện Thất Tinh La Sát cứu thoát khỏi thiên lao, nên mới kịp đến đây.

- Các vị đến thật đúng lúc. Nếu các vị không đến thì chúng tôi khó lòng ngăn trở được ác ma chiếm ngự chức vị Minh chủ vô lâm.

Thiên Nhất thiên sư tiến ra phía trước nhìn về nhóm tăng lữ chùa Thiếu Lâm :

- A di đà Phật... Các chư huynh đệ hãy nghe bản tăng phân giải.

Các nhà sư chùa Thiếu Lâm nhìn Thiên Nhất thiên sư rồi quay sang Thiên Nhất thiên sư giả.

Thiên Nhất thiên sư giả chỉ tay vào mặt Thiên Nhất thiên sư vừa mới xuất hiện :

- Ngươi dám giả mạo bản Trưởng lão...

- A di đà Phật... Nếu các hạ tự nhận mình là Trưởng lão Thiên Nhất thiên sư thì hãy tụng ba thời pháp Tam Tạng Kim Quang Phật.

- Hừ... ngươi...

- Nếu các hạ không tụng được thì các hạ đã mang dung diện của bản tăng đăng giới trò ma quỷ, hý vọng tăng chúng không phân biệt đầu chánh, đầu tà, đầu chân thiện mỹ, đầu ác giả ma vương.

Thiên Nhất thiên sư dứt câu, tay lần tràng hạt, niệm Phật hiệu rồi tụng luôn ba thời pháp Tam Tạng Kim Quang Phật.

Ba tạng kinh thời pháp Kim Quang Phật chỉ duy nhất truyền cho những Chưởng môn trụ trì Thiếu Lâm, còn tuyệt nhiên chẳng bao giờ truyền ra ngoài.

Thiên Nhất thiên sư tụng xong, tất cả chúng tăng đồng thanh chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Quần hào bạch đạo vô cùng mừng rỡ. Bởi chỉ trong thoáng chốc, với sự xuất hiện của các vị Chưởng môn nhân, lực lượng của họ đã hơn hẳn phe hắc đạo.

Cục trường chia làm hai phái cân bằng với nhau. Võ Lâm Thánh Tăng niệm Phật hiệu, rồi trở luôn di thân đại pháp gia cướp lại hộp ngọc thư của Minh chủ Quan Di Phục.

Giữa lúc đó, bất ngờ có tiếng cười rung chuyển cả cục trường, khiến bất cứ ai cũng đều giật mình, thót ruột có tiếng hô lớn: “Thiên Thế Thần Ma giá lâm”.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thiên Thế Thần Ma

Tiếng cười rộn lên dữ dội, rồi một người vận trường y đen kịt như một con quạ đen. Khuôn mặt nhọn hoắc, khô choắt, ngồi trên chiếc long xà lướt thẳng vào Long Hoa lôi đài.

Dừng long xà giữa lôi đài, Thiên Thế Thần Ma quắc mắt nhìn khắp một lượt, rồi mới lên tiếng nói :

- Quan Di Phục đâu. Hãy ra đây đi. Lão phu đòi lại ngươi món nợ mười năm về trước.

Vô Cát Vũ thấy Thiên Thế Thần Ma vội bước ra nghênh tiếp :

- Cung nghinh lão sư giá lâm...

Thiên Thế Thần Ma chỉ đám quần hào Bạch đạo :

- Phải chúng là người của Quan Di Phục?

- Thừa vâng!

Thiên Thế Thần Ma hừ một tiếng. Hai ống tay áo hất y giữ mạnh một cái về phía quần hào. Hai đạo kinh đen kịt như tróc xoáy cuộn cuộn ra, ập vào mười vị tăng lữ đứng ngay hàng đầu.

A! A! A...

Đạo hắc kinh vừa tan biến, thì thân xác mười vị cao tăng Thiếu Lâm chỉ còn là những bộ xương khô, trông thật là kinh hãi.

Tiên Hạc cô phụ vội nắm tay Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam, nói :

- Tuệ Nam... Nguy rồi... Lão ác nhân Thiên Thế Thần Ma đã luyện thành Bạch Cốt ma công.

Tiên Hạc cô phụ liền quay lại Thiên Nhất thiên sư :

- Thiên sư... chúng ta phải rút khỏi chốn này ngay thôi. Ở lại chừng nào, tất cả mọi người sẽ chết hết bởi tay lão quỷ.

Thiên Nhất thiên sư gật đầu nói :

- Vương nương hãy dẫn mọi người nhanh chóng rút ra phía sau núi Long Sơn, vào hang tịnh thất cổ thủ trong đó. Để bản tăng ở lại cản tay ác thần.

- Không được. Đại sư hãy dẫn mọi người đi đi... Ta và Tuệ Nam ở lại may ra kéo dài thời gian hơn.

Tuệ Nam xen vào :

- Đại sư.. Chúng ta còn có cứu tinh... Tuệ Nam tin tưởng nhất định Cát Nhượng sẽ đến đây. Tạm thời đại sư hãy đưa mọi người vào hang tịnh thất cổ thủ bên trong, tiểu nữ và sư mẫu ở lại cản tay ác thần được rồi.

Tam Kiếm Đoạt Hồn vùng vằng :

- Chúng tôi đâu thể để Vương nương và Tiên cô ở lại mà mình thì chạy trốn lão ma đâu chứ? Có chết thì tất cả cùng chết. Chết vì cống đạo giang hồ, còn hơn sống cúi đầu tui nhục!

Tiên Hạc cô phụ thờ dãi một tiếng :

- Các vị còn sống thì còn có ngày phục hồi quang đạo võ lâm, chứ chẳng may chúng ta chết hết thì còn ai dám nhận trọng trách đó sau này?

Tiên Hạc cô phụ vừa dứt câu, đã nghe tiếng Vô Cát Vũ nói :

- Có lão sư Thần Ma ở đây, bốn vương cho các ngươi một cơ hội bảo toàn sinh mạng. Ai theo về với bốn vương và lão Thần Ma thì bước ra nhập vào giáo chúng Vô Thần. Còn ai chống đối thì ở lại đó chờ chết.

Mọi người nhìn nhau lưỡng lự không biết chọn con đường nào.

Vô Lâm Thánh Tăng đồng chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Hai người cùng tiến ra đứng đối mặt với Thiên Thế Thần Ma. Một người nghiêm giọng nói :

- Cối trần hư vô... Thần Ma hãy buông tay đạo đồ tể đáng sợ về cõi biết bàn. Bằng như không tay sẽ nhuộm máu, khó mà tìm cảnh giới tịch diệt.

Thiên Thế Thần Ma quay sang Vô Cát Vũ hỏi :

- Hai lão trọc đầu là ai vậy?

- Thưa. Họ là Vô Lâm Thánh Tăng. Người giữ di ngôn của Minh chủ Quan Di Phục.

- Thế à!

Thiên Thế Thần Ma vừa nói vừa vươn tay về phía Vô Lâm Thánh Tăng. Không biết lão ma dụng công phu gì, chỉ nghe một tiếng rắc, ngỡ như cánh tay của lão thoát ra khỏi thân, phóng vút về phía Vô Lâm Thánh Tăng nhanh như một tia chớp.

Có lẽ chỉ vừa vận một phần mười thời gian chớp mắt. Thiên Thế Thần Ma đã đoạt hộp ngọc trên tay Vô Lâm Thánh Tăng, mà hai người còn đứng bất động chưa có chút phản xạ gì.

Khi Vô Lâm Thánh Tăng biết được, thì hộp ngọc đã nằm gọn trong thủ pháp của Thiên Thế Thần Ma rồi.

- A di đà Phật... Chúng tăng phải đại khai sát giới.

Vô Lâm Thánh Tăng hú lên một tiếng, hai người liền hợp thành một, phi thân lăn xả vào Thiên Thế Thần Ma, giờ song thủ chực bỏ một chương gắng long vào đỉnh đầu ác thần.

A!

Kinh khí của Vô Lâm Thánh Tăng chưa kịp thoát ra, thì huyết Thiên Linh Cái của họ đã vỡ nát rồi. Không một ai thấy Thiên Thế Thần Ma xuất thủ lúc nào. Tất cả mọi người cảm tưởng như Thiên Thế Thần Ma là một phán quan vô thường, chỉ một việc gạch tên những người nào dám chống lại lão mà thôi.

Quần hào Bạch đạo thấy cái chết của hai vị Vô Lâm Thánh Tăng, những cột trụ lầy lừng Trung Nguyên quá nhanh như vậy, đồng loạt lùi hẳn về sau một bộ.

Vô Cát Vũ nghiêm mặt :

- Các người còn chờ gì nữa mà chưa qui lạy lão tổ sư?

Mặc cho Cát Vũ nói, Thiên Thế Thần Ma khẽ bóp nhẹ, hộp ngọc bể nát, lòi ra bức di thư bằng da dê. Lão đưa bức di thư lên trước mắt, cười khàng khặc, quay lại mọi người lão hỏi :

- Các người nghe Quan Di Phục để lại cái gì đây?

Thiên Thế Thần Ma đọc lớn :

“Bổn nhân sau khi đoạt chức vị Minh chủ vô lâm, vội vã phải ra đi, bởi biết một người sắp tái xuất giang hồ, gieo sát kiếp cho bá tánh. Người đó chính là Thiên Thế Thần Ma.

Mặc dù võ công bổn nhân có thể không chế được Thiên Thế Thần Ma, nhưng rất tiếc bản thân vốn không có căn cơ với võ học, nên sau trận huyết đấu này, nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Vậy ai chiếm ngự được ngai vị Minh chủ sau lần đại hội Long Hoa thì mau chóng đến địa huyết thạch phòng, lăng mộ của bổn nhân, hàm thụ công phu hợp nhất giao long, rồi nhập luôn Bách Linh động luyện Càn Khôn tâm pháp, thì không chế ác thần chẳng khó khăn gì.

Minh chủ Quan Di Phục

Ngoại danh Càn Khôn thượng nhân.”

Thiên Thế Thần Ma quay sang Vô Cát Vũ :

- Đại đệ tử. Võ công trong Bách Linh động có phải như lời Quan Di Phục nói không?

Cát Vũ lắc đầu :

- Đệ tử đã nghiên cứu hết những võ công của Quan Di Phục để lại. Và cảm thấy không có thứ công phu nào khả dĩ đối đầu lại với Bạch Cốt ma công của lão sư.

- Thế thì tốt lắm.

Thiên Thế Thần Ma quay lại quần hào Bạch đạo, lão nói :

- Các ngươi còn chờ gì nữa, chưa chịu qui xuống lạy bốn lão sư. Hay đợi gã Càn Khôn thượng nhân Quan Di Phục đội mồ sống dậy à?

Hai mươi cao thủ Bạch đạo bước ra, tiến về phía Thiên Thế Thần Ma qui xuống :

- Chúng môn hạ kính bái đại lão tổ.

Thiên Thế Thần Ma gật đầu :

- Các ngươi hãy đứng lên đi.

Hai mươi người đó đứng lên, nhập luôn vào nhóm cao thủ Vô Thần giáo.

Thiên Thế Thần Ma chỉ Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh, lão hỏi :

- Lão râu dài kia là ai?

Cát Vũ trả lời :

- Bẩm đại lão tổ. Lão già đó chính là Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh.

Thiên Thế Thần Ma gật đầu :

- Báo lão đến qui phục bốn nhân.

Cát Vũ ngược nhìn Thiên Sơn nhất lão nói :

- Lão tổ muốn Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đến hành đại lễ.

Hoàng Kỳ Anh nheo mày :

- Lão phu mà hành đại lễ lão ma đầu sao? Lão ma ngươi đừng mộng tưởng.

Hoàng Kỳ Anh chỉ tay vào mặt Thiên Thế Thần Ma :

- Lão phu chỉ có thể lấy mạng lão ác thần mà thôi.

Vừa nói, Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh trở luôn bộ pháp Di Thân Thiên Sơn, lừng lững tiến về phía Thiên Thế Thần Ma.

Sau mỗi bước chân của Thiên Sơn nhất lão đều để lại dấu chân lún sâu dưới đá non hai tấc.

Thiên Thế Thần Ma bật cười khàng khặc, lão cất tiếng nói :

- Lão chống đối bốn nhân?

Vừa nói Thiên Thế Thần Ma giữ hai ống tay áo trường y đẩy tới Thiên Sơn nhất lão.

Rắc!

Song thủ của lão nhoáng lên, ngỡ như kéo dài ra, chộp thẳng vào người Hoàng Kỳ Anh nhanh không thể tả.

Đã chuẩn bị từ trước, Hoàng Kỳ Anh vừa thấy bóng thủ pháp quái dị, vô thường liền vận công đến mười hai thành tu vị bỏ ngược trở lại một đạo Thiên Sơn chưởng pháp đón bóng thủ pháp ác thần.

Ầm!

Thiên Sơn nhất lão tiến lên tám bộ, thì lùi lại đứng tám bộ. Toàn thân run lẩy bẩy, tay ôm ngực, miệng trào máu tươi, trông thảm hại vô cùng.

Thiên Thế Thần Ma cười khẩy nói :

- Võ công của ngươi có thể mà dám chống lại bốn nhân. Đã chống thì ngươi phải chết.

Vô Cát Vũ ôm quyền quay sang Thiên Thế Thần Ma :

- Lão tổ sư, để cho đệ tử thu nạp lão già cứng đầu này.

- Ngươi hãy thu nạp lão thất phu đó.

Vô Cát Vũ nhẹ điểm mũi giày, trở luôn thân pháp Thiên Long, quấy khúc trên không, mười đạo chỉ công Thiên Long như mười tia sét từ trên cao nhắm thẳng vào Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh bổ thẳng xuống.

Sinh mạng của Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ anh xem như đã được định đoạt bởi Thiên Long chỉ của Vô Cát Vũ. Nhưng giữa cái ranh đi vào cõi chết, một người đội nón rộng vành, có rèm che dung diện băng ra. Người đó không ngần ngại dùng thân che mười đạo chỉ Thiên Long của Vô Cát Vũ.

A!

Người đó té sập xuống đất, chiếc nón rộng vành bị chỉ phong chém rớt ra ngoài, các cao thủ Thiên Sơn đều sững sốt bởi nhận ra người vừa cứu Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh chính là Ma Nữ Cuồng Sĩ Trần Thụy Nhắm.

Thiên Sơn nhất lão bậm môi, đầu đón gọi :

- Thụy Nhắm.. Nhắm nhi..

Thụy Nhắm rướm lệ trên hai khóe mắt, ráng giọng nói :

- Sư phụ... tha tội cho Nhắm nhi..

- Con không có tội gì cả... Nhắm nhi.. con không có tội gì cả.

Thụy Nhắm từ từ nhắm mắt lại, hai cánh môi khẽ điểm một nụ cười gượng gạo, tắt thở trong sự hối tiếc của Chương môn nhân Thiên Sơn phái.

Vô Cát Vũ nhếch mép nói :

- Lão thất phu có một ái đồ rất ngoan ngoãn và trung thành.

Thi San Hào đứng run cầm cập khi thấy Thụy Nhắm chết trước mắt. Y thở hồng hộc, rồi hú lên một tiếng, lăn xả vào Vô Cát Vũ.

- Đền mạng sư muội cho ta!

Từ phía sau, San Hào vận đúng mười hai thành công lực, thúc song quyền vào lưng Cát Vũ, với một chiêu thức quyết sát từ bốn phương.

Nghe hơi gió phía sau mình, Cát Vũ chẳng hề quay lại, mà chỉ hơi nghiêng vai, miệng thì nói :

- Phản đồ... nguoi cũng đáng chết.

Hai ngón trỏ và giữa khép lại, phóng một đạo Thiên Long chỉ bắn ngược về sau.

Thi San Hào vừa áp tới đã đổ sập xuống đất. Đầu đã bị ngón chỉ Thiên Long đập bể nát như quả dưa hấu.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh đứng bất động như pho tượng chẳng còn thần thức.

Thiên Nhất thiên sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật..

Sau tiếng niệm Phật ấy, đại sư nghiêm giọng nói :

- Phật môn cấm sát sanh, nhưng hôm nay không thể mở khai sát giới. Tất cả chúng tăng hãy vì đạo nghĩa giang hồ mà tiêu trừ ác thần.

Thiên Sơn nhất lão Hoàng Kỳ Anh cũng nghiêm giọng di lệnh :

- Tất cả Thiên Sơn phái hãy cùng với chúng tăng Thiếu Lâm diệt trừ quần ma.

Hai vị trưởng lão đều ra lệnh, quần hào Bạch đạo cùng một lượt lao về phía các cao thủ Vô Thần giáo và Thiên Thế Thần Ma.

Hai người vừa rời hàng hào hức băng mình lên, thì nhanh chóng nằm bẹp xuống đất, đầu đã bể nát bởi thần công tà quái Bạch Cốt ma công của lão ma thần.

Tất cả mọi người đồng loạt lùi về chỗ đứng của mình.

Vô Cát Vũ sầm mặt xuống :

- Rượu mời các nguoi chê, lại muốn uống rượu phạt.

Cát Vũ chỉ tay vào đám quần hào Bạch đạo :

- Hôm nay không làm cỏ các ngươi, ngày mai đại họa cho giang hồ.. Bỏ vương ra lệnh... Tiêu diệt tất cả bọn chúng!

Cát Vũ vừa dứt câu, Bá Ngôn đã bước ra, khoát tay liên tục :

- Khoan... khoan...

Cát Vũ ngạc nhiên nhìn sững Bá Ngôn, hỏi :

- Ngươi là ai mà dám bảo ta dừng tay?

Bá Ngôn cười tủm tỉm :

- Thần Vương không biết Bá Ngôn, chứ Bá Ngôn thì rất biết Thần Vương và lão Thần Ma.

- Ngươi ra đây để chống lại bỏn vương và lão tổ sư à?

Bá Ngôn lắc đầu le lưỡi, nói :

- Eo ôi... Bá Ngôn đâu dám chống lại Thần Vương và lão tổ sư?

Thần ma nghe nàng nói liền dời mắt quan sát Bá Ngôn.

Bá Ngôn nhìn thẳng vào mặt lão. Hai người chạm nhãn mà xem ra Bá Ngôn chẳng hề tỏ ra e dè gì.

Thiên Thế Thần Ma gật đầu nói :

- Nha đầu... Xem ra ngươi căn cốt hơn nhiều người. Lão phu rất thích ngươi. Hãy lại đây với ta.

Bá Ngôn cười khúc khích :

- Bá Ngôn được lão tổ để mắt tới thật phúc đức mười đời. Nhưng lúc này đến với lão tổ, Bá Ngôn sợ...

- Nha đầu sợ gì?

Bá Ngôn cười hi hi :

- Bá Ngôn đến với lão tổ sợ mọi người cho là Bá Ngôn sợ chết mà đầu phục ác thần. Tiếng xấu đồn xa, sau này Bá Ngôn làm sao nhìn mặt mọi người đặng.

Thiên Thế Thần Ma ngửa mặt cười khàng khặc :

- Nha đầu... Ngươi đừng lo chuyện đó. Lũ chuột nhắt kia sắp chết đến nơi rồi. Hay ngươi cứ đứng qua một bên để lão tổ làm thịt hết lũ chó cho ngươi thấy.

Bá Ngôn khoát tay :

- Ấy... lão tổ đừng làm như vậy... Để Bá Ngôn đến thương lượng với mọi người xem sao. Biết đâu tất cả đều theo về với lão tổ. Máu không phải đỏ, người không phải chết thể hay hơn chứ.

- Nha đầu nói nghe cũng được, nhưng lão sợ ngươi không thuyết phục được lũ thất cơ kia.

- Lão tổ tin đi mà... Thần Vương nói không được, chứ Bá Ngôn nói nhất định họ sẽ nghe.

Vô Cát Vũ nheo mày :

- Nha đầu, ngươi tính giờ trò gì?

Thiên Thế Thần Ma nạt ngang Cát Vũ :

- Cát Vũ... Hãy để cho Bá Ngôn thử coi. Lão tổ muốn thấy Bá Ngôn hành xử như thế nào?

Bá Ngôn ôm quyền xá Thiên Thế Thần Ma một cái :

- Đa tạ lão tổ đã có lòng tin tiểu nữ.

Nàng quay lại quần hào Bạch đạo, oang oang nói :

- Các vị nghe Bá Ngôn nói đây nè. Chúng ta lúc này không thể gọi là đối thủ của Thiên Thế Thần Ma lão tổ và Thần Vương Kim Mao Vô Cát Vũ.

Chống thì chết, theo thì nhục. Hai con đường đó, dứt khoát không thể chọn được con đường nào rồi.

Bá Ngôn liếc xéo qua Tuệ Nam, truyền âm nhập mật nói vào tai nàng :

- Tỷ tỷ, tính sao bây giờ?

Tuệ Nam truyền âm đáp lại Bá Ngôn :

- Muội cố gắng kéo dài thời gian lâu chừng nào, tốt chừng nấy. Tỷ tỷ sẽ cố gắng nghĩ cách để mọi người thoát khỏi Long Sơn này.

- Để gì họ cho chúng ta thoát ly khỏi nơi này?

- Tỷ tỷ hy vọng Cát Nhượng sẽ đến... Dứt khoát Cát Nhượng sẽ đến đây.

- Muội có cách rồi.

Nàng quay lại đối mặt với Thiên Thế Thần Ma :

- Lão tổ...

- Nha đầu, có thuyết phục được lũ thất cơ đó không?

Bá Ngôn tủm tủm cười :

- Lão tổ... họ đã đồng ý qui phục lão tổ rồi.

- Thế thì bảo chúng đến qui dưới chân lão phu.

- Họ sẽ qui thôi, nhưng còn một người...

- Người nào?

Bá Ngôn nhướng mắt :

- Tiểu nữ nói ra sợ lão tổ cho là mình ngoa ngôn, gian xảo rồi đánh tiểu nữ chết.

- Ngươi nói đi, lão tổ không đánh ngươi đâu!

- Vậy tiểu nữ nói đây... Họ nói rằng, tất cả mọi người đều đã tôn Giang Hồ Kim Tái Nhứt Đẳng Vô Cát Nhượng làm Minh chủ Võ lâm... Có Vô Cát Nhượng nhất định mọi người sẽ qui dưới chân lão tổ.

Nàng thở dài, lấp lửng.

Thiên Thế Thần Ma thấy vậy nheo mày hỏi :

- Vô Cát Nhượng là ai?

Bá Ngôn nhấn nhó chỉ Vô Cát Vũ :

- Vô Cát Nhượng là con của Vô Cát Vũ. Trong kỳ đại hội Long Hoa này. Vô Cát Vũ đã ngầm ngầm lệnh cho giáo chúng phải dùng mọi cách đưa Cát Nhượng lên chức vị Minh chủ. Ai nấy đều đã tuân lệnh, bây giờ một sớm một chiều lại qui phục lão tổ thì chẳng còn thể thống gì cả...

Cát Vũ thét lớn :

- Gian ngôn! Cát Nhượng tiểu tử mà là Minh chủ à? Lão tổ đừng nghe lời nha đầu nói.

Thiên Thế Thần Ma nghiêm giọng lạnh lùng nói :

- Cát Nhượng là ai?

- Lão tổ... Tên tiểu tử đó là người giữ bí mật Bách Linh động. Hắn thật ra là con của Nam Cung Vương và Tiên Hạc cô phụ. Y đã bị tráo bắt đi bởi Ngọc Diện Thất Tinh La Sát, thay vào chỗ của y là Tuệ Nam, con của Bách Diện nhân.

Bá Ngôn xì một tiếng :

- Nói bậy! Lấy gì làm chứng, chứ ta thì biết rành rành, Vô Cát Nhượng là con của Vô Danh Kiếm chủ Vô Cát Vũ.

Vô Cát Vũ chỉ Ngọc Diện Thất Tinh La Sát :

- Người hỏi người đó thì biết!

Cát Vũ quay lại Thiên Thế Thần Ma :

- Sư phụ... Đệ tử hành động cũng nhằm mục đích nghiên cứu võ học của Quan Di Phục, đừng truyền tẩu với sư phụ để người đối phó mà thôi.

Thiên Thế Thần Ma gật đầu :

- Ta tin ngươi!

Đột ngột Bạch nhi rú lên lanh lảnh, rồi vỗ cánh bay vút lên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Long tranh hổ đấu

Tiên Hạc cô phụ và Bạch Hạc tiên cô còn ngạc nhiên, không biết Bạch nhi sao lại bay đi. Nhưng liền đó họ đã lại thấy bóng dáng của Bạch nhi xa xa ở lưng trời.

Tiên Hạc cô phụ quay sang Tuệ Nam :

- Tuệ Nam...

Tuệ Nam rướm lệ :

- Cát Nhược mới thật là con của mẫu thân...

Bóng Bạch nhi tỏa rợp trên bầu trời, từ trên lưng hạc một người phiêu phiêu đáp xuống.

Cát Nhược nhẹ nhàng trở bộ pháp Thiên Long hạ xuống mặt đất, chàng đứng đối diện với Vô Cát Vũ :

- Gia gia...

Cát Vũ nghiêm giọng :

- Ta không phải là gia gia của ngươi.

- Nghĩa phụ...

Cát Vũ lắc đầu :

- Ta nuôi ngươi bởi có mục đích mà thôi. Nếu ngươi nghĩ đến công nuôi dưỡng thì hãy đến quì phục Thiên Thế Thần Ma lão tổ.

Cát Nhược quay lại nhìn Tuệ Nam và Tiên Hạc cô phụ, chàng tiến về phía hai người đó.

Cát Nhược nhìn vào mắt Tiên Hạc cô phụ rồi gọi :

- Mẫu thân!

Bá Ngôn thấy Cát Nhược xuất hiện liền lên tiếng gọi :

- Công tử.

Nghe Bá Ngôn gọi, Cát Nhược quay lại nhìn nàng.

Bá Ngôn nói tiếp :

- Công tử đã hàm thụ được Càn Khôn tâm pháp của Minh chủ Quan Di Phục chưa?

Cát Nhược gật đầu :

- Ta đã học được Càn Khôn tâm pháp, nhưng của Càn Khôn thượng nhân mà!

Bá Ngôn quay lại Thiên Thế Thần Ma :

- Đấy. Tiểu nữ nói đúng không? Bây giờ lão tổ tin ai? Thần Vương Kim Mao hay tiểu nữ?

Cát Vũ gằn giọng :

- Nha đầu, nguoi gian ngôn!

Vừa gằn giọng, Cát Vũ vừa xê mình lướt đến chực phát tác Thiên Long chỉ lấy mạng Bá Ngôn.

Y vừa vung chỉ công, thì Thiên Thế Thần Ma gằn giọng :

- Nguoi tính giết người diệt khẩu à?

Vừa nói, lão ma vừa xoay tròn bàn thủ. Một chớp động hắc kinh thoát ra cắt ngang đạo Thiên Long chỉ của Vô Cát Vũ.

Ầm!

Vô Cát Vũ bật ngược về sau ba bộ, nhìn Thiên Thế Thần Ma không chớp mắt :

- Lão tổ...

- Nguoi còn gọi lão phu là tổ sư nữa à?

Cát Vũ thở hồng hộc :

- Lão tổ nghe gian ngôn của nha đầu...

Bá Ngôn xì một tiếng, rồi nói :

- Lão chỉ nói nhăng nói cuội, chứ sự thật thì sờ sờ trước mắt.

Thiên Thế Thần Ma gật đầu :

- Tiểu nữ nói đúng.

Thoát một cái, thân ảnh của y như bóng ma vương đen kịt bắn thẳng vào Vô Cát Vũ. Và không biết lão đã dụng thủ pháp gì mà đã khống chế ba mươi sáu đại huyệt trên người Cát Vũ rồi.

Thiên Thế Thần Ma giờ Cát Vũ như giờ một con thỏ nằm gọn trong thủ pháp của lão.

Cát Nhược thấy vậy, lướt mình tới, chàng quát :

- Lão ma... Nguoi không được hại nghĩa phụ.

Nếu Cát Nhược không xuất đầu đối mặt với lão ma Cát Vũ còn có thể dùng lời biện minh phân giải. Nhưng vì nghĩa, chàng không thể nhắm mắt làm ngơ, nên xuất đầu lộ diện, khiến Thiên Thế Thần Ma càng tin vào những lời nói của Bá Ngôn hơn.

Thiên Thế Thần Ma nhìn sững vào Cát Nhược, lão nói :

- Tiểu tử tính chống lão phu à? À mà nguoi chống lại lão phu cũng đúng thôi, bởi nguoi là truyền nhân của Quan Di Phục mà.

- Lão hãy buông nghĩa phụ ta ra

- Nguoi ra lệnh cho ta?

Cát Nhược không biết nói sao, trong tâm chàng rất lo cho Cát Vũ.

Thiên Thế Thần Ma ngăm nhìn Cát Nhược rồi gật đầu :

- Được... Lão phu sẽ tha tên nghịch đồ này nhưng sẽ lấy lại tất cả những gì nó đã hàm thụ của lão phu.

Thiên Thế Thần Ma dứt câu thì dụng luôn khí công nguyên ngươn của mình phé bỏ võ công của Vô Cát Vũ.

Vô Cát Vũ rùng mình như người lên cơn sốt, đến khi Thiên Thế Thần Ma buông y ra, thì Cát Vũ đã đứng không còn nổi.

Thiên Thế Thần Ma quay lưng leo lên cổ xe long xà.

Bá Ngôn mỉm cười nói :

- Lão tổ rất thông minh, nhưng lại thông minh trong sự đa nghi.

Nàng bật cười nói tiếp :

- Vừa rồi lão ma đã tự cắt mất một tay mình rồi.

- Vì sao ngươi nói vậy?

- Sự thật thì lão tổ thấy, nhưng Cát Vũ đâu coi Cát Nhược công tử là con mình. Sự sống của chàng đều do một mình nữ mẫu Phụng Tiên chăm sóc mà thôi.

Thiên Thế Thần Ma nhếch hai cánh môi xám xịt :

- Mặc kệ... Lão phu không cần biết. Và từ lâu ta cũng đã muốn loại trừ tên nghịch đồ gian trá kia rồi.

Cát Vũ ảo não đứng lên, ngửa mặt cười sáng sặc :

- Cát Vũ... Ngươi đã nhận làm sư môn... Cát Vũ ngươi đã chọn làm sư phụ... Cát Vũ ngươi là kẻ ngu si nhất trên cõi giang hồ này.

Cát Vũ vừa cười vừa bỏ đi.

Tiếng cười của y thật là thâm trầm, y cười mà ngỡ như đang khóc. Khóc cho bao nhiêu tâm huyết, chỉ trong một phút chốc tan thành mây thành khói. Một sự đổ vỡ mà y không thể nào ngờ tới.

Vừa xuống đến chân núi Long Sơn, Cát Vũ sững sờ khi thấy Phụng Tiên ngồi trên một tảng đá.

Phụng Tiên thấy Cát Vũ, lệ trào ra hai bên khóe mắt.

Cát Vũ thờ dài nói :

- Phụng Tiên... nàng chờ ta ở đây?

Phụng Tiên gật đầu :

- Muội đã chờ đại ca ở đây, dù đại ca có chiếm được ngai vị Minh chủ võ lâm muội cũng chờ, không chiếm được ngai vị đó, Phụng Tiên cũng chờ.

Cát Vũ bước đến cạnh bên nàng, Phụng Tiên mỉm cười nói :

- Đại ca hãy lên đây ngồi cạnh Tiên muội.

Trong nỗi cô đơn và thất vọng, Cát Vũ trèo lên tảng đá ngồi cạnh Phụng Tiên.

Phụng Tiên nhìn Cát Vũ nói :

- Đến hôm nay muội mới biết được ý nghĩa những pho tượng sắp dưới địa thạch phòng. Đại ca là một đệ tử trung thành với sư môn, có một không hai trong giang hồ. Tại sao đại ca lại quên tất cả vì mỗi một Thiên Thế Thần Ma mà thôi.

Cát Vũ thở dài náo nê :

- Quan Di Phục đã giết gia gia của ta trong kỳ đại hội Long Hoa lần trước.

- Thế đại ca biết Quan Di Phục đã bị tẩu hỏa nhập ma, sao còn phục vụ cho Thiên Thế Thần Ma nữa.

- Khi biết Quan Di Phục đã chết thì ta mới nảy sinh ý niệm độc chiếm võ lâm bằng võ công của y. Không ngờ võ công của Quan Di Phục cũng không sánh bằng lão tổ. Giác mộng của ta tan ra mây khói.

Phụng Tiên nắm tay Cát Vũ :

- Đại ca còn nhớ chuyện ở dưới địa phòng không?

- Chuyện gì?

- Chuyện muối bị Bách Tinh Nhân Hoàng Nhan Trổ làm nhục đó.

- Ta xin lỗi muối. Vì một chút nông nổi, muối không để ta giết Cát Nhược trừ hậu hoạn, nên...

Cát Vũ nhìn xuống chân mình.

Phụng Tiên nói :

- Chuyện đó khiến cho muối dần dặc, đau khổ lắm đại ca có biết không? Sống trên cõi đời này, muối chẳng dám nhìn ai nữa. Muối chỉ muốn chết, và chết chung với đại ca.

Nàng ngược qua nhìn Cát Vũ :

- Minh cùng chết nghe!

Cát Vũ chưa hiểu câu nói đó của Phụng Tiên thì đột nhiên cả tảng đá khổng lồ, sau một tiếng bứt như tiếng dây thừng đứt, lăn luôn xuống vực, kéo theo cả hai người.

* * * * *

Trên Long Sơn.

Thiên Thế Thần Ma nhìn Cát Nhược chăm chăm, rồi vung tay dựng chân khí đẩy tấm da di thư của Minh chủ Quan Di Phụ về phía chàng.

Cát Nhược thòp thắm da di thư, chàng mở ra đọc.

Cát Nhược gấp miếng da di thư đặt lại trong hộp, rồi quay nhìn Thiên Thế Thần Ma nói :

- Ý lão muốn gì?

Thiên Thế Thần Ma ngửa mặt cười khằng khặc, cắt tràng cười khinh thị đó, lão mới nói :

- Tại Long Hoa lời đài này, xét cho cùng không ai là đáng mặt tranh giành Minh chủ với lão phu ngoài ngươi. Lão phu muốn ngươi mượn đỉnh Long Sơn này quyết một trận với đại truyền nhân của Quan Di Phục. Nếu ngươi thua... Lão phu sẽ là Minh chủ võ lâm. Bằng ngược lại, lão phu phải chết.

- Tại hạ và tiền bối phải đấu với nhau đến chết à?

- Đúng như vậy

Cát Nhược nghiêm mặt :

- Được... Tại hạ rất sẵn sàng.

Tiên Hạc cô phụ thở ra một tiếng nhìn Tuệ Nam :

- Cát Nhược... ta sợ...

- Sự mẫu đừng sợ. Cát Nhược đã là truyền nhân của Minh chủ Quan Di Phục, không thể nào từ chối trận đấu này được. Nếu Cát Nhược thua, giang hồ sẽ đại họa.

Lời đài Long Hoa giờ chỉ còn Cát Nhược và Thiên Thế Thần Ma. Hai người đứng đối mặt với nhau, nhãn lực hùng hực, nhưng không một ai ra chiêu trước. Có lẽ chỉ một lần chớp mắt thôi, cũng đủ thời khắc để phán quan đến bất hủ họ đưa xuống địa phủ.

Cả hai đứng tĩnh thân, cái tịnh của họ khiến cho tất cả mọi người có mặt đều ngưng thở với nỗi hồi hộp hãi hùng.

Sự tịnh thân cũng đến giới hạn sau cùng, và cả hai phải động thủ. Đối với Cát Nhược và Thiên Thế Thần Ma cái động chính là chiêu là kinh. Và trong đời họ đây là cái động sau cùng để biết ai phải tịnh vĩnh viễn, cái tịnh trong cõi chết.

Thiên Thế Thần Ma hú lên một tiếng nghe như tiếng sấm động rì rầm. Cùng lúc với tiếng hú khủng bố đó, song thủ của lão như khô cốt trắng ngời vuron tới Cát Nhược. Thân ảnh đã bắn thẳng tới đối phương.

Cát Nhược thét lên :

- Càn Khôn tâm pháp!

Thân ảnh của chàng duỗi dài như lơ lửng trong khoảng không, vận mình như giao long quẫy khúc, song thủ như móng vuốt rồng đón thẳng vào ngọn Bạch Cốt trào của Thiên Thế Thần Ma.

Àm!

Hai người ra chiều đấu thắng đỡ thắng, dư kinh phát tác đẩy luôn tất cả mọi người lùi luôn ba bộ về phía sau.

Mọi người nhìn lại cục trường, thấy một hình ảnh vô cùng lạ mắt mà từ trước đến nay trong võ lâm chỉ có một không hai.

Cát Nhược như con rồng uốn lượn trên không trung, Thiên Thế Thần Ma như xác ma chết đứng trụ bên dưới. Hai người dính chặt với nhau bằng hai cặp thủ pháp. Cát Nhược lúc bị đẩy lên cao, lúc thì hạ xuống. Còn Thiên Thế Thần Ma khi thắng người, khi xuống tấn. Chung quanh họ phát ra lúc thì vàng hào quang ngũ sắc, khi thì hắc quang đen kịt.

Bạch Hạc tiên cô Tuệ Nam đứng ngoài thị trận, vẻ mặt nàng lo âu vô cùng :

- Sư mẫu... Con phải phụ với Cát Nhược một tay.

Không chờ Tiên Hạc cô phụ có đồng ý hay không, nàng dụng luôn khinh thân bộ pháp bắn mình vào, ngọc thủ tổng thắng một đạo kinh âm nhu công vào lưng Thiên Thế Thần Ma.

Àm!

Thiên Thế Thần Ma vẫn đứng sừng sững đấu nội gia công lực với Cát Nhược, còn Tuệ Nam thì đội ngược về sau, miệng rịn hai dòng máu tươi.

Nàng không ngờ chung quanh hai người kia có một vùng nội kinh dữ dội như vậy. Ngay cả kinh khí của mình cũng không thể xuyên qua vùng ngũ sắc và hắc quang do Cát Nhược và Thiên Thế Thần Ma phát tác.

Bá Ngôn đỡ Tuệ Nam, nói nhỏ :

- Tỷ tỷ đề cho Bá Ngôn!

Vừa nói, Bá Ngôn chậm chậm tiến về phía Cát Nhược và Thiên Thế Thần Ma.

Tam vương U Linh môn đầu đề Bá Ngôn tự do hành động được, cả ba tên đồng loạt phi thân toan chặn đường nàng.

Nhưng cả ba đã bị Tiên Hạc cô phụ chặn lại.

- Các ngươi hãy đứng yên!

Lúc này Bá Ngôn đã bước đến gần vùng hào quang ngũ sắc và hắc chi đen kịt. Nàng đứng suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu thét lớn :

- Lão sư tổ... Dưới quần người... Lão sư tổ... Dưới quần người...

Thiên Thế Thần Ma đang đấu nội lực bất phân thắng bại với Cát Nhược, nghe Bá Ngôn nói mà không biết dưới quần mình có gì, nhưng lão không thể quay xuống nhìn.

Nhưng Bá Ngôn cứ nói mãi mà không nói hết câu, khiến lão bức quá, lên tiếng hỏi :

- Dưới quần lão phu có cái gì?

Chỉ lời nói đó thôi, chân ngươn nguyên khí của Thiên Thế Thần Ma đã sụt giảm nhanh chóng. Lão cảm thấy sức mạnh Càn Không đại pháp như quả núi Thiên Sơn từ trên đè nhanh xuống đỉnh đầu mình, Thiên Thế Thần Ma cố gượng cũng không nổi, hai chân liền khụy xuống, quì trên mặt đất.

Bá Ngôn lại nói tiếp :

- Trời ơi, dưới quần sư tổ... dưới quần sư tổ... Trời ơi!

Nghe giọng khản khoản của Bá Ngôn, Thiên Thế Thần ma tức giận quay phắt lại :

- Ngươi nói...

Àm!

Lão chưa kịp hỏi Bá Ngôn hết câu, thì đã bị luồng kinh khí Càn Khôn tâm pháp vỗ thẳng xuống đỉnh đầu rồi.

Sức mạnh của Càn Khôn tâm pháp ép luôn Thiên Thế Thần Ma chui tọt luôn xuống đất.

Mặt tông Kha Đa La thất kinh, phi thân vào quát lớn :

- Nha đầu... quỷ ngôn phải chết.

Vừa nói Kha Đa La vừa chộp trảo công vào lưng Bá Ngôn.

Kha Đa La xuất chiêu bắt thần sát thủ, không ai kịp cản lão lại. Đến ngay Bá Ngôn cũng chỉ biết đứng thờ ra trước trảo thủ của lão ác tăng.

Bình!

Bá Ngôn chúi đến trước, nằm bẹp luôn dưới đất.

Cát Nhục thấy Bá Ngôn bị một trảo của lão ma tăng, tức giận gầm lên :

- Ác tăng... ngươi phải đền mạng!

Chàng vận mình một cái, thân pháp như giao long bỏ xuống đầu Mật tông Kha Đa La.

Ầm!

Lão ma tăng bắn mình đi như cánh diều đứt dây, rơi ra khỏi đỉnh Long Sơn, rớt tòm xuống vực sâu trăm trượng.

Cát Nhục ôm xúc lấy Bá Ngôn, chàng gọi :

- Bá Ngôn... Bá Ngôn... hãy tỉnh dậy đi..

Bá Ngôn mở mắt mỉm cười, giọng nói :

- Công tử đừng bẻ răng và cạo đầu Bá Ngôn nghe!

- Bá Ngôn... Cát Nhục không làm vậy đâu... Bá Ngôn hãy tỉnh dậy đi

Chàng nói vừa dứt câu, Bá Ngôn đã bật ngồi dậy :

- Bá Ngôn không bị bẻ răng cạo tóc thì nhất định phải sống rồi.

Cát Nhục kinh ngạc hỏi :

- Cô nương bị một trảo của Kha Đa La sao không bị gì hết vậy.

Bá Ngôn nheo mắt nói với Cát Nhục :

- Bá Ngôn có mặc kim tỳ giáp mà

Bá Ngôn chỉ tay về phía con đường độc đạo, nàng nói :

- Công tử xem ai kìa!

Theo ngón tay chỉ của Bá Ngôn. Cát Nhục nhận ra Tiểu Chi đang hỏi hà theo con đường độc đạo lên Long Sơn.

Lợi dụng lúc đó, Bá Ngôn đã chạy lại bên Tuệ Nam :

- Tỷ tỷ... sao tỷ tỷ buồn quá vậy?

- Chúng mình đi thôi!

Tuệ Nam toan cất bước, thì Tiên Hạc cô phụ đã gọi giật lại :

- Tuệ Nam.

- Sư mẫu gọi con!

Tiên Hạc cô phụ gật đầu.

Cát Nhục đã tiến đến bên Tiên Hạc cô phụ, chàng ngập ngừng nói :

- Gia mẫu...

Tiên Hạc cô phụ mỉm cười nhìn Cát Nhục, rồi nói :

- Con hãy chăm sóc Tuệ Nam giùm ta.

Bà nhìn Cát Nhục lần nữa, rồi phi thân lên mình Bạch nhĩ.

Tiên Hạc cô phụ nói với Cát Nhục :

- Tuệ Nam chính là ái nữ của Bách Diện nhân đó.

Bạch nhĩ vỗ cánh bay vút lên không trung mang theo Tiên Hạc cô phụ.

Cát Nhục nói với theo :

- Gia mẫu...

Thiên Nhất thiên sư và Thiên Sơn nhất lão bước đến bên Cát Nhục.

- Thiếu hiệp... tất cả mọi người đều mong muốn thiếu hiệp kế nhiệm Minh chủ.

Cát Nhục trợn mắt :

- Cái gì?

Chàng khoát tay nói :

- Không đâu. Nhất định không nhận. Tiểu gia còn bận lo cho hai bà la sát, không thể nào lo được cho tất cả mọi người đâu.

Chàng nói dứt câu, trở luôn bộ pháp Vô Hình băng nhanh xuống núi. Tuệ Nam cũng tất tả đuổi theo.

Cát Nhục cấp luôn Tiểu Chi, chàng vừa phi thân vừa nói :

- Chạy thôi... chạy thôi...

Tiểu Chi ngơ ngác hỏi :

- Tại sao phải chạy?

Phía sau Tuệ Nam thốt lên :

- Ối!

Cát Nhục dừng bước quay lại, thấy nàng khấp khểnh chạy theo mình, liền nói :

- Tuệ Nam có sao không?

- Ta bị thương ở chân rồi.

Cát Nhục thở dài một tiếng, rồi nói :

- Thế thì tiểu gia đành phải cấp hai nàng vậy.

Chàng vòng tay qua eo Tuệ Nam.

Tiểu Chi nguyền Cát Nhục. Tuệ Nam cũng vậy. Mặc cho hai nàng nhìn mình, Cát Nhục vẫn ôm hai nàng lao như tên bắn.

Trên đỉnh Long Sơn, Bá Ngôn nói với Thiên Nhất thiên sư :

- Cát Nhục không nhận chức Minh chủ... Hay đại sư để tiểu nữ làm Minh chủ cho?

- A di đà Phật... làm sao được... không thể được.

Bá Ngôn ngoe nguẩy :

- Đại sư chê tiểu nữ à?

- A di đà Phật... không phải như vậy.

Bá Ngôn cười hì hì, rồi nói :

- Nói thiệt với đại sư, tiểu nữ không ham chức Minh chủ đó đâu...

Nàng chỉ xuống chân núi, nói tiếp :

- Tiểu nữ chỉ thích bầy bướm kia thôi. Kiều từ đại sư

Bá Ngôn rào bước đi nhanh xuống núi. Vừa đi, nàng vừa nói một câu trong sổ từ, cố ý cho mọi người cùng nghe :

- Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai túy ngã độc tình.

Bạn đang đọc truyện *Càn Khôn Tuyệt Pháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.